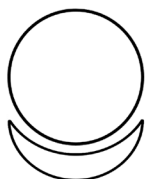

ANASTASIA NOVÎH

AllatRa

Kiev
2013

Traducere română
- IAȘI 2022 -

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau folosită sub orice formă sau prin orice mijloace, electronice sau mecanice, fără permisiunea prealabilă, în scris, din partea A. Novîh.

Cartea AllatRa este cartea cheie a Anastasiei Novîh, care introduce cunoștințe fundamentale despre lume și om. Varianta originală a acestei lucrări, ca și alte cărți ale Anastasiei Novîh, este scrisă în limba rusă. Trebuie să se înțeleagă că orice face obiectul traducerii acestor cărți în alte limbi, nu mai este originalul ca atare. Acestea sunt mai degrabă traduceri ale sensurilor și înțelegeri ale oamenilor care realizează aceste traduceri, în încercarea de a transmite această informație către ceilalți. Cei care cu adevărat sunt în proces de cunoaștere, citesc cartea AllatRa doar în original, pentru a înțelege nu numai sensul său primordial, dar și puterea impresionantă și spiritul adevărului din această carte.

Strigătul unui Înger ce poartă haine, sau Suferințele unui om cu un Înger în locul sufletului

Cui, de ce scriu aceste rânduri? Cel mai probabil mie. Viețuind într-un loc sfânt de ani de zile, doar de două ori am fost recunoscut cu adevărat și doar de oameni care au un Suflet, din voia Domnului, liber de minte. Mintea omului este o piatră de poticnire, dar nu, chiar o întregă stâncă în fața Sufletului. Nu poate fi înconjurată și nu o poți sări. Iar să te cațări pe pietre ascuțite, să-ți zgârii unghiile până când sângerează și să cazi de pe lespezile alunecoase, de la dulceața minții, să te ridici din nou, cu forțele spirituale reînnoite, și să te târăști din nou... nu e pentru oricine. Pentru că e atât de plăcut, comod, dulce și cald la piciorul stâncii. Iar mintea, din pantalonii deșirați, creează iluzii despre orice și-ai putea dori. Numai să-ți dorești. Dorind dragostea pământească, căldura căminului, copii pentru continuarea neamului, bogății, faimă – sunt toate la fel. Numai să-ți dorești. Dorește, dorește, și totul îți va fi dăruit. Într-o iluzie sau în alta, nu contează, numai să-ți dorești. Dorind! Dorind cele pământești...

„Dar este atât de greu!” – se plâng mulți. Nu, nu este. De atâtea ori, mi-am îmbrăcat veșmintele. Am colindat drumurile nesfârșite doar cu un toiag, hrănindu-mi trupul doar cu ce-am găsit. Și rege am fost, domnind multă vreme peste popoare nenumărate. Și de fiecare dată, hainele deveneau strâmte, mă împiedicau și mă opreau din a trăi. Tremurau de frică și se îmbolnăveau și, ca la toți, la început, doreau multe până când le stăpâneam. Acea bestie sălbatică, din care haina e țesută, are frică doar de stăpânul său – de Suflet. Dar mulți se tem de Suflet mai mult decât de bestie, Sufletul care îi împiedică să trăiască, la fel cum haina mă încurcă pe mine. Nu pot să înțeleg astfel de oameni. Să irosești întreaga Eternitate pentru doar un moment? Care este sensul? Să suferi înfășurat în pielea bestiei, să slujești pantalonii care se zdrențuiesc zi după zi. Deci, asta e viață? Viața e infinită! În ea nu este suferință, nu se uzează, pentru că este imposibil să uzezi Sufletul. Haina nu are Casă, există doar un dulap unde este păstrat pentru puțin timp. Numai Sufletul are o Casă adevărată! Și Sufletul este cel care, tânjind după Eternitate, naște acest sentiment de Acasă pe care omul îl caută întreaga viață.

Rigden Djapo

Anastasia Novîh

În anii care au trecut după ce primele cărți au fost publicate, multe evenimente au avut loc, care m-au convins, încă o dată, de faptul că dorința sinceră a unei singure persoane de a ajuta oamenii, împreună cu acțiunile concrete și lucrul cu sinele, dau roade minunate. Și nici nu este vorba despre cărți ca material de citit, ci mai degrabă despre înțelegerea și punerea în practică a Cunoștințelor oferite în ele. O carte este un mijloc de a transmite Cunoștințe. Cunoștințele nu ca o idee de „proprietate” sau „concluziile proprii”, ci ca Înțelepciune de sus care străbate secole. Înțelepciunea ca o Poartă Deschisă pentru intrarea în acea stare înaltă de spiritualitate, în care revelațiile vin de la Cel Care a creat totul. Înțelepciunea care a fost întotdeauna, este și va fi, chiar și atunci când amintirea călăuzelor sale umane va dispărea în pulberea veacurilor.

Tocmai acea Înțelepciune, ca o sămânță autentică, încolțește binele în om, ajutându-l să-și elibereze mintea de făgașul îngust al fricilor omenești și de criptele strâmte și întunecate ale amăgirilor, pentru a birui scoarța gândirii materiale și a descoperi tărâmul nesfârșit al cunoașterii Adevărului. Ea ajută omul să se ridice deasupra sinelui pământesc și să vadă lumea din perspectiva spirituală, fără prejudecăți și fără ochelarii materiei. Înțelepciunea înzestrează omul cu sinceritate și cu aspirația spre scop, îl îmbogățește cu înțelegere și îi crește responsabilitatea față de calitatea spirituală a vieții sale.

Această Înțelepciune eternă, pentru o persoană spirituală, este ca apa vie pentru spicul de grâu copt, crescut dintr-o sămânță bună. Îi permite unui om să realizeze rădăcina necazurilor omenești și să-și dezvolte viața spirituală. Oferă cheile principale pentru a înțelege realitatea complexă a omului și a lumii și servește ca sursă în crearea unor condiții unice, pentru ca omul să formeze o societate creatoare Spirituală în această lume crudă a rațiunii materiale Animalice. Înțelepciunea eternă permite omului să se transforme spiritual și să cunoască esența ascunsă a evenimentelor din trecut și viitor. Această Înțelepciune este anume principiul creator născut de El, deschizând pentru fiecare persoană care a acceptat Înțelepciunea o cale spre Eternitatea Lui.

Rigden: Este o diferență esențială între cei care pun întrebări din minte și cei care sunt ghidați de setea căutării Adevărului. În lume, ești învățat ce ține de intelect, memorie și cunoaștere logică. În vreme ce, în procesul cunoașterii Adevărului, trebuie să atingi stadiul superior al dezvoltării personale, al conștientizării și înțelegerii celor mai profunde sentimente spirituale care emană de la Suflet. Până la urmă, întreaga experiență spirituală se găsește dincolo de hotarele minții...

Anastasia: Da, ați menționat asta înainte, totuși, doar acum, după ani de lucru asupra mea, în fiecare zi, și după ce am început să simt și să înțeleg informația într-o manieră aprofundată, am realizat în practică ce anume este această experiență spirituală dincolo de minte. Înțelegerea spirituală a lumii și a propriei persoane m-a ajutat mult în această privință, datorită acelor Cunoștințe unice care intră în lume prin dvs.

Nu au trecut atât de mulți ani de când au fost publicate primele cărți, prin intermediul cărora au fost împărtășite oamenilor semințele spirituale ale Înțelepciunii. Cărțile au fost mai mult decât primite cu recunoștință. Întâlnind această Înțelepciune, sufletele multora dintre ei, ca o strună atinsă, scot un sunet neauzit, triumfător. Mai mult, aceste cărți i-au făcut chiar și pe acei oameni, al căror conștient este dominat de natura Animalică, să ezite în alegerea lor.

Oamenii au început să lucreze cu sinele mai intens, străduindu-se să-și controleze gândurile, să înțeleagă direcția în care se dezvoltă, esența nevoilor lor spirituale și să vadă semințele eterne în credințele tradiționale. Cititorii acestor cărți nu au început doar să se trezească – au început să evolueze spiritual. Și acest lucru poate fi urmărit în evoluția întrebărilor pe care le pun. La majoritatea, prima întrebare, de regulă, precipitată, generată de mintea umană, este dacă principalele personaje ale cărților există și dacă sunt ficțiune sau realitate, în special personajul principal Sensei? (Rigden a zâmbit cu simpatie.) Alții, simțind bucuria sufletească lăuntrică, se grăbesc să pună o întrebare stereotipă, specifică gândirii consumeriste: „Am citit ultima carte, când apare următoarea?” A treia categorie încearcă practicile spirituale descrise în cărți, în fapt însă fără a face vreo schimbare în prioritățile lor materiale, de aceea se află într-o continuă dispută cu propria persoană. Și întrebările lor sunt de aceeași natură: „Am tot făcut practici spirituale, dar niciun miracol nu se întâmplă și nimic nu se schimbă în viața mea.”

Rigden: Omul este dual prin natura sa. Mintea umană poate cu ușurință să treacă de la o extremă la alta, creând astfel haos și instabilitate. Exteriorul este doar o reflexie a interiorului.

Anastasia: Cu toate astea, sunt cei care s-au lăsat pătrunși de profunzimea Cunoștințelor. Acest lucru le-a schimbat fundamental viața. Ei nu au nevoie de dovezi cu privire la supremația spiritualului asupra logicii minții. Sunt fermi în alegerea lor de viață. Astfel de oameni au Sufletele pure și conștientul lor nu este

târât în stereotipurile egocentrismului acestei lumi și în îndoieli personale. Ei sunt ca florile de lotus: odată ce primesc lumina soarelui, tind spre Lumină. De aceea, calitatea întrebărilor lor despre interior este complet diferită. Aceste întrebări nu vin nici din logică și nici din mintea umană, ci mai degrabă din sentimentele profunde, ca și cum o comunicare invizibilă are loc între Suflete.

Rigden: Sentimentele profunde reprezintă exact limbajul special, care este diferit de cel uman. Când persoana își biruie pornirile primare, lucrează asupra sa în fiecare zi, se dezvoltă și se transformă spiritual ca ființă umană, devine o persoană iluminată. Când omul evoluează spiritual, se confruntă cu întrebări ale minții. Experiența în practicile spirituale îl face să fie conștient de limitele creierului său material sub aspectul percepției și de faptul că ține de corp, iar corpul este perisabil și finit. Cât despre Sufletul care sălășluiește înăuntrul său, acesta este invizibil, dar etern. Omul înțelege că este imposibil să exprime în mod clar experiența simțirii în cuvintele minții. Până la urmă, practicile spirituale sunt doar instrumente care îl ajută să descopere, să cunoască și să dezvolte cele mai profunde sentimente ale omului, prin care are loc comunicarea lui cu Supremii de Dincolo, în limbajul lor – limbajul sentimentelor profunde. De aceea, divinul nu poate fi exprimat în cuvinte în mod direct, de vreme ce orice gând va fi doar o alegorie. Pentru că divinul este un limbaj *diferit*, care nu vine din minte, ci din sentimentele profunde, pe care îl înțelege Sufletul oricărei persoane. Acesta este limbajul cu adevărat universal al Sufletelor umane. Și este exact limbajul Adevărului.

Anastasia: Da, o astfel de experiență se formează în practică. Am ajuns să înțeleg că există o diferență semnificativă între asocierile minții și înțelegerea prin intermediul sentimentelor profunde. Este dificil să-ți redai experiența în cuvinte. Deși oamenii care sunt pe aceeași undă spirituală cu tine, te înțeleg fără cuvinte.

Rigden: Problema împărtășirii propriei experiențe spirituale și a explicării Realității adevărate i-a preocupat întotdeauna pe cei care au cunoscut în mod real Adevărul. Este dificil să redai în cuvinte conținutul experienței spirituale personale, deoarece este experiența cunoașterii unei *lumi complet diferite*, diferită de lumea materială. Cu alte cuvinte, tot ce spui va fi perceput de către gândirea materială prin prisma experienței acestei lumi, și, ca urmare, va fi ori înțeles greșit sau perceput distorsionat. Mai mult, din mii de persoane care ascultă, doar câteva vor auzi. Restul nu va avea niciun beneficiu din asta. **Pentru că limitele Realității sunt revelate doar celui al cărui Ochi o observă.**

Anastasia: Sunt, de asemenea, cititori cu o experiență bogată de viață. După standardele omenești, aceștia au avut multe reușite în viața lor, au realizat multe lucruri, au obținut șansa de a schimba multe în lumea înconjurătoare. Cunoștințele le-au atins Sufletul, dar rezonanța interacțiunii cu erudiția minții nu le dă pace. Și, deși pun întrebări din raționamentele bazate pe experiențele lor de viață, totuși, esența întrebărilor respective vine din partea lor spirituală. Se simte că acești oameni vor să știe răspunsul nu dintr-o curiozitate deșartă, ci pentru că vor să schimbe lumea în bine. Am apreciat una dintre aceste întrebări ca

fiind importantă și suficient de semnificativă pentru a v-o adresa, deoarece răspunsul are potențialul de a schimba fundamental perspectiva oamenilor asupra lumii și poate influența alegerea globală a întregii civilizații. Întrebarea este după cum urmează: „Există oare astfel de Cunoștințe pe care oamenii să nu le poată folosi în scopuri militare, dar această informație să aibă capacitatea de a zgudui din temelii științele oficiale și să conducă mintea iscoditoare spre dovada științifică directă *a originii lumii materiale din lumea Spirituală, cu alte cuvinte, a creației acestei lumi de către Dumnezeu?*”

Rigden: Da, se vede că această întrebare vine din partea unei persoane care tânjește după Adevăr... Ei bine, dacă oamenii pun deja o astfel de întrebare, înseamnă că este timpul să dezvăluim răspunsul. Da, astfel de Cunoștințe există. Se referă la o ramură a astronomiei sau, mai precis, știința astrofizicii, care studiază fenomenele din spațiul cosmic și, în același timp, evoluția și interacțiunea corpurilor cosmice și a sistemelor lor. Luând în considerare că, la stadiul actual al dezvoltării sale, astrofizica folosește descoperirile noi din fizica modernă și aplică cele mai recente și avansate realizări de ordin științific și tehnologic, respectiv, datele cu care aceasta va fi îmbogățită, în mare parte vor contribui la progresul fizicii însăși, ca știință care studiază legile generale ale fenomenelor naturale. Și dacă oamenii vor înțelege legile fizicii în profunzime, vor ajunge, prin intermediul științei, la dovada concretă că lumea Spirituală este cea primară, iar lumea materială secundară. Astfel, acest lucru va schimba calitatea și sensul vieții umane și va deschide încă o cale spre realizarea Adevărului, și anume, calea științei.

Anastasia: Aceste Cunoștințe ar veni într-adevăr la momentul potrivit. Din câte știu, astrofizicienii încearcă să exploreze problematica evoluției și să răspundă la eternele întrebări „Ce a fost?” și „Ce va fi?”. Cu toate acestea, în ciuda saltului în știință din prezent, este destul de dificil pentru oameni să facă asta. Și sunt multe motive pentru această situație. Se știe că, în ziua de azi, informațiile despre stele se bazează în multe privințe pe analiza spectrală a radiației electromagnetice a obiectelor cerești, adică pe informația primită datorită studiului curenților slabi ai undelor electromagnetice, care vin de la obiectele cerești către Pământ. Și toate acestea, pe lângă lumina vizibilă, incluzând undele radio, infraroșii, ultravioletele, razele X, radiațiile gamma, sunt unde electromagnetice de lungime variată, care sunt fie mai scurte, fie mai lungi decât razele vizibile ochiului uman. Vorbind la modul general, în funcție de ce instrumente au inventat oamenii, mulțumită ultimelor descoperiri științifice, asta au și observat.

Rigden: În multitudinea de unde de naturi diferite din oceanul cosmic, aceste unde electromagnetice care sunt cunoscute științei actuale, ocupă doar un interval spectral redus de radiație.

Anastasia: În aceasta constă problema. Până la urmă, munca astrofizicienilor moderni este similară cu a unei persoane care încearcă să afle cum este lumea actuală în întregul ei, privind printr-o fantă îngustă, care arată doar o zonă limitată, doar din trecutul îndepărtat și nu din prezent, ca să nu mai vorbim de viitor. Dacă te întrebi, de exemplu, ce este lumina, conform științei contemporane, răspunsul va fi că, în

înțelesul îngust al acestei noțiuni, lumina este formată din undele electromagnetice din interiorul razei de acțiune a frecvenței percepută de către ochiul uman; iar în sens mai larg, este radiație optică. Luând în considerare viteza luminii cunoscută de oamenii de știință, nu e de mirare că aceștia văd multe fenomene legate de stele, așa cum s-au întâmplat cu mult timp în urmă. Astfel, de fapt, ei observă procese care au avut loc cu milioane de ani în urmă...

Rigden (zâmbind): Într-adevăr... când specia Homo sapiens nu exista încă pe planetă.

Anastasia: Asta e interesant... Oamenii de știință cred că omul modern a apărut nu mai târziu de 40 000 de ani în urmă și primii Homo sapiens „autentici”, ca reprezentanți ai rasei umane pe Pământ, au apărut cu aproximativ 2 milioane de ani în urmă. Și dacă pornim de la ideea că este necesar să treacă mai mult de 2 milioane de ani pentru ca lumina, să zicem, a Marii Nebuloase Andromeda, una din galaxiile vecine, să ajungă la noi, rezultă că noi nu vedem ce se întâmplă acum, vedem ce exista pe timpul când nu era nici un indiciu referitor la prezența omului pe Pământ.

Rigden: Foarte adevărat. Ce să mai vorbim despre obiectele extragalactice îndepărtate? Oamenii le văd așa cum existau cu miliarde de ani în urmă. Stelele, chiar și cele cu o durată de viață foarte scurtă, există oricum mai mult timp comparativ cu civilizația umană. Nici nu mai vorbesc de omul obișnuit, care pe parcursul existenței sale trecătoare, ca „individ inteligent”, de multe ori nu realizează care este adevărata sa

menire, darămite ceva mai grandios. Viața lui, ca aburul, apare pentru un moment și dispare într-o clipă...

În plus, umanitatea însăși aparține civilizațiilor, care trec repede. Chiar dacă oamenilor li se oferă periodic Cunoștințele, în multe situații, cum apar astfel de Cunoștințe în lume, cum sunt folosite imediat pentru câștigarea de putere asupra altora. Aceasta este, de fapt, alegerea omenească în favoarea naturii Animalice. Doar câțiva profită de puținul timp pentru a beneficia de Cunoștințe în scopul dezvoltării lor spirituale. **Rezultatul alegerii este ca apa, care ia forma unui vas sau a altuia.**

Anastasia: Din păcate, același lucru se poate observa și în civilizația curentă, în care omul este înrobitor de pasiunile sale distructive. Iată un exemplu recent: oamenii au început să exploreze spațiul cosmic din apropierea pământului aproape imediat după ce au fost inventate racheta balistică și bomba atomică.

Rigden: Dacă umanitatea nu-și schimbă prioritățile în gândire la nivel global, spre spiritualitate, atunci o soartă tristă așteaptă civilizația. De regulă, astfel de civilizații sunt de scurtă durată și există într-un interval limitat de timp, deoarece se autodistrug în războaie.

Anastasia: Hmm... O sută de ani, tot la fel și o mie de ani, sunt nimic pe scala Universului. În mod evident, observațiile practice asupra obiectelor din spațiul extraterestru ies complet din discuție pentru omul muritor.

Rigden: Viața umană este ca o clipă, e adevărat. Dar omul este mult mai mult decât doar un corp. De aceea, multe cunoștințe erau date oamenilor inițial, înainte de toate, cu privire la fenomenele invizibile ochiului uman. Ca urmare, din cele mai vechi timpuri, oamenii au știut despre structura lumii, a Universului, și despre multidimensionalitatea omului, esența și menirea acestuia. O altă întrebare este cum au fost uzurpate aceste Cunoștințe de către Ego-ul uman, distorsionate dincolo de orice recunoaștere de către mintea încătușată în materie și în ce formă s-au păstrat până în ziua de azi.

Anastasia: Din păcate, parcă ar fi intenționat, în ziua de azi, toate aceste cunoștințe antice ale popoarelor lumii sunt prezentate oamenilor ca mitologie și drept „credințe primitive” străvechi. Și „faptele inconveniente”, care arată cunoștințele oamenilor din vechime, necunoscute de către știința actuală până recent, nu sunt discutate. De asemenea, întreaga știință se bazează exclusiv pe gândirea materialistă. În astrofizică, de exemplu, în vederea studierii fenomenelor cosmice, metodele analitice sunt deseori folosite pentru construirea de modele, teorii și pentru emiterea de predicții.

Rigden (a zâmbit): În căruțul scârțâit al viziunii pur materialiste asupra lumii, nu ajungi departe în știința adevărată. Totuși, mai devreme sau mai târziu, un om de știință autentic va atinge acele orizonturi științifice, unde nu va fi posibilă folosirea pilonilor existenți, pe care se sprijină întregul lanț al cogniției umane. În ziua de azi, oamenii încearcă deseori să explice invizibilul raportându-se la vizibil. Ca urmare,

ne confruntăm cu „necazul rațiunii”: în multe cazuri, teoriile și faptele descoperite accidental nu se potrivesc. Oamenii de știință, de exemplu, nu au încă o înțelegere clară a ce este, de exemplu, curentul electric, ce anume este gravitația sau o gaură neagră. Și, cu toate acestea, ei operează cu aceste concepte. Totuși, pentru a avea o înțelegere cuprinzătoare și a pătrunde natura acestor fenomene, este necesară o percepție fundamental diferită asupra lumii, în același timp *diferită* calitativ de viziunea materialistă.

Anastasia: O înțelegere a fenomenelor din prisma Lumii Spirituale?

Rigden: Exact.

Anastasia: Ați spus la un moment dat: „Universul este atât de vast, încât nu poate încăpea în conștiința umană. Dar nu există niciun loc în Univers, unde să poți insera chiar și cel mai subțire ac medical, fără ca vârful său să nu se sprijine sau să nu atingă ceva”.

Rigden: Chiar așa este. Și, răspunzând la întrebare, am să ating doar câteva aspecte foarte importante din astrofizică, firesc, într-o formă accesibilă gândirii umane. Iar, **înțelegerea esenței din ce voi spune poate da oamenilor de știință o viziune complet diferită asupra structurii lumii.**

Voi începe cu teoria-ipoteză modernă a Big Bang-ului, stereotipă pentru mintea educată contemporană, care, așa cum cred oamenii de știință, s-a produs la nașterea Universului. Ei argumentează această

teorie ipotetică populară prin legile termodinamicii. Conform premisei respective, Universul era comprimat într-un punct, și după Big Bang, au apărut obiecte cu o masă de aproximativ miliarde de tone și de mărimea unui proton.

Anastasia: Cum se spune, ce știu aceștia în ziua de azi, este ce pot argumenta. Savanții cred că au studiat suficient de bine această ramură a fizicii referitoare la legile echilibrului termic și conversia căldurii în alte forme de energie. Chiar termenul de „termodinamică” în sine, tradus din greacă, descrie foarte bine dezbaterele din comunitatea științifică: „therme” înseamnă căldură, fierbințeală și „dynamikos” înseamnă „puternic”. Într-adevăr, oricare dintre dispute este plină de foc și ardoare.

Rigden: Discursul pasional nu înseamnă învățătură, o furtună încă nu e un sezon de ploi. Cel ce este puternic în argumentare se bucură de victoria unui singur om, în vreme ce *persoana care cunoaște* aduce victoria la mii.

Anastasia: Din câte știu, raportul dintre „cei puternici” și „cei cunoscători” în știința modernă este dezastruos, în sensul că primii sunt numeroși, iar ceilalți sunt mult mai puțini. Cel ce cunoaște este valoros pentru orice echipă de cercetători. Ea este ca un proton (tradus din greacă, „protos” – „primul”), particulă elementară care are o sarcină pozitivă și care intră în compoziția tuturor nucleilor atomici. La fel este și persoana care posedă cunoașterea, despre care se poate spune că susține întreaga muncă de cercetare în echipă.

Rigden: Este adevărat. Sper ca acele Cunoștințe, pe care oamenii le vor primi, vor crește numărul *celor care cunosc*, nu numai în știință, ci și în societate, și vor schimba înțelegerea despre lume, inclusiv întrebările despre originea Universului. Așa cum am spus anterior, azi, oamenii cred cu naivitate că Universul a fost comprimat într-un punct, și că, după „Big Bang-ul” său, au apărut obiecte cu o masă de aproximativ miliarde de tone și de mărimea unui proton. Mai mult, această supoziție greșită a minții spune că astfel de obiecte nu sunt nimic altceva decât găuri negre microscopice. Din păcate, va trebui să-i dezamăgesc pe „teoreticienii” înfocați: obiecte de mărimea unui proton și având masa de aproximativ un miliard de tone nu există.

Totuși, se întâmplă următorul fenomen în natura spațiului cosmic: există obiecte formate din clustere informaționale (acumulări) în timpul desprinderii informației din materie, când aceasta pătrunde în aria de acțiune a unei găuri negre. Cele mai mari și „cele mai grele” legături, care pot forma clusterele informaționale, sunt obiectele de o dimensiune ceva mai mare decât a unui proton și cu masa de aproape un gram, sau 0.8 grame, ca să fiu mai precis. Aceste obiecte au durată de viață scurtă, existând doar pentru fracțiuni de secundă, ca, după aceea, să se descompună în „cărămizi” individuale. Procesul de formare a acestor obiecte este într-adevăr legat de ceea ce oamenii numesc găuri negre în Univers.

Anastasia: Obiecte cu puțin mai mari decât un proton? Potrivit celor mai recente cercetări, radiusul protonului este de 0.84184 femtometri ($1 \text{ fm} = 10^{-15}$

metri). Dacă luăm în considerare ce ați spus, că astfel de obiecte au o masă de aproape un gram, atunci rezultă că sunt obiecte destul de „grele” pentru microcosmos. Această informație este extrem de interesantă. Pornind de aici, oamenii s-ar putea gândi la cel puțin trei întrebări. Ce sunt clusterelor informaționale, „cărămizile”? Ce este desprinderea informației din materie? Și care este legătura dintre formarea de astfel de particule și găurile negre din Univers?

Rigden: În această lume materială, totul, inclusiv ceea ce cunosc oamenii în ziua de azi, de la particulele subatomice la atomi, de la particulele de praf de pe pantofii tăi până la acumularea de galaxii în adâncul spațiului, totul există datorită informației structurate. Informația structurată este cea care creează materie și îi stabilește proprietățile, volumul, forma, masa și alte caracteristici. Îți atrag atenția asupra faptului că nu vorbim acum despre conceptul de „informație”, așa cum o înțelege creierul uman, ci despre o manifestare oarecum diferită a acesteia. Deși chiar și în înțelegerea uzuală, cuvântul „informație” are mai multe sensuri, incluzând următoarele: „a gândi”, „a preda”, „a interpreta” și „a forma”, „a contura”, „a crea”.

Pentru a ușura înțelegerea, să numim această informație structurată „cărămizi informaționale”. Ce sunt cărămizile informaționale în practică? Poate e mai ușor de înțeles dacă voi explica asta folosind o asociere ca exemplu. Imaginează-ți că ai decis să faci un anumit experiment. Pentru asta, ai nevoie de: apă, un acvariu de sticlă și cărămizi mici pentru a construi forme; cărămizile sunt ușoare ca spuma de polistiren, iar culoarea lor este, să spunem, nu albul obișnuit,

ci transparent. Acțiunile tale: în acvariul de sticlă gol, construiești un castel frumos folosind cărămizile transparente de spumă de polistiren (ca setul de construcții de jucărie al unui copil), cu multe camere, turnuri, etc. Când unești o cărămidă transparentă cu alta, apare o anumită culoare, vizibilă ochiului. Cu alte cuvinte, ai un *plan* în minte despre cum să construiești un castel, ai *voința* de a-l crea și *forțele*, pe care aplicându-le, *construiești* cu ajutorul acestui *material neobișnuit*. Următorul pas, ai construit castelul, care a devenit vizibil datorită acestor conexiuni, și acum poți să-i admiri frumusețea, proporțiile și complexitatea arhitecturii.

Acum, în continuarea experimentului, umpli acvariul cu apă. Ce se va întâmpla? Să presupunem că apa va umple acvariul cu o asemenea forță (presiune), încât va distruge castelul pe care l-ai construit. În acest moment, cărămizile din spumă de polistiren, care cândva erau ziduri, acoperișuri și alte elemente ale castelului tău, vor începe să plutească la suprafața apei: unele separat, devenind din nou invizibile, iar altele vor pluti în grupuri – clustere, care rămân încă vizibile ochiului, de vreme ce sunt legate unele de altele. În cele din urmă, întreaga ta structură se va dezintegra sub presiunea apei în cărămizi separate, care vor deveni din nou transparente. Cum s-ar spune, din castelul tău nu va mai rămâne nicio urmă. Dacă scoți toată apa din acvariu, cărămizile din spumă de polistiren se vor duce la fund. Cărămizile însele, fără planul, voința și aplicarea de forță, nu vor lua niciodată forma unui castel construit coerent. Va rămâne pur și simplu o grămadă haotică de cărămizi de spumă de polistiren, invizibile ochiului. Poți să agiți acvariul cât de mult vrei, chiar și

o eternitate, amestecând cărămizile, și acestea tot nu vor deveni un castel, decât dacă îl construiești din nou.

Deci, aceste cărămizi transparente convenționale reprezintă o comparație la figurat **cu informația care creează materia, stabilindu-i anumiți parametri, formă, volum, masă, etc.** Iar castelul vizibil este deja unul dintre produsele materiale ale **informației structurate, care alcătuiește subparticule elementare, acestea formând la rândul lor atomi, molecule, compuși chimici și așa mai departe, adică materia Universului.** Ei bine, în sfârșit, **voința, planul de construcție și forța aplicată sunt principalele componente ale forței lumii spirituale care se manifestă în această lume.**

Anastasia: Vreți să spuneți că la baza întregii materii este informația.

Rigden: Corect. Același atom este constituit din subparticule elementare, care, la rândul lor, sunt făcute dintr-un anumit număr de cărămizi informaționale. Același lucru este valabil pentru orice în Univers. Însă, odată ce informația este înlăturată, atunci ceea ce numim materie dispăre ca gaura din covrig, după l-ai mâncat.

Anastasia: Cu alte cuvinte, iată o perspectivă elementară asupra evenimentului: atâta vreme cât avem un covrig, gaura există, dar, după ce îl mâncăm, gaura dispăre și ea. Acesta este modul în care dispăre și materia? Dacă nu există informație, nu există manifestare a materiei?

Rigden: Exact. Apropo, iată un fapt interesant: cantitatea de materie din Univers se schimbă mereu, și aceste fluctuații, atât în sensul de creștere, cât și de descreștere, pot fi considerabile. În același timp, **cantitatea de informație este întotdeauna stabilă, fapt care face ca masa totală a Universului să nu se fi schimbat nici măcar cu o miliardime de gram din ziua Creației până acum.**

Anastasia: Da, îți dă de gândit.

Rigden: Deci cantitatea de informație în Univers este constantă din ziua Creației. Cu toate acestea, dacă o singură cărămidă ar fi dispărut, întregul Univers ar fi dispărut, de asemenea.

Anastasia: Dacă o parte dispăre, întregul dispăre și el. Acum încep să înțeleg care va fi sfârșitul poveștii cu expansiunea Universului.

Rigden: Universul se va extinde pur și simplu până la o anumită mărime și va dispărea. Tot ce e genial este simplu, ca de obicei... Aceste cărămizi informaționale ale universului nu dispar niciodată nicăieri, în sensul că nu părăsesc hotarele Universului (în exemplul nostru, ale acvariului) și există într-o formă strict organizată. Atrag atenția asupra faptului că singure, fără un anumit plan de construcție și fără voința Constructorului, cărămizile ar fi pur și simplu o grămadă dezordonată (haosul de pe fundul acvariului). Cât despre lumea materială a Universului, tocmai aceste cărămizi informaționale, împreună cu alte caracteristici ale formării materiei, așa cum am spus deja,

ii stabilesc parametrii de masă. **Aceștia definesc un anumit loc în univers pentru materia creată. Informația organizată, tocmai aceste cărămizi informaționale, poziționate strict la locul lor, sunt cele care fac diferența dintre un quark și un quasar. Să spunem în felul următor: coerența informației, în acord cu acel „plan general”, este cea care face ca Universul să fie viu.**

Anastasia: Cu alte cuvinte, vreți să spuneți că totul în lumea asta este strict ordonat și există în concordanță cu planul bine definit, voința și forța Constructorului. Dar asta dovedește că Universul nostru a fost creat artificial și nu format haotic, de la sine, așa cum se presupune!

Rigden: Absolut corect. Și este foarte posibil s-o demonstrezi științific! Nu este atât de dificil *dacă mergi în direcția indicată în cărțile tale anterioare și adaugi informația prezentată aici, precum și ultimele descoperiri științifice...* Viața Universului în sine se manifestă ca un schimb constant de informație, care pune materia în mișcare, interacționând cu sine însăși, generează reacții fizice și chimice primare. În consecință, au loc diverse procese, de exemplu, explozii ale unor stele masive, nașterea altor noi și așa mai departe.

Anastasia: Apropo, vorbind despre explozii ale unor stele masive... Știți, am devenit interesată de astronomie și alte științe înrudite imediat după ce ați spus că, **în timpul vieții și al lucrării active a lui Agapit din Pechersk, și anume în vara anului 1054, a apărut pe cer o stea strălucitoare, care putea fi văzută chiar și în timpul zilei.** Atunci ați menționat,

de asemenea, că era lumina care a ajuns pe Pământ după explozia unei supernove aflată în constelația Ta-urului din Galaxia noastră. Am citit că urmele luminii supernovei sunt acum observate sub forma Nebuloasei Crabului, în expansiune, cu o stea neutronică (un pulsar) în centru, în care s-a transformat steaua care a explodat. Interesant este că raza undei radio a acestui pulsar încă mai alunecă pe suprafața Pământului, aidoma razei unui far care se rotește pe suprafața mării, fiind semnal pentru vapoare.

În mod surprinzător, aceasta a fost prima stea neutronică din Univers pe care savanții au început să o asocieze cu resturile supernovei. Am fost uimită de faptul că dimensiunea stelei se presupune a fi de doar 25 de km, adică este de fapt o stea de dimensiunea unui oraș, dar care energizează uriașa Nebuloasă a Crabului. Densitatea stelei neutronice este foarte mare. Lucrul cel mai interesant este că au început recent să observe emisiile puternice de raze gamma care vin de la acest pulsar din Nebuloasa Crabului.

Rigden: Multe lucruri interesante se întâmplă în ultima vreme, nu numai pe această planetă, ci și în spațiu cosmic.

Anastasia: Da, procesul nașterii de stele noi este foarte interesant și informativ...

Rigden (zâmbind): Fără îndoială, dar acest proces este, de asemenea, distructiv pentru multe teorii contemporane... Adevărul este că procesul vizibil al formării stelelor, pe care oamenii de știință îl pot observa astăzi, începe cu formarea așa numitului „nucleu

pre-stelar”. Cu alte cuvinte, în ciuda echipamentului modern, astronomii sunt capabili „să descopere” (să vadă, să identifice) nașterea unei stele noi doar în etapa formării norilor denși de gaz și praf, adică atunci când materia, ca rezultat al interacțiunii, începe să radieze energie, în mod special, ceea ce oamenii numesc „lumină”. Și numai după ce studiază spectrul, care indică în mod clar comprimarea secțiunilor individuale în nori gazoși, trag concluzii cu privire la nașterea unei stele noi. Cu toate acestea, astronomii nu pot răspunde la întrebarea cum interacționează acești nori și ce anume îi face să se contracte. Nici nu pot spune de unde anume vin acești nori de gaz și de praf, de ce apar și, cu atât mai mult, de ce și cum nu numai stele izolate, dar, câteodată, întregi clustere stelare se formează din cantitatea mică de materie aflată în acești nori.

Problema este că toate teoriile moderne, de la teoria generală a relativității a lui Einstein până la legile termodinamicii, se bazează pe interacțiunile din „materia vizibilă” sau pe comportamentul previzibil al acesteia din punct de vedere logic. Deși, sunt multe lucruri stranii și aici. Să luăm, de exemplu, găurile negre din Univers – aceste obiecte misterioase, neexplorate de știința contemporană, care absorb materie. Totuși, înainte de a explora aceste situații și de a face lumină asupra chestiunii obiectelor a căror formare este direct legată de găurile negre, te-aș întreba, mai întâi: ce știi despre găurile negre?

Anastasia: Ei bine, nu atât de mult pe cât mi-aș dori... Găurile negre sunt invizibile pentru observatorul din afară, pentru că ele nu emană nici lumină,

nici alte radiații cunoscute în știință sau corpuri. În prezent, se fac încercări pentru a se identifica găurile negre, folosindu-se doar semne indirecte, prin studierea interacțiunii lor cu materia înconjurătoare... Se consideră că o gaură neagră curbează geometria spațiului și a timpului în jurul său.

La stadiul curent al dezvoltării astrofizicii, se presupune că gaura neagră este o zonă localizată în spațiul cosmic, formată prin comprimarea gravitațională nerestricționată a corpurilor cosmice masive. După cum înțeleg eu, este ca un fel de cimitir gravitațional, în care totul dispare odată ce ajunge înăuntru. Hotarul unei astfel de zone este numit orizontul evenimentelor și raza sa – rază gravitațională. Se consideră că aceasta din urmă depinde direct de cantitatea de materie atrasă în gaură. Pe măsură ce masa găurii negre crește, mărimea acesteia crește direct proporțional, de asemenea, adică raza se mărește. Mărimea acestui obiect poate varia...

Teoria modernă a evoluției stelare se referă la formarea găurilor negre ca rezultat al colapsului stelelor masive și super masive. După cum văd eu lucrurile, când combustibilul nuclear este pe terminate și reacțiile termonucleare încetează în interiorul unei stele, temperatura înaltă și presiunea, care împiedicau contracția stelei, descresc acum sub influența propriei gravitații. Dacă masa unei stele este mai mică de trei ori decât masa soarelui, steaua nu se va transforma într-o gaură neagră, va deveni doar o stea neutronică sau o pitică albă. Și dacă masa stelei este mai mult decât de trei ori masa soarelui, savanții cred că un colaps catastrofic este inevitabil. Întreaga sa materie

va traversa rapid orizontul evenimentelor și steaua va deveni o gaură neagră...

Pornind de la teoria modernă a evoluției stelelor, se consideră că, din 100 de miliarde de stele, ar trebui să existe cel puțin 100 de milioane de găuri negre. Doar în galaxia noastră, se presupune că mii de găuri negre colindă și absorb în întregime toți norii de gaze și praf, precum și stelele care, „din întâmplare”, se găsesc în calea lor. Sunt și supoziții potrivit cărora găuri negre super masive, cu o masă de miliarde de sori, ar putea fi localizate în centrul Galaxiei noastre.

Rigden: Da, nu-i rău. Ai o idee la modul general despre cum știința la nivel global petrece timpul în ziua de azi, încurcându-se într-un cerc vicios de discuții fără sens.

Anastasia: Poate că nu sunt conștientă în profunzime de detaliile discuțiilor lor, dar am o idee generală... Da, ce m-a mai interesat. Se presupune că înăuntrul găurii negre timpul și spațiul sunt distorsionate în mod semnificativ din cauza gravitației enorme. Geometria euclidiană elementară ar putea să nu funcționeze aici, de vreme ce liniile paralele s-ar putea intersecta și așa mai departe...Unii chiar exprimă opinia că totul în interiorul găurii negre ar trebui, în principiu, să cadă în centrul acesteia, iar mai târziu, materia stelară s-ar comprima într-o asemenea manieră, încât, în cele din urmă, s-ar transforma într-un punct cu o densitate infinită, adică ar putea apărea singularitatea.

Rigden: Ca să simplificăm, teoreticienii încearcă să-și alinieze concluziile la teoria născocită a Big

Bang-ului. După cum cred ei, Big Bang-ul a apărut dintr-un punct infinit de dens, în care întreaga materie a Universului ar fi fost chipurile concentrată și condensată; când *ceva* în interiorul acestui „punct” a provocat Big-Bang-ul, materia a început să zboare în toate părțile, și procesul de expansiune al Universului a fost inițiat. Din cauză că apar numeroase întrebări, la care oamenii de știință nu sunt capabili să răspundă din perspectiva viziunii materialiste, se nasc astfel de teorii moderne confuze. Autorii pur și simplu se zăpăcesc unii pe alții. Ei încearcă să dea explicații, folosind baza de date care le este deja cunoscută. Ca rezultat, în timp ce dezvoltă o teorie a originii Universului sau, de exemplu, a găurilor negre, aceștia se găsesc într-o situație asemănătoare cu cea a parabolei elefantului. În sensul că, în loc să pună întrebarea de unde a apărut elefantul, de ce se mișcă și vrea să mănânce, ei studiază traiectoria mișcării elefanților în savana africană, probabilitatea ca elefanții să mănânce anumite plante pe drum, disponibilitatea plantelor în acea zonă și ce calități au acestea. Așa și cu savanții: ce văd, asta discută, în timp ce lucrurile pe care nu le văd și nu se potrivește în viziunea lor despre lume sunt, în principiu, inexistente pentru ei.

Anastasia: Totuși, poate, partea cea mai amuzantă la teoria modernă este, în opinia mea, cea referitoare la așa numitele „găuri negre primare”. Potrivit ipotezelor cercetătorilor, astfel de găuri negre au apărut chipurile imediat după Big Bang, cu aproximativ 14 miliarde de ani în urmă, când a început expansiunea Universului. Există opinia că o gaură neagră este întotdeauna gata să absoarbă orice radiație sau substanță, mărindu-și

astfel masa. Ipotetic vorbind, potrivit ideii științifice, dimensiunile găurilor negre pot varia de la o gaură neagră extrem de mică (având o masă de doar 1015 grame, care teoretic a rămas intactă undeva în adâncul Universului până în prezent) la o gaură neagră super gigantică și super masivă, care se află, ipotetic, în centrul galaxiei.

Chiar dacă presupunem că după Big Bang materia a continuat să se disperseze la viteza maximă posibilă timp de un milion de ani, și doar ulterior o singură gaură neagră extrem de mică s-a format, cu o masă de doar 1015 grame, dar cu „o poftă arzătoare”, inșafiată, acum nu ar exista decât o gaură neagră gigantică în loc de Univers.

Rigden: Mă bucur că înțelegi asta. În asemenea condiții teoretice, Universul ar fi încetat să existe cu cel puțin cinci miliarde de ani în urmă.

Anastasia: O observație absolut corectă. Ei bine, în general, găurile negre sunt un subiect interesant și captivant, în special când citești lucrările de cercetare ale persoanelor care caută să cunoască și să dezvăluie misterele Universului și care scriu pentru oameni. Pe de altă parte, ca să fim sinceri, sunt multe lucrări în care autorii, în mod evident, analizează găurile negre din plictiseală.

În mod clar, aceștia și-au făcut lucrările ca în zicala rusească: „Unde am strănutat, am pus o virgulă; unde am sughitat, am pus două puncte, și unde am pufăit tutun, am pus punct”... Prin urmare, ca un observator din afară a diverselor peripeții în știință, impresia mea

despre găurile negre este ca în gluma aceea populară: „Ce se știe în știință cu privire la acest subiect este că nu se știe nimic”.

Rigden: Da, ceva de genul. Mulți savanți fac o greșeală atunci când își concentrează eforturile și, câteodată, își irosesc și viețile pe dezvoltarea unei teorii fără finalitate. Oamenilor le lipsesc doar elementele de bază: *Cunoștințele și îndrumarea în direcția cercetării*. Având aceste două, este foarte posibilă realizarea unui salt nu numai în știință, dar și în dezvoltarea societății. Sunt sigur că informația pe care am relatat-o deja și voi continua să o împărtășesc va contribui în mare măsură la acest salt, dacă oamenii vor alege astfel.

Anastasia: Dar ce este în realitate o gaură neagră?

Rigden: În realitate, ceea ce oamenii numesc **gaură neagră** pe scala Universului **este de fapt un fenomen tranzient, care în sine nu are deloc masă. Apariția și dispariția oricărui număr de găuri negre din Univers nu încalcă legea constanței masei totale a Universului. Chiar și cea mai gigantică gaură neagră, la drept vorbind, există pentru o scurtă durată de timp, și masa sa este egală cu zero. Cu toate acestea, joacă un rol imens în transformările astrofizice ale Universului.**

Ca paralelă, aș compara o gaură neagră cu un gând. Până la urmă, un gând nu poate fi văzut. Nu poate fi cântărit sau atins, dar există, de vreme ce a apărut în conștientul nostru. Gândul are volum (cel puțin, informațional). Este tranzient în existența sa,

pentru că e imediat urmat de alte gânduri. Gândul nu are masă, dar poate avea consecințe enorme în lumea materială. În esență, este Nimic.

Anastasia: Nimic? Pentru înțelegerea umană din ziua de azi, Nimic este cel mult starea de vid.

Rigden: Apropo de asta: vidul este departe de a fi gol. Iată un simplu exemplu. În spațiul interstelar, așa numitul vid avansat predomină. Densitatea sa medie este mai puțin decât o moleculă pe centimetru cub. Dacă, prin comparație, luăm cel mai rarefiat vid creat de oameni, acesta conține în jur de 100 000 de molecule pe centimetru cub. Oamenii de știință deja înțeleg că și vidul absolut, în care particulele se presupune a fi complet absente, nu este „un gol absolut”, liber de orice caracteristici. Fizicienii moderni au abordat deja teoria vidului fizic, așa cum cercetătorii au numit cea mai joasă stare a energiei câmpurilor cuantice. Vidul fizic în teoria respectivă este caracterizat de absența oricăror particule reale, dar, în același timp, el conține tot felul de particule virtuale. Cu toate acestea, există o altă teorie (deși nerecunoscută deloc de „știința oficială”), în care particulele și antiparticulele (din șase clase) sunt considerate ca originând din vidul inițial, prin exfolierea de-a lungul axei, cu apariția de câmpuri de torsiune în dreapta și stânga – un fel de catalizatori care determină nașterea materiei brute.

Timpul va spune cu siguranță cine a fost mai aproape de Adevăr. Problema este că, în realitate, mulți savanți, dorind să perceapă Adevărul, se confruntă cu falsa reflexie a acestuia în propriul conștient. Se

grăbesc să anunțe teoriile care sunt mai convenabile pentru ei și apără „justețea” acestor teorii multă vreme, irosind ani din viață și enervându-se singuri și pe alții, fără măcar să se gândească la cauzele mai profunde ale motivului pentru care o astfel de inversiune se produce în conștientul lor. De fapt, oamenii încă nu sunt conștienți de multe lucruri privind lumea invizibilă, cât de puternică este rațiunea Animalică în această lume și cât de important este pentru fiecare persoană să se îngrijească de puritatea sa spirituală. Deoarece cea din urmă revelează Adevărul de dincolo în natura sa autentică.

Anastasia: Da, mi-am amintit această schemă teoretică a generării particulelor și antiparticulelor. E uimitor că totul acolo este, de asemenea, pe schema crucii oblice... Cândva, ați făcut o comparație foarte relevantă între Univers și un ocean în care totul este plin până la limită. Și ce este o gaură neagră în Univers, dacă ne uităm la ea folosind această asociere imaginară cu oceanul?

Rigden: Gaura neagră în Univers arată, vorbind la modul relativ, ca o bulă de aer în apele oceanului. Cu toate acestea, doar arată ca o bulă, dar nu corespunde cu aceasta, deoarece o bulă în ocean este umplută cu aer, în vreme ce găurile negre din imensitatea Universului nu conțin nimic, cel puțin în înțelegerea umană a acestui fenomen.

Anastasia: Cu alte cuvinte, gaura neagră este ca Ceva, ca o inserare străină care nu este specifică lumii materiale?

Rigden: Da, ai putea spune și așa.

Anastasia: Ați menționat că rolul găurii negre în transformările astrofizice ale Universului este enorm. Vă rog, spuneți-mi mai multe despre asta și despre principalele funcții ale găurii negre, folosind măcar asocieri ca exemple.

Rigden: Ei bine, funcțiile găurii negre pot fi comparate, la modul relativ, cu răspunsul imunitar și, ca să fiu mai precis, cu celulele imune din corpul uman, care protejează organismul de diverși agenți cauzatori de boală, identificând și distrugând astfel de celule patogene sau degenerate ale organismului (celule tumorale) și așa mai departe.

Dacă un agent extern, cum ar fi un virus sau microbi patogeni, intră în organism, celulele noastre imune îl găsesc și îl distrug. Dacă o celulă sau un grup de celule devin defecte sau încetează să mai funcționeze normal și, de exemplu, încep să se dividă necontrolat, celulele imune pun lucrurile în ordine, în același timp, distrugând astfel de celule „neascultătoare”. Cu toate acestea, o astfel de comparație nu este nici ea corectă în întregime, în ceea ce privește găurile negre din Univers, de vreme ce celulele imune brăzdează continuu spațiul din organismul nostru în căutarea de „intruși” care încalcă limitele permise.

Găurile negre, pe de altă parte, apar imediat în Univers de Nicăieri, și numai acolo unde este necesar, iar ulterior dispar înapoi în Nicăieri. Și ele dispar instantaneu, deseori (dar nu întotdeauna), lăsând după ele, în lumea materială, întregi clustere

de fragmente stelare și nori uriași de praf și gaze, destul de ușor de detectat cu echipamentul modern. Această materie reziduală este similară după distrugerea principalei materii „patogene”, să spunem, cu resturile căzute de pe o bandă rulantă din atelierul pentru sfărâmarea și procesarea pietrei.

Este dificil de explicat cum Ceva apare din Nicăieri, distrugând câteodată întregi clustere de stele, și apoi dispare în Nicăieri. **Și da, gaura neagră distorsionează semnificativ spațiul și timpul în jurul său și are o atracție gravitațională enormă, afectând astfel materia înconjurătoare.** Gaura neagră este singurul lucru care se poate numi Golul real, sau Nimic, de vreme ce nu este nimic material acolo, în înțelegerea umană.

Anastasia: Da, ei bine, pentru adepții materialismului științific, asta va fi greu de înțeles... Până la urmă, pornind de la informația mai sus menționată, se ridică următoarea întrebare: Cine controlează acest proces din Nicăieri? Cine detectează astfel de defecte în Univers și inițiază apariția și dispariția găurilor negre exact în acele zone?

Rigden: Pentru a înțelege aceste procese, ca să nu mai menționăm transpunerea lor în formule, este necesară o viziune asupra lumii fundamental *diferită*.

Anastasia: Ați menționat că **masa găurii negre este egală cu zero**. Și cum este procesată materia absorbită? Ați spus că formarea celor mai grele micro obiecte din Univers este strâns legată de găurile negre. Asta nu înseamnă, totuși, că ar trebui să existe o oarecare masă?

Rigden: Cred că, odată ce înțelegi principiul “funcționării” găurii negre, astfel de întrebări dispar de la sine. Deci cum atrage gaura neagră materia și unde dispare după? Gaura neagră este, să spunem, o zonă anormală. Fiind o structură non-materială, apare în acele părți ale Universului în care au loc anumite perturbări ale câmpurilor. Obiectivul ei este să distrugă materia care cauzează aceste perturbări. Faptul în sine al prezenței găurii negre într-o anumită regiune a Universului generează deformarea spațiului-timp. Cu alte cuvinte, însăși gaura neagră declanșează un anumit mecanism, care distorsionează fluxul lin al timpului, în regiunea respectivă a spațiului. Acest lucru duce la anumite interacțiuni, generând gravitație imensă, care începe să atragă structura materială. Cred că acest lucru e clar, nu?

Anastasia: Da.

Rigden: Atunci să continuăm. Când materia este atrasă, atunci fragmente de mărimea Lunii, de exemplu, încep deja să se deformeze când se apropie, din cauza forței uriașe de gravitație. Și, odată ce materia începe să intre în zona de acreție, cel mai puternic câmp gravitațional se formează, iar materia este sfâșiată în bucăți. Arată ca un fel de mașină de tocat carne.

Anastasia: Ați putea să specificați dacă termenul de „zonă de acreție” este folosit aici cu aceeași semnificație ca cea din înțelegerea oamenilor de știință contemporani? Se are în vedere discul de acreție ca o sursă de radiație puternică, care se învâрте în jurul găurii negre și se formează în timpul căderii (acreției) materiei unei stele vecine sau a gazelor interstelare pe

acest obiect sub influența propriului câmp gravitațional? Este corect? Cu alte cuvinte, materia, ca urmare a coliziunii cu o gaură neagră, începe să orbiteze în jurul acesteia, formând acest disc care se rotește rapid?

Rigden: Da. Un lucru foarte important are loc în timpul acestei „tocări a materiei”. Forța aici este de așa natură, încât pur și simplu împinge cărămizile informaționale departe una de alta, acestea nemaiputând rămâne în poziția lor strict desemnată, dat fiind faptul desprinderii lor din structura informațională. Imediat ce ordinea informațională, datorită căreia materia a fost creată ca atare, este pierdută, are loc eliminarea informației din structura materială și materia dispare. Este un paradox aici, deoarece gaura neagră în sine nu influențează cărămizile informaționale, dar afectează materia în mod direct. Aceasta este atrasă cu forță foarte mare, iar cărămizile informaționale se resping între ele, consecința fiind dispariția materiei.

Anastasia: Înseamnă că materia nu este distrusă. Materia este creată pe baza informației și, odată ce informația este înlăturată, materia încetează să existe.

Rigden: Corect. Dacă e să ne imaginăm întregul proces folosind exemplul comparativ al experimentului nostru convențional, obținem următoarele. Imaginează-ți că ai construit un castel din cărămizi invizibile de spumă din polistiren, făcându-l astfel vizibil. Apoi, îl ridici cu grijă și, pur și simplu, îl arunci în acvariul umplut cu apă. Ce se va întâmpla? Normal, intrând în coliziune cu apa, castelul se va dezintegra în părți mici. În cazul nostru, va trece în altă stare: materia va dispărea, și doar informația va rămâne sub forma

acelor cărămizi primare invizibile din polistiren, care vor rămâne plutind pe suprafața apei. Întrebarea este: „Unde a dispărut castelul în sine (materia)?” Este clar de ce întrebarea mea te face să zâmbești. Vei spune: „În același loc unde dispare și gaura covrigului, odată mâncat”. Și vei avea perfectă dreptate.

Acum imaginează-ți că acvariul este un pic mai mare și că sunt cel puțin zece oameni ca tine stând deasupra acestuia, cu castele în mâini. Deodată, toți, aproape simultan, vă aruncați castelele în acvariu. Când castelele voastre vin în contact cu apa, cărămizile din spumă de polistiren (cărămizi informaționale individuale sau cărămizi conectate în clustere) nu rămân să plutească pe suprafața apei, ci sunt imediat respinse de aceasta (ca de ceva super dens), ca o minge de tenis ricoșând de pe asfalt. Ți-ai imaginat? Ei bine, exact așa, deși într-o manieră ușor distorsionată, „funcționează” gaura neagră.

Anastasia: Și ce se întâmplă cu cărămizile informaționale, cu aceste clustere? Deși de cea mai mică dimensiune, sunt totuși materie vizibilă. Doar nu sunt încă separate în cărămizi informaționale invizibile, nu-i așa?

Rigden (zâmbind): Bravo, văd că urmărești situația... Forma găurii negre este sferică. Când informația se înlătură din materie, când cărămizile informaționale se desprind din materia procesată, o anumită parte din ele rămâne detașată sub forma unor grupuri întregi, respectiv clustere. Aceste clustere sunt cele care devin obiectele cu viață scurtă având masa de 0.8 grame, care sunt emanate direct din „polii” acestei

sfere, ca radiație de fundal. Iar noțiunea de poli ai acestei sfere este relativă, pentru că ce contează aici este poziția observatorului și acumularea de materie procesată în relația cu această sferă

Anastasia: Se pare că procesul care acționează asupra materiei din vecinătatea găurii negre poate fi ușor comparat cu o altă formare, a unui hard disc de calculator, atunci când toată informația de pe disc este ștersă. De ce au viață scurtă aceste obiecte și de ce există doar pentru fracțiuni de secundă?

Rigden: Pentru că nu au niciun program de viață. Se separă pur și simplu în cărămizi informaționale. Paradoxul este că cărămizile informaționale există simultan în două stări: ca energie și ca materie (sub forma unui cluster al acestor cărămizi informaționale, atunci când formează particula materială). Cu alte cuvinte, ele există și nu prea, în același timp. Cărămizile informaționale în mod individual nu au nicio masă, dar informația este cea care creează materia cu masa aferentă, precum și spațiu, gravitație și timp. Iar informația este controlată de Cel Ce a creat totul. El a creat informația ca forță capabilă să genereze energiile care formează materia (în înțelegerea umană).

Apropo, aceste cărămizi informaționale, într-o mare măsură, distorsionează teoria „atent elaborată” a lui Einstein, teoria relativității, cu privire la formarea particulelor cu informație redusă (neutrino și altele). Faptul e că unele dintre aceste particule, datorită „simplității” structurii lor, interacționează slab cu alte particule din Univers, cel puțin în dimensiunea noastră, fapt care le permite să traverseze întinderea

vastă a Universului la o viteză considerabil mai mare decât cea a luminii.

Anastasia: O viteză mai mare decât cea a luminii? În acest caz, simplul fapt al existenței unor astfel de particule va face oamenii să reconsidere nu numai teoria lui Einstein, dar și multe alte aspecte ale fizicii contemporane.

Rigden: Fără îndoială, ceva va trebui de revăzut. Dar, pe de altă parte, acest fapt va adânci semnificativ înțelegerea oamenilor privind procesele de interacțiune ale materiei din Univers. Și, poate, va aduce omenirea mai aproape de cunoașterea unei manifestări fizice a timpului, și anume, ca spațiu... Deci, cărămizile informaționale formează atât cele mai rapide și mai grele micro-obiecte din această lume, ca și orice altceva...

Anastasia: Și dacă ipotetic ne imaginăm, să spunem... o stea neutronică constituită din astfel de obiecte extrem de grele și de scurtă durată; rezultă că steaua s-ar reduce în dimensiune de sute de ori mai mult, masa i-ar crește, la fel și contracția gravitațională. Vorbind aproximativ, ar putea o astfel de stea în acest caz, să sufere un colaps gravitațional complet și o tranziție către stadiul de gaură neagră?

Rigden: Ipotetic vorbind, putem să ne imaginăm ce dorim, desigur. Cu toate acestea, ce ai descris este imposibil în realitate, din cauza incompatibilității cu natura structurii materiale. Orice structură materială s-ar distruge pur și simplu sub acțiunea unei astfel de forțe de comprimare gravitațională, adică ar înceta să

existe ca materie, deoarece, în timpul unui asemenea proces, anumite condiții ar apărea, ducând inevitabil la respingerea cărămizilor informaționale unele de altele. De asemenea, forțele gravitaționale au limitele lor, deci un astfel de lucru este cu totul imposibil. Să luăm, de exemplu, procesele care se desfășoară aproape de gaura neagră. Obiectele cu o existență scurtă, despre care ți-am vorbit, se separă în cărămizi informaționale destul de repede, imediat ce energia care le conectează începe să se diminueze.

Aceste procese sunt dificil de înțeles de către o minte părtinitoare în favoarea unei percepții pur materialiste asupra lumii. Până la urmă, mai devreme sau mai târziu, omul în dezvoltarea sa spirituală se va confrunta cu hotarele unei astfel de înțelegeri limitate, dincolo de care se ascunde o lume complet diferită și cu legi complet diferite. Nu contează cât de uriașă este o stea și masa câtor sori conține, nu va fi niciodată capabilă să se transforme într-o gaură neagră în accepțiunea modernă, deoarece materia nu va putea niciodată să suporte un colaps gravitațional complet. Căci materia constă în cărămizi informaționale, iar cărămizile informaționale sunt indestructibile, nu pot fi nici distruse, nici modificate, iar **numărul lor în Univers este constant și stabil.**

Anastasia: Acum înțeleg de ce gaura neagră în sine are masa zero. Gaura neagră, ca un obiect al lumii imateriale, pur și simplu creează condiții, o forță în vecinătatea căreia se derulează acțiunea principală, adică, vorbind aproximativ, materia inutilă este reciclată. Este aproape ca o radieră de cauciuc care curăță suprafața hârtiei de scris. Materia dispăre în

întregime, fără ca măcar să intre în gaura neagră. Și de ce anume depinde dimensiunea găurii negre?

Rigden: Dimensiunea găurii negre depinde de cantitatea, să zicem, a materiei „patogene” (este imposibil să numești în alt mod o astfel de materie), supusă anihilării într-o zonă dată din Univers. Gaura neagră poate avea orice mărime: și mică și mare. Pentru o mai bună înțelegere a acestor procese din spațiul extraterestru, poate ar trebui să dau un exemplu asociativ, păstrând proporțiile, o comparație din activitatea umană. Imaginează-ți că un om are nevoie să plivească buruienile dintr-o parte a unui luminiș. Acesta observă zona, calculează cât de multă forță va trebui să exercite și cât timp va cheltui pe acest lucru. Apoi, într-o dimineață minunată, își face apariția în zona respectivă și îndeplinește lucrările planificate, care au loc, să recunoaștem, destul de neașteptat pentru buruieni. O situație diferită e atunci când există un câmp întreg cu astfel de buruieni. Pentru a elimina această cantitate uriașă, omul va folosi în acest caz mai multe resurse, de exemplu tehnică agricolă, oameni și așa mai departe. Adică, punctul exercitării forței depinde de zona de „patologie”, iar metoda de aplicare a forței depinde de un volum de muncă specific.

Anastasia: Este un exemplu bun... General vorbind, chestiunea originii masei ca atare rămâne deschisă în fizica modernă. Mai mult, savanții înșiși privesc această întrebare ca fiind unul dintre aspectele fundamentale. În ciuda multitudinii teoriilor și a ipotezelor existente, nu s-a clarificat de ce unele particule au masă, în timp ce altele nu. Cu mai mult timp în urmă, înainte de a fi interesată de acest subiect, și eu am tratat cu

superficialitate cheștiunea masei, văzând-o ca pe o caracteristică a oricărui obiect material. Oricine înțelege că elefantul este mai greu decât musca, ca urmare masa elefantului este mai mare. Cu toate acestea, s-a dovedit că, pe măsură ce ne adâncim în microcosmos, nu e totul floare la ureche acolo. Cercetătorii au stabilit că sunt particule pe care le-au denumit „elementare”, cu masa zero. Un astfel de reprezentant fără masă (în starea de repaus) este cunoscut tuturor sub denumirea de foton, cuanta de lumină.

Rigden: Într-adevăr, știința nu poate încă să dea un răspuns la această întrebare, deoarece este limitată de teoriile propuse. Și aceste teorii, în ciuda tendinței de a deveni mai complexe, totuși nu pot oferi răspunsuri sigure la întrebări importante privind înțelegerea mai profundă a structurii Universului, ca de exemplu: „Ce anume conferă masă unor sau altor particule?”, „De ce diferă masa particulelor?”

Se consideră că masa corpului depinde în mod direct de substanța pe care o conține și care este constituită din atomi. Dar ce este la baza atomilor? Potrivit concepției moderne, atomii sunt constituiți din electroni, protoni și neutroni. Se presupune că protonii și neutronii sunt formați din quarci. Iar electronii și quarci sunt considerați de oameni ca fiind particule cu adevărat elementare...

Anastasia: Da, a presupune nu înseamnă a dispune. Acesta este eternul joc de logică „cred – nu cred” al locuitorului spațiului tridimensional: ce nu pot vedea cu instrumentele disponibile în acest moment, nu există în natură.

Rigden: Fiecare persoană are propriul mod de a cunoaște Adevărul, câteodată prin depășirea a numeroase încercări și erori. Totuși, puritatea gândurilor și flexibilitatea minții îi permit unui om de știință autentic să aibă o viziune mai largă asupra lumii și să înlăture șabloanele impuse. Problema nu este în Cunoștințe, ci în percepția persoanei.

Anastasia: Cel mai amuzant lucru este că, odată ce privești imparțial descrierile teoretice ale comportamentului particulelor elementare, descrieri propuse în ultima sută de ani, ai impresia că fiecare teorie care apare încearcă să acopere golurile unde precedesoarea sa s-a dovedit eronată ca urmare a ultimelor descoperiri experimentale. Poate, o abordare complet diferită la această chestiune este necesară... Ați putea, vă rog, să explicați ce anume reprezintă masa la scară globală?

Rigden: Lucrurile sunt de fapt mai simple decât cred oamenii. Cantitatea de materie (volumul său, densitatea, etc.), ca și simplul fapt al prezenței sale în Univers, nu afectează masa totală a Universului. Oamenii sunt obișnuiți să perceapă materia, cu masa implicită, doar din perspectiva spațiului tridimensional. Cu toate acestea, pentru a avea o înțelegere mai profundă asupra acestui subiect, este necesar să se știe că Universul este multidimensional. Volumul, densitatea și alte caracteristici ale materiei vizibile, cu care oamenii sunt familiarizați, în toată diversitatea acesteia (inclusiv așa numitele particule „elementare”) se schimbă deja în dimensiunea a cincea. Dar, masa rămâne neschimbată, de vreme ce este o parte

a informației generale despre „viața” acestei materii, până la dimensiunea a șasea inclusiv. **Masa materiei este doar informație despre interacțiunea unei materii cu alta în anumite condiții.** Așa cum am spus deja, informația ordonată creează materie și îi fixează proprietățile, inclusiv masa. **Ținând cont de multidimensionalitatea Universului material, masa sa este egală întotdeauna cu zero.** Masa totală a materiei din Univers este imensă doar pentru Observatorii din a treia, a patra și a cincea dimensiune...

Anastasia: Masa Universului este egală cu zero? Dar asta arată natura iluzorie a lumii ca atare, menționată în multe legende străvechi ale popoarelor lumii...

Rigden: Știința viitorului, dacă va alege calea indicată în cărțile tale, va fi capabilă să se apropie strâns de răspunsurile la întrebările despre originea Universului și a creației sale artificiale.

Anastasia: Mai este o întrebare. Sunt presupuziții în știința modernă, potrivit cărora găuri negre supermasive există în aproape toți nucleii marilor galaxii. Corespunde asta adevărului?

Rigden: Nu. Această presupuziție a apărut printre savanți, deoarece galaxiile active emit radiații foarte puternice, iar stelele se mișcă în jurul acestor centri într-un asemenea mod, că par a fi atrase de ceva invizibil echipamentului modern, dar foarte masiv. Cu toate acestea, nu există găuri negre în nucleii galactici. Pur și simplu, acolo funcționează un pic alte legi.

Anastasia: Galaxiile spirale au fost printre primele descoperite. Are forma de spirală vreun rol special în micro- și macrocosmosul Universului?

Rigden: Da, are și este în legătură cu dinamica structurată a energiilor, precum și cu păstrarea și schimbul de informație, adică cu fizica aprofundată. Dacă studiezi această chestiune cu grijă, atunci vei putea să înțelegi că **multe lucruri din lumea materială sunt aranjate în formă de spirală** sau se mișcă în spirală, de la micro-obiecte până la macro-obiecte. De exemplu, să luăm micro-obiectele lumii noastre, cum ar fi citoscheletul celulelor eucariote. Dacă îți amintești definiția de la biologie, eucariotele sunt organisme ale căror celule conțin un nucleu format.

Anastasia: Da, acest supraregn include toate animalele mai evolute și plantele, ciupercile, algele unicelulare și multicelulare, precum și protozoarele.

Rigden: Corect. În interiorul citoscheletului lor, vei găsi o spirală răsucită liniar, o spirală dublă, și, de asemenea, o structură super spiralată.

Anastasia: Exact! Până la urmă, celulele lor au un nucleu acoperit de o membrană și cromozomii structurii spiralate, conținând biopolimer, care este, de asemenea, o parte a organismelor vii, adică molecula cu ADN dublu catenar. În majoritatea cazurilor, ADN-ul are structura unei spirale duble! Chiar și unele bacterii, care sunt procariote (organisme cu nucleu nediferențiat), au o singură moleculă cu ADN dublu catenar, cu forma unui lanț circular.

Rigden: Foarte corect. Amintește-ți și procesul diviziunii celulei, precum și participarea în acest proces a cromozomului celulei feminine și a cromozomului celulei masculine... La toate etapele ciclului celular baza cromozomului o constituie genonemele...

Anastasia: Da, da, da... acele structuri filiforme.

Rigden: Observă următoarea trăsătură: într-o celulă indivizibilă, ele sunt nerăsucite, să zicem, nespiralizate, în vreme ce, în timpul diviziunii celulare, sunt răsucite strâns într-o spirală, figurat vorbind, *sub forma a doi șerpi împlețiți*... Ei bine, așa cum îți amintești, printre funcțiile ADN-ului se numără depozitarea informației, transmiterea acesteia și implementarea programului genetic de dezvoltare.

La modul general, dacă examinăm biochimia organismului animalelor, inclusiv al omului, mai detaliat, putem găsi o mare varietate de tipuri de spirale (spirale stângace, spirale dreptace, spirale triple și așa mai departe). De exemplu, molecula tipică de colagen este constituită din trei lanțuri de polipeptide de tipuri diferite (spirale de tip α). Ele sunt de obicei răsucite sub forma unei spirale dreptace triple. Dar ce este colagenul? Este cea mai răspândită proteină cu aspect filiform din organismele animale, însumând aproape 25% din cantitatea totală de proteine. Formează baza fibrelor de colagen care constituie țesutul conjunctiv, asigurându-i rezistența și flexibilitatea. Altfel spus, stă la baza oaselor (incluzând craniul, coloana vertebrală, etc.), cartilajelor și tendoanelor.

Sau un alt exemplu. Ce sunt părul, unghiile oamenilor și penele, ghearele și părul animalelor? Aceste structuri sunt constituite preponderent din cheratină (material de corn). Cheratina, fiind o proteină structurală, este, de asemenea, construită sub forma unei spirale, ca, de exemplu, proteina structurală a părului sau a blănii, α cheratina. Cea mai mare parte a lanțului său de peptide este răsucită în spirala spre dreapta α . Iar alte două lanțuri peptidice formează o singură super-spirală spre stânga. Figurat vorbind, aceasta este o spirală împletită sub forma a doi șerpi. Super-spiralele, la rândul lor, se combină în tetrameri, iar aceștia se combină într-o structură mai complexă. Opt asemenea structuri complexe formează deja o microfibrilă de păr sau blană. Acestea sunt pur și simplu procese vizibile în lumea materială și care iau naștere la nivelul energiei invizibile a organizării materiei.

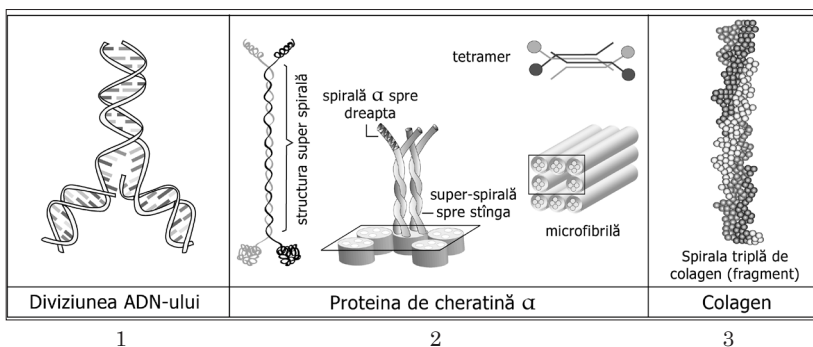

Figura 1. **Structurile spiralate:**

1. Diviziunea ADN-ului;
2. Proteina de cheratină α -Keratina;
3. Spirala triplă de colagen.

Structura spiralată este una dintre cele mai convenabile forme de depozitare a informației pe termen lung. În prezent, știința este doar pe aproape referitor la această înțelegere. De exemplu, mulțumită metodelor existente de testare a ADN-ului, este posibilă descoperirea multor lucruri despre om și, de asemenea, se poate face o examinare genetică pentru a se determina o relație biologică. Înainte, se folosea sânge pentru analiza ADN. Acum, saliva unei persoane, părul și unghiile sunt folosite pentru o astfel de analiză. În criminalistică, doctorii de medicină legală pot determina vârsta și sexul unei persoane, folosind un singur fir de păr. Ei pot determina, de asemenea, ce substanțe și microelemente sunt conținute în părul cuiva, în care perioadă a vieții unei persoane au fost mai multe sau mai puține astfel de substanțe în organismul ei. Aceste date, la rândul lor, arată stilul de viață al persoanei: ce medicamente a luat, cum s-a alimentat, etc. Analiza ADN a unui fir de păr, prin comparație cu alte mostre, permite experților să identifice „proprietarul”. Această metodă este folosită și de arheologi pentru a studia diverse cimitire și morminte străvechi, din moment ce părul se păstrează chiar mai bine decât oasele.

Totuși, limita cunoașterii nu este aici. Știința este doar pe punctul de a cunoaște misterele structurii spiralate (care există și în om în cantități considerabile) și conexiunea dintre materie și energii. Apropos, cunoștințele referitoare la aceste lucruri au existat în antichitate. Așa cum reiese din semnele și simbolurile popoarelor străvechi, lăsate ca inscripții pe obiecte ritualice, pietre, artefacte din morminte sau pe detaliile

simbolice ale arhitecturii, ca și în ecourile ritualurilor magice, care sunt întâlnite aproape în întreaga lume, la diferite popoare. Apropo, nu este o coincidență că ritualurile erau în legătură cu părul, unghiile și oasele, cu alte cuvinte, cu structuri spiralete capabile să păstreze și să transfere putere (informație). Informația sau „puterea adormită”, așa cum era denumită în vechime, era activată (trezită) prin incantații, adică anumite vibrații sonore sau prin concentrarea puterii gândului și a atenției. Oamenii foloseau aceste cunoștințe atât în mod pozitiv, cât și negativ. Desigur, ritualuri similare s-au păstrat până astăzi, dar ele au fost, în cea mai mare parte, distorsionate de către oameni într-un mod ridicol; avem doar o imitație fără conținut, fiind pierdut sensul.

Anastasia: Multe națiuni au diverse superstiții, chiar interdicții asociate cu părul și unghiile. De exemplu, se consideră că părul și unghiile tăiate nu trebuie aruncate aiurea, deoarece posedă o anumită informație energetică despre proprietarul lor și ar putea cădea în mâinile unei persoane rău intenționate, capabilă să le folosească pentru a-i face rău acestuia. Dar unele popoare au chiar o interdicție de a scuipa: nu trebuie scuipat unde se nimerește, deoarece se consideră că un vrăjitor ar putea intra în posesia salivei pentru a-l blestema pe om. Ce-ar fi dacă această interdicție cu scuipatul s-ar introduce de regulă printre locuitorii orașelor; poate cultura ar progresa, trotuarul ar deveni mai curat și, poate, oamenii ar suferi mai puțin de diverse afecțiuni și boli de origini necunoscute...

Rigden: Cultura, desigur, nu strică niciodată. Totuși, nu este o chestiune de sănătate, interdicții, vrăjitori și

superstiții. Toate acestea sunt externe, dar izvorăsc chiar din interiorul omului. Este o chestiune de obișnuință, de dominație a unei anumite gândiri a individului și a alegerilor sale de fiecare zi. Dacă o persoană își curăță mintea de haosul ideologic și introduce priorități spirituale creatoare în viața sa, atunci niciun vrăjitor cu superstițiile lui nu va putea interveni.

Anastasia: Sunt perfect de acord... Nu e de mirare că exemple de influență negativă prin intermediul unor astfel de structuri spiralate sunt descrise aproape la fiecare pas în literatura populară a societății contemporane. Însă, dacă sunt exemple negative, ar trebui să existe și pozitive. Ați menționat anterior că aceste cunoștințe erau folosite și într-un mod pozitiv.

Rigden: Să spunem așa, inițial, aceste cunoștințe au fost date oamenilor într-un context chiar pozitiv. Să luăm același păr, de exemplu. Părul păstrează informația despre o anumită persoană și conexiunea cu structura sa fizică și energetică. În timpurile de demult, oamenii știau despre o astfel de legătură a părului cu structura energetică, legătură pe care știința modernă nu o înțelege încă. În prezent, găsești numai ecouri ale ei. De exemplu, vechii slavi, la fel ca și alte popoare, credeau că părul lung, lăsat liber, conferă puteri magice unei femei, sau că o mică șuviță din părul lung până la umeri al unui bărbat (războinic), luată exact din creștet, are, de asemenea, putere magică. Toate acestea sunt un ecou al cunoștințelor mai vechi despre structura energetică a omului și despre posibilitățile de folosire a acesteia într-un mod corect în viață, pentru ajutor pe calea spirituală.

Chiar și o singură șuviță de păr tăiat reține conexiunea cu o persoană. De demult, când cineva dintr-o comunitate era trimis într-o călătorie lungă pentru anumite scopuri, acea persoană lăsa o șuviță de păr comunității. În timp ce persoana era în misiune, comunitatea, din când în când, se așeza într-un cerc punând părul în centru, și făceau ceea ce astăzi numim meditație, rugăciune. Cu alte cuvinte, oamenii din comunitate, fiind într-o stare modificată a conștientului (în meditație), trimiteau puteri spirituale suplimentare către această persoană prin șuvița de păr, pentru a o susține în misiunea respectivă.

Apropo, înainte, în aceste scopuri, când o comunitate intenționa să ofere sprijin spiritual unei anumite persoane, șuvițe din părul său erau dinainte tăiate în trei locuri, de parcă ar simboliza un triunghi deasupra capului: pe tâmpile (mai aproape de punctul de deasupra urechilor) și de la ceafă. Iar apoi comunitatea, să zicem așa, medita asupra părului tăiat. Aceasta se folosea pentru a ajuta la blocarea stării negative a persoanei (legată de trecutul său) și la suprimarea izbucnirilor naturii sale Animalice. Părul nu era niciodată tăiat de pe frunte, deoarece partea din față a persoanei și spațiul din față sa erau văzute ca legătura cu direcția spirituală, calea spre înainte.

De fapt, o influență foarte reală, deși slabă și de scurtă durată, este exercitată asupra unei persoane prin părul acesteia. Cu toate acestea, o astfel de influență poate doar întări ceea ce domină în această Personalitate. Cu alte cuvinte, prin intermediul părului unui om bun, folosind influența celor mai profunde sentimente interioare, un alt om bun poate să

transfere energie pozitivă și să intensifice puterile pozitive din interiorul aceluia, pentru o anumită perioadă de timp. Desigur, lucrul de bază cu sinele ține de Personalitatea însăși.

Interesant este că, în vremurile străvechi, cunoștințele cu privire la această putere suplimentară erau folosite doar pentru a oferi susținere spirituală unei persoane, în vreme ce acum aceleași cunoștințe sunt fie distorsionate, fie folosite într-un sens negativ. Cumva, oamenii au uitat că aceste cunoștințe le-au fost date pentru a se ajuta unul pe altul.

Anastasia: În unele religii moderne este ceremonia de tăiere a părului. De exemplu, tunsul părului pentru a deveni călugăr, ritualul de radere a părului la musulmanii care fac pelerinaje la Mecca, sau raderea completă în comunitățile monastice budiste, sau partea din față a capului rasă printre chinezi, manciurieni sau ainu, ca un sacrificiu către Dumnezeu. Pe ce se bazează aceste ritualuri?

Rigden: Toate sunt deja acțiuni pur simbolice, care în religii sunt interpretate ca o despărțire finală a unei persoane de trecutul său și ca o decizie de a sluji religia respectivă, acțiuni văzute drept “un sacrificiu către Dumnezeu”. În realitate, dacă la exterior o persoană își taie sau își rade părul, dar nu se schimbă lăuntric calitativ, totul va rămâne pur simbolic. Repet: nu atributele, hainele, aspectul distinctiv exterior sunt importante, ci componenta interioară a omului. Aceași tăiere a părului în formă de cruce, raderea creștetului, a frunții – este deja un transfer distorsionat de cunoștințe, o interpretare a oamenilor înșiși,

o demonstrație externă pur simbolică a conexiunii omului cu Dumnezeu, mersul pe calea spirituală și afilierea sa la o religie sau alta.

Anastasia: Da, nu în zadar se spune în popor: nu judeca o persoană după aparențe... Întorcându-ne la chestiunea formei spiralate în micro- și macrocosmos, mi-am amintit că mișcarea electronului în câmpul magnetic, care este constant în timp, este, de asemenea, spiralată.

Rigden: În natură, multe fenomene sunt legate de o astfel de mișcare. Observă fenomenele naturale la scară largă, cum ar fi cicloane de aer, anticicloane, vârtejuri oceanice gigantice (așa numitele inele, ale căror centru poate fi localizat zeci de metri sub nivelul oceanului), câmpuri de turbulență spiralată, generarea de valuri spiralate și așa mai departe, structura spiralată și mișcarea macro-obiectelor, de exemplu, a galaxiilor.

Voi spune chiar mai multe despre forma de spirală în macrocosmos, și anume ceea ce este necunoscut științei astăzi, dar este reflectat în legendele străvechi despre crearea lumii la diverse popoare. Apropo, oamenii inteligenți ar trebui să se gândească la următoarea întrebare: de ce, în ciuda diversității evidente a descrierilor de tot felul privind imaginea lumii, informația principală deținută de popoare diferite este surprinzător de asemănătoare? Mai mult, doar în puține cazuri, astfel de „coincidențe” pot fi explicate prin contacte între culturi. De unde știau oamenii din vechime cum au apărut Universul și viața în el sau că principiile cosmice polare au ceva în comun? De

ce oamenii din vechime percepeau lumea ca pe o devenire eternă, iar tot ce există în ea, ca pe rodul unei lupte? Cum de știau despre existența a tot felul de „spații” dens populate cu „diverse spirite și zei” (3, 7, 9 și mai multe „ceruri”, „tărâmurii”, „tărâmurii cerești”, etc.), despre „Universul multinivelar”, despre noțiunea unui principiu fundamental unic al Universului care stabilește forma, caracteristicile și proprietățile lumii, dar, în sine, este lipsit de aceste trăsături?

De ce în mituri se descoperă similarități între caracteristicile cantitative și calitative ale elementelor, și de ce sunt exact *patru* elemente descrise cel mai frecvent – apă, foc, aer și pământ? De ce în majoritatea cazurilor al cincilea element unește aceste patru elemente și toate, împreună, sunt în legătură cu baza materială a acestei lumi? De exemplu, chinezii antici marcau cele cinci elemente de bază ale lumii cu termenul „u-sin” („u” înseamnă cinci, în timp ce hieroglifa „sin” înseamnă „a acționa, a mișca”), cu alte cuvinte, „cele cinci elemente într-o veșnică mișcare”. Ei defineau evoluția lumii, din nou, ca o interacțiune între două principii cosmice opuse – yin și yang. În scrierile indiene străvechi, pe lângă cele patru elemente, un rol important în Univers a fost dat Sufletului (atman), rațiunii (manas) și, de asemenea, timpului (kāla), spațiului (dik) și unui astfel de concept ca „akasha”. Substanța „akasha” era reprezentată ca ceva indivizibil și omniprezent. Doar o singură caracteristică îi era atribuită – Sunetul. Akasha era cea care, potrivit descrierilor indiene antice, conecta toate substanțele mai sus menționate, adică, cele patru materiale și cele patru nemateriale. Multe legende sacre ale popoarelor lumii păstrează cunoștințele despre faptul că omul este constituit din cinci părți de bază.

Apropo, ideile oamenilor din vechime privind viața și moartea se diferențiau calitativ de viziunea contemporană asupra lumii. Moartea, potrivit perspectivei lor lumești, nu era distrugerea definitivă a omului. Viața și moartea sunt strâns legate între ele și se completează reciproc. Moartea este privită în legende ca tranziție către o formă diferită de existență. Dar această tranziție depinde de calitatea spirituală a vieții persoanei, și din acest motiv se spunea că viața naște moarte, iar moartea – viață. A muri înseamnă să te naști din nou potrivit meritelor tale sau să pleci spre o lume mai bună. De asemenea, o astfel de tranziție spre o lume *diferită* se asociază cu transformarea omului, cât și cu traversarea „apelor cosmice” (potrivit diverselor legende: cu barca, pe o pasăre, pe cal, șarpe sau pe o creatură fantastică).

Ei bine, bineînțeles că legendele popoarelor lumii descriu cum anume va pieri Universul. Oamenii deștepti ar trebui să-și pună întrebarea de unde oamenii din vechime ar fi putut să știe toate aceste lucruri și să gândească în categorii de o astfel de amploare. Până la urmă, oamenii din trecutul îndepărtat, în majoritatea lor, mai mult decât locul unde locuiau puține văzuseră, nemaivorbind de cosmos și cu atât mai mult de nașterea și pieirea Universului.

Cu toate acestea, cunoștințele despre Univers existau! Și ideea generală, pe care se bazau toate miturile cosmologice ale popoarelor lumii, vorbind în limbaj modern, era după cum urmează: *Din lumea lui Dumnezeu* (care are nume diferite în diverse legende: apele lumii, oceanul universal, lumea Celui dinaintea de toate, a Creatorului), *a apărut Sunetul Primordial*

(Pasărea mitică, Sunetul, Primul Logos, Cuvântul lui Dumnezeu). Câteodată, legendele menționează că lumea a fost creată din haos. Dar trebuie să înțelegem că, în greacă, cuvântul „haos” (chaos) însemnând – „căscat”, a originat din rădăcina „cha-” a cuvântului „chaino”, „chasco” însemnând „casc”, „deschid larg”. Deci, haos în mitologie are înțelesul de „căscat”, „un spațiu deschis larg”, „întindere pustie”.

Anastasia: Este aproape ca începutul Bibliei, care vorbește despre creația lumii: „Pământul era pustiu și gol, deasupra abisului era întuneric, iar Duhul lui Dumnezeu plutea peste ape”.

Rigden: Acum se menționează adâncul în traducerea sinodală rusă a Bibliei. Inițial, în textul din Mesopotamia antică, din care preoții evrei au împrumutat cosmologia sumeriană și babiloniană, acestea erau „apele primordiale universale”, „marea”. Și, dacă te uiți la înțelesul verbului „plutea” în original, de unde s-a tradus, vei observa că același verb se folosea și în cazul „cloștei” care scoate pui în cuibar. Iar „duhul domnului” („ruah elohim” în transcripția românească) este derivat din rădăcina semitică străveche și se leagă de arabicul „rukħ”. Din această rădăcină, s-a format numele păsării mitice gigantice Rukħ, care încă mai figurează în poveștile arabe vechi.

Anastasia: Vreți să spuneți că această poveste biblică a fost bazată pe mituri mai timpurii ale altor popoare, care descriau că lumea a fost creată de o pasăre imensă plutind deasupra oceanului primordial al lumii? În general, da. Până la urmă, motivul extragerii pământului din apele primordiale tocmai de o

pasăre, este un mit destul de răspândit printre popoarele lumii. Reiese că ideea centrală aici este mișcarea, acțiunea și creația lumii de undeva de deasupra.

Rigden: Perfect adevărat. Deci, *Sunetul Primordial a dat naștere Universului în formă de sferă* (oul universal, cosmic, Fetusul Aurit, sămânța primordială). *Pe suprafața sferei, sub influența forțelor Allat (energia primordială care generează dinamica vieții), a început să se formeze materia* (o parte a energiei a început să se transforme în materie). *Mulțumită, din nou, forțelor Allat* (în mitologie – Mama a tot ce există, principiul creator feminin divin; Principiul făuritor, viabil, pasărea Mamă, voința lui Dumnezeu, puterea gândului lui Dumnezeu), *materia a început să interacționeze cu sine*. La un moment dat, am menționat mai detaliat cum anume s-a format Universul și, ce sunt cu adevărat Allat, timpul, spațiul și gravitația.

Anastasia: Da, am inclus această informație în cărțile Sensei-4 și Ezoosmos.

Rigden: Bun, înseamnă că este mai clar acum despre ce procese vorbim. Deci, *în locurile cu cea mai mare concentrație și acțiune a forțelor Allat pe suprafața aceluia stadiu sferic inițial al Universului, materia a început să se acumuleze în anumite formațiuni. Acestea din urmă au devenit „strămoși” galaxiilor viitoare, de unde a apărut viața*. (Diverse legende descriu asta în imaginile apariției primului om enorm, a gigantilor, strămoșilor care au format Universul cu trupurile lor și care, mai târziu, după moarte, au fost separați în bucăți, dând naștere altor formațiuni). Apropo, în interiorul acestor acumulări inițiale, au apărut concentrări de

radiații termice, care se mențin și astăzi în limitele gamei microundelor. În prezent, deja sunt cunoscute în știință ca radiații microunde cosmice de fond (radiația relictă). Aceasta este manifestarea primului efect al forțelor Allat în procesul de creație a lumii materiale. *În general, trebuie menționat faptul că, tocmai datorită forțelor Allat, a început înzestrarea cu viață a materiei și ordonarea a tot ce există.*

Și aici avem încă un aspect foarte important referitor la crearea Universului, care ne ajută să înțelegem ce reprezintă Universul acum. *Tendința forței Allat spre forma ordonată unificată (spre Dumnezeu) a determinat mișcarea Universului „dinspre interior spre exterior” și a inițiat rotația acestuia în spirala corectă, adică spre expansiune. Așa a fost stabilită funcția de creare. (Poppoarele din Paleoliticul superior reprezentau simbolic această mișcare „dinspre interior către exterior” ca svastică dreaptă (svastica „directă”, „corectă”), adică sub forma unei cruci cu marginile îndoite spre stânga. Ea simbolizează mișcarea în direcția acelor de ceasornic – spre dreapta. Apropo, tradus din sanscrită, din cuvântul „su”, cuvântul vechi indian „svastika” înseamnă „asociat cu binele”, adică „su-asti” înseamnă „frumosul este”, „existența bună”.*

Însă simultan, în timp ce rotea Universul în direcția spiralei corecte, forța Allat a dat naștere unei forțe opuse, care a început să rotească mișcarea în interiorul Universului într-o spirală inversă, în direcția opusă principalei direcții a forțelor Allat – „din exterior spre interior”, unind materia într-o singură Rațiune materială (rațiunea Animalică). Astfel, funcția de distrugere a fost stabilită, în opoziție cu forțele Allat. (Poppoarele

reprezentau simbolic această mișcare „de la exterior spre interior” ca svastica greșită, inversă, agresivă, adică o cruce cu marginile îndoite către dreapta. Ea simbolizează mișcarea inversă acelor de ceasornic – înspre stânga. În mitologie, originea forței de opoziție este reflectată în imaginea apariției focului din apă).

Anastasia: Cu privire la înțelegerea rotației celor două svastici, m-a ajutat următoarea explicație, pe care mi-ați dat-o la un moment dat: dacă într-o ceașcă de ceai învârți „un vortex” (o pâlnie) în sensul acelor de ceasornic cu o lingură, este posibil să observi unde de forma svasticii corecte, de-a lungul marginilor. Și dacă învârți lichidul în sensul invers acelor de ceasornic, unde de forma svasticii inverse vor fi observate.

Rigden: Corect, aceasta este cel mai clar exemplu pe care o persoană îl întâlnește în fiecare zi. *Deci, astfel, au apărut două forțe diametral opuse în Univers: o forță mare, rotind Universul spre exterior, și o forță mică, opunându-se primei în interiorul Universului însuși. După ce s-au manifestat aceste două forțe, Universul și-a pierdut forma sferică și s-a aplatizat sub influența lor, în sensul că s-a aplatizat, fiind comprimat. Acest moment este înregistrat în legendele cosmogonice ale popoarelor lumii ca scindarea oului lumii, împărțirea lui în două jumătăți, din care au fost create cerul și pământul, diviziunile (spațiile) și apele fiind plasate între ele. În alte cazuri se spune că acele componente, care au rămas după scindarea oului, s-au extins și s-au transformat în Univers. Alte episoade menționează separarea lumii în două elemente sau două zeități cu funcții diametral opuse, creația unui cuplu invizibil.*

Spiralele în sine sunt reprezentate în mituri ca, de exemplu, primul cuplu de zei cu funcții opuse (unul fiind de esență divină, în timp ce celălalt, de natură demonică), din aceștia apărând ceilalți zei. Într-o altă versiune a legendelor, zeii erau reprezentați ca jumătate oameni și jumătate șerpi (iar, cei creatori, fiind zeități acvatice, aveau corpuri de un *verde* specific). În a treia versiune, erau personaje care întruchipau ordinea, apele vieții, fertilitatea, lumina și cele opuse – dezordinea, moartea, întunericul, o creatură fără pereche (de exemplu, potrivit miturilor africane, șacalul care și-a dorit să devină stăpânul Universului). Deci, în acest mod a fost fixată formarea Universului în mituri. Doar că oamenii moderni au pierdut înțelegerea laturii spirituale a acestui subiect, și totul a fost redus la nivelul percepțiilor materiale a legendelor străvechi.

Anastasia: Reiese că acum Universul se extinde în spirală datorită mișcării Allat-ului?

Rigden: Da, și la fiecare rotire ulterioară, mai mare, viteza sa crește, în vreme ce timpul parcurgerii rotațiilor rămâne același. Ca urmare, mișcarea generală a materiei, în Univers, inclusiv dinamica generală a galaxiilor, se desfășoară în spirală.

Anastasia: Această informație este într-adevăr importantă și ne deschide o perspectivă asupra lumii, dintr-un unghi complet diferit.

Rigden: Apropo, cuvântul „spirală” originează din cuvântul în latină „spira”, care înseamnă „o buclă, o curbă”, „o încolăcire a șarpelui”. Ultima denumire

provine din Orient, unde șarpele era considerat un animal sacru și unde multe lucruri referitoare la procesele invizibile ale lumii erau atunci explicate oamenilor în exemple clare din lumea vizibilă. Aceeași mișcare în spirală a fost explicată prin exemplul demonstrativ al încolăcirii șarpelui.

În practicile spirituale, multe lucruri sunt, de asemenea, legate de mișcarea energiei în spirală. De exemplu, în Orient, în India antică, simbolul forței potențiale imense, ascunse, a omului este energia Kundalini, depozitul căreia se află la baza coloanei vertebrale. Din vremuri străvechi, această energie era reprezentată prin simbolul *șarpelui adormit, încolăcit de trei ori și jumătate într-o spirală*. Apropo, cuvântul „kundalini” se traduce din sanscrită ca „(o forță) răsucită într-o spirală”, „răsucită în forma unui șarpe”. Trezirea „Șarpelui Kundalini” în stare de veghe și activarea acestuia sunt considerate ca cea mai înaltă realizare în practicile spirituale. Dar, în fapt, așa cum știi deja, este doar o etapă în dezvoltarea spirituală, doar o treaptă ulterioară, nimic mai mult.

Menționez că, în miturile diverselor popoare ale lumii, simbolul șarpelui a fost asociat cu fertilitatea, cu puterea generativă feminină, cu pământul, aerul, apa, focul (focul divin în mod special), și cu Înțelepciunea. Acum, compară asta cu informația pe care o știi deja. De exemplu, despre diviziunea celulară, mișcarea electronului, cicloului, anticicloului și a vârtejului de apă. Sau cu funcția structurilor spirale (același ADN), care este legată de depozitarea pe termen lung și transferul informației. Poftim un simbol al Înțelepciunii. Este doar o mică parte din ce se știe în

ziua de azi. Dar sunt și multe cunoștințe, de exemplu, despre Pământ, spațiul cosmic, aceleași galaxii, pe care oamenii încă le asociază cu „mitologia primitivă”, deoarece știința modernă încă nu a perceput fenomenele descrise acolo în limbajul asocierilor. Nu spun că aceste cunoștințe s-au păstrat în forma inițială, dar, chiar și cu adăugirile fanteziei umane, tot pot fi înțelese, dacă înțelegi esența proceselor fizice globale.

Anastasia: Dacă este posibil, oferiți, vă rog, un exemplu de astfel de cunoștințe.

Rigden: Bine, să luăm aceleași mituri cosmogonice ale Europei, Asiei, Africii sau ale Americii. Multe dintre ele sunt legate de imaginea șarpelui încolăcit. Mai precis, dacă pătrunzi esența măcar a legendelor Indiei Antice, cu care ești familiarizată, despre același șarpe al lumii Shesha cu *o mie* de capete (sau *șapte* în alte interpretări), poți să înțelegi multe. Până la urmă, potrivit legendelor străvechi, el nu numai că susține Pământul, dar, datorită nenumăratelor *inele*, servește, de asemenea, ca pat pentru zeul Vishnu. Mai mult, legendele descriu că, cu gurile sale nenumărate, este mereu ocupat cu slăvirea gloriei și numelui zeului Vishnu.

Anastasia: Da, Vishnu este unul dintre zeii supremi în mitologia hindusă. Brahma, Shiva și Vishnu alcătuiesc triada divină – „trimurti”, însemnând „trei forme” în traducerea din sanscrită. Numele de Vishnu în tradiția indiană este interpretat ca „atotcuprinzător” și „omniprezent”, ca principiu universal regenerativ.

Rigden: Așa este, potrivit acestei legende, se crede că, la sfârșitul fiecărui ciclu planetar, șarpele

Shesha scuipe foc otrăvit care distruge Universul. Apoi Vishnu adoarme, odihnindu-se pe acest șarpe, care plutește în oceanul cauzal cosmic. Când însă zeul Vishnu se trezește, acesta contemplă o nouă creație, întins pe *inelele* șarpelui Shesha. Atunci, o *floare de Lotus* crește din buricul lui Vishnu. Din Lotus se manifestă Brahma, care creează Universul. Și un nou ciclu planetar începe... Interesant este că epitetul constant al șarpelui Shesha este Ananta, însemnând „Infinit”.

Anastasia: Șarpele care personifică infinitatea... Ananta este un simbol al infinității. Mă întreb, dacă e să presupunem, că inelele șarpelui semnifică mișcarea în spirală a energiei...

Rigden (zâmbește): Voi spune chiar mai multe, în unele mituri, șarpele Shesha este văzut ca o *iluzie* a lui Vishnu, în vreme ce în altele, ca *parte* a lui Vishnu... Este suficient să citești miturile mai „pământești”. De exemplu, cel despre șarpele egiptean Mehenta, care înconjoară Pământul, sau despre șarpele scandinav din Midgard-Jormungand, care, potrivit legendelor, locuiește în ocean și înconjoară întregul Pământ... Sau ia mitologia popoarelor din vestul Africii, de exemplu, dogonii. Aceștia menționează că Pământul este înconjurat, ca de un cerc, de un spațiu cu apă sărată. Toate acestea sunt încolăcite de un șarpe imens care își înghite coada. În centrul Pământului, există un stâlp de fier, iar discul pământului se învârtă în jurul axei sale de fier în timpul zilei. Sau, fii atentă la miturile indienilor din partea centrală a Americii de Sud, potrivit cărora au fost timpuri când cerul a căzut pe pământ, și doar șarpele, care s-a încolăcit în jurul cerului și al

pământului, a fost capabil să le separe. Se consideră că, până în prezent, el le menține separate.

Anastasia: Cu alte cuvinte, la fel de bine poate fi și un fel de câmp de forță cu structură spiralată, care ține cele două medii în echilibru?

Rigden (zâmbeste): Iar indienii din bazinul Amazonului au păstrat un mit, care spune că șarpele Boyusu se înfățișează lumii în timpul zilei sub forma *Curcubeului* (ca stăpânul ploii, care bea din *apa* cerească), în timp ce noaptea se manifestă ca o gaură neagră în Calea Lactee.

Anastasia: O gaură neagră? Uimitor!

Rigden: Cunoștințele există, dar pentru a le înțelege, ai nevoie de o percepție calitativ *diferită* asupra lumii. Deci, întorcându-ne la conversația noastră despre spațiul cosmic. Gaura neagră este un fenomen unic în această lume. Atrage materia și o distruge, în același timp respingând (respectiv, păstrând) informația care formează materie. Și la asta ar trebui să se gândească oamenii deștepți, deoarece înțelegerea acestui proces va da răspunsul adevărat la întrebarea despre creația Universului, și nu numai. Acest răspuns va schimba total ideea distorsionată a oamenilor despre fenomenele macrocosmosului și ale microcosmosului. Va deveni atunci clar de ce informația nu dispare niciodată nicăieri și de ce, fiind respinsă de gaura neagră, se concentrează în anumite zone ale Universului. Ce determină aceste cărămizi informaționale să se aranjeze în mod ordonat și să creeze materie din Nimic? De ce apar nori moleculari

în întinderea Universului ca și cum ar apărea de nicăieri și cum se formează câmpul electromagnetic în interiorul acestor nori? Ce face ca moleculele să se unească în macro-obiecte, de exemplu, în stele gigantice? Și, în sfârșit, ce dă naștere vieții și nu numai vieții, ci, câteodată, vieții Raționale? La prima vedere, aceste întrebări par dificile. Însă, dacă o minte umană cercetătoare compară toate cunoștințele date anterior în cărțile tale cu ce tocmai am spus și își folosește puțin „cărămizile de polistiren”, multe lucruri se pot schimba, cel puțin în viețile oamenilor... Deși nu am spus nimic nou. Toate acestea au fost la un moment dat cunoscute omenirii.

Anastasia: Deci oamenii știau despre existența informației care creează materie.

Rigden: Parțial. De exemplu, în Egiptul Antic, aceste cunoștințe erau inscripționate pe plăci de aur, ca moștenire pentru urmași. Mai târziu, oamenii au numit această moștenire Cartea lui Thoth, deși aceste plăci au fost în cele din urmă distruse, sau, mai exact, topite, deoarece majoritatea oamenilor a prețuit întotdeauna mai mult aurul decât Cunoștințele. Cu toate acestea, copii ale plăcilor, rescrise pe foi de papyrus, mai exact o parte din ele, s-au păstrat. Din păcate, aceste copii au fost distruse cu înfrigurare de către preoți în vremuri diferite, indiferent unde au fost găsite, pentru că informația conținută în ele submina efectiv puterea preoților asupra oamenilor. Cu toate acestea, ceva a rămas, și acest ceva, fiind salvat și ascuns din nou în munții Croației, a dat lumii doi oameni de știință eminenți în a doua jumătate a secolului XIX. Dar când acest ceva a căzut în mâini greșite

în 1936, a cauzat consecințe ireversibile, la începutul cărora au fost martori locuitorii pașnici ai orașelor Hiroshima și Nagasaki.

Anastasia: Da, proverbiala alegere umană.

Rigden: Deci, per ansamblu, deși această informație este importantă pentru viitor, va provoca cea mai mare indignare... să spunem așa, din partea actualilor “preoți ai științei”.

Anastasia: „Preoții științei”?

Rigden: Da, mă refer la cei ale căror aspirații nu sunt îndreptate spre progresul științific, ci mai degrabă spre a-și păstra “coroanele” pe cap, crezând că opinia lor științifică este de nezdruccinat. Desigur, în public vor avea un acces de furie în încercarea de a linșa aceste Cunoștințe și, râzând prostește în fața Adevărului, își vor ascunde teama de Adevăr.

Anastasia: Totuși, există savanți autentici în lume care tânjesc să cunoască Adevărul de dragul Adevărului însuși, al căror conștient nu este orbit de astfel de opinii ale „autorităților”.

Rigden: Fără îndoială, aceste Cunoștințe îi vor găsi, și pe cei care sunt Savanți Adevărați. Oamenii vor începe să verifice această informație, să compare și, în final, vor ajunge la Adevăr. O minte iscoditoare, văzând direcția și Cunoștințele disponibile deja, poate descoperi pe cont propriu tot ce am lăsat ne spus intenționat, deschizând astfel propria cale spre cunoașterea Adevărului. Cât despre „autorități”, în

știința veritabilă nu sunt și nici nu pot fi „autorități”.
Adevărata știință este procesul de cunoaștere a Adevărului și nu un mijloc de a obține putere.

Când informația despre gaura neagră și despre cele mai grele micro-obiecte din Universul nostru material se va confirma (asta se poate face chiar și cu echipament modern), atunci aceste descoperiri nu vor da doar răspunsuri la numeroasele întrebări deschise ale științei moderne, începând cu originea Universului și încheind cu transformarea particulelor în microcosmos. Asta va schimba radical întreaga înțelegere a structurii lumii, de la micro- pînă la macro-obiecte și a fenomenelor aferente acestora. Va confirma natura primară a informației (a componentei spirituale). Totul este informație. Materia nu există ca atare, este secundară. Ce este primar? Informația. Înțelegerea acestui lucru va schimba multe. Va genera noi direcții în știință. Totuși, cel mai important lucru este că oamenii vor răspunde la întrebarea cum este în mod real structurat omul. Până la urmă, cunoașterea despre Esența umană și structura energetică generală, care este diferită de corpul fizic, este încă ținută sub tăcere. Această înțelegere, la rândul său, va schimba radical viziunea asupra lumii a multor oameni, de la material la spiritual.

Anastasia: Da, asta poate într-adevăr reorienta cursul civilizației umane spre o dezvoltare spirituală adevărată.

Rigden (zâmbind): Dacă oamenii ar putea să-ți audă cuvintele măcar.

Anastasia: Mi-ar plăcea să cred că, într-adevăr, oamenii vor auzi asta. Până la urmă, aceste Cunoștințe sunt cu adevărat unice...

Rigden: Aceste Cunoștințe sunt unice pentru un om doar atunci când el are o înțelegere deja cu mult dincolo de tiparele lumii materiale, când Sufletul său aspiră să ajungă dincolo de orizontul evenimentelor. Însă mulți... De câte ori, în diferite vremuri, au fost date aceste Cunoștințe. Oamenii au tendința de a le pierde cu timpul. Și de ce? Pentru că mintea umană complică ce e simplu atât de mult, încât devine incapabilă să mai înțeleagă Adevărul.

Apropo, în această privință este **o parabolă indiană străveche**. Datează din timpurile când femeia nu numai că avea drepturi egale cu bărbatul, dar înțelepciunea ei spirituală era și foarte respectată... „Odată ca niciodată, trăia o femeie – o Maestră numită Vidya (tradus din sanscrită, acest nume înseamnă „Cunoaștere”). Ea avea un discipol, al cărui nume era Amrit („nemuritor”). Când discipolul a crescut, Maestra Vidya i-a spus: „Te-ai maturizat, acum poți să-ți controlezi gândurile, să-ți stăpânești mânia și să-ți gestionezi emoțiile. Mergi și vezi lumea. Ești pregătit să găsești și să cunoști sămânța unică a Adevărului”. Amrit a întrebat: „Maestră Vidya, îți sunt recunoscător pentru cuvintele înțelepte și faptele bune. M-au învățat multe. Poți să-mi dai măcar un indiciu unde să caut această sămânță unică a Adevărului”? Maestra Vidya a zâmbit doar, și i-a răspuns: „Ascultă-ți Sufletul, îți va șopti direcția corectă”.

Nici nu a apucat să ajungă Amrit într-un oraș mare, că a și aflat vestea că împăratul țării, convoacă o mare adunare de înțelepți, unde vor avea loc dezbateri și discuții despre sensul vieții. Câștigătorul urma să primească un premiu împărătesc – o sută de vaci cu coarnele împodobite cu aur. Amrit s-a dus la adunare, sperând că va afla răspunsul la întrebarea lui, unde să găsească grăuntele unic al Adevărului. Dar la adunare s-a întâmpnat ceva neașteptat.

Când înțelepții au fost întrebați: „Care este sensul vieții?”, fiecare dintre ei a răspuns în felul său. O femeie din grupul de înțelepți a spus: „Pentru oameni, această lume nu e nimic altceva decât un adăpost temporar. Omul se naște cu pumnii încleștați, încercând să o cucerească. Dar moare cu palmele deschise, fără să ia cu el un singur fir de praf din lume. Sensul vieții se află în nașterea dorințelor omului, care-i decid soarta în viața de după moarte”. Un bărbat dintre înțelepți a continuat discuția: „Dorințele omului sunt nenumărate ca nisipurile mării. Dar faptele lui sunt rare ca rocile de granit. Faptele omului îi alcătuiesc viața. Faptele rele sau bune, îi formează destinul, bun sau rău. Sensul vieții omenești constă în ce face omul în fiecare moment, aici și acum”. O altă femeie din grupul de înțelepți i-a răspuns: „Faptele sunt consecința gândurilor omului. Dacă acesta acționează cu gânduri rele, suferința îl urmărește așa cum roata carului se ține după picioarele boului. Dacă omul acționează cu gânduri bune, bucuria îl urmează ca umbra soarelui strălucitor. Sensul vieții omului se ascunde în gândurile sale”.

Discuția a continuat așa până la miezul zilei. În sfârșit, unul dintre maeștrii vestiți ai acelor vremuri,

recunoscut la curte pentru învățătura sa, a spus: „Gândurile se dezlănțuie din emoții așa cum focul se iscă din trăznet. Omul de ieri este diferit de cel de mâine. Să fii capabil să înveți din viață înseamnă să trăiești de două ori. Sensul vieții se află în schimbările care se nasc din osteneală și griji”. Tăcerea s-a așternut printre înțelepți. Și pentru că niciunul dintre ceilalți înțelepți nu a mai spus nimic, Amrit, care stătea printre oamenii de rând, a decis să ia parte la discuție și a spus: „Viața omului trece ca un vis. Pentru a-i înțelege sensul, trebuie să te trezești. Schimbările de la exterior sunt de folos doar dacă vin din lumea interioară a omului. Tot ce există și ce nu există în această lume este aici – în Sufletul uman. Cunoașterea acestui Adevăr este sensul vieții”. Oamenii de rând s-au bucurat la auzirea acestor cuvinte, iar înțelepții au dat din cap aprobator, acceptând înțelepciunea cuvintelor care veneau de la acest tânăr necunoscut. Premiul împăratului a fost dat lui Amrit, și astfel, într-o singură zi, acesta a devenit dintr-o dată bogat și faimos.

După adunarea înțelepților, Amrit a fost oprit de către maestrul cel vestit care, pînă la acel moment, își învinsese toți adversarii în dezbateri și care fusese atât de neașteptat lipsit de victorie de către acest tânăr. L-a întrebat pe Amrit de ce venise în acel ținut. Și aflând despre căutarea sa, a grăuntelui unic de Adevăr, s-a bucurat: „O, tinere! Ești nespuse de norocos! Astăzi ai câștigat nu numai bogăție și faimă, dar și un prieten adevărat și un învățător înțelept – pe mine. Sunt bine cunoscut în acest ținut. Predau diverse științe, în care sunt ascunse multe grăunțe ale Adevărului”. După conversația cu faimosul învățător, Amrit și-a dorit să devină ucenicul acestuia și și-a

cheltuit toți banii învățând de la el diverse științe ale lumii. În curând, s-a făcut cunoscut drept unul din cei mai buni ucenici, stăpânind multe limbi și însușindu-și toate științele acelor timpuri.

Plin de mândrie pentru ceea ce realizase, Amrit s-a întors la casa Întelepciunii. Maestra Vidya era în grădină. Încântat să o vadă, Amrit a început să-i povestească despre călătoriile sale: „Când am părăsit casa Întelepciunii, s-a întâmplat ceva neașteptat. În acea zi, împăratul țării a ținut o mare adunare cu înțelepți. M-am dus acolo sperând să primesc un răspuns la întrebarea mea. La adunare aveau loc dezbateri și discuții despre sensul vieții. Mi-am spus părerea și, deodată, am obținut premiul împăralesc. Într-o singură zi, am devenit bogat și faimos. Pentru a cunoaște grăunțele unic al Adevărului, am hotărât să-mi cheltuiesc toți banii pe învățătura de la un maestru vestit. Acum, am dobândit multe cunoștințe, în diferite științe, și pot să-ți vorbesc despre multe grăunțe ale Adevărului în fiecare dintre ele...” Și astfel Amrit a început să spună ce învățase. Cu toate acestea, Maestra Vidya, ascultând povestea lui Amrit despre realizările sale și despre cunoștințele dobândite de către acesta, a zâmbit doar și apoi a spus:

„Ți-ai demonstrat învățătura. Tot ce ai învățat în lume sunt cunoștințe care vin din minte. Însă asta nu înseamnă că ai găsit și ai cunoscut grăunțele unic al Adevărului. Multitudinea se naște din Unul. Pentru a pătrunde esența Sacrului, ai nevoie de capacitatea de a simți, și, de asemenea, de conștientizare și înțelegere”. Maestra Vidya a cules de pe jos un fruct de

la copacul cel mai apropiat și i l-a arătat lui Amrit. „Ai studiat din ce e țesută lumea materială, dar ai omis să studiezi din ce este alcătuit și motivul pentru care există totul. Maestra Vidya a împărțit fructul în două. Scoțând sămânța, a împărțit-o și pe aceasta în două, arătându-i lui Amrit pulpa dinăuntru seminței. „Cu ajutorul minții, ai cunoscut miezul vizibil al seminței, din care crește un copac mare. Dar doar prin abilitatea de a simți poți cunoaște nevăzutul, acel gol dătător de viață, din care crește un copac mare. Sămânța este doar un vas pentru acest gol creator. Golul dătător de viață este țesut din grăuntele unic al Adevărului, din care totul se naște și în care totul se va dizolva din nou.

Când te-ai pornit pe Cale, aveai deja această cunoaștere. Datorită ei, ai dobândit bogăție și faimă. Dar ai folosit avuțiile pentru minte, pe când bogăția este dată pentru a înțelege ce este responsabilitatea. Bogățiile acestei lumi aparțin acestei lumi, în care totul este trecător și supus morții. Dacă ai fi folosit avuțiile spre binele oamenilor, ai fi găsit și cunoscut grăuntele unic al Adevărului, o parte din el aflându-se și în tine”. „Dar ce trebuie să fac?” Amrit a bolborosit agitat. „Nu mai am bogății ca să-mi îndrept greșeala”. La care Maestra Vidya a răspuns: „Continuă-ți drumul din punctul unde te-ai oprit. Continuă-ți drumul, pornind de la experiența pe care o ai deja. Ai obținut cunoștințe lumești, pe care oamenii le prețuiesc, și care-i ajută să perceapă lumea vizibilă. Du-te și-i învață pe oameni aceste cunoștințe și arată-le nu numai din ce este țesută lumea vizibilă, dar și din ce este constituită și pentru ce există totul”.

Amrit era surprins: „Cum să le arăt oamenilor ce nu știi nici eu însumi?” Maestra Vidya a zâmbit și a răspuns: „Devino acel pe care nu-l cunoști. Devino tu însuși, pentru că în tine este o parte din grăuntele unic al Adevărului. Omul este doar un vas pentru Suflet – sursa Esenței sale. Găsește-L pe acel Unul și cunoaște-L. Acesta și este cel mai important lucru. Prin perceperea grăuntelui unic al Adevărului, te vei cunoaște pe tine însuși”. Amrit a întrebat: „Dar cum să fac asta?” Maestra Vidya a răspuns: „Folosește-ți mintea în beneficiul oamenilor și câștigă experiență. **Când faptele tale din sentimente, din drag de Adevăr, vor fi mult mai multe decât cuvintele care vin din minte de dragul Ego-ului, atunci vei percepe grăuntele unic al Adevărului”.**

Anastasia: Interesantă parabolă, actuală în toate timpurile.

Rigden: Problema omenirii moderne este că egoismul a fragmentat cunoștințele atât de meticulos, încât înțelesul unic, scopul acestor cunoștințe, s-a pierdut. Din acest motiv, în ziua de azi, astrofizicienii, de exemplu, preferă să se uite numai la stele, elaborând teorii fantastice, cum ar fi, cea despre găurile negre. Iar arheologii și etnologii preferă să se uite doar în jos, cufundându-se în antichitate și exprimându-și ipotezele privind trecutul...

Anastasia: Generalizând, nu există unitate în cunoașterea multilaterală a ce este unic, nu există o lărgire a orizonturilor și lipsește cel mai important lucru – cunoașterea omului despre sine, despre Esența sa adevărată.

Rigden: Din păcate, așa este. Am să-ți dau un alt exemplu interesant în această privință. Așa cum deja am menționat, în Africa de Vest există poporul dogonilor. La sfârșitul secolului XIX, când țările europene conducătoare au început să dividă Africa în colonii proprii, teritoriul unde locuia acest trib, ca și vecinii lor, a ajuns sub stăpânirea Franței. Pe acele timpuri, era dezvoltat comerțul cu sclavi de pe continentul african. Cu toate acestea, dogonii nu au fost afectați, deoarece locuiau în zone inaccesibile. Ca urmare, prima persoană care a aflat de existența lor a fost un oficial al trupelor coloniale care întocmea o listă cu triburile „sălbatică”. Atitudinea sa față de acest popor corespundea cu stereotipul creat de politicienii țării sale, cu alte cuvinte, ideea că „sălbaticii nu sunt nici măcar oameni”. Iar cultura acestui popor a fost descoperită deja (deși doar în cadrul unui grup restrâns de specialiști din Europa) de către etnograful francez africanist Marcel Griaule. Mai întâi de toate, el era interesat de latura spirituală a vieții dogonilor, și de aceea preoții acestui trib, în cele din urmă, i-au dezvăluit taina lor cea mai importantă.

Anastasia: „Omului cu inimă bună și gânduri curate i se deschid Cunoștințele tainice”...

Rigden: Perfect adevărat... Totuși, lumea a aflat despre sistemul cosmogonic al dogonilor nu din lucrările acestui etnograf, ci din lucrările unui astronom, care era pasionat și de arheologie și etnografie și care a reușit să suprapună comparativ toate aceste cunoștințe. Ca urmare, dogonii și poporul înrudit bambara sunt printre puținele popoare care au păstrat datele originale, practic cu minime distorsiuni, de multe ori

fără ca măcar să înțeleagă sensul acestei informații. Iar ultima este de așa natură, încât este cu mult înaintea realizărilor științifice contemporane.

Anastasia: Curios...

Rigden: În cosmologia dogonilor și a poporului bambara, există date despre rolul primar semnificativ al vibrației și al mișcării în spirală în crearea Universului.

Anastasia: Dogonii dispun de cunoștințe despre mișcarea în spirală a Universului?!

Rigden: Da. În mitologia dogonilor, este o zeitate supremă – zeul creator, creatorul lumii, numit Amma. Unul din miturile cosmogonice ale dogonilor spune că lumea a apărut din cuvântul „Amma”.

Anastasia: Destul de interesant: dogonii în Africa au „Amma” în vreme ce, potrivit legendelor indiene, Universul a apărut din sunetul sacru „Om”. În Vede, acest sunet, de asemenea, este privit ca un simbol al apropierii Sufletului de lumea lui Dumnezeu și este marcat cu un semn special...

Rigden: Desigur, toate aceste legende au avut o dată una și aceeași bază-Cunoaștere. Prin urmare, potrivit mitologiei dogonilor, lumea a provenit din cuvântul „Amma”. Nu era nimic altceva decât acest cuvânt. *Primul cuvânt* a dat naștere unui element de bază al lumii, infinit de mic, pe care dogonii îl numesc „kize uzi” (este, de asemenea, grăunciorul de mei Po). Prin intermediul vibrației interne, „kize-uzi” s-a

transformat în „oul universal”. În mitologia dogonilor Amma are ca epitet „*vortexul rotitor*”, în plus, se indică că mișcarea are loc în *spirală*. Mai mult, ulterior sunt descrise chiar creațiile lui Amma, și de asemenea, sunt menționate șapte lumi, Soarele și Luna. În mod special, faptul că Soarele este înconjurat cu o spirală din opt inele de cupru roșu. Iar Luna este înconjurată de aceeași spirală, dar din cupru alb. În mod surprinzător, fizica modernă nu a atins încă nivelul de înțelegere științifică al acestor chestiuni. Dar nu acesta este cel mai interesant lucru. Întorcându-ne la crearea lumii... După crearea „grăuntelui Po” și răsucirea mișcării în spirală, „Amma cel în vizibil” a început să creeze *semne*, care determină totul în această lume: cele două „semne directe”, care aparțin lui Amma, și opt semne „principale”...

Anastasia: Semne? Având în vedere că și Shambala comunică și creează evenimente cu ajutorul semnelor... Semnele în general sunt un subiect special. În legătură cu legenda mai sus menționată, cititorii ar putea avea următoarea întrebare: ce înseamnă „semnele directe și semnele principale”?

Rigden: Ei bine, în primul rând, faptul în sine că dogonii dețineau astfel de cunoștințe, arată că strămoșii lor le-au primit datorită paleocontactului. Cele două „semne directe” sunt semnele care pot fi folosite doar de către cel pe care ei îl numesc Amma în mitologia lor. Iar cele opt „semne principale” sunt semnele creatoare asupra cărora, dacă se exercită o anumită forță, vorbind la figurat, ca o cheie într-o broască, deschid anumite posibilități de stăpânire atât a proceselor de creație, cât și de distrugere. Este foarte

rar, dar se mai întâmplă ca „semnele principale” să devină accesibile pentru ființa umană.

Anastasia: Foarte rar devin accesibile ființei umane... Păi acesta este Graalul! Am înregistrat aceste cunoștințe în cartea „Sensei 4”. O dată, ați precizat că Graalul este constituit din douăsprezece semne, iar mitologia dogonă menționează opt din ele, cu excepția celor două care, în principiu, nu sunt disponibile oamenilor, din câte înțeleg eu. Prin urmare, dogonii ori au avut informație incompletă, ori aceasta, cu timpul, s-a pierdut parțial, sau a fost ascunsă față de cercetătorii europeni care le-au înregistrat miturile. Dar faptul că Graalul este constituit din „semnele principale”, cu ajutorul cărora lumea poate fi proiectată și modelată după dorință, este menționat indirect în multe legende ale diverselor popoare.

Rigden: Foarte corect... Astfel de cunoștințe, „sacre” pentru un popor sau altul, nu sunt aproape niciodată dezvăluite în întregime de către preoții tribului, mai ales unor oameni la întâmplare. Cât despre Graal, trebuie să ne amintim că, atunci când a fost ascuns, nu a fost întâmplător faptul că cele 12 semne au fost împărțite în patru părți, câte trei semne în fiecare. Acest lucru a complicat semnificativ procesul de aranjare a semnelor și de activare sonoră a Graalului. Semnele Graalului într-o anumită succesiune sunt ca o formă, ca o cheie pentru un lacăt, care, prin aplicarea unei anumite forțe (formula sonoră a Sunetului Primordial), deschide pentru om posibilități extraordinare.

Anastasia: Patru părți cu trei semne în fiecare...

Rigden: În contextul dat, aceste popoare antice au păstrat mențiuni despre faptul că numărul patru reprezintă în sine principiul feminin, numărul trei – principiul masculin, iar suma lor este egală cu șapte – baza Ființei umane (principiul vieții eterne), perfecțiunea.

Anastasia: Patru întruchipează în sine principiul feminin... Deci, dacă Graalul a fost alcătuit din patru părți, rezultă că asta sugerează în mod indirect conexiunea cu puterea divină creatoare a principiului feminin – Allat.

Rigden (a zâmbit): De ce indirect?.. Apropos, vorbind despre Allat, în miturile cosmogonice ale poporului bambara, care vorbesc despre stadiul inițial atemporal a creației lumii, se menționează că lumea a originat din vidul înzestrat cu mișcare – „gla”. „Gla” a dat naștere unui geamăn sonor. Ca rezultat, a apărut o pereche – „gla gla”. În ansamblu, după un număr de conversiuni și transformări, mulțumită vibrației, au apărut „semne” care urmau să fie aranjate pe obiecte, necreate încă, pentru a le marca. În timpul actului de creație, a apărut spiritul Yo (din care au descins primele forțe puternice, Pembo și Faro, acestea participând în crearea lumii), 22 de elemente de bază și 22 de rotații în spirală. Se menționează că atunci când aceste rotații în spirală „l-au agitat” pe Yo, ca rezultat, au apărut lumina, sunetul, toate acțiunile, creaturile și toate simțămintele... Miturile menționează că Pembo se deplasa în spațiu într-o mișcare spiralată și că a aruncat în sus ceea ce a fost numit mai târziu Faro. Faro a creat șapte ceruri, spiritul aerului, și a vărsat

viață pe pământ în formă de apă. El este omniprezent și vizitează toate apele. În esență, Faro a continuat să creeze lumea, a pus Universul în ordine și a clasificat toate elementele acestuia, a creat oameni și i-a învățat Cuvântul.

Anastasia: Faro a pus Universul în ordine. Dar acestea sunt funcții ale puterii creatoare Allat.

Rigden: Păi, despre asta și e vorba. Apropo, referitor la vorbire. În mitologia dogonă, zeitățile apei (gemenii divini), alcătuiți ca jumătate oameni și jumătate șerpi, erau numiți Nommo. Au fost păstrate legende, care spun că, atunci când aceștia au văzut-o din cer pe mama pământ goală și fără vorbire, au făcut pentru ea o fustă din zece m. ănnunhiuri de filamente din plante cerești. Tocmai aceste filamente umede sunt cele care, *răsucite într-o spirală*, includeau cuvântul, erau pline de esența lui Nommo, și au transmis vorbirea către pământ, prima limbă a lumii. Prin urmare, degeaba numeau unii oameni „barbari” popoarele dogon și bambara. Acești „barbari” au păstrat cu mult mai multă informație pentru generațiile viitoare decât popoarele civilizate. Desigur, nu fără elementele lor de distorsiune, dar tot e mai bine decât nimic.

Anastasia: Da, acum, după tot ce-ai spus, îți vine să lași totul și să te pornești spre Africa, de vreme ce acolo există astfel de cunoștințe.

Rigden (a răs): Nu e nimic de făcut acolo, în Africa aceea. Ar fi același lucru cu a merge în Tibet. Se vor găsi imediat mulți doritori să-ți arate „calea cea dreaptă”... către Ariman, și pe deasupra pe banii tăi... În

realitate, totul este mult mai aproape decât o persoană își poate imagina. Toată esența este în cheia Cunoștințelor și în viziunea prevalentă asupra lumii. Uite, ai văzut lumea prin prisma diferită a Cunoștințelor, din perspectiva viziunii spirituale asupra lumii. Informația care obișnuia să fie non-esențială pentru tine, acum a devenit importantă. Cunoștințele fragmentate din fizică, mitologie și astronomie s-au aranjat ca piesele unui puzzle, fiecare piesă completând-o pe alta, ca și cum și-ar fi luat locul ex act convenit. Acum imaginează-ți ce vor gândi oamenii care nu dețin astfel de informație, de exemplu, despre aceleași semne? Până la urmă, majoritatea oamenilor moderni nu vor înțelege nici măcar ce se spune aici cu adevărat. Potrivit perspectivei moderne, semnele care „creează lumea” pot fi, cel mult, simbolurile care formează tabelul elementelor chimice, nimic mai mult...

Cu toate acestea, de exemplu, spirala ca simbol era deja cunoscută în perioada paleoliticului. Imagini cu aceasta pot fi găsite în Egiptul predinastic, în India antică și China, în culturile străvechi din Creta și Micene, și printre popoarele care locuiau pe continente diferite – în Europa, Africa și America dinainte de Columb. Și, care este situația acum? Ce a rămas din cunoștințele de altă dată despre structura spiralată a macrocosmosului și a lumii invizibile? Este suficient să ieși în stradă și să întrebi pe oricine sau, în mod special, pe specialiștii implicați într-o știință cum ar fi fizica, ce știu oamenii astăzi despre spirală. Ca rezultat, vei primi cel mult un răspuns standard, reflectând, din păcate, doar viziunea materialistă stereotipă a oamenilor, care nu merge dincolo de hotarele cunoașterii lumii vizibile.

Anastasia: Exact! Nu trebuie să mergi departe, pentru că și eu, nu demult, gândeam în aceeași termeni... Rezultă că nici oamenii din vechime nu erau lipsiți de aceste cunoștințele uimitoare despre lume. Nu contează în ce formă erau prezentate, esența în sine este importantă, aceasta influențând percepția persoanei asupra lumii și implicit viața. Până la urmă, această informație ne ajută să înțelegem că lumea este cârmuită de sus și că totul aici este ordonat și creat în mod artificial. Asta implică o înțelegere a ce anume este această viață trecătoare și către ce ar trebui să aspire omul, cum să-și folosească puterea pentru propria dezvoltare spirituală.

Rigden: În această lume iluzorie, totul este trecător ca un miraj în deșert. Astfel, tot ce posedăm în lumea fizică, nu are valoare, pentru că este trecător. Trebuie să ne grăbim a învăța să simțim cu Sufletul și să cunoaștem frumosul, pentru că totul în lumea materială, inclusiv viața omului, nu reprezintă nimic mai mult decât bule de spumă pe nisipul mării.

Omul simte că nu este doar o creatură pe două picioare, și că ceva mai mult se află înăuntrul său, iar lumea lui interioară este *diferită* de lumea care îl înconjoară. În el, există Sufletul – o particulă *din afară* – din lumea spirituală. Are un singur vector de mișcare, o singură dorință. De fapt, Sufletul încearcă să evadeze din această lume. Aspiră să meargă la Dumnezeu, în lumea sa. Cu toate acestea, în lumea materială, această aspirație, acest sentiment profund ce vine din Suflet se confruntă cu conștientul omului.

Iar conștientul omului deja interpretează aceste impulsuri puternice, profunde, într-un mod diferit, pe baza cunoștințelor și experienței dobândite în această viață. Iar aici, un rol important îl joacă viziunea dominantă a omului asupra lumii, Cunoștințele sale despre lume și propriul sine. Dacă viziunea materială îl domină, conștientul său este îngustat și lipsesc Cunoștințele spirituale, atunci în conștient apar numeroase substituiri. Asta înseamnă că Personalitatea nu folosește această putere pentru dezvoltarea spirituală, ci mai degrabă pentru satisfacerea dorințelor sale materiale. Puterea simțirii spirituale unitare este divizată în conștient în dorințele numeroase ale naturii Animalice. Ca rezultat, în loc de a tinde spre Eternitate, omul începe să se panicheze și să se teamă de ea și consideră lumea tridimensională ca singura realitate a existenței sale. El își irosește forța vieții în obținerea satisfacției Ego-ului său în lumea materială, în dobândirea de putere asupra semenilor săi, în acumularea de bogății lumești. Dar, odată cu moartea trupului, omul pierde toate acestea, din viața care a trecut rămânând, în viața de după moarte, doar o concentrare de energie negativă, care-i va aduce suferințe și anxietate pentru mult timp. Iar dacă viziunea spirituală domină în om și acesta, nu numai că posedă Cunoștințele despre lume și propriul sine, dar și le folosește cu scop și în mod corect, lucrând asupra sa, atunci omul se schimbă calitativ. El se deplasează pe vectorul spiritual al vieții sale, datorită sentimentelor profunde care emană de la Suflet. Pentru o persoană matură spiritual, moartea corpului fizic este, în esență, o eliberare. Este doar o tranziție spre o stare *diferită* calitativ – starea libertății adevărate în Eternitate.

Anastasia: Știți, mulți cititori subliniază faptul că, dată fiind diversitatea literaturii disponibile, în realitate, este dificil să găsești vreo informație concretă despre Suflet. Mai mult, în societatea modernă consumeristă, chiar și termenul de „suflet” în sine este din ce în ce mai înlocuit cu noțiuni care sunt diametral opuse Sufletului, cum ar fi „rațiunea”, „psihicul”, „eu-ul” uman și „conștiința de sine”. Cititorii găsesc, în cel mai bun caz, ceva filozofie generală, și chiar și atunci, aceasta este sigilată în carapacea, fie a unei ramuri a etnologiei, fie a religiei și misticii, sau a psihologiei, sociologiei.

Din vremuri străvechi, se credea că un Suflet bogat spiritual este cea mai prețioasă posesiune a unui Om adevărat. În mod normal, în societatea umană care se mișcă în direcția spirituală, o importanță prioritară trebuie acordată studierii spiritualului. Până la urmă, cunoașterea Sufletului contribuie la cunoașterea oricărui alt adevăr, inclusiv al celui științific. Există o gamă largă de păreri idealistice și materialistice cu privire la Suflet, afirmații dogmatice, inclusiv cele de natură speculativă. Toate acestea însă sunt simple *căutări* ale multor oameni în vremuri diferite, începând cu înțelepți, profeți și sfinți, și terminând cu oameni de știință, educatori, naturaliști și oameni obișnuiți. Disputele se purtau în principiu din lipsă de *Cunoaștere*. Dar este semnificativ faptul că oamenii până în prezent înțeleg că, dacă ar deține cunoștințe sistematice cu privire la om și, în primul rând, cu privire la Suflet, ar fi capabili, fiind ghidați de nevoile Sufletului, să controleze aspirațiile propriei minți. Cunoscându-se pe sine, ar înțelege mai bine toate componentele vieții lor, cum sunt intuiția, gândurile, sentimentele,

emoțiile, dorințele secrete, motivele care stau la baza comportamentului, consecințele propriilor acțiuni, și așa mai departe. În acest caz, dacă aceste Cunoștințe vor deveni nu numai disponibile, dar și înțelese de către majoritate, atunci ar fi posibil, fără nicio dificultate, să se construiască și să se consolideze în această lume o societate a bunătății și a armoniei, la care oamenii visează de milenii.

Există cititori care sunt înzestrați de natură, cu abilitatea de a simți manifestările lumii invizibile, puțin mai mult decât oamenii obișnuiți. În plus, de regulă, aceștia își ascund abilitățile de ceilalți. În principal, ei sunt oameni destul de deștepți, care „s-au realizat deja în viață” în înțelesul omenească: au crescut copii, au atins un anume statut social, au devenit experți proeminenți în domeniul lor, au obținut titluri academice. Cu toate acestea, nu au descoperit în realizările lor omenești sensul principal al vieții sale, ceea ce simt intuitiv înăuntrul lor. Și își fac griji cu privire la asta. Încearcă să găsească un răspuns la această întrebare, care este importantă pentru ei, să se înțeleagă pe sine și propriul Suflet și astfel, să-și determine direcția principalului vector al vieții lor. Le lipsește Cunoașterea necesară pentru înțelegerea propriei esențe, pentru a înțelege cum să trăiască în această lume și cum să se pregătească pentru viața de după moarte. Căci, unii dintre ei, după ce au intrat în contact cu manifestările lumii invizibile și după ce au obținut experiență personală neprețuită, și-au schimbat radical viziunea asupra lumii. **Principala întrebare pe care acești oameni o adresează este: „Cum să-mi salvez Sufletul?”** Cred că atât ei și chiar și generațiile viitoare, care vor intra în contact cu aceste Cunoștințe, vor fi

foarte recunoscători dacă ați răspunde la întrebarea esențială, vitală pentru fiecare om.

Rigden: Cum să-ți salvezi Sufletul? De fapt, nu este nimic complicat aici, dacă într-adevăr aspiți la asta în viața ta de zi cu zi, dacă-ți cunoști și înțelegi propriul Suflet și, prin urmare, sensul existenței tale. Pentru asta, ai cu siguranță nevoie de Cunoștințe despre sine și propria natură, și, de asemenea, de principala acțiune din viața omenească – de a lucra asupra ta. Omul ascunde în sine semințe de diverși lăstari ale Esenței sale, dar doar una dintre ele este adevărată. De ce omul, căutând sensul venirii sale în această lume, este preocupat cu misterul vieții până la momentul plecării din ea? Deoarece, chiar dacă el este aici temporar, își poate schimba natura. Sensul ființării omului în această lume este creșterea spirituală, aspirația de a ieși din starea de inferioritate materială a conștientului, spre înălțarea spirituală, transfigurare și zborul spre predestinarea sa și spre înflorirea a tot ce este mai bun în el. Când omul dobândește aripile dezvoltării de sine, acestea îl ridică pe înălțimile percepției Adevărului, transfigurându-i astfel calitativ natura. Poate voi vorbi despre structura internă a omului mai detaliat. Aceste Cunoștințe sunt aproape pierdute în râul timpului, dar ecourile sale pot fi găsite pe țârmurile lumii moderne.

Deci ce este Sufletul? Așa cum am spus mai înainte, Sufletul este antimaterie adevărată, o particulă din afară – din lumea spirituală, lumea lui Dumnezeu. Sufletul este o parte componentă doar a ființei umane. Este principalul său potențial, un portal și o directă conexiune a fiecărei persoane cu lumea spirituală.

Nu este prezent în plante, sau animale sau în orice altă materie, inclusiv materia inteligentă. Sufletul intră în structura energetică emergentă a omului în a opta zi după nașterea corpului fizic (a unui nou-născut). Dacă ne orientăm după structura corpului fizic, atunci locația aproximativă a Sufletului este în zona plexului solar, acesta fiind centrul real al omului. Totuși, Sufletul nu este nici plexul solar, nici inima, nici vreun alt organ fizic sau sistem, inclusiv creierul, mintea, conștientul, gândirea, rațiunea sau capacitățile mentale. Tot ce este menționat mai sus nu este nici produsul și nici o proprietate a Sufletului – toate acestea se atribuie lumii materiale. Îndepărtarea chirurgicală, transplantul diverselor organe ale corpului fizic (de exemplu, al inimii) sau transfuzia de sânge nu au nimic de-a face cu Sufletul. Subliniez faptul că acesta este localizat în structura energetică a omului și nu în partea fizică a acestei structuri. Omul are un singur Suflet. Este unic și indivizibil. Nu este diferență între Sufletul unui bărbat și al unei femei, Sufletul nu are sex. Sufletele tuturor oamenilor sunt identice în natura lor. Și în acest sens, poți spune că oamenii sunt foarte apropiați și înrudiți între ei. Sufletul nu este materie, nu se uzează, nu îmbătrânește și nu se îmbolnăvește. Este perfect în raport cu lumea materială, dar nu este individual perfect în raport cu lumea lui Dumnezeu. Ca rezultat al reîncarnărilor repetate în lumea materială, Sufletul este împovărat cu învelișuri de informație.

Ce reprezintă în sine ființa umană? În timpul vieții, ființa umană reprezintă un obiect în spațiu, multidimensional, care este construit în jurul Sufletului și care are o Personalitate rațională. Forma firească vizibilă și

structura corpului fizic, împreună cu procesele sale fizice și chimice, și cu sistemul de control (inclusiv creierul material) sunt doar o parte din structura omului în ansamblul ei, partea care are legătură cu a treia dimensiune. Cu alte cuvinte, omul este constituit din Suflet cu învelișurile sale de informație, o Personalitate și o structură care este alcătuită din, să spunem, diverse câmpuri aparținând altor dimensiuni (inclusiv corpul fizic, care este localizat în tridimensionalitate).

Ce este o Personalitate rațională? O Personalitate nouă se formează într-o structură nouă, într-un corp nou. Personalitatea este cine simțim că suntem în timpul vieții, cea care face alegerea între natura Spirituală și cea Animalică, care analizează, trage concluzii și acumulează un bagaj personal de dominante senzoriale și emoționale. Dacă omul se dezvoltă spiritual în timpul vieții într-o așa măsură, încât Personalitatea se contopește cu Sufletul, atunci apare o Ființă calitativ nouă, matură; este diferită de ființa umană și pleacă în lumea spirituală. De fapt, aceasta este ceea ce se numește „eliberarea Sufletului din captivitatea lumii materiale”, „trecerea în Nirvana”, „atingerea sfințeniei” și așa mai departe. În caz contrar, dacă în cursul vieții omenești această unire nu se întâmplă, atunci, după moartea corpului fizic și distrugerea structurii energetice, această Personalitate rațională, împreună cu Sufletul, se îndreaptă spre renaștere (reîncarnare), transformându-se într-o (să o numim așa de conveniență, pentru a înțelege ideea) subpersonalitate. Când trupul uman moare, ființa umană își continuă existența. În starea de tranziție, are o formă sferică, cu structuri spiralate. Sufletul, împreună cu învelișurile sale de informație, este închis în această formațiune. Învelișurile de informație sunt

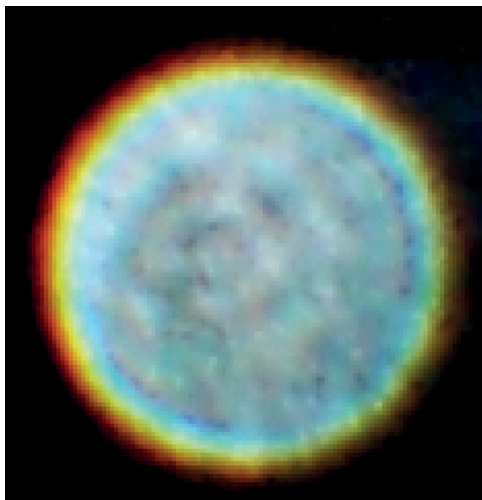

Figura 1. *Sufletul omului în starea de tranziție, după moartea corpului fizic.*

În fotografia Sufletului, poți să vezi clar marginea învelișului. Ea este (atunci când mergem mai adânc în sferă) de culoare roșie (rămășițele energiei vieții - prana) ca și de culoare galbenă și culori alb gălbui ale altor energii. Forma sferică în sine este de culoare albastru azuriu cu nuanțe de verde deschis; are o structură spiralată distinctă, răsucită spre centru, cu nuanțe de curcubeu și incluziuni albe.

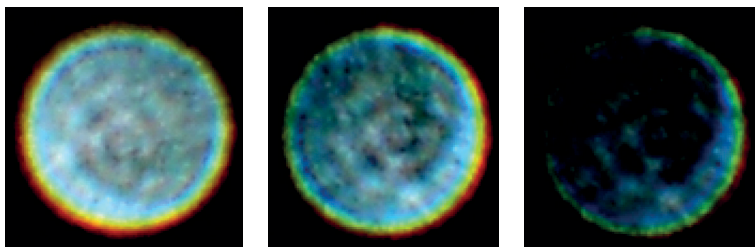

Figura 2. *Dispariția Sufletului omului din lumea materială în procesul de tranziție.*

subpersonalități din încarnările precedente, inclusiv Personalitatea din viața recentă.

Învelișurile de informație, care sunt localizate în jurul Sufletului, sunt concentrări senzoriale și emoționale, în mod specific, o structură informațională rațională, care, prin asociere, se poate compara cu un fel de nebuloasă. Ca să simplificăm, acestea sunt foste Personalități din încarnările anterioare. Pot fi multe astfel de subpersonalități lângă Suflet, în funcție de numărul de reîncarnări ale omului.

Anastasia: Reiese că o subpersonalitate este o Personalitate exact ca tine, care a fost activă în încarnările trecute ale Sufletului tău.

Rigden: Da. Cu alte cuvinte, este o fostă Personalitate, dintr-o viață anterioară, cu întregul bagaj de dominante senzoriale și emoționale (pozitive sau negative), pe care le-a acumulat de-a lungul timpului în cursul vieții sale, adică cu rezultatul alegerii din viața respectivă.

Personalitatea, de regulă, nu are o conexiune directă cu subpersonalitățile, prin urmare, omul nu-și amintește viețile anterioare și, respectiv, experiența și cunoștințele dobândite de către aceste subpersonalități. Cu toate acestea, în cazuri rare, când anumite circumstanțe se suprapun, Personalitatea poate trăi un sentiment de deja vu sau manifestări spontane de scurtă durată ale activității celei mai recente subpersonalități (care precedă încarnarea curentă). Acest lucru este tipic, în special, pentru oameni în copilăria timpurie.

Sunt cazuri care au fost înregistrate în lucrări din psihiatrie, când copiii, la care nu s-au observat deviații și cu părinți sănătoși, manifestă un comportament nefiresc, de scurtă durată, asemănător tulburării de personalitate de tip borderline. Voi da un astfel de exemplu. O fetiță de patru ani a început să viseze unul și același vis: pe un fundal luminos, un băiat îi spunea să se apropie, dar nu o lăsa să intre în lumină. Fetița a început să se plângă părinților în legătură cu acest vis, care o deprimea, iar serile a început să se comporte într-un mod care înainte nu îi era caracteristic, imprevizibil, agresiv, manifestând o putere neobișnuită. Fetița de patru ani răsturna furioasă mese, scaune, o comodă grea, nu își recunoștea mama, făcea crize de isterie și vorbea într-o manieră acuzatoare: „tu nu ești mama mea”, „vei muri oricum” și așa mai departe. Altfel spus, cuvintele și comportamentul fetei erau nefirești pentru ea, dar erau foarte normale pentru o subpersonalitate care trecuse prin reîncarnare și era la acel moment în starea de „iad”, experimentând suferință și durere animalică. În următoarea zi, copilul redevenea normal și se comporta ca de obicei. Acesta este un exemplu tipic de o manifestare de scurtă durată de negativism din partea subpersonalității precedente. Cel mai bun lucru care se poate face într-un astfel de caz este să dezvolți în mod activ intelectul copilului, lărgindu-i orizonturile în cunoașterea lumii și să aștepți până când se produce impulsul primar, până când se formează o nouă Personalitate.

Impulsul primar are loc, de regulă, la vârsta de 5-7 ani a vieții omului. Ideea e că, în copilăria timpurie, anterior impulsului primar, o astfel de activare de

scurtă durată a Personalității precedente (subpersonalității) se poate într-adevăr întâmpla. Aceasta din urmă, în timp ce se formează o nouă Personalitate, încearcă să ajungă la conștient și să capete putere asupra omului.

Cu toate acestea, alte cazuri de manifestări ale subpersonalității sunt mult mai frecvente. De exemplu, când copiii cu vârsta de 3-5 ani (în perioada când o nouă Personalitate nu s-a format încă) încep să vorbească din postura unui adult, a unei persoane cu experiență. În cazuri rare, acestea pot fi descrieri detaliate ale vieților lor anterioare, care, de fapt, sunt imposibil de știut la vârsta asta. Cel mai frecvent, un copil vorbește neașteptat de înțelept despre ceva, exprimând gânduri care în mod clar nu aparțin copiilor, și câteodată acest lucru îi înspăimântă pe adulți în mod mistic. Părinților nu ar trebui să le fie teamă de astfel de manifestări, în schimb, ar trebui pur și simplu să le înțeleagă natura. Odată ce Personalitatea copilului este formată, astfel de manifestări trec.

Deci, fiecare subpersonalitate păstrează individualitatea conștientului său din trecut, în forma dorințelor și aspirațiilor care au dominat în timpul vieții active. Personalitatea, cum am spus deja, nu are legătură directă cu subpersonalitățile, adică, o persoană nu își amintește în mod conștient viețile sale anterioare. Totuși, o astfel de conexiune între Personalitate și subpersonalități se păstrează la nivel de subconștient. Subpersonalitățile pot influența în mod indirect Personalitatea și „să o împingă” spre anumite acțiuni, influențând-o să ia anumite decizii. Acest lucru se întâmplă la nivel in-conștient. În afară de asta, subpersonalitățile, vorbind

la figurat, sunt ca niște „filtre de lumină cețoasă” care împiedică semnificativ conexiunea directă între Suflet și noua Personalitate, să spunem așa, între sursa de Lumină și cel care are nevoie de ea.

Anastasia: „Filtre de lumină cețoasă”? E o comparație foarte interesantă.

Rigden: Probabil îți voi povesti mai multe detalii despre asta. Dar trebuie să înțelegem că procesele au loc la nivelul energiilor, prin urmare, voi folosi comparații la modul figurat pentru o percepție mai bună. Deci, subpersonalitățile sunt localizate în jurul Sufletului și poți să ți le imaginezi... ca nebuloase „inteligente”. Pe de o parte, ele se află aproape de Suflet și experimentează influența acestei structuri puternice de antimaterie, să spunem așa, a „respirației Eternității”, „prezența unei particule din lumea lui Dumnezeu”. Pe de altă parte, subpersonalitățile experimentează o influență puternică și o presiune din partea structurilor materiale dense ale naturii Animale. În sensul că subpersonalitățile sunt presate între aceste două forțe puternice ale lumii spirituale și ale celei materiale. Ele simt constant această presiune enormă din ambele părți. Ca urmare, fiecare subpersonalitate devine un fel de „filtru de lumină” pe calea spre conexiunea cu Sufletul a Personalității din prezent. Nivelul de „întunecare” al unei astfel de „subpersonalitate filtru de lumină” depinde de alegerile dominante, preferințele, prioritățile emoționale și senzoriale acumulate în viața trecută.

De exemplu, dacă în viața sa anterioară o persoană a fost bună, binevoitoare și a făcut mult pentru

dezvoltarea sa spirituală, dar nu suficient pentru a scăpa în mod definitiv din lumea materială, atunci această subpersonalitate va avea mai multă pace și mai puține vibrații. Asta înseamnă că energia și impulsurile venite de la Suflet vor trece mai ușor printr-un astfel de „filtru de lumină”. Pe de altă parte, dacă o persoană și-a irosit viața anterioară pe prioritățile valorilor materiale, atunci o astfel de „subpersonalitate filtru de lumină” va fi mai densă în structura sa din cauza vibrațiilor mai înalte; cu alte cuvinte, capacitatea de transmitere, să spunem, a „luminii” venită de la Suflet va fi mult mai slabă. Se poate face o comparație prin asociere cu o bucată de sticlă pătată de cenușă, prin care lumina adevărată este distorsionată sau pătrunde mai greu. Cu alte cuvinte, cu cât partea Animalică domină o persoană în timpul vieții și cu cât mai mult domină valorile materiale, cu atât mai greu va fi pentru aceasta ulterior, din moment ce va fi purtătoarea denaturării într-o măsură mai mare. Dacă sunt multe astfel de subpersonalități cu „filtre de lumină” dense, va fi foarte dificil pentru Personalitatea aflată acum în viață să lupte cu natura sa Animalică, va fi greu să se întoarcă de pe drumul dominantelor materiale și să-și simtă propriul Suflet.

Anastasia: Rezultă că un astfel de om este cumva mai împotmolit în materie și este mai dificil pentru el să-și schimbe vectorul vieții spre dezvoltarea spirituală?

Rigden: Da. Pe de altă parte, să schimbi lucrurile nu este niciodată târziu pentru nimeni, nici pentru o astfel de persoană, deoarece Personalitatea are forță vitală și dreptul de a alege... Altfel, o așteaptă exact ceea

ce experimentează subpersonalitățile sale în prezent. Apropo, experiența subpersonalităților este cea care se răsfrânge indirect asupra manifestării fricii de moarte în om, la nivel de subconștient. Ce simt subpersonalitățile într-o nouă Personalitate este, de fapt, adevăratul „iad” pentru ele, vorbind în termeni religioși. După moartea corpului fizic, Personalitatea, care devine o subpersonalitate, dobândește propria experiență și înțelegere cu privire la ceea ce este în realitate lumea materială, ce este Sufletul și importanța acestuia în ființa umană. Dar în structura noului corp, subpersonalitatea este deja în situația disperată a unei minți înlănțuite care înțelege totul, simte o durere puternică la nivel emoțional și senzorial, dar nu poate face nimic, nici măcar să transmită propria experiență noii Personalități. Este echivalentul situației în care ești blocat într-un corp, dar corpul nu servește conștientului, nu te ascultă și nu-ți îndeplinește comenzile. Cum ar fi, nu te slujește deloc și trăiește de capul lui. Ești conștient de toate astea, dar nu poți face nimic în această privință – simți doar această presiune incredibilă, îngrozitoare, iarăși repetarea aceluiași greșeli de către noua Personalitate și înțelegerea propriei neputințe în a schimba direcția vectorului de consum al energiei vitale. Apropo, de aici apar și fricile omenești, cum ar fi, de exemplu, frica de spații închise. Rădăcinile cauzelor fundamentale ale unei astfel de percepții spațiale distorsionate, care generează o emoție profundă de frică și panică în om, sunt legate de sectorul din structura umană în care sunt localizate subpersonalitățile.

De ce, de exemplu, sunt oamenii atrași de chemarea de „a trăi veșnic în corp”, atracție folosită de către multe secte și religii? De regulă, psihologii atribuie

acest aspect dorinței secrete a omului, care apare ca răspuns la teama irațională de moarte (tanatofobia). Această fobie presupune anumite manifestări comportamentale, al căror scop este fie de a evita subiectul fobiei, fie de a reduce frica față de ele prin anumite acțiuni (respectarea regulilor și ritualurilor religioase, ca și manifestarea unui interes sporit pentru astfel de informație, ca, de exemplu, „viață eternă în corp”, și așa mai departe). În sensul că, de parcă omul se ascunde în spatele a toate acestea, de conflictul intern de nerezolvat, generat de frica irațională, care este, de asemenea, însoțită de presimțiri rele. De unde apar astfel de presimțiri și o astfel de teamă? Din subconștient, și se leagă de starea de opresiune senzorială și emoțională a subpersonalităților, care au deja o înțelegere practică a ce înseamnă moartea și reîncarnarea. Vorbind la figurat, dorința de a trăi „veșnic în corp” este prezentă în om din cauza fricii subpersonalităților de inaccesibilitatea Eternității, asta însemnând moartea lor finală și inevitabilă. Este doar una din dorințele naturii Animalice și substituția acesteia (la nivel de subconștient) a aspirațiilor Sufletului.

Anastasia: Dar dacă o persoană reușește să se dezvolte spiritual în timpul vieții până la un așa nivel încât, în calitate de Personalitate spirituală, matură, este capabilă să iasă din ciclul de reîncarnări, atunci ce se întâmplă cu subpersonalitățile?

Rigden: Sunt pur și simplu anihilate, din moment ce constituie doar o structură informațională.

Anastasia: Indiferent de ce fel de subpersonalități au fost în viețile anterioare, Personalități bune sau rele?

Rigden: La modul figurat, nu pot fi (în înțelegerea ta) subpersonalități „bune”, dacă Personalitatea a devenit o subpersonalitate. **Personalitatea se poate dezvolta spiritual în mod conștient și, unindu-se cu Sufletul, se poate elibera într-o singură viață!** În realitate, totul e simplu, dacă un om a încercat în această viață să se dezvolte în direcție spirituală, dar nu s-a străduit suficient, atunci, în următoarea viață, noua Personalitate va avea condiții mai bune. Acest lucru va spori oportunitățile pentru creștere spirituală, dar va întări, de asemenea, rezistența naturii Animalice. Din nou, totul (continuarea sau încetarea suferințelor subpersonalităților, ca și soarta Sufletului și a Personalității în sine) va depinde de alegerea individuală a noii Personalități.

Anastasia: Asta înseamnă că subpersonalitatea este doar o structură informațională?

Rigden: Da. Orice materie, inclusiv omul, este doar o undă de informație. Ce se află în fața ta, de exemplu, o planetă sau o bacterie, un scaun sau un om, depinde exact de informația care a fost stabilită. Dar în om este Suflet care îl diferențiază de orice altă materie.

Anastasia: Și poate fi numit Sufletul o particulă de informație?

Rigden: Nu. Sufletul nu aparține lumii materiale; vine dintr-o lume complet diferită – lumea Eternității... Pe când omul, sub aspectul întregii sale structuri tridimensionale din lumea materială (incluzând natura sa Animalică), așa cum am spus deja, este exact o undă de informație. Sufletul este ceea ce este adevărat

în om; este componenta principală, pe care întreaga structură este centrată! Orice altceva este doar informație suplimentară pentru dezvoltare. Iar după ce Personalitatea spirituală se maturizează, se unește cu Sufletul (după eliberarea spirituală), această informație pur și simplu se dezintegrează, adică încetează să existe ca structură organizată.

Anastasia: Ca să simplificăm, în înțelegerea oamenilor, această undă de informație este distrusă, și de fapt este transformată în altceva din punct de vedere calitativ, deoarece informația ca atare (cărămizile informaționale care alcătuiesc totul) nu este distrusă.

Rigden: Exact.

Anastasia: Ați menționat la un moment dat că un medium suficient de puternic este într-adevăr capabil să cheme o persoană moartă pentru a vorbi cu ea, deoarece, de fapt, la nivel de informație, persoana nu moare.

Rigden: Da, Personalitatea omului continuă să existe, doar că în altă formă – ca o subpersonalitate. Dacă un medium este suficient de puternic și este capabil să-și transfere o parte din propria energie vitală (prana) către subpersonalitatea persoanei decedate și să o umple cu această energie, atunci o astfel de subpersonalitate dobândește cu adevărat abilitatea temporară de a comunica cu mediumul. Pentru subpersonalitate, prana unui om viu este, vorbind la modul relativ, „mâncare dulce” în „dogoarea iadului”; este o oportunitate de a se manifesta pentru o scurtă perioadă de timp. Astfel, mediumul, după cum se

spune în popor, de fapt „cheamă sufletul” persoanei moarte pentru a comunica. În esență, el stabilește o conexiune informațională cu subpersonalitatea. Însă, acest lucru se întâmplă doar dacă persoana s-a reîncarnat deja și subpersonalitatea respectivă este prezentă în lumea materială într-o nouă structură a unui corp în viață, cu o Personalitate nouă. În plus, acest contact se realizează insesizabil pentru noua Personalitate. Iar dacă omul a ajuns în Nirvana, niciun medium nu va fi capabil să îl tragă de acolo pentru a discuta; același lucru este valabil pentru persoana care este în stadiul de renaștere (înainte de o nouă încarnare în lumea materială). De ce? Pentru că astfel de contacte ale mediumurilor constituie una din ipostazele rațiunii Animalice, manifestările și conexiunile sale în lumea materială. Iar Lumea Spirituală este inaccesibilă rațiunii Animalice.

Anastasia: Uau! Înseamnă că un medium autentic își irosește prana (scurgere), și toate acestea pentru a alimenta această subpersonalitate. Este un schimb inegal: o persoană își cheltuie energia prețioasă destinată creșterii spirituale pentru obținerea unei informații neînsemnate de la subpersonalitate. Rezultă că o astfel de „alimentare” a subpersonalității este de fapt doar un alt truc al rațiunii Animalice! Acum realizez de ce religiile tradiționale se opun acțiunilor mediumurilor și înțeleg originea legendelor despre fantome flămânde, nesătute, pe care cei vii au încercat „să le hrănească”, în înțelegerea omenească.

Rigden: Da, este unul dintre trucurile rațiunii Animalice. Din fericire, dată fiind ignoranța generalizată a oamenilor din ziua de azi în legătură cu aceste

aspecte, mediumurile autentice nu sunt atât de multe, de regulă, imitatorii lor fiind cei care acționează, amuzând publicul naiv cu trucurile lor pur psihologice.

Anastasia: O credință a supraviețuit până în ziua de azi, în sensul că cei morți nu trebuie amintiți într-un mod negativ, iar dacă te gândești la ei, atunci numai de bine. Dacă o persoană decedată apare într-un vis, se crede că „sufletul său nu s-a liniștit”. Cât de adevărate sunt aceste credințe?

Rigden: Aș preciza că, dacă te gândești la cei morți, ar trebui să faci asta numai din perspectiva naturii Spirituale a celor vii, din perspectiva Iubirii spirituale, care este creatoare pentru cei care sunt în viață, și nu din perspectiva suferinței pentru trecut. Pe lângă asta, este necesar să înțelegem procesele care au loc în acest caz. În primul rând, nu Sufletul uman este cel la care se face referire în aceste situații. De regulă, nici omul însuși, nu numai rudele sale, nu știa nimic despre Sufletul său în timpul vieții. Despre ce este vorba aici este exact Personalitatea persoanei, care era bine cunoscută de către oamenii din jur și care a devenit o subpersonalitate după moartea corpului. Sufletul însuși, când se reîncarnează, nu se întoarce în locul „întemnițării” sale anterioare. Totuși, subpersonalitatea, ca o structură informațională inteligentă a lumii materiale, chiar și atunci când este „închisă” într-un corp nou, poate folosi energiile acestuia (în mare parte până nu s-a maturizat noua Personalitate). Când câștigă putere pentru o scurtă perioadă de timp, poate vizita, datorită propriilor proiecții, acele locuri și oameni de care a fost atașată în timpul vieții. Subpersonalitatea își poate, de asemenea, manifesta activitatea când cei în viață încep să

își amintească de ea (persoana decedată), oferindu-i puterea atenției lor. Ce pericole presupune acest lucru pentru persoana în viață?

Din păcate, nu pot dezvălui toate detaliile, cum s-ar spune, publicului larg, de vreme ce se știe că „învățătura sporește suferința”. Totuși, voi spune următoarele, pentru o înțelegere generală a esenței acestor procese. Ideea este că, atunci când cineva începe să-și amintească o persoană moartă, au loc următoarele: investirea atenției în acest proces, teama nedefinită și emoțiile astenice (tristețe, deznădejde și deprimare), care răsar ca rezultat al amintirilor despre persoana decedată; persoana în viață, vorbind în limbajul fizicii, comunică „o sarcină” suplimentară către subpersonalitate (transferă putere). Datorită acestui lucru, subpersonalitatea se activează. Cu alte cuvinte, procesul memorării unei persoane moarte de către cei vii este similar cu un transfer instantaneu de „sarcină” (putere) de la o particulă elementară la alta, indiferent de timp și spațiu. Subpersonalitatea rămâne în noul corp, dar proiecția sa se manifestă imediat când această „sarcină” este transferată, mai exact, intră în contact cu Personalitatea persoanei care își amintește de ea. Aceasta din urmă simte conexiunea respectivă, schimbul de informație cu subpersonalitatea persoanei decedate la nivel de subconștient. De fapt, persoana în viață hrănește acest contact cu propria energie vitală. La nimic bun nu te poți aștepta în acest caz, deoarece un astfel de schimb de informație la nivel de subconștient cu subpersonalitatea doar întărește izbucnirile naturii Animalice în om.

Ca rezultat al unui astfel de contact informațional, persoana în viață începe să simtă melancolie („apăsare”) și tristețe, se blochează într-un circuit de gânduri: „dacă ar fi fost în viață, asta nu mi s-ar fi întâmplat” sau „asta nu mi s-ar fi întâmplat, dacă ea ar fi trăit”, „el nu i-ar fi lăsat să mă trateze în felul ăsta”, etc. În realitate, în astfel de cazuri, natura Animalică pur și simplu maschează dorințele consumeriste ale acestei persoane (de exemplu, dorința de a se simți important), sub noțiunea de Dragoste pierdută, generând în el dorul de trecut, teama de moartea iminentă, și așa mai departe.

Acest lucru aduce suferință atât persoanei care-și amintește, manifestând în ea gânduri dominante venite de la natura Animalică, dar și subpersonalității rememorate. Pe de o parte, un astfel de contact este o doză de forță vitală pentru subpersonalitate. Pe de altă parte, această „sarcină” vie îi oferă o conștientizare clară a poziției sale inactive și a stării de deznădejde. Și asta doar adaugă chinuri fostei Personalități (care a devenit o subpersonalitate). Pe lângă asta, o astfel de provocare de la natura Animalică împovărează suplimentar nu numai subpersonalitatea în sine, dar și Personalitatea persoanei în a cărei structură energetică este localizată.

Poate, pentru o mai bună înțelegere a ceea ce înseamnă un astfel de contact cu o persoană în viață pentru o subpersonalitate, voi da un exemplu la figurat. Imaginează-ți o persoană mergând printr-un deșert fierbinte. Este deja condamnată la moarte. Este aproape de hotarul morții. Durerea și setea năprasnică

o torturează. Și, deodată, o mică picătură de apă îi cade din cer pe buze. Nu îi potolește setea, dar, pe de o parte, îi dă speranța iluzorie că va trăi sau, mai degrabă, îi stârnește amintiri din viața sa trecută; pe de altă parte, îi oferă o conștientizare clară a faptului că moartea este inevitabilă. Această realizare sporește și mai mult chinurile și suferințele persoanei condamnate.

Anastasia: Da, într-adevăr, nu știm ce facem. Deci se pare că, de fapt, aducem suferință fostelor noastre rude, și chiar și noi înșine ulterior suferim din cauza asta. Dar dacă ne uităm la istorie? Dar cât de mult suferă acum Personalitățile istorice, publice, mai precis, subpersonalitățile la care oamenii în viață se gândesc timp de secole și chiar milenii. Rezultă că astfel de rememorări în masă le agravează și mai mult suferințele.

Rigden: Dacă oamenii, fiind dominați de natura Animalică, își pun puterea emoțiilor în astfel de gânduri, atunci, desigur, acest lucru împovărează semnificativ atât subpersonalitățile, cât și pe cei care se gândesc la ele. Dar acestea primesc ceea ce merită acolo, în funcție de felul în care și-au trăit viața aici.

Anastasia: Ei bine, da, având în vedere că nici istoria nu este scrisă despre prevalarea naturii Spirituale la popoarele lumii, ci despre dominarea naturii Animalice asupra umanității: cine a stăpânit asupra cui și împotriva cui au fost purtate războaie... Bine, ați putea, vă rog, să ne spuneți cum se explică următoarele fenomene? În lucrări despre etnologie, am citit despre superstiții și cazuri conectate cu șamani siberieni. Șamani puternici le-au cerut rudelor să-i

reîngroape de trei ori după moarte – o dată la fiecare sută de ani. Oamenii au transmis această informație din generație în generație. Dacă o înmormântare nu avea loc dintr-un motiv oarecare, atunci șamanul începea „să viziteze”, la modul invizibil, generația în viață a descendenților săi și să-i amenințe pe aceștia cu dezastre. Dacă noua generație nu răspundea la asta, atunci populația locală suferea diverse nenorociri, cum ar fi epidemii, pierderea de vite, dezastre naturale și așa mai departe. Era la fel, atât cu șamanii „buni”, cât și cu cei „răi”. De asemenea, se menționează că, dacă oamenii tratau memoria șamanilor „buni” cu respect, atunci, la rândul lor, aceștia îi protejau de orice dezastre sau neazuri personale.

Rigden: Aici trebuie să facem niște distincții. În această lume, acționează atât forțele rațiunii Animalice a lumii materiale, cât și forțele lumii Spirituale. Manifestările legate de forțele naturii, de cele mai multe ori, se referă la acțiuni ale rațiunii Animalice. În ceea ce privește subpersonalitatea umană (care, în timpul vieții sale ca Personalitate, odată cu dezvoltarea de puteri supranaturale, a ajuns la un anumit nivel de influență asupra oamenilor), ea poate provoca doar o izbucnire a naturii Animalice în oameni, afectându-i cel mult prin subconștientul lor, la nivel de schimb de informație. Orice subpersonalitate își păstrează Ego-ul, autoidentificarea. Are experiență, cunoaștere și abilitățile de a influența lumea materială, dar nu are forță vitală. Nu șamanul mort creează dezastre printre oameni, ci credința oamenilor înșiși în această superstiție. Asta se întâmplă pe socoteala puterii oamenilor în viață. Pe lângă asta, nu trebuie să uităm de activarea puterii, de semnele cu care șamanul a lucrat

în timpul vieții și de spiritele unei zone sau alta, care sunt, de asemenea, subordonate rațiunii Animalice universale. Dar ăsta e un subiect aparte, nu pentru această conversație.

Anastasia: Rezultă că subpersonalitățile păstrează toate amintirile.

Rigden: Da. Sunt structuri inteligente. Și sunt foarte speriate și chinuite de reîncarnarea următoare, care, pe de-o parte, le prelungește agonia, iar, pe de altă parte, le aduce mai aproape moartea definitivă. De aceea, este foarte important pentru Personalitatea în viață să facă totul posibil și imposibil în viață pentru a se uni cu Sufletul său. Misiunea naturii Animalice în timpul vieții Personalității este să o distragă pe aceasta de la natura Spirituală prin orice mijloace, fie în gânduri, dorințe, acțiuni sau fapte – nu contează atâta vreme cât omul dorește ce e material, pământesc și muritor. Natura Animalică va folosi orice mijloace să-și atingă scopul, inclusiv astfel de manifestări din partea subpersonalităților. Nu există Bine în natura Animalică! Este muritoare. De aceea, intențiile sale, ca ale oricărei materii inteligente, este să capete control asupra altei materii și să folosească forța vitală a acesteia pentru propriile scopuri. Natura Animalică face totul posibil pentru a schimba direcția vectorului de viață al Personalității și pentru a o distrage pe aceasta de la natura Spirituală. Nu disprețuiește folosirea niciunui mijloc, și folosește întregul său „arsenal”. În primul rând, asta înseamnă agresiune, atac și căutarea punctului slab al omului, unde poate fi „mușcat” mental și „lovit” emoțional sau pur și simplu tentat cu o altă „dulce” iluzie. Impune constant omului noi

directive sau le activează pe cele vechi. **Natura Animalică este dictatura mortului!**

Anastasia: Ați punctat perfect în privința dictaturii mortului. Cum se spune, pământul este un sicriu pentru fiecare om mort. Tot ce omul dorește în această lume materială este într-adevăr trecător și muritor...

Rigden: Trucurile inteligente ale naturii Animalice sunt diverse. Dacă omul nu se clarifică cu propriul sine, o duce greu în această viață și chiar și mai greu după. Și nu este vorba despre condițiile externe, ci mai degrabă despre alegerea umană. Viața trece foarte repede. Și cel mai teribil lucru legat de existența omului nu este moartea trupului. Cel mai teribil lucru este atunci când omul și-a trăit viața într-o uitare iluzorie a acestei lumi și nu a înțeles nimic, atunci când Personalitatea nu a evoluat sub aspect spiritual. Este momentul în care inevitabilul absolut vine după el: aici ai suferit în timpul vieții, iar acolo vei suferi timp de secole și nu vei avea șansa să schimbi nimic, nemaifiind niciun instrument pentru asta, spre deosebire de Personalitatea care se află în corp. Pentru subpersonalitate, o astfel de situație este echivalentă cu cea a unei persoane flămânde care stă și vede un belșug de mâncăruri diferite în spatele geamului, fără să fie capabilă să ajungă la ele. Mâncarea pare să fie atât de aproape, dar geamul o împiedică să ajungă la ea. Acesta este momentul când întrebările încep să curgă din egoismul subpersonalității, după cum ar fi: „De ce eu?!” „Am fost un om atât de bun?” **Pentru că ai ales plăceri de moment, valori materiale în locul Eternității. Pentru că, în gândurile tale, ai poftit pe ascuns putere asupra altora, ți-ai**

satisfăcut natura Animalică și ai acționat împotriva propriei Conștiințe. Pentru că ți-ai petrecut fiecare zi, atât în fapte, cât și în gânduri, în egoism. Și astfel de „pentru că” sunt multe în toate zilele vieții tale scurte, oriunde te-ai uita...

Anastasia: Da, e trist... Pe de altă parte, mulți oameni pur și simplu nu-și pot imagina cum ar putea trăi altfel decât preocupându-se de materie. Deși oamenii nu sunt răi în sine și suferă din cauza acelorași cătușe ale naturii Animalice, dar pun aceste suferințe pe seama unor „motive” stereotipe și „răspunsuri” impuse societății: „toată lumea trăiește așa”, „trăim în așa vremuri”, „așa îmi e soarta”, „nu poți scăpa de soartă”. În sensul că oamenii sunt pasivi în ceea ce privește transformarea și destinul lor. Alții, dimpotrivă, sunt activi, dar în direcția greșită. Am întâlnit oameni care, prin natura lor, au, să spunem așa, calități innăscute de lideri. Practic, încă din copilărie, și-au simțit forța interioară, datorită căreia pot influența oameni și prevedea unele sau altele dintre evenimente. Apropo, cum se poate explica o astfel de putere innăscută a omului? Poate avea cumva legătură cu viața anterioară a omului?

Rigden: Cazurile sunt cu siguranță diferite. Totuși, dacă vorbim despre darul innăscut al persoanei, asta înseamnă că într-o încarnare anterioară a acestui Suflet, Personalitatea s-a dezvoltat spiritual și a obținut anumite rezultate în lucrul cu sinele și în înțelegerea acestei lumi. Cu alte cuvinte, s-a produs un salt semnificativ în creșterea spirituală, dar acesta nu a fost suficient pentru părăsirea sistemului lui Ahriman, pentru eliberarea din ciclul de renașteri. Cu toate

acestea, într-o nouă viață, o nouă Personalitate cu un astfel de Suflet are anumite avantaje în comparație cu alți oameni. Omul se naște cu un mare potențial energetic, care, folosit în mod corect, contribuie la o creștere spirituală mai rapidă a Personalității, căreia îi oferă șanse reale de a se contopi cu Sufletul și de a părăsi ciclul de renașteri.

Astfel de oameni înzestrați sunt mulți. Ei simt că sunt diferiți de toți ceilalți. Din copilărie, acești oameni sunt destul de sociabili, au calități de lider, darul înnăscut de a influența oameni, un anumit nivel de sensibilitate față de evenimente și manifestări ale energiilor subtile, etc. Totuși, există și o altă categorie de oameni cu potențial mare. În copilărie, ca rezultat al condițiilor în care se găsesc, aceștia cresc retrași, închiși față de lumea exterioară. Și doar mai târziu, ca adulți, își dezvoltă întregul potențial în toată forța.

Anastasia: În mod evident, un astfel de dar presupune o mare responsabilitate?

Rigden: Da, și mai întâi de toate, pentru însăși persoana în cauză. Cei născuți cu un mare potențial spiritual ar trebui să înțeleagă că rezistența din partea naturii Animalice va fi la fel de puternică, și că aceasta va face totul pentru a folosi această putere pentru propriile scopuri. Dacă în societate lipsesc Cunoștințele care explică aceste aspecte, dacă tipare de gândire numeroase, capcane, sunt setate în formatul naturii Animalice, atunci astfel de oameni înzestrați, urmând prioritățile societății, încep să-și cheltuie puterea unică pentru a implementa programe ale naturii Animalice.

Ei observă că pot rezolva anumite întrebări aparent dificile destul de ușor. Înțeleg că au influență asupra altora; este ușor pentru ei să fie lideri în orice grup. Dar fără Cunoștințele corespunzătoare despre sine, de regulă, aceștia încep să-și folosească darul fie pentru scopuri egoiste în vederea implementării programelor naturii lor Animalice, sau în general pentru sistem, care există în cadrul unui program al rațiunii Animalice. Astfel, ei sunt absorbiți în materie, o aleg mai des și dezvoltă această direcție a vieții lor. Astfel, mintea Animalică îi înșeală. Natura Animalică se activează în om, se produce o substituie subtilă a vectorului vieții de la spiritual la material, iar această putere înăscută este cheltuită în favoarea rațiunii Animalice. În cazuri foarte rare, astfel de oameni talentați, învingând opoziția puternică a naturii lor Animalice, devin, de exemplu, lideri spirituali (mă refer nu la cei care au putere religioasă asupra oamenilor, ci la cei care urmează în mod real calea spirituală, cu adevărat ajutându-i pe alții să se dezvolte spiritual și să-și elibereze conștiința din captivitatea materiei). Dar, în cele mai multe cazuri, aceștia își folosesc darul pentru a-și construi o carieră, pentru a acumula putere și posesiuni materiale și așa mai departe.

De regulă, astfel de oameni devin lideri în societate: unii devin figuri publice, alții oameni de afaceri, în vreme ce alții se transformă în autorități criminale, etc. Câteodată, pur și simplu îi surprind pe oamenii din jur, care nu pot să înțeleagă cum și de ce se întâmplă în viață ca o persoană, în opinia lor cu „un intelect slab”, fără studii superioare, construiește „un imperiu” financiar cu o influență enormă?

În realitate, această persoană are pur și simplu un mare potențial interior și un conștient îngust, care este direcționat spre priorități materiale, deoarece natura Animalică o domină constant. Dacă o astfel de persoană și-ar lărgi orizontul și ar alege priorități spirituale în viață, adică, dacă și-ar schimba radical direcția interioară de deplasare de la negativ la pozitiv, atunci ar fi capabilă să realizeze multe în dezvoltarea sa spirituală. Transformându-se conștient spre bine, în direcția spirituală, ea are mai mult decât o șansă reală să obțină eliberare spirituală, să părăsească ciclul reîncarnărilor chiar în această viață. De fapt, fiecare persoană în viață, apropo, are o astfel de șansă. Alegerea personală, consecvența, lucrul cu sinele și perseverența în urmărirea țelului spiritual sunt elementele care joacă aici un rol decisiv. Subliniez că astfel de schimbări sunt legate exclusiv *de transformarea lumii interioare a omului*. Dacă omul încearcă să-și schimbe condițiile externe fără să se schimbe în interior, nu va ieși nimic din asta.

Anastasia: Presupun că, atunci când acești oameni, rămânând cu ei înșiși, la fel ca majoritatea, simt și ei din când în când povara materiei și problemele de zi cu zi. În mod evident, aceștia înțeleg că tot ce au obținut pe drumul vieții nu este autentic, nu este rezultatul „dorit de Suflet”, și că toate aceste lucruri sunt prozaice și superficiale... Se întâmplă ca natura Animalică să capete putere în întregime asupra acestor oameni înzestrați?

Rigden: Da, se întâmplă. Dar în aceste cazuri, oamenii aceștia se transformă în adevărați mutanți egoiști, agresivi – nu există alt nume pentru aceste

creaturi... Totuși, asta dovedește doar că subpersonalitățile nu au practic nicio influență asupra alegerii noii Personalități cu privire la vectorul dezvoltării din timpul vieții sale. Să spunem că, chiar dacă subpersonalitatea a atins înălțimi spirituale semnificative la vremea sa și i-a lipsit doar un pas până la Nirvana (ieșirea definitivă din ciclul de renașteri), asta nu înseamnă deloc că Personalitatea următoare va face pasul respectiv. De regulă, se întâmplă contrariul, deoarece astfel de Personalități (cu o subpersonalitate dezvoltată spiritual) sunt expuse încă în copilăria timpurie la mai multă atenție din partea rațiunii Animalice. Ca rezultat, în loc să-și continue dezvoltarea în direcția spirituală și să atingă contopirea finală cu Sufletul, eliberarea spirituală (ieșirea în Nirvana), acești oameni își irosesc darul, puterea lor neprețuită, „moștenită” de la Personalitatea anterioară, pe o iluzie impusă de către natura Animalică. În final, în loc de saltul presupus, în sens spiritual, omul regresează, astfel împovărându-și Personalitatea și Sufletul. Fi-
resc, el intră din nou în cercul reîncarnărilor, dar de această dată în condiții care sunt mult mai rele. Și, ca urmare, această Personalitate trebuie să experimenteze moartea, să devină o subpersonalitate și apoi să sufere în corpuri noi pentru foarte mult timp, din cauza „greșelii sale fatale”.

Anastasia: Deci își cheltuie această putere nu pe un salt în Eternitate, ci pentru putere asupra semenilor săi în acest „moment muritor”, care trece foarte repede.

Rigden: Da. Este stupid să fii doar la un pas de Eternitatea spirituală și să acorzi preferință materiei

muritoare. Trupul va muri oricum, dar tu cu ce vei rămâne?! Teama structurii materiale inteligente că va fi inevitabil distrusă este exact motivul principal datorită căruia într-o persoană apare opoziția interioară, venită de la natura Animalică, față de Dumnezeu și lumea sa. O astfel de confruntare apare unde se ciocnesc sau se intersectează lumea spirituală și cea materială. Acest fenomen este descris în unele religii ca o bătălie între arhangheli și îngerii căzuți. Dar în realitate acestea sunt doar asocieri. Asta nu înseamnă că cineva undeva duce un război ceresc pentru Sufletul omului. Totul se petrece aici și acum, înăuntrul fiecărei persoane, iar câmpul de bătălie este conștiința, gândurile, emoțiile și dorințele. Înclinarea balanței în favoarea spiritualului sau a materialului înseamnă o victorie sau o înfrângere a Personalității în bătălia de moment pentru Suflet, și, în cele din urmă, pentru dreptul de a se contopi cu acesta și de a merge în Eternitate. Este înspăimântător să pierzi o luptă, dar să pierzi războiul este fatal.

De ce îi este frică omului de Dumnezeu, ba iubindu-L, ba urându-L? Deoarece oricine, din cauza reîncarnărilor repetate ale Sufletului său, știe la nivel de subconștient că există o lume spirituală, că există Dumnezeu și ființe spirituale care Îl slujesc. Acestea din urmă sunt numite „îngeri” în legende de către oameni. Dar ei nu arată așa cum oamenii și-i imaginează în categoriile asociative ale religiei. Acestea sunt Ființe din altă dimensiune, diferită de lumea tridimensională. Până la urmă, acea realitate nu poate fi descrisă în cuvinte. Orice încercare de interpretare a acelei lumi va fi, prin asociere, legată de această lume de către gândirea umană și, astfel, realitatea va fi distorsionată.

Dacă această informație este apoi transferată și prin dominația naturii Animalice, ei bine, tu însuși, întâlnind-o în mod repetat, ai văzut ce formă iau aceste „legende” în final și cu ce detalii sunt completate. Să luăm, de exemplu, poveștile despre „Judecata dumnezeiască”. În realitate, totul e simplu: de fiecare dată după moartea corpului material, omul (sau mai exact Personalitatea și Sufletul cu subpersonalitățile) are „o întâlnire” cu reprezentanții lumii spirituale și dă, cum s-ar spune, un Răspuns pentru viața trăită, după care destinul omului este hotărât. De aici, diverse legende care circulă printre popoarele lumii despre Judecata dumnezeiască, soarta de după moarte a omului și așa mai departe. Totuși, cum este totul sucit și interpretat, de exemplu, în aceleași religii și credințe variate?!

Toate aceste neînțelegeri au loc din cauza faptului că, în timpul vieții, Personalitatea nu are acces la memoria și experiențele subpersonalităților, iar omul nu știe întregul adevăr despre sine. Dacă viața omului (a Personalității) nu ar începe de la zero de fiecare dată, cu amintirea vieților anterioare blocată, nu ar exista condiții pentru a se face Alegerea. Dacă oamenii și-ar aminti în mod conștient toate reîncarnările Sufletului lor și acele suferințe de nesuportat pe care subpersonalitățile încă le experimentează, te asigur că toți oamenii ar fi devenit îngeri cu mult timp în urmă. Dar, din păcate, memoria vieților trecute este blocată. De fiecare dată, omul trebuie să plonjeze în această lume din nou, de dragul maturizării spirituale independente, conștiente a Personalității sale.

Cu toate acestea, ce este bun într-o astfel de „foaie albă” a conștientului noii Personalități? În primul

rând, prioritățile sunt din nou inscripționate pe ea, determinând Alegerea dominantă din timpul vieții a noii Personalități, indiferent de „meritele” anterioare ale subpersonalităților. Asta dacă omul își schimbă drastic vectorul vieții în favoarea naturii Spirituale, își îndreaptă gândurile dominante în direcția spirituală și își disciplinează conștiința, atunci el (Personalitatea) va avea o șansă reală să se salveze pe sine și să-și salveze Sufletul în această viață. Până la urmă, într-o astfel de situație, el va începe să se transforme calitativ în mai bine și să trăiască prin lumea spirituală. Totuși, dacă omul (Personalitatea) și în această viață vrea iarăși să fie prins în lanțurile gândirii materialiste, și în el domină invariabil gânduri de natură Animalică, atunci o astfel de Personalitate va avea doar o singură cale – să devină o subpersonalitate. Deoarece omul își va consuma puterea, destinată pentru eliberarea Sufletului, pe dorințele nesfârșite ale lumii materiale.

Înțelegi în ce constă diferența radicală a vieții omului cu dominantă materială și a vieții omului cu dominantă spirituală? Când materialul domină în conștiință, omul *trăiește prin lumea materială*, gândindu-se doar ocazional la Suflet. Câteodată, omul poate chiar încerca să facă practici spirituale. Cele din urmă sunt privite ca unul dintre hobby-urile sale sau ca un mijloc de a dezvolta „superputeri” pentru a-și întări influența asupra oamenilor și așa mai departe. În cazul ăsta, o astfel de persoană nu se preocupă prea mult în mod normal să se dezvolte și să-și supună natura Animalică. Iar când domină spiritualul, Personalitatea în noua sa calitate, *trăiește prin lumea spirituală*, prin iubirea sa pentru Dumnezeu, aflându-se în ea permanent. În această stare, omul se uită la toate trucurile

naturii Animalice cu umor, cunoscând natura acestora și prevăzând atacurile următoare, precum și acțiunile subsecvente. Iar acestea nu mai împovărează Personalitatea, deoarece omul nu se mai lasă sedus de ele, trăind deja în gândurile și sentimentele sale prin lumea spirituală. Cât despre lumea materială, el vine în contact cu aceasta, pe măsură ce își continuă existența în corpul fizic, făcând fapte bune.

Anastasia: Da, într-adevăr, cel care se află în Iubire, se află în Dumnezeu, și Dumnezeu este în el, pentru că Dumnezeu este Iubire.

Rigden: Un adevărat Om sfânt prin asta și trăiește.

Anastasia: Cunoștințele despre subpersonalități sunt valoroase, dar pot da naștere în om la teama că nu va avea suficient timp să se dezvolte până la o stare de eliberare spirituală completă a propriei ființe și a Sufletului, devenind astfel o subpersonalitate muritoare.

Rigden: Ei bine, în primul rând, o astfel de frică poate fi cauzată doar de egoism, adică, de natura Animalică. În al doilea rând, tu însăși ai fost martoră la momentul în care o persoană a primit Cunoștințele, cum s-ar spune, de la zero, exact ca oricine altcineva din grup. Dar persoana a fost atât de inspirată de acele grăunțe de Adevăr și a dorit să se unească cu lumea Spirituală atât de puternic, încât i-a luat doar doi ani de lucru conștiincios cu sinele pentru ca lumea Spirituală să-l primească. Și asta în ciuda condițiilor sale de trai nefavorabile, în comparație cu restul grupului. Deci unde e voință, este și putință! În al treilea rând,

când Iubirea pentru Dumnezeu prevalează în viața omului, orice teamă dispare pe calea spre atingerea țelului stabilit. Îți voi da un exemplu la figurat pentru o mai bună înțelegere a esenței faptelor spirituale.

Imaginează-ți o persoană la război, apărându-și Patria. O iubește atât de fierbinte și atât de profund, încât este gata să lupte pentru ea cu toată forța, să meargă spre victorie neclintit și să facă tot posibilul și imposibilul de dragul unui singur țel – să-și elibereze Patria! Din Dragostea pentru Patrie, omul este gata să moară pentru ea. Nu îi pasă ce se va întâmpla cu corpul său. Principalul lucru pentru el este sentimentul pe care îl trăiește, este ceea ce îl conduce în bătălie și îl face să lupte triumfător. Iar acest sentiment de Dragoste nu îl părăsește chiar și atunci când este luat prizonier de inamic și știe că îi este sortit să moară în chinuri, pentru că este umplut cu sentimentul Iubirii adevărate, pentru care a trăit și pentru care va muri. Deci totul depinde de om! *Dacă acesta este plin de Iubirea adevărată de Dumnezeu, prin care **trăiește** în fiecare zi, atunci nu se găsește loc în omul acela pentru îndoială. El are doar un scop – victoria pentru eliberarea Sufletului său!*

Anastasia: Da, victorie cu orice preț...

Rigden: Deci salvarea Sufletului este lucrul principal în viața omului, scopul lui esențial, sensul existenței sale. Salvarea Sufletului este adevărata slujire față de lumea spirituală și nu față de cea materială. Salvează-te pe tine însuși, și mii în jurul tău se vor salva. Și nu este nimic dificil aici, atâta vreme cât este dorință. Trebuie doar să începi cu aspectul

elementar – cu lucrul asupra sinelui. Creierul uman este ca un computer: ce introduci în el, asta îți va da; va lucra în direcția scopurilor pe care le-ai stabilit și a programelor pe care le-ai instalat în el. În timpul vieții, memoria sa acumulează experiența diverselor senzații asociative, a închipuirilor, gândurilor, sentimentelor și așa mai departe. Aceste asocieri sunt în mare parte legate de impresii primite din lumea înconjurătoare.

De ce este foarte important pentru omul modern care merge pe calea spirituală să-și lărgescă în continuu orizonturile, să citească mai mult, să se familiarizeze cu diverse informații și să-și îmbogățească bagajul de cunoștințe în domenii variate? Deoarece, în acest caz, va avea un lanț asociativ mai bogat, o memorie îmbunătățită și o percepție cuprinzătoare asupra lumii. Până la urmă, subconștientul, din care este extras lanțul asociativ, este similar cu o cămară: ce ai pus la un moment dat acolo, asta ai să găsești. Structura materială a creierului păstrează imagini (holograme), pe care le-a primit în timpul vieții trăite. De exemplu, când o persoană primește informație nouă prin intermediul vederii sau auzului, are loc o excitare a neuronilor într-o anumită zonă a creierului. Acesta procesează informația, și, dacă folosim categoriile care-ți sunt deja cunoscute, se produce o excitare a anumitor „cărămizi informaționale”. Creierul detectează „ce este” în baza cunoștințelor și a experienței anterioare. Asta include totul – sunet, senzații, cunoștințe și așa mai departe. Vorbind la figurat, creierul operează ca un motor de căutare în calculator: de exemplu, dacă tastezi cuvântul „Bunătațe”, va afișa toate fișierele cu informația care conține acest cuvânt. În general, creierul caută asocieri care sunt similare

cu conținutul cămării din subconștientul nostru. În același timp, memorează și informație nouă cu propriile caracteristici, completând cămara cu aceasta.

Dacă omul lenevește în a-și îmbogăți cunoștințele și în a-și dezvolta abilități analitice, limitându-se doar la ceea ce mass-media le prezintă „de-a gata”, el devine obiect ideal, ușor de condus de către preoți și politicieni prin intermediul propriului conștient. Din cauza lenevii sale, omul în mod conștient își îngustează orizontul de cunoaștere. Și când creierul omului este sărac în asocieri (cele mai multe fiind preponderent înlănțuite de către prioritățile materiale), omul devine slab din punct de vedere spiritual, este mai ușor de controlat, de înșelat și i se pot sugera mai ușor anumite directive. De fapt, de aceea preoții și politicienii caută să aducă omul într-o stare de conștient îngustat. Într-o astfel de stare, lor le este convenabil să-l conducă. Mai mult, este suficient ca ei să planteze în conștientul omului anumite asocieri și modele de urmat, și acesta devine marionetă obedientă în mâinile lor.

Anastasia: Așa este. Dacă îi demonstrezi unei persoane că totul este negativ, ea va relua în gând lucrurile rele, concentrându-și atenția pe acestea în mod involuntar, va reactiva și actualiza situații negative, amintindu-și asocieri relevante. Până la urmă, ce se aseamănă, se adună. În același timp, dacă unei persoane îi demonstrezi aspecte pozitive, dacă atenția acesteia este atrasă către aspectele spirituale ale vieții, dacă îi sunt arătate mai des exemple de bunătate, moralitate, cultură, bune maniere și un mod spiritual de gândire, atunci persoana își va forma viziunea asupra lumii în această direcție.

Rigden: Prin natura lor, oamenii sunt influențabili și, de la bun început, înclinați spre imitație. Însă, cu toate acestea, ei tot vor tinde întotdeauna spre ceva nou, deseori fără să știe ei înșiși spre ce anume. Apropo, de ce omului îi lipsește întotdeauna ceva și de ce caută și învață mereu ceva nou? Pentru că Sufletul îl împinge să caute lumea sa nativă, spirituală. Iar diverse „filtre de lumină” sub forma subpersonalităților și natura Animalică, ce domină în conștientul uman, distorsionează vectorul căutărilor. Nu puține probleme în căutarea spirituală a omului sunt create prin intermediul percepției asociative a creierului material. Până la urmă, lumea spirituală este diferită de cea materială. Și tot ce percepe omul aici, cum se spune, cu cele cinci simțuri ale sale, este doar percepția unei părți neînsemnate din lumea materială tridimensională, care, mai este văzută prin prisma gândirii materiale asociative. Cu alte cuvinte, omul încearcă să înțeleagă ce este lumea spirituală prin gândirea în categorii și asocieri ale lumii tridimensionale.

Anastasia: Prin prisma gândirii materiale? Bine spus, iar esența este exprimată atât de precis.

Rigden: Da. După cum știi, creierul uman este acordat încă de la naștere la frecvența naturii Animalice. Deși asta nu înseamnă că omul nu poate schimba aceste setări mai târziu. Poate. În om sunt programate câteva stări ale conștientului. Dar schimbarea este posibilă doar prin dorința personală și aspirația omului însuși. În cele mai multe cazuri, oamenii nici măcar nu știu despre toate acestea, de aceea, în timpul vieții, se comportă exact ca orice altă materie inteligentă. Când

omul întâlnește Cunoștințele, care-i extind percepția asupra lumii, primul lucru care se activează în el este natura Animalică. Vorbind la modul aproximativ, natura Animalică „se cabrează”, relevând în el primul viciu uman – mândria, pentru a nu-și pierde puterea asupra omului. Persoana crede că știe deja totul și că poate totul. Dar când se afundă în Cunoștințe, înțelege că este departe de adevăr și că o astfel de judecată inițială este greșită.

Anastasia: Da, mândria este flagelul multor oameni, și oricine este expus la asta într-o anumită măsură. Cred că pentru fiecare om este important să cunoască în față dușmanul lui secret, cel puțin pentru a se înțelege pe sine și propria natură mai bine. Ați menționat la un moment dat într-o conversație că mândria este o manifestare a guvernării rațiunii Animalice asupra omului.

Rigden: Este adevărat. Este foarte dificil pentru om să realizeze că ceea ce consideră ca fiind propriile gânduri, ce-i formează „Eu-l”, reprezintă doar un rezultat al alegerii sale între Voința naturii Spirituale și Voința naturii Animalice. Acest lucru este dificil, în mod special, de înțeles pentru oamenii care au trăit încă din copilărie într-o societate cu priorități consumeriste corespunzătoare, cum ar fi de exemplu, priorități ale psihologiei materialiste și valorile corespunzătoare. De asemenea, nu este ușor și pentru cei a căror conștient este limitat de un concept religios, filozofic sau vreun concept bazat pe principiile dominației valorilor lumii materiale, acestea fiind mascate cu postulate spirituale.

Mândria este cea care motivează multe din gândurile omului. Mândria este un sentiment. Iar sentimentul, ca atare, este o forță, energie, este baza pe care se clădește gândul dominant. Este foarte important cu ce este „colorat” un gând – dorințe ale naturii Animalice sau dorința naturii Spirituale. Până la urmă, asta determină dacă sentimentul de mândrie, de exemplu, se va transforma în vanitate, însemnând o stare de infatuare, de preamărire asupra altora, sau într-un sentiment de mândrie interioară, nobilă, pentru propriile fapte pe calea spirituală în aspirația către Dumnezeu.

Aici, poate, ar trebui să ne adâncim în natura umană, în originea aspirațiilor sale cele mai profunde și a proiecțiilor acestora în lumea materiei. În viața omului, este destul de important la ce fel de sentimente dă naștere și ce acumulează acesta în viață prin alegerea sa. De ce? Deoarece cu acest bagaj, cu această informație, sau vorbind la figurat, cu „Eu-l” său (Personalitatea), omul va pleca dincolo de „limită”, după moartea trupului, și va răspunde pentru alegerea sa.

Să ne uităm acum **la mecanismul originii sentimentului**. Impulsul inițial al oricărui sentiment vine de la cea mai profundă putere, care vine din Suflet. De vreme ce Sufletul este o particulă foarte puternică din lumea non-materială, acesta are întotdeauna un vector de mișcare, o singură dorință – de a scăpa din această lume în lumea lui, pe care oamenii o numesc lumea spirituală, lumea lui Dumnezeu. Acest impuls inițial de la Suflet este principiul care stă la baza generării celor mai profunde și puternice sentimente. Dacă această putere este folosită cu sens în direcția

spirituală, atunci va fi suficientă pentru ca omul, indiferent de trecut, să părăsească ciclul renașterilor în timpul vieții sale.

Când un astfel de sentiment profund apare, creierul nostru material începe să reacționeze la această forță și, corespunzător, să interpreteze sentimentele respective în felul său, prin intermediul conștientului. Astfel, omul, ghidat fiind de asocierile sale, începe să „interpreteze” sentimentele apărute potrivit tiparului de gândire cu care este obișnuit. Și iată, la această etapă, viziunea persoanei asupra lumii este elementul care joacă un rol foarte important. Asta include tot ce s-a introdus în conștientul său din copilărie, experiența de viață acumulată, modelele de comportament și modul de gândire formate (inclusiv cele modelate de mass-media), înrădăcinate în subconștient, cât și orizontul personal de cunoaștere, abilitatea de a controla gândurile și a concentra atenția. Viziunea dominantă asupra lumii a omului determină cum și unde este cheltuită puterea emanată de la Suflet. Până la urmă, această forță interioară unică (sentimentul profund) deseori, este pur și simplu, scindată și distorsionată de conștient, prin prisma gândurilor dominante.

Anastasia: Poate fi acest proces comparat, de exemplu, cu felul în care o rază de soare se refractă într-o prismă de sticlă triunghiulară, adică destructurarea razei într-un spectru de lumină multicolor?

Rigden: Absolut. Acest proces poate fi comparat la modul figurat cu dispersia luminii când o singură undă este divizată în câteva unde de lungimi diferite. Conștientul, cu experiența acumulată a asocierilor

sale, este ca o prismă care divide forța unică și o direcționează spre numeroase mici componente – gânduri, care-i oferă forței nuanța sa. Ce domină în conștiința omului, este ceea ce-i nuanțează gândurile și-i determină dorințele. Datorită acestei forțe, gândurile de la natura Animalică colorează intens dorințele și le conferă atracție într-o manieră iluzorie, în sensul că, în esență, acestea nu corespund realității odată realizate (pentru că sunt pustii). Simplu spus, gândurile dominante pe care este focusată atenția, direcționează forța celui mai profund sentiment unic în direcția implementării dorințelor omului.

Anastasia: Cum se spune, forța rămâne forță. Ceea ce contează este alegerea omului și încotro acesta direcționează forța.

Rigden: Foarte corect. Să luăm, de exemplu, sentimentul de mândrie sau ură. Există un proverb modern: „de la dragoste la ură e doar un pas”. Recent, neurologii au confirmat deja că, atunci când sentimentele de ură sau dragoste romantică apar într-o persoană, una și aceeași zonă a creierului devine activă „dintr-un motiv oarecare”, deși aceste sentimente sunt fundamental diferite. Când oamenii de știință vor ajunge la o înțelegere științifică a forței care stă la baza gândurilor dominante, vor înțelege și „de ce” se întâmplă acest lucru. În realitate, totul e simplu. Până la urmă, nu este vorba despre circumstanțe externe, despre faptul că cineva a afectat megalomania persoanei, a jignit, a făcut sau a spus ceva rău, ci doar despre sentimentele interioare ale însăși persoanei „ofensate”. Natura Animalică, prevalând în conștiința unei astfel de persoane, pur și simplu folosește aceeași

putere a celor mai profunde sentimente, doar că o colorează cu alte gânduri prin intermediul imaginației persoanei, prezentând totul ca o situație negativă. Mai mult, „povestea desenată” inventată este îmbogățită cu diverse asocieri pe care persoana le-a adunat din modelul comportamental impus asupra sa în situații similare. Și iată că avem un subiect de conflict.

Se întâmplă astfel, că natura Animalică pur și simplu distorsionează sau substituie noțiuni. De exemplu, o persoană începe să se plângă, cică: „fac totul pentru ceilalți, iar nimeni nu face nimic pentru mine”. Aceasta este exact o substituie. Natura Animalică este consumatorul. Natura Spirituală este binefăcătorul. Dacă analizăm rădăcina ofensei, o vei găsi în interiorul tău. Resentimentul exterior față de cineva este rezultatul înfrângerii tale în fața naturii Animalice. Sentimentul de ranchiună indică faptul că ai greșit, în primul rând, față de tine însuși. Neîncrederea în sine și îndoielile răsar din necunoașterea Adevărului. Necunoașterea Adevărului – din lipsa de dorință de a ne uita în noi înșine – pentru că Adevărul este acolo. *Adevărul este Viață sau Moarte.*

*Teama de Adevăr, care vine de la natura Animalică, distorsionează Adevărul și încearcă să-l îndeparteze. Dar este inevitabil, indiferent de alegerea pe care o face Omul. **Nici măcar temnița nu poate lipsi de libertate un Suflet luminos, și nicio putere pământească nu poate elibera un animal condamnat la moarte.***

Anastasia: Deci, se pare că în situații conflictuale oamenii își irosesc în zadar puterea destinată creșterii spirituale.

Rigden: Și-o irosesc prosteste, alegând natura Animalică, pentru care vor trebui să Răspundă... Când oamenii din vechime explicau calea spirituală a omului, comparau trupul, la modul figurat, cu o barcă în care omul navighează pe un ocean de iluzii, îndreptându-se spre farul Sufletului. Iar Natura Animalică și rațiunea Animalică, erau comparate cu un Dușman omniprezent care încearcă să ocupe mintea omului cu lucruri temporare, insignifiante, și să-l distragă de la Etern, de la lumina farului Sufletului. Căci atașamentul față de iluzia materiei îngustează perspectiva și limitează mintea la problemele bărcii, fără să ajungă la mai mult de un metru dincolo de margine. În acest mod, Dușmanul omului încearcă să-l distragă de la direcția sa. Cu toate acestea, omul nu trebuie să se lase păcălit de oceanul de iluzii și de scurta ședere în barcă. Când o persoană își termină călătoria, își abandonează barca pe mal ca pe ceva temporar, care nu mai este folositor pentru călătoria sa și care este expus descompunerii și distrugerii. Tot ce este vizibil va dispărea și se va transforma în nimic, așa cum dispăre o lumânare care arde. Doar cel care nu este atașat de ce este vizibil are grijă de Sufletul său. Așa cum spun oamenii înțelepți: „Salvează-ți sufletul, pentru că cel care-l vânează nu doarme. Veghează asupra fiecărei ore și fiecărui minut și folosește-ți viața pentru salvarea sufletului”.

Anastasia: Doar cel care nu este atașat de ceea ce este vizibil are grijă de Suflet... Într-adevăr, așa și este. Oamenii în mare măsură se lasă ispitiți în gânduri anume de ceea ce este vizibil. Descoperirea hotarelor invizibile, prezente în ei, și care sunt percepute prin cele mai profunde sentimente, îi ajută

nu numai să simtă lumea Sufletului, dar și să o doarească mai mult decât orice în lumea materială. Am întâlnit mulți oameni care merg pe calea spirituală fără să se predea naturii lor Animalice. Câteodată, în anumite momente, aceștia pierd în fața ei, dar mai târziu, realizează asta și câștigă o experiență valoroasă despre cum să evite astfel de capcane. Astfel de oameni întreabă adeseori cum să se protejeze de atacurile naturii Animalice și cum să preîntâmpine manifestările acestora, cum să le recunoască și cum să prevină dezvoltarea unei situații negative în ei înșiși.

Rigden: Pur și simplu, trebuie să știi mecanismul atacurilor naturii Animalice, caracterul lor și să înveți cum să te controlezi. Observă că, atunci când o persoană se află pe unda spirituală, se ocupă de lucrul asupra sa, de practici spirituale, aceasta are o stare extinsă a conștientului. În aceleași meditații, de exemplu, omul simte cum conștientul merge cumva dincolo de hotarele obișnuite de percepție a lumii. Și cel mai important lucru, persoana experimentează o senzație de bucurie, fericire, **venită de la Suflet spre exterior**, cum ar fi, de parcă ar veni dinăuntrul său, din profunzimea sentimentelor sale, către lumea din afară. Tocmai aceasta este trăirea pe care creierul o echivalează cu sentimentele de fericire cerească, bucurie și libertate. Conștientul devine limpede, clar. Toate problemele pământești par nimicuri în comparație cu sentimentul de acasă, de pace imensă și Eternitate. Pe cale de consecință, dispoziția devine, de asemenea, voioasă, înălțată, iar acțiunile capătă forță. Să vedem acum ce se întâmplă cu o persoană când este atacată de către natura Animalică.

Atacurile naturii Animalice pot fi diferite. Trebuie să-ți privești dușmanul în față, cum se spune. Pentru început, **să examinăm atacul violent al naturii animalice bazat pe supărare, pe un sentiment de nemulțumire față de sine sau autocritică excesivă, sub sloganul comun „mi-am ratat viața” (poziția de „victimă”).** Mai întâi, un astfel de atac violent al naturii Animalice poate fi descris ca o *presiune externă*. Dacă urmărești atent, din perspectiva *Observatorului din partea naturii Spirituale*, de unde vine acea presiune, sesizată chiar și la nivel fizic, o vei simți venind exact din afară, de sus în jos, de parcă dinspre cap sau din spate spre piept.

Ca rezultat al unui astfel de atac violent al naturii Animalice, în scurt timp omul se transformă dintr-un individ activ într-o persoană pasivă, devine dezorientat. Persoana pare cumva că-și pierde fundația, pământul de sub picioare. Imagini negative, gânduri și probleme inventate ies brusc la suprafață și încep să se învârtă în conștientul acesteia, atrăgându-i și concentrându-i atenția asupra lor... Când se întâmplă lucrul acesta, omul experimentează o stare de insatisfacție și stări emoționale, care se manifestă preponderent în scheme standard. Apare senzația de rău și disconfort înăuntru, ca o apăsare în piept. Este greu să te concentrezi la orice muncă, pentru că gânduri străine îți distrag continuu atenția, făcându-te să te gândești la unul și același subiect dureros. Apare, cum se spune, „durerea sufletească” sau supărarea, sau te apasă gândurile rele, te consumi și te macini pentru ceva. Răsare un ghem de gânduri negative, asocieri și emoții. În general, atenția este focusată pe problemă, care este amplificată de către natura Animalică. Conștientul omului se îngustează

până cuprinde doar contextul acestei probleme. Omul începe să vadă doar problema respectivă și nimic mai mult. De exemplu, pornește televizorul, încercând să-și distragă atenția de la aceste gânduri. Dar conștientul parcă intenționat se agață și îi atrage atenția asupra acelor programe și fragmente de emisiuni care-i ating problema dureroasă. Mai este și un alt exemplu: omul, fiind în această stare, începe o discuție cu cineva pe subiecte abstracte, dar în cele din urmă nici nu observă când conștientul, involuntar, duce conversația în nișa aceluiași probleme inventate... Dacă omul experimentează o astfel de stare, trebuie să înțeleagă că această obsesie cu gândurile negative și o astfel de stare apăsătoare a conștientului reprezintă exact începutul unui atac al naturii Animalice.

Anastasia: Cu alte cuvinte, omul reacționează la situație în mod unilateral.

Rigden: Absolut, omul pur și simplu pierde percepția integrală asupra imaginii lumii, conștientul său se îngustează. Devine obsedat de o anumită problemă. Vorbind la figurat, înainte, acesta vedea o gamă largă de culori, iar în timpul atacului naturii Animalice, se concentrează doar pe culoarea neagră, în timp ce alte culori încetează să existe pentru el, de parcă nu le-ar observa.

Care este sensul acestui atac dur al naturii Animalice? Scopul ei este blocarea conexiunii Personalității cu Sufletul, cauzând un fel de presiune din afară spre înăuntru. În timpul unui astfel de atac, vorbind la figurat, semnalul de la Suflet nu ajunge până la conștientul Personalității în forma sa pură (așa cum

se întâmplă în practicile spirituale), fiind distorsionat semnificativ prin activarea „filtrelor murdare”. Este important de știut că natura Animalică, de cele mai multe ori, îl atinge pe om la slăbiciunile lui. Căci ea îi cunoaște toate punctele slabe, trecutul și prezentul acestuia, toate visele sale secrete, asupra cărora și-a concentrat la un moment dat atenția, dorindu-și pentru sinele său prețios un bun sau altul din lumea asta. Nici dorințele omului sau mai degrabă ale noii sale Personalități, care împovărează calea spirituală, iarăși, nu apar de nicăieri. Acestea sunt în principal tipare tradiționale orientate spre material, tipare care domină în societatea înconjurătoare. De aceea, astfel de calități de la natura Animalică, precum egocentrism, invidie, lăcomie imensă și compătimire față de sinele lor iubit, domină la majoritatea oamenilor...

Anastasia: Da, omul se infectează foarte repede cu stimuli de la natura Animalică.

Rigden: Apropo, aș vrea să menționez că, în timpul unui atac al naturii Animalice, omul se vede pe sine însuși doar ca fiind „bun”. El, chipurile, este „fantastic” sub toate aspectele, iar toți ceilalți nu sunt nimic mai mult decât „viermi”. Când omul este într-o astfel de stare, mai bine să nu te apuci să-i spui în față că el singur este de vină pentru că și-a manifestat trăsăturile negative, că acest om își va direcționa imediat întreaga negativitate și asupra ta. Natura Animalică a acestui om va începe imediat să-și apere agresiv pozițiile. Realitatea este că, în timp ce este într-o astfel de stare, omul nu îți percepe în mod conștient explicațiile și observațiile privind Personalitatea sa. De ce se întâmplă asta?

În primul rând, deoarece conștiința persoanei este îngustată în acest moment și pentru că persoana este obsedată de propriul egoism. În starea respectivă, nimic și nimeni nu există pentru persoană decât „eu, eu, eu”, în diverse ipostaze.

Anastasia: Da, din păcate, natura Animalică este un adevărat maestru în plasarea vinei asupra altcuiva și în inventarea de cauze externe, numai să-i dai ocazia. O altă tehnică favorită a naturii Animalice este să strecoare câte un gând unei persoane, care să o bage într-un cerc vicios: „Ar fi fost complet diferit dacă...” Apropo, cititorii întreabă frecvent de ce gândurile continuă să vină într-un cerc vicios, chiar dacă persoana se simte mai rău din cauza lor?

Rigden: Din două motive. În primul rând, asta este lucrul naturii Animalice. Ea creează condiții interne pentru alegerea omului. Iar ceea ce Personalitatea preferă în scurta sa viață (Voința naturii Spirituale sau a celei Animalice, gânduri bune sau rele) este dreptul Personalității însăși. Însă, din prioritățile pe care omul și le alege zilnic se formează soarta de după moarte. În al doilea rând, rotirea gândurilor negative în cerc este doar una dintre tehnicile naturii Animalice prin care concentrează atenția omului asupra sa, impunând Personalității să slujească mofturile rațiunii Animalice, irosind astfel energie vitală pe lucruri muritoare. Realitatea este că, în timpul unui astfel de cerc de gânduri, omul se macină pe sine, devine furios și se gândește constant la trecut. Simplu spus, conștiința sa se îngustează până la un punct de percepție emoțională, unilaterală a unei probleme „personale”; în același timp, omul nici măcar nu înțelege cine, de

ce sau în ce scop a trasat tocmai această direcție de gândire. Și toate astea nici nu sunt despre o anumite problemă inventată (odată ce problema e rezolvată, o alta va apărea cu siguranță). Ideea este că trebuie să înveți să te controlezi, atunci vor fi și mai puține probleme interioare, căci tocmai din acestea răsar situațiile externe în viața omului.

Anastasia: E adevărat, căci altfel, mersul acesta în cerc ar continua până la sfârșitul vieții. Este exact ca în proverbul din popor: „Tu tragi și el trage. Nu contează cine învinge, amândoi veți cădea”.

Rigden: Câteodată și jumătate din viață, omul se cicălește pe sine din cauza unor oportunități ratate privind îmbunătățirea traiului său în această lume materială. El visează cu ochii deschiși la o „fericire” nerealizată, și o vede exclusiv într-o lumină bună pentru sine, unde propria grandoare (megalomanie) este satisfăcută și este pe primul loc în visele sale. Omul nu ia în calcul că natura Animalică pur și simplu conturează pentru el o altă iluzie ideală, și că visul său, odată realizat, va arăta cu totul diferit de ceea ce și-a imaginat. În această stare, omul nu înțelege că, dacă totul s-ar fi întâmplat diferit, nimeni nu știe ce fel de persoană ar fi astăzi, ce ar fi reprezentat în sine și dacă ar mai fi avut condițiile și oportunitățile pe care le are azi. De vreme ce fiecare pas în viață implică schimbări și presupune un lanț de evenimente care modelează viitorul omului.

Anastasia: Ei bine, dacă omul nu începe să-și înțeleagă propria natură, va fi dificil pentru el să realizeze în ce constă adevărata lui „fericire”...

Rigden: Mai este **un alt tip de atac din partea naturii Animalice** – unul delicat și subtil, **bazat pe mândrie**. Este exact opusul celui violent. În timpul unui astfel de atac al naturii Animalice, omul crede că totul este în regulă, are totul sub control, că este atât de cool, că toți din jurul său îl laudă. Dar dacă te uiți la această situație din perspectiva *Observatorului din partea naturii Spirituale* și analizezi aceste momente de auto-admirație, atunci devine clar că ele toate sunt bazate pe obsesie de sine și egoism. Conștientul omului se îngustează în același mod, el este la fel de focusat pe sinele său prețios, doar că în altă direcție. Vorbind metaforic, ca un narcisist, nu vede pe nimeni altcineva în jurul său, decât pe sine. Și presiunea se simte din nou dinspre înafară spre înăuntru, doar că nu este violentă, ci subtilă, atrăgătoare, satisfăcătoare, având caracter de savurare a externului.

Anastasia: Ce alte capcane mai putem aștepta din partea naturii Animalice?

Rigden: Căile sale de influență sunt diverse. De exemplu, te ocupi de o sarcină importantă care va influența în final, într-un mod pozitiv, mulți oameni și viețile acestora. Deja de la primele stadii ale implementării acestei sarcini, Animăluțul (natura Animalică) începe să strecoare idei, care te solicită să petreci la fel de mult timp și efort cu ele, ca și pentru sarcina principală. Aceste idei, care nu sunt atât de importante la momentul respectiv, încep să-ți distragă atenția cu o multitudine de chestiuni care cer o „soluție imediată”. Astfel, vei fi pur și simplu prins în aceste probleme și, cum spune proverbul, va fi mult zgomot pentru nimic. Dar în final, dacă estimezi rata de eficiență a

acțiunilor tale, va deveni clar că activitățile zadarnice nu au produs un rezultat atât de semnificativ ca acțiunea importantă inițială pe care ai abandonat-o. Iar timpul este pierdut și eforturile irosite în nicăieri. Deci, aceasta este substituirea subtilă.

O altă variantă de atac al naturii Animalice prin substituirea unor concepte. De exemplu, ai reușit să observi un atac și te ții pe poziție. Dar, pe neașteptate, un fel de panică începe în interior, ceva de genul „Păzea! Vreau să ajung urgent în Eternitate! Ce e de făcut?! Cum să mă salvez urgent?” Asta este o altă substituire subtilă. Din păcate, sunt multe substituiri de acest gen. Se întâmplă că, în timp ce este sub influența naturii Animalice și nici nu se preocupă prea mult de lucrul cu sinele, omul se laudă în fața celorlalți doar cu „realizările” sale pe calea propriei dezvoltări spirituale. El crede în mod eronat (din mândrie) că „veghează perfect înarmat” asupra Animalului său. Dar în realitate, această situație seamănă cu fabula despre lup și vânător:

„Odată ca niciodată, un lup s-a decis să se avânte de unul singur într-o escapadă, ca să poată mai târziu să se laude în fața haitei sale că a plecat singur să-l vâneze chiar pe om. În același timp, omul s-a hotărât să se ducă să vâneze singur, pentru a se lăuda mai târziu față de ceilalți vânători că s-a dus să prindă lupul de unul singur. Și astfel au pornit amândoi, lupul și vânătorul, și la amândoi le era teamă, tremurând de frică în noapte. Amândoi s-au așezat la marginea unei păduri, sprijinindu-se de „un copac cald”. Și au stat așa până la răsărit, cuibăriți de frică unul în spatele celuilalt, mângâindu-se cu gândul la cum se

vor lăuda față de tovarășii lor că s-au dus să vâneze singuri. Le era cald și bine, și amândoi erau nespuse de bucuroși că au rămas în siguranță. Lupul era fericit că nu l-a prins vânătorul, iar vânătorul era fericit că nu l-a prins lupul”.

Anastasia: Corect spus. Mulți oameni nu-și bat capul cu lucru asupra sinelui, ci doar se consolează cu gânduri măgulitoare. Mai târziu, sunt surprinși că nu au obținut rezultate semnificative în dezvoltarea lor spirituală, deși „s-au pornit de multe ori să-și vâneze” propriul Animal. Este surprinzător câte substituiri subtile există. Se crează impresia că nu numai tu crești în cunoaștere, dar că și Animalul nu doarme, progresează mereu cu privire la cu ce te-ar mai putea prinde.

Rigden: Este corect. Partea cea mai amuzantă este că natura Animalică are programe standard, de același tip. Oamenii calcă pe aceleași greble și fiecare crede că numai el este lovit în frunte. Fiecare crede că îi merge mai rău decât oricui altcuiva în această viață, și că obstacolele sale sunt cele mai dificile și de nedepășit. Dar toate aceste dispoziții proaste nu sunt decât o altă capcană a naturii Animalice, pentru ca omul să-și concentreze atenția asupra directivei lor ei. Cunoscând aceste trucuri însă, se poate ușor prevedea și evita un alt atac, se pot ocoli capcanele pregătite. Cele mai răspândite programe ale naturii Animalice se bazează pe mândrie, egocentrism și frică. Din aceste sentimente negative se nasc invidia, gelozia, resentimentul, supărarea, jalea de sine, dorința de a-i controla și de a-i vorbi pe alții, de a blama pe cineva, frica de schimbări, frica de boli, de pierderea

(dispariția) celor apropiați, teama de singurătate, de apropierea bătrâneții, a morții, și așa mai departe. Aici, au loc aceleași procese de îngustare a conștiinței, despre care am vorbit deja.

Dar, așa cum se spunea în vremurile străvechi, **cel ce urcă un munte înalt, pe acela îl amuză orice deșertăciune de zi cu zi**. Dacă omul dorește în mod serios să se ocupe de propria dezvoltare spirituală, trebuie mai întâi să-și disciplineze gândurile. Pe cât de des posibil, el trebuie să fie conștient de emoțiile pe care le experimentează, de felul gândirii sale, să analizeze natura acestora, mecanismul apariției lor. Trebuie să fie capabil să se ridice deasupra circumstanțelor și deasupra rutinei cotidiene. Trebuie să fie capabil să perceapă lumea din perspectiva Observatorului din partea naturii Spirituale, și nu din perspectiva obișnuită a Observatorului din partea naturii Animalice.

Natura Animalică prezintă oamenilor constant o mare iluzie cu privire la ce anume este lumea interioară a omului, punând accent pe Ego-ul Personalității, și ce anume, în propria interpretare, este lumea exterioară, care se presupune că ar trebui să slujească acest Ego. Din perspectiva acestei iluzii, sunt impuse Personalității opinii eronate despre lume și despre alți oameni, îndepărtând astfel omul de percepția Adevărului. În realitate, totul este diferit.

Anastasia: Aveți dreptate, se poate spune că toți suntem o iluzie în această lume până când începem să lucrăm spiritual asupra noastră. Iar când începem să ne dezvoltăm spiritual, înțelegem că și această lume

este o iluzie. Având experiența practică a lucrului cu sinele în fiecare zi, realizez deja, la un nivel mai profund, cât de important este să înțelegem cine anume în noi observă această lume și pe ce bază acest Observator trage concluzii.

Rigden: Notează faptul că **Observatorul nu va fi niciodată separat de ce observă, deoarece va percepe ce e observabil prin prisma propriei experiențe, în realitate, el va observa aspecte ale propriului sine.** Vorbind despre lume, în fapt, omul va verbaliza o opinie doar despre interpretarea sa asupra lumii, bazată pe modul său de a gândi și pe experiența trăită, dar nu despre imaginea completă a realității, care poate fi percepută doar din perspectiva dimensiunilor superioare.

Anastasia: Este evident că astfel de observații în starea obișnuită a conștientului vor fi făcute de către om în primul rând cu ajutorul comparațiilor, judecăților cu privire la similitudinile și diferențele dintre obiecte în relația în primul rând cu propriul sine.

Rigden: Exact. Mecanismele comparative au fost prevăzute în natura omului, pentru ca acesta să poată învăța mai repede, să acumuleze și să asimileze experiență, să dobândească abilități, să adopte un tip de comportament și așa mai departe, prin imitație și modul asociativ de gândire. Datorită acestui lucru, omul învață diferite acțiuni, tipare de comportament, descoperă lumea înconjurătoare. Însă toate acestea sunt legate de identificare, confruntare, cu alte cuvinte, cu comparație. Până la urmă, pentru un raționament, e nevoie de comparație. Aici, mult depinde de ce domină

într-o Personalitate ca Observator – natura Spirituală sau natura Animalică.

Când natura Spirituală domină, comparația joacă un rol secundar. Este necesară doar pentru transferul experienței tale spirituale prin asocieri cunoscute. Întrucât însuși procesul de cogniție în aceeași practică spirituală se produce datorită simțului intuitiv, conștientului extins și a unei înțelegeri interioare complet noi pentru om, unde nu trebuie comparat nimic, unde pur și simplu există claritatea conștientizării tuturor proceselor, care nu pot fi explicate cu ajutorul logicii. Omul se simte ca fiind parte din lumea spirituală, o parte din marele întreg, din adevărata realitate.

Când natura Animalică domină, Personalitatea se cufundă în întregime în jocul iluziilor lumii materiale. Se **compară constant cu altcineva** în baza unui atribut oarecare (intelectual, profesional, înfățișare, tip de persoană) și așa mai departe. Ca să înțelegem mai bine, să examinăm o situație tipică. Fiind într-o astfel de stare, ce gândește de obicei o persoană despre vecinul sau colegul său de la muncă, al cărui salariu este puțin mai mare sau a cărui poziție este puțin mai înaltă? De regulă, îi compară cu sine, că „este exact ca mine, cu ce sunt eu mai prejos...” și așa mai departe. Mândria care vine de la natura Animalică declanșează, de asemenea, mecanismul invidiei, care provoacă un val de agresivitate și mânie. Persoana blamează oamenii din jur pentru propriile boacănne sau se consumă singur. Este caracteristic pentru natura Animalică să amplifice în interiorul persoanei gândurile de represiune și oprinare a propriului sine, în sensul că acesta, în comparație cu alții, face ceva cum nu trebuie sau că

este mai prejos ca alții în vreo privință. În acest caz, omul trebuie să țină minte că nu Animalul este critic, ci că cel mai bun ajutor este Conștiința.

Anastasia: Ce anume împinge omul să judece pe cineva?

Rigden: În primul rând, acele caracteristici dominante pe care le are înăuntru de la natura Animalică. Aici trebuie direcționată atenția, la momentul când ai astfel de gânduri critice.

În al doilea rând, numeroase iluzii egoiste – tipare de gândire și lucrul naturii Animalice care cauzează izbucniri emoționale, determinând omul să judece pe cineva. Directivele de acest gen, de exemplu, „pot să fac mai bine decât cineva”, „opinia mea este singura corectă”, și așa mai departe. Cu alte cuvinte, sunt bazate pe egoism, pe dorința de a stăpâni în secret asupra altor oameni, de a le da ordine, de a construi propriul „imperiu de influență” iluzoriu – toate acestea, de fapt, sunt unelte cu ajutorul cărora natura Animalică conduce și manipulează omul.

În al treilea rând, omul este împins să judece pe cineva din cauza încercărilor naturii Animalice de a găsi și de a inventa probleme care nu există în realitate, dar gândurile legate de acestea vor impune persoana să mențină o imagine negativă în conștient pentru mult timp. Iar asta din urmă contribuie la dezvoltarea obișnuinței gândirii negative a Personalității, cu alte cuvinte, indiferent ce ar spune sau ar gândi omul, totul va fi rău și negativ mereu, și, ce e important, omul va continua să *judece* la nesfârșit.

Care este riscul? Procesul respectiv concentrează și menține atenția omului pe aceste gânduri mult timp. Iar atenția este putere, începutul creației. Concentrarea atenției are abilitatea să focuseze și să acumuleze anumite tipuri de energii, ale căror izbucnire dă naștere unei acțiuni, unei creații de ceva anume (emoții, gânduri, acțiuni, evenimente) în lumile vizibile și invizibile. Acest lucru, la rândul său, creează destinul omului, atât în timpul vieții sale, cât și după moartea corpului fizic. Va fi rezultatul acestei acțiuni, pozitiv sau negativ, depinde de alegerea omului, de prioritățile sale, de obișnuința zilnică a modului său de a gândi și de cât de mult acesta este capabil să-și controleze și să-și disciplineze gândurile și emoțiile.

Anastasia: Și în ce moduri generează natura Animalică așa numitele stări de agresivitate nejustificată într-o persoană?

Rigden: Stările de agresivitate „nejustificată” sunt frecvente în mod special atunci când omul își concentrează obsesiv gândirea asupra propriei mândrii și acordă multă atenție luptei pentru dominația „opinieii sale autoritare” în cercul de prieteni și cei apropiați. În mod firesc, într-o astfel de persoană domină natura Animalică, care îl face dependent de programele și tiparele sale. În acest caz, omul devine ușor de manipulat de către Rațiunea materială prin sistemul de valori consumeriste, unde satisfacerea nevoilor interminabile ale naturii Animalice devine piatră de temelie.

Anastasia: De ce îi pasă omului atât de mult și de ce-l apasă opinia cuiva despre el?

Rigden: Autoevaluarea și evaluarea altora, precum și comparația rezultantă originează de fapt în componenta animalică din om. Acesta este un instinct străvechi de a fi un „mascul alpha” sau o „femelă alpha”. Animalul tinde întotdeauna să pară mai mare și mai frumos în ochii oponentului. Din acest motiv, omul este atât de preocupat și se frământă din cauza opiniei altuia despre el. Tipic, asta se limitează la dorința de a părea, și nu de a fi. Omul este îngrijorat: „Ce vor spune ceilalți?” Dar nici măcar nu se gândește la cine anume o să-l judece. Teama omului de opinia naturii Animalice a altor oameni vine din mândrie și infatuare. De ce? Pentru că în acest caz, critica altora este văzută ca o minimalizare a importanței propriului Ego. Deși, toate acestea sunt elemente ale unui singur proces – lupta pentru dominație și putere asupra semenilor. Ca rezultat, resentimentele se amplifică, precum și starea apăsătoare și agresivitatea.

Anastasia: Vă rugăm să le povestiți cititorilor ce trebuie făcut pentru evitarea tuturor acestor situații?

Rigden: Omul (Personalitatea) este localizată în corp, iar corpul este o proprietate pentru natura Animalică. Știind despre posibilele atacuri, poți oricând să lansezi un contraatac. Este ca în spionaj. Dacă trebuie să confrunți un inamic care te depășește la capitolul forță, este important să știi cantitatea și calitatea forței sale, locația acestuia, tactica și tehnicile acțiunilor sale pentru a crea o contraofensivă rapidă. Atunci asta îți va mări șansele de a învinge.

Procese de comparație din minte trebuie controlate. Pe cât de des posibil, trebuie să-ți pui întrebări de o

anumită natură, de exemplu: „De unde vine invidia?”, „Ce și pe cine compar?”, „Este această comparație adecvată?” Oamenii nu pot fi „identici” – fiecare este unic și diferit în caracteristicile sale, în structura sa, în moștenirea genetică, caracter, talente, nivel de hărnicie și așa mai departe. Oamenii au trăsături specifice nu numai în structura lor vizibilă, dar și în cea invizibilă. Simplu spus, toți suntem diferiți, fiecare are și își poartă propria cruce, propriul destin. Este mai bine, desigur, să folosești următorul motto când natura Animalică își face apariția: „Nu compara, nu fi mândru și nu fi invidios!” Este mai bine să tratezi orice situație din perspectiva Observatorului din partea naturii Spirituale, cu alte cuvinte, separat de gândurile și emoțiile naturii Animalice. Trebuie să accepți situațiile și oamenii așa cum sunt, pentru că fiecare situație și fiecare persoană în sine reprezintă un fel de învățător.

Trebuie să fii capabil să înveți lecții pozitive din orice circumstanțe, chiar și negative. Să fii satisfăcut cu ce ai. Până la urmă, rădăcina sentimentului de satisfacție nu este în lumea externă, ci în lumea interioară a omului, în dorința sa cea mai adâncă. Dacă omul vrea să devină o Personalitate Spirituală, atunci toate dorințele sale sunt despre elanul spiritual.

Este important pentru un Om să-și amintească faptul că aspirația de a părea nu înseamnă a fi. Principalul lucru este să te bazezi pe interior, pe ceea ce vine de la Sufler. Să nu trăiești de dragul opiniei altor „animăluțe”. Conștiința este cel mai bun judecător. Luând o decizie personală de a veghea asupra gândurilor tale, este foarte dificil să îți permiți să faci ceva de mântuială. În om, puritatea revelației lăuntrice față de sine este

importantă, de vreme ce omul nu este niciodată singur, Dumnezeu este întotdeauna cu el.

Deseori, când oamenii nu se deranjează să-și analizeze propriile acțiuni și să-și controleze și să-și disciplineze gândurile, încep să se amestece în viața cuiva cu sfaturi și predici. *Trebuie să ținem minte că oamenii nu vorbesc despre ceea ce îl preocupă pe partenerul de conversație, ci despre acel ceva pe care ei înșiși ar vrea să-l lămurească pentru sine. Așa cum spunea odată un om înțelept: „Învățând pe cineva, învață tu însuși și într-o zi, vei înțelege ce-i înveți pe alții”. Nu întotdeauna trebuie să ne amestecăm în viețile altora. Dar este întotdeauna necesar să oferi dreptul la liberă alegere fiecărui individ. Fiecare își alege viața pentru care va fi responsabil mai târziu. Să fii un exemplu și să-ți asumi responsabilitatea pentru gândurile, cuvintele și acțiunile tale este un lucru vrednic de Om. Să oferi sfaturi când nu te-a întrebat nimeni și să faci morală când nu se dorește acest lucru, înseamnă să comiți un act de violență asupra altuia, chiar dacă acesta este leneș și amagește pe sine, totuși este o Personalitate.*

Viața ia de la fiecare potrivit propriilor abilități și dă fiecăruia potrivit meritelor sale, și nu în funcție de cele exterioare, ci în relație cu cele interioare. Cu cât îți schimbi lumea lăuntrică, lucrezi asupra ta și îți îmbunătățești calitățile personale, cu atât mai mult schimbările respective sunt proiectate asupra lumii exterioare. *Fiind în starea de dominație a naturii Spirituale, omul se înțelege pe sine, își analizează gândurile și acțiunile într-o stare calmă și limpede a conștientului. Orice situație exterioară și provocările stării negative venite de la alți oameni servesc ca un*

semnal pentru lucrul cu sinele, ca un câștig al unei anumite experiențe în autodezvoltare. Până la urmă, de regulă, provocarea vine din impulsul corespunzător care originează în propria persoană, de aceea, gândurile, cuvintele și emoțiile trebuie ținute sub control. Îndoielile lăuntrice provoacă haos în exterior. Cunoașterea solidă dă naștere la calm și ordine. Când omul învață să se controleze, nu va aștepta un stimul din afară pentru a se porni, ci va urma calea autodezvoltării în mod independent. Trebuie să reținem: omul înțelept învață chiar și de la dușmanii săi.

Scopul și obiectivele naturii Animalice sunt să distragă o persoană de la ce este esențial, dezvoltarea spirituală, în moduri diferite, și să-i capteze atenția prin punctele sale slabe. Modurile în care atacă natura Animalică sunt diferite. Dar există elemente comune. Întotdeauna, aceste capcane sunt bazate pe egoism într-o formă sau alta: fie masochism ca autoflagelare mentală și plângere de milă, sau narcisism, cu alte cuvinte, admirația de sine. Acestea sunt cele două extreme de bază ale naturii Animalice. **Întotdeauna, când natura Animalică atacă, fluxurile dinspre interior spre exterior dispar și apare presiune din afară spre înăuntru, care poate fi urmărită cu ușurință la nivel simțual.** Dacă tu ca Personalitate aspiri către eliberare spirituală, pur și simplu tai astfel de provocări. Și acest aspect este foarte important, pentru că atunci când observi sau simți începutul unui atac, ai câștigat deja jumătate din lupta cu natura Animalică. Până la urmă, puterea naturii Animalice stă în faptul că acționează în taină. Știind asta, poți lua întotdeauna contramăsuri.

Vorbind la figurat, este ca în artele marțiale. Dacă ești mai bine pregătit psihologic și fizic decât oponentul tău, dacă știi modurile în care acesta luptă și obiceiurile sale, dacă prevezi cele mai mici semne ale unui atac și reacționezi corect la „loviturile lui preferate”, atunci ai timp să lansezi contraatacuri și, prin urmare, ai mai multe șanse la victorie. Trebuie să anticipezi o lovitură și să te eschivezi la timp. Iar dacă nici măcar nu suspectezi că natura Animalică îți este oponent, crezând că îți este partener, ei bine, atunci, desigur, nu are niciun sens să vorbim despre șansele tale de câștig. Până la urmă, vei percepe asalturile și atacurile sale agresive ca fiind starea ta naturală, fără să înțelegi de ce și pentru ce viața te biciuiește atât de mult, și vei fi prins constant în cele mai mici provocări, fără să distingi între eul tău adevărat și cel iluzoriu.

Cu cât îți impui mai mult autodisciplină și cu cât mai mult te opui gândurilor venite de la natura Animalică, cu atât mai mult vei dobândi putere asupra ei. Aici, este ca în război – ori răpui dușmanul, ori te răpune el. Sarcina ta este să învingi cu orice preț, aici și acum! Timpul trece repede și trebuie să acționezi rapid în a face bine în toate felurile posibile și să rămâi ferm în intenția de a-ți salva Sufletul.

Când un războinic în secret se află în tabăra dușmanului, nu se gândește nici la delicatese, nici la lux, nici la distracții. El se concentrează pe victorie. Războinicul va veghea de trei ori mai mult, pentru că este în tabăra dușmanului. Se va gândi cum să câștige acest moment din război. Un războinic adevărat își ține sentimentele cele mai

profunde departe de păcatele lumii vizibile. El nu se uită cu invidie, poftă sau gelozie la ce este al altora. Nu dă frâu liber imaginației distorsionate de iluziile lumii. Deoarece iluziile lumii reprezintă tabăra dușmanului și, lăsându-se tentat de acestea, atrage nenorocirea. Războinicul nu dă frâu liber mâniei când pierde o bătălie de moment. Pentru că indiferent de cât de tare îl rănește dușmanul în timpul confruntării, totul este în beneficiul războinicului, al cărui spirit va deveni mai puternic și mai prudent, iar faptele care vor urma vor fi mai înțelepte.

Anastasia: Și cum poți să deblochezi starea de conștient îngustat, impusă asupra ta de către natura Animalică?

Rigden: Realizând că ești ținta unui atac al naturii Animalice, este întotdeauna posibil și necesar să deblochezi starea respectivă, cu alte cuvinte, să inițiezi acțiunile ulterioare. De fapt, și natura Animalică are vulnerabilitățile sale. Îi este frică de două lucruri: **trecerea timpului și moartea corpului**. Ca urmare, primul lucru care trebuie făcut în timpul unui atac, este **să te îndepărtezi mental de atașamentul față de corp**, să îl privești din perspectiva *Observatorului din partea naturii Spirituale*, a conștientului extins, ca și cum te-ai uita la Pământ din spațiu. Trebuie să realizezi că timpul e trecător și că totul trece foarte rapid, că trupul fizic este muritor, ca și toate dorințele și nevoile acestuia.

Apoi trebuie **să-ți extinzi percepția asupra lumii** și să analizezi situația din diferite unghiuri, din

perspectiva *Observatorului din partea naturii Spirituale*. Abordează chestiunea interiorului tău într-un mod autocritic, folosind cunoștințele existente despre om și lume, și mergi până la dorințele secrete ale naturii tale Animalice. De regulă, la baza multora dintre dorințele sale se găsește setea de putere asupra cuiva sau ceva. Natura Animalică pur și simplu camuflează această dorință sub diverse pretexte iscusite.

Și desigur, după aceea trebuie să realizezi inhibarea neuronilor excitați de o astfel de agresiune. În termeni simpli, trebui **să faci practici spirituale**, de exemplu, „**Floarea de lotus**”, a cărei descriere ai dat-o în cartea „Sensei”. Mulțumită acestei practici, percepția holistică asupra lumii se reface, limitarea conștientului este înlăturată, și se manifestă profunzimea sentimentelor, pe care le emană Sufletul. Cu alte cuvinte, se produce **un flux de sentimente profunde dinspre interior spre exterior**. Normal, după o astfel de schimbare a stării de conștient, omul își reorientează percepția asupra lumii spre una pozitivă. Creierul, prin descifrarea informației, oferă un lanț asociativ colorat de emoții pozitive.

Ca urmare, o cale de ieșire din starea de conștient îngustat are legătură cu contraargumentarea activă, înțelegerea caracterului tranzient și muritor al materiei, alegerea unui curs al vieții în direcțiile spirituale și folosirea instrumentelor potrivite pentru acordarea la unda pozitivă necesară. Deseori, ce le lipsește oamenilor este o argumentare elementară – cuvinte prin care să se convingă pe sine să iasă din starea de conștient îngustat, pentru a vedea o imagine mai de ansamblu a lumii. De aceea,

este important să lucrezi asupra ta în fiecare zi și să înțelegi întreaga responsabilitate față de propriul sine. Trebuie să-ți amintești că, atâta vreme cât conștientul, mai precis, Personalitatea este instabilă în alegerea sa dominantă, omul se clatină și atârnă în propriile în-doieli. Pentru a fi statornic pe calea spirituală, trebuie să știi exact ce vrei să obții în viață și care este scopul tău final. Dacă nu există un scop, nu există nici *viață*, deoarece *viața* este mișcare spre un scop.

Anastasia: Unii cititori remarcă în scrisorile lor că, în timp ce făceau practici spirituale sau se rugau, apărea câteodată un sentiment brusc de panică. Cum poate fi explicat?

Rigden: Totul depinde de persoană, de atitudinea și de înțelegerea sa privind procesele care se produc în interiorul său. Deoarece, când știi exact ce se întâmplă cu tine, poți lua întotdeauna măsuri adecvate pentru a depăși orice situație. Subpersonalitățile, în cea mai mare parte, sunt neprietenoase față de Suflet și lumea acestuia (lumea lui Dumnezeu) din cauza alegerii materiale prevalente din viațile lor anterioare. În practicile spirituale, când meditatorul aspiră spre unirea cu Sufletul, pot avea loc următoarele manifestări. Omul pare că a reușit să suprime (să stopeze) procesul de gândire, adică să înlăture gândurile și să se acordeze către un contact simțual cu Sufletul, însă aici poate apărea o altă manifestare de atac din partea naturii Animalice: fără vreun motiv evident, apare o panică în creștere absolut nejustificată. Persoana începe să simtă ca și cum ar pierde controlul asupra corpului și încă puțin și va muri. De unde cresc rădăcinile acestei frici? Exact din aceste „filtre

de lumină – subpersonalități” care trăiesc frica față de puterea Sufletului, pentru că au experiența reîncarnărilor și își înțeleg osânda, inevitabilitatea morții a tot ce este material.

Anastasia: Ce e de făcut când apare o astfel de frică?

Rigden: Când se întâmplă acest lucru, de exemplu în timpul meditațiilor, trebuie doar să te îndrepti spre lumina Sufletului orice s-ar întâmpla, și să te adâncești mai mult până la un nivel mai simțual, ignorând panica, și atunci teama va dispărea. Până la urmă, frica dă naștere la îndoieli. Dar, pentru atingerea unor înălțimi spirituale, este nevoie de puritatea credinței tale sincere. Deseori, omul este ținut în loc de îndoielele și teama de a lăsa în urmă viața obișnuită.

Există o parabolă interesantă în această privință. „Într-o zi, un om a căzut de pe o stâncă. Dar, în timp ce cădea, a reușit să se agațe de ramura unui copac mic, care crescuse în crăpătura unei stânci. Atârând la mijlocul prăpastiei, a realizat situația disperată în care se afla: era imposibil să urce până în vârf, iar la bază erau doar bolovani. Măinile care se țineau de ramură își pierdeau puterea. Omul s-a gândit: „Acum numai Dumnezeu poate să mă salveze. Nu am crezut niciodată în el, dar se pare că am greșit. Ce pierd în situația în care mă aflu dacă îmi pun credința în El acum?” Și a început să-l cheme pe Dumnezeu, rugându-se cu toată sinceritatea: „Doamne, dacă ești, salvează-mă! Nu am crezut niciodată în tine, dar dacă mă salvezi acum, din acest moment voi crede în Tine pentru totdeauna”. Și așa s-a rugat de mai multe ori.

Deodată, o Voce a răsunat din ceruri: „Vei crede? O, nu, cunosc oamenii ca tine”. Omul s-a înspăimântat și a fost atât de surprins, încât aproape că a dat drumul la ramură. Dar, după ce și-a venit în fire, s-a rugat încă și mai mult: „Te rog, Doamne! De acum înainte, îți voi fi credincios mai presus de toate și voi face Voia ta, doar salvează-mă!” Dar Dumnezeu nu era de acord, și omul a început să se roage și să-l convingă pe Dumnezeu cu și mai multă pasiune și putere. Într-un final, lui Dumnezeu i s-a făcut milă de el și a spus: „Ei bine, așa să fie. Te voi salva. Dă drumul la ramură”. „Ce?! Să dau drumul la ramură?”, a exclamat omul „Mă crezi nebun?” Așa și în viață. Viața omului înseamnă, în esență, să atârni deasupra unei prăpăstii. Și chiar dacă omul înțelege mortalitatea poziției sale, continuă să se țină cu ambele mâini de ramura de îndoieli a naturii sale Animalice, fiindu-i teamă să n-o piardă și să se predea voinței lui Dumnezeu”.

Deci, când are loc interpretarea asocierilor de după o meditație, este important să analizezi cui anume înăuntrul tău îi este frică de Eternitate. O metodă similară de autoexaminare pe tema „Cine sunt eu?” și tehnicile înrudite au fost folosite mult timp în școlile spirituale și mistice ale diferitor popoare și în diverse sisteme religioase. Acestea sunt cunoscute din vremuri străvechi, cu o răspândire în masă în mod special printre oamenii din India antică și țările din Est. Erau practicate, de exemplu, de către yoginii din vechime, sufi și șamani.

Această tehnică, după cum îți amintești, implică desfășurarea **gândurilor privind întrebarea „Cine**

sunt eu?” într-o stare meditativă, în care este necesar să îți pui o nouă întrebare, mental, după fiecare răspuns care vine în minte. Și să observi ce gânduri vin, să simți natura acestora și să te întrebi mai des: „Cine este cel care răspunde înăuntrul meu?” Este de dorit ca toate gândurile să curgă lin, fără vreo reflecție sau concentrare deosebită. Când vine un gând, îl întâmpinăm imediat cu o întrebare și îl dăm deoparte cu primul răspuns care vine în minte. Dar principala este să ne scufundăm mai adânc și mai adânc în propriul sine.

Anastasia: Da, aceasta este o tehnică interesantă de identificare a gândurilor și a senzațiilor pentru a te înțelege pe sine, cine anume domină în propriul conștient. Într-adevăr, ajută să te clarifici cu tine, să separi grâul de neghină. Îmi amintesc cum băieții își împărtășeau impresiile despre această tehnică. Atât de multe variațiuni ce au fost rostite, aveau atât de multe moduri în care să-și încolțească natura Animalică. Ei întrebau, „Cine sunt?”, „Cine pune întrebarea?”, „Sunt eu trupul meu?”, „Dar trupul este muritor”. „Sunt student.” „Dar a fi student este un statut”. „Sunt cel care învață”. „Dar cine învață?”, „Sunt un om”. „Dar cine înăuntrul meu mă numește om și de ce?”, „Sunt un om care iubește oamenii”. „Dar cine iubește în mine?”, „Am un corp”. „Dar cine ești tu, cel care are corp?” „Corpul nu sunt eu, dar sunt în el”. „Și cine este acest Eu?”, „Du-te naibii... Eu sunt Eu, întreg și indivizibil”. Deci și natura Animalică are „simțul umorului”. Acesta este un exercițiu foarte bun, care te ajută să ajungi la cel mai adânc „Eu”, la propriile frici și probleme.

Rigden: Da, natura Animalică e ca o nenorocire: te va chinui, însă, în același timp, te va învăța. Fiind conștient din partea cui vin astfel de gânduri, de unde apare în tine o problemă sau alta, rădăcina acestei frici sau a alteia, îți dai seama cum să scapi de ele și cum să-ți controlezi starea. Când această tehnică meditativă de autoanaliză este făcută corect, apare claritatea și limpezimea conștientului.

Așa cum am menționat deja, există diferențe semnificative între sentimentele de suprafață, care emană de la natura Animalică, și cele mai profunde sentimente care emană de la natura Spirituală (adevăratele sentimente de manifestare a Iubirii supreme). De exemplu, pentru a te scufunda într-o stare de apropiere de Suflet în timpul practicii spirituale „Floarea de lotus” și pentru a simți cele mai profunde sentimente, în primul rând, sunt necesare sinceritate și deschidere către Dumnezeu, trebuie pur și simplu să mergi spre lumina Sufletului, orice ar fi. În această meditație, cultivi cel mai profund sentiment de Iubire de Dumnezeu. Cu alte cuvinte, forța care emană de la Suflet este folosită pentru scopul său inițial. Observă că o practică spirituală autentică și corectă înseamnă lucrul cu cele mai profunde sentimente, ci nu cu gânduri. În aceste momente, în om domină doar dorința spirituală, exact ca și în Suflet.

Anastasia: Pentru Personalitate, important este contactul cu izvorul limpede de putere ce vine de la Suflet.

Rigden: Desigur, asta oferă Personalității curente mai multe forțe spirituale, aceasta începând să simtă

mai mult lumea Sufletului, lumea lui Dumnezeu și să înțeleagă diferența esențială între această lume și cealaltă. Apropo, acest lucru se reflectă și la nivel fizic – la nivelul corpului, deoarece, în timpul stării respective, se produce un flux de forțe, are loc o izbucnire puternică de endorfine și alți hormoni ai „fericirii”, condiția fizică și psihologică a omului îmbunătățindu-se substanțial.

Asta e vizibil, în special, în timpul meditațiilor profunde, când toate măștile și imaginile omului cad și când se produce un schimb de informație între Personalitate și Suflet. Atrag atenția asupra faptului că asta nu se întâmplă în toate meditațiile, ci doar în acelea care sunt conectate cu lucrul la cel mai profund nivel simțual și care sunt îndreptate spre trezirea Sufletului (de exemplu, practica spirituală „Floarea de lotus”). Omul se umple cu sentimentele lumii Sufletului, lumii lui Dumnezeu. În mod ideal, meditatorul se afundă atât de adânc în practica spirituală la nivel de sentimente, deconectând în totalitate percepția prin gânduri și imagini și detașându-se complet de toate gândurile, încât începe să perceapă direct fluxurile de putere emanate de Suflet.

În timpul realizării unor astfel de meditații profunde, Personalitatea simte acea lume și acele procese care nu au analogii în lumea materială. De aceea, acea lume (lumea lui Dumnezeu, lumea Sufletului) nu poate fi descrisă în cuvinte, poate fi numai simțită. Într-o astfel de stare meditativă profundă, omul începe să înțeleagă și să simtă ce înseamnă Libertatea adevărată, devine independent pe interior de directivele naturii Animalice și de influența agresivă a lumii materiale

înconjurătoare. El devine mai puternic spiritual și începe să realizeze că această lume materială nu este cea natală, fiind de fapt un mediu agresiv și periculos pentru Sufletul său. Dar bineînțeles, toate acestea au loc numai când omul îndeplinește practicile spirituale într-o manieră responsabilă, când își monitorizează sistematic natura Animalică, își controlează gândurile, face fapte bune în lumea exterioară, adică atunci când omul este implicat temeinic în lucrul interior cu sinele și în acumularea unui bagaj de fapte, gânduri și sentimente pozitive. Dar, de regulă, acești oameni sunt foarte puțini.

Majoritatea oamenilor care încearcă să se apuce de practici spirituale se confruntă cu o anumită distorsiune care se produce la nivelul creierului material, sau mai exact, la nivelul conștientului. Exact despre asta am vorbit mai devreme. Pe lângă „filtre de lumină – subpersonalități” prin care trece fluxul de informație de la Suflet, sunt, cum s-ar spune, și „filtre de lumină” asociative ale creierului. În esență, acestea sunt asocierile noastre care se păstrează în camera memoriei, în care sunt stocate experiențele noastre de viață, impresiile și altele. O majoritate copleșitoare dintre acestea sunt legate de lumea tridimensională. Ideea e că conștientul omului, de la nașterea corpului, este acordat să perceapă această lume, deși este programat pentru stări și regimuri de funcționare diferite. Modificând starea de conștient, omul poate să treacă pe frecvența altor programe de percepție.

Prin urmare, distorsiunile asociative au loc în timp ce creierul procesează informația primită în timpul meditației. Dacă omul nu este deloc pregătit pentru o

astfel de percepție a informației într-o stare modificată a conștientului (din cauza lucrului spiritual sporadic al Personalității respective, care lucrează din când în când), creierul, în timp ce descifrează informația primită, o va livra la nivelul asocierilor disponibile în memoria și în prioritățile dominante ale lumii familiare. Cu alte cuvinte, informația primită în rezultatul prelucrării, va fi distorsionată de către asocierile lumii materiale. Un lucru similar, dar cu un grad mai redus de distorsiune, se întâmplă cu cei care încearcă să mediteze sistematic, dar care lucrează puțin asupra sa în sensul monitorizării gândurilor de la natura Animalică.

Anastasia: Problema constă anume în faptul că oamenii care încep să facă practici spirituale încă nu prea înțeleg care e esența aici și ce creează condițiile pentru bucuria sufletească. Ei încă nu disting în conștientul lor între gânduri și sentimente: care sunt de la natura Animalică și care sunt de la natura Spirituală. Oamenii înțeleg mai bine bucuria pe care o experimentează într-o anumită situație în lumea materială, deoarece au acumulat experiență. Însă, practicile spirituale, în timpul cărora are loc un contact al Personalității cu lumea spirituală și înțelegerea ce anume este adevărata bucurie sufletească, ca orice lucru nou pentru Personalitatea în viață, necesită la început progrese active din partea sa și, de asemenea, sârguință, răbdare, încredere în sine și sentimentul de scop în viață. Cu alte cuvinte, se cere dobândirea de experiență nouă, în plus, într-o stare de conștient neobișnuită pentru un om.

Rigden: Asta e adevărat, motiv pentru care este mai ușor pentru începători să perceapă informația

primară prin exemple asociative, parabole, și așa mai departe. Poate, voi explica din nou tot ce am spus despre „filtre de lumină”, folosind imagistică pentru o mai bună înțelegere. Sufletul este ca un izvor limpede, o sursă curată. Când simți Sufletul, când menții contactul simțual constant cu acesta, atunci faptele spirituale importante în viață, faptele bune, ajutorul dat celorlalți se întâmplă ca și cum cineva te ajută de sus. Lucrurile merg bine, chiar și când circumstanțele nu par a fi în favoarea ta. Și cel mai important, simți și înțelegi această susținere la un nivel profund, ca și cum ai ști asta dinainte. Dar când natura Animalică începe să îți dicteze regulile jocului ei, de obicei discret și imperceptibil, conexiunea simțuală cu Sufletul se pierde, sau mai degrabă, se realizează cu mai multă dificultate. Vorbind la figurat, pe măsură ce atenția îți este capturată de către jocul naturii Animalice, o suprafață din ce în ce mai întinsă din acest izvor limpede al sufletului se acoperă cu o peliculă. Și cu cât te aprofundezi în problemele de zi cu zi, privindu-le prin prisma Animalului propriu, cu atât mai groasă devine această peliculă. Pe cale de consecință, situația respectivă face mai dificilă conectarea Personalității cu Sufletul, și, firesc, cu Dumnezeu. Începi să ai frici, sugerate de către natura Animalică, apare o agitație deșartă și devii copleșit de probleme. Nu mai înțelegi importanța lucrului spiritual asupra ta, începi să blamezi pe nedrept sau să porți pică oamenilor din jurul tău. Când observi aceste lucruri, să știi că acesta este un alt atac al naturii tale Animalice și că este o nevoie urgentă de a lua măsuri – să refaci conexiunea pierdută cu Sufletul, să spargi această, cum s-ar spune, grosime a peliculei acumulate. Și când ajungi la apa limpede, atunci problemele închipuite vor dispărea,

vei înțelege din nou principalul și îți vei vedea ținta fundamentală.

Personalitatea este doar un fetus al Conștientului individual al unei posibile Ființe Spirituale viitoare. În sine, nu reprezintă nimic în plan spiritual. Dar Sufletul conține un mare potențial. Cu toate acestea, fără fuziunea Sufletului cu Personalitatea, potențialul respectiv poate fi risipit. Și doar când, relativ vorbind, se produce o rezonanță a vibrațiilor, un fel de fuziune, „impregnare” a Sufletului de către Personalitate, doar atunci se naște o nouă, nemuritoare Ființă Spirituală, cu un conștient individual și cu un mare potențial spiritual. Acesta este sensul existenței umane: ori victoria Vieții, ori înfrângerea prin Moarte.

Anastasia: Da, nu este învingător cel care are Moartea în spate, ci cel care are Viața spirituală în spate.

Rigden: Absolut. **Ce este viața spirituală?** Viața este un șir de evenimente în care fiecare moment este ca o verigă în lanț, ca o secvență a unei pelicule cinematografice pe care sunt imprimate toate gândurile și faptele unei persoane. Câteodată, în timpul vizionării unui film bun, obții impresii pozitive, deoarece majoritatea cadrelor din film sunt luminoase și intense. Dar se întâmplă să vizionezi un alt film care creează o dispoziție apăsătoare, deoarece cele mai multe din cadrele sale sunt întunecate și mohorâte. Deci este important ca filmul vieții tale să fie luminos și strălucitor, și, pe cât posibil, să aibă cât mai multe instantanee bune. Iar fiecare cadru este momentul de aici și acum. Calitatea fiecărui cadru al filmului vieții tale depinde exclusiv de tine, pentru că tu ești

cel care își face viața luminoasă sau întunecată prin gândurile și faptele tale. Fiecare moment trăit de tine nu poate fi șters sau tăiat, și nu va exista o altă dublă. Viața spirituală constă în saturarea fiecărei secvențe cu Bunătate, Dragoste, gânduri și fapte bune.

Principalul lucru este să-ți orientezi clar viața spre natura Spirituală, să faci practici spirituale, să-ți extinzi orizonturile de Cunoștințe, să nu cedezi provocărilor naturii Animalice și să crezi în interiorul tău sentimentul de Iubire adevărată față de Dumnezeu. Și, desigur, să faci fapte bune mai des și să trăiești cu Conștiința împăcată. Asta înseamnă muncă zilnică și o victorie graduală asupra propriei persoane. Toate acestea îți alcătuiesc calea, pe care nimeni nu o va parcurge și nu va face munca spirituală în locul tău.

Anastasia: Da, ați spus o dată niște cuvinte care mi s-au întipărit puternic în memorie: „**Nimeni nu îți va salva Sufletul, și nimeni altul decât tine nu va face această muncă spirituală**”. Vă rog, spuneți-le cititorilor cum un om trebuie să abordeze practicile spirituale, dacă acesta își dorește sincer salvarea spirituală.

Rigden: Pentru omul care caută să se unească cu Sufletul său, este important să trateze fiecare meditație ca cea mai mare și mai importantă sărbătoare din viața sa. De asemenea, chiar și când faci o meditație bine practică, trebuie să te afunzi în ea la maxim și, de fiecare dată, să tinzi să atingi un nou nivel de cunoaștere a acesteia. Atunci omul se va dezvolta, și nu va bate pasul pe loc, fiecare meditație va fi interesantă și nouă pentru el, în ceea ce privește gama de sentimente, și captivantă în cunoaștere și asimilare.

Mulți oameni cred în mod eronat că este suficient doar să învețe cum să practice o tehnică sau alta de meditație și asta e tot – ceva bun ar trebui să se întâmple cu ei, ca în poveste. Nu, asta e o iluzie. Omul se va schimba în bine doar când el însuși se străduie, când face din spiritual prioritatea principală a vieții sale, când își va controla gândurile în fiecare secundă, va monitoriza manifestările propriei naturi Animalice, va face la maxim fapte bune, va trăi cu un singur scop principal – să vină la Dumnezeu ca o Ființă Spirituală matură. Meditația este doar un instrument, cu care trebuie să trudești îndelungat și minuțios ca să faci ceva „bun” din tine. Pe lângă asta, aceste instrumente are multe fațete. De exemplu, omul nu va descoperi în întregime, adică nu va cunoaște până la sfârșit, chiar și practica spirituală „Floarea de lotus” – o viață întreagă nu va fi suficientă. Fiecare meditație, la fel ca Înțelepciunea, nu are limite în ce privește cunoașterea sa. A medita este plictisitor doar pentru cei leneși sau care se preamăresc din mândrie: „Am învățat această meditație – vreau alta”. Repet, meditația este un instrument, și cine vrea în mod sincer să atingă înălțimi spirituale și nu lenevește în lucru asupra sa, poate să cuprindă maximum încă din timpul acestei vieți.

Anastasia: Toate acestea sunt adevărate. Dar m-am confruntat cu o situație când o mulțime de oameni, în loc să profite de timpul prețios și să se grăbească să se schimbe, caută un exemplu al unei persoane spirituale în viață, cu alte cuvinte, cineva care s-a transformat deja. Pentru ei, este important ca o persoană să trăiască deja în acest fel, în concordanță cu canoanele spirituale și cu modul de gândire aferent. Și nu undeva acolo, ci aici, în aceleași condiții ca și

ei. Pentru mulți, asta e semnificativ. Astfel de oameni cred că, prin contemplarea unui astfel de exemplu, și ei vor fi capabili să trăiască în acest fel.

Rigden: Am spus deja că oamenilor le sunt caracteristice imitația și gândirea asociativă. Dar este mai important să devii Om tu însuși și să nu pierzi timp prețios căutând pe cineva care aspiră să facă la fel. **Omul, ca Personalitate, va aduce mai mult folos propriului sine și societății atunci când va deveni un exemplu pentru ceilalți.** Lucrând la problemele sale interioare, depășind obstacolele propriei naturi Animalice, și, în același timp, trăind pentru oameni și pentru binele oamenilor, omul își croiește propria cale. Totul este în mâinile omului. Dorința și aspirațiile sale nu sunt dependente de factorii externi ai vieții. Dintr-un motiv sau altul, oamenii trăiesc cu iluzia că cineva va veni să-i conducă, să facă totul pentru ei, și că doar atunci vor fi capabili să trăiască fericiți. Toată lumea așteaptă un lider din afară. Dar omul, ca și societatea în ansamblul ei, nu ar trebui să se concentreze pe ce este material și extern, ci ar trebui mai degrabă să se orienteze spre spiritualul lăuntric. Există o parabolă legată de asta, care spune povestea celui mai fericit și mai bogat om.

„Într-un sat, trăia un Om. El ieșea în evidență printre oameni deoarece, deși trăia în sărăcie, trăia cu bucurie, întotdeauna ajutându-i pe alții fără să aștepte nimic în schimb, cât și cum putea – câteodată cu un cuvânt, și câteodată cu o faptă. Erau zvonuri că, atunci când era singur, îl lăuda pe Domnul, mulțumindu-i sincer pentru darurile îndestulate cu care Acesta îl binecuvânta. Un preot de seamă a auzit

zvonerile acestea. S-a hotărât să-l viziteze pe Om ca să afle de la el pentru ce anume daruri bogate îl lăuda pe Dumnezeu. Preotul a ajuns la bordeiul ponosit, unde locuia omul acesta sărac, și a spus:

– Bună să-ți fie ziua!

Omul a replicat cu un zâmbet:

– Chiar nu-mi amintesc o zi care să nu fi fost bună pentru mine.

Preotul a fost surprins de acest răspuns, pentru că nimeni nu-i dăduse o astfel de replică, așa că s-a decis să-și spună urarea în alt fel:

– Îți doresc doar ca Dumnezeu să-ți dea fericire.

Omul, de asemenea, a fost surprins și a spus:

– Dar nici nefericit nu am fost vreodată.

Preotul s-a gândit că săracul om pur și simplu nu a fost învățat cum să susțină o conversație cu stil și a spus:

– Despre ce vorbești? Eu doar îți urez să fii prosper în viață.

Omul a devenit și mai surprins și a replicat cu sinceritate:

– Nu am fost niciodată sărac, omule bun.

Preotul a realizat că omul acesta sărac nici măcar nu-i recunoscuse eminenta persoană și s-a grăbit să treacă la subiect:

– Bine, atunci, îți doresc tot ce îți dorești și tu...

– Ce îmi doresc eu mie?! a râs omul. Dar nu am nevoie de nimic. Am tot ce îmi doresc.

– Cum așa?! a venit rândul preotului să fie surprins. Doar trăiești în sărăcie! Chiar și cei bogați au nevoie de multe lucruri și își doresc multe, iar săracii au și mai multe nevoi.

Omul a spus:

– Acești oameni sunt nefericiți, pentru că sunt în căutarea fericirii pământești și trăiesc cu teama de a-și pierde iluziile și de a deveni nefericiți. Este nefericit cel care își caută comoara în iluziile acestei lumi. Până la urmă, există o singură fericire adevărată aici – să fii unit strâns cu Dumnezeu și să trăiești după voința Lui. Nu caut o bunăstare temporară, deoarece sunt recunoscător pentru ce am, pentru ceea ce mi s-a dat în viața de la Dumnezeu. Accept bucuros totul – și ce numesc oamenii nenorocire și ce numesc suferință. Îi mulțumesc Lui pentru că mă binecuvântează cu daruri bogate.

Preotul s-a răs batjocoritor:

– Dar Dumnezeu nu ți-a dat nimic. Asta înseamnă că Îi mulțumești în mod ipocrit.

Omul a rostit:

– Dumnezeu mă vede, El vede toate tentațiile și toate oportunitățile mele. Îmi dă întotdeauna ceea ce mă face perfect din punct de vedere spiritual.

Preotul a întrebat:

– Cu ce trăiești atunci?

Omul a replicat:

– Grija mea în fiecare zi este doar să fiu strâns unit cu Dumnezeu și să trăiesc după voința Lui, în așa fel încât *viața* mea să fie complet unită și în acord cu voința lui Dumnezeu. Așa îmi trece ziua. Și în fiecare noapte, când merg la culcare, mă duc la Dumnezeu.

– Unde l-ai găsit pe Dumnezeu?

– Acolo unde am găsit Adevărul, când am lăsat ca pe niște haine, tot ce e lumesc, pe malurile îndoielilor mele și am intrat în apele Lui de Iluminare, în puritatea gândurilor mele și în Conștiința bună.

Preotul a ezitat, deoarece niciodată nu auzise astfel de vorbe de la așa un om sărac.

– Spune-mi, vorbești așa din convingerea ta? Vei gândi la fel dacă Dumnezeu va binevoi să-ți trimită Sufletul în iad?

– Omul a dat din umeri și a spus:

– În fiecare zi, mă țin de Dumnezeu cu toată îmbrățișarea de nedespărțit a Sufletului meu. Dragostea mea sinceră pentru El este nemăsurată. Îmbrățișarea mea este atât de puternică, iar Dragostea mea pentru El este atât de nemărginită, încât oriunde mă va trimite Dumnezeu, și El va fi acolo cu mine. Și dacă El este cu mine, de ce să-mi fie teamă? Viața mea este acolo unde este El. Ar fi mai bine pentru Sufletul meu să fie afară din Rai cu Dumnezeu, decât în Rai fără El.

– Ei bine, cine ești tu?! a întrebat preotul cu mirare și teamă.

– Oricine aș fi, sunt mulțumit de viața mea. Și sincer, nu aș schimba-o cu viețile și bogăția tuturor conducătorilor de pe pământ. Fiecare om care știe cum să se stăpânească pe sine, cum să-și stăpânească gândurile și care se află în strânsa îmbrățișare a Iubirii de Dumnezeu, este cel mai bogat și mai fericit om din această lume.

– Ia zi, om sărac, cine te-a învățat așa înțelepciune?

– Am doar un singur învățător – Dumnezeu. În fiecare zi a vieții mele, încerc să fac bine în această lume, mă rog, învăț să am gânduri drepte. Dar, în același timp, întotdeauna am grijă de un lucru – să fiu strâns unit cu Dumnezeu și cu Dragostea Lui nemărginită pentru mine. Doar uniunea cu Dumnezeu mă face să fiu perfect din punct de vedere spiritual. Viața în Iubirea de Dumnezeu mă învață totul.”

Fiecare om este o Personalitate care, mai întâi de toate, poartă o responsabilitate spirituală pentru tot ce

face și pentru tot ce alege în viață. Doar, cei mai mulți oameni înțeleg ce este responsabilitatea. Ei își asumă responsabilitatea în rezolvarea de chestiuni de viață, ideologice, casnice, financiare și altele. În principiu, fac acest efort nu pentru ei înșiși, ci pentru familiile lor, pentru viitorul copiilor și nepoților lor, pentru prietenii lor, pentru cei dragi și așa mai departe. La fel și în plan spiritual, ca sarcină principală a fiecărui om, trebuie să-ți asumi responsabilitatea pentru propriul destin spiritual și să faci tot posibilul și imposibilul în viață pentru a te uni cu Sufletul tău și pentru a dobândi Eliberarea reală de lumea materială. Nu este nevoie să aștepti pe nimeni, trebuie tu însuși să acționezi și să începi în primul rând cu tine. Tu însuși trebuie să fii un exemplu bun pentru alții, și atunci, schimbările pozitive în tine și în societate nu se vor lăsa așteptate.

Anastasia: Da, în cuvintele Dvs. este Adevărul care atinge și mișcă adânc Sufletul. Dragostea spirituală, care nu cunoaște nici măsură, nici hotare, învinge totul! Știți, am observat că cititorii de toate vârstele pun una și aceeași întrebare: „Ce este Dragostea adevărată?”. Luând în considerare informația pe care ați oferit-o mai devreme privind această chestiune, înțeleg acum că, în societatea de azi, această noțiune a fost denaturată substanțial, fiind și distorsionată ca sens și esență. Oriunde te-ai uita, devine destul de evident că în lumea de azi puținătatea unui adevărat simț al Iubirii este resimțit de aproape toată lumea: copii, adolescenți, tineri, seniori, de „singuratici”, de către oameni căsătoriți și celibatari.

Rigden: Nu voi spune că în societatea de azi cheile către această noțiune sunt pierdute în totalitate. Ele

există, dar sunt ascunse sub un strat de neînțelegere, sub armura viziunii materialiste asupra lumii. Dar pentru a le găsi, oamenii au nevoie măcar să știe cum arată. Un alt lucru este că, în societatea consuméristă, totul este făcut pentru ca oamenii, în cea mai mare parte, să nu găsească aceste chei, să trăiască fără această Cunoaștere, în suferință, ghidați doar de instinctele animalice. De ce? Pentru că adevărata Dragoste eliberează omul pe interior și îi dă cel mai prețios dar ceresc – Eliberarea reală de această lume materială. Este o forță foarte puternică cea care trezește Sufletul. Aceasta este cea mai apropiată și cea mai scurtă cale către Dumnezeu.

Anastasia: Ați putea să ne spuneți mai multe despre asta, cel puțin despre ceea ce poate fi publicat, accesibil publicului? Până la urmă, sunt foarte mulți oameni deștepți pentru care o aluzie este suficientă, un indiciu în direcția care ar trebui de căutat, în așa fel încât ei înșiși să poată ajunge la o înțelegere a esenței acestei întrebări, pentru a putea dobândi cheile.

Rigden: Este posibil să intrăm în detalii, desigur... Din păcate, oamenii consideră Dragostea ca fiind orice: de la instinctul egoist de „mascul alpha” și „femelă alpha”, până la relațiile dintre soți, părinți și copii și responsabilitatea morală față de rude, societate, țară, etc. Dar toate acestea sunt convenții. Dragostea adevărată este o forță foarte puternică, mult mai mare decât își imaginează oamenii.

Se poate spune că înțelegerea curentă a Iubirii este limitată în mințile celor mai mulți oameni de tiparele impuse în copilărie. În fond, pentru mase, acesta este

un joc, în limitele unor anumite convenții, cu luarea în calcul a tradițiilor locale. Cu privire la aceste chestiuni, în societate a existat întotdeauna informația accesibilă și inaccesibilă publicului larg. Informația accesibilă era orientată spre interesele publice și spre cele ale guvernării. Era răspândită în rândul maselor pentru a propaga un anumit model de comportament, favorabil structurilor care dețineau informația restricționată. Informația ascunsă era folosită activ în diferite structuri asociate cu puterea, în mod special pe direcția religioasă, ocultă. Se baza pe cunoștințe specifice despre lumea invizibilă, care făceau posibilă dobândirea de putere suplimentară și influență asupra maselor.

Nu cel din urmă rol în această informație revine uneia dintre cele mai puternice energii din corpul uman, să o numim convențional energie sexuală. Informația accesibilă cu privire la această chestiune, de regulă, este focalizată obsesiv pe natura Animalică a omului, fie este restricționată în limitele unor tabuuri cu explicații primitive, care îndepărtează cu mult oamenii de esența chestiunii. Ca rezultat, persoana este fie cuprinsă de o senzualitate de nestăpânit și de lascivitate, sau suferă de autocritică mentală și de restricții excesive în timpul momentelor de dezlănțuire a acestei energii.

Asta se întâmplă, deoarece persoana nu-și înțelege propria natură și nu are cunoștințe suficiente privind această putere. În ambele cazuri, nu ajunge într-un final să obțină fericirea mult așteptată și pacea lăuntrică a sufletului, dar simte, de regulă, un gol sau tensiune excesivă.

Energia sexuală este una din forțele puternice care influențează omul. Te poți convinge de puterea sa dacă urmărești interpretarea conștientă sau subconștientă a dorințelor din gândurile omului. Simplu spus, dacă oamenii s-ar gândi la salvarea Sufletului în timpul zilei pe cât se gândesc la sex, toți oamenii ar fi devenit demult deja sfinți. Iar puterea este putere, totul depinde de cine o folosește și cum, și unde își concentrează atenția. Dacă omul o folosește în contextul dominației naturii Animalice, puterea se transformă într-un cult al importanței propriului sine, lubricitate, agresivitate și dovada că ești un „mascul alpha” sau o „femelă alpha”. În societatea consumeristă, totul se reduce, ca într-un joc de copii, la posesiunea fără drept de apel a celei mai frumoase jucării, pe care toată lumea o vrea. După ce omul s-a săturat de jucăria sa, începe o altă vânătoare, după altă jucărie frumoasă, până când omul vede ceva și mai bun. Nu există capăt pentru aceste dorințe ale omului. Observă că aceeași dorință – de a avea ce e mai bun și mai atractiv – se manifestă și la femei și la bărbați și pe alte planuri: mașini, apartamente, haine și așa mai departe. Rădăcina la toate acestea este natura Animalică, mereu în căutarea puterii și în posedarea de lucruri trecătoare, finite și pământești. Iar în sens global, rațiunea Animalică câștigă, determinând în acest fel oamenii, cu un alt set de iluzii, să-și consume forța vitală și să acorde atenție la ce e muritor, în loc să se concentreze pe propria salvare spirituală.

Anastasia: În general, oamenii hrănesc dușmanul cu atenția lor, dușman care-i ucide, în esență.

Rigden: Da... Pentru orice persoană inteligentă, este logic să presupună că, odată ce un om are energie sexuală și aceasta se manifestă nu numai în conexiune cu instinctul de procreare, dar, și în timpul vieții, acesta este influențat puternic pe plan psihologic, fiziologic și de alt gen, prin urmare forța sa creatoare ocupă nu cel din urmă loc în structura omului, atât cea vizibilă, cât și cea invizibilă. Ori, ce este o explozie hormonală? Este o formațiune de compuși chimici, în calitate de derivați din acțiunea energiilor, adică din planul fizicii mai avansate. Mai mult, gândul este activatorul. Apropo, cuvântul hormon („hormaō”) tradus din greacă, înseamnă exact „excit”, „pun în acțiune”. Hormonii, ca substanțe active biologice, încep să producă schimbări în organism, afectând toate procesele vitale din corp. Și vorbim despre ce este deja cunoscut oamenilor, la nivel fiziologic, adică al lumii vizibile, al materiei vizibile. Iar acum imaginează-ți ce semnifică această putere pentru lumea invizibilă, în care influențele subtile și transformările au loc și din care, în fapt, se naște totul. Sub aspectul spiritual, energia sexuală este o forță și un conductor către cele mai adânci sentimente, să zicem, în lumea misterului celui Suprem. Aceste cunoștințe sacre, într-un fel sau altul, sunt prezente în multe religii tradiționale și credințe ale diferitelor popoare ale lumii. Și, cred că e mai bine să explic mai în detaliu.

Dragostea adevărată înseamnă cele mai profunde sentimente ale unui om, sentimente care nu pot fi exprimate în cuvinte. Este puterea Sufletului, starea acestuia de Iubire pentru Dumnezeu. Dragostea adevărată dintre oameni începe când o persoană experimentează

cele mai profunde sentimente de Iubire pentru Sufletul altei persoane, când, așa cum se spune, vede esența acesteia, când apare „minunarea în tăcere”.

Înțelegi diferența? Această stare este foarte diferită de izbucnirea sexuală comună, obișnuită pentru om, care, la rândul ei, este dominată de natura Animalică, când un om dorește să posede, să domine și să folosească alt om pentru scopurile sale egoiste. Asta diferă semnificativ de percepția psihologică, care se manifestă în dominația unei stări spontane, a unor sentimente instabile, a multor „vreau” lacome. Toate acestea apar adesea când omul trăiește cu iluzia că domină, chipurile, fie pe cineva, fie se dăruie în totalitate, dar nu are parte de reciprocitate, când demonstrează o frământare constantă în numele unui ideal în comportamentul său, acesta fiind, de fapt, inventat de el însuși. Deși în fapt, omul nu trăiește Dragostea reală, dezinteresată, ci încearcă să-și arate sieși și să arate altora propria relevanță ca alpha. În cadrul relațiilor, toate acestea se transformă în neînțelegere și tensiune mai devreme sau mai târziu, și generează discordie și adversitate, deoarece nu se bazează pe cele mai profunde sentimente, ci pe dorințele naturii Animalice. Din nou, în situația dată, omul începe să blameze pe toată lumea, numai nu pe sine. Însă, toate aceste aspecte arată că persoana doar își afirmă Ego-ul și că nu știe de fapt cum să Iubească, pretinzând însă o astfel de Dragoste pentru sine. Cu alte cuvinte, „războiul și pacea” încep mai întâi în propriul conștient. Problema omului este că nu vrea să se dezvolte, să producă el însuși Dragostea adevărată, spirituală, acea Iubire pe care Sufletul său o simte pentru Dumnezeu; căci

pentru creșterea spirituală rapidă a Personalității, dragostea este ca roua revigorantă pentru un spic de grâu care se coace.

Dragostea adevărată este un dar lăuntric generos pe care cineva îl dăruie altcuiva, din preaplinul sentimentelor profunde. O astfel de Dragoste poate fi adusă în dar când uiți de tine. Tocmai despre o astfel de Dragoste, se spune că este răbdătoare, iertătoare, nu invidiază, nu este plină de mândrie, nu caută propriul folos și nu se gândește la rău.

Dragostea adevărată este refacerea unității Sufletelor. Omul Iubitor vede în celălalt afinitate și frumusețea Sufletului acestuia. Când omul este în starea de Dragoste adevărată, nu vede numai frumusețea de suprafață, cu alte cuvinte, frumusețea minții sau a fizicului altei persoane, talentele, abilitățile, ci tocmai frumusețea interioară a naturii Spirituale a acesteia. În acest caz, omul începe să-l vadă pe celălalt dintr-un unghi complet diferit. De asemenea, și în acea persoană au loc schimbări vizibile. Imaginează-ți că aceasta se comporta agresiv în raport cu lumea exterioară. Dintr-odată, neașteptat, cineva a văzut-o nu ca pe o persoană rea, ci ca pe o persoană bună, acordând atenție nu defectelor sale, ci calităților... Adică acel cineva a atras atenția asupra frumuseții spirituale a persoanei, frumusețe care se află, de asemenea, în propriul sine, nefiind însă dominantă în conștiința sa. Mulțumită acestui sentiment sincer, persoana nu numai că începe să se deschidă, dar se și schimbă în bine, odihnindu-și conștiința în potirul plin de Dragoste. Oamenii care doresc să urmeze calea spirituală

nu ar trebui să piardă timpul așteptând să vină într-o zi cineva și să-i iubească sincer. Ar trebui să învețe cum să descopere Dragostea înăuntrul lor – Dragostea pentru Dumnezeu, pentru Suflet – și atunci, aceasta se va reflecta în lumea înconjurătoare, le va permite să vadă oamenii din perspectiva frumuseții lor spirituale. De fapt, totul este mai aproape decât omul își poate imagina.

Anastasia: Da, se crează impresia că oamenii au pierdut fundamentele cunoașterii despre ce anume este Dragostea adevărată... Masele au fost lăsate doar cu tradiții, fără înțelegerea esenței... De exemplu, în tradiția Ortodoxă, în timpul slujbei de cununie, se spune o rugăciune în care se cere ca harul ceresc să coboare asupra bărbatului și femeii care s-au decis să-și unească destinele și să transforme relațiile umane în relații divine. Ținând cont de ceea ce ați spus anterior, acestea nu sunt simple cuvinte.

Rigden: Absolut corect. Ideea se regăsește în esența lucrurilor: misterul Sufletului. Când doi oameni manifestă Dragoste adevărată unul față de celălalt, când sunt uniți prin cele mai profunde sentimente, atunci chiar și uniunea fizică („comunicarea trupească, legătura cărnii omenești”) ajută doar, așa cum se spune în Ortodoxie, „să le fie dezvăluită celor doi taina adevărată, aceasta fiind actul care vine direct de la Dumnezeu și care duce la El”. Acesta este „un miracol dincolo de toate relațiile și stările firești”. Aici este un înțeles adânc și în această taină, într-adevăr, o putere enormă este ascunsă. Spiritul este cel care are întâietate aici, nu materia. Materia este doar o unealtă suplimentară.

Anastasia: Da, Dragostea învinge totul... Trebuie să vă mai adresez câteva dintre întrebările cititorilor, întrebări care sunt, din nefericire, tradiționale pentru zilele noastre: „Este posibil ca omul modern să se schimbe?”

Rigden: Destul de posibil. Numai că omul nu știe multe despre abilitățile sale.

Anastasia: Ce anume poate împiedica omul să cunoască?

Rigden: De cele mai multe ori, este teama care vine de la natura Animalică – teama de necunoscut, care stimulează cel mai mult imaginația. Dar această frică există numai până când ce este necunoscut devine cunoscut. Pentru a cunoaște ce e necunoscut, trebuie să fii interesat de asta și trebuie să îți extinzi limitele gândirii. Altfel, cum poate omul să vadă ceva nou, dacă gândirea sa absoarbe doar ce e familiar și fixează limitele corespunzătoare pentru informația primită? O perspectivă îngustată și lipsa unei înțelegeri profunde a lumii stârnesc, de asemenea, frica în om (de la natura Animalică), frica de a atinge Eternul și de a pierde efemerul pe care îl posedă acum, vorbind la figurat, exact acea ramură de care se agăța omul din parabola despre care am vorbit mai devreme.

Anastasia: Ați spus că, pentru a cunoaște ceva, trebuie măcar să inițiezi încercarea de a cunoaște.

Rigden: Da. Nu e de mirare că înțelepții din vechime obișnuiau să spună că, pentru a cunoaște lumea, trebuie să te cunoști pe tine însuși. Iar pentru

a te cunoaște pe tine, trebuie să te îndepărtezi de tiparele obișnuite de percepție. Până la urmă, lumea noastră interioară este mult mai mare și mai interesantă decât cum ne-am obișnuit să ne gândim la ea. Frumusețea, amploarea și profunzimea sa nu pot fi cunoscute doar cu percepția obișnuită. Când te cufunzi în adâncurile necunoscutului, de exemplu, în timpul tehnicilor de meditație, poți vedea și simți acel ceva care a fost întotdeauna cu tine și care îți oferă o înțelegere completă a lumii. Sentimentele profunde (sau așa numitul al *șaselea simț*, cel al intuiției, care poate fi dezvoltat prin anumite practici meditative și spirituale) îți permit să percepi mai multă informație decât conștientul limitat de logică. Aceste sentimente anticipează o situație, oferind o cunoaștere extinsă despre aceasta din perspectiva Observatorului din partea naturii Spirituale.

Până la urmă, lumea reală, și nu spectrul îngust pe care îl percepem cu vederea noastră, este atât de multilaterală și variată, încât este irațional să o studiezi numai din perspectiva spațiului tridimensional. Structura multidimensională a omului permite Observatorului din partea naturii Spirituale să lucreze în diverse stări de conștient și să fie în diferite locuri în același timp. Asta, la rândul său, face posibilă aflarea în diverse stări alternative, dimensiuni, cu alte cuvinte, te ajută „să vezi” sau să ai o varietate de opțiuni în realități diferite. Pentru om, această varietate de „nerealități” potențiale se manifestă până când acesta face o anumită alegere. Această alegere manifestă una din multiplele realități interdependente, cu care meditatorul intră în rezonanță. Cu alte cuvinte, în timp ce se află în meditație, o persoană face deja schimbări

în realitatea curentă prin alegerea sa. Meditația este ca viața însăși, în care o alegere personală creează un viitor sau altul.

Și nu este nimic surprinzător aici. Este vorba doar de o altă fizică, care nu a fost încă studiată. Cu toate acestea, cercetările în această direcție sunt deja în derulare. Înțelegerea sau rezolvarea anumitor chestiuni științifice generează un și mai mare număr de astfel de întrebări. De exemplu, răspunsurile pe care le găsește fizica cuantică ridică întrebări în biochimie, biofizică și așa mai departe, printr-un lanț complex de interconexiune și interdependență a acestei lumi complexe. După cum se știe, macrocosmosul este reflexia microcosmosului; pentru a înțelege structura, funcționarea bine coordonată și posibilitățile macroobiectului, e necesar să începi cu studierea și înțelegerea microcosmosului acestuia.

Anastasia: În prezent, s-a stabilit la nivel experimental că omul, datorită abilităților sale fenomenale, poate schimba polarizarea razelor de lumină, câmpul electromagnetic, proprietățile apei, și, de asemenea, poate devia raza laser, poate să citească informații de la alte obiecte și așa mai departe. Asta înseamnă că, dacă analizăm omul (sau cel puțin acele abilități ale sale pe care știința le poate azi fixa), atunci, pentru a înțelege mecanismele acestor fenomene, nu numai structura vizibilă a omului, dar cel mai important, și structura invizibilă ar trebui studiată?

Rigden: Absolut. Orice obiect material este constituit dintr-un set de elemente chimice. Dacă vorbim despre om, corpul acestuia conține întregul tabel

periodic al lui Mendeleev și multe alte elemente chimice nedescoperite. Dar de remarcat este că, pe măsură ce explorăm microcosmosul omului, descoperim că numărul elementelor chimice descrește, iar interacțiunea lor devine din ce în ce mai complexă. De exemplu, dacă ne adâncim la nivelul moleculei, putem vedea că numărul elementelor chimice se reduce la doar câteva. Pe măsură ce ne cufundăm în microcosmosul atomului, chimia dispăre și ceea ce rămâne este fizica cuantică de la nivelul particulelor elementare. Particulele elementare manifestă aici proprietățile stării de limită: una și aceeași particulă poate fi materie (particulă) în anumite condiții, și, de asemenea, poate fi energie (undă). În afară de asta, ni se dezvăluie un număr de proprietăți ascunse surprinzătoare: interacțiunea particulelor indiferent de distanță și transfer de energie și multe altele. Dar și fizica cuantică, putem spune, este limitată: stă pe hotarul dintre două lumi, unde materia (particula) se transformă în energie (undă).

Dacă mergem mai adânc, fizica cuantică dispăre și o lume complet nouă, dar încă necunoscută, începe – o lume multidimensională de energii, iar mai departe este lumea informației (tocmai a acelor cărămizi fundamentale de informație mai sus menționate), care formează materia, forma și viața însăși.

Există un astfel de paradox, l-aș numi, paradoxul omului. Să luăm, de exemplu, o persoană de vârstă mijlocie care cântărește 70 de kg și are 1,70 cm înălțime. Deci, dacă adunăm toate particulele elementare care alcătuiesc persoana respectivă, acestea nu ar umple nici măcar un degetar mic, iar greutatea lor nu

ar depăși nici măcar 1 gram. Iar dacă redistribuim particulele elementare la locul lor, potrivit structurii informaționale a persoanei la acest moment în timp și într-un anumit punct din spațiu, vom avea iarăși o persoană de vârstă mijlocie voluminoasă și grea, care cântărește 70 de kg și are 1,70 m înălțime.

Anastasia: Surprinzător...

Rigden: Întrebarea este: unde dispar volumul și masa sa?

Anastasia: Poate tot acolo unde dispare și gaura covrigului când este mâncată... Se pare că greutatea omului este, de asemenea, o iluzie? Totuși, este interesant, ce anume creează atunci iluzia greutății?

Rigden: Această întrebare are un răspuns, dar acesta este dincolo de înțelegerea fizicii moderne. Se bazează însă pe cunoștințele despre cărămizile informaționale ale universului, despre care am vorbit anterior.

Hai să o spunem așa, potrivit unui anume „plan”, sunt create diferite combinații de cărămizi informaționale. Ca rezultat, din unele și aceleași elemente chimice sunt formate diferite forme de materie „vie” sau „fără viață”, și așa mai departe. Varietatea de opțiuni de aranjare a informației și apariția primară a energiilor în procesul de observație sunt create, să zicem, de Superobservatorul de dincolo. Oamenii Îl numesc Dumnezeu, Creator, inteligența Supremă, Acel care, potrivit mitologiei popoarelor lumii, a creat Universul, pe care-l și guvernează. Exact de

Superobservator depinde cum va fi combinată informația și, respectiv, care energie sau componentă a acesteia va fi convertită în particulă elementară. Și apoi, în funcție de asta, ce anume va fi manifestat și creat în lumea materială, vorbind la figurat, fie o piatră de sub picioarele tale, fie o stea deasupra capului tău. Până la urmă, totul în jurul nostru, inclusiv noi înșine, este constituit din unele și aceleași elemente, dar care sunt conectate prin programe diferite. Iar aceste programe informaționale, aceste energii primare sunt doar o manifestare a planului Aceluia care a creat totul. Forma și combinațiile sunt diferite, dar cu toate acestea, totul este interconectat, tot ce e „viu” și „fără viață” interacționează, aceasta fiind voința și ideea Sa.

În om există o particulă din Acel care a creat totul. Oamenii o numesc Suflet. Existența sa în această formă (capsulat în materie) este o parte a ideii Sale, pentru că nu are sens să crezi un lucru fără să-l observi. Exact cum omul își prețuiește procesul de observare a transformărilor sale spirituale, la fel de important este pentru Dumnezeu să observe Sufletele; sunt valoroase cele care se întorc la El. În același timp, libertatea de alegere aparține omului. Omul este liber să aleagă orice cale. Dar totul este temporar și muritor, cu excepția căii spre Eternitate. Personalitatea însăși, dezvoltându-se spiritual și unindu-se cu Sufletul, devine acel Observator din partea naturii Spirituale, care, asemeni Creatorului său, poate schimba multe lucruri în lumea materială datorită propriului act de observare. De exemplu, poate schimba nu numai destinul său, dar și destinele altor oameni și poate face schimbări în lumea înconjurătoare.

Anastasia: Cum poate face Observatorul schimbări prin actul observației?

Rigden: Pentru ca să fie clar răspunsul la această întrebare, hai să facem o incursiune în fizica cuantică. Cu cât savanții studiază întrebările puse de această știință, cu atât mai mult ajung la concluzia că totul este strâns interconectat în lume și există nelocal. De exemplu, particulele elementare sunt interconectate. Potrivit teoriei din fizica cuantică, dacă este generată o formare simultană a două particule, acestea nu vor fi într-o stare de „superpoziție”, adică în mai multe locuri în același timp. O schimbare a stării unei particule va duce, de asemenea, la o schimbare *instantă* a stării celeilalte particule, indiferent cât de departe s-ar afla, chiar dacă distanța depășește raza de acțiune a forțelor naturale cunoscute omenirii moderne.

Anastasia: Care este secretul acestei interconectări instantane?

Rigden: Voi explica imediat. Să ne uităm, de exemplu, la electron. Este constituit din cărămizi informaționale (sau „grăuncioare Po”, așa cum erau numite de oamenii din vechime), care definesc trăsăturile de bază ale electronului și îi determină inclusiv potențialul intern. Potrivit conceptelor moderne, electronul se mișcă în jurul nucleului atomului ca și cum ar fi de-a lungul unei „orbite staționare” (orbital). Mai exact, mișcarea sa este deja prezentată nu sub forma unui punct material cu o traiectorie predeterminată, ci sub forma unui nor de electroni (o imagine convențională a electronului „disipat” prin întregul volum al atomului), cu arii de îngroșare și de descărcare a sarcinii electrice. Norul

de electroni în sine nu are granițe clare. Prin orbită (orbital) se înțelege o mișcare a electronului nu pe o anumită linie, ci într-o anumită parte a spațiului, o zonă din jurul nucleului atomului, unde se păstrează cea mai probabilă locație a electronului în atom (orbitalul atomic) sau în moleculă (orbitalul molecular).

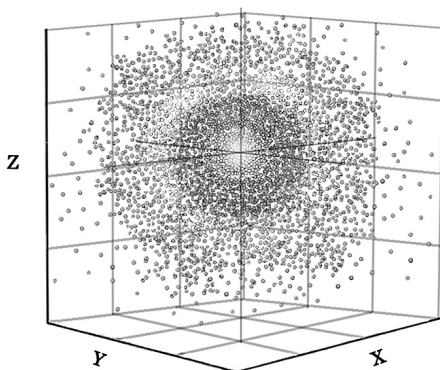

Figura. 2. Norul de electroni al atomului de hidrogen:

o parte a spațiului tridimensional în jurul nucleului atomului, unde se păstrează cea mai probabilă locație a electronului.

Diferența dintre potențialul intern și sarcina externă este cea care creează astfel de orbitali. Calitatea energiei interne (potențialul) caracterizează un obiect material. Cu alte cuvinte, folosind limbajul științei moderne, astfel de învelișuri de electroni (orbitali) ale atomilor determină proprietățile electrice, optice, magnetice și chimice ale atomilor și ale moleculelor, ca și majoritatea proprietăților corpurilor solide, în funcție de numărul și poziția electronilor pe acestea. Forma norului de electroni, așa cum ne amintim de la orele de chimie din școală, poate fi diferită:

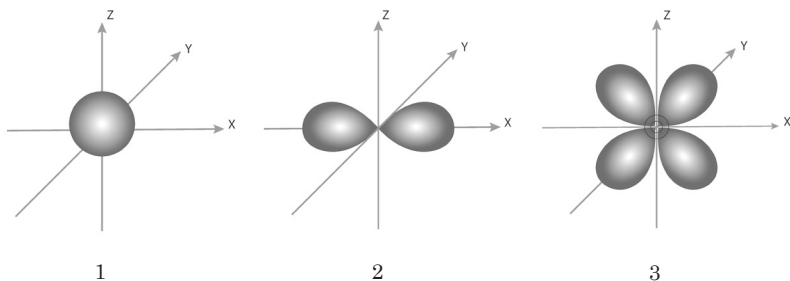

Figura 3. **Forme variate ale norului de electroni**
(„geometria” chimiei cuantice)

- 1) s-orbitalul – nor electronic de formă sferică (semnul cercului);
- 2) p-orbitalul – forma unei gantere sau are formă de pară dublă (semnul infinitului);
- 3) d-orbitalul – forma unei flori cu patru frunze (semnul crucii oblice).

Deci, așa cum se știe, electronul poate exista în două stări simultan, în lumea materială – **ca particulă și ca undă**. Se poate manifesta în locuri diferite în același timp, potrivit, din nou, fizicii cuantice. Plecând, sau mai degrabă, dispărând de pe orbita sa nucleară, electronul se deplasează *instantaneu*. Adică, dispăre aici și apare pe o altă orbită.

Dar cel mai interesant lucru privind acest subiect este ceea ce oamenii de știință nu știu încă. Să analizăm, de exemplu, un electron al atomului de hidrogen, un element care intră în componența apei, în organisme vii și resurse naturale. Este unul dintre cele mai răspândite elemente în spațiu. Norul electronic care este amplasat în jurul nucleului atomului de hidrogen are formă sferică. Este ceea ce poate detecta știința modernă în zilele noastre. Dar savanții nu știu încă faptul că **electronul în sine este răsucit**

într-o spirală. *Mai mult, în funcție de locația sarcinii, această spirală (una și aceeași) poate fi răsucită atât spre stânga, cât și spre dreapta. Datorită acestei forme spiralate și schimbării locației concentrării de sarcină, electronul trece cu ușurință de la starea de particulă la cea de undă și viceversa.*

Iată un exemplu la figurat. Imaginează-ți că ai o portocală în mână. Folosind un cuțit, îndepărtezi cu grijă întreaga coajă de pe aceasta într-un cerc în spirală, mișcându-te de la unul dintre punctele sale, să ne exprimăm convențional, din punctul A către altul – punctul B. Dacă separi această coajă de portocală, atunci, în forma obișnuită strânsă, va avea formă sferică, repetând contururile portocalei. Iar dacă o întinzi, va semăna cu o sfoară în formă de undă. Deci, în exemplul nostru figurativ, partea portocalie a cojii portocalei va reprezenta spirala electronului, pe suprafața căreia există o sarcină externă în zona punctului A, în timp ce sarcina internă se află în zona punctului B pe interior (pe partea albă a cojii). Orice schimbare externă în punctul A (pe partea portocalie a cojii) va duce la aceeași schimbare interioară instantanee, dar care va fi opusă ca forță și influență în punctul localizat pe partea albă a cojii, sub punctul B. Imediat ce sarcina externă a electronului se reduce, spirala se întinde sub influența potențialului intern, iar electronul trece în stare de undă. Când sarcina externă reapare, fiind formată datorită unei interacțiuni a undei cu materia, spirala se comprimă, iar electronul intră din nou în starea de particulă. În starea de particulă, electronul are o sarcină externă negativă și o spirală orientată spre stânga, iar în starea de undă, are o spirală orientată spre dreapta și o

sarcină externă pozitivă. Toată această transformare are loc datorită ezoosmosului.

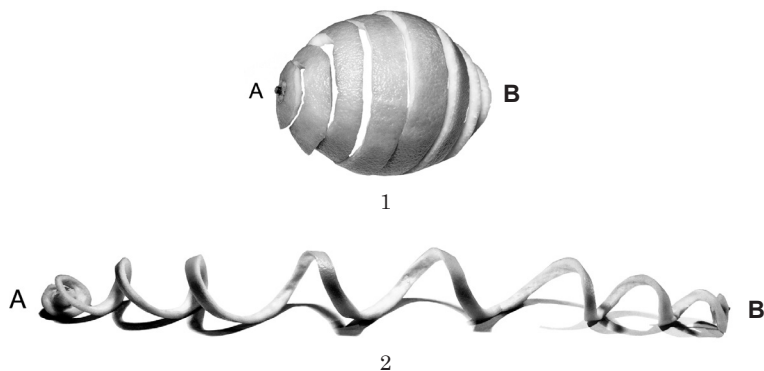

Figura 4. Exemplu figurativ de transformare a electronului dintr-o particulă într-o undă:

1) starea de particulă; 2) starea de undă.

Observatorul din perspectiva lumii tridimensionale poate vedea electronul ca o particulă, dacă anumite condiții tehnice sunt create. Dar Observatorul din perspectiva dimensiunilor superioare, care vede lumea noastră materială sub formă de energii, este capabil să observe o altă imagine a structurii aceluiași electron. În particular, se va vedea faptul că cărămizile informaționale care alcătuiesc electronul vor manifesta doar proprietățile undei de energie (a unei spirale întinse). În plus, unda respectivă va fi infinită în spațiu. Simplu spus, poziția electronului este de așa natură în sistemul realității, per ansamblu, încât se va afla peste tot în lumea materială.

Anastasia: Se poate spune că va exista, indiferent dacă îl vedem ca Observatori ai lumii tridimensionale sau nu?

Rigden: Da. Pentru a înțelege asta, să luăm în considerare un alt exemplu cu o oglindă. Să presupunem că unele cărămizi informaționale fundamentale formează o structură care reprezintă un punct local, un obiect oarecare. Îl punem în mijlocul unei camere, în care este plasată o multitudine de oglinzi, sub un anumit unghi, în așa fel încât obiectul se reflectă în fiecare oglindă. Ca urmare, obiectul se află în mijlocul camerei, se reflectă în fiecare oglindă și, prin urmare, îl vedem și, respectiv, informația despre acesta există și în conștiința noastră. Pe scurt, informația despre obiect există simultan în câteva locuri. Dacă înlăturăm una dintre oglinzi, nu vom observa obiectul în acel loc. Dar când punem la loc oglinda, acesta va reapărea. Deci, în realitate, informația despre obiect nu a dispărut. Doar că îl vedem în anumite condiții de manifestare a informației, și odată ce condițiile s-au schimbat, nu îl mai vedem. La modul obiectiv însă, obiectul respectiv continuă să existe în acel loc, în plan informațional. Reflexia poate avea un flux continuu, ceea ce înseamnă că acest obiect există în fiecare punct al acestei camere (și, apropo, nu numai al camerei, ci și al spațiului din afara limitelor camerei), indiferent dacă îl vedem sau nu.

Potrivit fizicii cuantice, existența electronului în starea de particulă depinde de chiar actul de măsurare sau observație. Cu alte cuvinte, electronul care nu a fost măsurat și care nu este observat nu se comportă ca o particulă, ci ca o undă. În acest caz, pentru electron, există un câmp de probabilități multiple, căci el se află aici și acum în mai multe locuri simultan, adică în stare de superpoziție. Cu toate acestea, chiar dacă electronul deține o poziție multiplă, acesta va fi

unul și același electron și una și aceeași undă. Superpoziția este posibilitatea de a exista simultan în toate stările alternative posibile, până când are loc o alegere, până când Observatorul realizează o măsurare (o detectare a obiectului dat). Imediat ce Observatorul își concentrează atenția pe comportamentul electronului, el, adică electronul, se comprimă imediat într-o particulă, adică, se transformă dintr-o undă într-un obiect material, poziția căruia putând fi localizată. Pe scurt, după măsurare, sau să spunem, după alegerea Observatorului, un obiect va exista doar într-un singur loc.

Anastasia: Uau, asta este o informație interesantă! Concluziile fizicii cuantice, se pare, sunt valoroase pentru cei care sunt angajați în desăvârșirea de sine. Asta explică într-un fel de ce o persoană eșuează în meditație. Până la urmă, ce anume contribuie, să spunem așa, la „materializarea” procesului meditației, adică a tranziției de la starea de undă la starea materială, unde energia, din nou, dobândește proprietățile materiei? Tocmai observația și controlul din partea naturii Animalice. Cu alte cuvinte, meditația eșuează când procesele mentale, tipice stării zilnice, obișnuite, ale conștientului, devin active. Pe lângă asta, creierul încearcă mereu să identifice ceva și să localizeze un obiect de observat. O astfel de situație are loc când Personalitatea nu se cufundă suficient într-o stare modificată de conștient în timpul unei meditații sau când pierde controlul asupra acestei stări. Asta permite naturii Animalice să intervină în procesul de observație. Ca rezultat, apar imagini asociative, iar Adevărul se pierde. Unda se transformă în materie. Dar imediat ce „deconectezi creierul” cu procesele sale de gândire și intri complet în meditație, datorită unei

manifestări a sentimentelor tale profunde, atunci se produce o expansiune a conștiinței, iar materia observată din perspectiva naturii Spirituale se transformă într-o undă. Te contopești cu adevărata realitate a lumii, devii una cu ea și, în același timp, îi simți toată diversitatea, de parcă ai fi o multitudine și pretutindeni. Acesta este momentul când se produce adevărata meditație, ca proces de cunoaștere a Adevărului.

Rigden: Absolut corect. Lumea naturii Animalice este lumea dominanței materiei și a legilor sale. Lumea lui Dumnezeu este lumea energiilor perfecte. Când meditezi, când ești într-o stare modificată a conștiinței, devii parte din proces, o parte din manifestarea divină aici. Imediat ce se activează în tine Observatorul din partea naturii Animalice, ai impresia că ai câștigat control asupra materiei. De fapt, materia (Rațiunea Animalică) este cea care capătă control asupra ta. Ca rezultat, devii doar un obiect material mai pronunțat, de fapt, te transformi într-un obiect corpuscular de materie generală (corpuscul, din latinescul corpusculum, însemnând „corp”, „cea mai mică particulă de materie”) și te supui legilor materiei. Dacă te reorientezi spre starea de undă, devii parte din manifestarea divină în această lume, adică, un Observator din partea naturii Spirituale. De aceea se spune: ce ai în tine mai mult, asta vei fi. În starea de meditație, percepția obișnuită dispăre. Conștiința unui practicant experimentat, în mod special dacă luăm în considerare starea sa în practica spirituală „Floarea de lotus”, într-adevăr, se extinde considerabil, se extinde dincolo de granițele lumii obișnuite. Omul simte că este simultan peste tot. Poți spune că superpoziția din fizica cuantică, dobândirea stării de undă este la fel ca obținerea în meditație a unei

stări de ieșire în dimensiuni mai înalte, în care materia este deja absentă. Superpoziția în starea de meditație este când „vezi”, în sensul de a simți prin sentimente profunde, întreaga lume și manifestările sale diverse. Dar imediat ce Observatorul se focusează pe un obiect, conștientul său se îngustează și este limitat de obiectul observat. Asta înseamnă că unda se transformă în materie, odată ce faci o alegere și te concentrezi pe detalii concrete. Deoarece, când te concentrezi pe detalii, percepția cuprinzătoare dispare, rămânând numai detaliile. Gândurile de la natura Animalică sunt un fel de unealtă, o putere de a materializa obiecte, în vreme ce sentimentele de la natura Spirituală sunt o forță de expansiune a conștientului și de ieșire în dimensiuni mai înalte.

Anastasia: Da, cât de complexă este această lume și cât de evidente pot fi lucrurile simple în ea.

Rigden: Acum, cu privire la fizica cuantică... Pe de o parte, noțiunea Observatorului a extins granițele cunoașterii savanților, dar, pe de altă parte, a provocat un blocaj în știință. Până la urmă, poziția Superobservatorului dovedește că există o forță imensă, care poate influența Universul din afară, toate obiectele acestuia și toate procesele care au loc în interiorul său.

Anastasia: Deci, de fapt, aceasta este o altă cale pentru a demonstra științific existența lui Dumnezeu?

Rigden: Da. Omul are Suflet ca parte a puterii divine. Cu cât mai mult își transformă lumea interioară, cu atât Personalitatea se contopește cu Sufletul,

dezvăluindu-se în fața lui Dumnezeu, și cu atât devine mai puternic spiritual și capătă abilitatea să influențeze lumea fizică din dimensiuni superioare. Cu cât sunt mai mulți oameni de acest fel, cu atât această influență este mai semnificativă și mai de amploare. Superobservatorul este Dumnezeu, care poate influența totul. Omul, ca Observator din partea naturii Spirituale, este Observatorul care poate să intervină în procesele lumii și să le schimbe la nivel micro. Desigur, anumite manipulări ale materiei sunt accesibile oamenilor din perspectiva Observatorului din partea naturii Animalice. Dar omul obține adevărata putere de influență numai atunci când se activează Observatorul său din partea naturii Spirituale.

Anastasia: Când faci practici spirituale și ai o viziune extinsă asupra realității lumii, realizezi că acesta este un fapt. Minunile incredibile făcute de cei care, în vremuri diferite și pe diferite continente, au fost considerați sfinți, sunt o dovadă în acest sens. Deoarece, pentru ei, era ușor să oprească forțele naturii, să schimbe structura apei, să vindece orice boală și chiar să învie oamenii din morți.

Rigden: Desigur, oamenii nici nu-și pot imagina ce abilități zac în ei. Observația este primul pas spre a cunoaște secretele ascunse. Prin actul contemplării din perspectiva Observatorului din partea naturii Animalice sau a naturii Spirituale, influențăm o situație particulară, posibilul ei rezultat și o decizie în lumea care este invizibilă nouă, deoarece facem o alegere. Fiecare situație este un fel de răspuns nu numai la prezența ta în acest loc aici și acum, dar și la modul în care te observi pe tine însuși în acest moment.

Anastasia: În esență, observăm o parte din noi înșine în ceea ce ne înconjoară, și nu realitatea lumii o judecăm, ci modul în care o interpretăm și în acord cu înțelegerea noastră despre lume.

Rigden: Corect. Exprimând ceva despre lume, în general exprimăm ceva despre noi înșine. Un bun ascultător va auzi întotdeauna mult mai multe despre persoana care vorbește decât intenționează aceasta să dezvăluie despre sine.

Anastasia: Cu alte cuvinte, într-un fel sau altul, vedem lumea exterioară printr-un fel de „ochelari roz” ai Observatorului din partea naturii Animalice. Cu cât lucrăm mai puțin pentru a ne transforma lumea interioară, cu atât mai rău pentru noi. Căci, în acest caz, doar experiența asociată cu dominația Observatorului din partea naturii Animalice va crește mai mult, ceea ce înseamnă că vom primi o imagine și mai distorsionată asupra percepției lumii.

Rigden: Da. Acest lucru, întâmplător, poate fi urmărit chiar și din perspectiva cunoștințelor existente despre creier, conștient și felul de a gândi al unei persoane și despre modul în care s-a format viziunea acesteia asupra lumii. De regulă, într-o societate consumeristă, unei persoane i se insuflă din naștere anumite directive, și anume că lumea este materială și, chipurile, singura realitate existentă pentru oameni. Am spus deja cu privire la creierul nostru că este organizat în așa fel încât să se adaptează foarte repede la diverse stereotipuri, mai mult, continuă să se bazeze pe acestea, până când persoana alege altele noi. Astfel, omul începe să-și construiască viața din

copilărie, în esență, pe tipare greșite și pe o viziune unilaterală asupra lumii din perspectiva Observatorului din partea naturii Animalice. El ignoră pur și simplu tot ce nu corespunde tiparelor sale și alegerii sale personale. Omul de parcă ar alege o gamă foarte îngustă de cunoaștere a lumii și a propriului sine, nefiind interesat de mai mult. Ca rezultat, oamenii folosesc asocieri „banale” și devin destul de previzibili în acțiunile și intențiile lor.

Ce reprezintă acea informație selectivă din lumea exterioară, cea mai mare parte din ea venind prin intermediul vederii? Ceea ce vedem, potrivit fizicii cuantice, este o iluzie generată de geometria spațiului. În starea obișnuită de conștient nu percepem lumea din perspectiva unui Observator detașat, din spațiul cosmic sau a altui Observator, ci din perspectiva Observatorului care este cufundat în această lume tridimensională și care este plasat pe coordonate specifice, la un anumit punct în timp. Din acest motiv, vom percepe lumea unilateral, numai din acest punct, iar în acest caz, va exista distorsiune. Chiar și corpul nostru îl vedem ca o imagine tridimensională, percepută de creierul nostru, acordat la o stare de zi cu zi a conștientului, pentru noi, normală. Dacă schimbăm starea de conștient, și, de exemplu, ne analizăm corpul fizic în starea de meditație, vom vedea aura și învelișurile corespunzătoare, în general, structura noastră complet diferită. În timpul unor meditații mai complexe cu referire la observarea unor dimensiuni superioare, poți vedea întreaga ta structură la o scală mai mare, inclusiv părțile localizate în alte dimensiuni. Toate acestea, în mod corespunzător, ne vor extinde înțelegerea cu privire la structura energetică a omului

În plus, trebuie să luăm în calcul localizarea creierului în interiorul craniului, cu alte cuvinte, faptul că este complet izolat de mediul extern. Creierul nu are contact direct cu lumina din spațiul fizic înconjurător. Lumina care intră prin ochi este pur și simplu convertită într-un semnal electric. Și acest semnal este cel pe care creierul îl analizează și îl decodează în „întuneric”, la figurat vorbind. Cu alte cuvinte, creierul nostru nu vede „imaginea reală” (sau mai exact iluzia geometriei spațiului respectiv), ci doar un semnal convertit din exterior – „o copie electrică” a imaginii vizibile în gama limitată de percepție.

Anastasia: În general, pe lângă faptul că aceasta este o „copie electrică” a stării obiectelor observate cu o clipă în urmă, ea nici măcar nu poate fi numită o bucățică de informație din acea varietate a lumii vizibile și, cu atât mai mult, a lumii invizibile. Iar omul încă se autoiluzionează, crezând că știe această lume și o înțelege...

Rigden: Da, omul crede astfel din cauza obiceiului de a gândi din perspectiva naturii Animalice... Dar el trebuie să-și pună întrebarea cine anume gândește în el și ce este conștientul? Creierul este un biodispozitiv excepțional prin complexitatea structurii sale, a funcțiilor (inclusiv cele de apărare), cu un număr astronomic de elemente și relații între acestea, fără un contact direct cu mediul înconjurător. Creierul este supraabundent, cu alte cuvinte, este capabil să efectueze funcții de o complexitate incomensurabilă mai mult decât este necesar, de exemplu, pentru a locui pe planeta Pământ. Creierul este mereu în lucru: atât ziua, cât și noaptea. Acesta își schimbă doar stările,

de exemplu, de somn, veghe și așa mai departe. Îi este caracteristică o auto-reorganizare permanentă a propriului sistem. Rămâne de regulă stabil de la jumătate de secundă până la două secunde și jumătate, și apoi se activează unele variabile și conexiuni flexibile, altele se dezactivează, în timp ce conexiunile rigide lucrează constant. Creierul este într-un fel „plictisit” de monotonie. Procesul de gândire se petrece constant. Procesarea diferitelor informații în interiorul său are loc non-stop.

Creierul este un mediator între conștient și lume. El primește și încearcă să descifreze coduri, cu alte cuvinte, semnale variate, inclusiv cele venite de la cele cinci simțuri. Dar este deosebit de important să menționăm că creierul este capabil să perceapă multe alte semnale ce vin nu numai din lumea vizibilă, ci și din cea invizibilă. O dovadă în acest sens, pentru savanții din ziua de azi, sunt experimentele derulate cu participarea oamenilor implicați în anumite practici meditative modificându-și starea propriului conștient. Aceștia sunt călugări budiști, șamani siberieni, clarvăzători și așa mai departe. Pe lângă asta, grupul experimental respectiv include oameni care manifestă abilități neobișnuite sporadic și spontan: telepatia (transfer de gânduri la distanță), clarviziunea, telekinezia (abilitatea de a muta obiecte fizice și de a le schimba forma cu ajutorul gândului), și așa mai departe. În general, aceste abilități sunt inerente fiecărui om, dacă sunt activate.

Anastasia: Aceasta este, de fapt, dovada că o persoană, având Cunoștințe de bază, este capabilă să exploreze cu succes lumea într-o stare modificată a

conștientului, fără să iasă din camera sa, cu ochii închiși și fără ajutorul niciunui mijloc tehnic și al niciunuia dintre simțurile familiare.

Rigden: Observă că o astfel de cunoaștere va fi mult mai informativă și mai bogată decât cea obținută de către om în starea obișnuită de conștient. Din ce motiv? Deoarece conștientul său începe să lucreze într-un regim *diferit*.

Chiar și cu echipamentul modern, poți să urmărești cum se reorganizează activitatea creierului în starea modificată de conștient. Când un om gândește în starea obișnuită de conștient, activitatea celulelor nervoase din diferitele zone ale creierului arată similar cu un cer înnelat, cu alte cuvinte, au un aspect dezordonat. Dar când omul este într-o stare modificată de conștient, atunci se formează o imagine complet diferită a activității creierului. „Stelele” se aliniază cumva sub forma unor „clustere” specifice de o anumită formă – sfere, nori, fluxuri și raze având o direcție clară.

În plus, trebuie să acordăm atenție la structura (forma) craniului uman din interior și la țesuturile adiacente. Oasele frontale, parietale și occipitalul, cu reliefurile lor speciale, merită o atenție deosebită. Acesta este un fel de prototip biologic de oglinzi concave, care pot focaliza, absorbi și reflecta unde de diferite frecvențe. Această structură servește ca un bun rezonator (din latinescul „resono” – „scot un sunet ca răspuns”, „răsun”), cu alte cuvinte, este capabilă de a acumula și de a focaliza energia vibrațiilor și de a o face mai puternică.

Anastasia: Această informație este destul de interesantă. După cum se știe din exemplul din radiotehnica modernă, oglinzile concave au proprietățile unei antene de primire și transmitere.

Rigden: Absolut corect. Deci creierul este, în mare măsură, un dispozitiv biologic unic, care efectuează multe funcții și servește ca receptor și transmițător de informație nu numai din lumea exterioară vizibilă, dar și din cea invizibilă, inclusiv din lumea interioară a omului.

Când o persoană începe să mediteze, dă un ordin mintal, folosind unele chakrane sau altele și activând energii subtile, care, la rândul lor, activează anumite zone din structura energetică. Datorită acestui ordin mintal, creierul corpului fizic, de asemenea, se reconfigurează într-un mod de operare al unei stări modificate de conștient. Ca să spunem așa, are loc un proces destul de interesant în meditațiile mai profunde: meditatorul realizează practic „oprirea gândurilor”. Iar informația în formă pură este obținută datorită forței numite de către oameni încă din timpurile străvechi al șaselea simț, intuiție (Cunoaștere intuitivă). Și o astfel de cunoaștere este mult mai profundă, bogată și variată decât percepția obișnuită vizibilă a lumii. Până la urmă, Observatorul din partea naturii Spirituale percepe procesele energetice prin sentimente, integru și cu claritate, cunoscând adevărata realitate. Datorită acestui lucru, pentru el devine evident după meditație ce diferență semnificativă este între ce percepe creierul uman, în mod șablonard, ca „realitate” în lumea tridimensională și ce reprezintă de fapt realitatea care formează evenimentele acestei lumi. Pentru un astfel de Observator, nu este o problemă să extragă informația

care este cu mult înaintea înțelegerii științifice curente a anumitor procese din această lume.

Ca urmare, pentru creier ca biodispozitiv, lumea exterioară constituie doar niște copii multiple, pe care le percepe potrivit sarcinii care i-a fost stabilită de către Observator, în concordanță cu lumea interioară și cu alegerea Observatorului însuși. Fiecare om își trăiește realitatea în funcție de alegerea sa și de percepția interioară.

Anastasia: Da, acum am o înțelegere mai profundă a motivului pentru care ar trebui să tindem spre a trăi și a dobândi experiență proprie, din perspectiva Observatorului din partea naturii Spirituale. Numai atunci există o șansă reală de a nu ne irosi viața pe numeroase rătăcirii, de a nu ne bloca în iluziile observațiilor venite din partea naturii Animalice, de a ne schimba destinul și de a ne forma realitatea salvării spirituale încă din timpul acestei vieți. Până la urmă, ce gândim se va și crea, manifestându-se o realitate sau alta.

Rigden: În procesul său de cunoaștere, omul poate ajunge atât de departe cât crede că poate. Cu cât este mai perseverent în îndepărtarea de concepțiile sale limitative, formate de către natura Animalică, cu atât mai vizibilă va fi influența sa asupra realității. Prin formarea unei perspective puternice asupra vieții din unghiul Observatorului din partea naturii Spirituale, omul își poate înțelege interconexiunea profundă și interacțiunea cu întreaga lume.

Omul, ca Observator din partea naturii Animalice, fixează obiecte care sunt importante pentru el în

lumea înconjurătoare, sporind importanța acestora pentru sine prin puterea atenției. Acordarea de importanță unuia sau altui obiect depinde de viziunea omului, de experiența acestuia în cunoașterea lumii și a propriului sine. Odată ce omul începe să se bazeze pe circumstanțe exterioare, generează mișcare, asta provocând neliniște, manifestarea de iluzii multiple care îi captează atenția și mai mult.

Omul, ca Observator din partea naturii Spirituale, se uită la lume cu imparțialitate. Sprijinul său în viață și obiectul semnificativ este Sufletul. Până la urmă, este imposibil să cunoști adevărul exteriorului fără să cunoști Adevărul interiorului, pentru că atunci nu există Observator în fața căruia sunt dezvăluite toate secretele lumii.

Anastasia: Știți, a fost o etapă în viața mea când percepeam multe dintre cuvintele Dvs. mai mult intuitiv decât conștient: ele m-au inspirat și m-au ajutat să trăiesc și să depășesc dificultățile omenești. Dar când am început practicile avansate, în special a celor referitoare la structura invizibilă a omului, mi-am extins semnificativ limitele percepției asupra lumii și asta a contribuit la dobândirea unei experiențe spirituale neobișnuite, a oferit o oportunitate pentru contemplare spirituală și autodescoperire prin cele mai profunde sentimente. Mulțumită acestei experiențe, am realizat valoarea acelor Cunoștințe pe care ni le oferiți. Într-adevăr, trăirile din meditații nu pot fi redată în cuvinte, dar ele schimbă fundamental atitudinea față de lumea înconjurătoare, când realmente simți ceva ce este mult mai valoros decât această întreagă lume materială... Cel mai interesant este faptul că, după

această breșă în practică, calitatea meditațiilor însele s-a schimbat. În mod special, aș vrea să menționez caracterul multifacțat al meditației „Floarea de lotus” în raport cu lucrul cu cele mai profunde sentimente și minunatele Cunoștințe practice de bază despre sine, care permit cunoașterea structurii energetice a omului în meditația „Piramida”. Apropos, este posibil să vorbiți lumii despre această meditație? Dacă da, v-aș fi foarte recunoscătoare dacă oamenii ar putea afla despre aceste Cunoștințe primordiale direct de la Dvs.

Rigden: Desigur. „Piramida” nu constituie nici pe departe o culme a perfecțiunii, deși este o meditație foarte eficientă, care te ajută să-ți simți adevărata lume interioară și, de asemenea, să înțelegi structura complexă a omului, care este puțin cunoscută oamenilor din ziua de azi. Totuși, înainte de a vorbi despre această meditație, cred că este de folos să-i familiarizăm inițial pe oameni mai în detaliu cu cunoștințele privind structura invizibilă a omului. Din vremuri străvechi, aceste cunoștințe erau prezente la diferite popoare. Nu pot spune că sunt complet pierdute în prezent, unele mențiuni despre ele au rămas parțial, dar în ce formă, este o altă chestiune. Deși nu e de mirare acest lucru, căci mintea sofisticată a omului nu este capabilă numai de asta.

Așa cum am spus deja, omul este mult mai mult decât pur și simplu materie. În structura sa, este foarte complex, nu numai la nivel fizic, dar și la nivel energetic. Analizând structura fizică a omului, chiar și cu echipament modern, putem vedea doar o parte a structurii sale, existentă în tridimensionalitate. Mai mult, dacă luăm în considerare structura de

ansamblu a omului, cea mai mare parte a construcției acestuia aparținând lumii invizibile, descoperim că, la nivel fizic, omul este mai slab protejat decât la nivelul energiilor subtile.

Întreaga structură a omului este creată în așa fel încât Sufletul să fie mai bine protejat decât corpul.

Corpul este doar un înveliș material adițional înlocuibil, creat pentru anumite condiții de existență în Univers, în geometria spațiului tridimensional. Este temporar și muritor. Este un fel de biomașină controlată de o Personalitate, cu alte cuvinte, de către cel care face constant alegeri, reflectate în evenimentele de pe calea vieții sale și în dezvoltarea sa spirituală în general. Schimbarea corpurilor în procesul reîncarnărilor este doar o reînnoire a acestui înveliș exterior adițional, vorbind la figurat, este ca regenerarea pielii în corpul fizic sau ca schimbul de haine în viața de zi cu zi. În mod natural, între părțile fizice și energetice ale structurii omului are loc o interacțiune și se produc diverse procese privind schimbul de energie și informație.

Așa cum am spus anterior, totul în lume este interconectat. Lumea este multidimensională și are paralele diferite. **Omul în lumea invizibilă este un subiect complex informațional, orientat spațial, care există în mod stabil simultan în șase dimensiuni.** Este dificil pentru oamenii moderni să înțeleagă, dar sper că, odată cu dezvoltarea unei fizici și biofizici calitativ noi, știința va descoperi și acest fapt. **Omul există în șase dimensiuni constant și simultan, dimensiunile respective influențându-se una pe alta. Dar omul are o șansă în timpul vieții sale să realizeze contopirea Personalității cu Sufletul, să dobândească**

maturitate spirituală și să iasă în dimensiunea a șaptea (Nirvana, rai), adică să dobândească propria eliberarea spirituală, să cunoască dimensiuni mai înalte dacă dorește. Ca o comparație, un Bodhisattva, ca Ființă Spirituală existând liber în încarnarea pământescă, în structura umană a unui corp (ca Ființă Spirituală, Bodhisattva poate pleca în lumea spirituală oricând, spre deosebire de Sufletul omului care este întemnițat în structură), există constant și simultan în 72 de dimensiuni. Acesta este exact numărul de dimensiuni în Universul global. Pe scurt, un Bodhisattva există temporar într-o structură localizată în cele șase dimensiuni ale lumii materiale, ca la toți oamenii. Dar în loc de Suflet uman, el are o Ființă Spirituală perfectă din lumea lui Dumnezeu, care există constant și simultan în 72 de dimensiuni, unde poate să aducă modificări.

Anastasia: Da, acesta este un bun exemplu, care oferă o înțelegere privind oportunitățile unice pentru dezvoltare spirituală, pe care le are omul în cursul vieții sale și motivul pentru care fiecare moment al vieții este atât de prețios. Ați menționat că universul are 72 de dimensiuni. Cred că cititorii vor fi foarte interesați să afle că numărul de dimensiuni din Univers este limitat. Îmi amintesc că vorbeați odată despre ezoosmos, lumi paralele, paradoxul paralelei, despre diferența dintre conceptele de „dimensiuni paralele” și „lumi paralele”.

Rigden: Da, lumile și dimensiunile paralele nu sunt unul și același lucru. Poate exista o multitudine de lumi paralele. Într-un fel sau altul, ele sunt intercalate cu dimensiuni diferite. Dar toate acestea există într-un Univers global. Ce este o paralelă? Voi explica folosind un

exemplu figurativ din viețile oamenilor. Fiecare om își trăiește viața cum ar fi în propria sa „realitate”, de fiecare zi, în lumea sa mică, care, pentru câteva momente, se intersectează cu câteva alte „realități” din viețile altor oameni. Cu alte cuvinte, conștientul său individual trăiește separat, ca și cum ar fi în propria lume paralelă, dar într-o lume comună pentru toți. Alți oameni, cu viețile lor, cu gândurile, lumea interioară și mediul înconjurător, trăiesc în paralel cu el, și omul nici măcar nu știe de existența acestora. Așa sunt și lumile paralele: ele sunt multe, unele intră în contact una cu alta, altele există în paralel, rămânând individuale. Dar toate fac parte din sistemul de 72 de dimensiuni ale Universului global.

Aceste 72 de dimensiuni sunt în general reprezentate de energii subtile și brute care alcătuiesc anumite câmpuri energetice, formând o dimensiune sau alta. Nu există un hotar clar între ele. Unele și aceleași energii pot fi prezente într-o dimensiune, și în alta și în a treia. Toate dimensiunile sunt interconectate și separate în același timp. Diferența este, să spunem, în arhitectura energetică a fiecărei dimensiuni. În dimensiunile dominate de energii mai subtile, chiar și cea mai mică schimbare poate produce schimbări globale în alte dimensiuni dominate de energii brute (constituite din energii subtile). Dimensiunea a 71-a este una dintre cele mai complexe prin structura sa energetică. A 72-a dimensiune este cea mai sofisticată, cea mai înaltă și cea mai universală dimensiune din Univers. Din ea, poți influența orice dimensiune sau paralelă și poți produce orice schimbări de acolo, cu alte cuvinte, poți influența ezoosmosul în mod direct. Aceasta este cea mai înaltă dimensiune pe care o rațiune Spirituală individuală o poate percepe, datorită dezvoltării sale în această lume

a universului manifestată prin Sunetul divin. Deși dimensiunea a 72-a este cea mai complexă, este, în același timp, destul de simplă. Este conectată cu dimensiunea 1. Prima dimensiune este în esență impulsul primar, ezoosmosul, purtătorul tuturor schimbărilor subsecvente către alte dimensiuni și care influențează toată materia, inclusiv timpul, spațiul, gravitatea și așa mai departe. Fără ezoosmos, nu ar fi existat nici mișcare, și, ca urmare, nu ar fi existat viață.

Aceste cunoștințe existau și în vremuri străvechi, ce-i drept în acele forme asociative ușor de înțeles pentru oamenii care locuiau pe atunci. De exemplu, în India, China și Egiptul antic, cunoștințele despre geometria spațiului și despre structura universului au existat din cele mai vechi timpuri. Simbolul sacru al celor șaptezeci și două de dimensiuni era un șarpe care își mușcă propria coadă. În plus, corpul acestuia era reprezentat în forma a 72 de inele (sau mai exact „verigi” ale corpului), care sugerau simbolic dimensiunile Universului. Capul șarpelui simboliza arhitectura energetică complexă a dimensiunii a 71-a care trece în dimensiunea a 72-a. Iar șarpele mușcându-și propria coadă simboliza tranziția de la complex la simplu și conexiunea dimensiunii a șaptezeci și două cu prima dimensiune.

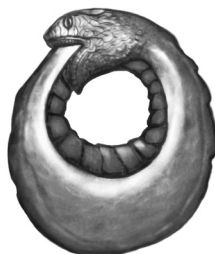
Anastasia: Da, am întâlnit în mod repetat acest artefact străvechi în lucrările arheologice dedicate culturii și vieții cotidiene a diferitelor popoare ale lumii. Cred că cititorii vor fi interesați să afle o precizare esențială, respectiv, cum ar trebui să fie orientat capul șarpelui – în sensul acelor de ceasornic sau invers? Până la urmă, există variațiuni diferite în culturi diferite.

1

2

3

Figura 5. Simbolul Universului – șarpele care-și mușcă propria coadă

- 1) fragmente ale imaginii în basoreliefuri, picturi în templele culturii Egiptului antic;
- 2) un inel în forma unui șarpe mușcându-și propria coadă, din descoperirile arheologice din Valea Indului („civilizația Harappă” – civilizație protoindiană, care a existat în mileniul III – II î.e.n.);
- 3) simbol chinez străvechi – un șarpe mușcându-și propria coadă (simbolul este făcut din nefrit, considerată „piatra vieții” în China)

Rigden: Locația originală a capului șarpelui era exact în direcția acelor de ceasornic, ca un simbol al creației și al dezvoltării. Reprezentarea schematică a numărului de dimensiuni sub forma solzilor-inele, era, respectiv, de la stânga la dreapta. Cercul (spirală șarpelui) era și simbolul mișcării creatoare și în spirală

a Universului (în sensul acelor de ceasornic, svastica cea corectă), cu alte cuvinte, mișcarea corespunzătoare acțiunii principale a forțelor Allat (supremația Spiritului asupra materiei). În vremurile străvechi, acest simbol era folosit deseori în decorarea templelor, ca un simbol sacru care vorbea despre Cunoașterea divină. Iar capul șarpelui era pictat în sensul invers acelor de ceasornic, de regulă, de către adepții Rațiunii materiale (rațiunea Animalică), ca un simbol al acelei forțe mici care rotește Universul spre interior, invers acelor de ceasornic (svastica inversată) în direcția distrugerii și anihilării. Acești oameni proclamau pentru sine supremația materiei asupra Spiritului, supunându-se Voinței rațiunii Animalice și implementând în viață principiul dominației puterii materiale.

Anastasia: În esență, aceasta este o substituție a semnului de la plus la minus. Am văzut deseori un astfel de șarpe, al cărui cap este orientat în sensul invers acelor de ceasornic, în scenele arheologice ale masonilor.

Rigden: Acest fenomen a fost destul de comun, de exemplu, în epoca Evului Mediu, în timpul înfloririi alchimiei, în care direcția capului acestei reptile străvechi era deseori reprezentată în sensul invers acelor de ceasornic, ca un simbol al reținerii artificiale sau al regresiei. Deși, astfel de subtilități erau cunoscute doar în cercurile restrânse ale inițiaților. Maselor le era oferită o interpretare destul de plauzibilă a acestui concept, astfel încât puțini dintre oamenii obișnuiți acordau atenție rotației capului într-o direcție sau alta. În zadar însă, deoarece simbolurile și semnele au un rol semnificativ în viața societății, chiar dacă societatea nu bănuiește nimic.

Dar unii au desenat capul șarpelui în sensul invers acelor de ceasornic cu bună știință, în vreme ce alții, din cauza confuziei obișnuite omenești, pierderii cunoștințelor sau copierii incorecte a informațiilor străvechi, pe baza cărora s-a proiectat scenariul respectiv. De exemplu, același lucru poate fi văzut azi în reprezentarea simbolică a lumii sub forma legendarului șarpe indian străvechi Ananta. Potrivit mitologiei indiene, Universul este un *șarpe global uriaș, mușcând-și propria coadă și încolăcind Universul într-un inel*. În interiorul inelului, acesta purta o broască țestoasă imensă, pe spatele căreia erau *patru* elefanți, care susțineau lumea. În centrul lumii, se afla *tărâmul* locuit Jambudvipa, a cărui formă aducea cu o *floare de lotus* înflorind, cu *muntele Meru* în centru.

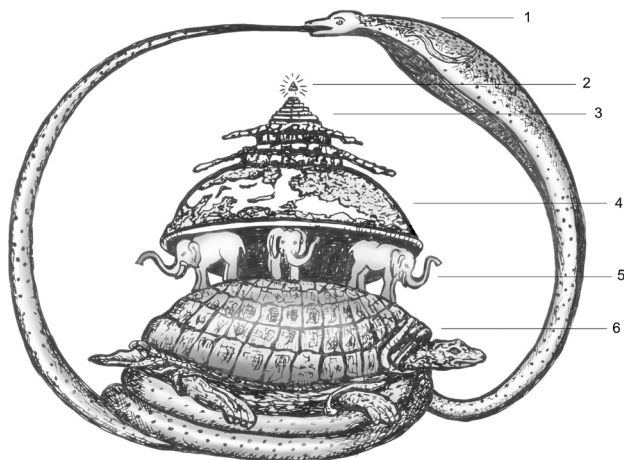

Figura 6. **Reprezentarea simbolică indiană străveche a lumii**

Interpretarea tradițională a imaginii în enciclopedii, potrivit miturilor: 1) șarpele legendar Ananta (din sanscrită – „infini”, „fără sfârșit”) plutind în apele oceanului cosmic;

celălalt nume al său este Shesha; legendele menționează că zeul Vishnu se odihnește pe inelele acestuia; 2) triunghiul de deasupra piramidei trunchiate reprezintă puterea supremului asupra inferiorului; 3) reprezentare convențională a unei imagini a Muntelui Meru, în acest caz, sub forma unei piramide trunchiate; 4) simbol al lumii fizice vizibile sub forma unei semisfere; 5) patru elefanți (simbol al elementelor) susținând lumea terestră (elefantul simbolizând elementul aer nu este vizibil); 6) o broască țestoasă odihnindu-se pe inelele șarpelui Ananta – întruchiparea lui Vishnu, străvechiul zeu indian gardian (natura universală dătătoare de viață).

Interpretarea imaginii din perspectiva cunoștințelor secrete: desenul este făcut din perspectiva percepției masonilor asupra lumii, cu o substituție de semne – o reorientare spre agresivitate a lumii, supremația minții Animalice. Curbură șarpelui este schimbată – cobra cu gluga deschisă este reprezentată în sensul invers acelor de ceasornic. Există un desen a două dimensiuni în centrul lumii, în locul florii de lotus și a reprezentării simbolice a Muntelui Meru; iar în a treia dimensiune (cea umană), este așezată o piramidă trunchiate cu șase trepte vizibile și cu simbolul respectiv reprezentând „puterea pământescă” – vârful triunghiului cu 13 raze, a cărui imagine este deseori folosită de către masoni ca „semnul lor” distinctiv.

Simbolul șarpelui mușcându-și propria coadă era destul de comun printre diferitele popoare din vremurile de demult. În mituri, era asociat cu imaginea Universului, cu actul creației lumii sau cu susținerea Pământului. De exemplu, în mitologia popoarelor africane, în mod special în mitologia Dahomey, există acest personaj arhaic Aido-Hwedo – șarpele-curcubeu. Potrivit mitului, acesta a apărut primul și a existat înaintea tuturor celorlalți. Acest șarpe a susținut Pământul, încolăcindu-se și mușcându-și propria coadă. Potrivit altui mit despre creația lumii, șarpele Aido-Hwedo îl însoțește pe conducătorul panteonului

de zei, Mawu-Lisa, ca slujitor. Mai mult, se precizează că, în timpul actului 0, acest șarpe îl poartă pe zeul menționat în gura sa, cu alte cuvinte, în fălcile sale.

Anastasia: Se pare că zeul suprem al poporului Dahomey a realizat creația lumii din fălcile șarpelui. Deci asta este o referință directă la Cunoașterea care arată că Dumnezeu creează de fapt din dimensiunea a 72-a, mai precis, la intersectarea dintre a 72-a dimensiune și dimensiunea 1? Rezultă că și poporul Dahomey avea astfel de cunoștințe?

Rigden: Din păcate, acest popor vest african, ca multe altele, nu mai posedă deja demult astfel de cunoștințe, a păstrat doar parțial anumite informații până în zilele noastre în legende, informații care au fost transmise strămoșilor lor cu mult, mult timp în urmă. Deși, cândva, aceste cunoștințe au fost lăsate pe continente diferite, diferitelor popoare care nu erau legate geografic.

Anastasia: Da, simbolul șarpelui care-și mușcă propria coadă poate fi găsit nu numai în mitologia popoarelor străvechi ale Africii (dogonii, egiptenii), dar și la popoarele Asiei (chinezii și sumerienii), cele ale Americii de Nord (aztecii), precum și în miturile culturilor străvechi de pe alte continente.

Rigden: Cu timpul, simbolul șarpelui care-și mușcă propria coadă a căpătat în interpretarea umană înțelesul de unitate, totul în unul. A devenit un simbol al eternității și al infinitului, marcând începutul și sfârșitul (alpha și omega, creație și distrugere), și, de asemenea, auto-prezervarea ciclurilor naturale, ciclicitatea

timpului, a nașterii și a morții. Acest simbol al Universului, immortalizat în imaginile Egiptului antic, a apărut mai târziu la fenicieni și greci, care au și inventat un nume aparte pentru el – „uroborus”, în greacă însemnând „a-și devora (absorbi) coada”. Apoi, cuvântul respectiv a devenit de uz comun pentru alchimiști, și înțelesul acestui simbol a suferit o și mai mare distorsiune. În lumea de azi, la sugestia kabaliștilor, simbolul a ajuns sub interpretarea „psihologiei profunde”. În această versiune sucită de mintea umană, este deja privit ca „un arhetip de bază care simbolizează unitatea preistorică a masculinului și a femininului, servind ca început al individualității umane, când Eu-l este cufundat în inconștient, din care experiența conștientă nu este încă diferențiată”. În general, cu cât ne îndepărtăm de Cunoștințele originale și cu cât ne adâncim mai mult în abisul logicii umane materiale, cu atât mai mult se pierde Adevărul. Totuși, asta nu înseamnă că Adevărul este astăzi necunoscut. Aceiași preoți din ziua de azi care au acces la Cunoștințele străvechi încearcă să ascundă Adevărul de mase, pentru a-și menține puterea asupra acestora. Dar, inițial, Cunoștințele au fost date tuturor oamenilor.

Anastasia: Da, **totul este simplu în această lume când deții Cunoștințele**. Referitor la mențiunea lui 72... Surprinzător, de fapt numărul 72 este o combinație de cifre: de 12 (cicluri) a câte 6.

Rigden: Absolut. Acest număr este complex din multe puncte de vedere. În Egiptul antic, de exemplu, existau cunoștințe temeinice privind geometria spațiului, valorile numerice exacte pentru măsurarea unghiurilor figurilor geometrice. Acestea din urmă erau

la baza cunoștințelor în implementarea de diverse proiecte în construcție și arhitectură, inclusiv a celor unice, datorită cărora s-au creat anumite condiții pentru schimbarea fizicii spațiului. Un exemplu elocvent în acest sens este complexul „marilor piramide” din Giza, complex construit în vremea Egiptului Antic. Însă, adevăratul scop al unor obiecte arhitecturale atât de complexe, ale căror unghiuri sunt precise până la un grad, cu folosirea anumitor materiale și a unei arhitecturi complexe, probabil că este clar celor cărora dețin Cunoștințele despre interacțiunea câmpurilor, despre energiile subtile și principiile operării altor dimensiuni, și, de asemenea, despre influența pe care semnele o au asupra lumii. Dar nu asta e ideea. Principalul lucru în acest moment este că aceste cunoștințe existau în Egiptul Antic.

Anastasia: Ați vorbit o dată despre zeul egiptean antic Osiris, activitatea sa, în limbajul nostru, ca Bodhisattva, și despre faptul că egiptenii din vechime asociau numărul 72 cu simbolurile religioase sacre.

Rigden: Este corect. Ideile egiptenilor din vechime cu privire la numărul sacru 72 sunt, de asemenea, legate și de nivelul de percepție al lui Bodhisattva ca Ființă Spirituală asociată în mod direct cu lumea lui Dumnezeu, care cunoaște esența și care este capabil să folosească integritatea celor 72 de dimensiuni. Osiris era reprezentat nu numai ca om, dar și ca o floare de lotus (inițial cu 72 de petale). În unele imagini ale acestuia erau codificate cunoștințe despre Univers. De exemplu, în anumite povestiri, veșmântul alb, în care Osiris era reprezentat ca Judecătorul Suprem al sufletelor umane în viața de după moarte, era acoperit

cu o țesătură de un anumit număr de noduri-boboci de lotus (inițial 72). Mai târziu, când aceste scene au fost redesenate de nenumărate ori și copiate de către oamenii care nu aveau idei despre cunoștințele sacre descrise acolo, numărul respectiv s-a schimbat, iar veșmântul lui Osiris era pictat ca cel al unei mumii, cu alte cuvinte, într-un fel care era mai ușor de înțeles pentru gândirea unei persoane obișnuite. Dar, iarăși, dacă deții cunoștințele, chiar și cu acele texte care au fost transmise prin milenii către generațiile din prezent, datorită picturilor din temple, mormintelor egiptenilor antici, este posibil să înțelegi despre ce este vorba, cum se spune, „să separi grâul de neghină”.

Anastasia: Nu e de mirare că, citirea acestor texte azi, traducerea și interpretarea lor creează mari dificultăți pentru profesioniști. Până la urmă, pentru a înțelege despre ce au scris egiptenii din vechime, trebuie cel puțin, să ne îndepărtăm de formatul minții consumeriste și, în cel mai bun caz, să avem o viziune fundamental diferită asupra lumii, un nivel calitativ diferit al Cunoștințelor.

Rigden: Da, pentru că altfel, vom obține aceeași confuzie ca și în cazul cabaliștilor medievali. Astăzi, nu este niciun secret că preoții evrei au împrumutat multe cunoștințe de alte popoare, inclusiv de la egipteni, cunoștințe pe care le-au interpretat în felul lor, prezentându-le apoi ca fiind învățăturile lor religioase. Deci, numărul 72 era asociat de către cabaliști cu ideea numelui de nerostit al lui Dumnezeu, nume care poate controla toate nivelurile Universului. Pentru cabaliștii medievali, acest nume secret era subiectul principal de studiu. În realitate, acest număr nu are

nimic de-a face cu numele lui Dumnezeu, deși ideea că aceasta este esența Universului, care conține toate forțele naturii, este adevărată. Greșeala lor este pur și simplu de natură umană, respectiv, la nivel de traducere și interpretare greșită a informației privind cunoștințele și semnele Egiptului antic, pe care, mai târziu, le-au modificat și le-au prezentat ca o idee cabalistică (inscripție) a numelui lui Dumnezeu. Ei credeau că cel care este capabil să pronunțe corect acest nume, este liber să ceară orice dorește de la Dumnezeu. De fapt, aceasta este o înțelegere limitată venită de la mintea umană. O astfel de denaturare a cunoștințelor este tipică oamenilor, atunci când aceștia încep să interpreteze cunoștințele spirituale pornind de la logica naturii lor Animalice.

Anastasia: Aveți dreptate. Oamenii tânjesc prostesțte după puterea absolută, dând la schimb Eternitatea pentru un moment de iluzie.

Rigden: Din păcate, oamenii cedează iluziilor impuse de către mintea Animalică, fără să chibzuiască cu grijă și ignorând cel mai important bun pe care-l au – esența Spirituală. Să luăm în considerare măcar următorul exemplu. Legenda egipteană antică al lui Osiris și Seth a fost transmisă până în zilele noastre, legendă care, la vremea sa, a fost interpretată de către mințile filozofilor din clasele înstărite din Grecia antică. Legenda spune că Osiris a învățat oamenii o nouă perspectivă asupra lumii, agricultura, medicina, construirea de orașe, mineritul și prelucrarea cuprului și a minereului de aur, în general, toate atributele vieții civilizate. Seth, fratele mai tânăr al lui Osiris, care era considerat un zeu

malefic al deșertului, era invidios pe gloria și puterea fratelui său și dorea să conducă în locul acestuia. Seth a venit cu o modalitate vicleană de a-l distruge pe Osiris. Pentru a o duce la îndeplinire, s-a dus la Osiris cu cei 72 de complici ai săi. Planul acestora a funcționat și au reușit să-l distrugă pe Osiris. Dar mulțumită soției lui Osiris, Isis, răul a fost pedepsit ulterior, iar dreptatea a fost restabilită. Ca rezultat, Osiris a înviat, dar, de această dată, ca judecător al sufletelor umane în viața de după moarte.

Deci, ce vreau să spun cu privire la această chestiune. Oamenii gândesc deseori din perspectiva dorințelor lor omenești, pierzând din vedere lucruri importante. Dat fiind că numărul 72 presupunea nivelul de cunoaștere al lui Osiris (Bodhisattva), oponentii lumii Spirituale au început să și-o atribuie, pentru a sublinia puterea forței lor de opoziție. De aceea, mai târziu, în structura subordonată Arhonților, se formau cercuri, a căror dimensiune varia în limitele a 72 de preoți „aleși” și așa mai departe. Dar acest mod uman de a gândi este ridicol, deoarece *calitatea forței unei ființe Spirituale este dincolo de orice comparație, cu atât mai mult cu numărul de oameni și, în special, cu dominația naturii Animalice în conștientul lor.*

În această legendă, în forma care a ajuns la noi azi, preoții s-au străduit să arate maselor că zeii se comportau în același mod ca oamenii. Apropos, această idee a fost în mod special și activ popularizată prin legendele Greciei antice (despre zeii Olimpului), și nu este întâmplător faptul că, mai târziu, au fost promovate în toată lumea, printre diverse popoare. Pentru ce s-a făcut asta? Pentru a se insufla maselor ideea

că războaiele, care, în realitate, sunt concepute și organizate de către preoții care se luptă între ei pentru putere pământească, sunt „normale”, deoarece se presupune că zeii fac același lucru, că răul este chipurile „natural”, deoarece este o caracteristică și a zeilor. Cu alte cuvinte, preoții le insuflau oamenilor că, dacă peste ei domnește un rege și trimite oamenii la război, acesta este un lucru „firesc”, deoarece zeii acționează la fel; dacă ai „un șef” rău, și asta e firesc, iar tu, plebeul, trebuie să-l ascuți și să te supui. Ca rezultat, toate acestea formează un conștient public servil și îndepărtează oamenii de calea spirituală reală. Iar pentru generația de preoți, o astfel de ideologie este o scuză comodă pentru lăcomia lor de avere și pentru dorința de putere. De aceea, astăzi, această informație este forțată în mințile oamenilor încă din copilărie. Poate fi găsită în manualele diverselor țări „civilizate”. Astfel, cunoștințele spirituale sunt pervertite și înlocuite cu scopuri și concepte materiale în scopul înrobirii maselor.

Anastasia: Oamenilor pare că le lipsește determinarea în a se scutura de toată pleava și a trăi după Conștiință – așa cum le sugerează Sufletul... Ați menționat că oamenii nu numai că pot obține eliberare spirituală în timpul vieții și pot atinge nivelul dimensiunii a șaptea, dar, de asemenea, pot cunoaște și dimensiuni mai înalte.

Rigden: Absolut. Totul este interconectat în Univers. Omul, mulțumită structurii sale energetice unice, este conectat cu toate cele 72 de dimensiuni. Totuși, una este să fii conectat, fără ca măcar să realizezi aceste conexiuni invizibile, și alta este să cunoști în

mod conștient toate aceste dimensiuni, mai mult, într-o nouă calitate spirituală. O persoană dezvoltată spiritual poate cunoaște toate cele 72 de dimensiuni și să atingă nivelul de Bodhisattva în timpul vieții. Dar, așa cum am spus, o persoană care a cunoscut a șaptea dimensiune, încetează să fie om, devenind ca o unitate nou-născută a lumii Spirituale – o Ființă Spirituală nemuritoare cu un conștient individual și cu un mare potențial spiritual. Cu alte cuvinte, o Ființă care este eliberată din ciclul reîncarnărilor și care-și poate părăsi învelișul temporar – corpul fizic localizat în lumea fizică tridimensională, și care poate merge conștient în lumea spirituală oricând. Imaginează-ți ce schimbări se vor produce în acea persoană în timpul cunoașterii tuturor dimensiunilor Universului în starea sa nouă din punct de vedere calitativ. Dar, din nou, o astfel de dezvoltare rapidă spirituală este posibilă doar în timpul vieții. Din păcate, în practică, în întreaga istorie a omenirii, astfel de oameni sunt foarte puțini. În timp ce percepe dimensiunile mai înalte, omul, să spunem, ajunge să cunoască nu numai creația artificială a Universului la un nivel mai profund și la o scară mai mare, dar și ideea de Dumnezeu, puterea lumii spirituale și comuniunea sa cu El. Omul, evoluând spiritual până la nivelul unui Bodhisattva, parcurge în dezvoltarea sa spirituală 72 de ipostaze, 72 de „oglinzi”. Desigur, această cale de a cunoaște lumea concepută de Dumnezeu nu este ușoară, iar pentru o astfel de cale spirituală, sunt necesare instrumente adecvate, exact ca și în știință; cu alte cuvinte, cunoașterea unor anumite tehnici meditative, care facilitează dezvoltarea spirituală graduală. Este clar că această cale nu este nici pe departe pentru toată lumea, dar totuși, o persoană tânjind spiritual

după Adevărul este capabilă să-l cunoască. Legenda lui Seth și Osiris ne avertizează să nu pășim pe această cale cu logica umană venită de la natura Animalică și cu dorința pentru putere imensă și pentru pământesc, deoarece acest lucru se va sfârși prin pedepsirea unor astfel de oameni imaturi spiritual.

Chiar și o călătorie spirituală măreață începe cu puțin, cu primii pași. Trebuie să practici conștientizarea spirituală, și nu înțelegerea din perspectiva egoismului și a minții pline cu vise de împlinire a dorințelor pământești. Dacă o persoană dorind să se dezvolte spiritual, se limitează doar la astfel de dorințe, cum ar fi „vreau”, „voi deveni”, „voi face”, și în realitate nu face nimic și nu se schimbă în viața de zi cu zi, atunci nu va ieși nimic bun din asta. Dar dacă o persoană este în mod real implicată în auto-educare și dezvoltare de sine, cizelându-se constant prin disciplină, autocontrol și practici spirituale, cu timpul va învăța cum să-și controleze emoțiile, comportamentul și gândurile. Doar atunci când o persoană reușește să asimileze o stare modificată a conștientului, nouă pentru el, și este statornic în împlânzirea naturii sale Animalice, lumea invizibilă va începe să-i dezvăluie secretele. Desăvârșindu-se spiritual în continuare și cunoscând procesele lumii complexe a Universului din perspectiva Observatorului din partea naturii Spirituale, o persoană înflorește ca o floare de lotus cu mai multe petale, îmbogățindu-se cu Înțelepciune și Cunoaștere. Iar când realizează complexitatea acestei lumi, persoana înțelege simultan simplitatea acesteia, în lumina Adevărului etern care se dezvăluie. Desăvârșindu-se spiritual, omul se poate clătina în alegerea sa până

când depășește dimensiunea a șasea în dezvoltarea sa spirituală. În a șaptea dimensiune, el pierde, ca Ființă Spirituală nouă, orice îndoială, și doar Adevărul rămâne, cu un singur vector – vectorul spiritual al dezvoltării ulterioare.

În vremurile de demult în Orient, etapele învățării de către om a căii unui Bodhisattva erau comparate, la figurat, cu înflorirea florii de lotus, când aceasta răsărea din apa tulbure, dezvăluind pe suprafața acesteia o floare albă matură, pură. Începutul căii spirituale a unei persoane era comparat cu o sămânță de lotus care a încolțit pe fundul unei mlaștini sau al unui lac, acesta simbolizând lumea materială tridimensională. Creșterea spirituală a omului, lupta sa cu natura Animalică, eliberarea de îndoieli și de dorințe pământești, lucrul în vederea disciplinării gândurilor și stăpânirea practicilor spirituale erau asemănate cu creșterea tulpinei, trecerea acesteia prin vâscozitatea apei tulburi pe măsură ce își croiește drumul spre suprafață. Contopirea Personalității cu Sufletul și eliberarea spirituală, prin atingerea dimensiunii a șaptea, când o nouă Ființă Spirituală era concepută și când aceasta devenea vizibilă pentru lumea spirituală, era comparată cu apariția unui boboc deasupra apei, cu alte cuvinte, cu manifestarea sa într-o cu totul altă lume. Și cel mai important, acolo unde razele directe ale Soarelui (puterea lumii spirituale) deveneau accesibile, fără a fi distorsionate de către apele tulburi, sub acțiunea razelor, bobocul începe să-și dezvăluie petalele albe ca zăpada. Fiecare nouă petală desfăcută personifica realizarea spirituală a următoarei dimensiuni de către Personalitate. Și acest proces continua până când Omul cunoștea

toate cele 72 de dimensiuni, cu alte cuvinte, până când toate cele 72 de petale se desfăceau complet, și apărea, în toată frumusețea sa divină, o floare magnifică de lotus, sub razele strălucitoare ale mărețului Astru, creatorul său. La fel și Omul, atingând nivelul unui Bodhisattva, stătea în toată bogăția sa spirituală înaintea Celui care a creat această sămânță divină și căreia i-a dăruit viață eternă.

Anastasia: Aceasta este o comparație foarte impresionantă și exactă. Odată, în timpul unei discuții cu privire la rezultatele uneia dintre practicile spirituale, ați precizat un aspect important referitor la motivul pentru care, în vremurile străvechi, o petală de lotus înflorită întruchipa realizarea spirituală a următoarei dimensiuni. Ați putea să le spuneți și cititorilor despre asta?

Rigden: Desigur, și astăzi, cunoașterea fiecărei dimensiuni de către om poate fi comparată cu procesul creșterii și desfacerii de noi petale de lotus, care apar, cresc și prind putere în dezvoltarea lor, deși, înainte de asta, proiecția lor se regăsea doar în inserarea programului genetic de dezvoltare al florii respective. La fel și omul, în procesul cunoașterii și realizării fiecărei noi dimensiuni, manifestă în structura sa, relativ vorbind, „o nouă petală” responsabilă de relația cu dimensiunea respectivă. Desigur, floarea de lotus este o comparație condițională, cum s-ar spune, în vederea înțelegerii esenței procesului. Dar dacă vorbim despre realitate, atunci în structura energetică a omului în timpul dezvoltării sale spirituale, au loc manifestarea, dezvoltarea și îmbunătățirea varietății de relații, sădite inițial în om.

Anastasia: Mulți oameni, pur și simplu, își leagă existența doar de a treia dimensiune, fără să-și înțeleagă adevăratul potențial. Dar când conștientizezi chiar și o mică porțiune din el, înțelegi și responsabilitatea semnificativă pe care o ai pentru viața ta, în ce măsură este totul interconectat, inclusiv cu privire la dimensiuni.

Rigden: Asta e adevărat. Am spus deja că, atunci când un om se naște în corp în această lume materială, starea conștientului său este acordată la unda naturii Animalice, la percepția primară, de către noua Personalitate, a informației despre lumea tridimensională, prin intermediul simțurilor fizice. Sarcina omului care a pornit pe calea dezvoltării spirituale nu este numai de a învăța cum să treacă la o stare diferită a conștientului, dar și de a cunoaște lumea într-o postură nouă pentru el, sporindu-și posibilitățile, înțelegând diferența fundamentală dintre lumea materială și cea spirituală, cu alte cuvinte, să-și facă Alegerea în mod conștient.

Într-adevăr, totul este strâns interconectat în lume. Dar ce știe omul despre lume? Să spunem că, în zilele noastre, anumite câmpuri ale dimensiunii a treia au fost puțin studiate, de exemplu, câmpurile fizice: acustic, electromagnetic, gravitațional, și așa mai departe. Observă că vorbim despre acea dimensiune în cadrul căreia se identifică fiecare om din copilărie, și pe care o consideră ca „natală”, „familiară” și „în mare măsură cunoscută”. Dar știe oare omul că, în esența lor, aceste câmpuri sunt constituite din energii brute? La rândul lor, aceste energii brute sunt constituite din așa-numitele energii subtile, care, din păcate, nu au

fost studiate încă de către știința modernă a zilelor noastre. Dar ideea este că ele, aceste energii subtile, sunt o parte din câmpurile următoarei dimensiuni. În acest mod, între dimensiuni, se produce schimb și influență reciprocă.

Un exemplu simplu este gândul uman. De ce oamenii de știință nu pot să-i identifice originea? Pentru că formarea sa are legătură cu energiile subtile ale unei dimensiuni diferite, în care omul există de asemenea, sau mai degrabă, unde este localizată o parte a structurii sale energetice. Pe când în dimensiunea noastră, energiile brute sunt cele care se manifestă, cum s-ar spune, ca derivate ale aceluși impuls înregistrat de oamenii de știință în observarea excitației neuronale din creier. În general, trebuie precizat că toate dimensiunile, spațiul și timpul sunt interconectate, se produc și constau în combinații variate ale acelor cărămizi condiționale ale universului, despre care am vorbit mai devreme.

Anastasia: Da, știința din prezent știe puține lucruri despre alte dimensiuni, dar avem deja informații care dau de gândit oamenilor inteligenți. De exemplu, este interesant că omul își vede corpul în această formă particulară, și nu în alta, deoarece vederea sa este ajustată la percepția undelor electromagnetice în limitele unei anumite game de frecvențe, sau, cum spun fizicienii, în spectrul luminii vizibile. În spectrul infraroșu sau ultraviolet (în lumina care este invizibilă ochiului), sau în fotografierea de tip Kirlian, omul arată oarecum diferit.

Rigden: Fără îndoială, mai simplu spus, cu echipament modern sau cu anumite tehnici de meditație,

poți vedea diferite forme de strălucire, câmpul electromagnetic al omului, forma aurei și așa mai departe. Și toată această formă ambiguă a omului poate fi văzută și în spațiul tridimensional, care, în combinație cu timpul, constituie spațiul dimensiunii a patra. Dar **în spațiul dimensiunii a cincea, omul** arată diferit din perspectiva interacțiunii energiilor subtile – **sub forma unei piramide cu vârful detașat**. Într-a șasea dimensiune, există o mică modernizare a piramidei...

Este important să remarcăm că **puterea Rațiunii Animalice este limitată doar la șase dimensiuni**, care alcătuiesc „lumea materială” a Universului. În linii mari, lumea materială ocupă doar 5% din Univers. De la dimensiunea a șaptea la a șaptezeci și doua, este o lume de energii și informație care formează, la rândul ei, lumea materială a Universului, și în plus cizelează structurile energetice, datorită mișcării și puterii Allat. Iar dincolo de Univers, există o lume calitativ diferită – lumea spirituală, lumea lui Dumnezeu, în care, de fapt, omul poate ajunge ca o Ființă Spirituală nouă. În acest caz, este suficient pentru acesta să atingă a șaptea dimensiune după ce s-a eliberat din captivitatea materială, în scopul trecerii în lumea spirituală, ulterior, dacă dorește.

Dar să ne întoarcem la lumea materială. Omul este capabil (chiar și în cazul dominației naturii Animalice din interiorul său) de a experimenta, de a interacționa la nivel energetic și de a influența materia în mod conștient până la a șasea dimensiune. De obicei, omul caută să dezvolte astfel de abilități supranaturale pentru a avea putere asupra semenilor din lumea tridimensională. Aceasta este principala dorință care

il determină pe om să aibă succes în acest context, în cazul în care acesta este dominat de natura Animalică. Deși această dorință dominantă rămâne aproape neobservată de către conștientul omului, aflat în starea de supunere față de Voința rațiunii Animalice. În cel mai bun caz, persoana încearcă chiar să se justifice față de sine prin motive nobile, chipurile îngrijindu-se de alți oameni și ajutându-i.

Anastasia: Cu alte cuvinte, aceste abilități supranaturale pot fi prezente nu numai în oamenii care merg pe calea spirituală și care mențin dominația naturii Spirituale înlăuntrul lor, dar și în cei care merg în direcția opusă și care trăiesc sub stăpânirea voinței naturii Animalice.

Rigden: Așa este. Ei pot fi, de exemplu, diverși clarvăzători, magicieni, vrăjitori, oameni cu abilități paranormale, cu alte cuvinte, cei care sunt capabili să se adâncească într-o stare modificată a conștientului până la a șasea dimensiune, și să influențeze de acolo dimensiunile inferioare, precum și structurile slabe (să manifeste activitate energetică și să facă anumite transformări). Prin influențarea dimensiunii a treia din perspectiva dimensiunilor mai înalte (a patra, a cincea și a șasea), este afectată, firesc, materia grosieră a lumii tridimensionale, pe plan informațional. Însă, exercitând o astfel de influență, omul însuși nu înțelege pe deplin motivul pentru care îi este dată o astfel de putere și ce face în realitate, ce schimbări produce de fapt și pe cine slujește de fapt. Toată această influență energetică, chiar și din dimensiunea a șasea, dar din perspectiva dominației naturii Animalice în om, nu indică dezvoltare spirituală.

Anastasia: Ați spus odată că, dacă o persoană nu se dezvoltă spiritual, atunci structura sa energetică se simplifică în dimensiunile următoare (mai sus de cea de-a șasea).

Rigden: Pentru Observatorul din dimensiunile superioare, orice om din prima dimensiune reprezintă, vorbind în asocierile omenești, un punct obișnuit, cu alte cuvinte, nimic. Este important să observăm că omul care nu se dezvoltă spiritual (în ciuda faptului că structura sa este mult mai sofisticată în lumea materială, iar într-a șasea dimensiune, are forma unei piramide), în a șaptea dimensiune, structura sa energetică arată ca o nebuloasă, sau mai degrabă ca un punct blurat, care se simplifică și mai mult în dimensiunile următoare, mai înalte. Și în sfârșit, în dimensiunea a 72-a, omul nedezvoltat spiritual reprezintă, exact ca în prima dimensiune, doar un punct, nimic. **Și acesta este răspunsul la cea mai importantă întrebare a oricărui om!** Sper că oamenii inteligenți vor înțelege.

Observarea din a șaptea dimensiune a lumii materiale este deja, cum s-ar spune, ca și contemplarea apelor tulburi ale unei mlaștini de către Cel care stă pe mal. Exact ca lumea materială, mlaștina este un igienizator natural al sistemului, un filtru pentru curățarea apei, cu alte cuvinte, a ceea ce formează baza vieții. În adâncurile mlaștinii, au loc procese complexe, dar Observatorul este interesat doar de rezultatul acestora, care apare la suprafața apelor tulburi. Mulți oameni care și-au trăit viețile în zadar, nefiind capabili să-și folosească șansa spirituală, sunt ca bulele plutind către suprafață, umplute cu deșertăciunea dorințelor lumii materiale. Soarta lor la suprafața apei este

tristă și inevitabilă. Atingând un mediu calitativ diferit, bulele se sparg, transformându-se în „nimic”. Dar sunt și cei care, contopindu-se cu Sufletul în timpul vieții, sunt ca un boboc frumos de lotus, ce apare pe suprafața apelor tulburi. Această floare albă ca zăpada captivează atenția Observatorului cu puritatea și cu noutatea sa. Observatorul admiră frumusețea florii și îi acordă atenția sa, urmărind procesul de desfacere a fiecărei petale. O floare de lotus este calitativ diferită de o bulă de aer goală, devenind deja parte integrantă a unei alte lumi.

Altfel spus, dacă o persoană se dezvoltă spiritual, aspirațiile și dorințele sale sunt conectate cu lumea lui Dumnezeu, cu alte cuvinte, în ea domină natura Spirituală, atunci, în cele din urmă, poate ieși în afara limitelor lumii materiale (șase dimensiuni) în timpul vieții sale și va intra în dimensiunea **a șaptea**. Mai mult, **în dimensiunea a șaptea, structura sa energetică devine mai complexă**. Dacă vorbim despre aceste procese energetice complexe în asocieri, care pot fi înțelese de către mintea unui „locuitor” al lumii tridimensionale, atunci structura omului **se transformă din cea de piramidă în cea de cub, așezat pe unul dintre colțurile sale**. Cu alte cuvinte, structura energetică a unui astfel de om eliberat spiritual este calitativ diferită de structura energetică în formă de piramidă a omului obișnuit din a șasea dimensiune. Și cu cât omul se adâncește mai departe în autodezvoltarea sa spirituală, cu atât mai complexă devine structura sa energetică.

O astfel de structură energetică transformată a omului este imposibil să nu fie observată de către cei

care dețin o vedere spirituală adevărată. Structura energetică piramidală a omului ocupă mult mai mult spațiu decât corpul fizic, iar cea cubică ocupă încă de zece ori mai mult spațiu. Acest fenomen unic este greu de ratat la nivel energetic, chiar și din perspectiva Observatorului din dimensiunile superioare. Așa cum se spune, adevărata sfințenie a Omului nu va scăpa privirii Observatorului din partea naturii Spirituale. Dar, din păcate, în societatea umană, o astfel de transformare este foarte rară. Apropo, în timpurile străvechi, *oamenii care realizau a șaptea dimensiune în timpul vieții și obțineau eliberare spirituală, erau reprezentați simbolic sub forma unui cub, deseori cu un semn pe unul dintre colțurile sale. O Ființă Supremă din lumea spirituală era, de asemenea, marcată cu același simbol.*

Anastasia: Da, acesta este, într-adevăr, un subiect foarte interesant. Referitor la asta, există un material arheologic bogat și variat care confirmă existența unui astfel de simbolism la multe popoare străvechi, trăind pe continente diferite.

Rigden: Desigur, ne vom întoarce la acest subiect de multe ori în cursul conversației. Din păcate, în zilele noastre, foarte mult din informația originală s-a pierdut sau a fost uitată, de aceea multe artefacte descoperite, care fixează cunoștințele străvechi în simboluri și semne, până acum nu sunt înțelese pe deplin de către oamenii de știință.

Anastasia: Aveți dreptate, pentru a înțelege asta, e nevoie să posezi cunoștințe de bază. Îmi amintesc când ne-ați spus prima dată despre structura energetică a

omului, pentru mine nu a fost doar o simplă revelație, ci un adevărat șoc, care, mai târziu, în cadrul procesului de analiză a informației și de înțelegere în profunzime a acesteia, s-a dezvoltat într-o viziune matură, complet nouă, asupra lumii. Sunt sigură că nici alții nu vor fi indiferenți la această informație. Ați putea să spuneți cititorilor mai multe despre om, în special despre modul în care structura sa energetică devine mai complexă în fiecare dimensiune ulterioară?

Rigden: Pentru ca oamenii să-și imagineze mai ușor ce reprezintă structura lor energetică în cele șase dimensiuni și cum este totul interconectat, voi da un simplu exemplu asociativ. Există o jucărie de copii – caleidoscopul. Acesta este un tub, în interiorul căruia sunt plasate oglinzi și pietre colorate, într-un anumit unghi. Pe măsură ce tubul se rotește, poți observa combinații diverse de tipare. Cu cât sunt mai multe oglinzi, cu atât tiparele și formele observate sunt mai complexe. Deci, în cazul nostru, oglinzile sunt dimensiuni, iar pietricelele sunt părțile principale ale structurii energetice a omului. Numărul lor este stabil, dar orice schimbare calitativă în procesul de perfecționare spirituală duce la o transformare mai complexă a întregii structuri.

Dacă privim structura omului **în prima dimensiune (lumea unidimensională), aceasta va arăta ca un punct similar cu o stea de pe cer.** Și dacă te focalizezi pe acest punct, și apoi te adâncești în structura sa, poți vedea întreaga complexitate a structurii energetice a omului, cu alte cuvinte, poți trasa o conexiune între prima și ultima dimensiune, prin întregul lanț de dimensiuni succesive. Vorbind la figurat, este la fel cu

contemplarea unei stele. Dacă te uiți la ea cu ochiul liber, va fi doar un punct de abia vizibil pe cer. Dar dacă privești printr-o lunetă, va apărea ca un cerc neuniform strălucitor. Și dacă o privești printr-un telescop puternic, atunci steaua va fi un obiect cosmic suficient de complex, cu volum și cu propriile procese naturale.

Iar în **a doua dimensiune (lumea bidimensională), structura unui om va avea forma unei cruci, în mijlocul căreia va exista un cerc la intersecția liniilor acesteia.** Ei bine, și toată lumea știe cum arată omul în a treia dimensiune.

Anastasia: Așa este. Dar chiar și în acest exemplu, înțelegi cât de complexă este structura omului chiar și în această lume tridimensională. Până la urmă, ceea ce văd în oglindă nu este nici pe departe ce este înăuntrul și în afara mea în realitate, dacă luăm în considerare nu numai viața interioară a organismului ca mediu închis, dar și câmpurile de energie slabe pe care acesta le produce.

În lumea contemporană, oamenii știu prea puțin despre felul în care este organizat corpul lor în lumea tridimensională, darămite mai mult. Așa că, pentru ei, poate fi surprinzător să audă informația despre existența simultană și stabilă a unei persoane în șase dimensiuni. Cu toate că, într-un fel, poți să-i înțelegi pe acei oameni care și-au trăit cea mai mare parte din viață, crezând că această lume este singura realitate. În lipsa experienței spirituale practice, apar multe întrebări din minte: cum este posibil așa ceva, datorită cărui fapt se realizează aceste conexiuni, și așa mai departe.

Rigden: Pur și simplu, în astfel de cazuri, de regulă, natura Animalică se activează prima, nedorind să-și piardă puterea asupra omului, creând imediat în el respingere și neînțelegere, și forțându-l în „staulele” vechi și familiare ale gândirii locuitorului lumii tridimensionale. Însă, este imposibil să cunoști pe de-a-n-tregul dimensiunile superioare și să obții experiență personală, rămânând în același timp în starea limitată a conștientului Observatorului lumii tridimensionale.

În această privință, am să dau un exemplu simplu. Imaginează-ți că observi procese care se întâmplă locuitorilor lumii bidimensionale. În înțelegerea umană, o lume bidimensională reprezintă un plan caracterizat prin lungime și lățime. Pe scurt, locuitorii lumii bidimensionale nu înțeleg ce este volumul. Imaginează-ți că aceștia văd un obiect cosmic translucid sub forma unui con sau a unei sfere, care se apropie de lumea lor. Ce vor vedea? În locul unui con, vor vedea o figură bidimensională, adică un cerc cu un punct în mijloc, iar în locul unei sfere, vor vedea doar un cerc. De ce? Deoarece gândirea lor este acordată la percepția lumii bidimensionale. Conceptul tridimensionalității este dincolo de înțelegerea lor asupra lumii, ca și ființe trăind în spațiul bidimensional și observând din această perspectivă. Cu alte cuvinte, aceștia nu văd imaginea reală, pentru că ea este dincolo de dimensiunea lor, dincolo de starea lor obișnuită a conștientului, care are anumite limite.

Și acum să ne întoarcem la spațiul nostru tridimensional. Astăzi, oamenii se comportă în același mod – explorează lumea din perspectiva unui locuitor al lumii tridimensionale. Dar omul, spre deosebire de alte

ființe din alte dimensiuni, are o structură energetică unică, datorită căreia, prin dezvoltarea sa spirituală este capabil să cunoască alte dimensiuni și să vadă lumea așa cum este în realitate, și nu în spectrul îngust al percepției limitate asupra lumii, ca parte din spațiul tridimensional.

Anastasia: În general, ceea ce văd în mod normal oamenii în jurul lor, ceea ce percep în fiecare zi, inclusiv pe ei înșiși, nu reprezintă întocmai realitatea.

Rigden: Absolut. Creierul, sau mai degrabă starea obișnuită a conștientului acestuia, este un fel de barieră în a cunoaște mai mult, în a cunoaște ce se află dincolo de spațiul tridimensional. Până la urmă, starea obișnuită a conștientului omului, așa cum am spus deja, este programată de la naștere pentru *percepția limitată* a lumii tridimensionale, sau mai exact, a unei lumi cvadridimensionale parțiale (este vorba aici de spațiul și timpul tridimensionale).

A patra dimensiune – timpul (ca factor de dimensiune) – nu este deloc înțeles și perceput de către om. Cu alte cuvinte, în spațiul tridimensional, ne percepem pe noi înșine permanent „aici și acum”, într-un anumit punct. În viața de zi cu zi, creierul nu observă această mișcare în timp, ezoosmosul în sine, cu relații de cauză-efect. Omul observă mișcarea generală a timpului, poate, doar când se evaluează pe sine, de exemplu, în timp ce se uită în oglindă sau compară fotografiile de acum 20 de ani cu felul în care arată acum. Dar creierul nostru, fiind în starea obișnuită a conștientului, nu observă mișcarea constantă a timpului, sau viața în sine ca ezoosmos și ca un impuls intern de energie.

Însă, asta nu înseamnă că omul, în general, nu poate percepe timpul. Până la urmă, percepția umană depinde, în primul rând, de viziunea dominantă asupra lumii, de stabilitatea stării extinse a conștientului, de informațiile pe care omul le înmagazinează în creierul său și de completările constante, din acest motiv fiind important să ne extindem orizontul intelectual. În al doilea rând, o astfel de percepție depinde de lucrul cu sinele, de experiențele sistematice ale tehnicilor de modificare a stării conștientului – meditații și practici spirituale, datorită cărora omul învață în mod independent despre lumea de dincolo de cea de-a treia dimensiune, și nu cu logica minții, ci cu un instrument mai performant – intuiția (cel de-al șaselea simț).

Anastasia: Da, astfel de zicători ale oamenilor din vremurile străvechi, cum ar fi, „când omul se schimbă – se schimbă și întreaga lume”, „cunoaște-te pe tine însuși, și vei cunoaște întreaga lume” – nu sunt cuvinte goale. Este o realitate, a cărei plinătate poate fi realizată de către om în timpul procesului practic de autocunoaștere spirituală... Ați menționat la un moment dat, în timp ce vorbeți despre stările modificate ale conștientului, că, în conștientul uman, sunt multe nivele.

Rigden: Așa este. Faptul că, în conștientul uman există multe nivele, permite omului, în calitate de Observator, (chiar din perspectiva naturii Animalice), să cuprindă în conștientul său dimensiuni de la a doua la a șasea, tocmai în starea modificată a conștientului. Omul nu poate percepe prima dimensiune în mod conștient. Pentru el, aceasta va fi un punct, „nimic”.

Dar acest „nimic” conține totul. Prima dimensiune este ezoosmosul, cu alte cuvinte impulsul intern inițial de energie. De regulă, omul nu observă conștient începutul acestei schimbări (impuls), cu atât mai mult la nivelul primei dimensiuni.

Cu privire la prima dimensiune, voi da un exemplu metaforic, care va fi înțeles de către mulți oameni din zilele noastre. Se referă la activitatea computerelor, sau, mai precis, la mișcarea indicatorului care clipește pe ecran – cursorul. Apropo, cuvântul „cursor” vine din latinescul „cursorius”, care înseamnă „mesager, alergător rapid”. Când faci ceva pe calculator, de exemplu, editezi un text, atunci miști indicatorul (o săgeată sau o liniuță) prin apăsarea unor anumite taste sau cu un manipulator optic sau mecanic – „un mouse”. Până la urmă, în timp ce faci asta, nu te gândești la cum se mișcă de fapt, pur și simplu o faci automat, fiind concentrat pe munca ta. Doar ți se pare că respectivul cursor se mișcă firesc atunci când folosești „mouse-ul”, de exemplu, pentru a selecta sau a muta textul, pentru a-l corecta sau pentru a deschide „o fereastră” nouă. Dar ce se întâmplă de fapt?

Ecranul este constituit din pixeli, cu alte cuvinte, din astfel de mici puncte colorate, care, când le mărim, vor arăta ca pătrate (ca un caiet cu pătrățele), fiecare dintre acestea constând în trei culori (subpixeli: roșu, verde și albastru). Combinând aceste trei culori primare în fiecare punct, devine posibilă reproducerea oricărei culori pe ecranul monitorului. Cu cât sunt mai mulți pixeli în una și aceeași zonă a ecranului, cu atât imaginea va fi mai bună și mai clară (cu mai multe detalii). Ce este un pixel? Este doar un element

al matricii fotosensibile, cel mai mic element al imaginii digitale bidimensionale într-un caroiaj de pixeli (în grafice bitmap) pe ecranul monitorului. Acesta este un set de electrozi. Ce înseamnă afișarea unei imagini pe ecran? Este, de fapt, controlul voltajului electronic, aplicat fiecărui electrod (diodă emițătoare de lumină). Mărimea și direcția câmpului electric, la rândul său, sunt controlate de către componenta de software și de către procesorul videocardului.

Când miști „un mouse” cu mâna, semnalele electrice de la senzorul optic merg prin USB (dispozitiv pentru transmiterea informației) către acea parte a circuitelor computerului, responsabilă pentru procesarea lor. Semnalul procesat este trimis către cardul video. Mai departe, în funcție de programul său, semnalul schimbă caracteristicile câmpului electric aplicate electrozilor specifici (LED-uri) de pe ecran (pixeli). În mod corespunzător, intensitatea luminii acestora se schimbă, de exemplu, unii devin negri, iar alții albi. În ce te privește, semnalul creează iluzia mișcării cursorului pe ecran.

Cu alte cuvinte, doar crezi că tu miști cursorul. De fapt, datorită muncii circuitelor și a programelor electronice, tu doar schimbi condițiile externe pentru electrod (LED), acesta dobândind noi proprietăți pentru sine. Și datorită acestui lucru, lumina care trece prin el dobândește alte caracteristici (frecvență și intensitate). Dacă, în momentul respectiv, cursorul este localizat într-un anumit punct, atunci crezi condiții pentru schimbarea caracteristicilor optice ale punctului prin aplicarea „unui impuls” (mișcând „mouse-ul” cu mâna).

Anastasia: Se poate spune că, într-un fel, declanșez saltul cursorului dintr-un punct în altul, de la un pixel la altul.

Rigden: Da. Mișcarea cursorului este, în esență, un exemplu figurativ de prototip al mișcării *neobservabile* (a vieții) a corpului material în spațiu și timp, datorită ezoosmosului. Ezoosmosul este un salt al informației de la o cărămidă informațională la alta: o cărămidă informațională extrage informația și o pasează către altă cărămidă informațională, cu alte cuvinte, transmite informația prin sine. Acei pixeli servesc ca și cărămizile informaționale din comparația noastră condițională. Dar tu, ca Observator, declanșezi această mișcare într-o direcție sau alta, datorită liberului tău arbitru.

Toată această mișcare are loc în funcție de schimbul de informație și este de neobservat pentru omul care nu vede mecanismul complex al schimbării și al transmiterii informației. În exemplul nostru, tu doar miști mouse-ul, și, din punctul tău de vedere, pe ecran, se petrece o mișcare naturală. Nu vezi cum imaginea cursorului sare de la un pixel la altul, cum se schimbă voltajul în fiecare electrod. Pentru tine, săgeata cursorului se mișcă aproape instantaneu către altă poziție de pe ecran. La fel și în viață, mișcarea oricărui obiect material prin cărămizile informaționale are loc în mod neobservabil pentru om, acesta nu vede cum anume are loc această mișcare primară la nivelul primei dimensiuni. De exemplu, vedem o persoană mergând într-o anumită direcție. Ce se întâmplă de fapt este că informația, cu toată complexitatea relațiilor sale, „curge” prin cărămizile informaționale, datorită ezoosmosului. Chiar dacă privim un om stând

nemișcat, de fapt asta este doar o iluzie, pentru că, în realitate, are loc un schimb de informație intens și foarte bogat, acesta fiind chiar viața omului respectiv, dinamica sa, lucruri care rămân invizibile pentru el sau pentru noi.

Anastasia: Altfel spus, omul poate că nu înțelege întreaga complexitate a influenței lumii asupra sa și propria influență asupra lumii, dar, la nivel invizibil, schimbările sunt constante.

Rigden: **Și cu cât mai înaltă este dimensiunea (ex. a cincea, a șasea), din care omul generează schimbări prin alegerea sa, cu atât mai semnificative vor fi aceste schimbări.**

Anastasia: Principala funcție a primei dimensiuni este impulsul intern primar de energie. Ați putea să le spuneți cititorilor care este principala funcție a celei de-a doua dimensiuni?

Rigden: Pentru om (în percepția sa), funcțiile celei de-a doua dimensiuni (lumea bidimensională) nu reprezintă nimic mai mult decât un fel de păstrare și transmitere a informației, în care semnele și simbolurile joacă un rol important. Deși funcțiile celei de-a doua dimensiuni sunt mult mai cuprinzătoare. Iată un simplu exemplu. Orice consemnare presupune păstrarea de informație. Ce este scrierea, fie ea pictografică, ideografică, hieroglică sau alfabetică? Este același sistem de semne pentru înregistrarea gândurilor umane, care permite reținerea acestora în timp și transmiterea la distanță prin consemnare convențională. Altfel spus, este o înregistrare în

lumea bidimensională, care implică păstrarea informației în anumite simboluri și semne. De exemplu, o rețetă de prăjitură sau un ghid pentru construcția unei centrale nucleare, sau o schiță pentru confecționarea unei bombe atomice, și așa mai departe. Dacă ai reușit să citești rețeta și nu ai făcut nimic, atunci nu se va întâmpla nimic. Dar dacă poți citi, în sensul că înțelegi semnificația simbolurilor, iar după aceea aplici o forță adecvată urmând instrucțiunile și acționând, atunci, invariabil, vei obține rezultatul consemnat în acea rețetă sau manual. La fel e și un semn al lumii bidimensionale: dacă adaugi energie, acționând din lumea tridimensională, va începe să funcționeze. Ca rezultat, în a treia dimensiune, după aplicarea energiei și după acțiunea în urma informației din dimensiunea a doua, vom obține fie o prăjitură, sau lumină în casă, sau rezultatul care ne va distruge casa, potrivit exemplului nostru de mai sus.

Anastasia: În general, a treia dimensiune este o dimensiune în care aplici deja forță și energie și începi să crezi.

Rigden: Pentru om – da. În această privință, este important pentru oameni să înțeleagă la ce fel de informație sunt atenți în fiecare zi, în ce anume își investesc forța vitală, cum exact și-o irosesc mai târziu și ce pot obține în mod real. Până la urmă, în ziua de azi, majoritatea oamenilor se observă pe sine (și, implicit, își evaluează viața) unilateral, doar din perspectiva gândirii unui „locuitor” al lumii tridimensionale.

Omul din ziua de azi nici măcar nu conștientizează că generarea gândurilor sale are legătură cu o

dimensiune complet diferită. Însă el trăiește constant în visele și gândurile sale, în vreme ce „realitatea” înconjurătoare, pentru om, constituie într-o oarecare măsură reflectarea activității sale mentale. El își irosește energia vitală pe materializarea gândurilor și dorințelor sale, care au legătură, în principal, cu un spectru foarte îngust al unei benzi largi de frecvențe ale spațiului tridimensional, în care acțiunea sa de a observa, ca Personalitate, este focusată la un moment dat.

Anastasia: Ați evidențiat faptul că omul, ca Observator, declanșează aceste schimbări prin alegerea sa, într-o direcție sau alta. Și tocmai el este Observatorul. Și tocmai el este cel care declanșează, cu alte cuvinte, stimulează și mai mult ceva ce deja există.

Rigden: Absolut. Omul alege constant între lumea spirituală cu forța acesteia, venită de la Suflet, și lumea materială, cu jocurile sale iluzorii aparținând rațiunii Animalice, care încearcă să redirecționeze energia vitală a persoanei pentru propriile nevoi, într-un fel sau altul. Acestea sunt cele două forțe dominante care creează în lumea materială, în această confruntare convențională specifică, iar omul ca Observator este doar plasat pe muchia alegerii între ele. Mai mult, pentru ființele lumii materiale, care constituie o parte din rațiunea Animalică, aceste forțe sunt invizibile, dar ele sunt nefaste pentru om, deoarece, în el, se află o fărâmbă de Eternitate (Sufletul), având astfel șansa de a deveni o Ființă Spirituală nemuritoare.

Anastasia: Prin urmare, principalul moment fatic pentru om este reprezentat de tipul de gânduri și acțiuni cărora acesta le acordă atenție în fiecare zi.

Rigden: Absolut corect. Pentru a înțelege mai bine, voi ilustra ce reprezintă alegerea omului între cele două forțe dominante printr-un exemplu figurativ al unui utilizator de Internet. Când omul își centrează atenția primară pe ceva, altfel spus, face o alegere, nu vede cum, în acest mod, declanșează începutul schimbărilor în prima dimensiune. În exemplul nostru, asta este echivalent cu apăsarea butonului de start al unui computer, în care sunt inițiate procese invizibile pentru om. Deci, tocmai atenția persoanei este cea care începe procesul mișcării la nivelul primei dimensiuni. Totul începe de aici. Atenția primară a Personalității este forța primară a Observatorului, aceasta este libertatea sa – unde investești atenția primară, asta și activezi. Omul nu conștientizează întreaga semnificație a acțiunilor care au avut loc la nivelul primei dimensiuni, dar simte apoi, la modul foarte real, consecințele acestora asupra destinului său.

Când o persoană pornește un computer, ca și consecință, caracterele și simbolurile diferitelor programe care stochează o anumită informație apar, după o vreme, pe ecran. Și dacă vorbim, de exemplu, despre Internet, atunci, înaintea ochilor utilizatorului, apare o multitudine de astfel de caractere și simboluri, în spatele cărora se ascunde un strat mult mai mare de informație. Internetul în general reprezintă o interconectare complexă cu lumea, dar... prin diferite servere rădăcină (de bază), care aparțin anumitor organizații și oameni „cu autoritate”, aceștia finanțându-le în secret sau pe față. Toate acestea se bazează pe distribuția uneia sau altei ideologii. Apropo, o astfel de noțiune ca „nume de domeniu”, care este cunoscut azi oricărui „locuitor” al Internetului, vine din latinescul

„dominium”, însemnând „posesiune”. Un utilizator de Internet nu stă să se gândească la asta, de regulă, plonjând în șuvoiul de informație, alegând din ce-i este pus *la dispoziție*. Acesta vede detalii, însă fără a vedea imaginea de ansamblu, dar ar trebui s-o facă. Prin urmare, apariția de semne, simboluri și diverse programe de computer, precum și scurtele anunțuri publicitare ale Internetului, în spatele cărora se ascund întregi straturi de informație – toate acestea pot fi comparate cu interacțiunea atenției persoanei cu informația de la nivelul celei de-a doua dimensiuni. În lumea materială, dacă analizăm global toată informația dimensiunii a doua, va exista doar o formă diferită de manifestare a programelor, fie de la natura Animalică, fie de la natura Spirituală. Omul însă are libertatea de alegere. Și în timp ce ceva din asta îi atrage atenția, iar altceva o poate reține. Ca rezultat, el „va deschide” doar acea informație (focusându-se pe ea) care i-a atras atenția cel mai mult din toată această varietate, exact ca un motor de căutare de pe Internet.

Din perspectiva dimensiunii a treia, omul face Alegerea astfel, cu alte cuvinte, activează procesul de obținere de informație în dimensiunea a doua. Prin activarea acestei informații, el începe „s-o trăiască” la nivelul celei de-a treia dimensiuni. Altfel spus, omul, ca Personalitate, lasă acest izvor de informație înăuntrul său, care se manifestă sub forma unor diverse imagini, emoții, dorințe și gânduri în conștient și care începe să trăiască în el ca într-o ființă conștientă de sine. Asta împinge omul către acțiuni specifice, în limitele programului acestei *Voințe din afară*. Chiar ale aceluși anume program din multele asemenea, prin care această Voință i-a atras atenția către sine în a

doua dimensiune. Imediat ce lasă informația înăuntru, acțiunea în sine devine echivalentul preferinței pentru a lucra într-un program sau altul și inițierii mișcării cursorului (atenția sa) în acea zonă, prin folosirea funcțiilor sale variate (imagini mentale, dorințe și emoții). Iar mișcarea cursorului, așa cum am spus deja, este echivalentul creării, datorită ezoosmosului, acțiunilor care sunt invizibile pentru om, în primele faze, acestea devenind apoi evenimente din destinul său. În mod conștient, omul nu percepe ce anume schimbă prin aplicarea puterii atenției sale către programul pe care l-a ales, nici în prima dimensiune, nici în cele superioare. Dar el, fiind o Personalitate care a făcut o alegere la un anumit punct în timp, își irosește forța vitală pe materializarea acestei *Voințe din afară*, care lucrează prin acest program.

Anastasia: Iar acesta este un aspect foarte important. Dacă îl privim la modul global, rezultă că noi doar credem că avem *voință*, în sensul de forță de a crea, activitate creativă a minții, sau, cum se spune în psihologie, „o sursă de activitate umană autosuficientă (având un înțeles complet independent), care condiționează independența comportamentului de rațiuni obiective”. Este interesant că psihologii leagă voința de controlul asupra propriului comportament, care, cred ei, este posibil datorită folosirii „instrumentelor comportamentale” artificiale – semnele.

Rigden: Ceea ce credem noi că este voința noastră este o iluzie a percepției noastre din perspectiva gândirii unei rațiuni individuale a lumii tridimensionale. Dacă luăm exemplul nostru, o persoană doar activează fluxurile de informație care vin spre ea, prin

alegerea sa, și își consumă forța vitală pe realizarea aceste *Voințe*. *Voința*, provenită fie de la natura Spirituală (lumea lui Dumnezeu) fie de la natura Animalică (rațiunea Animalică) *este o forță din exterior*, sau, mai exact, un program informațional implementat într-o anumită structură, care îl pune în aplicare. O substituție din partea rațiunii Animalice se regăsește în faptul că Personalitatea omului percepe formele de manifestare a uneia dintre aceste două forțe globale ca fiind propria voință, pe care, de fapt, nu o are.

Anastasia: Cu alte cuvinte, ceea ce omul crede că este propria voință, de care este mândru peste măsură, de fapt, nu-i aparține. Este doar o forță care a intrat în el din afară, prin intermediul informației pe care a *ales-o*. Aceasta activează sentimente, emoții și gânduri în el, care îl împing spre anumite acțiuni în contextul programului acestei *Voințe*, cu implicarea de costuri în termeni de energie vitală.

Rigden: Absolut corect. Oamenii, aflându-se sub influența mândriei venite de la natura Animalică, adoră să se compare cu forțele superioare, înzestrate cu *Voință* proprie. Dar nu toată lumea se întrebă: „Prin a cui voință are de fapt loc această acțiune?”, „Cine mă împinge spre aceste gânduri?”, „Cine generează o dorință sau alta?”, „Cine se opune în mine și față de cine?”, „Cine pune aceste întrebări și cine răspunde la ele?”. Și sunt doar câțiva oameni care se cunosc pe sine și înțeleg procesul de confruntare dintre natura Animalică și natura Spirituală, dintre *Voința* care provine din lumea Spirituală și *Voința* rațiunii Animalice. Desigur, rațiunea Animalică este puternică, dar nu poate fi comparată cu forța principală din

lumea lui Dumnezeu. Dacă aceasta este în mod clar manifestată, rațiunea Animalică nu-i poate rezista direct, dar îi poate distra atenția Conducătorului (omul care se află pe calea spirituală) cu „nimicurile” sale, pentru a-l abate de la calea cea dreaptă, pentru a-l prinde cu altă iluzie, și așa mai departe. Începutul manifestării voinței, în termeni de creație, apare într-o persoană numai atunci când aceasta, maturizându-se spiritual, iese de sub puterea rațiunii Animalice, cu alte cuvinte, în afara dimensiunii a șasea, intrând într-a șaptea. Și chiar și atunci, nu va fi o manifestare a „voinței”, așa cum este aceasta în înțelegerea umană din prezent, fiind doar o nouă calitate și expansiune a abilităților Conducătorului Voinței divine.

Anastasia: Da, astfel de substituții de la rațiunea Animalică îl însoțesc pe om, ca și ființă care trăiește în lumea materială, la fiecare pas. Dacă o persoană nu se dezvoltă, atunci doar își irosește viața pe dorințe materiale, pe ce este temporar și muritor.

Rigden: Pe de o parte, o persoană obișnuită tânjește să influențeze evenimentele vieții sale, dorește să-și schimbe soarta în mai bine. Dar toate acestea sunt nevoi ale laturii spirituale, pe care creierul le redirecționează cu succes spre natura Animalică. Ca rezultat al acestei înțelegeri „inversate”, oamenii tânjesc după „libertate” în termeni materiali, în loc de libertate spirituală: bogăție, faimă, satisfacerea propriului egoism și împlinirea în existența lor temporară. Dacă o persoană este centrată mult timp pe dorințele sale materiale, depunând multe eforturi să le realizeze de la un an la altul, atunci, mai devreme sau mai târziu,

are loc o serie de evenimente care duc la rezultatul dorit, chiar dacă persoana nu mai are nevoie de acele lucruri. Altfel spus, Personalitatea poate avea un anumit impact asupra lumii tridimensionale, poate să obțină ce dorește, dar acest proces este însoțit de o investiție uriașă de efort și de energie, și ia mult timp. Însă, întrebarea aici este alta: dacă viața și resursele tale bogate merită cheltuite pe realizarea dorințelor materiale temporare ale corpului?

Anastasia: Unii cititori întrebă, „Care este sensul vieții mele?”, „De ce sunt aici?”, „Sunt oare aici doar pentru a planta un copac, a construi o casă și pentru a crește copii?”. Și tot ei își răspund în reflecțiile lor că, dacă asta ar fi fost scopul principal al existenței omului pe pământ, atunci, în primul rând, acesta nu ar fi avut nevoie de o structură atât de complexă a materiei, inclusiv o organizare „supraabundentă” a creierului, care include niveluri variate de stări ale conștientului. În al doilea rând, este logic să admiți că toți care deja au o casă, copii și o grădină personală, sunt fericiți și satisfăcuți de viețile lor. Dar, în fond, acești oameni sunt cei care pun astfel de întrebări eterne, pentru că nu au găsit satisfacție în realizarea dorințelor din tinerețe.

Rigden: Sensul vieții omului nu se află în reproducere și îmbunătățirea condițiilor de trai materiale – acestea sunt doar instincte naturale ale oricărui animal care este programat genetic să-și creeze un bârlog, sau să-și construiască un cuib, și așa mai departe, în scopul de a crește urmași. Omul este mai mult decât un animal, scopul său fiind să devină o ființă spirituală nemuritoare.

Dar, în timp ce aleargă după propriile dorințe materiale, omul, în mod irevocabil, irosește doi factori valoroși – timpul și energia vitală. Atrag atenția asupra faptului că aceștia sunt cheltuiți definitiv(!) și, ca urmare, se pierd anumite posibilități. Prin alegerea sa, omul este, desigur, liber să-și irosească forța vitală pe care o posedă, pe programe ale naturii Animalice, în acest spațiu tridimensional iluzoriu. Dar, ca rezultat, va rata cel mai important lucru, pentru care a venit în această lume. Iar omului îi sunt date atât timp și energie, cât are nevoie să-și elibereze Sufletul, și chiar și mai mult, e mai mult decât suficient pentru eventualele erori din procesul de obținere a experienței personale prin intermediul Personalității. Vorbind la figurat, timpul și energia sunt ca benzina pentru o mașină (corpul), suficient pentru a conduce exact din punctul A până în punctul B, cu mici deviații, dată fiind complexitatea drumului. Dar dacă mergi în direcția opusă (dacă-ți dedici viața capriciilor materiale), de exemplu, ca să-ți tunezi mașina (satisfacerea ego-ului) la maestru – natura Animalică, atunci, ca rezultat, vei rămâne fără timpul și energia care ți-au fost alocate. În cele din urmă, vei zace atât de „frumos” în cimitirul de mașini (al subpersonalităților) și, exact ca cei din jurul tău, vei rugini și vei putrezi. Însă ai fi putut să folosești cu sens acel timp și acea energie pentru a ajunge la destinația B, unde ar fi avut loc transformarea ta finală într-o ființă complet diferită – într-o Ființă Spirituală.

Anastasia: Așa cum ați spus cândva, indiferent de ce fel de mic univers de putere personală și-a construit omul în lumea materială, acesta este temporar și trecător. Totul în această lume are un sfârșit:

galaxii întregi sunt distruse, stele și planete, precum și trupul omenesc, cu atât mai mult, este muritor.

Rigden: Este greu pentru oameni să înțeleagă că existența lor este una de moment, le este teamă chiar și să se gândească la moarte. Dar, până la urmă, moartea pentru om este doar o altă formă de viață, este rezultatul alegerii sale de-o viață. Pentru o persoană în care domină natura Animalică, este greu să realizeze că există ceva mai mult decât această lume materială. Dar când Personalitatea lucrează asupra sinelui și, ca rezultat, intră în contact cu lumea spirituală, atunci ajunge să realizeze că tocmai lumea spirituală este cea reală și e principala forță creatoare, iar toate celelalte din viața persoanei sunt doar jocuri ale rațiunii Animalice, o fugă după iluzii înșelătoare.

Anastasia: Da, câte Cunoștințe foarte interesante și importante există, care oferă o înțelegere complet diferită nu numai a lumii vizibile, dar și a celei invizibile.

Rigden: Absolut. Dar să ne întoarcem la conversația noastră despre **structura omului din lumea invizibilă**. Omul, ca și alte obiecte informaționale ale lumii materiale – de la stele gigantice la cele mai mici particule – are anumite proiecții, un fel de reflexii proprii „în oglindă” la nivel energetic. Diverse popoare, în timpuri diferite, le-au numit diferit, descriind sau consemnând structura invizibilă a omului în cronicile despre cunoștințe secrete, texte sacre și imagini. **Să numim în mod convențional aceste proiecții vii „Entități”,** având în vedere că sunt destul de conștiente (și chiar mai mult decât presupun oamenii) și că au propriile

caracteristici. Prin natura lor, aceste Entități reprezintă structuri energetice, anumiți centri locali. În structura invizibilă a omului, acestea sunt aceleași părți inseparabile din corpul său fizic, ca și capul, brațele și așa mai departe. În centrul structurii (în mijlocul tuturor proiecțiilor persoanei), se află Sufletul.

Entitățile sunt structuri energetice și informaționale, care joacă un rol important atât în viața omului cât și în destinul său de după moarte. Au posibilități enorme, sunt conectate cu alte dimensiuni, unde interacțiunea are loc la nivel energetic subtil. Datorită lor, omul poate să influențeze lumea din perspectiva dimensiunilor mai înalte ale lumii materiale, până la a șasea dimensiune. **Entitățile omului sunt numite potrivit locației lor în jurul structurii, inclusiv potrivit orientării condiționale cu referire la corpul fizic: Frontală, Posterioară, Dreaptă și Stângă.** Ele reprezintă câmpurile principale, cum s-ar spune, „părțile vii” ale unei piramide trunchiate, cu patru laturi, în ansamblul structurii omului. Entitățile sunt localizate aproximativ la un braț distanță de corpul fizic al persoanei, în direcțiile corespunzând numelor lor: în față, în spate și pe laterale (la dreapta și la stânga).

Cunoștințele cu privire la Entități au fost considerate sacre din vremuri străvechi. În mitologia popoarelor lumii există multe și variate referințe cu privire la ele, din antichitate până în prezent. De exemplu, aceste informații pot fi găsite în miturile și legendele cosmogonice ale popoarelor lumii, în ritualurile vrăjitorilor, șamanilor, preoților și magicienilor. În particular, descrierile acestora din urmă spun deseori că

omul, în timpul unui ritual tradițional, se adresează celor patru elemente sau direcții, celor patru spirite ajutătoare ale omului și așa mai departe. În multe cazuri, veriga de legătură este centrul: în legendele sacre, aceasta este Sufletul, ca centru al structurii energetice a omului, „al cincilea centru” (în alte cazuri, este numit „primul centru”); în ritualuri practice, este conștientul Personalității.

Ca urmare, acțiunile exterioare ale unui astfel de om magician sunt, de regulă, fie o piesă de teatru destinată publicului, fie imitația cunoștințelor pierdute, fără înțelegerea esenței, sau o simplă ascundere a acestora. În realitate, acțiunea principală are loc înăuntrul persoanei, în lumea sa interioară. Cu ajutorul anumitor cunoștințe și practici, aceasta pur și simplu se adună într-un tot întreg și controlează Entitățile. Pe când Personalitatea este „centrul de control”. Mulțumită unei astfel de conexiuni, posibilitățile omului în lumea invizibilă se largesc semnificativ. Atrag atenția asupra faptului că aceste Entități nu sunt dubluri astrale ale omului.

Fiecare dintre cele patru Entități reprezintă, să zicem, un anumit câmp energetic. Vorbind la figurat, acesta este un „cheag transparent” care se poate transforma în orice formă-gând, fixat de către o persoană: o reflectare în oglindă a omului însuși sau imaginea unui animal, spirit, și așa mai departe. Putem spune că, în timp ce face anumite tehnici de meditație, fiind într-o stare modificată a conștientului, fixând una dintre Entități pe o anumită formă-gând și concentrându-și atenția asupra acestuia, omul o materializează.

Anastasia: Deci, în esență, este o tranziție din starea de undă energetică într-o particulă materială: odată ce Observatorul se concentrează pe o Entitate, are loc procesul de transformare a energiei în materie subtilă. Pe cale de consecință, Entitatea obține forma-gând (imaginea investită în ea de către om).

Rigden: Da, în acest caz, conexiunea cu lumea invizibilă este păstrată în întregime. Așa cum am spus deja, fiecare dintre cele patru Entități are propriile caracteristici și manifestă o anumită conexiune între lumea vizibilă și cea invizibilă.

Entitatea frontală este situată în față, la distanță de un braț de corpul fizic al omului. Este în relație cu viața omului aici și acum (atât în a treia, cât și în dimensiunile superioare) și cu deplasarea sa din prezent spre viitor. Este un fel de vector și indicator al drumului vieții. Dacă o persoană alege latura spirituală, atunci acest drum are un singur vector și o direcție focusată pe aspirație înainte spre un rezultat final mai înalt – contopirea Personalității cu Sufletul, cu alte cuvinte, către eliberarea spirituală. Această Entitate este responsabilă pentru dezvoltarea persoanei și pentru dinamica sa spirituală. Ea îmbracă un fel de culoare emoțională – cea a credinței, a dragostei spirituale și a speranței pentru viitor. Dacă intențiile persoanei pe calea spirituală sunt consecvente, atunci această Entitate are și rolul de a oferi o foarte bună protecție în fața influenței externe invizibile a Entităților agresive străine sau de altă natură. Activarea sa poate fi observată în starea în sine a persoanei: când aceasta se simte inspirată, observându-se în ea o răbufnire de emoții pozitive și cele mai profunde porniri spirituale.

În legendele popoarelor lumii, Entitatea frontală este descrisă deseori ca un unicorn și, de asemenea, ca un element al naturii (spirit) al cerului și al aerului. Era reprezentată sub forma unei păsări libere (șoim sau pasărea tunetului din mitologie, pasărea phoenix). În multe culturi, pasărea era folosită ca simbol al Sufletului, al Esenței divine, spiritului vieții, spiritul cerului, al libertății, ascensiunii, inspirației, profeției, prorociei și conexiunii între „regiunile cosmice”.

Anastasia: Într-adevăr, încă din perioada paleoliticului superior, păsările au fost reprezentate, subliniind uneori caracterul sacru al acestor desemnări. În epoca neoliticului, ele erau pictate și în combinație cu semnele solare (soare), acestea fiind plasate deasupra păsărilor.

Rigden: Foarte adevărat, ceea ce tocmai ne indică semnificația deosebită a acestor picturi, dacă, desigur, omul posedă cunoștințe despre semnele sacre. Deci, referitor la Entitatea frontală... Cunoștințele despre funcționarea celor patru Entități largesc semnificativ posibilitățile omului. Pierderile frecvente ale sliperilor se întâmplă din cauza lipsei cunoștințelor de bază cu privire la aceste chestiuni. De exemplu, majoritatea sliperilor acționează prin intermediul Entității frontale, fără să realizeze măcar. Și fac o mare greșală care duce la o performanță scăzută în munca lor, la pierdere de timp, mare consum de energie, care deseori duce la un sfârșit letal rapid al operatorului. Sliperii mai experimentați acționează prin Entitatea lor stângă. Dar voi spune mai multe despre asta mai târziu.

Anastasia: Despre sliperi se știe foarte puțin în societate. Aceasta este o unitate secretă de forțe speciale din structurile de securitate ale statului, în țările civilizate. Este destul de surprinzător faptul că în comunitatea mondială se promovează pretutindeni o politică de „materializare a conștientului populației”, și că tocmai „gândul subversiv” de creare a unei științe în vederea studierii corpul energetic al omului, a cărui existență este cunoscută de foarte mult timp, este ridiculizat. În acest context, aproape în toate statele civilizate, care se află în competiție unele cu altele, are loc o dezvoltare intensă a unor astfel de forțe specializate. Fiindcă, specialiștii lor sunt capabili să obțină informație fără să iasă din cameră, să influențeze anumiți indivizi la nivel energetic sau să protejeze persoanele de la vârf din țările respective.

Rigden: Asta se întâmplă deoarece cuvântul cheie în această chestiune este „politica”, din acest motiv aceste cunoștințe sunt inaccesibile popoarelor. Apropo, știi originea acestui termen special, „sliper”? După cum se spune, cum vei numi corabia așa va naviga. Cuvântul sliper a fost împrumutat din mitologia scandinavă. Acolo, zeul suprem era Odin. El era zeul înțelepciunii și părintele vrăjitoriei, al descântecelor magice, cunoscătorul runelor și al legendelor, preot, purtătorul de putere magică, avea „o intuiție” șamanică, cunoștea arta magiei, era șiret și era „stăpânul oamenilor”. Mai târziu, acesta acționa ca protector al alianțelor militare și ca semănător de discordie militară. Deci, Odin avea un armăsar cu opt picioare Sleipnir (Alunecător). Acesta putea să-și ducă proprietarul cu viteza fulgerului din lumea zeilor (Asgard) către o altă „lume întunecată”, lumea celor morți (Niflheim),

lumea oamenilor (Midgard), altfel spus, era capabil să alunece printre lumi. Potrivit legendelor, când Odin a participat la „competiția ecvestră” cu gigantul, tocmai pe Sleipnir era.

Anastasia: Da, nimic nu se schimbă în lumea oamenilor, aceleași competiții politice și preoțești au loc până în prezent, pe seama și pe spatele oamenilor. Este păcat că sunt oameni care lucrează pentru ierarhia preoțească și care își irosesc puterea unică pe nimic, pe capriciile minții omenești înrobite de către rațiunea Animalică.

Rigden: Ce poți să faci, oamenii își fac propria alegere. Așa cum se spune în Orient, „Înțelepciunea celui care nu cunoaște Adevărul, al cărui gând este instabil și a cărui credință se clatină, nu ajunge la perfecțiune”. Dar să ne întoarcem la subiectul conversației noastre.

Entitatea posterioară este localizată în spate, la un braț distanță de corpul fizic. Aceasta este un fel de observator al prezentului și un „cronicar” al trecutului. Este conectată cu prezentul și cu trecutul omului, cu informația acumulată, și apoi, nu numai cu cea din timpul vieții. Pentru această Entitate, trecutul este o bază de date informațională, prezentul reprezintă controlul și urmărirea informației, să zicem, în regim online, adică aici și acum. Entitatea posterioară este un fel de portal. Este un „Observator” care este în legătură directă cu glanda pineală (epifiza). Datorită acestui portal, cunoscând anumite tehnici meditative, este posibil să realizezi o „tunelare” în oricare punct din trecut. Entitatea

posterioră este reprezentată, de regulă, sub forma unui pește, focă (de exemplu, în tradițiile popoarelor nordice), șopârlă, elefant, broască țestoasă, este reprezentată prin stihia apei, adică ceea ce te cufundă în adâncimile trecutului. Popoarele siberiene au păstrat referințe mitologice despre un fel de opoziție dintre pasăre și mamut, iar, în cazul sumerienilor, între pasăre și pește. Entitatea posterioră poate fi reprezentată și ca un duh cu față umană simbolizând trecutul uman.

Entitatea dreaptă este situată la un braț distanță în dreapta corpului fizic al persoanei. Aceasta este, în esență, unul dintre componentele naturii Animalice în om. Mai precis, Entitatea dreaptă are câteva funcții calitativ diferite, de manifestarea cărora depinde de anume domină în om: natura Spirituală sau natura Animalică. Entitatea dreaptă este strâns legată de această lume. Principalele caracteristici emoționale ale manifestărilor sale în om, atunci când domină natura Animalică, sunt agresivitatea, deznădejdea sau frica. Dacă nu este controlată de către om în mod adecvat, atunci acesta devine frecvent obiectul „atacurilor” sale. Acestea din urmă se simt ca un șuvoi de gânduri negative sau gânduri care provoacă emoții negative și ca o răbufnire bruscă de stări depresive. Atacurile sale sunt caracterizate prin îngustarea conștientului până la nivelul unei anumite probleme, precum și prin stări emoționale, cum ar fi deznădejde, mânie, lăcomie, ciudă, autocritică excesivă, manifestarea oricărei fantezii sau iluzii, gânduri în buclă pe marginea aceleași chestiuni. Dar asta se întâmplă atunci când omul înzestreză aceste gânduri cu puterea atenției sale.

Trebuie menționat faptul că toate cele patru Entități pur și simplu provoacă „nașterea” unor gânduri sau altora care corespund diverselor izbucniri ale anumitor stări emoționale. Dar Entitățile susțin și amplifică (în mod special când natura Animalică domină, denaturând o situație dincolo de recunoaștere, „făcând din țânțar armăsar”) doar acele gânduri pe care le alege Personalitatea. Omul are posibilitatea să facă o alegere către care gânduri ale unei Entități să-și îndrepte preferința și atenția, mai simplu, pe cine să asculte. Dar imediat ce alegerea este făcută, altfel spus, imediat ce omul își exprimă preferința pentru anumite gânduri, începe munca efectivă a unei Entități sau a alteia, care a declanșat gândurile respective.

Anastasia: Apropo, ați menționat la un moment dat că procesele așa numitei influențe secrete, ale manipulării mentale, infectarea maselor cu idei care stimulează agresivitatea, furia și emoțiile negative în oameni, se asociază cu activarea Entităților drepte ale acestora.

Rigden: Așa este. Inhibarea Entităților frontale în oameni și activarea Entităților laterale sunt realizate de specialiști cu experiență în astfel de lucruri. Impactul este similar cu hipnoza.

Într-o meditație, poți simți și observa influența Entitatea dreaptă, poți înțelege unde și cum curge acest flux: îl poți simți ca un flux în jos din dreapta (din exterior spre interior). Însă, dacă o persoană disciplinează această Entitate, adică, dacă își controlează bine gândurile și emoțiile, evită emoțiile și tot ce este negativ, menține strict direcția Spirituală, atunci

obține un ajutor eficient care se orientează de minune în lumea materiei subtile, și care are o conexiune multidimensională cu aceleași Entități ale altor oameni. Și, repet, această conexiune are loc indiferent de timp și de spațiu.

Diverse popoare au reprezentat în picturile lor sacre Entitatea dreaptă ca un fel de animal totemic puternic sau agresiv, de exemplu, tigru alb (șamanii chircizi), ursul, leul, leopardul, maimuța și așa mai departe, sau ca un Gardian mitic, un duh. Mențiuni cu privire la asta apar în tradițiile arhaice mitice și ritualice, când este vorba despre agresivitate, frică sau forță neobișnuită. Elementul care simbolizează această Entitate era de obicei focul.

Entitatea stângă este situată la un braț distanță în stânga corpului fizic a omului. Această Entitate este în legătură cu lumea lui Ahriman, cu lumea cunoștințelor sacre ale principiului material. Este înzestrată cu un mare număr de capacități și funcții. Dar din nou, folosirea acestora de către Personalitate depinde de ce este dominant în om: natura Spirituală sau Animalică. Când natura Animalică domină, Entitatea stângă este caracterizată prin viclenie, mândrie, înșelăciune și seducție. Aceasta este o Entitate inteligentă și perfidă, care va prezenta totul în cea mai bună lumină posibilă, singurul său scop fiind distragerea persoanei de la țelul cel mai important – calea spirituală. Dacă Personalitatea nu controlează această Entitate într-un mod adecvat, atunci acesta declanșează îndoieli în om și îl îndepărtează de calea spirituală. Dacă Entitatea dreaptă se asociază cu agresiunea brută și mânia, Entitatea stângă, pe

de altă parte, poate să se impună prin logică, manifestând precizie și claritate în construirea unui lanț logic, din partea naturii Animalice. Exact ca și Entitatea frontală, aceasta împinge omul să caute ceva nou, dar în direcția materială, sugerând că omul merită mai mult sau că este mai important decât alții. În general, ideea de megalomanie și sete de putere secretă asupra altora formează fundația atacurilor sale asupra Personalității, atunci când natura Animalică domină în conștient.

Când persoana este vizitată de astfel de gânduri, se poate, de asemenea, observa presiunea dinspre exterior, în starea de meditație: se va simți ca o curgere în jos cu presiune din stânga. Dacă persoana se disciplinează pe sine și propriile gânduri mai des, menținându-se constant pe calea spirituală, atunci și Entitatea stângă, la rândul său, devine un asistent personal și un „informator personal” cu privire la lucrurile sacre. Entitatea stângă este în mod normal menționată și portretizată ca un monstru înspăimântător sau ca un animal isteț și viclean, cum ar fi lupul, șacalul, un monstru mitic, dragonul, șarpele, sau ca un Gardian, sau ca un duh. De regulă, elementul indicat este pământul sau, mai degrabă, cenușa, ca simbol al valorilor temporare din această lume.

Anastasia: Voi clarifica pentru cititori faptul că Entitatea frontală și, parțial, Entitatea posterioară (în regimul de control și urmărire a informației aici și acum) sunt ajutoare active în autodezvoltarea spirituală a omului. Iar Entitățile laterale (Stânga și Dreapta), ca și Entitatea posterioară (cu baza de date despre trecut) îndeplinesc mai mult funcția de sliper în

lucrul cu Entitățile similare ale altor oameni, ele au, de asemenea, un rol cheie în timpul activării naturii Animalice în om.

Rigden: Așa este. În mod special, Entitatea stângă este cea mai informativă, este campioană în obținerea de informație și în manipularea dispoziției și dorinței subiectului. Când este activată, este dificil să-i rezisti din afară. Însă, este periculoasă și pentru gazda unei astfel de activări, fiindcă și ea poate fi derutată. Dacă discutăm despre agresivitate, deznădejde sau opri-mare prin frică – Entitatea dreaptă este responsabilă pentru asta. Dar toate acestea funcționează în cazul dominației naturii Animalice a subiectului observat. Deci, dacă oamenii nu doresc să se afle în poziția unui iepure în fața unui șarpe boa, este foarte important ca aceștia să învețe să trăiască pe unda spirituală, să trăiască în acord cu propria Conștiință. Altfel, cum se spune, „când Conștiința doarme, diavolii șușotes”.

Entitățile menționate sunt convenabile pentru obținerea anumitor scopuri specifice și sarcini în lumea invizibilă. Aceste Entități sunt un fel de „instrumente vii, inteligente” ale lumii invizibile, care ajută omul în dezvoltarea sa spirituală dacă, desigur, acesta știe cum să le folosească și cum să le controleze. Dacă nu exercită un astfel de control, care, în primul rând, este legat de curățenia gândurilor sale, atunci omul este controlat de către Entitățile laterale, cu alte cuvinte, acestea câștigă control asupra sa prin intermediul dominației naturii Animalice. Ca să înveți cum să controlezi și să gestionezi propriile Entități laterale, în primul rând, este necesar să înțelegi ce sunt și cum funcționează. Trebuie să fii capabil să le urmărești

manifestările în propriul sine, punctul lor maxim de activare. Acesta din urmă apare de regulă sub forma unora și aceluiași „obiceiuri mentale”, „ancore” psihologice ale Personalității, bazate pe un mod negativ și egoist de gândire. În condițiile dominației naturii Animalice, Entităților laterale nu le pasă ce fel de gânduri negative sau măgulitoare pot activa în conștient și ce fel de imagini externe pot folosi în acest scop (de aceea oamenii blamează pe oricine pentru problemele lor mentale, însă niciodată pe ei înșiși). Cel mai important lucru pentru Entitățile laterale este puterea atenției persoanei înseși, datorită căreia ele își sporesc influența asupra acesteia, vorbind la figurat, Entitățile o atrag într-o dependență față de ele.

Cei mai mulți oameni nu știu și nu înțeleg cum funcționează Entitățile lor în viața de zi cu zi, din cauza vălului material al viziunii lor obișnuite tridimensionale. Asta, în ciuda faptului că oamenii sunt deseori confrunțați cu manifestarea lor. Până la urmă, când ne gândim la alți oameni, la cunoștințele noastre, prieteni, rude și așa mai departe (la oamenii cu care avem o relație personală și, ca urmare, am intrat în contact cu auzul acestora), atunci de fapt intrăm în legătură directă cu Entitățile lor. Dacă gândim în termeni spiritali, într-un mod pozitiv, atunci Entitățile noastre frontale intră în contact, iar dacă gândim în termeni materiali, într-un mod negativ, atunci Entitățile laterale corespunzătoare intră în contact unele cu altele. Cum se întâmplă asta? Imediat cum omul a gândit, și-a concentrat gândul pe o anumită persoană, a avut loc un schimb de informație la nivelul energiilor subtile între Entitățile corespunzătoare ale primei persoanei și ale celei la care aceasta s-a gândit. De exemplu, tocmai

ne-am gândit la cineva pe care nu l-am văzut de zece ani și literalmente, persoana respectivă ne sună sau ne vizitează în aceeași zi. Sau se poate întâmpla câteodată că o persoană, în timpul discuției, știe dinainte exact ce va spune interlocutorul, simte dispoziția acestuia și cursul gândurilor înainte ca el să spună ceva. Din ce motiv se întâmplă asta? Aceasta este exact o manifestare a interacțiunii dintre Entități. Pur și simplu, una dintre Entitățile noastre a intrat în legătură cu Entitatea corespondentă a altei persoane. Până la urmă, în cazul Entităților, nu există nici timp, nici spațiu, așa cum le înțelegem noi. Ele există conform unor legi diferite. Sunt un fel de intermediari ai Personalității în legătura acesteia cu alte lumi.

Se întâmplă deseori ca o persoană căreia nu-i pasă în mod special de puritatea gândurilor sale (care este deschisă la influențe din exterior) să fie ocupată cu treburile zilnice și, dintr-odată, se enervează sau simte o frică inexplicabilă fără niciun motiv. De fapt, motivul se află în schimbul de informație. Acest schimb poate fi de un alt tip, și apare și sub forma manifestărilor informaționale ale subpersonalităților, despre care am vorbit deja, a interacțiunii Entităților laterale ale persoanei cu Entitățile corespondente ale altor oameni și din alte motive. Poate fi, de asemenea, o manifestare a voinței rațiunii Animalice (dintr-un motiv pe care persoana nici nu-l știe), prin intermediul sistemului său de activare al naturii Animalice într-un anumit individ sau în mulți oameni, indiferent de locul în care se află aceștia și dacă știu unul de altul sau nu. De aceea, este important pentru orice om care merge pe calea spirituală să fie conștient de aceste manifestări, să fie capabil să-și controleze gândurile și să blocheze

orice interferență a voinței rațiunii Animalice, care îi este străină în această viață.

Anastasia: În multe cazuri, oamenii nu înțeleg sau nici nu bănuiesc existența unor astfel de mecanisme de influență din partea lumii invizibile, deși mulți suferă foarte mult din cauza asta în viața de zi cu zi.

Rigden: Da, pot să nu înțeleagă sau să nu știe despre asta, dar ei sunt cei care aleg gândurile pe care le preferă. Iar mecanismele influenței din partea lumii invizibile pot fi dintre cele mai variate. Dacă omul este în starea naturii Animalice, atunci este destul de ușor să declanșezi o izbucnire negativă în el (agresiune și frică), într-o astfel de manieră invizibilă prin Entitățile laterale, încât să se deschidă și să-și piardă echilibrul. Cu alte cuvinte, să intre în rezonanță cu el. Și apoi, folosindu-și propria energie, să exercite o influență directă asupra Entităților laterale care îl controlează. Apropos, Kanducii, pe care i-ai menționat în cartea „Ezoosmos”, acționează în același mod. Aceștia induc emoții negative în oameni, și apoi, obțin control asupra conștientului lor. Aceste cunoștințe au fost folosite și de preoții din vremurile străvechi, iar preoții Arhonți din ziua de azi folosesc aceste tehnici la maxim, ca metodă de influență invizibilă asupra oamenilor. Dar nu numai Arhonții sunt cei care dețin aceste cunoștințe. Unii sliperi folosesc, de asemenea, aceste tehnici în munca lor. Până la urmă, este doar un instrument. Totul depinde de cine, cum și în ce fel este folosit.

Anastasia: Vă rog, ați putea să le explicați cititorilor ce se întâmplă cu Entitățile frontală și posterioară atunci când Entitățile laterale sunt active?

Rigden: În general, putem spune că, atunci când Entitățile laterale sunt active într-o persoană aflată sub dominația naturii Animalice (acest fapt e vizibil prin manifestarea gândurilor negative sau a răbufnițiilor emoționale ale omului în timpul unei conversații cu alți oameni), Entitățile frontală și posterioară sunt pur și simplu folosite de către Entitățile laterale pentru propriile nevoi, în loc de a sluji țelul lor adevărat – ajutor în autodezvoltarea spirituală a persoanei. Iar nevoile naturii Animalice, ca și ale întregii materii, sunt aceleași, și se reduc la lupta pentru dominație. Ca rezultat, Entitatea posterioară începe să răscolească în mod activ momentele din memorie în legătură cu diverse situații de viață, în care a fost o activare a luptei pentru influență, agresiune, manipulare, centrare pe propriul egoism, și așa mai departe. Iar, în tot acest timp, Entitatea frontală practic nu lucrează pentru scopul pentru care a fost concepută, și doar ocazional, activează un sentiment de speranță pentru viitor, care este distorsionat cu succes de către conștiința persoanei (prin tipare și modul materialist de gândire) în speranța unei bunăstări viitoare în lumea materială. Dar omul însuși este de vină în această situație, pentru că el este cel care alege căror gânduri să le acorde preferință în mintea sa.

Anastasia: Și dacă în om domină natura Spirituală?

Rigden: Atunci totul are loc calitativ diferit. Persoana este mai centrată pe controlul gândurilor, pe autoeducare, dezvoltare spirituală și autodesăvârșire. Entitatea frontală este activă în ea și, datorită disciplinei gândurilor, Entitățile laterale, ca să spunem așa, execută o funcție suplimentară, sunt un fel de

Santinele. Atunci, chiar dacă din exterior vine informație agresivă și manipulativă, informație pe care Entitatea posterioară o citește, aceasta nu deranjează persoana, deoarece Entitatea sa frontală este activată. La nivel mental, persoana pur și simplu ignoră această informație. În același timp, Entitățile laterale controlate prin disciplinarea gândurilor, de fapt, ajută la cunoașterea lumii invizibile, mulțumită capacităților lor și conexiunii cu alte dimensiuni, pe lângă participarea în prevenirea de evenimente nedorite. De aceea este important să fii un Om Adevărat și să trăiești în acord cu natura Spirituală.

Anastasia: Știu din propria experiență și din cea a grupului nostru că, atunci când oamenii se confruntă cu cunoașterea practică a acestor Entități, inițial, pot experimenta emoții variate (de la mirare la frică) din cauza întâlnirii, să zicem, cu propriul sine în lumea invizibilă. Poate că asta se întâmplă pur și simplu din cauza obiceiului din copilărie de a ne vedea pe noi înșine din perspectiva lumii tridimensionale și din cauza surprizei de a te contempla într-un mod și volum complet diferite, din perspectiva altor dimensiuni.

Rigden: Este firesc. Deoarece, de la primele etape ale cunoașterii propriilor Entități, omul încă nu și-a învins obiceiul fixat în conștientul său de către experiența de viață din lumea tridimensională, unde orice fenomen nou generează un amestec și o luptă între două emoții în el: teamă și curiozitate extremă. Ce câștigă înăuntrul său, acesta va fi și rezultatul cunoașterii sale. Acest tip de frică este pur și simplu alegerea greșită, o emoție de la natura Animalică, în care omul investește puterea atenției sale, și astfel,

o materializează. Trebuie să ai libertate spirituală în cunoașterea lumii, altfel spus, trebuie să fii liber de astfel de frici prin alegerea ta fermă, autocunoaștere, aspirație către o lume spirituală înaltă. O persoană mai experimentată în cunoașterea spirituală nu are teamă de lumea invizibilă care se deschide în fața sa. Ea pur și simplu începe să folosească această cunoaștere, realizând că Entitățile observate sunt chiar acele părți componente ale ființei sale. De fapt, este ea însăși în diversele manifestări ale complexei realități.

Anastasia: Da, cum se spune în popor: „Dumnezeu nu dă nimic care să nu fie de folos”.

Rigden: Foarte corect. Prezența acestor Entități este legată de alegerea omului, sau, mai degrabă, de crearea de condiții acestuia, cu înzestrarea Personalității cu un anumit grad de libertate. Acesta este sensul acestei întregi structuri multidimensionale a omului. Dacă nu ar fi existat Entitățile laterale, nu ar fi existat libertatea de alegere între dorințele lumii materiale și aspirațiile spirituale, între „bine și rău”. Ca urmare, omul, cu toate că se află în circumstanțe limitate (întemnițat în materie), tot și-ar simți Sufletul și tot ar merge intuitiv către Dumnezeu. Însă, cu aceste Entități diferite, el are alternative în alegerea sa: să aleagă furie, agresivitate, invidie, mândrie și dorințele infinite ale materiei, sau, dimpotrivă, să nu dea puterea atenției sale către toate acestea, să se poziționeze pe partea spirituală și să-și dorească un singur lucru – liberarea spirituală și înaintarea către Dumnezeu.

Dezvoltarea spirituală a omului poate fi comparată, la figurat, cu mișcarea unei mașini care, ocazional,

derapează. La început, conștientul uman fluctuează între o stare emoțională și alta destul de frecvent și incontrolabil. Acest lucru poate fi comparat cu un șofer începător, care încă mai confundă „pedala de accelerație” cu „frâna”. Disciplinarea gândurilor și controlul stării de conștient este tocmai o încercare a persoanei de a învăța cum să se controleze, cum să-și controleze emoțiile, dorințele și gândurile, menținându-și direcția generală clară – poziția sa în viață și alegerea sa principală. Asta înseamnă trăirea vieții în mod conștient și complet responsabil, cu orientare clară în direcția spirituală, aceasta fiind menținută în centrul atenției tot timpul. Vorbind la modul figurat, aceasta este aspirația de a conduce mașina spre țintă, în ciuda micilor derapaje. Normal, cu cât te controlezi mai des și cu cât ești mai atent la drum (și nu doar să stai și să caști gura, acordând atenție gândurilor și emoțiilor de la Entitățile laterale), cu atât mai rapidă va fi viteza deplasării tale (dezvoltare spirituală).

Anastasia: Acesta este un exemplu bun. Dacă stai și te gândești, e clar că majoritatea oamenilor își trăiesc viețile într-o manieră inconștientă, în sens spiritual, acordând atenție gândurilor venite de la Entitățile laterale. Aceștia stabilesc țeluri zilnice mărunte și sarcini materiale, de exemplu, să acumuleze, să fure, să cumpere, să-și sporească importanța vremelnică în familie, la serviciu, în societate și așa mai departe. Vorbind la figurat, oamenii își plimbă mașinile în cercuri, consumându-și benzina fără rost (energia vitală).

Rigden: Își trăiesc pur și simplu viața în acord cu propria alegere interioară, în fapt, o viață goală

și limitată, pe care sistemul Arhonților le-a pregătit: fii „un robot” de dimineață până seara, cu un conștient limitat și cu un spectru îngust de interese și griji zilnice. Dar acestea sunt toate convenții, care au fost destul de popularizate în lume pentru a-i face pe oameni să creadă în ele și să lucreze pentru acest sistem inventat – unul dintre programele rațiunii Animale. În realitate, omul se înlănțuie în această lume tridimensională pentru că este mai ușor pentru el să fie un sclav în acest sistem de valori materiale, decât să dobândească, prin propria muncă spirituală, Libertatea adevărată ca un permis personal de trecere în Eternitate. Viața omului se află în mâinile sale, în dreptul său la alegere, în dorința sa de a se autodesăvârși și de a lucra cu sinele.

Anastasia: Da, devin disponibilă o informație diversă privind moștenirea spirituală a diferite popoare, în mod special în această epocă a tehnologiei informaționale. Caută și vei găsi.

Rigden: Cărturarul medieval Omar Khayyam, ca om care poseda o gamă largă de cunoștințe într-o varietate de discipline, începând cu fizica și matematica și terminând cu filozofia și cunoștințele sacre, a scris următoarele versuri:

„Suntem constrânși să suferim din cauza a Patru
Ce ne insuflă nevoia de-a mânca și a dormi.
Dar lipsiți de întreg suntem,
Ne vom întoarce iar în neființă, la început.”

Anastasia: Omar Khayyam știa despre cele patru Entități ale omului?!

Rigden (zâmbind): Și ce părere ai despre acest Rubai al său?

„Născut din cele *patru elemente*, ascultă vestea
Venită din lumea tainică ce nu cunoaște măgulirea!
Tu ești și bestie, și om, un spirit rău și un înger;
Tot ce pari a fi, în tine se ascunde.”

Sau alte versuri de Omar Khayyam:

„Când crește din rădăcina fericirii
o ramură veșnică de triumf,
Și dacă viața trupului a devenit o haină
strâmtă pentru tine,
Nu te încrede în cortul tău trupesc, de drumeție,
Căci nu-i sunt atât de puternici cei
patru țărugi străvechi.”

Anastasia: Ramura eternă crește din rădăcina fericirii? Este o comparație alegorică cu „Floarea de lotus” din plexul solar?! Cortul indică structura piramidală. Se pare că cei patru țărugi străvechi sunt cele patru Entități. În plus, aici sunt prezente imaginile lor mitologice principale: Bestia este Entitatea dreaptă, omul este Entitatea posterioară cu trecutul uman, spiritul rău este Entitatea stângă, iar îngerul este Entitatea frontală. Este uimitor! Poate, dacă nu aș fi știut despre Entități, aș fi asociat aceste cuvinte cu niște termeni materiali. Se pare că oamenii nu văd nici jumătate din cunoștințele care sunt reflectate în poeziile lui Omar Khayyam.

Rigden: Oamenii nu se obosesc să cunoască mai în profunzime, pentru a obține cheia spre

cunoștințe... Acum, în continuarea discuției despre structura omului, așa cum am spus deja, în tradițiile culturale, mistico-religioase, în mituri, legende ale popoarelor lumii s-au păstrat numeroase referiri despre cele patru Entități de bază ale omului cu un singur centru – Sufletul.

Anastasia: Îmi amintesc că odată ne-ați spus despre egiptenii antici, care făceau referire la cinci elemente în formarea unei ființe umane: Akh, Ba, Ka, Hat, Hu. Am redat aceste cunoștințe în cartea „Sensei IV”. Este uimitor cum au reacționat oamenii la aceste informații, și reacția mea a fost asemănătoare la momentul respectiv. Oamenii au reacționat ca și cum au dezvăluit ceva nou. În ciuda faptului că scrierile străvechi privind aceste lucruri s-au păstrat până în zilele noastre, mulți cititori nu au privit niciodată noțiunea de Suflet într-un astfel de context. Se crează impresia că aceste cunoștințe există, dar cheia lor s-a pierdut cu timpul. Pe când explicațiile Dvs. au oferit oamenilor acea cheie prețioasă nu numai către înțelegerea propriului sine și a ce se întâmplă în lumea înconjurătoare, dar și cheia către cunoștințele secrete din comorile omenirii străvechi. Ca urmare, trebuie să-i înțelegem și pe oameni: ceea ce li se oferă ca și cunoștințe alternative despre Suflet (pe lângă învățăturile unei religii tradiționale sau ale alteia) sunt, de regulă, cărțile de filozofie occidentală, în care multă informație a fost scrisă din mintea omenească, fapt pe care-l înțeleg acum foarte clar.

Rigden: N-ai ce-i face, de vreme ce complicarea lucrurilor simple ține de natura umană...

Anastasia: Într-adevăr, așa este... Oricum, chiar și în acest caz, omul care înțelege la modul global despre ce e vorba, poate să dea la o parte cu ușurință pleava influenței externe acumulate în timp și să înțeleagă esența, dacă, desigur, posedă Cunoștințele primordiale. Pur și simplu, societatea umană a pierdut informația inițială, și de aici derivă toate problemele. Informațiile Dvs. clarifică principala esență a Cunoașterii primordiale. Cred că oamenii din ziua de azi nu vor fi „doar interesați” în a învăța despre ei înșiși, despre Entitățile lor, despre Suflet și despre motivul pentru care oamenii au acordat întotdeauna o mare importanță acestei informații.

Rigden: Din păcate, în prezent, aceste informații sunt complicate și camuflete sub rituri externe, ritualuri, invocări ale celor patru elemente, puncte cardinale, invocații ale unor spirite mitice, imagini de animale ajutătoare, conectate cu omul, în caracteristicile cărora tocmai și se reflectă cunoștințele despre aceste Entități umane.

Cunoștințele sacre despre Entități sunt ascunse în *simbolurile secrete* ale multor popoare antice ale Nordului, Europei, Siberiei, Asiei, Americii de Nord și de Sud, Africii. Erau cunoscute mai substanțial de către cei care păstrau cunoștințele sacre, spirituale ale unui popor sau ale altuia și cei care dețineau tehnici de cunoaștere a lumii invizibile: șamani, vrăjitori, preoți religioși, etc. Bunăoară, mitologia șamanică (șamanismul popoarelor din nordul Asiei, inclusiv buriatii, locuitorii din Altai, mongolii), care este strâns întretesută cu practica ceremonială ritualică, păstrează

astfel de noțiuni, de exemplu, viziunea șamanului ca o creatură de o natură ambiguă – jumătate om și jumătate pasăre, sau o creatură sub forma unui elan, urs sau căprioara manciuriană. Sunt de asemenea mărturii despre dublurile zoomorfe ale șamanului, principala fiind numită „animalul mamă”, adică mama animalelor.

Anastasia: „Animalul mamă”? Mă întreb, de unde vine această denumire?

Rigden: În primul rând, potrivit mitologiei popoarelor din nordul Siberiei (de exemplu, evenkii din Tun-gusul de Piatră, din Ural, din bazinele râurilor Obi și Enisei), Universul este reprezentat sub forma principiului feminin, Marea Mamă a lumii, Născătoarea tuturor creaturilor vii, Stăpâna Universului și mama animalelor. Se credea că șamanii albi, realizând călătoria astrală spre lumea cerească mai înaltă, traversau „căile tuturor lumilor Universului”, pentru a dobândi plinătatea puteri lor magice, însă primeau partea principală numai de la *stăpânele cerurilor*. Astfel, aceștia erau înzestrați cu *puterea creatoare de sus* sau, cum spunem noi, cu puterea *Allat*, dăruită lor de către *Stăpâna cerească a lumii*.

În al doilea rând, în trecut, cunoștințele sacre ale lumii invizibile erau deținute în principal de către femei, deoarece ele, prin natura lor, simt lumea invizibilă, mult mai subtil, prin intermediul intuiției. Sacramentul creației, nașterea unei noi vieți, erau asociate cu femeia, cu principiul feminin. Cu alte cuvinte, în vremurile străvechi, cunoștințele spirituale, sacre erau păstrate și comunicate generațiilor viitoare,

în fond, de către șamanii femei, și nu de către bărbații șamani. Mai târziu, tocmai femeile erau considerate mai puternice decât bărbații în stăpânirea practicii șamanice de modificare a stării conștientului. Oamenii de știință au descoperit deja numeroase morminte străvechi în care erau înmormântate femei cu diverse obiecte religioase, decorate cu cruci, simboluri misterioase, amulete ornamentate, obiecte speciale rituale. Se cunosc multe desene străvechi pe pietre și sculpturi reprezentând fete cu părul lung în vânt și cu „al treilea ochi” pe frunte, cu anumite semne care indică cunoștințele sacre. Să luăm, de exemplu, descoperirile vechi de patru mii de ani din Rusia, să zicem, pe malurile râurilor Enisei, Lena, Angara din Siberia, sau pictogramele de pe stâncile străvechiului și ale celui mai adânc lac al planetei, lacul Baikal.

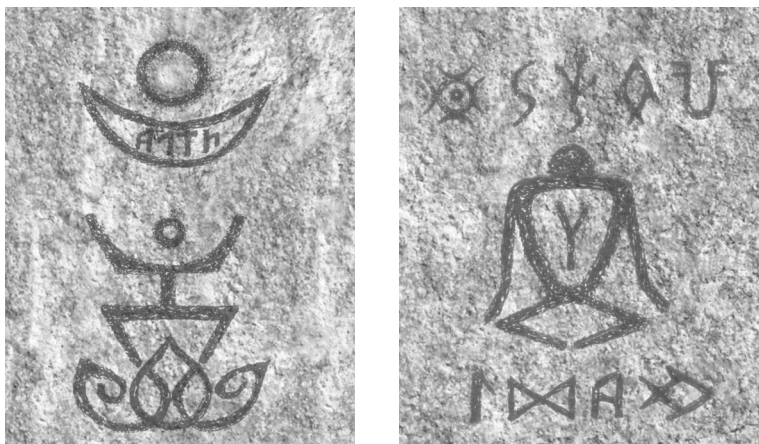

Figura 7. **Petroglifele din Munții Altai**
(Raionul Kosh-Agachsky, Republica Altai, Rusia)

În al treilea rând, Sufletul omului, asociat cu lumile superioare, era în general numit „matern”. Popoarele

nordului, cum ar fi yakuții, păstrează încă mărturii interesante. În timpurile de demult, strămoșii lor credeau că, pentru ca omul să trăiască și să gândească normal, în el trebuie să fie prezente următoarele componente ale sufletului kut-suflet, dobândite la naștere: sufletul matern (iie-kut), puterea vitală și psihică (siur), sufletul pământesc (buor-kut), sufletul aerian (salgîn-kut). Se considera că, după moartea omului, sufletul său matern și puterea psihică (siur) revin la creatorii lor, sufletul pământesc merge în pământ cu țărâna, în vreme ce sufletul aerian se dizolvă în aer. În cazul șamanilor, fiecare dintre aceste suflete dobândește o creștere specială și o încarnare specială.

Anastasia: Asta e uimitor. Păcat că aproape nimeni nu acordă atenție cercetărilor arheologice și etnografice ale popoarelor mai mici de pe glob, având în vedere că acestea, se dovedește că păstrează aceleași cunoștințe ca cele conținute în religiile popularizate în prezent și în credințele moderne. Tocmai când spuneai despre popoarele din nordul Rusiei, mi-am amintit că am găsit cândva informații interesante în lucrări de cercetare ce se referă la subiectul dat. De exemplu, yakuții aveau o atitudine specială față de anumite animale, al căror ritual de venerare era asociat cu ideea de animal care *moare și reînvie*. Acesta era venerat de către popoarele Nordului fie într-un urs, sau o balenă. Se considera că zeul Cunoașterii (Bilgeh Khaan) trăiește în *al șaptelea cer*. Mai mult, yakuții aveau un ritual de „făurire a unui cuib al sufletului unui copil”, în sensul că un cuib special era făurit într-un copac special cu *opt trunchiuri*, destinat viitorului Suflet al copilului. Mitologia șamanică includea un motiv al creației lumii dintr-un ou, exista

conceptul despre Suflet ca fiind o pasăre, consemnări despre destinul omului de după moarte, despre darul lui Dumnezeu (kut-siur), pe care l-ați menționat și care determină întregul traseu al vieții omului, și, de asemenea, multe alte Cunoștințe, cu care sunt deja la curent mulțumită Dvs. Și cel mai interesant punct este că șamanii alocuau un rol important *sistemului de semne*, sub forma ornamentelor speciale, pe țesăturile lor, podoabe, obiecte magice. Acestea erau atribuite cunoștințelor secrete, exact așa cum era și la celelalte popoare ale lumii. Cât despre cele patru Entități, așa cum ați spus, yakuții aveau, de asemenea, ideea de spiritele ajutătoare ale șamanului.

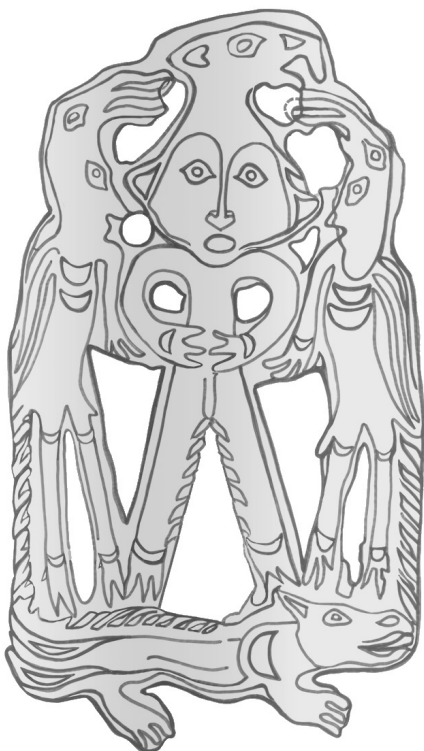
Rigden: Ei bine, nu numai yakuții, dar și multe alte popoare au mărturii scrise despre asta. În mod special, ei cred că un șaman posedă spirite ajutătoare care, în aceleași cântece ritualice, sunt numite „forța”, „alaiul”, „armata”. Acestea sunt în principal reprezentate în chip de animale, pești, păsări sau spirite, care călătoresc spre o altă lume în scopul îndeplinirii unei anumite acțiuni: negociază cu alte spirite, invocă, se luptă cu spiritele bolii, profetesc, obțin obiecte râvnite, etc. Cunoștințele despre cele patru Entități pot fi găsite și în scheme simbolice, de exemplu, în elementele de pe veșmintele șamanilor, care ajută la determinarea, vorbind în limbajul atributelor militare, a „gradului” șamanului, a nivelului „izbândelor sale astrale” și așa mai departe.

Bunăoară, la poalele munților Ural, cele mai răspândite scheme de compoziție de pe elementele veșmintelor ritualice și de pe „figurinele” șamanilor din Perm, sunt: păsări (Entitatea frontală), pangolini (Entitatea posterioară), două creaturi mitice de aproape

aceeași natură (Entitățile laterale), și șamanul însuși în mijloc. Mai mult, pe corpul pangolinului, câteodată, se desenau șapte pești, subliniindu-se, de asemenea, conexiunea cu elementul apă, cu dimensiunile și cu memoria informației acumulate. Este remarcabil că numai adulții, adică cei care aveau deja trecut, erau reprezentați stând pe pangolin. Două creaturi mitice erau, de obicei, desenate de fiecare parte a șamanului. În unele cazuri, aceasta era o indicație clară a entităților Dreaptă și Stângă, prin folosirea elementelor tradiționale care desemnează natura Animalică – *copite despicate (mult mai târziu, s-a început reprezentarea Entităților laterale ca două animale, sau oameni având în mâini topoare, cuțite, săgeți, arme)*. În alte cazuri, astfel de desemnări erau, ca funcții, direct opuse – de stăpâne cerești ale lumii, care combină în sine elemente ale corpului feminin și cele ale unei femele elan (animalul sacru venerat). Se considera că puterea acestora poate transporta șamanul către alte dimensiuni, inclusiv cele superioare. Câteodată, simbolul Allat (semiluna cu coarnele în sus) era plasat pe aceste simboluri, deoarece se credea că, astfel, șamanul își sporește puterea. Mai târziu, din dorința de a supune Entitățile laterale puterii sale, să spunem, în scopuri pământești, oamenii au început să amestece aceste noțiuni, fapt care poate fi observat în desenele de pe diversele artefacte arheologice.

Informații similare cu privire la cele cinci elemente ale omului pot fi găsite și în alte părți ale lumii. Ele există în diverse religii și credințe, chiar și în Voodoo, o religie sincretică (cu originea în cuvântul grec *synkresis* – „contopire”, *synkretismos* – „joncțiune”: în cazul dat, însemnând unificarea a diferite religii într-un

**Figura 8. Un medalion
al șamanilor din Perm și Pechora.**

singur sistem). Din cauza mass-mediei, această religie este promovată acum în toată lumea, într-o manieră unilaterală și negativă, iar, ca urmare, majoritatea oamenilor îi asociază reprezentanții cu vrăjitori care practică magia neagră și magicieni. Voodoo a apărut inițial pe insula Haiti (situată în Marea Caraibelor, care separă America de Nord de America de Sud), în rândurile unei populații ale cărei strămoși proveneau din triburile din Vestul Africii, și care ajunseseră pe insulă cu forța, ca sclavi. Deci, potrivit viziunilor sacre

ale locuitorilor insulei Haiti, arhitectura esenței spirituale a omului constă în cinci componente, respectiv: corpul fizic (care este un ecou al cunoașterii despre Entitatea dreaptă); spiritul acestui corp, dăruit de marele Șarpe numit Dambala (care este un ecou al cunoștințelor despre Entitatea stângă); un canal special care conectează omul cu steaua sa de pe cer (care este un ecou al cunoștințelor despre Entitatea posterioară); „Îngerul mare și bun”, însemnând, în înțelegerea lor, forța vitală (care este un ecou al cunoașterii despre Entitatea frontală); „un mic înger bun” (Sufletul; e un ecou al cunoștințelor despre Centrul omului). Apropo, acești doi „îngeri” sunt priviți ca cele mai importante componente ale omului și sunt exact acelea pentru care credincioșii se îngrijorează cel mai mult. Chiar și moartea obișnuită nu este atât de teribilă pentru acești oameni, precum este perspectiva pierderii propriului Suflet pentru totdeauna, din cauza acțiunilor vrăjitorilor, sau transformarea într-un spirit răutăcios, sau într-un zombie fără voință, care îndeplinește ordinele vrăjitorului. În viziunea lor, dacă un vrăjitor reușește să captureze „Îngerul mare și bun”, înseamnă că privează persoana de energia sa vitală, și aceasta se stinge. Cât despre privarea de energie vitală, acestea sunt, apropo, ecouri ale cunoștințelor din trecut despre acțiunile Kanducilor.

În religia Voodoo, sunt și personaje divine, cum ar fi Legba, acestea fiind tradiționale mitologiei africane. Legba personifică Estul și soarele, este considerat un mediator între lumea muritorilor și cea a spiritelor, Gardianul Porții către tărâmul de dincolo, datorită căruia are loc comunicarea dintre oameni și spirite. Unul dintre numele sale este Stăpânul Răscrucilor.

Potrivit mitologiei dagomeilor, Legba este *al șaptelea* fiu al lui Mawu-Lisa, același lider al panteonului de zei, despre care am vorbit deja.

Anastasia: Când ați vorbit despre cele 72 de dimensiuni, despre spirală, despre șarpele mitic al dagomeilor, Aido-Hwedo, care a fost un servitor și l-a purtat pe zeul Mawu-Lisa în gura sa la momentul creației lumii?

Rigden: Da. Mitul spune că Legba este singurul care știe limba lui Mawu și limbile fraților săi, fiecăruia dintre aceștia fiindu-i dăruită o limbă specială de către zeul suprem. Legba îl informează pe Mawu cu privire la orice se întâmplă în „împărăția” celor șase frați ai săi.

Anastasia: Cu alte cuvinte, asta indică cele șase dimensiuni, structurile informaționale care interacționează între dimensiuni, integritatea muncii celor patru Entități în timpul cunoașterii de către om a dimensiunilor superioare, nu?

Rigden: Foarte correct. Când se desfășura un ritual sau un rit privind invocarea unui anumit zeu al acestei religii, liderul desena pe pământ, cu făină sau semințe, un simbol individual (veve) al zeului către care se făcea invocația. Din acest motiv, în zilele noastre, au ajuns simboluri care reflectă cunoștințele, inclusiv despre cele patru Entități, deși fanii contemporani ai acestei religii le interpretează în felul lor.

Din păcate, în ceea ce privește Cunoștințele, accentul s-a mutat de mult de la atitudinea spirituală către cea consumeristă. Asta este adevărat nu numai pentru religia respectivă, dar și pentru alte religii.

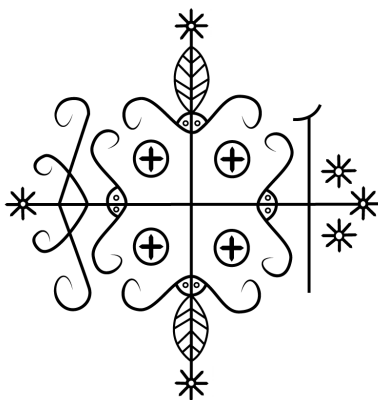

Figura 9. **O schemă a simbolului lui „Legba”.**

Vorbind la figurat, cândva oamenilor li s-a dat un toiag (Cunoștințele), pe care să se sprijine în atingerea culmii dezvoltării spirituale. Însă, să lucrezi asupra ta spiritual, să te schimbi, este mult mai greu decât să-ți încânți mintea cu iluzii măgulitoare ale lumii materiale. Lenea omenească și mintea trândavă au transformat acest toiag într-un instrument ajutător pentru dotarea unui bordei vremelnic săpat în pământ, schimbând astfel calea către Eternitate cu „o piatră de poticnire”, care este doar țărână. Cu alte cuvinte, oamenii au încercat într-un mod egoist să modifice Cunoștințele primordiale pentru nevoile lor temporare, fără să aibă grijă de cei care veneau după. Totuși, datorită acestei diseminări a Cunoștințelor la timpul potrivit printre popoarele lumii antice, care au populat diferite continente, în ziua de azi, putem găsi ecouri ale Cunoștințelor în diverse colțuri ale Pământului.

De exemplu, în ritualuri ca ceremonia „Calea Sfântă”, indienii Navajo din America de Nord folosesc

anumite imagini simbolice sacre, compuse din nisip fin colorat, care sunt șterse odată ce ritualul este finalizat. Când ai ocazia, observă pictura din nisip numită „Bârnel rotitoare”, creată pentru cântarea sacră a „Căii de Noapte”.

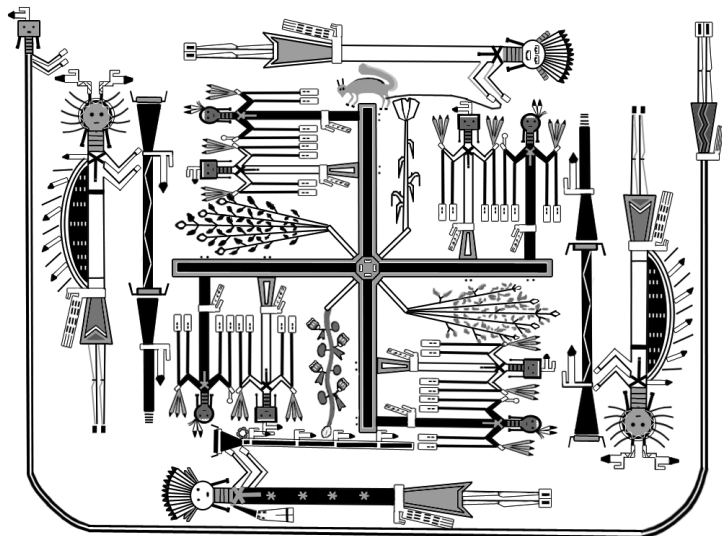

Figura 10. „**Bârnel rotitoare**”
(pictura sacră a tribului Navajo)

În această ilustrație, vei vedea și Centrul, și svastica corectă (mișcarea Allat către expansiune), și cele patru cupluri de spirite feminine și masculine (yei). Observă poziția brațelor. În sistemul de credințe ale poporului Navajo, supremilor yei li se atribuie șase zeități feminine și șase masculine, în timp ce, pe ansamblu, sunt, tradițional, paisprezece feluri de zeități. Se consideră că toate sunt conectate cu evenimente din timpurile Creației Inițiale. Mai mult, în ilustrația „Bârnel rotitoare”, există o imagine simbolică a celor patru Entități, în care Entitățile laterale

sunt reprezentate ca spirite Gardieni, Entitatea posterioară apare ca trecutul cu patru semne identice (ceea ce indică timpul – a patra dimensiune). În acest context, Entitatea frontală este prezentată ca supremul yei ținând o desagă de veveriță – zeul alb Vorbitor (vorbitorul Tăcut), care protejează oamenii. El era asociat cu estul, răsăritul și cu cerealele. Și întreaga ilustrație este încercuită de suprema feminină yei, care apare ca un semicerc distinct – zeița ocrotitoare curcubeu, care conține restul de yie și care simbolizează calea cer-pământ. Este un simbol stilizat al Allat-ului.

Anastasia: Acesta este o ilustrație cuprinzătoare, judecând după povestirea Dvs. Reiese că, în el, sunt incluse atât cunoștințele despre natura omului, cât și despre Univers.

Rigden: Absolut corect. Mențiunile despre cele patru Entități cu centrul – Suflet pot fi găsite, și în Asia, în special în miturile chinezești străvechi. O astfel de concept cumulativ ca „Wu Di” semnifică cinci personaje mitologice, fiecare având asistentul său. Acest termen era folosit de către chinezii din vechime pentru a indica „spiritele abstracte ale celor cinci elemente”. „Wu Di” este menționat în cartea antică „Zhou Li” („Cartea Zhou a Riturilor”). Diverși filozofi autori din vechime au descifrat noțiunea de „Wu Di”, fiecare în felul său: unii au scris că înseamnă „cinci zeități”, alții au scris despre „cinci împărați”, în vreme ce alții – „cei cinci măreți”. În orice caz, această noțiune a fost echivalată cu simbolul celor cinci direcții (patru părți ale lumii și centrul).

Aceste simboluri erau atât de importante pentru tradițiile ritualice ale Chinei antice, încât imaginile cu

acestea erau aproape peste tot: pe embleme, stindarde, în artă, în arhitectură (inclusiv imaginile de pe basoreliefurile de pe morminte). În plus, astfel de simboluri erau plasate într-o anumită ordine, în funcție de un ritual sau altul. De exemplu, stindardele, marcate fiecare cu unul dintre simbolurile „celor cinci direcții”, erau purtate într-o ordine specială în timpul deplasării armatei. În frunte, era purtat un stindard cu imaginea Zhu Niao („pasărea roșie”), simbolizând sudul, considerat de către chinezi un punct cardinal onorabil, fiind un simbol al Entității frontale. În spate, aceștia purtau un stindard cu imaginea Xuan Wu (țestoasa încolăcită de un șarpe), simbolizând nordul, fiind un simbol al Entității posterioare. În stânga, ca simbol al Entității stânga, era un stindard cu imaginea Qing Long („dragonul verde”), simbolizând estul. În dreapta, ca simbol al Entității drepte, chinezii purtau un stindard cu imaginea Bai Hu („tigrul alb”), simbolizând vestul. Însă, pentru o persoană competentă, este suficientă doar o aruncătură de ochi la trăsăturile acestor concepte generalizate, pentru a înțelege despre ce este vorba în realitate, luând în calcul particularitățile viziunii asupra lumii ale acestui popor.

Anastasia: Într-adevăr, cel care a instituit aceste tradiții cunoștea mai mult despre lumea invizibilă... Și aceste concepte sunt familiare... Ați spus că conceptul de „Wu Di” a fost echivalat cu simbolul celor cinci direcții ale lumii, cinci zeități. Iar cel de-al cincilea suveran, centrul acestor patru laturi ale lumii, al celor patru zeități, Huangdi („conducător galben”)?

Rigden: Absolut corect. Huangdi sau spiritul numit Han Shu Nu („cel ce înghite axul”). Întruchiparea

spiritului său este unicornul Qilin – un simbol al centrului.

Anastasia: De fapt, este un prototip care simbolizează Sufletul – centrul structurii invizibile a omului, și o indicație a conexiunii acestuia cu Entitatea frontală (simbolizată de unicorn).

Rigden: Să analizăm mai în detaliu trăsăturile acestor personaje. Huangdi înseamnă nu numai „suveranul galben”, dar și „suveranul strălucitor (care emite lumină)”. Acest simbol al centrului era de fapt considerat zeitatea cerească supremă. El era reprezentat cu patru ochi și cu patru fețe. O astfel de tradiție a originat la șamanii chinezi din vechime, care-și puneau măști cu patru ochi în timpul ritualurilor sacre. De ce simbolul avea exact patru ochi? În primul rând, are legătură cu indicarea convențională a celor patru Entități. Și, în al doilea rând, deoarece, ca urmare a practicării anumitor tehnici meditative, omul obține o așa numită vedere atotcuprinzătoare asupra lumilor vizibile și invizibile, adică o viziune simultană a tot ce se întâmplă în jur și uneori chiar și în celelalte dimensiuni. Astfel de capacități sunt de neatins pentru vederea umană normală în lumea noastră obișnuită tridimensională. Dar, îndată ce o persoană își modifică starea de conștient, obstacolele din calea vederii sale lăuntrice încep să dispară.

Anastasia: Da, o astfel de vedere interioară este foarte impresionantă, în mod special când de abia începi să explorezi lumea invizibilă dintr-o astfel de „perspectivă atotcuprinzătoare”. Îmi amintesc cum, acum douăzeci de ani, grupul nostru a început să însușească aceste practici, și, personal, în ce măsură am fost uimită de

această primă experiență. Era destul de neobișnuit să observ procesele și să obțin acel sentiment complet nou de percepție „vizuală” lăuntrică. Totuși, chiar și mai uimitoare a fost oportunitatea de a dobândi o idee holistică cu privire la un anumit obiect, a structurii sale interne și externe, ca și a informației concomitente, cu care obiectul respectiv avea ceva în comun... Apropo, tocmai mi-ați amintit unde am auzit despre personajul Huangdi pentru prima dată. Odată, cu mult timp în urmă, ne spuneți că omul trebuie să învețe să gândească corect, ocazie cu care ați menționat tratatul medical străvechi „Huangdi Neijing”...

Rigden: Îmi amintesc... Tradiția chineză leagă începutul vrăciuirii și al medicinei ca științe exact de numele lui Huangdi. Iar numele de „Huangdi Neijing” al aceluia tratat medical se traduce drept „Cartea lui Huangdi despre interior”. Tot ce este extern, fizic, își are originea în interior. Apropo, legendele spun că acel Huangdi avea un asociat numit Sang Chieh (Cāngjié, Fuxi în altă versiune), care a inventat scrierea hieroglică, respectiv scrierea sacră cu semne. Printre altele, acest personaj cultural era, de asemenea, reprezentat pe basoreliefurile străvechi tot cu patru ochi, ca simbol al intuiției sale speciale. Potrivit legendei, el putea compune semne, pentru că pătrunseseră sensul adânc al urmelor de păsări și animale. Iar acum, te rog, reamintește-ți că șamanii, de obicei, reprezentau Entitățile omului sub formă de „păsări și animale”, și compară această informație cu ceea ce știi deja despre semne. Vom vorbi mai multe despre tainele semnelor mai târziu, iar acum voi spune doar pentru cititori că fiecare simbol este purtător al unei informații destul de ample. Mai mult, există semne speciale capabile să

exercite o influență precisă, dar cei mai mulți dintre contemporani nici nu bănuiesc asta, în ciuda faptului că astfel de semne sunt prezente în viața noastră socială în abundență. Semnele joacă un rol imens, și nu numai în lumea celor șase dimensiuni. Ele pot fi comparate cu mecanismul de declanșare a anumitor acțiuni...

Anastasia: Ei bine, luând în calcul chiar și experiența mea practică meditativă, acesta este un fapt incontestabil.

Rigden: Și totuși, să ne întoarcem la o analiză mai detaliată a simbolurilor celor patru Entități, și a centrului sacru, în concepția chinezilor din vechime. Deci, aceștia aveau un unicorn (Qilin) ca simbol al centrului. Este descris ca „un animal minunat” care, atunci când merge pe pământ, nu rupe nici măcar un fir de iarbă, nu strivește nici măcar în gândăcel; poate zbura sau merge pe apă, ca pe pământ; este întruchiparea iubirii de oameni și a omeniei, un simbol al unității. Mai mult, în textele străvechi, unicornul este menționat frecvent, în rând cu căprioarele, sau, mai exact, în calitate de căpetenie a acestora. Acestea sunt ecouri ale vechilor legende despre căprioarele cerești, prezente în miturile șamanice ale altor popoare. Legende conțin descrieri variate ale acestei creaturi mitice, legende în care diferite părți din corpul său sunt asemănate cu părți din corpul anumitor animale. Însă, toate acestea sunt doar o caracteristică indicând structura celor patru Entități de bază, care încadrează centrul. Astfel, sunt consemnări care spun că această creatură are gâtul unui lup, coada unui taur și copite de cal. Lupul este o reprezentare tradițională a Entității stângi, taurul – a

Entităţii drepte. Calul, în descrierile mitologice, era asociat deseori cu deplasarea în timp și în afara timpului, cu mișcarea prin dimensiuni și lumi, cu o creatură care poartă un călăreț divin sau un erou cultural. „Copitele de cal” indicau în mod simbolic nu numai funcțiile Entităţii posterioare, dar și Entitățile laterale (natura Animalică) care, supuse unei supravegheri adecvate și trecând într-un alt mod operațional, jucau rolul de asistenți activi, care te conectează cu alte dimensiuni și lumi. Se considera că Qilin era o combinație de forțe Yin și Yang (Qi – principiul masculin, Lin – principiul feminin). Legendele taoiste menționează că unicornii albi sunt călăriți de nemuritori. Toate acestea sunt comparații figurative ale Cunoștințelor care au fost camuflate în mituri, în special Cunoștințele despre structura invizibilă a omului, a componentei sale spirituale, a abilităților reale în studierea lumii invizibile.

Mai mult, simbolul secret al Entităţii frontale în China antică era Chi Di, suveranul sudului, al cărui personificare era Zhu Niao (Zhu Tsao), însemnând „pasărea roșie”. Era comparat cu o pasăre-rege chineză miraculoasă, Fenghuang, numită în Occident pasărea Phoenix. Această pasăre-minune era o întruchipare a principiului feminin, în contrast cu dragonul. Pasărea era privită ca un trimis al suveranului ceresc, personifica zeitatea vântului, era asociată cu simbolul solar (soarele) al naturii și era considerată întruchiparea iubirii de oameni. Potrivit legendelor, ea trăiește în „regatul de est al oamenilor desăvârșiți”. Apariția sa era un semn de sosire a păcii și a prosperității. Legende spun că ființele nemuritoare zboară pe această pasăre. Dar, din nou, cunoscând caracteristicile Entităţii frontale și interacțiunea sa cu lumea invizibilă, e clar

de ce mitul privind acest simbol era descris tocmai din această perspectivă.

Simbolul ascuns al Entității posterioare era Hay-di, suveranul nordului („suveranul negru”), adică spiritul numit Se-guan-chi, însemnând „înregistrarea armoniei și a luminii”. Acum, te rog, reamintește-ți funcțiile entității Posterioare: e *păstrătorul de informație*, răspunzător pentru tunelare. Suveranul nordului era conectat cu elementul apei. Este interesant că o țestoasă încolăcită cu un șarpe (Xuan Wu) era considerată întruchiparea spiritului Hay-di. Acest simbol era tabu.

În general, ar trebui notat că țestoasa, exact ca șarpele, ocupă, de asemenea, un loc special în mitologia chineză. Este asociată cu miturile despre Univers și Pământ (ca lume materială). Se consideră că țestoasa personifică întregul Univers. Forma țestoasei, cu carapacea superioară sub forma unei cupole, este asociată cu imaginea chineză antică a macrocosmosului – cerul rotund, în vreme ce scutul plat inferior al țestoasei (plastron) este asociat cu pământul plat și pătrat. Altfel spus, acestea sunt semnele sacre ale cercului (lumea cerească) și ale pătratului (lumea materială, pământescă), semne pe care anticii le cunoșteau cu mult înaintea apariției acestei imagini asociative.

Nu e deloc întâmplător faptul că, tradus din chineză, „Xuan Wu” înseamnă „întunecata războire”. Ideea este că atât carapacea superioară a țestoasei (lumea cerească), cât și carapacea sa plată inferioară (lumea pământescă), erau asociate cu armura („wu” înseamnă războire), în vreme ce culoarea lui xuan este negru cu tente de roșu. Roșul servea ca o asociere cu lumea

invizibilă. De fapt, o astfel de imagine străveche a țestoasei încolăcite cu un șarpe însemna lupta din lumea invizibilă dintre forțele cerești Allat (scutul superior convex al țestoasei – carapax) și forțele materiale ale lumii, respectiv mintea Animalică (scutul plat inferior al carapacei țestoasei – plastronul). Toate acestea aveau loc într-un Univers unic, având o structură spiralată (inelele șarpelui încolăcite în jurul țestoasei). Nu este o coincidență faptul că, ulterior, a apărut în mitologia chineză un personaj, care era numit Xuan Wu – „Războinicul întunecat”, având o emblemă corespunzătoare. Acesta era deseori reprezentat cu o față frumoasă, cu părul curgând până la umeri, într-o robă neagră, cu o centură decorată cu nefrit, cu o sabie în mână, stând desculț pe o țestoasă încolăcită cu un șarpe. Fiecare element al acestei imagini servea ca simbol al unei cunoștințe spirituale sau al alteia. Acestea din urmă, respectiv Cunoștințele spirituale și slujirea Voinței Lumii spirituale, erau o întruchipare a adevăratei belicozități. Această imagine a Războinicului în tradiția populară era onorată ca o zeitate care exorcizează spiritele rele.

Anastasia: În ziua de azi, oamenii nu înțeleg sensul autentic al expresiei „adevărata războire”, în timp ce adevărata războire, pentru om, nu este nici pe departe manifestarea propriei agresivități, a urii sau a răutății în lumea vizibilă. Adevărata războire este manifestarea rezilienței spiritului de Războinic în lupta cu propria natură Animalică sau cu Rațiunea animalică; este o caracteristică a luptei din lumea invizibilă, dintre Lumină și Întuneric, așa cum spun legendele.

Rigden: Absolut corect. Cel care nu-și șlefuește abilitățile în acțiune, este un luptător slab... Deci,

întorcându-ne la cheștiunea în discuție, simbolul ascuns al Entității drepte în mitologia chineză era Bai Di, suveranul vestului („suveranul alb”, adică spiritul numit Zhou Ju, care înseamnă „cel care cheamă și cel care respinge”). Personificarea acestui spirit era Bai Hu („tigrul alb”) – un animal care înspăimântă toate spiritele necurate, suveranul vestului. Apropo, în China medievală, tigrul alb (simbolul ascuns al Entității drepte) și dragonul verde (simbolul ascuns al Entității stânga) erau desenați ca Gardieni pe porțile templelor taoiste. În pereche, aceștia erau venerați drept spirite Gardieni ale porților. Luând în considerare faptul că Entitățile dreaptă și stângă funcționează, de asemenea, ca activatori ai emoțiilor și gândurilor naturii Animalice, funcțiile lor ca Gardieni și „poarta” pe care o păzeau, aveau evident un sens sacru. Acesta semnifica: omul nu poate intra în lumea spirituală până nu a biruit acești doi Gardieni din lăuntruul său.

Și, în sfârșit, simbolul ascuns al Entității stânga era Cang Di, suveranul Estului („suveranul verde”), respectiv spiritul numit Lin Wei Yan („făcătorul de minuni, cel puternic, cel care privește în sus”), în vreme ce Qing Long („dragonul verde”) era personificarea acestui spirit. Imagini ale dragonului verde, împreună cu simbolurile celorlalte trei direcții cardinale, pot fi găsite pe numeroase basoreliefuli sepulcrale și pereți ai structurilor funerare. Este foarte interesant că, în picturile populare, având înțelesul de vrajă și un sens favorabil, dragonul verde poate fi întâlnit în calitate de ajutor al zeului bogăției. Mai mult, dragonul era reprezentat răspândind bogăție și umplând un corn neobișnuit al abundenței („un vas special de colectare de bogății”) cu perle minunate revărsând flăcări, și cu aur, argint și

mărgean. Zeul bogăției, care era desenat stând pe spinarea fie a unui dragon, fie a unui tigru, era respectat în mod special de către neguțători. Atributul constant al zeului bogăției la chinezi, de pe picturile populare, era, de obicei, un dragon asociat cu bani. Dar, din nou, dacă vom compara toată această informație cu caracteristicile Entității stânga (viclenie, aroganță, minciună, dorința pentru putere secretă), devine evident un subtext cu totul diferit al acestei legende.

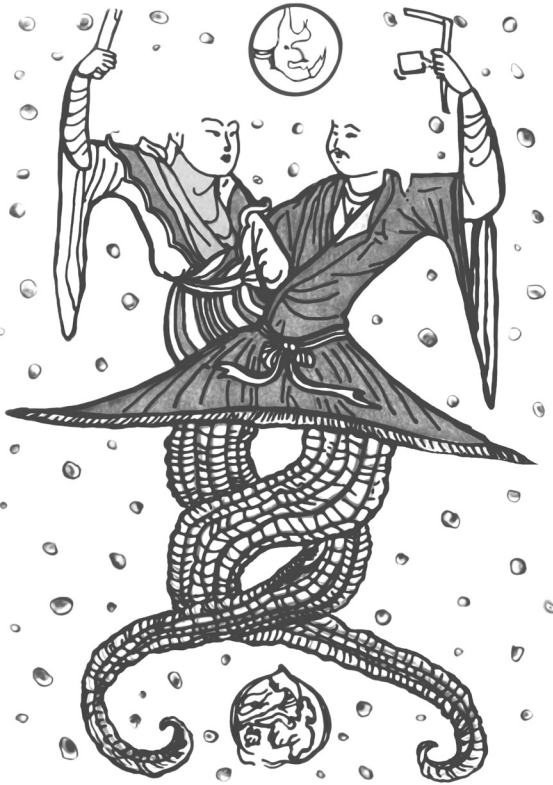
Merită menționat faptul că, în China Antică, drago-
nului verde era foarte popular și, așa cum se spune în zi-
lele noastre, un personaj foarte promovat. Era prezentat
oamenilor ca un simbol al primăverii, al schimbărilor și
al Orientului. Însă, era deja o substituție a conceptelor,
o contopire asociativă cu o imagine populară a tribu-
rilor, mai timpurie, mai veche și mai semnificativă în
mitologie, imagine care combina trăsăturile unei păsări
(mai târziu – ale unei fețe umane) și ale unui șarpe. În
miturile vechi chinezești, o astfel de imagine era în-
truchipată, de exemplu, într-o zeităte feminină arhaică,
a Mamei progenitoare *Nüwa* (Nüwa, o femeie alunecând
ușor spre altă lume, ca apa; având o conexiune atât cu
lumea pământescă, cât și cu cea cerească). În legende,
ea era numită creatoarea tuturor lucrurilor și a tuturor
oamenilor. Mai mult, potrivit poveștilor de demult, *mai
întâi, a creat o fată* în timp ce se uita la propria reflecție
în apă, și de abia mai târziu a creat mulți alți muritori,
bărbați și femei. Unindu-i pe aceștia, i-a făcut să se
înmulțească desinestătător, și le-a încredințat educa-
rea copiilor. În cosmogonia Chinei de sud-est, ei îi era
atribuit rolul major de zeităte creatoare. Era privită ca
deținând puteri supranaturale, fiind capabilă să reali-
zeze 70 de reîncarnări într-o singură zi. Acesta este un

ecou al Cunoștințelor despre cele 72 de dimensiuni și al faptului că o zeitate creează din a 72-a și din dimensiunea 1, și aceste două dimensiuni le influențează pe toate celelalte 70. Ea era asociată cu victoria asupra dragonului negru (care era o personificare a spiritelor rele), cu restaurarea echilibrului cosmic, care fusese distrus ca rezultat al unui dezastru, atunci când cele patru margini ale pământului s-au prăbușit.

Mai mult, culoarea albastru-verzui era inerentă exact acestei ipostaze ale feminității divine creatoare. În mitologia diverselor popoare, această culoare semnifică elementul apei și principiul cosmic feminin. Este o culoare specială, indicând anumite realizări în practicile spirituale. Voi vorbi despre asta mai târziu, mai în detaliu. Acum, doar voi menționa faptul că, chiar și în ideile tradiționale ale chinezilor, segmentul verde-albastru din spectrul coloristic este un tot unitar, fiind marcat cu hieroglife care combină atât înțelesul de „verde”, cât și de „albastru”.

Nüwa, Mama progenitoare, era deseori portretizată în uniune cu creatura Fuxi (Fu Hsi), care semăna cu ea, avea un corp uman și o coadă de șarpe în loc de picioare. Pe lângă asta, trupurile lor erau împletite. Oamenii care nu posedau cunoștințele sacre interpretau o astfel de împletire ca fiind intimitate matrimonială. În realitate, în multe cazuri, în mod special pe imaginile străvechi ale acestor personaje divine, se poate urmări clar transmiterea Cunoștințelor despre lume, ca și despre instrumentele meditative folosite de către om pentru dobândirea celei mai înalte stări spirituale. Simbolismul acestor imagini era deseori conectat cu un cerc și cu un pătrat.

Imaginea arată Mama progenitoare și personajul cultural Fu
Figura 11. **Progenitori ai lumii și ai omului Nü Wa și
Fu Hsi potrivit mitologiei chineze străvechi**
(imagine pe o bucată de mătase; secolul VII e.n.
Turfan. Provincia Xinjiang; artefactul a fost descoperit de
câte oamenii de știință în 1928).

Hsi. Trupurile lor sunt împletite unul cu altul, elicoidal, de trei ori și jumătate. În contextul imaginii date, un astfel de simbol reprezintă cunoștințele atât cu privire la structura spiralată a Universului, cât și tehnica meditativă prin care o persoană atinge unul dintre stadiile de dezvoltare a sinelui – starea de

iluminare spirituală (trezirea și urcarea „Șarpelui Kundalini”, încolăcit de trei ori și jumătate, de la baza spinării către chakranul „Coada șoricelului”). Nü Wa și Fu Hsi sunt înconjurați de către 72 de „bule de aer”, diferite prin formă și mărime, acestea reprezentând cele 72 de dimensiuni din Univers. În mod special, aceasta este o reprezentare sub forma a șaptezeci și una de mici „bule” și o „bulă” (a 72-a) situată între „cozile de șarpe”, – cea mai mare și mai complexă din punctul de vedere al structurii sale interne. Cele patru dimensiuni sunt localizate între fețele umane ale „progenitorilor”, pentru a indica dimensiunile principale pentru un om (spațiul tridimensional și timpul, în care Personalitatea omului se naște și trăiește, realizându-și alegerea), ca și cele patru Entități principale ale omului, conectate cu alte dimensiuni. Deasupra capetelor zeităților, este un cerc care conține piciorul cu gheare al unei păsări, care indică o conexiune cu un mediu complet diferit – lumea cerească (spirituală).

Personajul cultural Fu Hsi, întemeietorul civilizației, care era considerat fratele lui Nü Wa, iar, mai târziu, chiar soțul ei, combina în ființa sa, de asemenea, caracteristici ale unei păsări și ale unui șarpe, deși mai devreme, când fusese eroul eposului tribal, apărea exact sub înfățișarea unei păsări și era onorat ca zeitățe a Orientului. Apropo, numele său înseamnă „cel care pune o capcană pentru animalele de sacrificiu”. Așa cum am spus deja, există mărturii despre Fu Hsi ca fiind primul creator al scrierii hieroglifice (scriere prin semne). Și de abia mai târziu, oamenii au început să-l numească „cel care este ca un dragon”, și să-l asocieze în legende cu dragonul-lóng și cu „principii draconice”.

Mai este un aspect curios. Diverse mituri cosmologice erau inerente mitologiei străvechi chineze, inclusiv cele despre creația lumii ordonate, datorită principiiului divin feminin (forțele Allat). Însă, unde este pus azi accentul în aceste mituri? Lumea contemporană știe

că baza mitologiei și a filozofiei chineze este principiul „Yin și Yang”, respectiv mitul despre formarea lumii ca o luptă a două principii, care „pe de o parte perturbă, pe de altă parte restabilește armonia superioară a existenței”. Așa cum filozofii din ziua de azi spun, este „un principiu al ideii echilibrului dinamic al trendurilor alternative”. Cu alte cuvinte, în lumea modernă, noile generații nu mai știu despre mitologia inițială, care descria începutul conceperii lumii de către forțele spirituale și ordonarea lumii de către principiul divin feminin. Filozofia chineză „fundamentală” începe din start cu aserțiunea ideii de dualitate a lumii, de unitate și luptă a două principii contrare, respectiv cu stadiul de manifestare a lumii materiale, a forțelor rațiunii Animalice și „bătălia” acestora cu principiul creator divin. Se pune întrebarea: de ce anume este acest mit promovat în mod activ în toată lumea, și de ce este întărit tocmai acest principiu dominant? Cred că oamenii deștepți nu vor avea nicio problemă în găsirea unui răspuns la această întrebare, și cu atât mai mult având cunoștințele de bază.

Deci, apariția dragonului Qing Long în mitologie era deja comunicată lumii ca fiind un semn de bun augur. Imaginile cu dragonul verde erau popularizate având sensul de *bunăvoință*, de atragere a nenumărate bogății *pământeste*. Un stindard cu imaginea acestuia chiar era câteodată purtat înaintea armatei, în vreme ce un stindard cu imaginea tigrului alb era respectiv purtat în spatele armatei. Însă, dacă urmărim originile acestei promovări, ajungem la societatea secretă ocultă chineză „Dragonul Verde”, care există pe teritoriul Chinei din cele mai vechi timpuri și care încă face pe ascuns fapte nu prea bune peste tot în lume.

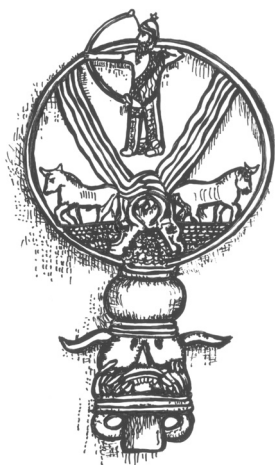

Anastasia: Da, am menționat această societate ocultă în cartea *Sensei IV*, cu ocazia descrierii câtorva lucruri puțin cunoscute despre evenimentele și oamenii care au provocat Al Doilea Război Mondial. În realitate, așa cum ați menționat atunci, totul se află la vedere pentru cei care știu.

Rigden: Fără îndoială. Apropo, vorbind despre campaniile militare, guvernatorii (politicienii) și preoții, știind despre aceste lucruri, au folosit în astfel de campanii simboluri speciale și semne care activează agresivitatea în rândul maselor, din cele mai vechi timpuri, afișându-le pe stindarde și pe scuturi. Și asta se practica nu numai în China antică, dar și în alte țări. Să luăm, de exemplu, statul asirian, pe care istoricii contemporani îl numesc primul stat *global* cunoscut, și care a fost întemeiat pe sânge și pe cuceriri.

Anastasia: Ei, din păcate, istoria noastră se scrie încă sub dictatul ideologiei Arhonților: accentul se pune nu pe primele comunități din lume, în relație cu realizările spirituale ale civilizației umane, ci pe primele comunități bazate pe agresiune și cucerirea de târâmuri străine.

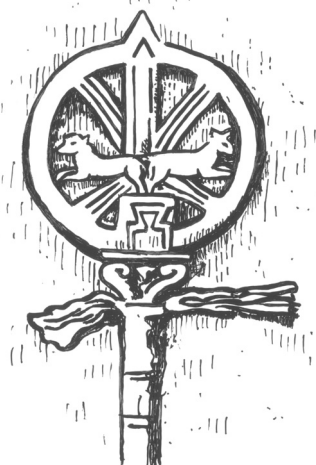
Rigden: Păi, puterea de a schimba situația e în mâinile oamenilor... Deci, care erau însemnele de luptă ale armatei asiriene? De cele mai multe ori, acestea includeau o cruce oblică într-un cerc, cu o bară transversală verticală și două animale de fiecare parte, sau un arcaș îndreptându-și săgeata către una din părțile laterale. Cu alte cuvinte, acestea erau simbolurile și semnele care indicau activarea *Entităților laterale!*

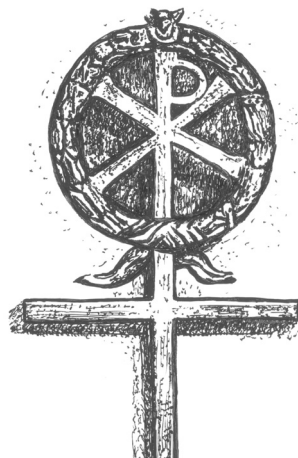
1

2

3

4

Figura 12. **Exemple de simboluri indicând activarea Entităților laterale:**

- 1), 2), 3) – însemne de bătălie ale armatei asiriene;
- 4) – monograma lui Constantin cel Mare (un fragment de basorelief pe un sarcofag de marmură din secolul IV, descoperit în catacombele romane).

Anastasia: Însemne de luptă asiriene? Așa este! Am citit despre ele după ce ați menționat monograma lui Constantin cel Mare (labarum) – un simbol al cosmologiei caldeene. Labarum-ul era folosit ca stindard militar de către ultimii împărați romani, până la diviziunea Imperiului Roman în partea de vest și partea de est (Bizanț). Încă de atunci, toate aceste steaguri și stindarde erau folosite pentru a ușura controlul asupra trupelor. Și dacă vorbim despre împărăția asiriană, atunci, totul e clar. Într-o anumită perioadă de timp, Babilonia, de unde cercurile preoțești ale caldeenilor originau, era parte din Asiria, și asirienii înșiși practicau o religie similară cu religia babilonienilor...

Da, este surprinzător că oamenii nu văd ce este evident. Deja în timpul domniei lui Constantin cel Mare, în religie, începuse să se folosească foarte mult acest semn al agresiunii (monograma lui Constantin cel Mare), care fusese folosit peste tot în timpul conflictelor militare. Acum, este plasat în multe orașe ale lumii și este văzut de mulți oameni. Dar acesta este un război fără a se declara un război! Cineva, în mod evident, știa mult mai mult despre acest semn când i l-a impus lui Constantin ca simbol al noii religii de stat a unei țări, atât de puternică în lume la acea vreme.

Rigden: Din păcate, așa este. Mulți oameni, când merg la un templu religios al denominațiunii din care se consideră parte, practic nu observă ce semne și simboluri sunt în jurul lor și în ce scop sunt acestea plasate acolo. Dar omul simte în mod clar acțiunea acestora după starea sa. Doar că, dat fiind faptul că nimeni nu-i dezvăluie adevăratul scop al acestor semne, este normal că persoana nici măcar nu va încerca să-și

înțelegă starea psihologică „obsesivă”. El consideră o astfel de stare ca fiind firească, deoarece a experimentat-o în mod repetat mergând în astfel de instituții.

Și dacă cineva se uită cu atenție, poate vedea în aceste locuri o varietate de semne care activează atât natura Spirituală în om, aspirația către Dumnezeu, ca și natura Animalică, prin trezirea de temeri subconștiente. Foarte des, în locașuri religioase și cultice, sunt mai multe semne care afectează negativ psihicul uman decât cele care stimulează dezvoltarea și întărirea naturii Spirituale în persoană. De ce? Totul stă în scopurile și obiectivele, și anume în tehnologiile de manipulare ale uneia sau altei religii – practică moștenită de la religiile din trecut și perfecționată de-a lungul secolelor. Prima regulă în astfel de tehnologii este o pregătire discretă a psihicului enoriașului pentru influențarea subconștientului său, într-o așa manieră încât enoriașul să urmeze tacit ordinele ascunse ale manipulatorului, însă, în același timp, să creadă că o face prin propria voință și dorință.

Anastasia: Iar semnele sunt exact acel instrument de influențare care afectează fără greș subconștientul oricărui om.

Rigden: Absolut corect. Oamenii au avut cunoștințele despre asta din cele mai vechi timpuri; este suficient să te uiți la desenele și semnele erei paleolitice. Din nefericire, astăzi, această informație nu este în posesia majorității oamenilor, așa cum era în vremurile de demult, ci doar în posesia celor care sunt la conducerea popoarelor lumii. Cu toate acestea, situația poate fi remediată, numai dacă majoritatea ar

dori acest lucru. Deci, psihicul individului captează în mod clar această influență a semnelor prin intermediul subconștientului, deoarece structura psihicului se bazează pe inconștient. În acest caz, conștientul are o funcție subordonată. Iar semnele influențează, să zicem, componenta arhetipală a psihicului individului. Efectul lor se bazează pe predispoziția individului spre sugestia inconștientă.

Ce se întâmplă dacă semnele negative sunt plasate cu preponderență în astfel de locașuri cultice și religioase? Omul, de obicei, merge în astfel de locașuri când dezvoltă o nevoie interioară (dacă excludem cazurile când participă public la sărbători religioase sau la evenimente specifice unei națiuni sau alteia, când oamenii, tradițional, frecventează temple pentru „a ține companie” prietenilor și rudelor). Altfel spus, când se produce o izbucnire spirituală, dar Personalitatea nu poate realiza ce anume i se întâmplă. Normal, o astfel de nevoie interioară conduce în mod intuitiv omul acolo unde el se așteaptă să găsească răspunsuri la propriile întrebări lăuntrice. Deci, mergând în astfel de locașuri, el este deschis la dialog, adică are deja un anumit grad de încredere în slujitorii religiei.

Dacă o persoană ar intra într-un lăcaș de cult unde, majoritar, sunt plasate semne pozitive, care intensifică percepția de către Personalitate a celor mai profunde sentimente venite de la natura Spirituală, acest lucru ar inspira persoana și mai mult, ar întări sentimentul de Dragoste, de recunoștință față de Dumnezeu, ar genera o stare interioară de neînfricare, o stare extinsă a conștientului, o percepție cuprinzătoare asupra lumii. Înțelegi diferența? Omul

nu ar experimenta fanatism sau emoții tumultuoase cu strigăte de „aleluia” în accese de isterie în masă, provocate de dorința imensă a mulțimii de a-și salva trupurile și de a trăi în ele veșnic (apropo, după astfel de emoții ale naturii Animalice, omul se simte de obicei epuizat, odată ce rămâne singur.) Prin contrast, omul ar simți plenitudinea trezirii celor mai profunde sentimente, care oferă conștientizare, răbufnire spirituală de forțe, care îl încarcă cu dorința de a crea de dragul salvării propriului Suflet, și nu al trupului. Acesta este exemplul de ceea ce ar trebui să aibă loc acum, dacă societatea umană ar fi avut cu adevărat vectorul spiritual pentru dezvoltarea sa. Însă uite, totul în această lume se întâmplă exact invers. De ce? Pentru că înființarea oricărei religii ca un institut de gestionare al maselor se bazează pe putere și manipulare, camuflată sub egida „grijii spirituale” față de oameni. De aceea și astăzi, sunt mult mai multe semne active negative, plasate în astfel de locașuri cultice și religioase, decât pozitive.

Când semne negative sunt plasate majoritar în astfel de locașuri, acestea pur și simplu redirecționează elanul spiritual al persoanei, ca printr-o prismă despre care am vorbit deja, în direcția trezirii temerilor lăuntrice subconștiente, a dorințelor materiale, activând o Entitate laterală sau alta, ori entitatea Posterioară. Astfel de semne dezechilibrează psihicul uman, îngustează conștientul și induc oamenilor frici, disperare și un comportament servil. Într-o astfel de stare psihică, orice informație este percepută ca fiind credibilă. Un mic număr de semne pozitive în astfel de locașuri stimulează în om speranța pentru viitor și dorința de a trăi. De regulă,

locașurile religioase folosesc această formulă standard de combinații de semne, care pregătesc omul pentru sugestia verbală ulterioară (inducere), aplicată de către preoții uneia sau altei religii.

Figura 13. Simboluri ale svasticii (corectă și inversată) în decorațiunile interioare și exterioare ale diferitelor locașuri religioase

Ca rezultat al unui astfel de tratament preliminar ascuns, cu semne, care intensifică sugestiile verbale ulterioare, enoriașii, chiar și oameni maturi, deștepți, cu studii superioare și grade academice devin creduli, exact ca niște copii. Sunt gata să ciulească urechea la orice fel de povești neverosimile ale unor oameni îmbrăcați în veșminte religioase, fără a pătrunde esența – unde sunt sugestiile de la rațiunea Animalică și unde sunt, într-adevăr, unele grăunțe care le stimulează creșterea spirituală.

Anastasia: Da, într-o stare de „disperare” sau de panică „a omului care se îneacă”, persoana se agață de orice pai aruncat în direcția sa.... Astfel, în primul rând, semnele provoacă teamă în individ, și apoi manipulatorul îi demonstrează acestuia modul în care să scape de această teamă, dar într-un context benefic pentru manipulatorul însuși.

Rigden: Da. Asta poate fi comparat la modul figurat cu o situație în care un om este plasat într-o celulă la închisoare și apoi împins spre o cădere nervoasă prin amenințări și bătăi. Și, ulterior, este trimis un coleg de celulă care-i promite, chipurile, că îl va elibera din temniță, pentru că știe cum să facă asta. Firesc, omul are încredere în colegul său de celulă, crezând că acesta îl va salva de suferințe; începe să-și trateze noul „prieten” cu respect și stimă, deoarece îi dă un sentiment de speranță, sau, mai specific, susține în el o iluzie a eliberării sale rapide. Însă observă, acest coleg de celulă doar promite, dar nu face nimic pentru a elibera persoana, deoarece colegul de celulă însuși este un „sclav” dependent, care, pur și simplu, își face treaba.

Este exact la fel în oricare religie, slujitorii acesteia sunt asemeni „colegilor de celulă”, fiind foarte departe de a fi ei înșiși liberi. Cu toate acestea, își promovează religia și, de regulă, susțin că omul nu are nicio șansă de salvare, decât dacă este adeptul doctrinei lor religioase, și că persoana trebuie să respecte toate regulile și ritualurile lor (să fie „sponsorul permanent” sau electorat politic, îndeplinind voința preoților). Ascultând astfel de promisiuni din partea „colegului de celulă” religios, cu privire la salvarea sa, în final, omul este gata să îndeplinească orice *solicitare* a „colegului de celulă”, considerând-o „datoria”, „dorința” sa și „participare conștientă”. Acest mecanism de manipulare este destul de eficient, atâta timp cât este ascuns de conștientul persoanei, deoarece manipulatorul nu spune niciodată adevărul despre intențiile sale reale. Și, dacă este un sistem care funcționează foarte bine de secole, preoții înșiși ai uneia sau altei religii, de cele mai multe ori, nu sunt conștienți de ceea ce fac și cui slujesc în realitate.

Anastasia: În general, manipularea ascunsă a preoților, care urmăresc să supună puterii lor cât mai mulți oameni posibil, este de a crea, în primul rând, condiții potrivite și o sursă de frică pentru persoană, acționând apoi ca intermediari într-o rezolvare temporară a conflictului interior al persoanei, care a apărut ca rezultat al acestei situații, firesc, într-o formă favorabilă lor. Cu cât sunt mai multe lucruri neclare pentru o persoană, cu cât mai redus este gradul de conștientizare a ceea ce i se întâmplă, și cu atât mai mare este teama trezită în ea de *aceste lucruri neclare*. Mai mult, acest proces intensifică și fixează atenția Personalității asupra sa. Cât despre preoți, cu cât aceștia trezesc mai multă frică în popoarele înrobite de

ideologia lor, cu atât mai mare le este puterea, precum și autoritatea, susținute de către aceste popoare.

Rigden: Da, doar că se întâmplă o manipulare reală a sentimentelor omenești și asta, în favoarea rațiunii Animalice. Astfel de semne care afectează negativ psihicul uman (de exemplu, semnul svasticii inversate, agresive) sunt plasate în astfel de instituții de cult, de regulă, în câmpul vizual al enoriașilor. Însă, sunt amplasate într-o așa manieră, încât nu atrag atenția asupra lor, decât dacă știi despre ele. Semnele pot fi adăugate și în ornamente, și în decorațiuni ale exteriorului, în temple, în picturile de pe ziduri sau în podea, elemente de lemn cioplit sau sculpturi, sau pot fi aplicate pe obiecte și veșminte ale preoților, și așa mai departe.

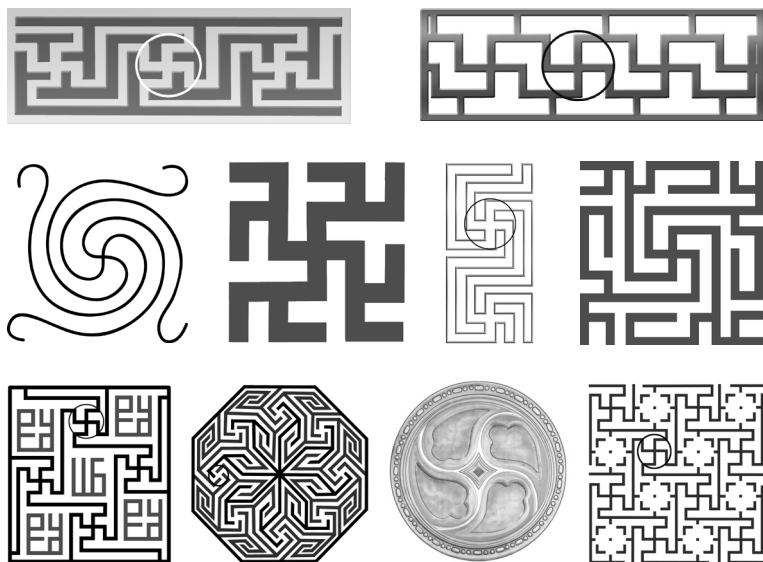

Figura 14. Simbolul svasticii inversate în ornamente interioare și exterioare în diverse instituții religioase.

Trebuie înțeles faptul că, la nivelul subconștientului, orice persoană înregistrează cea mai mare parte din informație din lumea vizibilă, chiar dacă este focusat conștient pe ceva personal. Ca urmare, o persoană vizitează astfel de locașuri când îi apare o nevoie interioară în acest sens, în timpul unui elan spiritual sau când vrea să scape de suferințele sale lăuntrice (sufletești), care, de fapt, sunt consecința dominației de lungă durată în el a naturii Animalice. În astfel de momente, omul este deschis și se află într-o stare de căutare de ajutor. Dar în loc de ajutor spiritual, în cele mai multe cazuri, în astfel de locașuri, acesta primește substituții materiale și un fel repetare în buclă a acestei stări. Respectiv, semnele negative îi intensifică fricile subconștiente, în vreme ce slujitorii religioși suplimentează cu sugestii verbale standard, datorită cărora i se formează anumite dorințe și aspirații materiale. Persoana își concentrează puterea atenției pe asta. Iar acest lucru, la rândul său, intensifică mai departe influența asupra sa a Entităților laterale și a celei posterioare.

Anastasia: Da, semnele cu influență negativă provoacă, de asemenea, și, în plus, stimulează în oameni mecanisme (de sugestie, imitație și contaminare emoțională reciprocă), tipice pentru comportamentul spontan al maselor. Acestea sunt instrumentele care influențează activ psihicul uman și care creează o tensiune emoțională corespunzătoare. Iar slujitorii cultului, cu ajutorul influenței verbale, pur și simplu produc o culminare și un deznodământ al acestor emoții în direcția în care au nevoie. Astfel, se formează un atașament psihologic creat artificial, atașarea unui credincios de o religie sau alta, și are loc identificarea sa personală cu comunitatea respectivă.

Rigden: Este corect. Deci, influența semnelor asupra omului este fizică pură. Procesul funcționării lor poate fi comparat cu un buton care duce la aprinderea unui bec. Oamenii apasă butonul când au nevoie să creeze anumite condiții pentru munca lor (luminarea artificială a unei camere întunecate). În același timp, ei nici măcar nu au o înțelegere clară asupra modului în care se desfășoară acest proces, ce anume este energia electrică, și care este natura sa reală. Sunt câteva semne care au fost folosite din vremuri străvechi, cu scopul de a activa natura Animalică în om. Firesc, activarea unor astfel de semne nu prevestesc nimic bun pentru societate. Dar oamenii înșiși aleg către care gânduri și emoții să-și îndrepte preferința și în ce anume să-și investească puterea atenției.

Anastasia: Da, proverbiala alegere umană...

Rigden: O astfel de manipulare este tipică nu numai pentru religii, dar și pentru multe societăți oculte (latinescul „occultus” înseamnă „ascuns”). În majoritatea copleșitoare a cazurilor, astfel de societăți îi atrag pe cei care tânjesc să posede puteri supranaturale pentru a-și satisface propriul egoism. Apropos, dacă oamenii vor analiza atent istoria dezvoltării societăților agresive secrete, care caută să obțină „puterea absolută”, vor observa că și numele multora dintre ele sunt conectate cu imaginile Entităților drepte sau stângi. De exemplu, societățile secrete ale „Dragonului”, „Jaguarului”, „Leopardului”, „Tigrului”, „Lupului”. Mai mult, fundația lor mistică este alcătuită din ritualuri legate de Entitățile dreaptă și stângă. Esența acestor ritualuri este de a înzestra persoana cu caracteristicile și „puterea supranaturală” a unei sau altei bestii

agresive care este onorată în societatea respectivă. Alegerea personală a membrilor din astfel de societăți este cea care joacă un rol dominant aici, ca și credința ideologică sau religioasă a acestora, precum și tehnicile magice străvechi de folosire a capacităților Entităților dreaptă și stângă, de regulă, cunoscute doar liderilor unei astfel de societăți secrete. Acesta este unul dintre numeroasele exemple despre cum cunoștințele spirituale au fost uzurpate de către indivizi și cum au început să fie folosite într-o formă pervertită în scopul obținerii puterii pământești și atingerii obiectivelor materiale personale. Așa cum spuneau cei din vechime, un sclav are un singur Stăpân, în vreme ce o persoană iubitoare de putere are atât de mulți stăpâni câți sunt oamenii care contribuie la creșterea puterii sale pământești, precum și spirite care contribuie la căderea Sufletului său.

Anastasia: M-am convins încă o dată cât de important este faptul ca majoritatea oamenilor să înțeleagă „cine este cine” în această lume, să poată distinge adevăratul spiritual de substituțiile materiale, Adevărul de minciună, Binele de rău...

Rigden: Da, umanitatea ar avea atunci mai multe șanse să evite consecințele dezastruoase pentru civilizație în întregime. Până la urmă, regulile jocului în lumea materială, inclusiv cele pentru societățile oculte, se bazează pe alegerea omenirii înseși, sau, mai degrabă, a majorității acesteia. Diverse puteri oculte doar provoacă, sau inițiază anumite acțiuni, în sensul că lansează doar un program al unei Voințe sau al alteia. Dar oamenii înșiși sunt cei care dau viață acestor programe prin propria lor alegere, întreprinzând acțiunile

corespunzătoare, irosind timpul vieții lor trecătoare și cheltuind puterea destinată salvării Sufletului.

Iar, pentru a distinge unde e Adevăr și unde e Minciună în lume, trebuie să lucrezi asupra ta, să-ți urmărești gândurile și să le controlezi, și să înveți să vezi lumea din perspectiva Observatorului din partea naturii Spirituale. Mulți oameni care sunt în căutarea spiritualului nici măcar nu înțeleg felul în care sistemul Arhonților le direcționează mintea într-o direcție complet opusă, făcându-i să irosească ani și energie pe conforturi materiale temporare în loc de adevărata salvare a Sufletului. Așa cum stau lucrurile azi, din nefericire, majoritatea oamenilor alege domnia rațiunii Animalice, care i-a sedus cu dorințe materiale. Aceștia, inconștient, fac din Voința acesteia o realitate, prin alegerea greșită a ceea ce este trecător și fără importanță, iar cu propriile mâini susțin și întăresc puterea Arhonților.

Uită-te la ce este promovat în lume, ce substituții se fac? În jur sunt numai panouri și apeluri constante care impulsionează dorințele materiale și stimulează Ego-ul. Însă, omul nu urmărește numai achizițiile materiale, ci mai degrabă sentimentul de posesie a acestei iluzii și dorința de a obține o stabilitate mult așteptată în lumea sa interioară. Dar, o astfel de stabilitate depinde doar de lucrul lăuntric cu sinele și de autodesăvârșire spirituală, și nu de circumstanțe exterioare. Să luăm un exemplu simplu. Închide ochii și imaginează-ți că ai totul: palate, corporații, putere asupra popoarelor. Acum, deschide ochii, privește în jur și vei înțelege că asta a fost doar o iluzie care s-a sfârșit foarte repede. La fel se întâmplă și cu viața,

care zboară și se termină foarte repede. Și oare merită de dragul acestei iluzii să îți împovărezi Sufletul, să te condamni la o agonie îndelungată în viața de după moarte și la suferințe care durează secole, sub forma unui noian de emoții negative pe care ți le-ai creat în goana după iluziile naturii Animalice?

Este suficient să aruncăm o privire la lumea înconjurătoare pentru a înțelege ce substituții creează rațiunea Animalică, pentru cei care parcă își doresc să se miște în direcția autodesăvârșirii spirituale, dar care vor, în același timp, și materialul. De obicei, astfel de oameni sunt destul de instabili în intenția lor, iar impulsurile lor spirituale sunt ușor de redirecționat în direcția intereselor materiale. Observă către ce tind acești oameni în viața lor de zi cu zi, la ce acordă atenție și importanță prioritară în decursul zilei. Cineva este preocupat de întărirea influenței sale asupra oamenilor, afirmarea propriei importanțe, de câștiguri din cunoștințele spirituale; altul este ocupat cu curățarea corpului; iar altul dezbate până răgușește despre vegetarianism, cineva este obsedat de pierderea în greutate; cineva practică diverse sisteme „de îmbunătățire a sănătății”, cu ambiții egoiste, având un conținut intern gol. Unii oameni aderă la secte sau la curente religioase, încântându-și urechile cu promisiuni false de învierea din morți în trupurile lor preaiubite. Alții meditează în scopul de a atrage avere, noroc, fericire sau sănătate. Cineva, din prostie și din cauza dominației naturii Animalice în el, începe să se considere „iluminat”, competent în numeroase „chestiuni spirituale” și amestecă diverse tehnici meditative pe care le știe, confundând păcatul cu virtutea. Și ce este la baza a toate astea? Mândrie și declarația

propriei importanțe în lumea tridimensională, o dorință secretă de a câștiga putere asupra altora.

Anastasia: Într-adevăr, substituții au loc în prezent la scară globală. Pentru ca să te convingi personal, trebuie doar să analizezi ce fel de tehnici psihologice sunt promovate în societate și popularizate în ziua de azi de către mass-media. Acestea sunt predominant metode obișnuite ale Arhonților, să zicem, „meditații” pentru mase, pentru a atrage bunăstare materială.

Rigden: Este trist că majoritatea oamenilor nici măcar nu se întrebă de ce anume este cultivat tocmai acest trend material. De ce cineva nu precupețește niciun ban pentru a promova astfel de idei, cumpărând opinii necesare „cu autoritate” ale unor oameni cunoscuți în toată lumea? De ce aceste idei se învârt în jurul plăcerii corpului tău iubit, creând confort și o lume egoistă a iubirii de sine în jurul propriei persoane? Răspunsul este simplu: pentru ca oamenii să imite un astfel de comportament, să petreacă timp și energie vitală, în linii mari, pe o banană mai delicioasă, și să aibă în același timp o blăniță strălucitoare și lucioasă. Însă, exact ca și cu oricare altă amăgire, nimeni nu-i spune omului ce consecințe îl așteaptă mai târziu, când își va irosi propria viață ca o maimuță prostuță în căutarea unei banane delicioase, iar trupul său iubit va muri exact ca oricare alt animal. Iar el, ca Personalitate, nu va scăpa de suferințe, și va trebui să plătească un preț foarte mare pentru viața sa trăită în van.

Dar ce este munca zilnică de autodesăvârșire spirituală? În primul rând, este un obicei de a-ți controla

gândurile și de a nu le judeca pe ale altuia. De regulă, omul observă frecvent manifestările naturii Animalice în altă persoană, dar nu se deranjează niciodată să fie la fel de vigilent cu atenția față de sine, nu încearcă niciodată să-și examineze reacțiile la provocările externe și interne ale naturii Animalice, și nu consideră necesar să lucreze intensiv cu propriul sine în fiecare zi.

Însă, doar prin schimbarea propriei persoane pe interior, lucrând cu sinele, poți înțelege procesele reale ale lumilor vizibile și invizibile și poți urma pe deplin conștient calea spirituală. Altfel spus, transformările interne trebuie, mai întâi de toate, să aibă loc în omul însuși, acesta fiind sensul dezvoltării sale spirituale! Orice altceva este secundar. Desigur că trupul trebuie îngrijit ca oricare altă mașină, dar doar pentru a ajunge la destinație și nimic mai mult. Omul trebuie să știe și să nu piardă din vedere adevăratul scop al vieții sale, acesta fiind eliberarea spirituală. Acesta este cel mai important lucru pentru oricine. Odată ce o persoană începe să se cunoască pe sine, începe și să perceapă complexitatea și misiunea structurii sale. Putem spune că totul favorizează alegerea conștientă a omului de a deveni o nouă Ființă Spirituală. Iar cele patru Entități principale joacă un rol foarte important în această transformare.

Anastasia: Da, diverse popoare ale lumii au informații din abundență, conținute în ritualuri variate, practici mistice și legende sacre privind cele patru Entități și Centrul spiritual. Apropos, potrivit diverselor istorisiri, fiecare popor obișnuia să plaseze aceste patru Entități în așa fel, încât Entitatea frontală să fie orientată spre o anumite direcție cardinală. Ați putea,

vă rog, să explicați asta cititorilor noștri? De ce oameni care locuiau în diferite părți ale globului aveau propria înțelegere cu privire la o astfel de orientare?

Rigden: Vorbind la modul general, orientarea acestor patru Entități spre punctele cardinale, conferirea anumitor culori acestora, etc, depindeau de preferințele locale tradiționale și de credințele per ansamblu al unui sau altui popor, apărute de-a lungul secolelor, bazate pe legendele sacre ale strămoșilor lor. De exemplu, chinezii considerau sudul ca fiind punctul cardinal cel mai onorabil, și, ca urmare, plasau spre sud simboluri legate de Entitatea frontală. Pentru șamanii popoarelor nordice (Siberia), direcția majoră către care își întorceau fețele (Entitatea frontală) în timp ce practicau ritualuri, era de obicei nordul, în vreme ce pentru șamanii popoarelor din sudul și estul Asiei, o astfel de direcție principală era sudul sau estul. Indienii Mesoamericiei priveau estul sau vestul ca fiind direcția cardinală principală, în funcție de tradițiile locale ale diverselor triburi. În general, unde își întoarce fața omul, tradițional, în timp ce practică o practică spirituală, un ritual religios și așa mai departe, acolo este Entitatea sa frontală. Desigur, citind mitologia străveche, trebuie să conștientizăm unde este folclor popular, și unde există cunoaștere autentică, deoarece, cu timpul, astfel de mituri au fost suplimentate cu numeroase elemente străine și încâlceli ale minții omenești, de cele mai multe ori, din cauza înțelegerii literale a exemplurilor asociative. Însă, cu toate acestea, chiar și în zilele noastre putem găsi o mulțime de mențiuni interesante, inclusiv cele referitoare la cunoștințele secrete despre cele patru Entități ale omului.

Anastasia: Astfel de cunoștințe pot fi găsite în sursele totemice, în concepțiile mitologice ale popoarelor din Europa, Asia, Africa, America...

Rigden: Foarte adevărat. În cele mai multe cazuri, popoare mici, care trăiesc pe diverse continente, datorită izolării de lungă durată de contactele cu reprezentanții „societății civilizate” (din cauza condițiilor climatice nefavorabile sau inaccesibilității pentru călătorii străini a așezărilor lor), au reușit să păstreze cunoștințele strămoșilor. Asta i-a salvat în anumite privințe, de vreme ce „civilizația” nu avea nici cea mai mică idee despre existența acestor popoare și a culturilor acestora. Pe cale de consecință, cunoștințelor lor unice nu au fost distruse în totalitate prin „foc și sabie” de către altă religie nouă, care domnea în „civilizația globală”, așa cum s-a întâmplat cu cunoștințele străvechi ale altor popoare.

Anastasia: Ei bine, după cum se spune, tot răul spre bine. Dar, pe de altă parte, acum avem o excelentă oportunitate de a compara ce era în trecut și ce avem în prezent, și să ne întrebăm de ce reprezentanții tuturor religiilor moderne pretind că doar ei dețin „cunoștințele spirituale” și, mai mult, nimeni altcineva din lume. Dacă abordăm această chestiune obiectiv și facem un efort să o examinăm dintr-o stare de percepție lărgită asupra lumii, va deveni evident faptul că respectivele Cunoștințe au fost aceleași peste tot, însă oamenii le-au dat o formă diferită și le-au numit „ale lor”.

În realitate, orice Învățătură spirituală reinnoită se forma luându-se în considerare cunoștințele secrete fundamentale, care fuseseră date diverselor popoare

în trecut. Și, doar când preoții remodelau această Învățătură și îi dădeau o formă de religie dominantă, atunci ideologia însăși se schimba. Practic, aceștia îngustau viziunea popoarelor, chiar până la a provoca fanatism în rândul maselor și distrugere nesăbuită a moștenirii strămoșilor acestora, a tot ce nu corespundea canoanelor noii religii.

Rigden: Absolut... Cu toate acestea, aș vrea să spun următoarele. În ciuda unei astfel de activități a preoților de eradicare a moștenirii spirituale a diverselor popoare, în ciuda sugestiilor lor către noile generații cu privire la faptul că vechile credințe sunt „apostazie și erezie”, cunoștințele de bază despre cele patru Entități încă există în științele secrete ale aproape tuturor religiilor globale contemporane. Acest lucru se poate urmări prin intermediul indicațiilor indirecte din ceea ce este oferit astăzi maselor în învățături, filozofie și ideologia uneia sau altei religii. Trebuie înțeles faptul că preoții oricărei religii vor impune maselor doar ce este în avantajul lor, ceea ce va întări puterea lor printre oameni, dar nu toate acele cunoștințe care au fost odată preluate de către predecesorii lor din alte religii populare. Cu atât mai mult, în rândul maselor, preoții nu vor răspândi niciodată Învățătura spirituală inițială, care conduce în mod independent la eliberare spirituală. Însă, pe baza semințelor spirituale atractive ale acelei Învățături, aceștia formează diverse religii. În procesul formării unei religii ca instituție de putere, multe sunt refăcute în Învățătura inițială și schimbate pentru a face pe placul puterii religioase a preoților.

De exemplu, să luăm budismul. La prima vedere, când citești filozofia generală budistă, ți se pare

că această *religie globală* evidențiază exact cunoașterea independentă de către om a lumii și a propriului sine, deoarece, în cadrul acesteia, sunt oferite diverse practici „care duc spre iluminare” pentru mase, practici care, apropo, s-au format în baza cunoștințelor altor religii mult mai vechi ale Indiei. Însă, o astfel de senzație durează doar până când te confrunți cu realitatea din ziua de azi din această religie, inclusiv cu structura preoțească a acestei religii globale. Dacă omul nu poate distinge natura Spirituală de natura sa Animalică, dacă el nu observă substituțiile rațiunii Animalice, îi este dificil să înțeleagă în ce constă truca, și ce diferență semnificativă este între învățătura inițială a lui Buddha și religia budistă care și-a apropiat învățătura respectivă.

Ca urmare, cele patru Entități ale omului sunt menționate atât în tradiția comună sacră indiană, cât și în interpretarea religioasă budistă a învățăturii lui Buddha. Cunoștințele supreme cu privire la practicile meditative din religiile hinduiste și budiste includ: dobândirea cunoașterii intuitive – supraconștiința (în sanscrită, în transcrierea română, sună ca „abhijna”), cunoașterea lumii printr-o stare modificată specială a conștiinței, starea de integritate, unitate („samadhi”). Dobândirea cunoașterii intuitive este interpretată ca realizare a adevărului, a unității lumii, atingerea unității celor *cinci categorii*: clarviziune, claraudiție, posesia de abilități supranaturale, citirea gândurilor altor oameni, amintirea vieților din trecut. Se menționează că un om perfect este capabil de a influența toată această lume materială chiar până la dimensiunea a șaptea, sau, așa cum spun tratatele indiene antice, „până la Cerurile lui Brahma”, căci

calea către „Cerurile lui Brahma” începe cu *renunțarea la atașamentul față de cele Șase Pasiuni Lumești* ale „cercului existenței”...

Anastasia: De fapt, o astfel de unitate a celor cinci categorii reprezintă rezultatul lucrului cu **cele patru Entități principale și cu centrul (Personalitatea)**. Ia drept vorbind, aici este avută în vedere finalitatea unei anumite etape a lucrului spiritual al omului, atunci când aceste Entități sunt deja sub control, iar omul se apropie de starea de ieșire din cele șase dimensiuni.

Rigden: Absolut corect. Omul, lucrând asupra sa, schimbându-se și perfecționându-se în *direcția spirituală*, obține anumite efecte, care-i oferă capacități suplimentare în cunoașterea lumii.

Anastasia: Da, de exemplu, în procesul asimilării practicilor spirituale, **Personalitatea** (centrul) **dobândește abilitatea de „clarviziune”**, adică, de contemplare cu vederea sa lăuntrică, din perspectiva Observatorului din partea naturii Spirituale, a oricăror forme, indiferent de distanță și timp, ca și de percepere a esenței reale a unui eveniment sau a unui fenomen. Așa este, într-adevăr, luând în considerare chiar și experiența mea practică de meditație de mai bine de douăzeci de ani și, de asemenea, experiența acelor oameni cu care am avut onoarea de a pătrunde Învățătura Dvs. și acele Cunoștințe spirituale primordiale, pe care le-ați comunicat. O astfel de clarviziune presupune, pe lângă alte lucruri, contemplarea simultană a oricărui obiect în dimensiuni diferite, înțelegerea cauzei primare a apariției acestuia, a transformării sale, și așa mai departe. Atingând o astfel de stare de

cunoaștere intuitivă, omul realizează **cum să-și controleze Entitatea frontală**, care, la rândul ei, manifestă în el abilitatea de a înțelege și de a simți intuitiv orice ființă, din perspectiva Observatorului din partea naturii Spirituale și, de asemenea, de a intra în contact cu ființa respectivă, indiferent de spațiu și timp.

Rigden: Corect. În interpretarea religioasă a budismului, acest lucru apare sub forma dobândirii auzului divin (claraudiție), care permite înțelegerea oamenilor care vorbesc limbi necunoscute și auzirea sunetelor din lume chiar și de la mari distanțe. Ideea e că sunetul, potrivit mitologiei indiene, este un fel de simbol conectat cu ritmurile cosmice. „Cel care ascultă sunetele lumii” este cel care le cunoaște și care este capabil să extragă ritmurile cosmice. Se consideră că totul este interconectat și impregnat cu aceste vibrații cosmice subtile. Prin schimbarea propriului sine și a micii sale sfere, omul face schimbări în sfera mare.

Anastasia: Ei bine, da. În principiu, persoana care judecă fenomenele lumii în limitele gândirii unui locuitor al spațiului tridimensional, va percepe asta ca dobândirea „auzului divin”. Într-adevăr, cunoștințele despre cele patru Entități sunt reflectate în învățăturile filozofice budiste, deși într-o formă oarecum înfrumusețată, dar totuși. Chiar dacă luăm în considerare categoriile mai sus menționate (clarviziune, claraudiție, posesia de puteri supranaturale, cititul gândurilor altor oameni, amintirea vieților anterioare), rezultă că fiecare dintre acestea sunt capacitățile unei anumite Entități.

Cât despre asta, pot să judec după experiența practică a grupului nostru. De exemplu, când îmi

însușeam tehnica meditativă de „tunelare”, care implica lucrul cu Entitatea posterioară, chiar aveam posibilitatea să aflăm despre propriul trecut și chiar „să citim” parțial informația despre viețile din trecut ale subpersonalităților noastre. În filozofia budistă, dobândirea „amintirilor despre viețile anterioare” presupune „cunoașterea nașterilor anterioare și amintirea stărilor temporare anterioare”.

Cu privire la capacitățile Entităților stângă și dreaptă, la vremea noastră, am avut un exemplu ilustrativ foarte bun, al lucrului spiritual al celor patru luptători pe care i-ați învățat arta războinicului Gheliar. Atunci am realizat cum **controlul omului asupra Entității stângi** dezvăluie în el astfel de abilități ca a ști și a citi gândurile altor oameni. În mare parte, aceasta nu este numai revelația unor astfel de abilități, dar și percepția prin sentimente asupra structurilor lumii subtile și, de asemenea, exercitarea de influență prin intermediul lor. Am văzut clar cum stăpânirea **Entității drepte** printr-un control strict al gândurilor și prin anumite practici meditative, duce la influențarea structurilor brute ale lumii și la descoperirea unor anumite abilități „supranaturale”, care, de fapt, sunt un efect secundar obținut pe parcursul dezvoltării spirituale.

Dar, mai mult decât orice, am fost impresionată de tăria spirituală a acestui grup de patru persoane: dobândirea de abilități profesionale excelente nu le-a zguduit intențiile spirituale, fapt care, din păcate, nu poate fi spus despre anumiți oameni cu care a trebuit să lucrez în grupuri ulterioare. Desigur, au fost situații diferite, inclusiv cele care au adus experiență de învățare revelatoare. De exemplu, doi ani de muncă

asiduă în grupul meu au dat rezultate concrete. Dar asta a expus și faptul că unii oameni din grup, de fapt, nu erau pregătiți să descopere astfel de abilități fenomenale în ei. Conștientul lor a fost copleșit de succesul de moment, de simțul propriei importanțe și de mândrie. Ei au început să viseze în secret la perspectivele lor legate de lumea omenească. În general, a început un dezechilibru în favoarea naturii Animalice. Iar principalul lucru este că sinceritatea s-a pierdut, ca și dorința de a atinge tocmai țelul spiritual. A început pur și simplu ascunderea prin cuvinte în spatele intențiilor nobile, pe fundalul unor atacuri evidente din partea naturii Animalice. Chiar și puținul succes, de fapt, a declanșat pierderea controlului asupra propriei naturi Animalice. Dar, în același timp, asta a fost o lecție bună pentru cei care sunt capabili să-și recunoască greșelile și care aderă ferm la direcția spirituală. O astfel de experiență oferă oportunitatea, ulterior, de a merge pe calea spirituală într-o manieră mai matură și mai conștientă.

Rigden: De fapt, în timpul parcurgerii stadiului de cunoaștere a Entităților dreaptă și stângă, în loc de a câștiga control asupra lor, omul riscă să ajungă sub controlul acestor Entități foarte inteligente, dacă este tentat de dorința de a posedea forță invizibilă și putere asupra altor oameni. Și, ca urmare, îi ia valul și își irosesc restul vieții pe obținerea unui rezultat temporar, pierzând astfel oportunitatea propriei eliberări, de ieșire din cercul reîncarnărilor. Aceasta este un fel de capcană pentru oamenii care ezită în alegerea lor principală.

În această privință, este o parabolă interesantă despre o vânătoare de comori. „O dată ca niciodată, un

Înțelept trecea pe lângă un sat. El le-a spus sătenilor de acolo că nenumărate comori sunt ascunse în pământ, chiar sub piața lor principală. Oricine le va găsi, nu numai că va obține bogăție dar nici nu va mai fi vreodată la fel. Sătenii s-au bucurat la auzul acestei vești. Au fost multe dezbateri și discuții lungi, dar, în final, locuitorii au decis să sape împreună după comori. Înarmați cu unelte, aceștia au început să sape. Însă, după o vreme, neavând rezultatele așteptate din munca lor, entuziasmul sătenilor a început să se stingă. Primii oameni care au abandonat săpăturile au fost cei care vorbeau mult; în loc să facă ceva ei înșiși pentru a găsi comorile, mai degrabă aceștia încercau să le indice altora cum să lucreze. Ei au fost urmați de oamenii care au obosit repede de atâta muncă istovitoare. Aceștia au decis că respectivele comori nu merită tot efortul ăsta. Erau și alții care au început să găsească bucăți de gresie spartă, veselă antică și monezi vechi. Au ascuns de restul ce au găsit, gândindu-se că acestea erau adevăratele comori și, în curând, au părăsit locul și ei. Alți oameni se bucurau pur și simplu de vânătoarea de comori. A treia categorie pur și simplu primeau satisfacție de la munca de căutare, crezând că în această bucurie a căutării trebuie să fie comorile menționate de către Înțelept. Dar timpul trecea, iar în jurul lor erau în continuare doar pietre și noroi, bucuria a secat și ea și aceștia au renunțat la căutări, pentru că s-au dovedit a fi slabi de spirit.

Timpul trecea, mulți dintre oamenii care rămăseseră au început să se îndoiască de șansele de succes ale căutării lor. Au început să creadă că deveniseră pradă unei născociri sau a unui simplu mit. Sătenii au început să părăsească locul unul câte unul. Și doar

acei puțini care erau centrați pe țel, care munceau din greu și intens, și-au găsit într-un sfârșit comoara. Dar după ce au găsit comoara, niciunul nu a mai fost văzut în sat vreodată. Iar acei săteni care participaseră la căutarea de comori, dar nu le găsiseră, pentru tot restul vieților lor, au fost preocupați să se justifice și să explice de ce nu au rămas cu ceilalți atunci. Până la urmă, fusese o șansă de a-și schimba viețile mizerabile în mai bine. Unii dintre ei și-au petrecut restul vieții rătăcind în căutarea Înțeleptului care le dezvăluise inițial această taină, sperând că vor afla cum arătau comorile, unde sunt acestea acum, și cum ar putea să intre în posesia lor”.

Prin urmare, comoara este transformarea spirituală a omului. Pentru a o realiza, este necesar să muncești din greu cu tine însuși, în fiecare zi. Nu oricine care este atras de perspectiva acestei căi ajunge la finalul ei, deoarece calea implică schimbări interioare. Primii care părăsesc drumul sunt cei care vorbesc mult, dar nu fac nimic pentru transformarea sinelui. Ei sunt urmați de cei care caută victorii ușoare. Apoi, de la calea spirituală se abat cei care sunt tentați de abilitățile care li se dezvăluie, în scopul satisfacerii proprii importanțe în această lume. Ei sunt urmați de cei care găsesc plăcere în procesul însuși de căutare a sensului vieții, dar nu se înțeleg pe sine și, ca rezultat, nu găsesc nimic. În fine, părăsesc calea spirituală și cei care se îndoiesc de propriul sine, de Înțeleptul care le-a dezvăluit Adevărul spiritual, și care pun la îndoială chiar și Adevărul însuși. Toți acești oameni interpretează calea spirituală într-un mod care le aduce beneficii în lumea materială. Numai cei care înaintează cu intenții pure și sincere până la final,

perseverenți în lucrul lor spiritual, transformându-se în fiecare zi, doar aceștia își găsesc comorile spirituale în timpul vieții, făcând posibilă plecarea spre altă lume. Parabola ne învață că, destul de des, în timp ce urmează calea spirituală, oamenii caută doar reușite personale în asta, în această lume vremelnică, în loc să-și caute comorile spirituale, care le deschid calea spre Eternitate.

Anastasia: Da, acesta este adevărul vieții, care era de actualitate nu numai în vremurile străvechi, dar și acum... Fiecare își face propria alegere.

Rigden: Prin urmare, practica este un test serios. Una este să citești legende religioase și să visezi că vei deveni și tu o „persoană spirituală” ca personajele de acolo, și alta este să lucrezi cu adevărat cu propriul sine în fiecare zi, să faci practici spirituale și să-ți controlezi gândurile. În tratatele aceluiași budism, de exemplu, capacitatea omului de a-și controla abilitățile supranaturale este numită posesia „puterilor miraculoase”. Acolo se spune și despre faptul că un om perfect poate influența lumea tocmai „până la Cerurile lui Brahma” (a șaptea dimensiune) și că drumul spre „Cerurile lui Brahma” începe cu renunțarea la atașamentul față de cele *Șase Lumi* ale Patimilor din „roata existenței”. De exemplu, în colecția de texte sacre budiste „Tripitaka”, există o sutră foarte interesantă numită „Despre roadele sihăstriei”. Apropo, cuvântul „sutra”, tradus din sanscrită, înseamnă literal „un fir pe care sunt înșirate *perle*”; în literatura indiană antică, așa se numea o rostire fragmentară, iar mai târziu – o colecție de astfel de rostiri. Ce-i drept, citind colecția de texte sacre budiste „Tripitaka”, inclusiv

sutra „Despre roadele sihăstriei”, trebuie înțeles faptul că aceste texte nu conțin cuvintele reale ale lui Buddha, ci învățătura sa, care, pentru mult timp, a fost transmisă pe cale orală, fiind pusă în scris mai târziu. Pe lângă asta, pe măsură ce se forma religia budistă, de-a lungul secolelor, au fost făcute schimbări asupra acesteia. Altfel spus, trebuie să fim conștienți de faptul că aceasta nu este informația originală, ci este deja o interpretare a multor minți de-a lungul secolelor. Dacă o persoană nu este conștientă de subtilitățile lucrului spiritual și îi lipsește experiența practică a meditației, aceasta, firesc, va repovesti, interpreta sau traduce informația respectivă în alte limbi, fiind ghidată în același timp doar de propria viziune asupra lumii și de propriile convingeri în această privință, să spunem așa, din perspectiva unui rezident al lumii tridimensionale.

Deci, această sutră menționează conversația lui Buddha cu Ajatashatru, regele din Magadha (o țară din vechime care era odată situată în nord-estul Indiei). Regele îl întreabă pe Buddha care este „fructul vizibil al sihăstriei”, adică unde este rezultatul realizării de practici spirituale în această lume. Buddha, folosind *alegorii din viața de zi cu zi, care pot fi înțelese de către omul de rând*, relatează învățătura Căii pe care un călugăr, care caută să ajungă în Nirvana, pășește ca o persoană implicată în perfectarea spirituală a sinelui și în meditații. Această sutra menționează, de asemenea, faptul că un călugăr trebuie să urmeze codul moral de conduită, vorbește despre bucuriile înfrânării și despre rezultatul lucrului spiritual cu sinele. Mai mult, se subliniază înțelegerea călugărului cu privire la rezultatul acestui lucru, cu „minte care este în

Samadhi, o minte pură, clară... obedientă și adunată, care a atins detașarea...”. Starea de „Samadhi”, tradusă din sanscrită, înseamnă „a pune împreună”, „a uni”, „integritate”, „unitate”. În filozofia indiană, această stare de iluminare și de armonie supremă este văzută ca scopul suprem al practicilor meditative. În budism, „Samadhi” se consideră a fi stadiul final al Căii celor Opt, care, potrivit filozofiei lor, trebuie să aducă omul aproape de Nirvana.

Această sutră menționează, de asemenea: „Acest trup al meu are formă și este constituit din patru mari elemente...” În discuțiile filozofice, cele patru mari elemente sunt de obicei interpretate ca aer, pământ, apă și foc. Astfel de alegorii, prin care strămoșii subînțelegeau cele patru Entități principale, erau folosite deseori în scripturile sacre în discuțiile privind perfecțarea de către om a sinelui și structura sa energetică, invizibilă pentru ochiul uman. Sutra 87 din „Despre roadele sihăstriei” descrie o manifestare a diverselor superputeri într-o persoană care a realizat starea de Samadhi. El, „...fiind una, devine multe, și fiind multe, devine una; el devine vizibil ochiului și invizibil; trece cu ușurință prin ziduri, metereze, munți, ca prin aer; intră în pământ ca în apă; merge pe apă ca pe pământul tare, fără să se scufunde; șezând cu picioarele încrucișate, el se ridică la ceruri ca o pasăre înaripată; poate simți Luna și Soarele cu palma sa, deși acestea sunt mari și puternice; poate exercita influență prin intermediul trupului până la Cerurile lui Brahma”. Nu la corpul fizic se face referire aici. Această sutră menționează ceea ce budiștii numesc „corpul (fenomenal, mistic) dobândit” (denumirea sanscrită în transcrierea în română este „nirmanakaya”, însemnând „un corp”

al trăirilor, transformat, fantomatic). „Din acest corp al său, el creează un alt corp, care are formă, constă în minte, este înzestrat cu toate părțile mari și mici, și care nu cunoaște vreo lipsă a abilităților de viață”. Aici, există confuzie chiar și în această chestiune și se desfășoară discuții teoretice nesfârșite despre ce înseamnă cu adevărat acest „corp fenomenal”: corpul transformării, al unei stări diferite a conștientului, corpul fizic al lui Buddha sau Bodhisattva, corpul Iluziei, Manifestării, sau „potențialul perfect al minții în formă fizică”. Astfel de contraziceri indică faptul că oamenii au pierdut esența cunoștințelor principale, și judecă doar după formele externe rămase și doar după aceea ce vine din mintea omenească.

Dar, în realitate, totul este simplu. Corpul energetic, localizat în șase dimensiuni, este aproximativ la fel în cazul oamenilor: are forma unei piramide trunchiate cu patru laturi și cu vârful detașat. Numai că majoritatea oamenilor nu văd piramida și nici nu știu că există. Dar asta nu înseamnă că nu le influențează viețile, soarta și activitatea. După cum se spune în popor „cât timp nu te doare ficatul, nu-ți amintești de el, atâta timp cât știi de existența lui”. Când o persoană lucrează asupra sa, face practici spirituale și are grijă zilnic de eliberarea Sufletului său, structura sa energetică se schimbă și se transformă gradual într-o structură calitativ diferită, despre care am vorbit deja. Iar atunci când Personalitatea se contopește cu Sufletul, se formează o nouă Ființă Spirituală, care nu mai are nevoie de învelișul material. Cu alte cuvinte, mulțumită acestui lucru, „un rezident” al spațiului tridimensional devine „un rezident” al dimensiunii a șaptea.

Anastasia: Din punctul de vedere al experienței spirituale dobândite și al înțelegerii cheii către acele Cunoștințe primordiale, pe care ne-ați oferit-o, acele discuții în contradictoriu ale teoreticienilor par destul de ridicole. Câteodată, „discuțiile” descrise în tratatele lor seamănă cu o situație în care doi studenți care au învățat pe de rost teorii diferite și dezbăt între ei până răgușesc, despre esența procesului practic de producție. Însă, niciunul dintre ei nu are experiență de lucru în producție; adică, nu există nicio înțelegere a ceea ce producția este în realitate. Pe fundalul unor astfel de dezbateri filozofice, se evidențiază distinct acei autori care nu spun vorbe goale, dar care chiar împărtășesc cu lumea experiența lor spirituală practică, înaintând pe calea spirituală, chiar dacă oarecum intuitiv pe alocuri, dar totuși în direcția corectă. Știi despre asta, pentru că ai experiență practică personală. Până la urmă, dobândirea propriei experiențe practice te ajută să simți și să înțelegi, cum s-ar spune, fără acei oameni cu adevărat înțelepți, care au lăsat înscrisuri de-a lungul veacurilor, implicați în mod real în lucrul cu sinele, în procesul parcurgerii propriei căi spirituale.

Rigden: Desigur, în acest context, nu există granițe sau diviziuni, timp sau spațiu material. Ceea ce este prezent aici sunt integritatea și înțelegerea spirituală, cum s-ar spune, unitatea prin Adevăr... Deci, diferite religii ale Indiei au păstrat mențiuni într-o formă sau alta despre faptul că, în timpul dezvoltării sale spirituale, omul dobândește anumite „puteri miraculoase” (budism) sau puteri „siddhi” (yoga indiană; cuvântul indian străvechi „siddha” înseamnă „perfect”). Conceptul de siddhi este, de asemenea, prezent atât

în jainism, cât și în mitologia hindusă, drept numele unor ființe mitice semi-divine, deținând puteri magice supranaturale și locuind în văzduh. Potrivit puranelor indiene străvechi (tradus din sanscrită, cuvântul „purana” înseamnă „străvechi”, „o epopee epică eroică”), care descriu miturile cosmologice despre Univers și care prezintă filozofiile hinduse, siddhi-urile semi-divine au următoarele proprietăți supranaturale: acestea pot deveni extrem de ușoare sau extrem de grele, infinit de mici sau infinit de mari; se pot deplasa instantaneu în oricare punct din spațiu; obțin ce doresc cu puterea gândului; subjugă obiectele și timpul „cu propria voință”; obțin puterea supremă asupra lumii. Dar mitologia sunt doar cunoștințe sacre slab camuflate despre om și lume.

Anastasia: Deci, practic, toate acestea sunt ecouri ale cunoștințelor din trecut despre desăvârșirea de către om a practicilor de control a celor patru Entități.

Rigden: Foarte corect. Mai mult, ele au fost prelucrate în mod riguros de către diferite religii. De fapt, aceste „puteri miraculoase” supranaturale în practica spirituală sunt, se poate spune, un efect secundar atunci când omul învață să-și controleze Entitățile dreaptă și stângă. Tocmai lucrul acestor Entități într-o, ca să spunem așa, anumită stare a conștientului, manifestă superputerile respective în om. În aceleași tratate budiste, de exemplu, s-au păstrat referințe despre faptul că, deținerea acestor puteri („siddhi-uri”) ca atare, nu este dăunătoare, totul depinzând de alegerea omului, de dorința lui. Tratatele spun, de asemenea, că Buddha însuși i-a avertizat pe călugări să nu cedeze tentațiilor variate din procesul de „descătușare a

sinelui”. Mai întâi de toate, aceștia ar trebui să evite să demonstreze aceste „puteri miraculoase” oamenilor care nu sunt inițiați în aceste chestiuni, pentru a nu se crea confuzie în mințile necredincioșilor. În al doilea rând și cel mai important, aceștia trebuiau să fie atenți la tentația de a-și schimba țelul inițial – evadarea către Nirvana (către Eternitate), în favoarea dorințelor umane deșarte: pofta de putere, „acapararea magică a lumii”, satisfacerea oricăror dorințe și nevoi materiale, ca și setea de control și posesia a oricărui lucru, posibilitățile de folosire a acestor puteri invizibile în scopuri egoiste, și canalizarea evenimentelor într-o direcție benefică pentru sine. Altfel spus, Buddha i-a avertizat pe cei care merg pe calea spirituală împotriva oricărei folosiri a acestor „puteri miraculoase” în scopuri personale. În caz contrar, omul va devia de la calea spirituală și nu-și va îndeplini scopul principal în viață – transformarea interioară, contopirea cu Absolutul, cu lumea Sufletului.

De ce a subliniat Buddha acest aspect? Buddha avea un grup de discipoli care asimilau „Marea Artă”, cum îi spuneau ei, sau, așa cum o numim noi, arta Gheliarilor. Aceasta este o cale dificilă de dezvoltare spirituală și nici pe departe nu îi este sortită oricui. Vorbind la figurat, este ca în spionaj: nu este acceptat oricine dorește, ci doar cei care au anumite calități personale, capacități și abilități profesionale deja existente. Însă, alții știau despre acest grup al lui Buddha; cum se spune, doreau, dar nu participau. A existat întotdeauna o grămadă de imitatori care distorsionau cunoștințele. Trebuie notat că, pe vremea lui Buddha, exact ca și astăzi, mulți oameni erau pasionați de magie și arte mistice diverse de cunoaștere secretă, de dragul

dorinței lor egoiste de a avea putere invizibilă asupra oamenilor. Dar una este să ai capacități supranaturale de dragul scopurilor egoiste și al mândriei, și cu totul altceva să folosești aceste abilități în slujirea lumii spirituale. Ca urmare, Buddha și-a avertizat discipolii cu privire la faptul că, odată cu parcurgerea etapelor de transformare interioară, este necesar să adere ferm la țelul spiritual principal, eliberarea spirituală, respectiv evadarea către Nirvana, ca unic sens al existenței umane. Altfel, se poate cădea în iluzie și se poate confunda ceea ce este temporar cu ce este etern.

Anastasia: Da, în India antică, era destul de popular subiectul dobândirii de către om a diverselor capacități supranaturale, într-un fel sau altul. Se poate spune că asta a fost o strategie de publicitate în vederea popularizării diverselor religii. De exemplu, pe lângă religia budistă, acest aspect este prezent în dasana (învățăături) ale filozofiei indiene antice, care descrie metode yoghine de dobândire a „cunoașterii adevărate”, prin obținerea de „abilități divine”, prin intermediul practicilor spirituale. În mod special, școlile ezoterice încă folosesc o astfel de noțiune ca „shakti”, desemnând puterile care pot fi obținute în diferite stadii ale practicii. De exemplu, Jnana-Shakti înseamnă puteri referitoare la caracteristicile de clarviziune, claraudiție, telepatie; Kryia-Shakti este legată de materializare, de abilitatea de a vindeca sau de a face rău cu puterea gândului; Ichha-Shakti reprezintă manifestarea voinței și a autocontrolului, ducând spre dezvoltarea în corp de abilități supranaturale, spre abilitatea de a face călătorii astrale; Mantra-Shakti se referă la puterile privind ritmurile cosmice și influența asupra naturii.

Rigden: Exact. Tradus din sanscrită, „Shakti” înseamnă „putere”, „forță”. Legendele indiene antice, așa cum am spus deja, menționează „Shakti” ca fiind puterea divină creatoare primară a principiului feminin, pe scala Universului (Adi-Shakti). În practicile spirituale, această putere este menționată sub forma forțelor înzestrate cu funcțiile Allat și a celor patru Entități ale omului. În legendele religioase, această forță creatoare este reprezentată sub forma unor zeițe, care sunt soțiile lui Brahma, Vishnu și Shiva, și, în același timp, sunt un aspect din fiecare zeu. Este interesant menționarea faptului că această putere (Shakti) se ramifică în forțe mai mici, reprezentate prin semne speciale pe petalele de lotus, unde trăiau „în persoană” nu numai zeii, dar și zeițele. Pentru o persoană neștiutoare, aceste informații arată ca o legendă religioasă obișnuită. În timp ce un cunoscător înțelege perfect despre ce este vorba și ce cunoștințe despre macrocosmos și om sunt relatate. Așa cum am spus deja, oamenii din vechime, mai ales în Orient, au comparat în mod alegoric structura energetică a omului cu floarea de lotus, unde fiecare „petală” convențională este una dintre Entitățile omului, care are semnul său, își trăiește propria viață și este responsabilă pentru conexiunea cu o dimensiune sau alta. Cunoscând semnul respectiv, poți contacta direct cu o Entitate anume.

Anastasia: Da, multe religii au ecouri ale acestor cunoștințe, numai că acestea au fost împachetate într-o astfel de filozofie materială, încât este dificil pentru o persoană neinformată nu numai să separe, dar și chiar să înțeleagă unde sunt grăuncioarele spirituale și unde sunt adăugirile materiale venite de la mintea

umană sau substituțiile de la rațiunea Animalică... Apropo, mi-am amintit că taoismul chinez privește, de asemenea, corpul omenesc ca fiind un microcosmos locuit de diverse zeități. Deși chinezii își imaginează acest proces în felul lor, acesta fiind, așa cum înțeleg ei, asociat cu corpul fizic și cu organele sale. Cu toate acestea, se recomandă pentru adepții taoismului să ducă o viață dreaptă și să facă fapte bune, chipurile, pentru a câștiga bunăvoința acestor spirite ale „corpului” omenesc.

Rigden: Taoismul a moștenit aceste cunoștințe încă de la șamanismul străvechi chinez, unde exista ideea multitudinii de suflete ale omului (inclusiv sufletul animal – „po”, și cel spiritual – „hun”), pe care trupul le lega laolaltă. Dar aici este o diferență semnificativă și o substituție a noțiunilor încă din acele vremuri. Ideea este că obținerea bunăvoinței spiritelor sau intrarea într-o înțelegere cu acestea însemna, de fapt, încheierea unui acord cu rațiunea Animalică, care, datorită unui astfel de contract convențional, îi oferea persoanei oportunitatea de a face anumite acte magice în limitele celor șase dimensiuni. Persoana (șamanul) credea în mod naiv că spiritele îl slujeau, când de fapt el era cel care slujea ca și conductor al rațiunii Animalice, iar aceste spirite puteau să-și schimbe atitudinea față de el în orice moment. Cu alte cuvinte, există o diferență semnificativă între a reuși să intri în grațiile spiritelor (inclusiv ale propriilor Entități laterale) pentru a deține capacități supranaturale în lumea materială, în viața ta trecătoare sau a învăța să-ți controlezi Entitățile, dobândind integritate și realizând eliberarea spirituală, Eternitatea.

În religia taoistă, exact ca și în religia budistă, se impune adeptului ca obligație să se implice în transformarea radicală a corpului și a conștientului său și să folosească meditațiile ca instrument de cunoaștere. Taoismul subliniază, de asemenea, faptul că, mulțumită unei astfel de transformări pe calea atingerii nemuririi, potrivit învățăturilor lor religioase, omul dobândește puteri supranaturale și abilități. De exemplu, el poate deveni invizibil, poate călători în spațiu, poate apărea simultan în câteva locuri, comprima timpul și așa mai departe.

Dar ce vreau să spun în această privință. Într-adevăr, multe concepte religioase menționează că adeptul, mergând pe calea religioasă propusă, poate învăța în cele din urmă să aibă anumite abilități supranaturale. Asta atrage mulți oameni tocmai din partea naturii Animalice, mai degrabă decât grăuncioarele spirituale. Dar, din nefericire, mulți oameni își petrec întreaga viață pentru atingerea acestui scop (dobândirea de abilități supranaturale), irosindu-și forțele în van. Însă, a avea abilități supranaturale încă nu este culmea perfecțiunii. Există o înțelepciune străveche: **„Când omul nu-l cunoaște pe Dumnezeu în sufletul său, este gata să creadă în orice”.**

Să dezvoltăm anumite abilități supranaturale nu înseamnă să dobândești eliberarea spirituală. Până la urmă, pot face asta, de exemplu, și oamenii implicați în magie neagră, adică cei care sunt conductori ai rațiunii Animalice. Dar care este rezultatul? Să devii o subpersonalitate mai târziu și să înduri și mai mari suferințe? Până la urmă, va trebui să răspunzi cu dublă măsură pentru toate acțiunile tale, atât în lumea vizibilă, cât

și în cea invizibilă. Dezvoltarea capacităților supranaturale se justifică doar când persoana însăși nu acordă suficientă atenție acestui proces, când aceasta este centrată pe calea sa spirituală și pe eliberarea spirituală, și în același timp, când își asumă, să spunem așa, o obligație de a purta responsabilitatea „războinicii lumii” din partea lumii Spirituale. Dar această cale este doar pentru puțini. Iar, în fond, oamenii nu au nevoie să se concentreze pe a avea puteri supranaturale. Lucrul principal pentru oameni în viețile lor este să-și concentreze forțele pe eliberarea spirituală, ceea ce înseamnă lucrul spiritual cu sinele în fiecare zi. Acesta este cel mai important lucru! Nu trebuie să dovedești oamenilor că tu ești mai bun decât alții la ceva, ci să dovedești lui Dumnezeu că ești demn de a fi acceptat în lumea spirituală, că Personalitatea ta este demnă să sălășluiască în Eternitate, ca Ființă Spirituală matură.

Anastasia: Da, multe religii atrag atenția asupra faptului că aceste capacități sunt activate în ultima fază a cunoașterii Adevărului, atunci când se dovedește că ele, în principiu, nu mai sunt necesare pentru scopuri pământești.

Rigden: Absolut corect. Când are loc contopirea Personalității cu Sufletul și a șaptea dimensiune devine accesibilă omului, acesta trăiește deja în ea în mod conștient și sălășluiește în lumea spirituală. El pierde orice interes în lumea tridimensională, pentru că cele mai interesante lucruri începe să le cunoască în lumea spirituală.

Vorbind la modul general, întreaga cale spirituală a omului este o cale a schimbărilor sale conștiente

interioare, a transformării radicale a propriului sine. Când Personalitatea își începe calea, nu înțelege multe lucruri și urmează calea după intuiție. Fiecare se izbește de propriile obstacole în procesul de înaintare spirituală și învață să le depășească. Cunoscându-se pe sine însuși, omul începe să înțeleagă partea invizibilă a vieții sale, activitatea anterior necontrolată a Entităților sale, care au dat naștere a unor evenimente mai puțin bune din viața sa. Astfel, Personalitatea conștientizează rădăcina suferințelor sale. Când omul începe să înțeleagă mai mult decât este avantajos pentru natura sa Animalică, el ignoră nevoile existenței sale egoiste și cultivă obiceiul de a fi pregătit în orice clipă pentru a respinge atacurile acesteia. În timp, acest lucru cu sinele rodește fructe spirituale. Nu în zadar s-a spus: „Gândul păzit de tine este aducător de fericire”.

Alegerea personală joacă un rol major în viața omului. Gândurile sunt mereu dominate de acele lucruri la care Personalitatea nu este indiferentă. Omul ar trebui să monitorizeze situația înăuntrul său mai des, să observe la ce se gândește și să se întrebe ce alege aici și acum: suferința acestei lumi sau Eternitatea pentru sine și Sufletul său? Până la urmă, cel mai important lucru în viață este salvarea propriului Suflet. Prin salvarea Sufletului său, omul se salvează inclusiv pe sine. Viața, chiar și cea mai lungă, se termină foarte repede și se încheie brusc. Fiecare moment al ei în lumea materială devorează timp fără milă. Apropos, cuvântul sanscrit „ad” (transcrierea în română a cuvântului) înseamnă „a mânca”, „a devora” și „a consuma”, sau, folosind vechiul cuvânt rus – „жрать” („a se îmbuiba” – *nota traducătorului*). Oamenii din vechime priveau această lume materială ca acel loc

pe care religiile din ziua de azi îl numesc iad și care era reprezentat ca un monstru care devorează oameni, destinele lor și Suflete. Iar dacă o persoană însetează zi și noapte după salvarea Sufletului și lucrează cu propriul sine în fiecare zi, atunci asta îi dă o șansă să părăsească pentru totdeauna hotarele lumii materiale, dincolo de suferință și reîncarnări constante.

Pentru a-ți salva Sufletul, este necesar să trăiești prin această dorință. Aceasta trebuie să fie singura dorință dominantă a omului în viață, indiferent de circumstanțele sorții. Dar omul, de regulă, chiar și când pășește pe calea spirituală, merge pe aceasta împreună cu o grămadă de dorințe banale pământești, printre tentațiile cărora este greu pentru el să păstreze doar acea unică dorință care vine de la natura Spirituală. Ca urmare, deseori, întrebările sale vin din minte.

Există o parabolă bună în această privință. „Odată, un tânăr a venit la un Înțelept care stătea în poziția lotus pe malul unui râu. El s-a decis să arate respect înțeleptului și să demonstreze cu toată prezența și mintea sa că este gata să-i devină discipol. Tânărul a considerat că este necesar să-i pună întrebarea la care, așa cum credea el, Înțeleptul va răspunde cu siguranță și, astfel, își va îndrepta atenția către el. Tânărul a întrebat: „Ce ar trebui să fac pentru a deveni Înțelept și pentru a-mi salva Sufletul?” Dar, contrar așteptărilor sale, Înțeleptul nu i-a răspuns, și nici celorlalți oameni care veneau la el aproape întreaga zi, punând întrebări, plângându-se de problemele lor sau, pur și simplu, arătându-și respectul față de el. Tânărul s-a decis să persevereze și, ca urmare, de fiecare dată când cineva îl întreba pe Înțelept despre

ceva, el repeta această întrebare importantă din nou și din nou. Dar Înțeleptul tăcea în continuare.

S-a întâmplat că, mai spre seară, un om sărac, cărând o încărcătură grea, s-a apropiat de Înțelept, care stătea în continuare în poziția lotus, și a întrebat pe care drum era necesar să meargă pentru a ajunge la cel mai apropiat oraș. Înțeleptul s-a ridicat repede în picioare, a luat asupra sa povara omului sărac, l-a dus la drum, i-a arătat direcția și i-a explicat în detaliu cum să ajungă în oraș. Apoi, s-a întors și a început iar să mediteze. Tânărul a fost așa de uimit de ce s-a întâmplat, încât a început să-l întrebe disperat pe Înțelept: „Cum adică? De ce ați răspuns acestui om la întrebarea lui lumească a acestui om și i-ați acordat atât de mult timp, în timp ce eu am petrecut întreaga zi punându-vă o întrebare mult mai importantă despre salvarea Sufletului, la care nu mi-ați dat niciun răspuns?”

Înțeleptul s-a ridicat și i-a făcut semn tânărului să-l urmeze către râu. A intrat în apă. Tânărul l-a urmat reticent, deși apa era rece și vântul pătrunzător. Înțeleptul a mers până la o adâncime satisfăcătoare. S-a întors către tânăr și, deodată, l-a apucat de umeri. Apoi l-a cufundat repede pe tânăr în apă, până la creștet, în ciuda încercărilor disperate ale acestuia de a se elibera de brațele puternice. În sfârșit, Înțeleptul l-a eliberat pe tânăr, care, ieșind la suprafață în grabă, a început să respire lacom, neputându-se nicidecum sătura. Înțeleptul a întrebat calm: „Când erai sub apă, ce-ți doreai cel mai mult în viață?” Tânărul a spus fără ezitare: „Aer! Am vrut doar aer!” Înțeleptul a clarificat: „Aer doar? Poate, în acel moment, ai fi preferat în loc de aer să ai bogății, faimă, plăceri, importanță printre

oameni, și putere asupra lor?” Tânărul aproape a strigat: „Ce? Tânjeam numai după aer și mă gândeam numai la aer! Fără, aș fi murit!” Înțeleptul a dat din cap mulțumit către tânăr și a răspuns: „Așadar, pentru a deveni Înțelept, trebuie să-ți dorești să-ți salvezi Sufletul la fel de tare ca atunci când tânjeai după aer ca să-ți salvezi viața! Acesta trebuie să fie singurul tău țel, pentru care trebuie să lupti în viață. Aceasta trebuie să fie singura ta aspirație, atât ziua, cât și noaptea. Dacă lucrezi asupra ta pentru a-ți salva Sufletul cu aceeași ardoare cu care te luptai acum sub apă pentru viață, vei deveni cu siguranță Înțelept și te vei Salva!” Spunând aceste cuvinte, el a început să iasă din apă, unde tânărul, care începuse să vadă clar după cuvintele Înțeleptului, încă mai stătea, fără să mai observe nici frigul, nici vântul pătrunzător. Înțeleptul, după ce a ajuns pe mal, a privit în urmă și a spus: „Cât despre omul de rând cu încărcătura, l-am ajutat pentru că a fost singurul dintre toți care căuta exact ce mă întrebase”.

Anastasia: Este o parabolă minunată și descrie foarte corect atât dorințele secrete ale multor oameni, care doar visează la calea spirituală, cât și starea persoanei care chiar tânjește după salvarea spirituală și face multe pentru asta.

Rigden: Calea spre dobândirea Libertății interioare începe întotdeauna cu primul pas. În etapele inițiale de percepție, persoana este într-adevăr plină de multe dorințe pământești banale, care sunt atât de tentante, încât, fără a avea experiență practică spirituală, este dificil de menținut acea unică aspirație care vine de la natura Spirituală. Greșeala multora este că, în

primele stadii, nici nu observă că nu tratează Spiritualul ca principala lor cale, ci ca o completare la viețile lor, care, într-un anumit sens, sunt deja formate în funcție de obiceiuri, anumite tipare de gândire, și așa mai departe.

Este o mare diferență aici: una este să te schimbi pe tine însuși și propriile obiceiuri cu adevărat, și alta este să-ți dorești să capeți mai multă importanță în această lume, cu ajutorul acestor cunoștințe, fără să te schimbi pe tine însuși.

Când omul nu știe nimic despre lumea sa spirituală, în fiecare zi, picătură cu picătură, acesta se umple ca un ulcior, cu gânduri rele, emoții deficiente și dorințe deșarte. Ca rezultat, această masă de „mizerie” materială îi redefinește viitorul destin. Iar când o persoană merge pe calea spirituală, veghează, vorbind la figurat, la puritatea picăturilor-gânduri cu care își umple în fiecare zi conștientul, acordându-le atenție și confirmându-și alegerea. Cu timpul, conștientul său capătă obiceiul de a se concentra numai pe gânduri și emoții bune. Personalitatea devine ca un lăstar verde tânăr în zori, care adună pentru sine picăturile dătoare de viață, limpezi ca un cristal, acestea hrănindu-l cu umezeală și stimulându-i creșterea rapidă, fapt care îi permite să devină o plantă independentă.

Lucrul zilnic cu sinele oferă posibilitatea de a dobândi experiență în lumea invizibilă, care îi oferă o înțelegere a propriului trecut; de exemplu, de ce apăsăreau stările de depresie, de lipsă de satisfacție în viață, etc. Devine clar de ce omul, dorind să fie mai bun, simte în același timp o teamă aproape animalică față

de orice îi amenință schimbarea stilului său de viață obișnuit. Cu ajutorul instrumentelor spirituale, omul învață să-și controleze gândurile și să-și stăpânească cele patru Entități principale. Dezvoltându-se spiritual, el începe să înțeleagă lumile vizibile și invizibile prin intermediul sentimentelor profunde, deja nu din perspectiva minții sale limitate de către materie, ci din perspectiva spiritualului, a cunoașterii intuitive, care acoperă cea mai largă gamă de informație despre lume și face posibilă menținerea unei conexiuni constante cu Sufletul – portalul către lumea lui Dumnezeu. Intențiile omului de realizare a căii spirituale devin asemănătoare cu o stâncă solidă, care nu poate fi clintită de vântoasele îndoielii.

Anastasia: Da, practica zilnică te ajută să te recunoști și să te reglezi mergând pe calea spirituală. Dacă te mulțumești doar cu teoria, e la fel ca și cum ai bate pasul pe loc, irosindu-ți timpul prețios al vieții. Așa cum obișnuiau să spună strămoșii, cel care se avântă spre culmile spirituale, o ia înaintea celui care merge pe cale. Cel care merge o ia înaintea celui care se târăște pe drumul cunoașterii. Iar cel care se târăște ajunge înaintea celui care stă pe loc. Să faci primul pas înseamnă să începi să te miști înainte, spre cunoașterea propriului sine.

Rigden: Foarte adevărat. Primii pași în direcția spirituală au fost descriși în cărțile tale anterioare. Și, înainte de a le spune cititorilor despre următorul stadiu al lucrului mai în profunzime cu sinele, care este meditația „Piramidei”, ar trebui mai întâi să vorbesc despre o meditație simplă, dar folositoare, destinată cunoașterii propriilor patru Entități. Diverse popoare

au numit-o diferit, în vremuri diferite. De exemplu, în vremurile de demult, slavii, cu mult înainte de apariția creștinismului și introducerea acestei religii în conștiința acestei națiuni, au numit-o „Cetverik”, fiind una dintre practicile inițiale de bază în procesul de autodesăvârșire de-a lungul căii spirituale a omului...

Anastasia: Vă referiți la meditația destinată percepției conștiente a celor patru Entități?! Aceasta este, într-adevăr, o meditație destul de eficientă, care este îndreptată spre cunoașterea de sine, relevând calități particulare ale lucrului zilnic al Entităților și al influenței lor asupra conștiinței, prin gânduri și stări emoționale.

Rigden: Această simplă meditație este, de fapt, primul pas spre familiarizarea în mod conștient cu propriile Entități. Însușind-o, omul nu învață numai să-și controleze stările sale emoționale, dar, de asemenea, să înțeleagă cauza reală a apariției lor. De regulă, în viața obișnuită, omul nu observă sau nu ține cont de ce este copleșit dintr-o dată de stări și emoții variate, schimbătoare ca vremea: furie, sau agresivitate și șiretenie însoțită de egoism, sau frică, sau amintiri bruște din trecut cu povara lor de negativitate, și așa mai departe. În cel mai bun caz, persoana identifică astfel de stări în ea însăși ca o manifestare evidentă a naturii Animalice, care i-a capturat deja în întregime conștiința. Ea începe să sufere din cauza acestui cerc vicios al gândurilor și al emoțiilor, în același timp, intensificându-le prin atenția sa. Altfel spus, aceasta nu urmărește provocarea inițială de la Entitățile laterale. Iar această meditație ajută la dezvoltarea de abilități, care oferă posibilitatea nu numai de a urmări acest

proces, dar și de a-l opri la timp; în sensul de a-l stopa înainte ca starea respectivă să-l înghită complet de tot. Deci, această meditație nu este numai foarte eficientă, dar, la fel de important – în mod special pentru începători – este ușor de asimilat, de vreme ce este similară cu o tehnică psihogenă.

Scopul acestei meditații este de a învăța să înțelegem momentele de activare ale fiecărei dintre cele patru Entități, să le simțim, să identificăm izbucnirile emoționale care însoțesc această activare, și să înțelegem, de asemenea, natura manifestării diverselor gânduri cauzate de acest proces și care, ulterior, afectează schimbarea de dispoziție.

Meditația se face stând în picioare. Meditatorul se imaginează stând în centrul bazei unei piramide cu patru fețe, nu foarte mari, adică se află în centrul median al spațiului divizat sub forma unei cruci în diagonală, iar fiecare parte a aceluși spațiu va reprezenta, de fapt, câmpul uneia dintre cele patru Entități. Voi aduce câteva clarificări. Baza pătrată a piramidei este divizată condiționat de linii diagonale; adică în forma literei „x”, de către o cruce în diagonală, în patru părți egale. Meditatorul este situat în centrul intersecției liniilor crucii care divide condiționat spațiul din jurul persoanei în patru părți, care au volum. Pe scurt, în fața meditatorului, ca și în spatele și de fiecare parte a sa, se află spații de formă triunghiulară. Așa arată, aproximativ, câmpurile celor patru Entități, în înțelegerea umană...

Acum, voi specifica locația centrului fiecărei Entități. Centrele acestor Entități în aceste spații triunghiulare sunt situate, aproximativ, la o distanță

puțin mai mare decât lungimea unui braț întins pe orizontală spre fiecare dintre cele patru părți. Centrul energetic al fiecărei Entități reprezintă în mod convențional un fel de ghem, să spunem, care seamănă cu o minge sau cu o mică sferă, și a cărei consistență, la figurat vorbind, se aseamănă cu cea a unei planete gazoase. O sferă mică este o reprezentare simbolică a centrului fiecărei Entități, pentru a înțelege mai bine și mai ușor această meditație. De fapt, aceasta este o structură complexă. O astfel de comparație figurativă cu o sferă este similară cu perceperea structurii omului în prima dimensiune, unde arată ca un punct. Dar din dimensiunile mai înalte, structura omului este deja percepută, în întreaga sa multidimensionalitate, ca o structură energetică complexă. Este la fel și cu centrele acestor Entități: ele sunt sfere, doar în mod convențional, pentru înțelegerea rezidentului dimensiunii a treia.

Prin urmare, ne calmăm gândurile, emoțiile și ne cufundăm într-o stare meditativă. Respirația este regulată și calmă. Deschidem chakranele mâinilor, localizate în centrul palmelor. Inspirăm, lăsând înăuntru energia „Chi”, (energia aerului), prin chakranele mâinilor, și o ridicăm de-a lungul brațelor până la nivelul umerilor. Când expirăm, conducem energia „Chi” (aerul) de la umeri în jos, de-a lungul meridianelor laterale (localizate aproximativ de o parte și de alta a corpului) și unim cele două fluxuri în chakranul „Hara” (localizat la aproximativ trei degete distanță sub buric), umplându-ne abdomenul inferior cu această energie ca și cum am umple un bol cu apă. Apoi, după umplere (unii oameni își vor imagina mental în primele stadii, în vreme ce alții vor avea senzația unei oarecare greutate în abdomenul

inferior), deplasăm energia acumulată din abdomenul inferior în sus, de-a lungul coloanei, la cap, mai precis în regiunea hipotalamusului a diencefalului („structurile vechi” ale creierului, situate aproape în centrul capului). Acest loc (centrul capului) va fi un fel de centru median, la care meditatorul „va reveni” constant în această meditație.

Anastasia: Aici, aș vrea să menționez două chestiuni interesante, despre care ne-ați vorbit la un moment dat. În primul rând, nu este o coincidență faptul că umplerea chakranului „Hara” este deseori asociată cu umplerea unui bol cu apă. Tradus din japoneză, cuvântul „Hara” înseamnă „pântec”. Iar cuvântul mai vechi „Hara”, în sanscrită, așa cum ați spus, reprezenta în tratatele vechi indiene unul dintre numele puterii supreme creatoare a principiului feminin – zeița Shakti. Apa și bolul în contextul cunoștințelor sacre despre om aveau un înțeles alegoric, indicând forțele și procesele care acționau în practicile spirituale. În al doilea rând, referitor la această meditație în particular. Atunci, ne-ați atras atenția asupra faptului că meditatorul se concentrează pe respirație doar la început, ca un proces de zi cu zi obișnuit, înainte de a-și umple abdomenul inferior cu energie. Însă, ulterior, el, pur și simplu, își deplasează atenția asupra mișcării energiei de-a lungul coloanei și către urmărirea procesului ulterior de meditație, în vreme ce respirația are loc deja natural, automat. La momentul respectiv, aceste clarificări m-au ajutat să înțeleg primii pași privind stăpânirea acestei meditații.

Rigden: Corect. În timpul meditației, respirația trebuie să fie relaxată și firească, și toată atenția trebuie

să fie centrată pe procesele care au loc la momentul respectiv... Deci, firesc, la început, ca în oricare altă meditație, toate emoțiile sunt în echilibru, într-o stare de pace. Corespunzător, toate cele patru Entități ale omului sunt, de asemenea, într-o stare „neutră”, neexcitată. Meditatorul le simte pe toate simultan. Centrele Entităților sunt ca niște mingi mari, sori, planete, și așa mai departe – depinde cui și cum îi este comod să-și imagineze la început. Cu timpul, practicând această meditație, persoana va învăța să simtă cum funcționează ele, potrivit propriilor senzații interioare. Iar după ce va obține propria experiență relevantă, nu-i vor mai fi necesare aceste închipuiri imaginare, deoarece un alt stadiu de cunoaștere a sinelui va începe atunci.

Anastasia: Da, am observat o astfel de particularitate în experiența mea inițială de deprindere a practicilor spirituale: când ascuți pentru prima dată despre cum să faci o meditație nouă, „o mie de întrebări” vin de la minte privind modalitatea exactă de a o face. Acum înțeleg de ce oferiți întotdeauna astfel de comparații asociative diverse și clarificări atunci când explicați o nouă meditație. Asta se face pentru minte, în așa fel încât creierul material să poată să înțeleagă măcar ceva, la început, și să conceapă măcar o schemă generală de meditație. Altfel spus, este o încercare de a explica unei persoane (al cărui conștient operează în prezent în modul de percepție a dimensiunii a treia) acele fenomene care vor avea loc în timpul meditației, când conștientul când conștientul său va trece la regimul de funcționare a percepției altor dimensiuni, mai exact, a părților din structura sa localizate în alte dimensiuni. Până la urmă, când faci meditația, totul

se dovedește a fi foarte simplu și clar, deoarece o faci prin cele mai profunde sentimente, cu atât mai mult în starea modificată de conștient, când ai o percepție extinsă asupra lumii și auto-analiza tipică a rezidentului lumii tridimensionale este dezactivată.

Rigden: Fără îndoială, toate dimensiunile sunt interconectate și se influențează reciproc. Este adevărat și pentru cele șase dimensiuni în care este localizată structura energetică umană „multistratificată”. Pentru a înțelege fenomenele care au loc în dimensiunile mai înalte decât dimensiunea a treia, omul are nevoie de experiență meditativă și de schimbări reale – să spunem, măcar în viziunea sa de bază asupra lumii și în lucrul său de zi cu zi cu sinele. Doar atunci va fi capabil să conceapă ce este, ce reprezintă lumea cu adevărat și ce taine se ascund în ea. Când omul dobandește propria experiență, nu mai are nevoie de „de mii de cuvinte” sau de diferite explicații pentru minte; doar făcând aluzie la o manifestare a unui fenomen sau a altuia va fi suficient pentru el să-l identifice și să înțeleagă ce se întâmplă și cum.

Apropo, voi menționa o altă informație care dă de gândit, despre structurile cerebrale care sunt implicate în această meditație. Diencefalul este un fel de colector al tuturor tipurilor de sensibilitate. Participă direct în procesele de reglare a memoriei, somnului, a comportamentului instinctiv, a reacțiilor psihice, a corectării diferitelor tipuri de sensibilitate, și așa mai departe. Ce reprezintă hipotalamusul, care este parte a diencefalului, și care cântărește doar 5 grame? Hipotalamusul găzduiește cele mai importante centre ale sistemului nervos vegetativ. În general, tocmai acesta

este locul unde are loc coordonarea funcțiilor centrelor simpatice și parasimpatice ale sistemului nervos vegetativ, pe care, putem spune, se bazează întregul organismul. Hipotalamusul controlează principalele procese de homeostază; adică, susține echilibrul dinamic al mediului intern în timpul schimbărilor condițiilor externe, prin intermediul reacțiilor coordonate. Mai mult, bulbul rahidian, printre altele, găzduiește și centrul nervului principal al sistemului nervos parasimpatic, cel mai lung dintre toți nervii cranieni – nervul vag (nervus vagus), ale cărui ramificații participă, de asemenea, în formarea *plexului solar*.

Dar să ne întoarcem la meditație... *Tocmai din centrul creierului (centrul condițional, median), din zona hipotalamică mai sus menționată a diencefalului, și mai departe, prin anumite puncte ale capului, meditatorul deplasează energia (pe care a acumulat-o în Hara și pe care a dus-o de-a lungul coloanei spre creier), către centrul fiecărei Entități. Ca urmare, persoana își activează artificial Entitățile, generând astfel înăuntrul său izbucniri emoționale inițiale diferite, pe care le studiază în același timp. **Sarcina meditatorului** este de a învăța să recunoască activitatea fiecăreia dintre Entitățile sale, al cărei rezultat se manifestă în viața de zi cu zi sub forma anumitor izbucniri emoționale și gânduri. Să ne uităm puțin mai atent la procesul de interacțiune a persoanei cu fiecare dintre Entitățile sale principale din timpul meditației.*

La început, meditatorul lucrează cu Entitatea dreaptă. *În procesul meditației, energia „Chi” circulă din zona hipotalamică a diencefalului, prin nucleul drept amigdaloid, situat în adâncul lobului temporal al*

creierului. Apoi, prin punctul localizat deasupra urechii drepte, energia merge direct către centrul sferei Entității drepte.

Pentru cei care nu cunosc structura propriului creier, voi menționa faptul că creierul uman conține doi nucleii amigdaloidi situați în dreapta și în stânga. Este o structură subcorticală a creierului foarte interesantă, legată de formarea diverselor tipuri de emoții.

Anastasia: Da, în zilele noastre, știința este deja conștientă de faptul că nucleii amigdaloidi sunt responsabili pentru abilitatea umană de a citi informații de pe fețele oamenilor din jur. Astfel, persoana înțelege la nivel subconștient ce simt oamenii într-un anumit moment. Dar mecanismul în sine de citire a informației nu este complet clar pentru oamenii de știință.

Rigden: Este de înțeles, din moment ce această citire, ca multe alte funcții ale nucleilor amigdaloidi, este conectată cu activitatea Entităților laterale ale omului în structura sa energetică. În corpul fizic, funcțiile nucleilor amigdaloidi sunt legate de reacțiile emoționale vegetative, de livrarea comportamentului defensiv, și de motivația comportamentului reflexului condiționat. Mai mult, actualmente, s-a stabilit la nivel de știință că deteriorarea nucleului amigdaloid poate cauza dispariția parțială a structurilor responsabile pentru furie și agresivitate, ca și pentru rememorarea pericolului. Cu alte cuvinte, asta poate duce la o dispariție parțială a fricii în persoană, fapt care o va expune la un pericol constant, de care nu va fi conștientă. Medicina a cunoscut chiar încercări de a trata temeri și izbucniri necontrolate de agresivitate prin

distrugerea chirurgicală a nucleului amigdaloid. Aș vrea să menționez că scopul nu justifică întotdeauna mijloacele. Victoria asupra propriului sine este mult mai importantă decât orice intervenție chirurgicală. Cu atât mai mult, omul nu va scăpa de toate fricile sale și de manifestările naturii Animalice. De fapt, corpul uman nu are „părți în plus”, prin urmare, nu ar trebui să îndepărtăm nimic din el, decât dacă este absolut necesar.

Și, încă câteva cuvinte despre punctul de deasupra urechii. Această zonă are, de asemenea, structuri (conectate cu structura umană la nivel energetic) care participă în procesul de percepție a persoanei aflate într-o stare modificată de conștient a corelațiilor spațiale... sau, mai precis, a orientării sale în spațiile diferitelor dimensiuni. Cele patru Entități sunt, de asemenea, implicate în acest proces. Deși, aici este prezent un anumit fenomen. Pentru aceste Entități, spațiul și timpul nu există în modul în care ele sunt percepute de către rezidentul dimensiunii a treia. Și totuși, datorită activității Entităților, persoana generează un simț de orientare în timp și spațiu intuitiv corect.

Desigur, oamenii din vechime nu cunoșteau astfel de detalii despre conexiunea dintre structura energetică umană și structurile fizice ale creierului. Cu toate acestea, cei care practicau această meditație în vremurile străvechi o făceau la fel de bine. Oamenii din vechime își imaginau pur și simplu o „sufflare de vânt”, la acest stadiu al meditației, trecând mai întâi prin centrul capului, apoi prin punctele sale externe către locuri specifice din spațiu, datorită căreia anumite

acțiuni aveau loc acolo. De exemplu, în practicile spirituale antice rusești, acest proces era prezentat ca *rotirea unui vortex*, ca un contact cu stăpânii celor patru vânturi, care erau înzestrați cu *proprietățile celor patru anotimpuri: iarnă, vară, toamnă și primăvară (ultimul, datorit cu caracteristicile Entității frontale, era venerat cel mai mult de către slavii din vechime)*.

Anastasia: Vreți să spuneți că asta înseamnă că persoana nu are nevoie să cunoască în detaliu structura creierului pentru a face bine această meditație?

Rigden: Da, dar pentru dezvoltarea intelectuală pe ansamblu, această cunoaștere este folositoare... Mai târziu, experiența practică a acestei meditații poate fi pur și simplu folosită în viața de zi cu zi, pentru a observa în propriul sine procesele inițiale ale originării gândurilor și emoțiilor negative și, pe cale de consecință, pentru a preveni dezvoltarea nedorită a acestora la timp. În cele din urmă, acest proces de lucru cu sinele devine un obicei, ca, de exemplu, mersul. Deoarece, la început, omul învață să-și mențină echilibrul, apoi să-și miște picioarele, după care procesul respectiv devine parte din rutina zilnică. Ca rezultat, el nu mai acordă atenție la felul în care se mișcă în spațiu. Folosește pur și simplu rezultatul muncii sale inițiale pentru a realiza anumite sarcini de zi cu zi. Același lucru se aplică și experienței practicării acestei meditații. Controlând apariția sau izbucnirea stărilor sale emoționale în fiecare zi, persoana își păstrează atenția și energia vitală necheltuite pentru sarcini spirituale mai importante. Iar fără un astfel de control, ea își irosește de obicei, într-o manieră inconștientă, această energie pe programele și voința rațiunii Animalice,

permițând gândurilor și emoțiilor negative să domine în propriul conștient.

Prin urmare, iată cum se desfășoară lucrul interior cu centrul Entității drepte. De obicei, în viața sa de zi cu zi, persoana nu observă niciuna dintre Entități activându-se, deși simte foarte bine rezultatul unei astfel de activări. Când încep să lucreze Entitățile laterale, dispoziția persoanei se poate schimba brusc, mai mult, pentru niciun motiv aparent. Persoana devine deprimată, sau sentimentul de teamă, dezamăgire, melancolie și apatie se revarsă peste ea, sau, dimpotrivă, încep să-și facă apariția agresivitatea și ranchiunile de demult, și așa mai departe. De ce se întâmplă asta? Pentru că se activează Entitățile laterale; în acest caz, Entitatea dreaptă. Apoi, Entitatea declanșează formarea de gânduri care corespund acestei izbucniri emoționale și, cu ele, capturează atenția persoanei. Ca un manipulator priceput, Entitatea prinde persoana în punctul de hipersensitivitate, să spunem așa, „oferindu-i” o alegere de diverse variante de gânduri, deși în una și aceeași tonalitate emoțională.

Altfel spus, când natura Animalică domină în om, Entitățile laterale, în modul lor obișnuit de operare, provoacă Personalitatea la astfel de izbucniri emoționale. Și ce înseamnă aceste izbucniri pentru creierul uman? Ele sunt un fel de cod care activează anumite blocuri de memorie, care stochează experiența odată câștigată cu trăiri mentale, emoții și stări similare. Deschizând „depozitele” memoriei și capturând atenția persoanei cu conținuturile lor, Entitățile laterale târâsc astfel persoana într-o stare negativă. Apoi, are loc procesul de consolidare a dispoziției în direcția

respectivă, un fel de repetare în buclă a unora și acestorași gânduri.

Ca rezultat, persoana însăși, prin alegerea sa de aplicare a puterii atenției, își irosește energia vitală pe gândurile naturii Animalice, hrănindu-și astfel o Entitate sau alta, cea care declanșase aceste izbucniri emoționale. Iar Entitatea, la rândul său, își consolidează influența asupra omului prin resursa de atenție a acestuia. Prin urmare, chiar dacă omul pare să vrea să scape, de exemplu, de astfel de stări depresive sau agresive; cu toate acestea, în realitate, el nicicum nu poate să scape de ele. De ce? Pentru că a permis deja această stare în interior prin propria alegere – prin aplecarea asupra acestor gânduri, care l-au ținut în această stare. Și nu le poate abandona, deoarece, de fapt, el nu vrea să renunțe la aceste gânduri negative, să le ignore în propriul conștient și să le evite în viitor. Deoarece acestea îi afectează mândria, megalomania, sentimentul propriei importanțe, sau altă „ingrediente de supă” din repertoriul standard al naturii Animalice.

Când natura Animalică domină în conștientul uman, Entitățile laterale încearcă permanent să distragă atenția Personalității de la principalul lucru – concentrarea pe eliberarea spirituală. Și dacă luăm acest proces care apare recurent pe parcursul întregii vieți, atunci vedem că astfel de „nimicuri”, cum ar fi autoculpabilizarea psihologică excesivă distrage constant atenția omului de la atingerea principalului scop al vieții sale. Mai mult, ele contribuie la căderea persoanei în iluzia existenței și lipsa înțelegerii cu privire la adevăratul motiv pentru care trăiește aici și acum, în aceste condiții, de ce este „întemnițat” în acest corp

efemer, muritor. Din păcate, se întâmplă deseori că viața trece foarte repede, iar omul nu are nici măcar timp să înțeleagă de ce s-a născut de fapt, pe ce și-a cheltuit puterea atenției și pe ce nimicuri și fleacuri (dorințe deșarte, certuri, lupta pentru a conduce, și așa mai departe) și-a irosit rezerva prețioasă de energie vitală.

Anastasia: Da, înainte, obișnuiam să am și eu această buclă de gânduri în cap, să mă îngrijorez din această cauză, un fel de focus insesizabil, sau mai degrabă, obișnuit pentru mine, asupra unor lucruri mărunte și goale din viață, resentimente, dezamăgiri, agresivitate sau satisfacerea sentimentului de auto-importanță, lucruri pe care le credeam foarte importante în acel moment. Dar mai târziu, am realizat că principalul lucru pentru mine era să mă cunosc pe mine însumi și propria natură, pentru a înțelege la timpul potrivit ce anume se întâmplă cu mine și cum să previn sau să ajustez acest proces. Așa cum ați recomandat odată, în practică, ceea ce ajută la abandonarea acestei „meschinării a existenței” este o privire globală din perspectiva Observatorului din partea naturii Spirituale, o înțelegere reală a caracterului trecător al vieții și a priorității anumitor chestiuni pentru adevăratul tău sine, adică, pentru natura ta Spirituală.

Rigden: Simplu spus, o stare extinsă a conștientului... Așa este. Iar o stare îngustă a conștientului este tipică exact pentru activitatea naturii Animalice, să spunem așa, de „materializare” a propriului conștient. De exemplu, de unde vine depresia? Din cauza lucrului activ al Entității drepte. În astfel de cazuri,

persoana încearcă să se izoleze, să fugă de societate; cum se spune, se smiorcăie în singurătate. Și dacă o astfel de influență stereotipă continuă suficient de mult timp, asta poate chiar să împingă persoana la sinucidere care, apropo, este ceea ce folosesc Kanducii. Și niciun antidepresant nu va ajuta aici! Cum să remediezi situația cu substanțe chimice care influențează doar procesele materiei grosiere a lumii tridimensionale, când este vorba de genul de impact care are loc la nivelul energiilor subtile? Pe de altă parte, este chiar în puterea persoanei stoparea acestor fenomene în propriul sine. Și nu este atât de dificil de realizat dacă, desigur, știi cum.

Dar să ne întoarcem la tehnica de meditație în sine... *Deci, meditatorul inspiră și, pe exhalatie, energia se duce din centrul capului („structurile vechi” ale creierului), prin punctul localizat deasupra urechii drepte, către centrul sferic al Entității sale drepte. Centrul sferic al **Entității drepte** începe **să se rotească în direcția contrară acelor de ceasornic**. Permite-mi să subliniez faptul că mișcarea centrelor Entităților dreaptă și stângă are loc în direcția contrară acelor de ceasornic. E pur și simplu fizică. Ideea persoanei că acestea se rotesc în direcția acelor de ceasornic este deja un joc al imaginației sale. La început, rotirea sferei în direcția contrară acelor de ceasornic se întâmplă la nivelul imaginației. Dar ulterior, meditatorul începe să simtă atât rotația acestui centru, cât și o senzație clară a „sferei” Entității drepte, ca fiind *densă și fierbinte*.*

Astfel, persoana activează artificial centrul Entității sale drepte. Acesta își începe activitatea obișnuită, cea

care are loc atunci când natura Animalică domină în conștientul unui individ. Fiecare persoană a avut momente în viață, când, în momente de teamă sau de emoție, s-a simțit febrilă sau, dimpotrivă, i s-a făcut prea frig. Fiziologii atribuie asta unei reacții a sistemului vegetativ. Dar natura acestui fenomen se regăsește mult mai adânc – la nivelul fizicii lumii invizibile.

Prin urmare, sarcina meditatorului este de a simți diverse izbucniri emoționale, tipice pentru activitatea acestei Entități, pentru a le recunoaște mai târziu în senzațiile de zi cu zi și pentru a le opri chiar la începutul apariției lor. În timpul acestei meditații, persoana, pe de-o parte, retrăiește într-un fel această întreagă gamă de senzații și, pe de altă parte, observă situația în etapele sale inițiale ca Observator din partea naturii Spirituale. În sensul că vede activarea naturii Animalice, care îi este ascunsă în timpul rutinei obișnuite zilnice; să spunem așa, ea vede pregătirea pentru o ofensivă, pentru un atac. Altfel spus, meditatorul monitorizează situația: care anume izbucniri emoționale declanșează apariția unei stări opresive de conștient, ce emoții apar atunci, ce gânduri trezesc mânia și agresivitatea, ce episoade de viață și asocieri răsar în legătură cu asta, și așa mai departe. Toate acestea au loc prin retrăirea acestei stări negative. Desigur, senzațiile nu vor fi deloc plăcute. La început, o senzație de ușoară anxietate apare; apoi pot apărea mânie, agresivitate sau frică, sau o stare de oprimare, sau o stare de resentiment din trecut. Cu cât mai multă energie („Chi” în timpul respirației) va pune persoana în centrul Entității drepte, cu atât mai multă fierbințeală va simți dinspre această sferă, și cu atât sentimentele negative vor deveni mai puternice.

Anastasia: Ar trebui menționat faptul că oamenii care fac această meditație pentru prima dată fac deseori următoarele greșeli. Știind ce fel de emoții neplăcute se preconizează a se manifesta (și toți sunt de obicei conștienți de „scheletele lor din dulap”), în primele stadii de învățare a acestei meditații, oamenii se pot delimita de emoțiile respective în mod conștient sau inconștient. Ca rezultat, la primele încercări, practic, oamenii nu simt nimic, sau, în cel mai bun caz, simt căldură sau frig dinspre centrele-sfere, în timpul rotației acestora.

Rigden: Este corect. Doar că atunci când persoana înțelege că este pe punctul de a experimenta o stare neplăcută, se poate delimita la nivel de subconștient de manifestarea acestor senzații. Naturii Animalice nu-i place să renunțe la pozițiile sale cheie. Meditatorul ar trebui să fie conștient de asta și să încerce să facă meditația cât mai diligent posibil, și să nu se angajeze în frivolități inutile, slăbindu-și vigilența cu gânduri ca „Sunt un individ atât de bun, atât de spiritual, și nimic negativ nu mi se întâmplă”.

Această meditație se face pentru ca o persoană să simtă practic stările respective la nivel fizic și psihic, să simtă acele izbucniri emoționale pe care le generează fiecare dintre Entitățile sale. Astfel, va învăța să recunoască singur momentul începutului unui atac din partea naturii sale Animalice, apariția acestor izbucniri emoționale, influența lor și manifestarea în viața de zi cu zi. Va începe să înțeleagă „unde este rădăcina oricărui rău” și de unde vine starea negativă care s-a năpustit peste ea dintr-o dată. Va învăța să detecteze și să identifice această stare în

propriul sine și, cel mai important, să controleze și să prevină astfel de atacuri, împiedicând dezvoltarea și agravarea situației. Și dacă în timp ce învață această meditație în practică, în loc de a lucra cu adevărat asupra sa, persoana se va lenevi sau pur și simplu se va relaxa în iluzia propriei megalomanii, îi va fi foarte greu în viața de zi cu zi. Deoarece natura Animalică va fi perfect pregătită să-și folosească întregul arsenal secret, în vreme ce persoana nu va ști cum să-i reziste.

Mulți oameni, în astfel de cazuri, atribuie toate aceste atacuri circumstanțelor exterioare sau altor oameni, astfel, doar intensificând activitatea necontrolată a naturii lor Animalice. Dar timpul trece, oamenii și circumstanțele se schimbă în viețile lor, în timp ce atacurile rămân aceleași. De ce? Pentru că toate problemele sunt înăuntrul persoanei. Pe măsură ce omul ajunge să se cunoască pe sine, scapă și de problemele sale mentale. Cauza nu se află în exterior, ci în interior. Cunoscându-te pe tine însuși, trebuie să înveți să înțelegi și oamenii din jurul tău, ceea ce înseamnă să înveți să fii bun.

Anastasia: Este un fapt de necontestat: când te schimbi pe tine însuși, se schimbă, de asemenea, și atitudinea față de lumea din jurul tău... Da, este o mare diferență între ce așteaptă o persoană în închipuirile sale venite din minte la începutul practicării tehnicilor meditative și ce se întâmplă în realitate. Este ca în exemplul cu lămâia. Dacă persoana își imaginează o lămâie, acest lucru, în cel mai bun caz, poate să ducă la o salivare sporită. Dar dacă o gustă, va avea o întreagă gamă de senzații.

Rigden: Corect, este același lucru aici: nu trebuie să ne imaginăm doar o prezență ipotetică a acestor emoții, ci trebuie să le simțim în mod real. Dar să ne întoarcem la meditația în sine. *După ce meditatorul a simțit influența Entității sale drepte, își calmează din nou gândurile și emoțiile. Este un punct foarte important care trebuie învățat: persoana oprește mental mișcarea acestui centru-sferă rotitor al Entității drepte.* În primele stadii ale învățării, el poate să-și imagineze acest proces după cum dorește; de exemplu, că își oprește mental rotirea acestei sfere cu „mâna” sau printr-o comandă mentală. *Apoi, meditatorul, ca Observator, revine la centrul median condițional din capul său. Acolo, simte din nou starea de pace și liniște, poziția neutră a tuturor celor patru Entități simultan.* În acest moment, încă mai pot fi simțite fenomene reziduale, care se vor manifesta atât la nivel fizic, ca o căldură neplăcută dinspre sfera dreaptă (ca de la foc), cât și la nivelul izbucnirilor senzoriale și emoționale, cum ar fi, de exemplu, mânie și iritație. Acest fundal, după ceva timp, se estompează repede, imediat ce persoana își deplasează atenția intenționat către procesele ulterioare ale meditației.

Anastasia: Da, una este să rotești bine această sferă, dar mai important este să înveți s-o oprești. Știu din experiența practică faptul că, în viața de zi cu zi, până când persoana nu stăpânește această meditație și nu începe să observe inițierea atacului naturii Animalice, este important pentru ea măcar să învețe să prevină evoluția ulterioară a acestuia. Adică, odată ce observi deja o manifestare evidentă a naturii Animalice, atunci, cel puțin, ar trebui să nu-ți fixezi atenția pe amplificarea emoțiilor, sentimentelor și gândurilor

obsesive. Cu alte cuvinte, nu trebuie să ne implicăm în acest proces, stimulat de către natura Animalică, să participăm în această bătălie cu noi înșine, pe seama propriilor puteri și resurse.

Rigden: Este adevărat. **Orice bătălie începe pe câmpul de luptă al minții umane. Cel care poate să-și îmblânzească mânia este ca un înțelept care și-a câștigat lupta înainte de a o începe măcar...** Deci, următorul stadiu al meditației. *După ce meditatorul și-a refăcut starea de calm interior, își mută din nou atenția către respirație și repetă schema de la începutul meditației; în sensul că umple „Hara” (abdomenul inferior) cu energie „Chi” prin chakranele mâinilor. Apoi, deplasează din nou această energie de-a lungul coloanei către centrul vechi al creierului (centrul median condițional). Acum însă, el direcționează energia de la acest centru către nucleul amigdaloid stâng, prin punctul situat deasupra urechii stângi, către centrul-sferă al Entității stângi. Și apoi **începe să lucreze cu Entitatea sa stângă**, rotind artificial centrul Entității sale stângi în **sensul invers acelor de ceasornic** prin concentrarea atenției și a gândului.* Sarcina este de a simți începutul activării acestei Entități, ce izbucniri emoționale generează, creând dispoziția corespunzătoare.

De regulă, persoana obține următoarea gamă de izbucniri: **un sentiment de mândrie**, dragoste de sine, tentație, libido crescut, dorința de a avea putere ascunsă asupra altora, și așa mai departe. Pot apărea imagini corespunzătoare legate de aceste sentimente, megalomanie, permisivitate totală, dorințe sexuale din perspectiva dominației „masculului alpha” (sau

„femela alpha”), așa numita poftă bazată pe egocentrism, lăcomie, dorința de a posedea pe cineva sau ceva. Dacă în timpul rotației centrului Entității drepte, se poate simți o senzație de fierbințeală dinspre aceasta, în timpul rotației centrului-sferă al Entității stângi, se poate simți venind o senzație crescândă de frig.

După experimentarea tuturor izbucnirilor emoționale ale Entității sale stângi, meditatorul își calmează emoțiile din nou, oprește mental rotația centrului-sferă al acestei Entități. Apoi revine ca Observator la centrul median condițional al conștientului său (la poziția neutră). Se concentrează pe starea de calm și de liniște și simte poziția neutră a tuturor celor patru Entități simultan. Senzația fiziologică de rece, emoțiile reziduale neplăcute și sentimentele generate de către activitatea Entității stângi pot în continuare „să genereze activitate de fundal” pentru o vreme.

După asta, meditatorul continuă cu studierea izbucnirilor emoționale generate de către **Entitatea posterioară**. Pentru a face asta, mai întâi, își mută atenția din nou către respirație și se concentrează pe procesul de a umple „Hara”; apoi își deplasează atenția către mișcarea energiei „Chi” de la „Hara”, de-a lungul coloanei, către centrul vechi al creierului (centrul median condițional). Însă, acum, el deja direcționează energia „Chi” prin zona occipitalului către centrul-sferă al Entității posterioare, activând acest centru. Atrag atenția asupra faptului că centrul-sferă al Entității posterioare se poate roti în direcții diferite: atât la dreapta (în sensul acelor de ceasornic), cât și la stânga (în sensul invers acelor de ceasornic). Asta depinde de sentimentele care apar (care răsar în memoria cuiva

sau care domină la momentul respectiv). Ele sunt de obicei conectate cu o experiență din trecut, o izbucnire semnificativă emoțională din timpul dominației unei Entități sau a alteia. Și această experiență este direct legată de activarea unei anumite Entități la momentul respectiv, cel mai adesea Stânga sau Dreapta (caz în care rotația centrului-sferă al Entității posterioare se va roti în sensul invers acelor de ceasornic) sau Entitatea frontală (în acest caz, centrul-sferă al Entității posterioare se va roti în sensul acelor de ceasornic). Acestea pot fi sentimente din prezentul persoanei sau din trecut, sau diverse imagini, în funcție de forța izbucnirilor emoționale din trecut. Senzațiile care vin de la centrul Entității posterioare pot fi, de asemenea, diferite, de la rece ca mormântul până la o gamă de senzații calde, plăcute.

Apropo, ce se creează ca urmare a rotirii intensive a centrului-sferă al Entității posterioare în sensul invers acelor de ceasornic, sunt... să spunem așa, condiții favorabile dominației gândirii materiale. Asta este doar fizica structurii umane multidimensionale. Rotația în sensul invers acelor de ceasornic a centrului-sferă al Entității posterioare produce aproape întotdeauna un sentiment de melancolie, disperare, inutilitate și scepticism; generează gânduri de genul „ești un nimeni și vei rămâne așa până la moarte”, gânduri de efemeritate a timpului și fatalitate. Însă, dacă centrul-sferă al Entității posterioare va începe să se rotească în sensul acelor de ceasornic, asta, de regulă, va activa experiența izbucnirilor emoționale generate de către Entitatea frontală. Aceasta, la rândul ei, este conectată cu Sufletul și cu dezvoltarea spirituală a omului. În acest caz, apar senzații complet diferite de la Entitatea

posterioră. Destul de des, când meditatorul practică această meditație, în timp ce este într-o astfel de stare „elevată”, este ca și „aruncat” dinspre Entitatea posterioară către Entitatea frontală, iar meditația continuă cu o calitate total diferită. Dar deocamdată, vorbim despre schema standard, potrivit căreia, *după lucrul cu Entitatea posterioară, persoana oprește și rotirea acestui centrului-sferă și revine cu conștientul la centrul median condițional din cap. Din nou, își calmează gândurile și emoțiile, reface starea de pace, liniște precum și senzația neutră a tuturor celor patru Entități simultan.*

Apoi, meditatorul continuă să lucreze cu Entitatea frontală. Aceasta este partea cea mai plăcută a meditației. *La început, ca de obicei, ne deplasăm atenția către respirație, repetând schema de umplere a „Harei” cu energia „Chi” prin chakranele mâinilor și prin mișcarea ulterioară a acestei energii de-a lungul coloanei în centrul vechi al creierului (centrul median condițional). Doar acum, energia „Chi” trece din centrul creierului vechi prin punctul localizat în centrul dintre sprâncene către centrul-sferă al Entității frontale.*

Ne concentrăm pe centrul-sferă al Entității frontale, rotindu-l în sensul acelor de ceasornic. În acest moment, se va simți o interconexiune clară cu zona plexului solar, sau mai exact, cu centrul structurii energetice umane – Suflatul. Cât despre sentimente, va fi un val de energie, o senzație de confort, căldură plăcută, bucurie, detașare de lumea materială, și atingere a lumii spirituale. Cu cât se rotește mai mult centrul Entității frontale, cu atât mai mult are

loc umplerea cu aceste sentimente. Este ca un fel de descărcare emoțională pentru persoană. În această meditație, este important de lucrat tocmai cu Entitatea frontală după toate celelalte, pentru a dobândi o stare de stabilitate, de echilibrare a dispoziției și de generare a unei izbucniri spirituale. Meditatorul nu numai că iese din meditația respectivă cu acest sentiment atotcuprinzător și binevoitor, într-o stare de percepție extinsă, dar îl și menține în starea sa obișnuită a conștientului. În această meditație, ca și în viață, este important nu numai să oprești activarea negativă a Entităților posterioară și laterale, ci și să înveți să-ți activezi Entitatea frontală orientându-te la timp într-o stare și într-un mod de gândire pozitive ale conștientului.

Meditatorul încheie această meditație ca de obicei, cu o autocomandă: „Inspiră-expiră, înclătează-desclătează pumnii cu putere”. Această meditație durează 20-30 de minute. În primele stadii, s-ar putea să dureze mai mult pentru unii oameni. Se poate face dimineața și seara, sau în timpul zilei – oricum este convenabil. Ajută la controlarea fluxului de gânduri și emoții și la a te înțelege pe tine însuși și propriile stări. Este important nu numai să-ți însușești tehnica în sine, dar și să-ți recunoști izbucnirile emoționale care apar spontan de-a lungul unei zile obișnuite. Practicând această meditație, persoana va putea vedea eficiența acesteia în viața de zi cu zi, după ce va învăța să înțeleagă care dintre Entitățile sale declanșează o izbucnire emoțională sau alta. Deoarece, ea va putea atunci să întrerupă un flux negativ prin stoparea activării centrelor Entităților posterioară și laterale și să

se reorienteze către Entitatea frontală, către o izbucnire emoțională pozitivă, cu dispoziția și gândirea corespunzătoare.

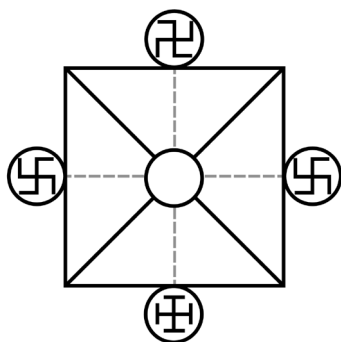

Figura 15. **Imagine simbolică a meditației „Chetverik”**

Această meditație este ca un pas spre dezvoltarea ulterioară și atingerea unor scopuri spirituale mai semnificative. Este doar un instrument pentru ca persoana să învețe să se controleze pe sine, în loc de a fi controlată de către natura Animalică. Datorită acestei meditații, omul învață să se orienteze cu ușurință printre senzațiile și izbucnirile sale emoționale, exact ca un muzician bun, pentru care este suficient să vadă doar partitura, pentru a înțelege despre ce melodie este vorba și cum va suna ea. În viața de zi cu zi, un astfel de control ne ajută să menținem dominația naturii Spirituale și obișnuința de a trăi omenește, în acord cu propria Conștiință. Vorbind la modul general, cum se spune, să fii tot timpul în formă.

Anastasia: Ați spus bine despre „a fi tot timpul în formă”. Dar ce este interesant, oamenii asociază de obicei fraza „să fii tot timpul în formă” cu sportul, sau mai degrabă, cu atleți care se antrenează înainte de

competiție. De exemplu, îmi amintesc că, atunci când am început să practicăm această meditație în grupul nostru, băieții au început să o compare cu sportul. Ei spuneau că orice antrenor este perfect conștient de faptul că, prin crearea de condiții în mod artificial pentru învățacelul său, cât mai apropiate de realitate posibil, îi sporește astfel șansele de a câștiga următoarea competiție. Un bun atlet știe, de asemenea, că, în ciuda tuturor dificultăților antrenamentului, în ciuda tuturor vânățărilor și a zgârieturilor, câștigă experiență și abilități datorită depășirii acestor obstacole. Cu timpul, atletul se obișnuiește cu solicitările zilnice în creștere față de propria persoană. Doar din afară depășirea de astfel de obstacole „de instruire” poate părea ca ceva complex și chiar inutil pentru competiția principală. Sportivul însuși este complet absorbit în munca de îmbunătățire a propriilor abilități. El este perfect conștient că mila de sine la antrenamente și încercările de a se eschiva de la sarcini vor duce sigur la înfrângere în competiție. Băieții au ajuns la concluzia că probabil este la fel și în această meditație pentru activarea Entităților posterioară și laterale și pentru observarea lor în viața de zi cu zi, atunci când persoana creează artificial tot felul de obstacole în calea sa și învață să le depășească. Posibil, cu excepția unei diferențe: aici, spre deosebire de sport, persoana este propriul său antrenor, prin urmare stabilind cerințe sporite pentru sine, pentru propria vigilență. Succesul unui astfel de *lucru cu sinele, exact ca și în sport*, depinde direct de cât de conștiincioasă este persoana.

Exemplul este cu siguranță clar pentru cei care încep să practice această meditație. Dar ce am observat, este că oamenii, în acest caz, au folosit șabloane

prestabilite, acceptate social, ca fiind pozitive. Sportul aici, este privit ca lucru și victorie asupra propriei persoane și este comparat prin asociere cu lucrul spiritual. Dar dacă ne uităm la rădăcina sensului acestor procese, ele sunt departe de a fi unul și același concept.

Rigden: Corect. Acestea sunt substituțiile pe care puțini oameni le observă la începutul carierei lor sportive, dar care sunt simțite destul de clar la sfârșitul ei. În societate, se consideră că, dacă persoana face sport (în mod special sport de performanță), asta înseamnă că el se învinge, în primul rând, pe sine însuși, în sensul depășirii defectelor și a leneviei, învață disciplină, și așa mai departe. Asta este chiar privită ca o condiție pentru dezvoltarea armonioasă a Personalității. Iar victoriile în sportul de performanță sunt în general prezentate ca o culme a muncii umane de auto-perfecționare. Dar puțini oameni observă ce substituții globale sunt ascunse în aceste concepte.

Cu ce asociază de obicei majoritatea oamenilor sportul? În primul rând, cu un joc unde principalul este să câștigi cu orice preț. În al doilea rând, cu stadioane unde este adunată o mare masă de fani. Această masă își concentrează atenția pe joc, ceea ce declanșează o mare răbufnire de emoții. Pe lângă asta, vezi tu, această răbufnire de emoții este destul de așteptată și planificată, indiferent de rezultatul jocului. Oamenii deștepți ar trebui să se gândească la asta, cine face de fapt acest lucru și în ce scop. Până la urmă, emoțiile umane sunt o energie puternică. Persoana hrănește natura Animalică cu emoțiile sale negative, în vreme ce o masă de oameni hrănesc rațiunea Animalică cu

ele. Și, vorbind la modul general, cum au apărut sporturile de performanță? Cum au apărut competițiile sportive ca divertisment al maselor?

Destul de des, oamenii nu analizează nici măcar informația care le este prezentată în presă, ca să nu mai vorbim despre o căutare independentă a cauzei unui fenomen. Presa oferă deseori exemplul primelor competiții olimpice, care erau organizate deja în Grecia Antică. Dar care au fost cauzele originii lor? Puțini oameni știu că astfel de competiții „pașnice” de divertisment erau consecința războaielor permanente. Cu cât erau mai bine pregătiți din punct de vedere athletic războinicii unei anumite părți, cu atât era mai bun rezultatul războaielor pentru organizatorii acestora. Și această directivă a naturii Animalice este încă reflectată în realitățile sportului din zilele noastre. Pregătirea pentru competiții și, de asemenea, însuși scopul de a deveni un campion, sunt, de fapt, bazate pe stimularea constantă în atlet a megalomaniei, egoismului și a spiritului de competiție. Până la urmă, cu cât mai multe ambiții are un atlet, cu atât mai mult va exersa. Și aceasta nu este o chestiune de a te învinge pe tine însuși, așa cum se promovează peste tot. De fapt, toată atenția Personalității este centrată pe dezvoltarea de abilități pentru controlul propriului corp la momentul potrivit, incluzând folosirea rezervelor corpului și a abilităților fenomenale. Aceasta este doar o mică „victorie” asupra cărnii în contextul dominației în gândire a naturii Animalice.

Și pentru ce se sacrifică un atlet, pentru ce își sacrifică timpul și sănătatea? De dragul gloriei personale și, în același timp, pentru glorificarea țării

care îi oferă diverse beneficii și privilegii în schimbul victoriei. Dar ce zace în spatele organizării de astfel de competiții și dincolo de participarea emoțională a milioane de oameni la acestea? Ce se stimulează în oameni? Puțini oameni se gândesc la asta. Și care este rezultatul final al carierei campionului respectiv? Chiar se învinge pe sine însuși? Nu. Rezultatul său este fosta glorie, un sentiment de mândrie rănită că a rămas neapreciat de către propriul stat, și un gol lăuntric. Pentru că, imediat ce începe să aibă probleme de sănătate sau încetează să mai câștige competiții, nimeni nu mai are nevoie de el, aspect frecvent în sportul de performanță.

Golul sufletesc este cel care declanșează toate aceste izbucniri negative. Deoarece, a te învinge pe tine însuși înseamnă să învingi natura Animalică în propria persoană (tocmai aici se regăsește atingerea armoniei spirituale) și nu în stăpânirea la perfecție a unor abilități în controlarea corpului fizic. Practicarea sportului este un lucru minunat, dar doar în scopul menținerii sănătății corpului, în așa fel încât să nu ai probleme majore de la natura Animalică. Dar este mult mai important pentru om să se concentreze pe componenta sa spirituală. Asta este ideea!

Anastasia: Aveți dreptate. Aceasta este o problemă a societății, dar care începe cu omul... Chiar și în privința acestei meditații, când persoana se concentrează pe lucrul serios și zilnic asupra sa, pe propria dezvoltare spirituală, în general, dacă învață să fie pe un val calitativ diferit de percepție, atunci și Entitățile sale vor începe să lucreze diferit. Acestea pur și simplu se vor refocusa mai des către un nou mod de

operare a acestei percepții dominante, manifestând, în esență, celelalte calități și abilități ale lor, inclusiv așa zisele abilități fenomenale ale omului. Cum se scria în tratatele indiene străvechi: „Acționează, dar renunță la roadele muncii tale!” Însemnând, acționează dezinteresat și nu din dragoste de sine.

Această meditație, în opinia mea, conține un aspect foarte important de înțelegere a naturii umane și a structurii sale complexe. Meditația face posibilă înțelegerea din experiență personală a procesului misterios de apariție a izbucnirilor emoționale și a gândurilor omenești. Până la urmă, procesele chimice și fizice din creier sunt deja o consecință a „ezoosmosului primar”, adică, a impulsului energetic inițial. Îmi amintesc când ați făcut o comparație asociativă excelentă a funcției diencefalului cu un fel de receptor care convertește fluctuațiile de energie (semnalele venite de la Entități) în materia subtilă a sentimentelor și a emoțiilor.

Rigden: Dacă asocierile referitoare la tehnologie sunt mult mai potrivite pentru înțelegerea acestui proces, atunci cu siguranță pot da și astfel de exemple. Pentru o înțelegere mai ușoară, funcția structurilor vechi ale creierului poate fi comparată la figurat cu un televizor (apropo, acest cuvânt este derivat din cuvântul grecesc „tele”, însemnând „departe”, și cuvântul latinesc „visor”, însemnând „observator”, iar „viso” se referă la „privesc”, „vedere”). Sau mai degrabă, cu un tub catodic (cinescop) din televizor, care convertește semnalele electrice și luminoase, invizibile pentru ochiul uman, în imagini vizibile în gama de frecvență percepută de noi.

În diencefal, exact ca în principalele blocuri ale cinescopului analog al televizorului, există, vorbind la figurat, un receptor de semnale. În ce privește funcțiile sale, este similar condiționat cu un alt dispozitiv din televizor – selecționerul de canale, care nu numai că amplifică, dar, de asemenea, identifică semnalul „canalului” necesar corespunzător, și apoi îl convertește într-o frecvență standard intermediară. Pe lângă asta, există, vorbind asociativ, un anumit „bloc de decodare semnal”, „un detector de semnal audio și video”, „amplificator de frecvență intermediară”, „un amplificator audio” și „un tub catodic”. Adică, aceleași fizică, dar la nivelul proceselor energiilor subtile care au loc în microcosmosul uman și în structura sa complexă.

Diencefalul este, într-un fel, unul dintre convertoarele de energii în materie brută. Iar Entitățile pot fi comparate cu turnuri de televiziune care-și transmit programele pe diverse canale, cu ajutorul antenelor sale de transmisie. Să luăm, de exemplu, Entitățile stângă, dreaptă și posterioară. Pentru ele, atenția persoanei la programele lor este, vorbind în limbaj tehnic, „o unitate de alimentare”, „un amplificator de voltaj al devierilor verticale și orizontale”, un amplificator al canalelor de imagine sub forma iluziilor impuse asupra persoanei, și o unitate de control la distanță a persoanei și a dispoziției acesteia. Deci, fie un thriller despre propria mândrie apare în capul persoanei, sau un film de groază făcut din fricile sale, sau o melodramă intitulată „zidul plângerii trecutului pierdut”. Adică, aceste Entități vor desena foarte meșteșugit orice iluzie plauzibilă, „vor face din țânțar armăsar”, și vor forța persoana să experimenteze în

profunzime diferite emoții negative, folosindu-se în același timp de ceva atât de prețios pentru dezvoltarea sa spirituală – atenția.

Însă, dacă persoana se reorientează spre percepția „transmisiunii televizate” de la Entitatea sa frontală, va fi capabil să vadă și să simtă o imagine cu totul diferită a lumii, una utilă pentru creșterea sa spirituală. De exemplu, „un documentar” despre viața reală și despre lumea interioară spirituală reflectată în exterior. Datorită unui astfel de contact și a empatiei, Personalitatea primește o încărcătură pozitivă puternică, care-i permite să-și concentreze toată atenția în direcția spirituală. Adevărul este că, după un astfel de „film”, viața obișnuită umană va părea actorie pură. Prin urmare, depinde doar de persoană, la ce va acorda atenție în mintea sa și ce semnale va primi și va amplifica. Vorbind la figurat, omul ține în mâinile sale nu numai telecomanda „televizorului” său, dar și oportunitatea de a controla toate „turnurile de televiziune”, și în același timp companiile TV și radio ale acestora.

Mai mult, datorită acestei tehnici meditative, persoana va fi capabilă să se cunoască atât pe sine, cât și pe alți oameni. Când ești capabil să identifici clar în tine însuși momentele legate de activarea unei Entități sau a alteia, îți va fi ușor să simți și influența ascunsă a altor oameni asupra ta. Cum? De exemplu, vorbești cu o persoană sau ascuți o anumită informație la televizor sau la radio. La momentul conversației sau al primirii informației dintr-o sursă externă, pur și simplu te centrezi pe poziția ta mediană neutră ca Observator, înconjurat de cele patru Entități ale tale.

Mai precis, intri în starea de Observator detașat de circumstanțe și urmărești în tine însuși care Entitate este activată de această informație. Deoarece, pe lângă schimbul verbal de informație dintre oameni, are loc și o interacțiune a Entităților lor. Datorită unei astfel de monitorizări a influenței acestei informații asupra ta, vei înțelege care a fost fundația emoțională originală a informației respective și în ce scop, ascuns de fapt, îți este comunicată. De exemplu, dacă interlocutorul îți spune minciuni sau recurge la înșelăciune, Entitatea ta stângă se va activa cu siguranță. Dacă îți provoacă agresivitate, centrul Entității drepte va începe să se rotească. Și dacă trezește în tine un val de emoții pozitive, Iubire și Bunătate, atunci se va activa Entitatea ta frontală. Astfel, poți urmări situația reală și nu acea iluzie care este impusă constant asupra ta din lumile vizibilă și invizibilă, în scopul controlării conștientului tău.

Anastasia: Da, dacă mulți oameni vor stăpâni această tehnică de meditație, nevoia de a ne minți și de a ne controla unii pe alții va dispărea din societate. Nu va mai avea niciun sens, din moment ce toți vor cunoaște Adevărul unul despre celălalt.

Rigden: Așa este. Dar asta se va întâmpla numai dacă majoritatea oamenilor din societate va dori să se schimbe în bine. Atunci, umanitatea va avea o șansă să urmeze o altă cale, din punct de vedere calitativ, de dezvoltare spirituală civilizată. Dar ce va alege omenirea modernă – aceasta este întrebarea. Până la urmă, această tehnică meditativă a mai fost dată oamenilor și anterior. Mai mult, a fost adusă în viața societății în vremuri diferite. Nu așa spune că a fost dată într-o

manieră așa de detaliată, dar era destul de ușor de înțeles pentru gândirea oamenilor din acele zile. Dar oamenii sunt oameni, și mulți dintre ei, din păcate, agreează modernizarea și complicarea cunoștințelor pure și a Adevărului simplu. Cu toate acestea, ecouri ale acestei practici pot fi încă găsite în cunoștințele secrete ale diferitelor popoare ale lumii. Numai că în zilele noastre, au fost camuflate până la absurd în ritualuri, acompaniate de cântat, dansat și spectacole pretențioase cu tamburine și tobe. Și totul este făcut în scopul „trecerii” într-o stare alterată a conștientului pentru „un discipol” sau „un preot” și pentru a asculta „un spirit vorbitor” din partea dreaptă sau stângă, și așa mai departe. Deși, în timpul executării acestei practici în forma sa pură, astfel de complexități nu sunt necesare – acestea toate sunt lucruri omenești, superficiale. Aici, în primele stadii, pur și simplu înveți să-ți reconfigurezi percepția conștientului și să-ți urmărești și să-ți controlezi stările. Iar mai târziu sunt simple momente de lucru... General vorbind, ar trebui să menționez că, din timpurile străvechi, astfel de practici spirituale de bază legate de cunoștințele fundamentale și de creșterea spirituală a omului, de regulă, au fost înregistrate în anumite semne și simboluri.

Anastasia: Semnele și simbolurile sunt un subiect special. Dacă este posibil, ar fi oportun să auzim despre ele, mai detaliat, de la dvs. personal și să le oferim cititorilor această informație valoroasă. Din vremuri străvechi, istoria omenirii a fost aproape întotdeauna înconjurată de semne și simboluri. Dar după căutări intense de date despre ele în bibliotecile diverselor orașe și pe Internet, am ajuns la concluzia dezamăgitoare

că semnele și simbolurile sunt prezente în fiecare epocă istorică, dar cunoștințele despre ele au fost fie pierdute, fie descifrarea semnificației lor a fost atât de grosolan distorsionată, încât nu prea a mai rămas Adevăr. Nu există acele Cunoștințe spirituale primordiale despre semne, așa acum ați comunicat dvs. Ce este disponibil pentru oamenii obișnuiți în ziua de azi? În cel mai bun caz, sunt dicționare de simboluri, cărți cu conținut dubios, în interpretarea „masonilor” cu privire la dichisurile învățăturilor oculte. Oamenii de știință se disociază de astfel de interpretări, deoarece înțeleg ce stă la baza acestor publicații. În același timp, știința a acumulat deja un material foarte bogat despre simbolurile și semnele grafice specifice culturilor arheologice străvechi de pe diverse continente și din diverse vremuri. Multe dintre semnele ritualice magice, considerate importante în cultura spirituală a diferitelor popoare, sunt identice. Dar, până în prezent, savanții nu au reușit să le descifreze în întregime. Acum înțeleg de ce. Chiar și ce ne-ați spus în această privință mi-a oferit o înțelegere complet diferită asupra imaginii lumii și asupra cunoștințelor despre om. Citind lucrări despre simbolurile grafice ale culturilor arheologice, articole despre etnografie, folclor, mitologie și cosmogonie în reprezentarea diverselor popoare, am ajuns la concluzia că savanților le lipsește exact această verigă. Tocmai acea cheie de descifrare a semnelor pentru a conecta, înțelege și a citi aceste date unice, care sunt bogăția spirituală a omenirii.

Rigden: Da, din păcate, în ciuda abundenței de semne și simboluri străvechi în societatea modernă, multe dintre cunoștințele despre ele au fost într-adevăr

pierdute de către oameni – acesta este un fapt. Dar nu este o surpriză. Problema este în oameni, în societatea însăși: începând cu un individ și dorințele sale dominante, și terminând cu prioritățile societății omenеști. Să ne uităm doar la istoria omenirii: războaie constante, o luptă permanentă pentru putere religioasă și politică și, cel mai rău, ascunderea de către majoritatea oamenilor a Cunoștințelor spirituale adevărate, care duc la Libertatea reală a Personalității și la eliberarea Sufletului. De ce au fost ascunse Cunoștințele primordiale de majoritatea? De ce au fost distorsionate dincolo de orice recunoaștere și apoi interpretate de către mintea împotmolită în gândirea materialistă? De ce a fost eradicată această informație din conștientul noilor generații și lăsată uitării timp de milenii? Pur și simplu, deoarece aceste Cunoștințe primordiale au făcut posibilă pentru oameni dezvoltarea spirituală pe cont propriu, independent de aceiași politicieni și preoți, care, până în ziua de azi, s-au tot autointitulat „intermediari” între oameni și zei. Aceste Cunoștințe i-a făcut pe oameni liberi, independenți de structurile puterii politice și preoțești, și le-a permis *națiunilor să se unească* în mod independent. Până la urmă, este foarte dificil să controlezi oamenii liberi spiritual, cu atât mai mult să încerci să impui asupra lor discordie, teamă, agresivitate și alte instrucțiuni de la rațiunea Animalică.

Anastasia: Sunt complet de acord cu dvs. că problema este într-adevăr în oamenii înșiși și în societatea pe care aceștia o formează, ca și în prevalența dezacordurilor și a fragmentării în relațiile dintre oameni. Chiar dacă luăm detalii. De exemplu, uitându-ne la cercetarea științifică privind semnele străvechi, chiar

și un studiu superficial al problemelor propuse în aceste lucrări te pune pe gânduri în ceea ce privește zidul de obstacole artificiale care trebuie înfruntate de către cei care încearcă astăzi să ajungă la esența adevărului. În ce condiții trebuie să-și facă munca oamenii de știință, să spunem, în etnologie, etnografie, arheologie și istoria antică? Totul se face din pur entuziasm și pentru salarii mizere. Pe lângă asta, în munca lor, ei se confruntă cu numeroase obstacole birocratice sau financiare, lipsă de organizare și coordonare în atragerea de specialiști din discipline înrudite, în vederea unei explorări mai în profunzime a diverselor chestiuni. Sau, deseori, se confruntă pur și simplu cu conspirația tăcerii, așa cum se numește în lume „tabu-ul științific”, în anumite subiecte sau descoperiri.

Ca să nu mai menționăm situația de la nivel global, când, în multe cazuri, obstacolele sunt create artificial pentru a împiedica accesul la anumite informații sau descoperiri arheologice unice, care, în realitate, sunt ascunse de oameni. Firesc, toate acestea nu se întâmplă fără implicarea anumitor structuri interesate. O astfel de informație fie nu este adusă în atenția comunității științifice mai largi, fiind lăsată în depozitării să strângă praf, fie artefacte semnificative sfârșesc în colecții private, sau chiar sunt îndepărtate complet de către serviciile secrete și dispar ca prin minune. Probabil că cineva este foarte speriat că această informație va zgudui ideologia și fundația puterii cuiva, acestea fiind profitabile pentru controlarea națiunilor contemporane. Deci, toată stima pentru acei oameni de știință care, în ciuda tuturor obstacolelor, continuă să lucreze cu abnegație în acest domeniu al științei

și să informeze națiunile despre descoperirile semnificative care distrug iluzia „sălbăticii” popoarelor din vechime și care, uneori, depun mărturie în favoarea priorității valorilor și cunoștințelor spirituale din acele vremuri îndepărtate. Dar cu toate acestea, încă se pune întrebarea: de ce societatea în sine rămâne tăcută? Până la urmă, societatea este cea care ar trebui în primul rând să fie interesată de trecutul său spiritual, în vederea înțelegerii și determinării corecte a vectorul viitorului său.

Rigden: Este tăcută, deoarece conștientul majorității oamenilor a fost în așa fel procesat cu stereotipurile gândirii materiale consumeriste, într-o așa măsură, încât persoana obișnuită nu poate nici măcar să înțeleagă modul de formulare a întrebării în sine. Când gândirea sa este orbită de astfel de instrucțiuni și șabloane, pur și simplu nu înțelege de ce, de fapt, aceste profesii științifice ar trebui să fie o prioritate mai mare pentru societate și stat decât, de exemplu, profesia de nanotehnolog, care face cercetări la nivel atomic și molecular, sau cea de analist financiar, sau de fizician care se ocupă cu noi tipuri de arme? Dar problema este că toți cercetătorii pe care i-ai menționat mai sus, din astfel de profesii care „nu sunt respectate” în multe țări și care au legătură cu studierea antichității și a culturii diferitelor popoare, prioritar, stabilesc ca super-obiectiv (pe lângă adresarea chestiunilor științifice curente) nici mai mult, nici mai puțin decât reconstruirea tuturor aspectelor **vieții spirituale a societății!** Și cui dintre cei care sunt la putere i-ar plăcea asta? Până la urmă, dacă masele ar ști cu certitudine ce anume urmăreau oamenii obișnuiți la fel ca ei, cu mii de ani în urmă, ce fel de viziune asupra

lumii și ce cunoștințe sacre, spirituale aveau, cum se perfecționau și cărui lucru își dedicau viețile, atunci va apărea întrebarea: unde se îndreaptă omenirea modernă și de ce aceste Cunoștințe au fost ascunse de majoritatea timp de milenii?

Până la urmă, prin ce este omul de astăzi diferit de omul din trecut? Diferența este doar într-o ușoară schimbare a condițiilor externe de existență, dar problemele interne, lupta dintre natura Spirituală și natura Animalică au rămas aceleași! Mai mult, o astfel de muncă științifică la scară largă în vederea reconstrucției componentei spirituale a vieții societății implică decodarea înțeleșurilor esențiale sacre și a motivelor cheie, creatoare de simboluri, din diferite culturi și perspective asupra lumii. Și asta înseamnă că ea presupune obținerea de dovezi științifice în sprijinul importanței rolului pe care practic unele și aceleași semne și simboluri l-au avut pentru diferite popoare ale lumii, în diferite epoci de formațiuni sociale, indiferent de cât de îndepărtată și izolată era locația acestor popoare pe diverse continente.

Semne și simboluri au existat în societatea umană încă de la început. Ele sunt încă prezente în lumea modernă, indiferent de faptul că cei mai mulți oameni nu le înțeleg sensul și puterea de influență pe care o exercită. Tu însăși știi deja foarte bine, datorită experienței meditative, cum unele semne și simboluri afectează fizica lumilor vizibilă și invizibilă. Semnele și simbolurile sunt cheile către tezaurul spiritual al societății umane; acesta este un cod pentru procesele complexe care dezvăluie secretele controlării fizicii avansate, ca și noi orizonturi de cunoaștere științifică.

Anastasia: Da, știind asta, înțelegi ce puteri posedă fiecare om atingând anumite nivele de desăvârșire a propriului sine. Însă, asta impune, de asemenea, o mare responsabilitate.

Rigden: Fără îndoială. Dar oamenii rămân oameni; chiar având Cunoștințele despre puterea și despre importanța semnelor și a simbolurilor, în timp, le-au distorsionat, au adăugat ceva, și le-au complicat la discreție. Ca rezultat, ce știau unii oameni la începutul mileniului și alții la sfârșitul acestuia, era clar diferit ca sens și calitativ diferit în conținut. Dar, din când în când, aceste Cunoștințe erau reînnoite în societatea omenească. Unele culturi dispăreau, luându-și „secretele sacre” cu ele în mormânt, în vreme ce altele, dimpotrivă, se formau și înfloreau din rămășițele cunoștințelor generațiilor anterioare. Deci, prezența acestor Cunoștințe în forma lor primordială a fost întotdeauna actuală pentru oricare dintre popoarele care locuiau în diferite părți ale globului, deoarece nu doar oferă o cheie către cunoștințele strămoșilor lor, dar și extinde considerabil propria lor cunoaștere în domeniul autodesăvârșirii spirituale.

În lumea modernă, pot fi găsite întregi sisteme de simboluri și semne tradiționale, „proprii” oricărei națiuni. Însă, Cunoștințele primordiale cu privire la acestea s-au pierdut. Chiar și denumirile înseși ale simbolurilor și semnelor, astăzi, în interpretarea semantică nu mai sunt legate de cunoștințele sacre despre om. Ele reprezintă, în cea mai mare parte, o noțiune a unei anumite valori în știință și au, de asemenea, un înțeles condiționat de zi cu zi, care caracterizează o manifestare sau alta a lumii materiale.

Anastasia: În general, semnele sunt prezente astăzi și continuă să lucreze, doar că oamenilor le lipsesc Cunoștințele despre ele.

Rigden: Perfect adevărat. Acesta este rezultatul la care a ajuns omenirea. Nu numai Cunoștințele s-au pierdut, dar chiar și înțelesul semantic al cuvintelor, care, per ansamblu, desemnează anumite simboluri și semne. Iată un simplu exemplu. Să luăm, de exemplu, cuvântul „СИМВОЛ” (simbol), care este folosit în viața de zi cu zi de către populația vorbitoare de limbă rusă. Este împrumutat din limba greacă. Dar cum a apărut în Grecia antică?

În Grecia antică, exista un astfel de cuvânt, „shma”, însemnând „semn”, „stindard”, „semn ceresc”. Ar trebui menționat faptul că, în culturile străvechi ale regiunii Egee (înainte chiar de apariția Greciei), în mod special după ce locuitorii respectivi au venit în contact cu oamenii din Orient (de exemplu, cu locuitorii Anatoliei (acum teritoriul Turciei) și cu egiptenii antici, care dezvoltaseră „scrierile sacre” și cunoașterea ocultă), multe din cunoașterea lumii invizibile erau explicate prin intermediul alegoriilor, accesibile ca înțeles locuitorilor unei anumite localități. De exemplu, procesul și rezultatele unei meditații în comun a unui grup de oameni care lucrau cu semne (sau pentru o anumită plasare a unui semn activ care influența masele) erau explicate inițiaților nou-veniți, pur și simplu prin folosirea de asocieri pe care aceștia le puteau înțelege cu ușurință. Aria de influență pe care o acoperea semnul era comparată asociativ cu aruncarea de către pescar a unei plase de pescuit în mare (meseria de pescar fiind foarte populară în

zilele acelea). Li se spunea că, dacă semnul era plasat într-un anumit loc, de exemplu, într-o cameră, templu sau în piață, el va influența oamenii din acel spațiu, aproximativ vorbind, ca o plasă fixată într-o anumită parte a mării, în timpul pescuitului.

Pe scurt, în vremurile străvechi, se foloseau alegorii de acest fel, pe care oamenii acelei epoci le puteau înțelege. Astăzi, desigur, toate acestea pot fi explicate oamenilor, folosindu-se exemple moderne. De exemplu, influența anumitor semne și simboluri poate fi comparată cu un receptor radio care operează la o frecvență predeterminată și care distribuie unde radio la anumite distanțe, sau cu lumina unui felinar, care luminează o anumită parte a străzii. Și chiar și atunci, acestea tot vor fi alegorii, deoarece oamenii moderni sunt, de asemenea, foarte departe de înțelegerea fenomenelor legate de procesele care au loc în alte dimensiuni.

Ca urmare, exact datorită unei astfel de comparații asociative, care era răspândită în societățile secrete, cuvântul „to sumbolon” a apărut în vocabularul de zi cu zi al oamenilor (care, așa cum spune, aud sunând, dar nu știu de unde vine), iar acest cuvânt a început să aibă înțeles de o practică de grup a câtorva pescari aruncându-și plasele când pescuiesc. Ei bine, este aceeași poveste de când lumea: cei care nu știu nimic despre latura spirituală a chestiunii, pun întotdeauna egal între înțelesul cunoștințelor despre care au auzit, și obiectele și fenomenele lumii materiale, în baza înțelegerii lor materiale. Dar, în același timp, acest cuvânt „to sumbolon” a continuat să fie folosit de către oamenii inițiați în cunoaștere. Ca rezultat, împreună

cu cuvântul mai vechi „shma” (însemnând semn, stindard, semn ceresc), cuvântul „simbol” a ajuns să fie folosit cu următoarele înțelesuri: „conexiunea dintre invizibil și vizibil”, „localizarea realității invizibile printr-un semn vizibil, *sensul secret* al acestuia fiind înțeles doar de un anumit grup de oameni”. Iar mai târziu, „simbolul” a înlocuit complet acest cuvânt străvechi.

Este, de asemenea, important să știm cum reacționează Arhonții la creșterea, în rândul oamenilor, a popularității cunoștințelor care vin din societățile secrete spirituale. Voi folosi încă o dată cuvântul „simbol” ca exemplu. Când acest cuvânt a început să câștige importanță în rândul populației, exact cu sensul său primordial, „masonii” au intervenit în chestiunea respectivă. Ei au început să înființeze pe teritoriul Greciei breslele lor diverse, corporații, societăți, religii, partide, și să-și plaseze *semnele și simbolurile lor* ca semne *publice* distinctive ale acestor organizații. Au început „să murdărească” cuvântul „simbol” cu înțelesul semantic de chestiuni omenеști obișnuite, și să-l folosească în diverse aspecte ale vieții de zi cu zi: înțelegeri diplomatice, bilete la teatru, numele inelelor cu sigiliu ale judecătorilor atenieni, și ca denumire a unei părți din cotizația de membru. Ecouri ale acestor „perversiuni” pot fi găsite și astăzi. Ca rezultat, înțelesul primordial al cuvântului „simbol” a ajuns să fie uitat și a început să dispară din folosirea de zi cu zi.

Însă, destul de interesant, cuvântul „simbol” a intrat în limba rusă exact cu înțelesul de „semn”. Iar cuvântul „semn” („*znak*” – *nota traducătorului*) a ajuns în limba rusă din cuvântul din slavona veche „a ști”

cu sensul de a cunoaște și de a avea informație despre ceva (rusă și ucraineană veche – „znati”, slovenă – „znáti”, cehă veche – „znáti”, poloneză – „znac” ș.a.m.d). Adică, acest cuvânt „znati” („a ști” – *nota traducătorului*), era clar oricărui slav, indiferent de diferențele existente în limbi. De fapt, într-un anumit sens, el reflecta perfect înțelesul original al cuvântului grec „simbol”.

Deci, ăsta este doar unul din numeroasele exemple de transformare a cuvântului care înseamnă semn și simbol. Iar de fapt, fiecare popor avea propriile definiții pentru „semn” și „simbol”, dar nu orice națiune din ziua de azi își amintește semnificațiile lor originale. Dacă oamenii ar ști aceste înțelesuri originale, ar fi surprinși de cât de similare ca sens sunt acestea la diferite popoare care, în vechime, trăiau la distanțe considerabile unele de altele și erau separate de oceane.

În mod clar, este dificil pentru oameni să avanseze în cunoașterea chestiunii simbolurilor și a semnelor, fără a avea baza primară a Cunoștințelor, datorită cărora situația poate fi observată de-a lungul mileniilor. Dar asta se poate corecta. Așadar, există câteva semne active care sunt prezente constant în societatea umană, indiferent dacă generația actuală de oameni știe despre ele sau nu. Există, de asemenea, cunoștințele de bază despre alte semne și despre simbolism. Din cele mai vechi timpuri, acestea ultimele erau purtătoarele anumitor cunoștințe codificate despre ființa umană, structura sa energetică, și, de asemenea, despre abilitățile acesteia în lumea invizibilă, inclusiv cea principală – eliberarea spirituală.

Din vremurile străvechi, semnele și simbolurile de bază erau plasate potrivit unor anumite scopuri, în funcție de utilitatea lor: în unele cazuri, scopul era transmiterea Cunoștințelor, în vreme ce în altele, semnele erau plasate ca un element de influență directă asupra celui care le privea. Când scopul era transmiterea Cunoștințelor, semnele și simbolurile erau aplicate sub forma unui „sigiliu”. Voi explica folosind un exemplu simplu. Când persoana se uită la fotografia sa, partea dreaptă a fotografiei corespunde mâinii sale stângi, în timp ce partea stângă a fotografiei corespunde mâinii sale drepte. Este același lucru pe sigiliu, când privești originalul și îl compari cu amprenta acestuia. Același principiu se aplică semnelor legate de transferul Cunoștințelor, în mod special cele care desemnează Entitățile dreaptă și stângă.

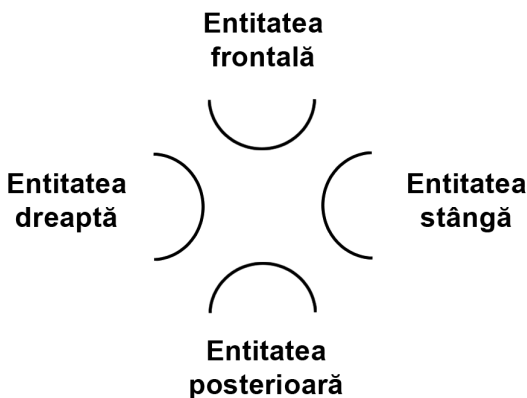

Figura 16. Imagine mostră a unui simbol de bază destinat transferului de Cunoștințe.

Partea dreaptă și partea stângă sunt după principiul „sigiliu”.

Și dacă era cazul unor semne și simboluri destinate exercitării unei anumite influențe asupra persoanei

care le privea, acestea erau plasate în perfectă concordanță cu părțile efective. De exemplu, dacă era necesar să fie activată Entitatea dreaptă a omului, atunci era plasat semnul sau simbolul corespunzător în fața părții drepte a persoanei care le privea, și așa mai departe. Erau multe alte nuanțe, deja inventate de către oameni, despre cum să fie citite aceste semne: de la stânga la dreapta sau de la dreapta la stânga, de jos în sus sau invers. Dar asta este deja specificul tradițiilor locale ale diferitelor popoare străvechi; deși și acesta, la rândul său, se baza pe anumite informații. Dar nu vorbim despre asta acum.

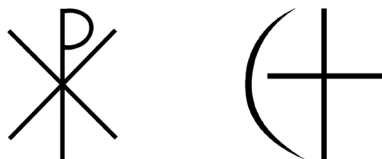

Figura 17. Imagini mostre ale simbolurilor și ale semnelor destinate activării Entităților laterale:

- 1) un semn simbolic de activare a Entității drepte (arcul mic corespunde Entității drepte a persoanei care se uită la semn);
- 2) un semn de activare a Entității stângi (arcul mare corespunde Entității stângi a persoanei care se uită la semn).

Să examinăm cunoștințele de bază despre cele patru Entități ale omului și despre Suflet, care erau cunoscute oamenilor din cele mai vechi timpuri. Inițial, reprezentarea **omului** obișnuit era sub forma **unei cruci echilaterale cu un cerc în centru** (o versiune simplificată era pur și simplu o cruce echilaterală). Linia orizontală a crucii reprezenta legătura cu materia, în timp ce linia verticală însemna conexiunea cu lumea

spirituală, sau mai degrabă, indica prezența elementelor din lumea spirituală în om și posibilitatea înălțării spirituale. Din acest motiv, de fapt, diverse popoare au asociat ulterior linia orizontală cu elementul pământ, cu lumea materială (pământească) (mișcarea spre interior), și, de asemenea, cu timpul (ca mișcare dinspre trecut spre viitor), cu un vector (vest-est), și cu o linie care separa Cerul de Pământ. Iar linia verticală era asociată cu elementele foc și aer și cu direcția lor inițială de jos în sus, dinspre sfera materială spre cea spirituală.

Cele patru vârfuri ale unei cruci echilaterale și cercul interior (cele patru Entități de bază și Sufletul) desemnau principalele elemente din structura umană, care întruchipau planul cel mai important: crearea de condiții pentru alegerea Personalității între lumea materială și cea spirituală.

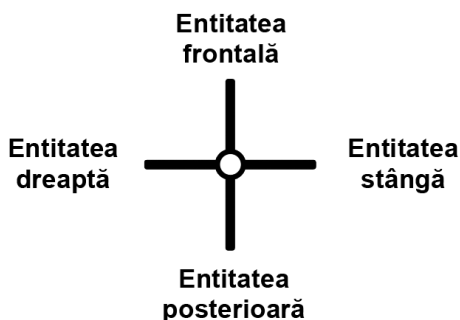

Figura 18. Simbolul ființei umane – o cruce echilaterală cu un cerc.

Pe schema simbolului (în tipul „sigiliu”) sunt reprezentate: în centru – simbolul Sufletului (cercul), pe cele patru laturi ale sale – principalele Entități ale omului.

Cercul este un simbol străvechi al Sufletului sau al unei manifestări din lumea Spirituală (inclusiv a unei Ființe Spirituale; un simbol al prezenței lui Dumnezeu, o reprezentare a „sunetului sacru Ra”); o circumferință care, în mod simbolic, încapsula și conținea în sine o parte din marele Vid. Având în vedere că Sufletul este antimaterie pură, adică, o forță care vine din lumea spirituală, atunci, în înțelegerea gândirii materiale, este Nimic. Câteodată, era reprezentat ca un punct în centrul unui cerc, simbolizând energia concentrată din lumea spirituală (în unele cazuri, asta era reprezentarea pentru stadiul inițial de dezvoltare spirituală, trezirea). Iar cercul în sine simboliza puteri spirituale, o caracteristică a Sufletului în sensul de perfecțiune, integritate, permanență, veșnicie, o desemnare a lumii spirituale, a Existenței care nu are nici început, nici sfârșit.

Mai este un fapt remarcabil. În structura umană, Sufletul este înconjurat de învelișuri de informație (subpersonalități). Dar toate acestea sunt, de asemenea, încapsulate într-un „înveliș” constând în energia vitală a omului – Prana. Prana este cea care este un fel de interfață între energia Sufletului și lumea materială. În mitologia popoarelor lumii, în mod special acolo unde erau reflectate astfel de cunoștințe sacre (spirituale) despre om, deseori, era trasată o paralelă asociativă între energia Prana și caracteristicile înflăcărâte ale Soarelui. De aici, reprezentarea Sufletului sub forma unui disc solar.

Cercul semnifică, de asemenea, distincția dintre cele două sfere (materială și spirituală). Dacă se referă la cunoștințele despre om, atunci indica

informații despre Suflet, care se afla într-o stare intermediară, ca să spunem așa.

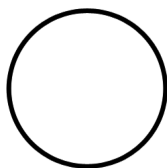
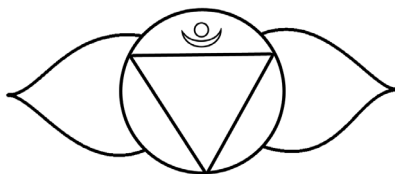

Figura 19. Simbolul Sufletului și al lumii spirituale – cercul.

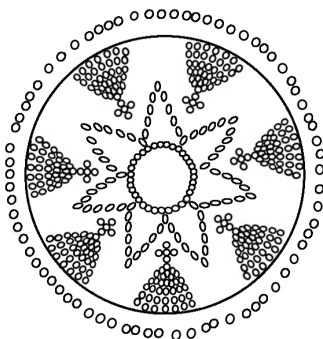
Câteodată, împreună cu un cerc, erau reprezentate elemente care îl dinamizau: de exemplu, aripi, petale de lotus, raze, șerpi încolăciți, sau limbi de flăcări. Astfel de imagini pot fi găsite în simbolurile sacre ale culturilor Tripolie, ale Indiei antice, Egiptului antic, ale culturilor străvechi mexicane, sumeriene și rușești. Asta semnifică evoluția spirituală a omului sau indica Cunoștințele spirituale (Învățăături) introduse în această lume de către o Ființă din lumea spirituală. Arăta, de asemenea, direcția mișcării *dinspre interior spre exterior*, caracteristica puterii Sufletului care împinge Personalitatea spre o alegere și spre căutarea de căi spirituale în vederea eliberării din captivitatea materiei. Deseori, în miturile cosmologice, anticii includeau schema generală a lumii într-un cerc. În acest caz, asta arăta creația (formarea) lumii materiale de către lumea spirituală.

1

2

3

Figura 20. Simbolul creșterii spirituale și a Cunoștințelor spirituale – un cerc cu elemente care oferă dinamică:

- 1) *chakra Ajna* – o reprezentare condițională din practicile spirituale ale Indiei antice a chakranului localizat în centrul frunții („Cel de-al treilea ochi”), în forma unui cerc cu două petale de lotus (de culoare azurie) cu reprezentările adiacente ale forțelor Allat (triunghiul cu un vârf în jos și semnul „AllatRa”);
- 2) *discul solar înaripat* (Egiptul antic) – un simbol al Cunoștințelor spirituale trimise din „Cer” (simbolul zeilor solari ai diferitelor popoare, de exemplu, Ahura Mazda în Zoroastrism, asirianul Așur, babilonianul Șamaș și, de asemenea, una dintre reprezentările zeului antic egiptean Ra);
- 3) *un exemplu de simbol solar sacru, care era tipic pentru transferul cunoștințelor în vremurile străvechi* (perioada paleolitică). Ornamentul este făcut dintr-un anumit număr de „semințe”. Simbolizează structura generală: spațiul celor șapte dimensiuni inclus într-un cerc, unde, dincolo de cerc, sunt 72 de „grăuncioare”, însemnând numărul per

ansamblu al dimensiunilor din Univers; înăuntrul cercului, sunt șapte forme piramidale cu „mănunchiuri” constând din șapte „grăunțe”, încoronate de o structură constând din cinci „semințe” (cea din centru și patru „semințe” situate în formă de cruce în jurul ei). În centrul imaginii, este „o floare cu șapte petale” (o stea cu șapte colțuri), a cărei centru fiind tivit cu 33 de „grăunțe”, în vreme ce fiecare parte a petalei este constituită din 6 „grăunțe”.

Anastasia: Da, cunoștințele despre semnificația sacră a cercului este înregistrată în simbolurile și semnele nu numai ale picturilor rupestre, și ale picturilor murale de pe pereții caselor, dar și de pe obiectele arheologice: sculpturi sacre, veșminte ritualice, ceramică, și așa mai departe. Ele au fost, de asemenea, păstrate în arhitectura clădirilor vechilor temple și ale locuințelor simple (corturi și iurte). Acte ritualice tradiționale ale unor anumite credințe reflectă, de asemenea, aceste cunoștințe. De exemplu, mersul ritualic într-un cerc în jurul unui anumit teritoriu sau clădire, performarea de dansuri în cerc (dansuri ritualice circulare în jurul unui centru invizibil sau în jurul focului, al unui loc sacru; rotirea șamanilor și a dervișilor), șederea solemnă a înțelepților într-un cerc pentru a comunica, unde centrul cercului este gol (nu este ocupat cu nimic) și ca simbol al naturii Spirituale.

Rigden: Apropos, în timpurile străvechi, oamenii își construiau orașele în mod similar; adică, plasau clădiri în interiorul lor, exact într-un cerc, lăsând, de asemenea, centrul orașului gol (fără construcții) sub forma unei piețe circulare. Mai întâi de toate, un astfel de plan de construcție avea un sens sacru profund.

Anastasia: În mod evident, orașelor moderne le lipsește asta, deși exemple arheologice de astfel de clădiri străvechi au ajuns până în zilele noastre. De exemplu, cu mii de ani în urmă, acest principiu era folosit pentru construirea așezărilor civilizației tripoliene, la intersectarea Dunării cu Niprul. În mod similar, au fost ridicate și orașe construite după modelul anticului Arkaim din Ural. De exemplu, așa-numită de către arheologi cultura Sintașta, – „Țara Orașelor”, care a fost descoperită de arheologi pe teritoriul Rusiei (regiunea Chelyabinsk, regiunea Orenburg, Bashkortostan și nordul Kazahstanului).

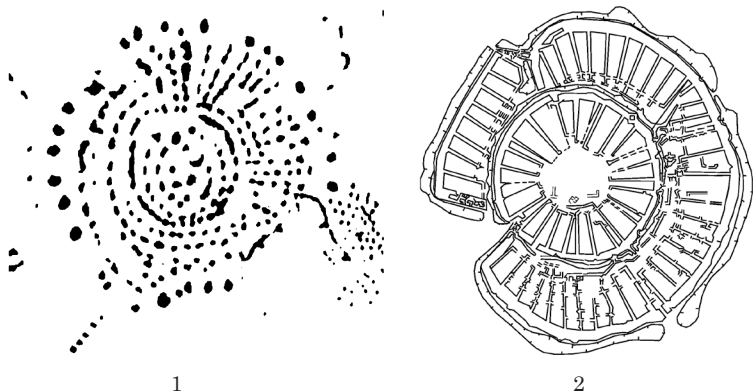

Figura 21. **Planuri de orașe antice amplasate în cerc:**

- 1) O copie a unei fotografii aeriene a așezării tripoliene, Petreni (R. Moldova);
- 2) Amplasare schematică a orașului Arkaim (sudul munților Ural, Rusia).

Rigden: Exact așa. Dar hai să ne întoarcem la vechiul simbol al ființei umane – o cruce echilaterală cu un cerc în centru. **Liniile crucii** desemnează condițional cele patru Entități ale omului: **Entitățile laterale** (liniile orizontale venind dinspre centru), **Entitatea**

posteroară (linia verticală care coboară dinspre centru), și **Entitatea frontală** (linia verticală care urcă pornind din centru). Așa cum am spus deja, în comparațiile asociative, caracteristicile acestor Esențe au fost atribuite anumitor forțe din spațiu, de exemplu, cele patru elemente, cele patru vânturi sezoniere, și, de asemenea, cele patru puncte cardinale. Aici, trei forțe erau de regulă strâns interconectate sau aveau caracteristicile negative ale Entităților posteroară și laterale. Iar a patra era cea care conducea, foarte deosebită în proprietățile sale, având caracteristicile pozitive ale Entității frontale. Toate aceste forțe erau, de asemenea, reprezentate printr-o cruce, care este simbolul sacru al ființei umane, ca una a cărei structură combină spiritul și materia. Linia verticală a crucii era asociată cu solstițiul, cu mișcarea spre lumea spirituală, cu aspirația omului spre prevalența naturii Spirituale în propriul sine. De aceea, pe capul zeilor sacri din tradițiile religioase ale popoarelor antice ale lumii, era reprezentat deseori un disc solar, ca simbol al supremației naturii Spirituale și al Cunoștințelor introduse din Lumea Spirituală. Linia orizontală indicând Entitățile laterale era numită aleatoriu axa echinocțiilor, fiind asociată cu mișcarea Soarelui (atunci când Soarele traversează ecuatorul ceresc la echinocțiile de primăvară și de toamnă).

Anastasia: Da, asta se poate observa chiar și acum, pe monumentele culturii antice. De exemplu, un basoreliev foarte interesant a fost păstrat în vechiul oraș persan Persepolis (acolo există și numele mai vechi al acestuia, care, tradus din limba persană, înseamnă „tronul lui Jamshid”). Este reprezentarea unui simbol al sărbătorii zoroastriene a Anului Nou (Navruz), pe

care popoarele persane (iraniene) și cele turcice o celebrează în concordanță cu calendarul solar. Deci, cel mai interesant lucru este că acest simbol este un taur (Entitatea dreaptă) și un leu (Entitatea stângă), „lup-tându-se unul cu altul pentru eternitate”. În timpurile străvechi, se credea că, în anumite zile ale anului, puterile lor deveneau egale.

Rigden: Așa este. Exact din acest motiv, mai târziu, oamenii au început să conecteze aceste simboluri cu zilele echinocțiului solar în natură. Deși toate acestea au un mesaj primar diferit... Înțelesul secret al cunoștințelor despre cele patru entități ale omului s-a introdus, de asemenea, și în noțiunile echivalente crucii.

Anastasia: Majoritatea oamenilor moderni asociază crucea doar cu o religie mondială – creștinismul. La rândul lor, preoții acestei religii fac tot ce le stă în putință să împiedice oamenii să fie interesați în ceva mai mult. Până la urmă, crucea este un simbol foarte vechi și a apărut cu mult înainte de apariția acestei religii. Imagini ale crucilor și ale modificărilor acestora sunt cunoscute din perioada paleolitică. De exemplu, un simbol al crucii a fost găsit pe monumente datând din timpul societății primitive. Să luăm, de exemplu, imaginile din Peștera Chauvet (Franța), care sunt vechi de douăzeci de mii de ani și care au fost păstrate foarte bine datorită microclimatului peșterii.

Rigden: Și chiar și atunci, ar trebui precizat că aceste descoperiri au fost făcute destul de recent. Și cât de multe astfel de locuri mai există, care nu sunt încă cunoscute omenirii în ziua de azi! Dar astfel de artefacte sunt valoroase numai atunci când oamenii

înțeleg semnificația primordială a simbolurilor și nu doar admiră „arta uimitoare a strămoșilor”, conectând aceste reprezentări cu concepte ale minții umane, impuse de către diferite religii.

Diverse variațiuni ale crucii indicau simbolic informație suplimentară față de interpretarea de bază. De exemplu, dacă vârfurile crucii aveau trei sfere, asta arăta tridimensionalitatea lumii în care se afla omul, sau reprezenta o caracteristică numerică a fenomenelor care erau reprezentate pe cruce sub forma unui semn suplimentar. Dacă partea de jos a crucii, care corespundea Entității posterioare, era alungită (așa numita cruce lungă sau crucea latină), asta însemna fixarea atenției, concentrare pe Entitatea posterioară (suferință continuă, o rememorare a trecutului, care împovăra Sufletul, stimularea sentimentului de vinovăție și ranchiună). Și, după cum înțelegi deja, dacă persoana se află într-o stare a naturii Animalece, o astfel de activare a Entității posterioare este, de fapt, o stimulare permanentă a depresiei, fricii și a auto-vinovăției.

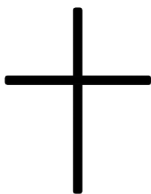

Figura 22. **Crucea alungită sau latină.**

Anastasia: Cât despre asta, credincioșilor creștini li se impune să poarte această formă particulară a crucii, chipurile ca simbol al suferințelor lui Iisus. Deci asta înseamnă că, în loc de Iubirea pentru Dumnezeu, oamenii sunt prinși în mod indirect în gânduri despre

propriile suferințe, trecut și moarte? Altfel spus, cu acest simbol, este activată negativitatea în oameni, legată de nimic altceva decât propriul trecut? Deci, de fapt, asta nu înseamnă nimic altceva decât o stimulare a activării Entității posterioare.

Rigden: Acesta este exact unul dintre elementele pe care le-am discutat deja; mă refer la manipulările cu semne în temple. Iar în acest caz, nu se pune accent numai pe Entitatea posterioară. De regulă, spatele unei astfel de cruci are următoarea inscripție în litere latine: INRI (Iesus Nazarenus, Rex Iudaeroum), care înseamnă Iisus din Nazaret, *regele iudeilor*.

Anastasia: Înțeleg, chiar forțează în subconștientul credincioșilor supremația unui anumit popor asupra lor... Și de ce nu există niciun simbol al Sufletului aici, al Dragostei pentru Dumnezeu?

Rigden: (zâmbind): Ei bine, după cum vezi, când persoana deține Cunoștințele, începe să pună întrebări „incomode” pentru preoții aflați la putere. Cum pot ei să afișeze un astfel de simbol, dacă scopurile și obiectivele, potrivit cărților lor mărețe, sunt complet diferite? Vorbesc despre salvarea Sufletului doar în teoria destinată maselor, dar în realitate, vezi și tu ce se întâmplă.

Anastasia: Da, din păcate, în practică, contrar teoriei, nimeni nu a abolit sclavia – pur și simplu au perfecționat-o și au camuflat-o bine ca libertate democratică, creând astfel doar o iluzie de libertate și egalitate.

Rigden: Voi spune chiar mai mult. Așa cum am menționat deja, crucea latină, ca simbol al

creștinismului, a fost introdusă în secolul al IV-lea e.n, când Învățătura lui Iisus a fost transformată în religie, iar aceasta a devenit religie de stat. Apropo, în genealogie, crucea latină marchează de obicei sfârșitul unei persoane, data morții. Deci, în creștinism, pe lângă această cruce lungă menită să fie purtată de către credincioși, există, de asemenea, așa-numitele „cruci patriarhale”, cu șase și cu opt vârfuri, cu două sau trei bare suplimentare care, de regulă, barează Entitatea frontală. Ele sunt purtate de către arhiepiscopi și cardinali. Conceptul general al acestei religii interpretează prezența aceste bare superioare ca un bord (placă) pentru „titlul” mai sus menționat al lui Iisus în abrevierea latinească (INRI). Și dacă semnul avea și o bară oblică în partea de jos, pur și simplu i se explica credinciosului, în contextul material al interpretării religioase, că aceasta era chipurile o bară pentru picioarele lui Iisus.

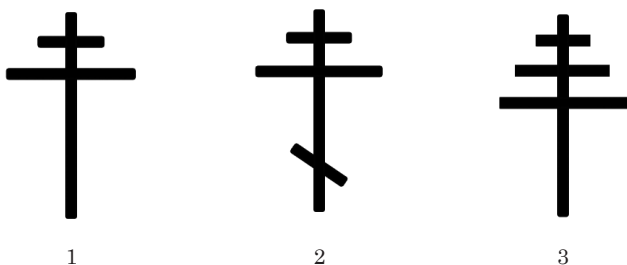

Figura 23. **Cruci patriarhale:**

- 1) *Crucea patriarhală – o cruce cu șase vârfuri și cu două bare;*
- 2) *Crucea ortodoxă – o cruce cu opt vârfuri, cu o bară superioară și cu o cruce oblică mai jos (renunțarea la trecutul omenesc);*

3) Crucea papală – trei bare orizontale simbolizează puterea materială în lumea tridimensională. În toate cazurile, bara superioară, care barează Entitatea frontală, formează o cruce echilaterală; adică, deasupra linii lungi orizontale, este o cruce echilaterală – simbolul finței umane (a puterii omenești).

Acum, să analizăm interpretările simbolismului crucii, ascuns de mase, care exista cu mult înainte de apariția religiei creștine. De exemplu, în Egiptul antic, erau populare astfel de reprezentări ale crucii, cunoscute astăzi drept crucea Tau și crucea Ankh. În cunoștințele secrete, crucea Tau însemna, folosind limbajul modern, viața umană în lumea materială, o manifestare a emoțiilor și a gândurilor, inițiată de către Entitățile laterale și posterioară. În vreme ce crucea Ankh combina deja două elemente: cercul dominant și o cruce Tau, atârând din el. Crucea Ankh simboliza omul perfect; cu natura Spirituală dominând în el, prevalența Entității frontale asupra celorlalte trei Entități și dominația spiritualului asupra materialului. De aceea, crucea Ankh era plasată în mâinile vechilor zei egipteni, ca un simbol spiritual, un semn de imortalitate, de viață eternă. Crucea Ankh era cunoscută, de asemenea, ca „o cheie a vieții”, „cheia către energie”, „cheia către renaștere”, a transformării spirituale. Aceste semnificații erau legate de simbolismul unei anumite etape a practicilor spirituale, când avea loc înflorirea sinelui persoanei, transformarea calitativă a omului într-o Ființă Spirituală complet diferită. Mai mult, Cunoștințele despre această cruce și despre simbolismul său existau nu numai în Egiptul antic (Africa), dar și în Europa, Asia și America antice.

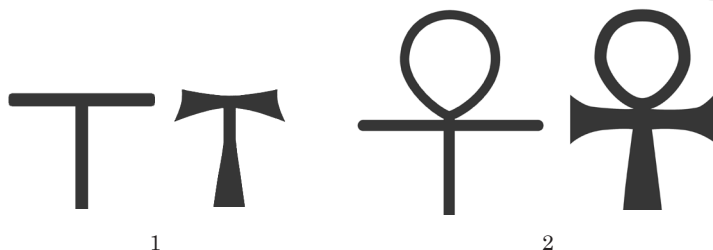

Figura 24. **Crucea Tau și crucea Ankh:**

- 1) Imagini mostre ale crucii Tau;
- 2) Imagini mostre ale crucii Ankh.

Deci, când o cruce echilaterală era plasată pe o cruce Tau, asta însemna puterea omului asupra Entităților în lumea tridimensională, în timp ce calitățile omenești (natura Animalică) dominau în el. În timpurile străvechi, un astfel de simbol era de obicei folosit în magie, divinație, vrăjitorie, vindecări, și așa mai departe. Dacă o cruce echilaterală era în interiorul unui cerc și plasată deasupra crucii Tau, însemna moartea persoanei dominată în timpul vieții de material (natura Animalică predomina): simplu spus, acest simbol însemna plecarea spre „reîncarnare”. Dar existau și alte semnificații...

Anastasia: Deci înseamnă că crucile patriarhale sunt, de fapt, o cruce omenească echilaterală deasupra crucii Tau, un simbol al puterii asupra lumii materiale prin magie. Este și bararea Entității frontale; deci, asta înseamnă că este o respingere a spiritualului în favoarea materialului.

Rigden: Absolut corect. Iar bara din partea de jos a crucii înseamnă un refuz al trecutului omenesc și dedicarea propriei persoane slujirii. Numai că întrebarea

rămâne deschisă: „Slujirea cui?” Un răspuns la asta se regăsește în sensul semnului dominant din acest simbol. Cât despre crucea lungă cu indicația celor trei bare ca fiind trepte care duc în sus, ceea ce astăzi de numește „crucea papală”, din vremuri străvechi, un astfel de semn se folosea pentru a-l indica pe cel care urmărea puterea asupra lumii tridimensionale, atunci când era vorba despre simbolismul unui individ. Însă, aceste detalii „delicate” nu sunt, desigur, dezvăluite credincioșilor. Asta se întâmplă în parte, deoarece oamenii din grupul ierarhic superior le ascund și, parțial, pentru că preoții obișnuiți, care aderă la interpretarea tradițională a acestei religii, nu sunt conștienți de această informație. Iar interpretarea tradițională, formând conceptul general al acestei religii, este în esență o tâlcuire inventată pentru a explica acest simbol antic maselor.

Poate, voi da un exemplu simplu pentru o mai bună înțelegere. Dacă întrebăm un credincios, care poartă o cruce în sân, ce simte când își amintește de ea, vede reflexia acesteia pe propriul corp în oglindă, sau o atinge, putem auzi atunci răspunsul, care este standard în astfel de cazuri. Persoana va spune că, la momentul respectiv, își amintește suferințele lui Iisus Hristos din timpul crucificării și că are un sentiment de vinovăție și de proprie păcătoșenie personală. Un astfel de răspuns este tipic pentru aproape toți credincioșii acestei religii. Observă că, în acel moment, aceștia nu își amintesc învățătura lui Iisus, predicile și îndrumarea Sa, nu se gândesc la salvarea Sufletului lor, la Dragostea față de Dumnezeu, ci au un sentiment de vinovăție și suferință și experimentează teamă. De ce? Pentru că, în structura lor energetică,

Entitățile posterioară și dreaptă devin active. Acesta este un exemplu grăitor al modului în care lucrează semnele și simbolurile (influență la nivelul subconștientului) și cum le folosesc preoții în sistemul lor, pentru a controla masele. Nu este de mirare că aceștia ascund de oameni Cunoștințele primordiale. Altfel, dacă oamenii ar ști de ele, ar începe să pună întrebări, „incomode” pentru liderii religioși. De exemplu, de ce ei (credincioșii) poartă un simbol care le stârnește un sentiment de vinovăție, îi duce spre depresie la nivelul subconștientului, stimulează suferința și amintiri negative despre trecut, în vreme ce conducătorii religioși poartă un simbol de putere asupra lumii materiale? Până la urmă, prin definiție, ambii, în credința lor, ar trebui să tindă spre Dragostea lui Dumnezeu, salvarea Sufletului și către lumea Spirituală.

Anastasia: Da, când începi să pricepi cu ce fel de semne și simboluri te înconjoară aceștia din toate părțile, apare înțelegerea motivului pentru care Minte materială domină societatea, chiar și în locuri unde oamenii încearcă să găsească o evadare spirituală.

Rigden: Am spus deja asta de multe ori și voi repeta și acum: schimbarea situației se află în mâinile oamenilor înșiși; totul depinde de alegerea dominantă a fiecărei persoane. Dar să ne întoarcem la subiectul semnelor celor patru Entități. Dacă crucea echilaterală era un simbol al omului obișnuit, atunci **crucea în diagonală (crucea întoarsă) și variațiile sale (deseori cu un cerc în centru)** se refereau la **o Personalitate care înaintează pe calea Cunoașterii** și care este conștientă de informația sacră despre ființa umană și despre practicile meditative referitoare la

cele patru Entități. Subliniez, la o persoană care deține Cunoștințe; însă cum le folosește (cu ce dominantă în conștient) este alegerea sa personală.

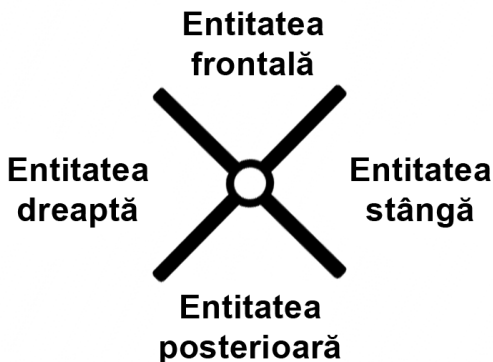

Figura 25. O cruce în diagonală echilaterală, cu un cerc în centru, este un simbol al Cunoștințelor despre cele patru Entități ale omului și Suflet.

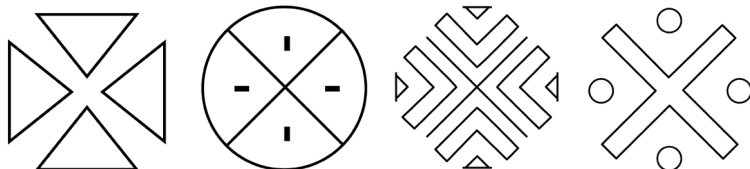
Crucea în diagonală este un simbol al progresului în cunoaștere și o diviziune condiționată a spațiului în câmpuri (zone) de influență a Entităților; cercul este reprezentarea Sufletului; Interpretarea tiparului simbolului este arătată de tipul „sigiliu”.

Dar, de cele mai multe ori, în textele sacre, simbolul crucii în diagonală (sau variațiile sale) arătau spre Cunoștințele despre structura energetică a omului, Entitățile sale, și interconectarea cu dimensiuni. Dimensiunile erau reprezentate condiționat ca un număr de trepte ale unei piramide trunchiate sau ca o scară, detalii ale unor ornamente (boboci de lotus sau petalele acestora, contururile munților, linii în zig zag), cercuri în interiorul unui cerc, linii mici, grăunțe și puncte. De regulă, ele erau în număr de 3, 4, 5, 6 și 7. Un număr de 3 elemente identice ale unui simbol

indica, de obicei, spațiul tridimensional. 4 – trei dimensiuni plus cea de-a patra, timpul, și putea servi și ca un simbol pentru cele patru Entități. 5 – reprezenta spațiul în cinci dimensiuni, dar, în general, această cifră era asociată cu steaua în cinci colțuri, ca unul dintre simbolurile principiului feminin, un semn al forțelor Allat, manifestate într-a cincea dimensiune. 6 însemna a șasea dimensiune, care este cea mai înaltă posibil pentru o persoană cu dominantă materială, dimensiune de unde aceasta poate influența lumea materială, într-o stare modificată a conștientului. Iar prezența a șapte elemente identice într-un desen însemna a șaptea dimensiune, indicând o persoană perfectă și structura lumii până la cea de-a 7-a dimensiune sau conceptul de „rai”, „Nirvana”, „eliberarea Sufletului”. Câteodată, 8, 9, 12, 13 și 33 sau 72 semne condiționale erau reprezentate lângă indicația simbolică a celei de-a șaptea dimensiuni, arătând către cunoștințele despre Univers. Astfel de informații sacre erau înregistrate deseori în ornamentele de pe obiectele rituale, veșminte sau clădiri sacre.

Variațiunile *crucii în diagonală* erau destul de diverse: o cruce în diagonală sub forma a patru triunghiuri conectate, cu un cerc în centru, *cercuri centrale unor spații triunghiulare*, cruci trifoi (înguste în centru și extinse spre margini), șerpi încolăciți în forma unei cruci, și așa mai departe.

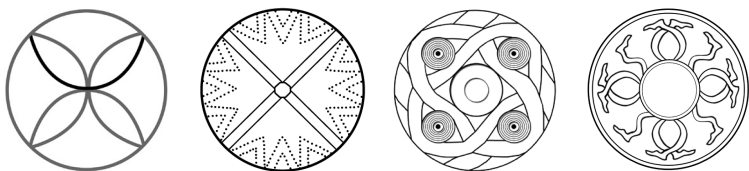

Figura 26. Variațiuni ale crucii în diagonală cu marcarea spațiilor celor patru Entități.

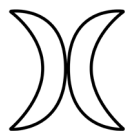
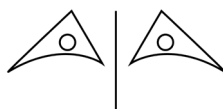
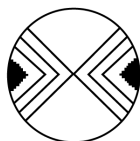
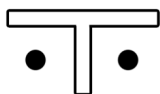
Dacă era necesar să se indice sau să se evidențieze activarea, dominația sau blocarea uneia dintre Entități sau lucrul specific cu aceste Entități, atunci asta se marca cu un semn suplimentar în zona corespunzătoare a crucii în diagonală.

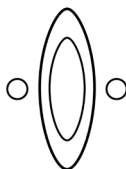
1

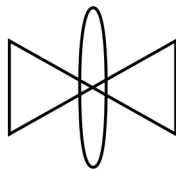
2

3

4

5

Figura 27. Indicația simbolică a evidențierii lucrului cu cele patru Entități:

- 1) Folosită ca o referință la un simbol al celor șase dimensiuni; o indicație a cunoștințelor sau a practicilor spirituale; blocarea sau activarea activității Entităților laterale ale omului, în funcție de reprezentările adiacente suplimentare;
- 2) Exemple de reprezentări condiționate cu semne ale lucrului în meditație cu o Entitate sau alta;
- 3) Fiecare dintre simboluri indică prevalența sau dominația Entităților laterale în om;
- 4) Simbolul în forma sa reflectă activarea Entităților laterale, care se manifestă ca presiune dinspre exterior către interior și se reflectă în starea omului senzații de împovărare, negativitate și oprinare (simbolul indică deformarea reală a spațiului personal, care are loc în timpul acestui proces);
- 5) Simbolul are același înțeles ca și cel anterior, dar într-o reprezentare schematică diferită.

Anastasia: Poate merită subliniat faptul că simbolurile sacre sau magice, desemnând cunoștințele sacre despre un popor sau altul, sunt cele despre care vorbim... În general, se poate spune că principalele simboluri ale celor patru Entități sunt triunghiuri și emisfere care se ating între ele, dar, practic, nu se intersectează.

Rigden: Absolut. Și nu doar simple triunghiuri sau emisfere. De regulă, acestea sunt triunghiuri echilaterale, cu trei laturi care indică tridimensionalitatea spațiului, din care Observatorul (Personalitatea) își începe calea de dezvoltare spirituală. Două triunghiuri așezate orizontal cu vârfurile atingându-se simbolizează Entitățile dreaptă și stângă.

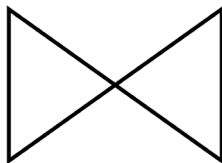

Figura 28. **Simbolul Entităților dreaptă și stângă în om.**

Acesta este un fel de semn al infinitului, o revenire constantă la aceleași dogme ale materiei, așa-numita „stabilitate variabilă”. Aceasta este o dominație stabilă fie a Entității drepte, fie a Entității stângi (curgerea de forță egală dintr-o zonă de „prindere”, sau mai degrabă, de „vânătoare” a atenției omului, către altă zonă) dacă, desigur, aceste două triunghiuri orizontale sunt analizate în contextul vieții persoanei care nu-și controlează gândurile. Dar asta este tipic anume pentru lucrul specific Entităților laterale, atunci când Personalitatea alege gânduri și emoții de la natura Animalică. Dar dacă persoana atinge vârfuri în dezvoltarea sa spirituală, atunci Entitățile laterale își schimbă regiul obișnuit de lucru. Acestea devin ajutoare, acea forță care, prin conexiunea cu alte dimensiuni, ajută la cunoașterea diversității invizibile („infinitatea” condiționată) a aceste lumi.

Iar triunghiurile orientate cu vârfurile în jos și în sus sunt un caz special, care trebuie analizat mai în detaliu. Două triunghiuri plasate vertical, ale căror vârfuri se ating simbolizează Entitățile frontală și posterioară.

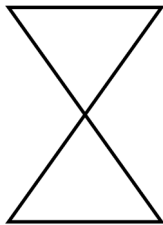

Figura 29. Simbolul Entității frontale a omului este un triunghi cu vârful orientat în jos. Simbolul Entității posterioare a omului este un triunghi cu vârful orientat în sus.

În contextul Cunoștințelor originale despre cele patru Entități ale omului, triunghiul orientat în sus era un simbol al Entității posterioare, al trecutului și al lumii materiale, vizibil manifestată. Nu este o coincidență faptul că oamenii vor asocia mai târziu triunghiul cu o astfel de formă, în mod specific, cu principiul masculin. Înțelesul său este departe de ideea de măreție sau de asemănarea cu un munte înălțându-se spre ceruri sau cu cele trei principii ale construcției Universului (simbolul lui Dumnezeu). Muntele este o imagine și un simbol separat, asociat în principal cu conceptul de altă dimensiune. Iar simbolul lui Dumnezeu, în forma unui triunghi cu vârful orientat în sus, simboliza cele trei principii ale construcției Universului: Dumnezeu (ideea), Lotus (planul), și Allat (implementarea ideii și a planului).

Triunghiul echilateral orientat cu vârful în sus, potrivit Cunoștințelor primordiale despre **fianța umană**, semnifică două momente. În primul rând, starea de început a omului: ca un Observator în lumea tridimensională, înainte de dezvoltarea sa spirituală independentă; ca un obiect creat după „chipul și asemănarea” lui Dumnezeu (Sufletul este încapsulat inițial în persoană și sunt fixate trei condiții a dezvoltării sale spirituale: ideea spirituală, planul, și o implementare a ideii). În al doilea rând, dacă vorbim deja despre procesul în sine de dezvoltare spirituală a omului (accentul deplasându-se către Entitatea frontală, adică, spre triunghiul cu vârful orientat în jos), sau, dimpotrivă, dacă vorbim despre persoana care este împotmolită în materie și în care domină natura Animalică, atunci semnificația triunghiului de jos era cu totul alta. În acest caz, triunghiul cu vârful orientat în

sus simbolizează nu numai Entitatea posterioară, dar și agresivitatea lumii materiale (de aceea, era asociat cu elementul foc în unele cazuri), mișcarea materiei de la expansiune la contracție (dinspre exterior către interior), concentrarea pe Voința rațiunii Animalice și puterea acesteia asupra ierarhiei piramidale a materiei. Altfel spus, triunghiul orientat cu vârful în sus semnifică ce este bazat pe „pământesc”, material și trecător, și ce tânjește după putere.

În Cunoștințele primordiale, **un triunghi echilateral cu vârful orientat în jos** semnifică nu numai Entitatea frontală, cu ajutorul căreia persoana crește și se dezvoltă spiritual. Din vremuri străvechi, acest simbol a însemnat **forța creatoare Allat**; adică, deplasarea spiritualului din punctul primar de implementare, manifestarea planului Creatorului în sensul creației și expansiunii permanente, către forma perfectă conținută în acest plan. Nu este o coincidență faptul că, în vremurile străvechi, triunghiul cu vârful orientat în jos era asociat cu simbolurile principiului feminin, cu zeițele supreme care, în credințele diferitelor popoare, întruchipau funcțiile creatoare ale Marii Mame, ca născătoarea întregii lumi, *conexiunea cu mediul acvatic* (care era o asociere cu lumea spirituală). Potrivit Cunoștințelor sacre primordiale despre om, atunci când Personalitatea alege natura Spirituală, în ea are loc o manifestare a puterii creatoare Allat, sub forma unei treziri spirituale, a unei stări extinse a conștientului și a manifestării Iubirii spirituale. De aceea, în timpul practicilor spirituale, persoana experimentează stări de înțelegere a tot, omnisciență, Iubire atotcuprinzătoare pentru întreaga lume. Tocmai aceasta este lucrul Entității sale frontale și o

manifestare a puterilor Allat, care restaurează și manifestă conexiunea Personalității cu Sufletul. Ecouri ale acestor Cunoștințe se regăsesc în tratatele sacre despre lume și om, în povestirile mitologice, imaginile și ritualurile multor popoare ale lumii.

Anastasia: Apropos, în civilizația Tripolie, de exemplu, tocmai simbolurile a două triunghiuri plasate vertical, atingându-și reciproc vârfurile, erau cele reprezentate deseori pe vasele ritualice, chiar cu indicarea direcției deplasării energiei în timpul practicilor spirituale.

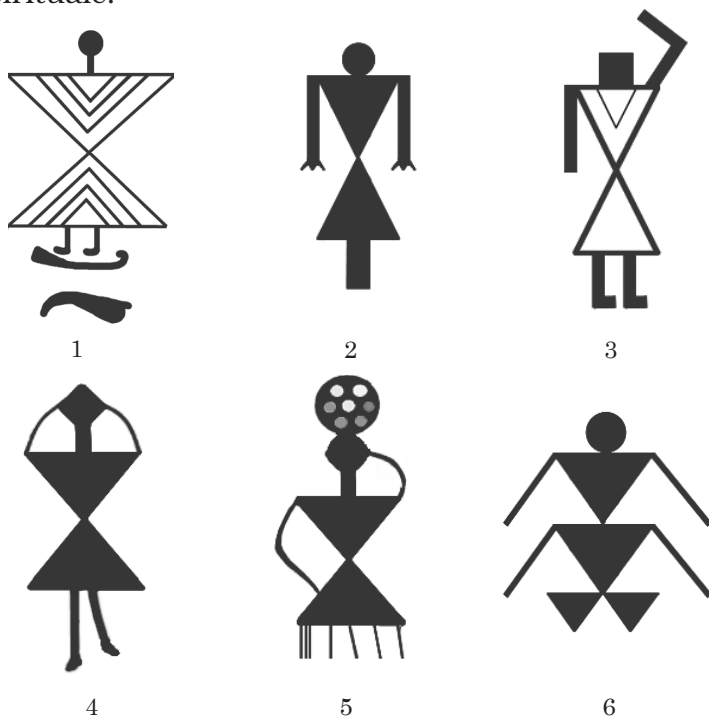

Figura 30. Reprezentări antice ale cunoștințelor despre om și procesele dezvoltării sale spirituale.

*Desene pe ceramica ritualică a civilizației Tripolie
(mileniul VI – mileniul III î.e.n):*

- 1) *Cunoștințe generale despre structura omului (trei dimensiuni în triunghiul inferior, trei dimensiuni în triunghiul superior, un simbol al cercului);*
- 2) *reprezentarea unei persoane obișnuite;*
- 3) *reprezentarea unei persoane bune, care-și începe calea spirituală (capul sub forma unui pătrat, o mână ridicată și accentul, în triunghiul superior, este plasat pe Entitatea frontală);*
- 4) *o siluetă în mișcare cu mâinile ridicate este una dintre reprezentările sacre ale practicii spirituale din timpul lucrului cu Entitățile dreaptă și stângă;*
- 5) *reprezentarea unei practici spirituale, atingerea celei mai înalte stări spirituale, și o conexiune cu cea de-a șaptea dimensiune (pe cap, este un cerc cu șapte cercuri incluse, în care cercurile superioare formează un triunghi cu vârful în jos; direcția brațelor desemnează circuitul energilor);*
- 6) *reprezentarea unei persoane care merge pe calea spirituală: este arătat că Entitatea frontală domină asupra Entităților laterale și conduce persoana către o altă lume, mai înaltă, prin puterea Allat (persoana se dublează și se manifestă în dimensiuni mai înalte decât cea de-a treia).*

Rigden: Da, aceste simboluri sunt prezente peste tot, numai că majoritatea oamenilor nu le observă, nu sunt interesați de ele, și nu le înțeleg, din cauza absenței Cunoștințelor primordiale. De exemplu, în India antică, un triunghi cu vârful în jos era folosit ca un simbol al zeiței Shakti (o imagine asociativă a manifestării puterilor Allat), pe care le-am menționat deja. Iar pentru zeul Shiva (una dintre cele trei zeități din mitologia indiană, care întruchipa, de asemenea, forțele distructive), era un triunghi cu vârful în sus. Iată un alt exemplu. Când grecii au vizitat malurile estuarului triunghiular al marelui râu al Egiptului

antic, Nilul, au început să-l numească „delta”. Pentru egiptenii antici, acest estuar, care oferea acces către mare (ca și însuși râul dătător de viață), era comparabil cu lotusul sacru, cu un triunghi cu vârful în jos, întruchipând principiul feminin. În plus, baza deltei, având canale multiple care duceau spre mare (mediul acvatic), era asociată cu căile spirituale care, în interpretările sacre ale egiptenilor antici, erau asociate cu o altă lume, cea spirituală. Multe dintre zeițele antice egiptene, înzestrate cu funcțiile Allat, erau stăpâne ale *mediului acvatic* sau erau conectate cu acesta și cu lotusul. De aceea, și printre greci, delta a devenit un simbol al principiului feminin, „poarta vieții”, în ciuda faptului că, în sine, cuvântul este derivat din a patra literă a alfabetului grec, a cărei formă este un triunghi cu vârful în sus. Așadar, merită să ne uităm mai atent măcar la istoria cunoscută a diferitelor culturi, și multe informații interesante pot fi găsite. Nici măcar nu menționez culturile de mult uitate, pe care oamenii moderni nu și le amintesc, dar ale căror descoperiri arheologice vor zgudui lumea în viitor, prin prezența în ele a unor artefacte și cunoștințe spirituale unice, dacă, desigur, această umanitate va avea acest viitor.

Și câteva cuvinte în plus despre o variație a simbolismului suprapunerii triunghiului cu vârful în jos și triunghiului cu vârful în sus, larg răspândită în rândul mișcărilor mistice, oculte și religioase din cele mai vechi timpuri. Potrivit Cunoștințelor primordiale, dacă triunghiul principal (cel de deasupra) în acest simbol este orientat cu vârful în jos, reprezentat în alb (principiul feminin divin, forțele lumii spirituale), și dedesubt (ii poți vedea marginile) este un triunghi cu

vârful în sus în negru (principiul masculin, forțele materiei), atunci asta înseamnă **supremația lumii spirituale și a forțelor creatoare Allat asupra lumii materiale** în spațiul celor șase dimensiuni.

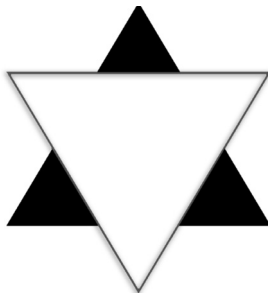

Figura 31. Un simbol străvechi al supremației lumii spirituale asupra lumii materiale.

Și dacă triunghiul cu vârful în sus este suprapus peste triunghiul cu vârful în jos, asta înseamnă dominația rațiunii Animalice, a lumii materiale asupra celei spirituale, o influență magică asupra materiei dintr-a șasea dimensiune cu dominația naturii Animalice, uzul de către om al puterilor Allat nu pentru eliberarea spirituală, ci pentru dobândirea de putere în lumea materială. Un astfel de semn, să spunem așa, cu un înțeles complet opus, de regulă, era plasat de către oamenii care urmăreau puterea secretă asupra lumii tridimensionale și slujirea Voinței și a scopurilor rațiunii Animalice. Dacă semnul era reprezentat simplu, fără indicarea triunghiului dominant, acesta se numea și „semnul inversat”, deoarece triunghiurile Entităților frontală și posterioară erau schimbate între ele, iar Entitățile laterale erau dominante (cu reprezentarea lor ca triunghiuri localizate în plan vertical). Însemna, de asemenea, și tăierea *rombului* (unul dintre

simbolurile transformării spirituale a omului). În timpurile străvechi, acest simbol era folosit preponderent în magia neagră.

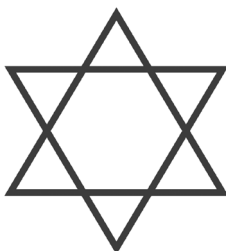

Figura 32. **Semnul inversat**

Anastasia: Acest simbol, apropo, este popularizat acum intensiv în toată lumea, sub numele de „Steaua lui David”, normal, cu o interpretare plauzibilă pentru masele largi, a „uniunii perfecte dintre spirit și materie”, cu triunghiul dominant orientat cu vârful în sus. Și după aceea, oamenii se întreabă de ce trăiesc într-o „lume atât de nefericită”, unde este atât de multă mânie și agresivitate.

Rigden: Ei bine, cine este vinovat pentru faptul că oamenii nu sunt interesați de mai mult decât ceea ce li se impune de către Mintea materială. În timpurile străvechi, în Orient, acest semn era cunoscut ca „stăpân al jinnilor”, un simbol magic al omului care stăpânește materia cu ajutorul puterilor destinate pentru dezvoltarea spirituală. Dacă unul sau mai multe triunghiuri cu vârful în jos erau plasate înăuntrul unui triunghi mare cu vârful în sus, asta însemna folosirea de către om a puterilor sale spirituale unice în alte scopuri, adică, pentru obținerea unei anumite puteri în lumea materială. De exemplu, dacă trei triunghiuri cu vârful în jos erau plasate într-un triunghi cu vârful

în sus, atunci asta însemna folosirea forțelor Allat de către Mintea materială pentru propriile scopuri, de regulă, pentru dobândirea de putere temporară în lumea tridimensională. Apropo, trei triunghiuri cu vârful în jos simbolizau principiile divine: ideea, planul și implementarea acestuia (îndeplinirea acestui plan). În vremurile străvechi, se poate vedea că triunghiurile cu vârful în jos nu sunt restricționate de nimic. Deasupra lor, era plasat un al patrulea triunghi mare, cu vârful în jos, însemnând înaintarea omului către eliberare spirituală. Pe scurt, folosirea corectă de către persoană a propriei forțe vitale.

Anastasia: Vă rog, spuneți-le cititorilor mai multe lucruri despre emisfere. Și acestea sunt destul de frecvente în ornamentele de pe obiectele ritualice și pe artefactele străvechi, ca reprezentare condițională a celor patru Entități.

Rigden: Da, pentru reprezentarea celor patru Entități, se foloseau, de asemenea, simbolurile semicercului, crescentului și al arcului, ca o anumită parte din întreg. Acestea fiind spuse, arcele laterale, poziționate vertical, erau simboluri ale Entităților laterale.

Arcul care semăna cu un crescent răsturnat sau cu un vas pus invers simboliza Entitatea posterioară, și de aceea, în simbolismul sacru al popoarelor, era asociat cu trecutul lipsit de viață, și însemna, de asemenea, o învățătură „moartă”, orientată către material. Însă, semnul unui arc sau al unui crescent cu coarne orientate în sus era folosit inițial pentru a desemna Entitatea frontală ca un simbol al manifestării puterilor lumii spirituale – Allat. Asta, strict vorbind, a dat

naștere apariției reprezentărilor celorlalte Entități exact sub forma unor arce și emisfere distincte. Datorită unei astfel de reprezentări a Entității frontale și a semnelui Allat, unele popoare și-au însușit simbolul asociativ al unui bol ca un recipient spiritual, gata să fie umplut cu forțele creatoare Allat (sau, în credințele strămoșilor, cu apă cristalină, aceasta fiind o asociere cu lumea spirituală).

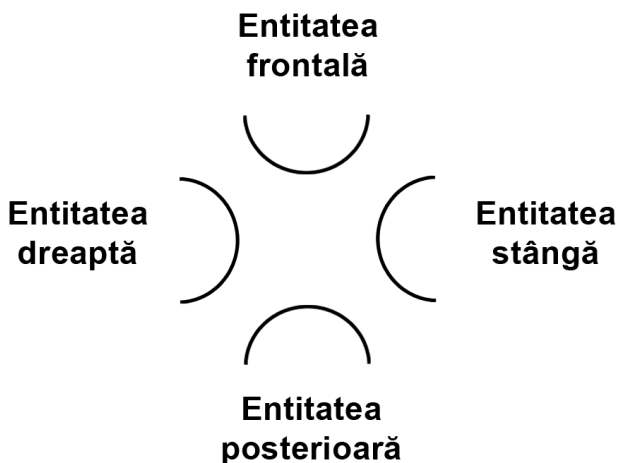
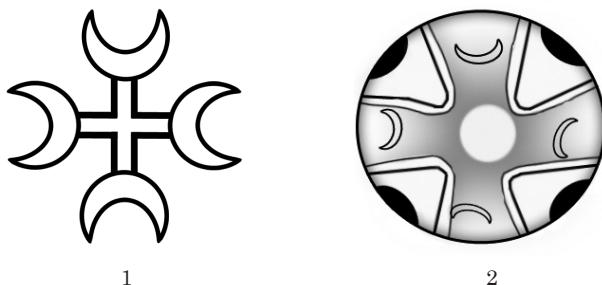

Figura 33. Reprezentare schematică a Entităților umane ca arce.

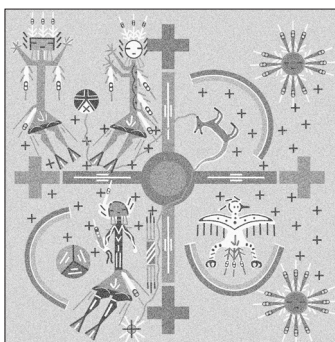
3

4

5

6

Figura 34. Reprezentare simbolică a Entităților umane ca arce și crescente cu semnul Allat:

- 1) Crucea lunară (cunoscută și ca crucea Croissant) era un simbol sacru frecvent printre popoarele antice ale nordului Europei;
- 2) Modelul de pe un vas ritualic al civilizației Tripolie, cu o cruce și crescente la vârfuri (mil. IV – mil. III î. e.n.);
- 3) Modele de arce pe un artefact al perioadei pre-creștine a istoriei triburilor Vyatichi – triburi slavice, din estul Rusiei Antice, care au trăit în bazinul râului Oka;
- 4) O farfurie ritualică a civilizației Tripolie cu semnul Allat în centru;
- 5) semne pe ceramica civilizației Tripolie (din descoperirile arheologice din apropierea satului Bernașivka, regiunea Vinița, Ucraina);

6) O pictură sacră făcută din nisip colorat al indienilor Navajo (sud-estul S.U.A, America de Nord).

Anastasia: Ați menționat rombul ca unul dintre simbolurile transformării spirituale a omului. Spuneți-ne, vă rog, măcar în general, despre simbolurile cu formă pătrată: despre romb și despre pătratul în sine. În ziua de azi, oamenii încurcă frecvent semnificația acestor simboluri, deoarece se bazează pe interpretările moderne ale cunoștințelor străvechi, care au fost deja în mare măsură distorsionate și interpretate la nivelul viziunii materialiste.

Rigden: Pătratul, în simbolismul Cunoștințelor primordiale, este o *bază* condițională a structurii umane în formă de piramidă, care unește toate Entitățile sale principale. În consecință, diverse popoare asociau pătratul cu un simbol al Pământului, cu tot ce este pământesc, cu uniunea celor patru elemente, a punctelor cardinale, cu principiul masculin (în opoziție cu cercul, care servea ca simbol al principiului feminin și al Cerului).

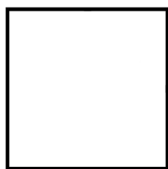

Figura 35. **Pătratul, un simbol al ce este pământesc.**

Această cunoaștere era reflectată în structura multor construcții religioase ale diferitelor națiuni ale lumii. De exemplu, zigurele, piramidele, templele, pagodele, bisericile și alte clădiri sacre, erau construite pe o bază pătrată. De regulă, arhitectura clădirii în

sine, într-un fel sau altul, reflecta cunoștințele despre transformarea pătratului într-un **cerc** sau **romb**, acesta fiind o reprezentare schematică a unui **cub** așezat pe unul dintre colțurile sale. Cum ar fi, aceste simboluri înregistrau Cunoștințele despre transformarea energetică a structurii umane în timpul eliberării sale spirituale, tranziția Personalității Spirituale de la lumea materială spre cea spirituală.

Un romb era deseori reprezentat sub forma unei „semințe” ovale cu vârful de sus și cu cel de jos puțin ascuțite, și era asociat cu un simbol al principiului feminin, al energiei vitale și al fertilității zeitelor care, de regulă, erau înzestrate cu funcțiile Marii Mame. Era reprezentat cu semne ale fuziunii a două forțe, care formau o nouă formă în spațiu. Un romb înscris într-un pătrat, sau *un romb* care trece dincolo de limitele pătratului, formând opt unghiuri, *o stea în opt colțuri* – acestea toate sunt simboluri ale Cunoștințelor primordiale despre eliberarea spirituală a omului. Aceste simboluri erau cunoscute oamenilor încă din timpurile erei paleolitice.

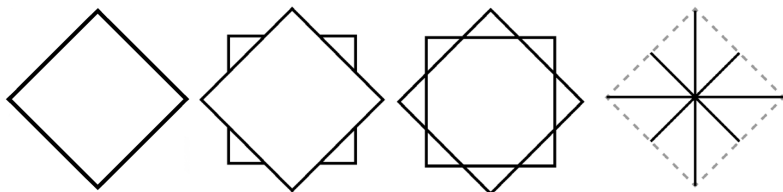

Figura 36. Variațiuni de reprezentare a rombului ca simbol al transformării și al eliberării spirituale a omului.

Toate aceste imagini și simboluri se bazează pe cunoașterea practicilor spirituale, pe particularitățile trezirii forțelor spirituale în om, o manifestare a

momentului fuziunii Personalității cu Sufletul său. Apropos, procesul realizării unei astfel de fuziuni spirituale, iluminări, realizarea Adevărului, era reprezentat în vremurile străvechi cu un simbol care arăta ca un „gândac”.

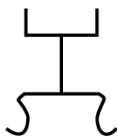

Figura 37. Simbolul eliberării spirituale, al iluminării, al realizării Adevărului.

Inițial, era plasat în special ca referință la o Personalitate care s-a maturizat spiritual, indiferent dacă era vorba despre o femeie sau un bărbat. Deseori, „brațele” din semn erau reprezentate cu semnul simbolic Allat, iar „picioarele” erau sub forma a două spirale răsucite în direcții diferite.

În cunoștințele sacre despre ființa umană, **spira-**
lele sunt, de regulă, reprezentări condiționale fie ale direcției deplasării energiei în procesul practicii spirituale, fie ale forțelor Allat, dacă este în legătură cu informația despre originea lumii. Spirala răsucită în sensul acelor de ceasornic însemna forțele spirituale pozitive, creatoare, în timp ce spirala în sensul invers acelor de ceasornic se referea la forțele negative, distructive ale rațiunii Animalice, care se opune forțelor Allat. În reprezentarea practicilor spirituale, simbolurile spiralelor erau folosite în sensul de energii sau în înțelesul de fuziune a acestora. De asemenea, spirala încolăcită de trei ori și jumătate reprezenta energia care, în Orient, așa cum am menționat deja, este încă numită „șarpele adormit Kundalini”,

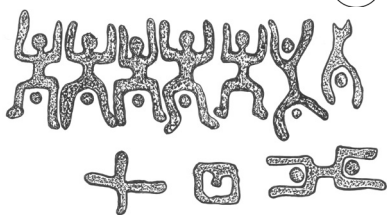

și care simbolizează potențialul energetic ascuns al ființei umane.

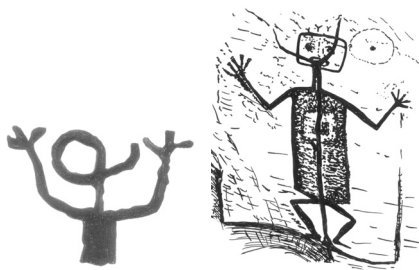

Figura 38. Exemple de două spirale orientate diferit în simbolismul popoarelor străvechi.

Mai târziu, în locul semnului mai sus menționat care arată ca un „gândac”, au început să fie reprezentate zeități feminine, desemnându-se astfel procesul realizării fuziunii spirituale cu Sufletul și eliberarea omului din lumea materială. În așa fel, oamenii au consemnat una dintre explicațiile primordiale suplimentare, și anume că o ființă umană poate atinge o astfel de stare doar cu participarea forțelor creatoare Allat (principiul divin feminin). De asemenea, indicații similare ca sens erau folosite sub forma a doi șerpi în spirală împlețiți unul cu altul. Dacă un astfel de simbol era reprezentat împreună cu o imagine a persoanei făcând o practică spirituală, atunci erau arătate de regulă cozile șerpilor care ieșeau din primul chakran al persoanei („Muladhara”); corpurile erau împletite de trei ori și jumătate, iar capetele erau aproape de cel de-al șaptelea chakran („lotusul cu o mie de petale”). Astfel, în mod convențional, era indicată calea deplasării acestei energii în „corpul” energetic uman. Tratatele orientale care vorbesc despre practici spirituale încă se referă la trezirea „șarpelui Kundalini” ca la realizarea stării spirituale de iluminare, o evadare în Nirvana. Apropo, datorită unui astfel de exemplu asociativ, conectat anterior cu cunoștințele spirituale, unele popoare încă venerază șerpii obișnuiți, care se găsesc în localitățile lor, ca reptile sacre.

1-a

1-b

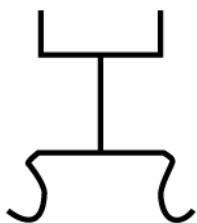
1-c

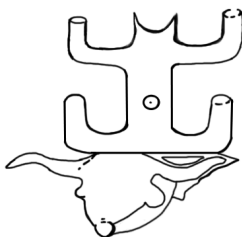
1-d

2-a

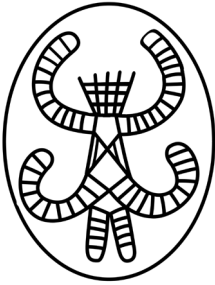
2-b

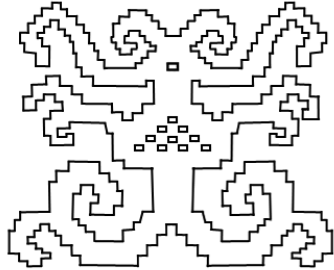
2-c

3

4

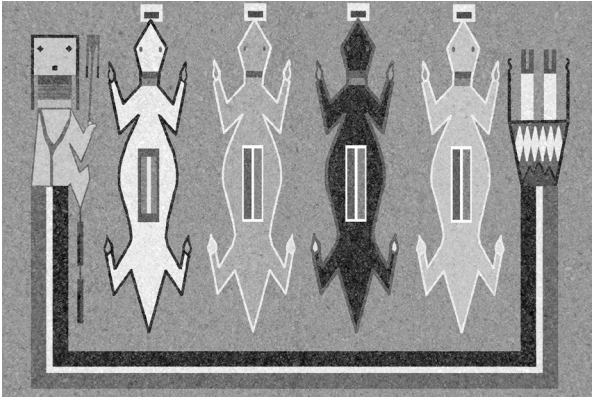
5

6

7

8

9

10

11

Figura 39. Simbolul eliberării spirituale a omului în reprezentările popoarelor din vechime:

- 1) petroglife ale oamenilor din vechime: a) picturi rupestre descoperite în Valea Camonica (aprox. mil. VI î.e.n.), Val Camonica, la poalele Alpilor centrali, Italia de Nord);
- b) picturi rupestre găsite pe coasta Mării Albe (aprox. mil. III î.e.n.); Republica Karelia, nord-vestul Rusiei), multe dintre

- petroglifele locale sunt vizibile doar la răsărit și la apus (timpul practicilor spirituale de dimineață și de seară);*
- c) *petroglife descoperite în valea El Abra (mil. XII î.e.n.); Columbia, America de Sud); d) petroglife găsite în partea de nord-vest a Braziliei (mil. X-VII î.e.n.); America de Sud);*
- 2) *simboluri ale culturii arheologice străvechi Çatalhöyük (mil. VII î.e.n.; Anatolia, Asia Mică);*
- a) *imagine a unei „Zețe”, cu marcarea centrului energetic – Sufletul;*
- b) *semn din simbolurile grafice ale acestei culturi;*
- c) *imagine a unei „Zețe broaște” (un simbol al renașterii), sub care este plasat un cap de taur cu coarne mari (sfârșitul mil. VII î.e.n.; un artefact al templului culturii Çatalhöyük);*
- 3) *un semn străvechi al culturii indiene;*
- 4) *o reprezentare schematică a Zeței-mamă a vechilor slavi, ca și a culturii Tripoliene (mil. IV-III î.e.n.; Ucraina);*
- 5) *broderie rusească „Imaginea unei femei dând naștere”;*
- 6) *fragment al unui vas grecesc antic (anfura beoțeană, aprox. 680 î.e.n) arătând-o pe Artemis ca Pontius Theron (Stăpâna animalelor); zvastici inversate și câinii care atacă reprezintă o lume agresivă, în vreme ce Artemis însăși este prezentată ca o manifestare spirituală în această lume; imaginea unui pește pe hainele lui Artemis este un simbol al imersiunii într-o stare modificată a conștientului; cele șase bare de pe haine simbolizează cele șase dimensiuni, capul lui Artemis atinge ușor corpul – acesta este un simbol al celei de-a șaptea dimensiuni; păsările indică lumea spirituală, superioară; cei doi șerpi de-o parte și de alta a imaginii simbolizează realizarea stării celei mai înalte iluminări spirituale, eliberare;*
- 7) *o placă de aur reprezentând o Zeță scitică (secolul IV î.e.n; tumulul Marea Bliznitsa, peninsula Taman, regiunea Krasnodar, Rusia, muzeul „Ermitage”, Sankt-Petersburg, Rusia);*
- 8) *pictura sacră din nisip colorat a poporului indian Navajo (America de Nord);*

- 9) imaginea zeiței scitice sub mânerul unui vas de argint (secolul IV î.e.n.; tumulul Chertomlyk, regiunea Dnepropetrovsk, Ucraina);
- 10) o placă sculptată cu o imagine a Zeiței (secolul VII-VIII; o descoperire arheologică lângă Lacul Chud, regiunea Perm, Rusia; muzeul local de istorie din Cherdynsky numit după A.S. Pushkin);
- 11) o figurină a Zeiței aztece a apei, Chalchiuhtlicue (300 – 400 e.n.; America de Nord, Muzeul Național de Antropologie din Mexic); Chalchiuhtlicue („este îmbrăcată în haine din jad”; „este într-o haină albastră”) era reprezentată ca o femeie tânără; ea îi ghida pe cei drepți peste podul ceresc (curcubeul).

Anastasia: Da, datorită artefactelor străvechi descoperite în diferite colțuri ale planetei, există deja o grămadă de dovezi care atestă atitudinea specială a oamenilor față de acest semn care arată ca un „gândac”, precum și față de imagini ale zeițelor similare cu acesta. Însă, se întâmplă lucruri ciudate astăzi în știință: aspectul spiritual al acestor artefacte nu este aproape niciodată luat în considerare și cele mai multe explicații se îndreaptă spre o înțelegere materială; ca și cum ar fi intenționat, semnificația spirituală și rolul acestor simboluri în culturile diverselor popoare sunt minimalizate. De exemplu, oamenii de știință se confruntă frecvent cu artefacte străvechi sub formă de zeițe cu linii răsucite în spirale sau încolăcite într-un semicerc în loc de picioare (sau mici șerpi răsuciți într-o spirală). Dar ei atribuie practic toate aceste descoperiri unei „femei care naște, în poziția broaștei” sau unor „creaturi antropomorfe în poziția broaștei, asociate cu magia fertilității și care reprezintă poziția unei femei...” și așa mai departe. În general, aceștia le leagă de aspectele materiale ale existenței, fără componenta spirituală.

Rigden: Ei bine, ce viziune au asupra lumii oame-nii, așa le sunt și concluziile. Dacă oamenii moderni ar acorda mai multă atenție adevăratei autoperfecționări spirituale, ar înțelege mai bine preocuparea oamenilor din vechime pentru dezvoltarea lor spirituală. Iată un simplu exemplu. În anii '60 ai secolului XX, în partea de sus a Turciei Centrale, pe platoul câmpiei Konya, arheologii au descoperit orașul Çatalhöyük, datat cu mil. VII î.e.n. Și sub el, erau încă 12 straturi, orizonturile de construcție ale culturilor care au existat înainte de epoca respectivă, cum s-ar spune.

Anastasia: Da, a fost o descoperire senzațională pentru lumea științifică: clădiri străvechi (o intrare exterioară îngustă spre incintă, era făcută pe acoperișul plat), sanctuare, plăci, figurine, cristalozii în forme geometrice și rămășițe din picturi murale policrome. Potrivit calculelor oamenilor de știință, acest oraș străvechi putea găzdui aproximativ 7000 de locuitori în același timp.

Rigden: Absolut corect. Acum, aproape fiecare casă avea o cameră specială. Oamenii de știință au numit-o provizoriu „sanctuarul” și, ca să vorbim pe limba noastră, era o cameră pentru practici spirituale. Se încerca plasarea acesteia în centrul locuinței. Pereții unei astfel de camere (în mod special cei din est și nord) erau pictați cu fresce, a căror lungime atingea de la 12 până la 18 metri. Dar cel mai interesant lucru este ce anume era reprezentat pe ei: o „Zeiță” sub forma unei femei poziționate în postura „gândacului” menționat (sau așa cum o numesc savanții, „în poziția broaștei”) cu animale și păsări alături de ea, caracterizând cele patru Entități, precum și simboluri sub

forma semnelui Allat (un crescent cu vârfulurile în sus), un romb, două triunghiuri conectate pe verticală (sub forma unei „clepsidre”), două triunghiuri conectate pe orizontală (sub forma „aripilor unui fluture”), simboluri sub forma unui „fagure”, „semințe” și „valuri”. Iar aceste simboluri puteau fi găsite în diverse combinații: unul peste altul, undeva se dublau sau se triplau, se multiplicau, erau reprezentate în termeni de pozitiv și negativ. „Zeița” era, de asemenea, desenată ca o femeie-pește (o imersiune meditativă într-o stare modificată a conștientului), ca o femeie-șarpe (un simbol al practicilor spirituale și al atingerii stării de iluminare spirituală), și ca o femeie-pasăre (conexiunea cu lumea spirituală). Aceste imagini aveau și femei care purtau plase de pescuit acestea, la rândul lor, indicând plasarea semnelor de către un grup care făcea practici spirituale.

Mai mult, pentru a picta aceste fresce, se foloseau culori inerente Sufletului în starea de tranziție: albastru și verde (această vopsea era obținută din minereu de cupru), roșu întunecat și aprins (din oxid de mercur și hematit), galben (din oxidul de fier), gri (din galeună), mov (din mangan), și, desigur, alb. Toate acestea, împreună cu semnele și simbolurile, indică faptul că oamenii dețineau Cunoștințele primordiale. Apropos, în vremurile mai de demult, exista următoarea tradiție. Un grup de oameni făcea practici spirituale împreună cu liderul lor – un individ care lucra asupra sa mai temeinic decât alții și, ca urmare, avansa mai repede pe calea spirituală. Pe pereții camerei de meditație, în simboluri și semne, acesta ținea o evidență a lucrului spiritual, a obținerii cunoștințelor și a proceselor de învățare ale grupului respectiv. Dar odată ce liderul

atingea eliberarea spirituală, pereții camerei de meditație erau acoperiți cu un strat alb. Noul lider de grup începea o nouă „pictură”, ca și cum o lua de la zero. Ulterior, această tradiție s-a mutat în societatea umană, unde accentul era deja pus pe viața omenească și pe evenimentele din cadrul acesteia.

Anastasia: Da, toate acestea stau mărturie încă o dată pentru faptul că oamenii chiar lucrau spiritual cu ei înșiși; mai mult, dezvoltarea spirituală era naturală în modul de viață al societății. Asta nu era o pasiune sau o parte a vieții personale a individului, care era mai bine să fie ținută secretă de alții, ceea ce se poate vedea la oamenii moderni din zilele noastre. Dezvoltarea spirituală era sensul vieții pentru oamenii din vechime. Mai mult, chiar societatea în care trăiau aceștia nu numai că susținea, dar și contribuia la acest proces... Ați menționat că oamenii din vechime aveau un semn în formă de undă.

Rigden: Da, **unda** este o reprezentare străveche a energiei și a caracteristicilor sale sau, așa cum s-ar spune azi, a câmpului energetic. Dacă se referă la cunoștințele spirituale, sacre despre om, atunci numărul de linii ondulate sau de dungă indica energiile dimensiunii cu care lucra persoana în practica spirituală, sau spre ce dimensiune făcea tranziția, sau, pur și simplu, simboliza lucrul în sine în lumea invizibilă. Linia unduită din simbolismul de zi cu zi era folosită ca o desemnare a apei sau a râurilor. Iar în cunoștințele sacre despre Univers, apa era un simbol al lumii *de dincolo*, diferită de cea pământescă, prin urmare legătura cu lumea spirituală era deseori indicată în acest mod.

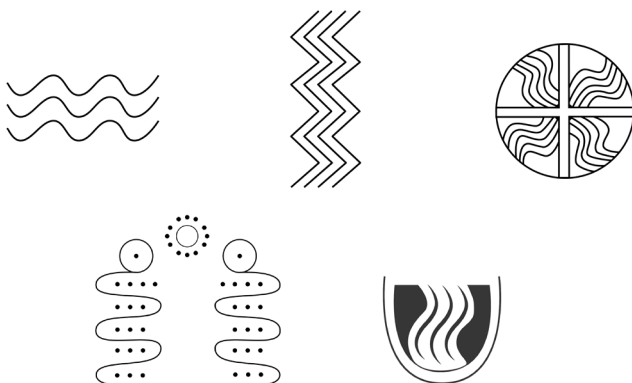

Figura 40. **Exemple de reprezentări ale simbolurilor în formă de undă, ale popoarelor străvechi.**

Dovada faptului că oamenii dețineau deja aceste Cunoștințe spirituale în vremurile de demult poate fi găsită și acum. Simbolurile principale, ca cercul, crucea, crucea oblică, triunghiul, romb, pătratul, spirala, steaua, piramida, crescentul cu vârful în sus, ca și modificările lor, se găsesc pe multe artefacte arheologice. De exemplu, ele se găsesc pe inscripțiile în piatră, pe figurinile din epoca paleolitică, pe farfuriile și vasele rituale datând din timpurile Neoliticului, pe simbolurile de pe veșmintele sacre, lucrurile, obiectele și bijuteriile descoperite în morminte. Toate acestea indică faptul că oamenii dețineau cunoștințe magice sacre speciale în timpul vieții lor.

1

2-a

2-b

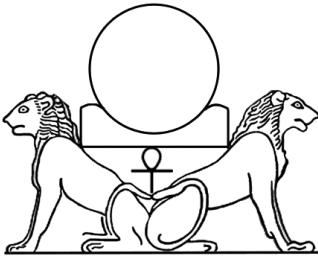
2-c

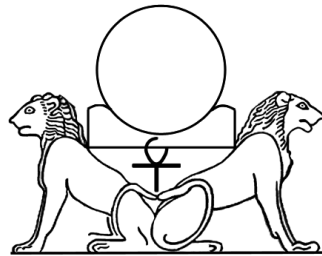
3

4

5-a

5-b

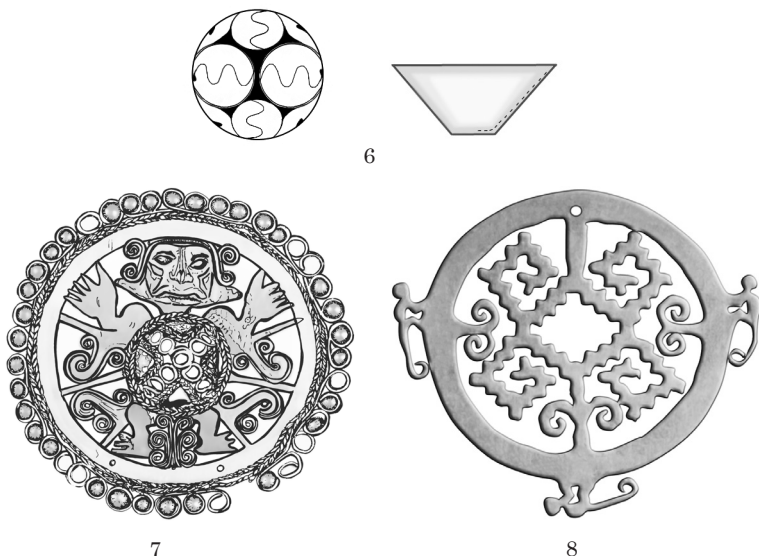

Figura 41. Exemple de reprezentare a cunoștințelor sacre despre ființa umană pe artefactele diverselor popoare antice:

- 1) petroglife ale epocii paleolitice: sculpturi în piatră (Val Camonica, nordul Italiei);
- 2) figurine feminine cu simboluri sacre – moduri diferite de reprezentare a „Zeitelor” tripoliene (cultura Tripolie, cultura Cucuteni):
 - a) în prima versiune, simbolurile indică o femeie care a realizat fuziunea Sufletului cu Personalitatea, o evadare în cea de-a șaptea dimensiune, altfel spus, o Personalitate de o înaltă spiritualitate; pe pieptul ei este simbolic reprezentată mișcarea energiei în zona chakranului conectat cu energia vitală – Prana (este o referire rară nu doar la o Personalitate dezvoltată spiritual, dar și la o persoană care a fost capabilă să-și refacă energia vitală – Prana, fără a-i răni pe alții, ceea ce, la rândul său, subliniază statutul spiritual înalt al acestei „Zeite”); pe burta acesteia, este simbolul rombului, în interiorul căruia sunt o cruce oblică

și patru puncte, patru Entități în echilibru (aspect care, de asemenea, indică faptul că femeia respectivă („Zeița”) își controla propriile Entități);

- b) în a doua versiune, simbolurile indică o femeie care este dezvoltată spiritual, dar care încă nu a atins fuziunea Personalității sale cu Sufletul (șase dungi orizontale pe pieptul său indică faptul că a perceput cele „șase ceruri”, dar rombul cu o cruce oblică, reprezentat pe burta sa, conține un semn care indică activitatea Entității sale stângi. Asta înseamnă că ea nu își controlează încă pe deplin Entitățile);
- c) a treia versiune este o figurină feminină din Tripolie cu un ornament geometric al piramidei, o reprezentare a principalelor chakrane ale omului și semnul „AllatRa” (artefactul a fost găsit lângă așezarea Drăgușeni, Moldova);
- 3) o figurină sacră (încoronată cu semnul Allat) este acoperită cu o notație de semne și simboluri indicând structura în patru părți și celelalte cunoștințe (Epoca Neolitică, Mediterana Centrală);
- 4) imagine, pe lespezile de piatră ale intrării în mormântul din Jinan (anul 193 î.e.n), Provincia Shandong, China), a zeiței imortalității Xiawangmu cu un semn stilizat Allat în spatele umerilor (sub formă de aripi) și cu figuri simbolice ale Entităților laterale (potrivit descrierii mitologice, acestea sunt iepuri amestecând poziunea imortalității într-un mojar) stând pe pedestale cilindrice (trei pedestale conectate simbolizând a treia dimensiune; potrivit mitologiei, sunt vârfuri de munți), și tigrul mitic Bai Hu localizat în locul Entității posterioare (a trecutului); pe capul tigrului, este situată Entitatea stângă; cu alte cuvinte, pe ea se pune accentul; în plus, silueta tigrului este arătată în mișcare, altfel spus, se indică activitatea;
- 5) versiuni diferite ale picturilor murale din templul egiptean străvechi:
 - a) în primul caz, simbolul „AllatRa” se află deasupra semnelui Ankh;
 - b) în al doilea caz, semnul Ankh este atârnat ca o cheie către acest simbol al eliberării spirituale;

- 6) ceramică a civilizației timpurii Tripolie: ornament al deco-
rațiunii interioare a unui vas ritualic sub forma unui con-
trunchiat cu o imagine a patru sfere cu șerpi în fiecare
dintre ele și a unor arce de lumină înconjurându-le;
- 7) un medalion de aur (civilizațiile precolumbiene ale Americii
Centrale);
- 8) pandantiv de aur pentru haine (civilizațiile precolumbiene
ale Americii de Sud).

Pentru o persoană a Cunoașterii, aceste simboluri spuneau multe și erau ce este pentru noi acum o carte deschisă, scrisă într-o limbă inteligibilă. Inscripțiile străvechi (lăsate pe blocurile de piatră, stânci, tavanele peșterilor, și așa mai departe), în mod special acele care includeau semne și simboluri indicând anumite practici spirituale, de regulă, indicau și locul unde oamenii lucrau cu aceste practici. Locul ales pentru practicile spirituale era special, deseori în peșteri îndepărtate sau în zone deschise. Apropo, în trecut, doar persoana Cunoașterii, care avea experiență personală în astfel de practici, avea dreptul să facă astfel de inscripții pe pietre. Astăzi, acești oameni din vechime care au lăsat inscripții în piatră sunt numiți de către cercetători în mod convențional „șamanii din paleolitic”. Aș vrea să atrag atenția asupra faptului că astfel de locuri au fost păstrate până în ziua de azi, acolo unde generații întregi au făcut însemnări și unde oamenii veneau să învețe timp de mii de ani...

Anastasia: Da, astfel de „cărți de piatră” scrijelite pe stânci, fiecare de mărimea unui teren de fotbal, sunt încă descoperite de către savanți. De exemplu, sculpturile în piatră (petroglife) de la Marea Albă (orașul Zalavruga, Republica Karelia, Rusia), sau orașul Namforsen din Suedia (în provincia Angermanland) și

Tanuma (în Bohuslan) sau la poalele dealurilor Alpilor centrali în Val Camonica (Italia), sau inscripțiile boșimanilor africani din Munții Dragonului, sau desenele de pe platoul muntos Tassili n`Ajjjer din Sahara, și așa mai departe.

Rigden: Foarte corect. Mai târziu, simbolurile au început să fie folosite mai des într-o versiune mai mobilă, ca amulete, o permanentă reamintire a naturii duale a omului și a priorității spiritualului. Și trebuie menționat că acestea erau desenate în cunoștință de cauză (în special, ce simbol trebuia plasat și unde) pe ornamentele de pe piept, case, vase rituale și figurine sacre, care erau la fel de respectate în acele zile așa cum accesoriile religioase sunt onorate în lumea modernă.

Aceste simboluri erau plasate și pe anumite obiecte ca informație care era înregistrată într-o manieră specială în semne, inclusiv acele evenimente care urmau să aibă loc în viitor sau ca o garanție că ele se vor întâmpla. Mai târziu, asta s-a transformat într-un fel de scriere pe obiecte, de exemplu, pe „toiagul mesagerilor”, care avea semnele distincte corespunzătoare. Datorită acestui lucru, un mesager dintr-o națiune sau comunitate de oameni își confirma, să spunem așa, autoritatea și însărcinarea specială care-i fusese încredințată înaintea reprezentanților altei națiuni sau ai comunității.

Anastasia: Da, „toiagurile mesagerilor” erau folosite în Europa antică, în China antică, și, de asemenea, de către popoarele străvechi africane și australiene. Dar acest lucru este cunoscut, poate, doar de către cercetătorii care lucrează cu aceste chestiuni, dar, pentru

majoritatea oamenilor, acestea sunt fapte puțin cunoscute. Însă, în societatea modernă, toiagul simbolic al lui Moise, caduceul lui Hermes, și altele, au fost exagerat promovate în literatura societății moderne, la dispoziția maselor.

Rigden: Artefactele istorice sunt puțin cunoscute, deoarece oamenii înșiși nu sunt interesați în aceste chestiuni.

Anastasia: Așa este, și chiar pentru cei care descoperă aceste artefacte cu simboluri și semne, informația de acolo nu este pe deplin clară, și, din acest motiv, este descrisă în cel mai bun caz ca un „ornament” pe obiectele ritualice, ca semne care sunt similare cu anumite simboluri sacre ale altor popoare.

Rigden: De obicei, aceste simboluri erau reprezentate pe pietre sau pe obiecte ca un mijloc de transfer al experienței spirituale către descendenți. Pentru cei care mergeau pe calea spirituală, aceste înscrisuri ale Cunoștințelor erau semnificative din punct de vedere spiritual.

Anastasia: Deci, Cunoștințele spirituale erau mai importante și mai semnificative pentru acei oameni care trăiau cu mii de ani în urmă, decât ar fi, de exemplu, o hartă cu locația exactă a unor comori nenumărate sau economiile bănești dintr-o bancă pentru un om modern cu o mentalitate de consumator.

Rigden: Absolut corect. Chiar cu zece mii de ani în urmă, cunoștințele spirituale erau valorizate mai mult decât acum. Cum se spunea în Orient, Cunoașterea

este adevărată comoară care îl însoțește peste tot pe cel care o posedă.

Anastasia: Da, ce poate fi mai important în viața omului decât dezvoltarea spirituală? Acesta este scopul principal și sensul vieții. Istoria omenirii înregistrată în semne și simboluri a demonstrat importanța acestei chestiuni chiar și în vremuri atât de îndepărtate, indiferent de condițiile în care trăiau oamenii. Pentru ei, dezvoltarea spirituală era cel mai important lucru, iar viața materială era secundară. Și acum? Chiar dacă, în comparație cu oamenii din vechime, noile generații trăiesc în condiții mai confortabile, totuși, de cele mai multe ori, acestea aleg ca prioritate valorile materiale, irosindu-și viața, ghidate fiind de către prioritățile consumeriste ale societății.

Rigden: Din păcate, așa este. Apropo, oamenii din vechime tratau astfel de inscripții ca pe o transmitere a celor mai importante informații către noua generație, deoarece totul în viață este trecător, cu excepția spiritualului. În timpurile străvechi, oamenii aveau o mai bună înțelegere cu privire la faptul că viața în această lume este prea efemeră și se termină foarte repede din motive variate, inclusiv dezastre naturale. Iar pentru a se evita pierderea Cunoștințelor, acestea erau lăsate pe „piatra eternă”. Desigur, toate cele de mai sus se aplică inscripțiilor sacre, sfinte, ritualice, deoarece, în plus față de acestea, oamenii din vechime aveau, ca în societatea modernă, și alte înregistrări obișnuite, calendaristice, strămoșești, istorice.

Unele semne sacre „active” (cele capabile să influențeze fizica lumii invizibile prin activarea lor) puteau fi

folosite și ca o reprezentare simbolică a persoanei spirituale care punea în practică aceste cunoștințe, avea experiență, și o putea împărtăși cu alți oameni. Înainte, totul era destul de clar și simplu. Aceleași semne și simboluri, de exemplu, nu erau aplicate de oricine, și cu siguranță nu în scopul decorării sinelui prețios, așa cum se face acum, de obicei, fără înțelegerea esenței. În timpurile străvechi, asta făceau acei oameni ai Cunoașterii, care atinseseră un anumit nivel de dezvoltare spirituală... Acum oamenii, ca maimuțele, atârnă pe ei podoabe cu diverse simboluri și semne, fără să realizeze măcar ce înseamnă ele cu adevărat și cum afectează subconștientul. Lucrul principal pentru ei este faptul că e mișto, scump și că vecinul se uită cu invidie.

În zilele noastre, mulți politicieni iresponsabili și oficiali guvernamentali pun pe steaguri, pe stemele orașelor și ale țărilor acele simboluri pe care adesea i le infiltrează „masoni”. Ei nici măcar nu se gândesc de ce este atât de important pentru „masoni” să pună semnul sau simbolul „lor” în această zonă. Oficialii nu înțeleg diferența dintre unele semne sau altele și ce necaz aduc prin acest „act inofensiv”, condamnându-și poporul (inclusiv familiile lor) la suferințe suplimentare. Pentru astfel de oameni, sistemul subordonat Rațiunii materialiste le-a stabilit priorități specifice: bani și o zonă de canalizare a puterii sale, în așa fel încât persoana să nu se mai gândească la ceva mai înalt.

Acum liderii diferitelor religii, imitând tradițiile din trecut, îmbracă haine de sărbătoare, împodobindu-se cu metale prețioase, pietre, accesorii, pe care sunt imprimate diverse simboluri. Majoritatea din ei dețin

prea puțină informație despre sensul acestor „ornamente” și semne, limitându-se doar la cadrul îngust al conceptului propriei religii, fără măcar să-și pună întrebări cu privire la folosința mai veche a acestor simboluri în cultura spirituală a diferitelor popoare ale lumii și în legătură cu scopul lor real. În ansamblu, acum este timpul când exteriorul este mai bogat, iar interiorul este gol. Iar mai înainte, doar cu 8-12 mii de ani în urmă, totul era diferit și avea un înțeles: exteriorul modest, dar cu mult sens (semn, simbol) și interiorul spiritual bogat. În general, trebuie menționat că, pentru oamenii care trăiau în acele vremuri, cunoașterea simbolurilor era atât de importantă și firească pentru societatea lor, încât nici nu-și puteau imagina că o astfel de informație valoroasă ar putea fi uitată sau pierdută.

Anastasia: Ați menționat la un moment dat că, mult mai târziu, când societatea începuse să încline spre modul materialistic de gândire, ce e simplu a început să fie înlocuit de ce e complicat. Oamenii au complicat semnele și simbolurile prin interpretări suplimentare, care veneau din minte.

Rigden: Chiar așa este. Când, datorită unor cauze (dezastre naturale, epidemii, și așa mai departe), transferul Cunoștințelor spirituale a fost întrerupt sau a avut loc modernizarea acestora de către mintea umană, în rândul popoarelor, atunci următoarele generații nu le mai înțelegeau. Oamenii interpretau această informație din minte, literalmente din perspectiva experienței lor *de zi cu zi*. Acesta este un alt factor care a contribuit la distorsiunea ulterioară și la interpretarea greșită a semnelor.

Anastasia: Da, indiferent unde te uiți, totul începe cu înclinația materială a conștientului omului. Iar dacă societatea pierde sau distorsionează esența și sensul Cunoștințelor primordiale ca rezultat al interferenței rațiunii Animalice, această înclinație materială doar se înrăutățește în conștientul generațiilor viitoare...

Știți, pe baza informației pe care ne-ați dat-o, am găsit multe lucruri interesante în lucrările dedicate subiectelor arheologice și etnologice. Desigur, cercetări referitoare la straturile culturale datând de acum 12 mii de ani î.e.n. sunt puține, iar majoritatea descoperirilor sunt accidentale. Dar începând cu mileniul XI-VII î.e.n, au fost descoperite multe artefacte, în mod special cele referitoare la semne.

Ca urmare, studiind diverse straturi culturale, se poate urmări cu ușurință în ce perioadă începuse etapa unei astfel de „înclinații” spre materie, pentru un popor sau altul. În straturile care datează din cele mai vechi timpuri, cercetătorii au găsit mai multe urme ale unei vieți pașnice, niciun semn de inegalitate între locuitori și, cel mai important, dovezi ale priorității cunoștințelor spirituale în societate. Multe artefacte cu semne tipice și simboluri indică asta. De exemplu, rămășițe ale așezărilor cu desene murale bogate, sigilii de steatit cu semne, medalioane de lut cu semne sculptate și simboluri, fragmente de vase ritualice cu semne, ceramică cu o ornamentație bogată, bazate pe motive mitologice, și figurine feminine de lut cu simboluri sacre pe ele. Și, deja mai târziu, în cronologia timpului, judecând după înmormântări, apar destul de multe arme și bijuterii din aur, argint și

pietre prețioase. Are loc o stratificare semnificativă a populației: apar multe morminte sărace simultan cu câteva bogate, și în plus, sunt caste întregi de preoți și războinici înmormântați în bijuterii de aur, cu arme. Pe lângă asta, dacă inițial exista pur și simplu un schimb de bunuri în rândul populației, fără mare nevoie de acumulare materială (se pare că valorile erau diferite, erau de natură non-materială), apoi mai târziu, apar aurul, banii și comerțul cu accent pe acumularea de bogăție materială de către indivizi și pe stratificarea corespunzătoare a populației, cu apariția sistemelor de guvernământ politice și religioase. Altfel spus, poți urmări „înclinația” civilizației în direcția gândirii materialiste. Aș spune, mai exact, către dominația caracteristicilor naturii Animalice în societate, crearea statelor pe această bază, apariția sclaviei, și așa mai departe.

Un alt lucru care m-a surprins este faptul că programa școlii gimnaziale a unei varietăți de țări „civilizate” menționează informația despre existența societății umane până în mileniul V î.e.n doar în trecere, referindu-se la această perioadă ca „preistorie” și descriind în principal viața de zi cu zi, condițiile materiale de trai ale acelor așa numiți în știință „oameni preistorici”. Iar latura spirituală a vieții oamenilor din vechime era descrisă drept credințe primitive în magie, spirite, în existența Sufletului în om, în tărâmurii mitice din altă lume și în zeii care locuiau în ele. Dar și mai înainte, existaseră multe lucruri interesante și pline de sens. De ce se ascunde asta?

De exemplu, în anumite perioade de timp, diverse comunități de oameni din diferite părți ale globului,

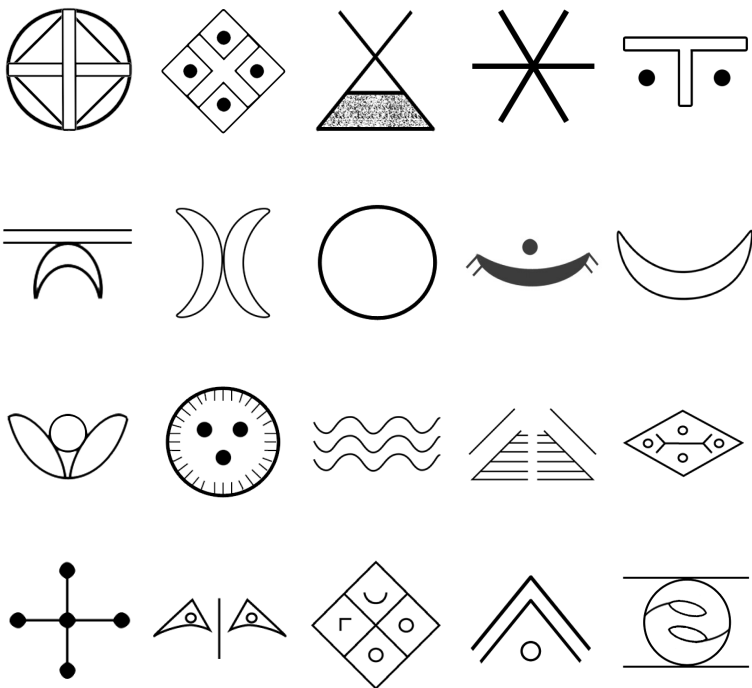
localizate la o distanță considerabilă unele de altele, au început brusc să se miște către un nivel de existență mai civilizată, cum spun savanții, către „o cultură de economie productivă”. E vorba de agricultura stabilă, producția de ceramică cu aceleași semne sacre de bază, domesticarea animalelor, construirea de case (inclusiv unele cu două etaje în anumite locuri), cu un plan clar de construcție a orașelor mari, și așa mai departe. Iar în miturile și legendele popoarelor care nu erau în contact unele cu altele, din punct de vedere geografic, se menționează că localnicii fuseseră învățați toate acestea de către „oamenii din cer”, și aceasta este originea credinței că natura și viața oamenilor sunt guvernate de către ființe superioare speciale. Deseori, în timpul acestor perioade încep să apară pe vasele de ceramică, pe scară largă, semnele și simbolurile. În același timp, aceste semne (în esență, aceleași) existaseră înainte de perioada respectivă, în comunitățile oamenilor care trăiau pe diferite continente, mărturie fiind sculpturile în stâncă (petroglife). Semnele au fost găsite chiar și în desenele pe stâncă pictate cu 35.000 de ani în urmă!

Rigden: Ideea este că, așa cum am spus deja, anumite semne și simboluri au existat în societate de la început.

Anastasia: Da, și acest fapt simplu este ignorat cu insistență, probabil din cauza lipsei Cunoștințelor primordiale în chestiuni atât de cruciale pentru civilizația umană... Așadar, am găsit niște informații interesante în biblioteci despre acele culturi arheologice străvechi, pe care le-ați menționat în conversația despre semne: acestea sunt civilizații străvechi care au

existat în Europa și Asia, fie cu mult înainte de cunoscutele civilizații sumeriene și egiptene, sau din aceeași perioadă. De exemplu, așa cum ați spus deja, cultura Tripolie care a existat în mileniul VI-III î.e.n. în Europa antică (teritoriile curente ale Ucrainei, Republicii Moldova și România). Este cunoscută în România drept cultura „Cucuteni” (după numele celei mai apropiate așezări, unde s-au făcut primele descoperiri arheologice asociate cu această cultură, pe acele teritorii). A fost găsită multă ceramică cu simboluri sacre în straturile culturale ale acestei perioade. Vasele erau de două feluri: ritualice (cu ornamentul semnelor și simbolurilor) și de uz casnic (simple, fără desene).

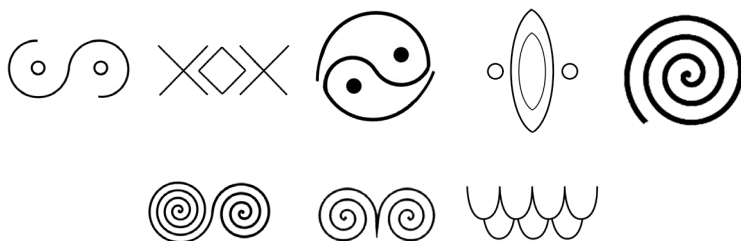

Figura 42. **Simboluri și semne ale civilizației Tripolie**
(mileniul VI-III î.e.n, Europa antică).

Aș vrea să menționez un alt fapt important, asupra căruia ne-ați atras cândva atenția. În acele așezări, au fost găsite multe figurine feminine cu semne și ornamente sacre sculptate, care indică faptul că acei oameni onorau principiul feminin creator. Este, de asemenea, demn de remarcat faptul că, în timpul săpăturilor altor culturi străvechi, s-a găsit nu numai o abundență de astfel de semne pe obiectele de ceramică, dar erau și multe piese de împodobire feminine cu aceleași simboluri sacre și figurine feminine cu semne. De asemenea, în apropiere, au fost găsite mormintele femeilor șaman, care dețineau cunoștințele sacre în timpul vieții. Obiectele și multe alte elemente descoperite în morminte indică asta. Acest lucru este o dovadă a faptului că femeile aveau un rol foarte activ în viața spirituală a societății, în ritualuri, și că principiul feminin divin era cel care era onorat în mod special de către oameni în timpurile străvechi.

Rigden: Așa cum trebuie să fie într-o comunitate armonioasă dezvoltată spiritual. Deoarece principiul feminin sub aspect spiritual este exact manifestarea puterii creatoare Allat...

Anastasia: După ce ați abordat prima dată subiectul semnelor, acum mulți ani, am găsit multe exemple ale prezenței diverselor semne și simboluri în culturile străvechi. De exemplu, culturile regiunii Balcani-Dunăre, care sunt un număr de culturi arheologice ale erelor Neolitic și Eneolitic în milenii V-III î.e.n, și care ocupau o zonă întinsă a Europei antice și a Balcanilor (un lanț muntos în Sud-Estul Europei). Un „ornament” destul de bogat, constând în principalele simboluri, poate fi văzut pe artefacte. Include cercuri, spirale, triunghiuri, cruci, piramide, romburi, și alte semne.

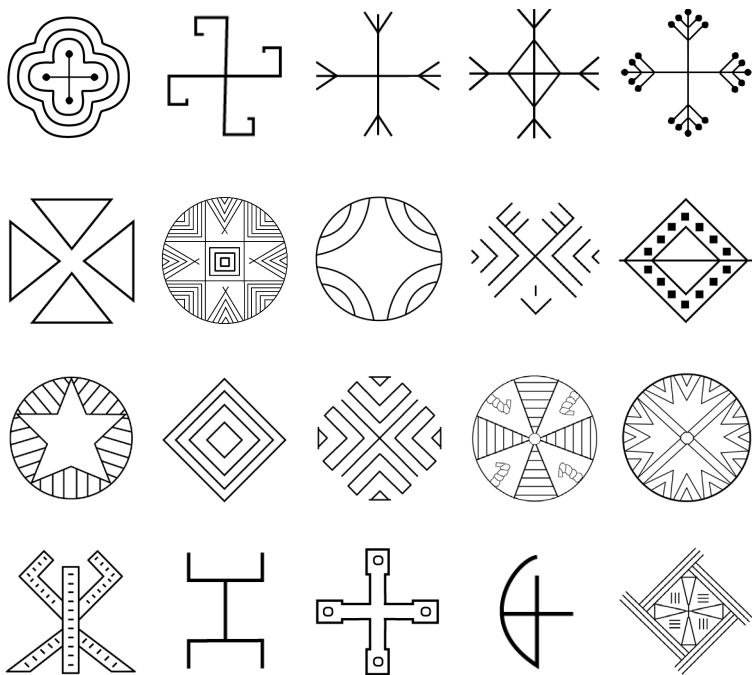

Figura 43. Simboluri ale culturilor Europei antice (mileniile V-III î.e.n). Sunt reprezentate aici simboluri ale diferitelor culturi străvechi: cultura Vinca-Turdaș (teritoriile moderne ale sudului Europei: Ungaria, sud-vestul României,

nordul Serbiei și Bulgaria), ceramică liniară (Europa Centrală, din regiunea Ruhr a Germaniei până la granițele Republicii Cehia și Slovacia), cultura Dunăreană (Bylany) (Cehia și Slovacia), cultura balcanică Dimini (coasta egeeană lângă orașul Volos, nu departe de or. Larissa, Grecia), cultura baltică Narva (pe teritoriile statelor moderne Latvia, Estonia, Lituania, nordul Belarusului, și regiunea Pskov a Rusiei), cultura Lengyel (Ungaria de vest, estul Austriei, republica Cehă, Slovacia), și alte culturi din această perioadă, din regiunea respectivă.

Mai mult, aș vrea să menționez cultura arheologică Sesklo (mileniul V î.e.n; aproape de orașul Volos, localizat aproape de un oraș mare Larissa, coasta Greciei), pentru care ornamentația de formă geometrică era tipică. În timpul săpăturilor, au fost dezgropate figurine și veselă pictate cu aceste ornamente și, deseori, acoperite cu vopsea roșie. Apropo, au fost găsite și „pintadere” (cuvântul spaniol „pintadera” din „pintar”, însemnând „a picta cu vopsea, a reprezenta ceva”). Acestea sunt un fel de ștampile reliefate din lut, de obicei cu un model ornamental. Ele erau destul de răspândite în multe culturi ale perioadei neolitice. Se crede că una dintre funcțiile lor era de a aplica pe corpul uman, cu vopsea, un fel de „tatuaje” sub formă de semne și simboluri, înainte de un ritual sacru sau o ceremonie.

Și, desigur, cultura Shighir (mileniul V-IV î.e.n, Uralii de Mijloc și Uralii Transversali; Rusia modernă) poate fi menționată în mod special. Printre monumentele sale se numără cea mai veche sculptură din lemn descoperită în lume, realizată din lemn de zadă. A fost numită după locul unde a fost descoperită, „Marele idol Shigir”. Trunchiul statuii este acoperit pe toate părțile cu ornamente geometrice cioplite. Sculptura în sine datează din perioada mezolitică (acum 9.500 de ani).

Rigden: Apropo, pe acest idol, așa cum îl numesc arheologii, există informații și despre cele șapte dimensiuni sub forma a șapte dintre înfățișările sale (imagini schematice ale fețelor umane). Iar a șaptea dimensiune este reprezentată de „fața” superioară volumetrică (cu două fețe), în vreme ce șase dimensiuni sunt reprezentate sub forma a șase „fețe” în relief. Acestea din urmă sunt cioplite pe planurile mari ale „corpului” idolului: trei pe partea din față, simbolizând lumea tridimensională, iar alte trei înfățișări, pe partea opusă, simbolizând dimensiuni inaccesibile unei persoane obișnuite (a patra, a cincea și a șasea).

Anastasia: Cel mai interesant lucru este că oamenii de știință încă dezbat ce ar putea însemna asta și, de asemenea, sensul simbolurilor și al semnelor de pe el. Interesant este că, în prima descriere a acestui idol de către lucrătorul de la muzeu, care primise la momentul respectiv acest obiect, se menționa că idolul avea picioarele încrucișate. Iar asta indică poziția lotus și perceperea lumii în procesul de meditație. Dar, în mod evident, această parte a artefactului era foarte „incomodă” pentru cineva, deoarece, cel puțin, îi ducea pe oameni cu gândul la conexiunea cu Orientul, așadar, tocmai această parte a „dispărut fără urmă” în camera de depozitare a muzeului chiar înainte de revoluție.

Asta înseamnă să pierzi cheia de la Cunoștințele primordiale: artefactul a fost găsit, dar nimeni nu știe ce să facă cu el și cum să citească semnele și simbolurile străvechi. De fapt, pe teritoriul Rusiei moderne, s-au descoperit multe simboluri ale culturilor arheologice străvechi, foarte interesante pentru cercetător. De exemplu, cultura Volga de Sus (era localizată în zona

râului Volga (Volga de Sus) în interfluviul Volga-Oka, pe teritoriul din prezent al regiunii Moscova, Rusia), în straturile căreia au fost găsite vase cu ornamente și simboluri încrustate, precum și medalioane de lut cu semne încrustate (un medalion străvechi, în esență, aceeași tamga). Și cât de valoroase din punctul de vedere al informației sunt, de exemplu, artefactele culturii Chebarkul (partea de sud a Munților Ural, acum regiunea Chelyabinsk, Rusia)?

De fapt, regiunea Ural este foarte bogată în simboluri și semne. De exemplu, petroglifele Uralilor (sculpturile în piatră) din Epocile Mezolitic, Neolitic și Bronz sunt neprețuite! Interesant este că acestea erau pictate în principal pe stâncile orientate spre apă. Iar apa, așa cum știm, simboliza cealaltă lume, spirituală, în interpretarea oamenilor din vechime. Dacă erau înfățișate păsări, atunci, în cele mai multe cazuri, acestea erau păsări de apă. Iar tradițional, ca în cazul tuturor popoarelor străvechi ale lumii, Cunoștințele spirituale erau consemnate sub forma unor figuri geometrice (cercuri, poligoane, valuri, zig-zag-uri, cruci oblice și drepte, și raze) ca și sub forma unor creaturi antropomorfe și animale copitate, acestea reprezentând în principal cele patru Entități. Dar cel mai important, figurine umane sub forma „gândacului” (cu brațe răsfirate și picioare îndoite), pe capetele cărora se aflau simboluri ale eliberării spirituale sau ale perfecțiunii (erau reprezentate fie semnul „**AllatRa**” sau simbolul Allat, fie câteva raze emanând). Nici măcar nu menționez cele mai vechi culturi ale Siberiei cu simbolurile și semnele lor...

Apropo, am spicuit, de asemenea, multe fapte interesante din cercetarea culturilor estice, datând din

mileniul VII-VI î.e.n, și nu numai în Ural, dar și în Asia (de Vest și Centrală). De exemplu, cultura Hacilar de „vânători și culegători”, care a existat cu aproape *nouă mii de ani în urmă*. Este caracterizată de picturi bogate pe pereții caselor și veselă cu simboluri grafice dominate în principal de către aspectul solar (soare, cerc) și simboluri rombice.

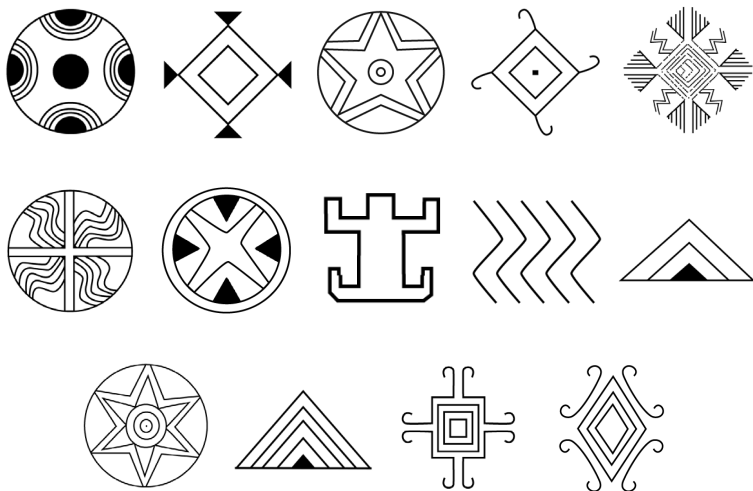

Figura 44. Simboluri ale culturii Hacilar (mileniul VII-V î.e.n.; vestul Asiei).

Sau, de exemplu, cultura Çatalhöyük, pe care ați menționat-o în conversație, care, exact ca Hacilar, a existat în mileniul VII î.e.n pe teritoriul Turciei moderne. Simbolurile sale erau într-adevăr dominate de multe imagini în formă de cruce și romb, și exista o venerație evidentă față de principiul divin feminin. Toate acestea indică faptul că oamenii din vechime dețineau Cunoștințele primordiale despre Suflet, cele patru Entități, și practicile spirituale aferente.

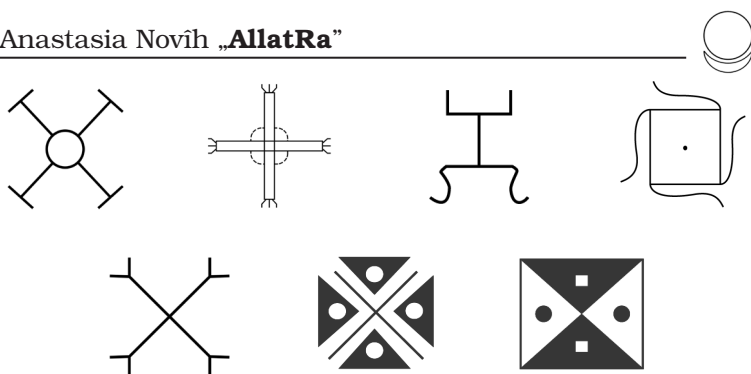

Figura 45. **Simbolurile culturii Catalhöyük**
(mileniul VII î.e.n; vestul Asiei)

Judecând după morminte, este interesant faptul că oamenii din vechime ale acestei culturi nici măcar nu aveau semne de stratificare socială sau vreun indiciu de inegalitate între bărbați și femei, în chestiunile de conducere privind sferile spirituale, sociale sau domestice ale comunității. În „sanctualele” descoperite de către oamenii de știință, erau multe figurine feminine ale Zeiței Mame, și pe lângă picturi, erau imagini în relief ale Zeiței Mame, capete de taur și leoaice. Apropo, cea mai cunoscută sculptură găsită în acest strat este o zeiță feminină stând pe un *tron cubic*, ale cărui mâner *laterale* sunt alcătuite sub forma a *două leoaice*. Același lucru poate fi observat mai târziu și în Egiptul antic: aceiași lei ca simbol al Entităților laterale și capul de taur ca un fel de interpretare străveche a simbolismului acestor cunoștințe.

Rigden: Da, pentru popoarele din vechime care venerau taurul ca pe un animal sacru, o astfel de interpretare asociativă a acestor cunoștințe era într-adevăr tipică. Mai precis, taurul, vaca, șarpele, și alți reprezentanți ai lumii animale tangibile, despre care am menționat deja, au fost sanctificate de către

oameni doar pentru că, la un moment dat, structura invizibilă a ființei umane și a lumii era explicată asociativ generației anterioare. La fel și cu lumea plantelor. Animalele în sine, reptilele sau plantele nu au nimic de-a face cu asta. Este similar cu a lua un măr și a-l compara cu forma Sufletului în starea de tranziție. Se poate spune că Sufletul este aproximativ la fel, rotund ca formă, că există culorile galben și roșu în învelișurile sale. Exact așa cum un măr se coace la soare ca fruct, așa și Sufletul, vorbind la figurat, se coace atunci când omul se dezvoltă spiritual. Deci, dacă se pierde componenta spirituală a acestor Cunoștințe, atunci, pentru următoarea generație, mărul va deveni un fruct sacru care va fi venerat, din moment ce s-a scris așa în textele sacre ale strămoșilor lor. În acest mod, rațiunea Animalică materializează tot ce e spiritual în sistemul uman pentru a-și stabili puterea.

În timpurile mai de demult, practicile spirituale de bază erau explicate aproape la un nivel elementar, în principiu exact la fel ca azi. Cu alte cuvinte, se luau exemple comune asociative ale lumii tridimensionale, inteligibile pentru o persoană din viața de zi cu zi. Era necesar doar pentru ca aceasta să înțeleagă stadiile inițiale ale lucrului spiritual. Cu dezvoltarea sa spirituală ulterioară, nevoia pentru asta dispărea, deoarece persoana dobânda o experiență personală de a fi pe partea invizibilă a realității (în lumea spirituală). Iar acea realitate este imposibil de explicat în cuvinte omenești, de aceea oamenii spirituali se înțeleg unii pe alții fără cuvinte. Iar cei care încă nu știu despre cealaltă lume continuă să încerce în zadar să înțeleagă prin logică ceea ce nu poate fi înțeles decât

cu ajutorul sentimentelor. Pentru aceștia din urmă erau date astfel de asocieri brute din lumea materială.

Așadar, întocându-ne la simbolurile „sacre” ale imaginii taurului. În interpretarea asociativă a oamenilor din vechime, ochii taurului reprezentau un simbol condițional al Entităților laterale, nasul alungit și gura (vorbind, sau, mai degrabă, „mugind” despre trecut), însemnau Entitatea posterioară, iar partea de sus a capului cu coarnele arcuite reprezenta Entitatea frontală sub forma unui crescent cu vârfurile orientate în sus (semnul Allat), ca un simbol al posibilității de a pleca spre altă lume. Pe trupul taurului, se plasa de regulă semnul unui cerc, în care erau trasate șase linii, ca o stea cu șase raze. Aceasta era un simbol al celor șase dimensiuni guvernate de către rațiunea Animalică. Iar dacă cele șase raze ale stelei arătau ca o cruce oblică intersectată cu o linie orizontală, atunci cele două raze orizontale („minusurile”) indicau, de asemenea, controlul persoanei asupra Entităților laterale sau, invers, asupra activității lor, în funcție de semnele adiționale. Apropos, era pus un accent deosebit pe trupul taurului, fie pe abdomen, ca o imagine asociativă a recipientului lumii Animalice, sau pe spate, în înțelegerea asociativă a suportului (bazei) lumii materiale. Acolo erau plasate semnele corespunzătoare. Mai târziu, când religia a apărut ca o instituție de putere și control, a început distrugerea totală a credințelor vechi, și unii preoți au transformat simbolul taurului într-o „imagine sacră”, care să fie venerată de către mase, ascunzând adevăratele cunoștințe, în timp ce alți preoți, luptându-se pentru propria putere, au început să interpreteze taurul ca pe o imagine negativă, împreună cu acele cunoștințe pe care acesta le întruchipa.

Anastasia: O astfel de substituție a unei imagini asociative cu una sacră se observă, de asemenea, în credințele moderne de astăzi. În religii ca hinduismul, jainismul, zoroastrismului, vaca este încă venerată ca animal sacru. În hinduism, să mănânci carnea acesteia este tabu, iar mai înainte, în primele secole ale erei noastre, conducătorii Indiei priveau uciderea vacilor de către orice locuitor ca o crimă teribilă, care se pedepsea cu moartea. Ca să nu mai menționez faptul că toate produsele și dejecțiile ale acestui animal în religiile respective sunt încă privite ca fiind „sacre și purificatoare” și „un panaceu pentru toate afecțiunile spirituale și fizice”. Și ce a rămas din cunoștințele spirituale? Practic nimic, doar o filozofie generală cu înclinație materialistă înspre venerarea unui animal obișnuit. Ca rezultat, generații întregi de oameni, în loc să lucreze în mod real asupra lor sub aspect spiritual, fac pe plac unui animal ruminant copitat obișnuit.

Rigden: Da, rațiunea Animalică este puternică în substituțiile sale.

Anastasia: Cât de repede, până la urmă, își implementează substituțiile în conștientul uman și cât de mult timp acestea rămân în societatea umană. Toate aceste culturi străvechi care au existat pe teritoriul vechii Eurasii și ecurile lor stau mărturie pentru faptul că oamenii posedau Cunoștințe spirituale, care erau mai importante pentru ei decât viața de zi cu zi. Pe lângă culturile mai sus menționate, sunt multe altele care au existat în timpurile străvechi și care aveau aceleași simboluri și semne. De exemplu, culturile Hassuna și Halaf (mileniul V î.e.n; teritoriul Irak-ului

din zilele noastre (nordul Mesopotamiei), Siria și Turcia; aceste culturi au existat înainte de apariția civilizației sumeriene); culturile din Zagros, așezări ale taberelor Ganj Dareh și Ali Kosh (mileniul VII-VI î.e.n în Munții Zagros, Iranul din ziua de azi), cultura Margar de la poalele Munților Sulaymaniyah (mileniul VI-V î.e.n, teritoriul Pakistanului din ziua de azi); cultura Anau (mileniul V î.e.n, lângă orașul modern Așgabat, Turkmenistan). Și asta nu e nici pe departe toată lista, care acoperă de fapt teritorii întinse de așezări de oameni din acele timpuri: din Europa până în Siberia și din Africa până în Asia. Și peste tot poți găsi simboluri grafice similare, unele și aceleași semne geometrice, pictate în abundență pe pereții caselor și pe veselă.

Rigden: Voi spune chiar mai mult: atrag atenția asupra faptului că o abundență de astfel de semne se găsește chiar în zonele situate în apropierea acelor locuri care erau importante din cele mai vechi timpuri, în sens spiritual. Mă refer la acele locuri unde, într-un anumit moment, oamenii spirituali, care aveau cunoștințele relevante, au activat anumite semne funcționale, ale căror putere de influență s-a păstrat timp de milenii.

Anastasia: Vreți să spuneți că aceste locuri nu sunt zone de emisie energetică anormale; adică, nu sunt de origine naturală, ci artificială, că au fost create la un moment dat datorită activării anumitor semne funcționale?

Rigden: Da. Este suficient să urmărim evenimentele (cel puțin, în limita informațiilor istorice disponibile), în special sub aspect spiritual, care au avut loc în

locurile pe care le-ai enumerat, unde, într-un anumit moment, au fost activate semnele.

Anastasia: De fapt, da... Dacă, de exemplu, luăm civilizația Tripolie... orașul modern Kiev, de exemplu, este încă numit „un chakran deschis”, un loc de putere. Și când te gândești că în vechime acolo a fost Templul Lotusului, iar alături de el, erau așezări ale civilizației Tripoliene, cu o abundență de semne și simboluri sacre cunoscute nu numai în Europa străveche, dar și pe alte continente...

Rigden (zâmbind): Ei bine, dar de ce spui că Templul Lotusului a fost?

Anastasia: Păi da... de fapt, dacă vom continua să comparăm „locurile de putere”, unele momente interesante se evidențiază în istoria vieții spirituale a civilizației. De exemplu, dacă ne gândim la coasta de est a Greciei, lângă orașul Larissa... În apropiere, este și peninsula muntoasă Halkidiki, Sfântul Munte Athos! Doar acesta este astăzi cea mai mare concentrație de călugări ortodocși din lume, așezarea spirituală venerată de către mulți oameni, ca locașul Sfintei Născătoare de Dumnezeu. Acolo, timp de mai mult de o mie de ani, se rostesc rugăciuni neîncetat, și peste tot, sunt simboluri străvechi și imagini ale Născătoarei de Dumnezeu și ale Arhanghelului Gabriel. Este suficient să menționez Mănăstirea Vatopedu (ridicată în cinstea Bunei Vestiri a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu) sau mănăstirea Sfântul Panteleimon (Russik, Rossikon) de pe Muntele Athos. Până la urmă, pe vremuri, Agapit din Pechersk a fost direct implicat în activitatea spirituală a acestor mănăstiri străvechi. Într-adevăr,

acestea sunt evenimente importante în timp, care au consecințe pe termen lung în viitorul îndepărtat!

Rigden: Iar totul a început cu activarea semnelor...

Anastasia: Da, Grecia și semnele sunt concepte inseparabile. Teritoriul Peninsulei Balcanice, în trecut (undeva, între mileniul III și mileniul II î.e.n) este o zonă a expansiunii egeene, sau, așa cum este numită, cultura creto-miceniiană. Aceasta este una dintre culturile misterioase. Judecând după monumentele artistice, principiul feminin era și aici onorat, iar sistemul de scriere era bogat în semne și simboluri. Din câte știu, scrierea cipriotă-minoică, din care-a derivat sistemul de scriere cipriot ulterior, încă nu a fost descifrată. Iar semnele scrierii cipriote sunt foarte asemănătoare cu semnele tripoliene și ale altor culturi străvechi. Altfel spus, semnele au rămas, dar sensul lor original a fost pierdut.

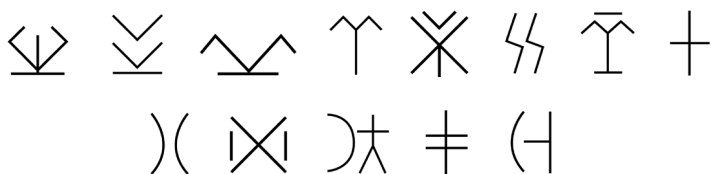

Figura 46. **Semne ale scrierii cipriote** (secolul XI î.e.n.; sistemul de scriere străvechi al locuitorilor insulei Cipru, situată în partea estică a Mării Mediterane).

Rigden: Cândva, totul a avut o rădăcină unică, au existat o singură limbă și aceleași semne. Dar acum, limba s-a uitat, iar semnele cum au fost, așa au și rămas, numai că oamenii au pierdut componenta spirituală a Cunoștințelor despre aceste semne. Dar

amintirea puterii influenței semnelor a rămas în ființa umană la nivel genetic. ***Dacă ne uităm la preferințele fiecărei Personalități, căror simboluri le acordă atenție cel mai mult, în mod intuitiv, și de care „ornamentație” se simte confortabil și de care se înconjoară chiar și în viața de zi cu zi, putem vedea atunci aceleași semne și simboluri de bază.*** Este suficient să arunci o privire la „desenele” care înconjoară o persoană, pe obiectele casnice, pe decorațiunile care sunt în interiorul și în exteriorul casei și chiar și pe lucrurile personale. Și, nu numai acasă, dar și la muncă (semnele și simbolurile afacerilor sau companiilor, logo-urile diferitelor obiecte de uz zilnic, site-urile de pe Internet, și așa mai departe). Pentru oameni, este un lucru atât de comun, că nici măcar nu se întreabă de unde crește rădăcina dorinței lor, a preferinței subconștiente pentru anumite semne și simboluri, de ce se înconjoară cu ele, și cum le influențează asta viețile.

Anastasia: Da, este un fapt. Nu m-am gândit cu adevărat la asta, până când nu m-am întâlnit cu Cunoștințele date de dvs. Îmi amintesc că, după ce am auzit prima dată această informație și mi-am îndreptat atenția spre ambianța de acasă, realizarea a ce anume era în jurul meu dintotdeauna a fost o revelație pentru mine. În jur, erau „desene” și „ornamente” de bază, evidențiind spre ce anume tindeam în viață, în mod subconștient. Mai mult, unele dintre ele erau semne active. Deci, în fiecare zi, văzând toate astea în fața mea, le activam fără să știu, cu propria atenție, și astfel, viața mea era influențată în întregime, conform alegerii mele bazate pe preferințele subconștiente secrete ale propriei Personalități.

Rigden: O observare atentă a propriei persoane duce la descoperiri interesante. Persoana găsește în sine ceea ce înainte, câteodată, observa cu ușurință doar la ceilalți.

Anastasia: Da, asta a fost o adevărată revelație pentru mine la momentul respectiv, care mi-a permis să-mi reglez viața și în această privință... Iar acum m-ați intrigat cu această idee de a urmări locurile de activare a semnelor, începând din cele mai vechi timpuri. Dacă analizăm, atunci totul se îmbină perfect, exact ca piesele unui puzzle. De exemplu, Rusia, partea de sud a Munților Ural... Uralii de Sud sunt bogați nu numai în semne și simboluri, dar și în locuri misterioase, cu anomalii. De asemenea, acolo, lângă Chebarkul, arheologii au găsit „Țara Orașelor”, cu acea cultură comună pe care am menționat-o deja în conversația noastră. Acestea sunt orașe străvechi care au existat în mileniul IV-III î.e.n, pe teritoriul regiunilor din prezent Chelyabinsk și Orenburg, Bashkortostan (Rusia), și nordul Kazakhstanului. Adică, a existat o întreagă civilizație, în timpul Egiptului antic. Aceste orașe erau de la început bine proiectate și aveau un plan arhitectural complex. Mai mult, pe lângă formele dreptunghiulare, multe dintre ele aveau o formă distinctă circulară, în timp ce altele aveau forma unui ou (semi-ovală; aparent, trasând o paralelă cu oul cosmic, care era cunoscut în mitologia multor popoare străvechi).

În general, trebuie menționat faptul că străvechile culturi ale Siberiei, care acoperă zone întinse ale vestului Siberiei, Uralii de Sud, și partea de vest a Asiei

Centrale, sunt foarte bogate în simboluri și semne. Dar, pe de altă parte, nu e surprinzător: până la urmă, Intrarea în Shambala este prin apropiere.

Rigden: Absolut. Semnele și simbolurile acelor locuri sunt cele mai bogate și mai interesante pentru cercetător. Dar totuși, pentru a avea cel puțin o idee generală despre ele, și pentru a vedea de unde cresc rădăcinile, este mai bine să acoperim o zonă mai mare de comparare a semnelor și simbolurilor – din Siberia de Vest a Rusiei către munții Indiei, din munții iranieni Zagros către platoul mongolez.

Anastasia: Este suficient să menționăm Altai și prin unicitatea descoperirilor arheologice și a zonelor cu anomalii. Lanțul muntos Zagros (Iranul modern) este, de asemenea, destul de misterios, având în vedere prezența a multor kilometri de peșteri de calcar, care și-au păstrat nu numai natura, dar și secrete umane, simboluri și semne, timp de milenii. Și dacă analizăm istoria spirituală a generații de oameni care au trăit în acele locuri, atunci găsim similitudini destul de interesante. Spre partea de vest a Munților Zagros, sunt văile Mesopotamiei, care este locația orașelor-state sumeriene, din mileniul IV-III î.e.n. Și, iarăși, cultura sumeriană este asociată cu aceleași semne și simboluri de bază, pe care le aveau și alte popoare străvechi. Iar unele dintre legendele lor sacre, de exemplu, despre potop și insula paradisului, au fost împrumutate mai târziu de către preoții evrei când compilau textele care vor fi ulterior incluse în Biblie, dar, desigur, fără a se face referire la civilizația sumeriană ca sursă.

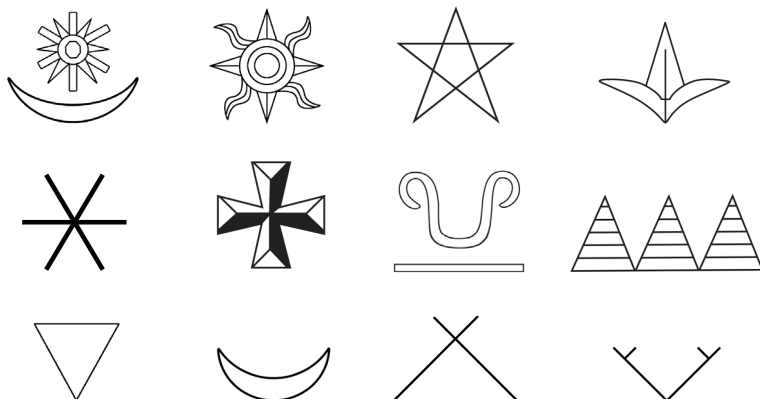

Figura 47. **Semne ale civilizației sumeriene**
(mileniul III î.e.n, sud-vestul Asiei).

Și, desigur, nu trebuie să uităm să-l menționăm pe profetul Zarathustra, care a propovăduit învățătura despre Ahura Mazda pe aceste teritorii ale Persiei antice (în mileniul I î.e.n.), localizate exact în Munții Zagros. Până la urmă, cartea sfântă „Avesta” și religia zoroastrismului au fost create în baza acestei învățături, ele având un impact semnificativ asupra multor oameni din generațiile ulterioare și nu numai din acele locuri.

Figura 48. **Imaginea simbolului lui Ahura Mazda pe basoreliefuri antice.**

Din câte știu, acest concept ideologic al zoroastrismului a fost la un moment dat foarte popular în Orient și a avut un impact asupra formării religiilor de masă, cum ar fi maniheismul, mitraismul, iudaismul și, de asemenea, secta creștină a catarilor. Apropo, cea din urmă și-a răspândit rapid influența în vestul Europei, în secolele XI-XIII e.n., credințele sale religioase fiind considerate drept „erezie periculoasă” de către Biserica Romano-catolică.

Ei bine, acest lanț de descoperiri devine de fiecare dată mai interesant... În continuare, cultura arheologică Mergar de la poalele Munților Sulaymaniyah (Pakistanul modern)...

Rigden: Cele mai vechi culturi ale Indostanului din Valea Indului? Da, acelea au fost vremuri foarte interesante privind activarea semnelor...

Anastasia: Îmi amintesc că ne-ați spus la un moment dat despre unul dintre punctele globale ale confluentei... locației celei mai mari joncțiuni de munți din lume, în Asia: punctul de conectare a celor mai înalte sisteme muntoase de pe planetă – Pamir, Hindu Kush și Karakoram. Iar în contextul acestei relații, ați adus vorba de subiectul unei culturi foarte dezvoltate, care a existat nu departe de acele locuri cu cinci mii de ani în urmă, respectiv, în mileniul III î.e.n. Mi-ați deșteptat curiozitatea atât de mult cu această informație, încât am realizat un studiu mult mai aprofundat al acestei chestiuni. În ziua de azi, arheologii numesc condițional această cultură de pe Valea Indului sau, o altă denumire e civilizația Harappă, care este numită după un sit arheologic din

Harappa în partea de vest a Asiei de Sud, în Pakistan (vestul Punjabului).

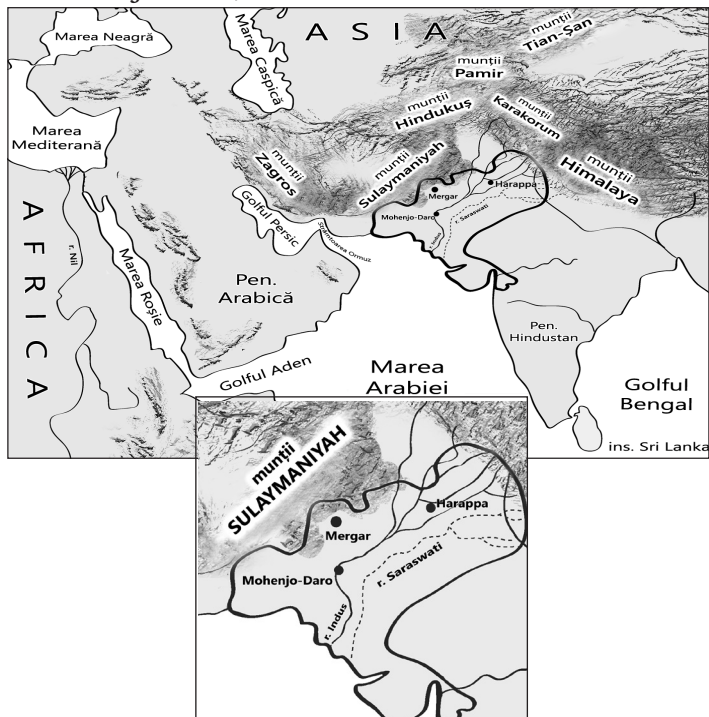

Figura 49. **Harta locației civilizației Harappe**
(mileniul III î.e.n, Asia de Sud)

Harta arată granițele convenționale ale civilizației străvechi și câteva dintre centrele sale principale – Harappa, Mergar, Mohenjo-daro (numit după un loc de săpături), râul Ind, și fosta albie a râului sacru Sarasvati (marcat cu o linie punctată) care întruchipează, în mitologie, o zeităte feminină. Sarasvati este un râu străvechi legendar, zona din jurul său fiind considerată sacră. Potrivit legendei, între râurile Sarasvati și Drishadvati, era o țară sfântă a vedismului și a brahmanismului, creată de către zei – Brahmvarta (tradus din sanscrită ca țara lui Brahma). Era considerată un „tărâm sfânt”, unde, cândva, trăia tribul Bharatha și unde au fost compilate textele sacre ale Vedelor.

De fapt, am fost destul de impresionată de această civilizație atât de avansată. A existat timp de mii de ani într-o zonă destul de întinsă (mai mare decât alte state antice de la vremea respectivă), avea o structură urbană centralizată, și, de asemenea, o cultură stabilă, care a rămas neschimbată timp de milenii, în ciuda faptului că oameni de diferite rase și naționalități locuiau acolo. Identic cu ce am avut noi în Uniunea Sovietică. Dar, spre deosebire de Uniune, locuitorii civilizației Harappe păreau să dețină cunoștințe spirituale, iar această informație a fost disponibilă pentru mulți oameni. Civilizația Harappă (de pe Valea Indului), așa cum ne-ați adus-o în atenția noastră, a existat în timpul perioadei sumeriene și al Egiptului Antic înainte ca arienii să ajungă pe acele meleaguri, înainte de a fi creată culegerea sacră a Vedelor! Dar este pur și simplu uimitor ce fel de cunoștințe aveau oamenii acestei civilizații! Informațiile dumneavoastră au fost o revelație pentru mine în ceea ce privește multe mesaje istorice și arheologice, și a fost destul de surprinzător de ce arheologii nu observă astfel de fapte evidente.

În timpul săpăturilor (exact ca la civilizația Tripolie a Europei Antice și civilizația Çatalhöyük din vestul Asiei), au fost găsite acolo multe figurine feminine de teracotă, fapt care indică venerarea Zeiței Mame și a principiului feminin, adică, a forțelor creatoare Allat. În locurile unde se afla civilizația Harappă, arheologii au descoperit câteva „altare” mari, cu fântâni și locuri pentru abluțiuni. În esență, asta dovedește că acele cunoștințe despre transformarea magică specială cu ajutorul apei, când o persoană cu credință spirituală face o abluțiune în timpul ritualurilor religioase, erau cunoscute cu mult timp în urmă!

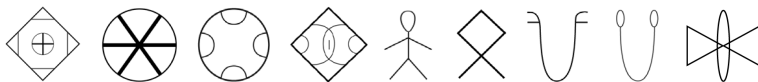

Figura 50. **Semne ale civilizației Harappe**
(mileniul III-II î.e.n; Valea Indului, sudul Asiei)

Dar lucrul cel mai uimitor este, desigur, scrierea Harappă, care nu a fost încă decriptată. Oamenii de știință găsesc semne similare în scrierea sumeriană și exprimă o opinie în sensul proximității cu scrierea hieroglifică hitită. Mai mult, au descoperit că aproape 50 de caractere ale culturii Harappe sunt similare cu semnele de pe insula Paștelui! Uite unde se află Pacificul de Sud, de fapt chiar Insula Paștelui, și India și Pakistanul, locația culturii străvechi Harappe?! Doar sunt separate de o distanță de 13.000 de km și mii de ani în timp! Asta indică faptul că aceste semne și simboluri erau cunoscute în diferite părți ale lumii, în perioade diferite.

Rigden: Așa este. Am spus deja că aceste semne și simboluri, care conțineau Cunoștințe de bază despre lume și om, erau prezente practic pe toate continentele, în ciuda faptului că localnicii își puneau propria amprentă asupra interpretării acestora, în vremuri diferite.

Anastasia: Importanța unor semne, în opinia mea, dovedește un alt fapt, al „vânării” lor. Să luăm, de exemplu, povestea sistemului de scriere străvechi a Insulei Paștelui. În acea zonă, cunoștințele despre semne și simboluri ca și despre folosirea lor în limbajul scris, a dispărut destul de recent, la mijlocul secolului XIX, când insula a fost invadată de către

„civilizația vestică”, cu oameni care navigaseră pe nave olandeze și spaniole. Lumea a aflat despre sistemul de scriere neobișnuit al insulei de la un misionar catolic, care vizitase locul. Localnicii Insulei Paștelui își păstrau înregistrările cu ajutorul unor semne speciale pe tăblițe de lemn, prezente în aproape fiecare casă. Dar în același timp, după dezvăluirea semnelor Insulei Paștelui către europeni, acest misionar și adepții săi au făcut totul pentru a distruge acest sistem de scriere și pentru a-l arde ca erezie păgână. Și ce a rămas din această cultură care a existat până recent? Câteva sute de sculpturi de capete uriașe, înalte cât niște clădiri cu mai multe etaje, cântărind de la douăzeci de tone în sus și împrăștiate pe tot cuprinsul Insulei Paștelui, și, de asemenea, câteva zeci de plăci, monumente ale scrierii, care au supraviețuit în mod miraculos, ca și un toiag și o podoabă pentru piept cu înscrisuri. Iar acestea sunt împrăștiate prin diferite muzee din lume. Impresia este că sacerdoții lumii, aflând despre aceste semne și simboluri, au făcut orice pentru a le distruge, chiar și în ciuda faptului că ele erau doar biete rămășițe ale cunoștințelor de altă dată.

Rigden: Păi Arhonții nu dorm, acționează. Dintre toți oamenii, ei înțeleg ce sunt semnele și, cu atât mai mult, ce este un semn activat care lucrează.

Anastasia: Cel mai trist lucru este că acesta nu este un caz izolat în ceea ce privește distrugerea completă a cunoștințelor. La începutul secolului XX, un etnograf european a călătorit către Africa de Sud. Aflându-se pe centura Munților Dragonului (aceeași munți unde boșimani au lăsat propriile înscrisuri în piatră), a nimerit peste un sat al poporului Basuto. A fost surprins

de faptul că toți pereții caselor de lut de formă conică cu acoperiș de paie erau pictați cu un ornament colorat variat, de care locuitorii casei aveau mare grijă. S-a dovedit că acesta era sistemul de scriere al acestui popor, în care fiecare semn și detaliu simbolic al ornamentului însemna ceva. Etnograful și-a publicat descoperirea într-una din revistele specializate, pentru a atrage atenția savanților lingviști. Dar, ca răspuns, a fost, să spunem așa, tăcere. Și când, mulți ani mai târziu, un specialist a descoperit din greșeală acest mesaj, iar un grup de oameni de știință a pornit spre acea zonă, pentru a explora acest sistem de scriere neobișnuit, s-a descoperit că „cineva” deja muncise serios să elimine acest limbaj ornamentat din conștiința poporului Basuto!

Rigden (zâmbind ironic): Păi, de ce „cineva”? Imediat după publicarea aceluia etnograf, în regiunea Munților Dragonului au venit, la scurt timp, alți „specialiști”. Până la urmă, pe acea vreme, poporul Basuto era sub protectorat britanic. Autoritățile britanice, care erau manipulate de către „masoni”, nu au intervenit mult în afacerile acestui popor înainte de această situație. „Tutela” lor forțată asupra poporului african era legată mai mult de minele de diamante – tuburi de kimberlit conținând diamante, care fuseseră descoperite nu departe de acele locuri. Dar imediat ce a apărut informația referitoare la semne și la scrierea ornamentală a acestui popor, „masonii” au reacționat la asta mult mai rapid decât la prezența diamantelor în aceleași locuri din Africa de Sud, la vremea respectivă.

Deci, acești „specialiști”, care au sosit ca misionari catolici, au creat imediat pentru acești oameni un nou

sistem de scriere (sisuto) bazat pe latină, au deschis școli și au început să predea scrierea respectivă și limba engleză, îndepărtând forțat noua generație de propria limbă și de scrierea strămoșilor lor. Au împuiat capetele oamenilor atât de tare, încât, la momentul când au ajuns acolo savanții lingviști, s-a dovedit că nici persoanele de 70 de ani nu-și mai aminteau scrierea părinților lor, deoarece fuseseră învățați doar engleză și sisuto. Drept rezultat, acum, localnicii copiază orbește ornamentul strămoșilor lor fără să realizeze adevăratul său sens, modificându-l și simplificându-l, pictându-l pe case, deseori pentru venitul suplimentar bazat pe atragerea turiștilor străini cu o astfel de „cultură unică a localnicilor”. Și nici măcar nu înțeleg baza cunoștințelor spirituale de care au fost privați și de ce, astăzi, ei și conducătorii lor sunt în continuare atât de ușor de controlat de către străini, prin fabricarea de șomaj, foame, revolte și rebeliune politică în țară.

Anastasia: Păi, da. E clar de ce purtătorii de cuvânt ai Arhonților le spun oamenilor că semnele sunt un limbaj primitiv și că nu e nimic de valoare în ele, că este doar folclor... Cu cât oamenii le vor interpreta în sens uzual, cu atât mai bine este pentru Arhonți, pentru ca nimeni să nu ajungă la esență. Iar Arhonții înșiși nu se zgârcesc la nicio cheltuială în cazul unor astfel de proiecte, în scopul distrugerii cunoștințelor spirituale și al ștergerii semnelor și a simbolurilor create din memoria oamenilor...

Rigden: Ei bine, totul e clar cu Arhonții. Dar ce e trist este că oamenii înșiși, în majoritatea lor, permit Arhonților să facă lucruri de acest fel!

Anastasia: Câteva cuvinte în plus despre Insula Paștelui. Populația locală a păstrat legende, potrivit cărora platformele ceremoniale („ahu”), pe care sunt situate câteva dintre statuile de piatră, servesc ca legătură între lumea vizibilă și cea invizibilă (de dincolo), și că statuile de piatră în sine („moai”) conțin puterea supranaturală a strămoșilor lor. Aceasta, potrivit credințelor, se presupune că este capabilă de a controla fenomenele naturale și, ca urmare, poate aduce un rezultat pozitiv, prosperitatea națiunii...

Rigden: Nu este nimic supranatural aici. Doar că, la un moment dat, acolo locuiau acei oameni care știau cum și în ce scop este nevoie de activarea anumitor semne. Dacă descendenții lor nu ar fi pierdut cunoștințele care le fuseseră date, atunci oamenii care trăiesc acum pe insulă s-ar înțelege mai bine pe ei înșiși și conexiunea elementară cu alte lumi. În mod normal, în cronici, ca o modalitate de transmitere a cunoștințelor și a legendelor către urmași, oamenii cunoscători aplicau semne pe statuile de piatră, în timp ce ei se împodobeau cu tatuajele corespunzătoare, care aveau un sens simbolic special. Pentru oamenii neinformați, acestea erau desene care nu însemnau absolut nimic, dar care inspirau respect și teamă de cei care, în opinia lor, „probabil că știau ceva special”. Mai târziu, desigur, s-a produs imitația obișnuită.

Anastasia: Da, dar nu sunt semne pe capetele de piatră și pe platformele aflate pe Insula Paștelui.

Rigden: Și cine a spus că aceste capete nu au o continuare? Lasă-i să sape mai adânc în acele locuri, și poate atunci vor găsi ce este ascuns de ochii lor.

Dar nu asta este ideea. Chiar dacă oamenii descoperă ceva interesant prin semne și simboluri, ce vor face cu asta? Când domină gândirea materială și este o lipsă de Cunoștințe, aceștia vor crea, în cel mai bun caz, o agitație în mass-media, pentru a atrage mai mulți turiști către insulă și pentru a câștiga bani. Și atât. Cunoștințele sunt valoroase pentru căutătorul spiritual doar atunci când pot fi folosite pentru dezvoltarea propriului sine și pentru oferirea de ajutor spiritual altor oameni.

Anastasia: Asta e de necontestat. Cuvintele dvs. nu ar fi putut veni într-un moment mai potrivit, pentru a confirma datele obținute din săpăturile arheologice ale civilizației Harappe, date pe care le-am adus cu mine la această întâlnire. De găsit le-au găsit, și semne și simboluri și artefacte unice, dar interpretarea lor de către oamenii moderni lasă mult de dorit. Am făcut desene ale imaginilor descoperirilor arheologice, inclusiv ale unor artefacte de la Mohenjo-daro (numele convențional al ruinelor a ceea ce a fost, cândva, cel mai mare oraș al civilizației Harappe, localizat în Valea Indului în prezentul Pakistan). De exemplu, aici este sigiliul de steatit despre care ne-ați relatat! Un om stă în poziția lotus pe un dais. Când am văzut această imagine prima dată, am fost, desigur, lovită de faptul că, în urmă cu cinci mii de ani, oamenii făceau aceleași practici spirituale pe care le facem noi acum!

Însă, descrierea muzeului cu privire la acest sigiliu, ca și cu privire la alte descoperiri, m-a făcut încă o dată să zâmbesc cu tristețe. De vreme ce, în esență, această descriere reflectă viziunea asupra lumii a oamenilor care au alcătuit-o. Dar probabil, dacă nu aș

fi știut despre existența acestei practici spirituale, fiind în pielea acestor savanți, eu însămi, desigur, aș fi raționat în același mod. Arheologii descriu această imagine în următorul fel: o zeitate masculină dezbrăcată, cu trei fețe, stă pe un tron în poziția yoga; pe brațele sale, sunt brățări; pe cap, este o pălărie sofisticată, partea de deasupra a acesteia aratând ca „o ramură de ficus”. S-au făcut diverse sugestii, inclusiv cele conform cărora, de vreme ce omul reprezentat pe sigiliu are o astfel de „vegetație” deasupra capului, atunci probabil că simbolizează puterea asupra naturii a acestei zeiței „cu trei fețe”.

Figura 51. Imagine pe sigiliu a unei persoane care face o practică spirituală pe un semn (civilizația Harappă; mileniul III-II î.e.n.; Valea Indului, sudul Asiei)

Rigden: Cred că, dacă persoana care a făcut acest sigiliu ar auzi această interpretare a „oamenilor învățați” din viitorul îndepărtat, ar fi la fel de suprinsă

ca și aceștia când au făcut descoperirea. Cât de jos a căzut civilizația, în dezvoltarea spirituală, în viitorul îndepărtat, pentru ca „cei mai buni dintre oameni”, orientați spre progres, „savanți erudiți”, să raționeze în acest mod?! Cum se poate ca ceea ce ajută la eliberarea spirituală a omului, principalul scop al vieții acesteia, să fie uitat? Deci, pentru maestrul de demult, o astfel de interpretare de către oamenii moderni nu ar fi mai puțin șocantă.

Cât despre sigiliu, aceste semne sunt ca o carte deschisă pentru persoana care cunoaște scrierea secretă străveche a semnelor și a simbolurilor, care indică anumite tehnici meditative de bază, precum și practici spirituale care duc spre eliberarea spirituală. Se arată clar aici că persoana stă în poziția lotus. Aceasta nu este o zeitățe masculină dezbrăcată. Este o indicație a începutului meditației: activarea chakrului de jos (o explozie de energie și mișcarea acesteia prin meridianele energetice)... „Tronul pe copite” pur și simplu indică faptul că persoana este, din punct de vedere spiritual, mai presus de natura sa Animalică (copitele sunt un simbol pentru aceasta din urmă). În plus, în unele cazuri, o astfel de reprezentare grafică condițională (o mică elevație, pe care meditatorul stă jos) poate indica Liderul de grup, când această practică spirituală este făcută împreună. Cele patru fețe (trei măști vizibile și una invizibilă) indică nivelul acestei practici spirituale, în care integritatea celor patru Entități este folosită deja pentru a percepe lumea invizibilă. Apropo, în vremurile de demult, erau reprezentate trei fețe, sugerând aproape întotdeauna patru fețe (cea de-a patra, partea invizibilă), așa cum este demonstrat, de exemplu, de către mitologie

și imaginile „zeilor” din civilizația străveche indiană. Semnul de deasupra capului este departe de a fi „o ramură de ficus”. El arată o revărsare de energie din chakranul „lotusului cu o mie de petale”, ca și activarea semnului funcțional indicat în timpul acestei meditații.

Anastasia: Da, chiar semnul în sine vorbește aici despre nivelul spiritual al acestei persoane, în care există puterea de a-l activa.

Rigden: Desigur, acesta nu este un simplu semn. Inscripția de deasupra este o referință pentru persoana în cunoștință de cauză, referitor la această practică spirituală și la scopul ei.

Anastasia: De fapt, sunt prezente aici toate semnele care identifică această practică spirituală: o cruce oblică, simbol al celor patru Entități, cu anumite accente; semnul peștelui însemnând cufundarea într-o stare modificată a conștientului; semnul undei indicând o deplasare a energiilor; semnul forțelor Allat, ca idee, este stilizat. În esență, aceleași ca și în inscripțiile în piatră străvechi. Aici, chiar dacă oamenii, în cele din urmă, îmbracă aceste semne în înțelegerea lor materialistă, imaginea în sine va păstra informația spirituală de bază, pentru oamenii informați ai noilor generații.

Rigden: Foarte corect.

Anastasia: Știți, când căutam informații despre civilizația Harappă, am descoperit pe neașteptate și multe alte aspecte interesante. De exemplu, să luăm sigiliul de steatit pe care l-ați menționat deja... Apropo,

cred că cititorii vor fi, de asemenea, interesați să știe, așa cum am fost și eu la timpul meu, de ce erau sigiliile făcute din steatit în vremurile străvechi. Până la urmă, acest material era folosit încă din era paleoliticului, așa cum este demonstrat de descoperirile arheologilor ale figurinelor ritualice feminine „Venusurile paleolitice”, făcute din această rocă.

Rigden: Acest material era într-adevăr larg răspândit printre popoare, în diferite vremuri. Exact steatitul era cel folosit pentru figurinele magice, în India și în Egiptul antic, fiind descris în legende ca o rocă înzestrată cu proprietăți sacre. Era folosit în Urali, Asia și America. În timpurile străvechi, era numit și „piatra de foc”, deoarece „cucerea flăcările și forța chiar și materia solidă fierbinte să-i urmeze forma interioară”. În asta, era văzută filozofia sacră. Ei bine, și, desigur, această rocă nu este „goală”. Steatitul are cu adevărat proprietăți unice. Pe lângă faptul că este ușor de procesat (conține talc, magnezit și clorit), are o bună rezistență, capacitate termică ridicată și conductivitate termică, rezistență chimică și acustică (nu rezonază și nu conduce sunetul). În general, așa cum s-ar spune astăzi, talcoclorit (așa cum este numit acum de către geologi) are proprietatea de a fi un bun izolant și servește ca o sursă de energie pozitivă. Încălzit, emite unde de căldură care coincid ca frecvență cu frecvența radiației termice a omului însuși și are valoarea de 8-9 microni. Are, de asemenea, un număr de proprietăți cu impact pozitiv asupra sănătății umane. Acest lucru era cunoscut chiar și în timpurile străvechi, fiind astfel folosit deseori atât în viața de zi cu zi, cât și în magie. În plus, datorită unor astfel de proprietăți unice ale acestei roci, sigiliile de steatit erau imposibil

de ars; erau destul de rezistente și durau mii de ani, motiv pentru care erau folosite pentru transferul acestor cunoștințe...

Anastasia: Iată aici o copie a imaginii imprimată de steatit, descoperită în Mohenjo-Daro. Ne-ați spus o dată despre asta. Aici, sunt într-adevăr reflectate cunoștințele despre tehnica de meditație de grup „Lotusul de Foc”. Judecând după imprimare, persoana care conduce în meditație este o femeie care are o conexiune cu lumea spirituală. Semnul „AllatRa” este poziționat deasupra capului său.

Figura 52. **Sigiliu cu imagine imprimată a unei meditații de grup** (civilizația Harappă; mileniul III-II î.e.n.; Valea Indului, Asia de Sud).

Deși acest sigiliu este descris în cărțile științifice ca o procesiune ritualică de sacrificiu a șapte figuri, unde o zeitate este poziționată stând pe „smochinul sacru”. Este clar că, atunci când se pierd bazele cunoașterii spirituale, simbolurile și semnele sacre, este dificil să înțelegi ceva din cele de sus, din perspectiva viziunii

materialiste asupra lumii. Pentru cei mai mulți dintre oameni, chiar și acum, această imagine nu va ieși dincolo de percepția lor curentă asupra lumii.

Rigden: Fiecare își poartă prin viață propriul bagaj de experiențe personale. În funcție de conținutul acestuia, persoana judecă lumea, dar de fapt, judecata sa este despre propriul sine. Viziunea materialistă asupra lumii trage în jos oamenii, înrobind Sufletul chiar și mai mult, făcând povara și mai grea, și forțând persoana, ca pe un condamnat, să târască aceste lanțuri împovărătoare în conștiința sa. Viziunea asupra lumii spirituale dă aripi Sufletului, dezvoltă și ajută la formarea bagajului personal exclusiv din valorile lumii spirituale, care nu se pierd după moartea fizică a corpului.

Anastasia: Din nou sunt convinsă de cât de important este pentru om să aibă experiență spirituală personală și Cunoștințe, și să-și trateze dezvoltarea spirituală cu cea mai mare responsabilitate. Până la urmă, viața trece foarte repede. În civilizația Harappă, oamenii știau despre acest lucru cu siguranță, judecând după rămășițele culturii lor. Iată o imagine a sigiliului amprentă pe care l-ați menționat la un moment dat ca fiind o schiță simbolică a meditației asupra celor patru Entități. Din nou, se arată o persoană cu trei fețe șezând în poziția lotus. Deasupra capului meditatorului, în zona chakranului „cu o mie de petale”, este o descriere simbolică a florii de lotus (egiptenii antici desenau floarea în același mod) și o reprezentare schematică a semnelor Allat, „AllatRa”. Și lângă ea, este o inscripție sub forma simbolurilor și a semnelor. Iar pe lateralele imaginii centrale sunt cele patru animale.

Figura 53. **Sigiliu cu o imagine a meditației asupra celor patru Entități** (civilizația Harappă; mileniul III-II î.e.n.; Valea Indului, Asia de Sud).

Și mai ales, care *patru animale*: elefantul, tigrul, bivolul și rinocerul cu un singur corn! Elefantul este arătat îndepărtându-se într-o parte: acesta este un simbol al Entității posterioare, al trecutului încet și puternic al omului. Tigru care atacă simbolizează Entitatea dreaptă agresivă. Bivolul mugind este un simbol pentru Entitatea stângă, dacă luăm în considerare simbolismul Indiei antice și al sud-estului Asiei, unde bivolul simboliza puterea supranaturală și principiul masculin. Iar rinocerul cu un singur corn, potrivit mitologiei popoarelor străvechi ale Indului, este un simbol al puterii, intuiției, fericirii, și al unei creaturi fără frică, de care și tigrului îi este teamă. Adică, este înzestrat cu caracteristicile Entității frontale. Și nu este nicio coincidență că simbolismul cornului unic este reprezentat aici.

Apropo, știți, am fost surprinsă să descopăr că sigiliile civilizației Harappe aveau o temă comună a

creaturii mitice sacre cu un corn (oamenii de știință au numit-o unicorn), reprezentată lângă obiectele sacre (spirituale). Pentru mine, a fost o descoperire foarte surprinzătoare, având în vedere tot ce ne spuseseși anterior despre această creatură.

Rigden: Din cele mai vechi timpuri, unicornul a fost unul dintre simbolurile Entității frontale, care ajută persoana pură spiritual să fuzioneze cu propriul Suflet și să scape din cercul reîncarnărilor. Personifica strădania într-o singură direcție - cea spirituală, așa că era înzestrat cu calitățile inerente muncii spirituale a omului cu sinele: puritate, noblețe, înțelepciune, putere, curaj, bunătate desăvârșită și era asociat cu puterile Allat - puritatea divină a principiului feminin (miturile Fecioarei și ale Unicornului).

Figura 54. **Simbol sub formă de unicorni pe un sigiliu al civilizației proto-indiene.**

(civilizația Harappă; mileniul III-II î.e.n.; Valea Indului, sudul Asiei). Cei doi unicorni de pe sigiliu (sunt arătate grumazul și coarnele, indicând o structură spiralată) cu un cerc în mijloc, formează un semn simbolic stilizat Allat cu un cerc (simbolul „AllatRa”); deasupra lui, este o structură rombică și șapte frunze mari (indicând transformarea spirituală a omului și ieșirea acesteia în a 7-a dimensiune), ca și două frunze mici în lateralele rombului. În colțul de jos al sigiliului, este un semn rombic cu o sferă înăuntru (semnul rombului este un semn al transformării), care, de asemenea, indică o persoană care a atins eliberarea spirituală și ieșirea într-a 7-a dimensiune, în timpul vieții (cele 4 cercuri din colțurile rombului indică faptul că cele patru Entități ale sale sunt controlate pe deplin; cercul interior este reprezentat ca un simbol al lumii celor șase dimensiuni; realizarea de către om a tuturor celor șase lumi prin cunoașterea interioară).

Dacă urmărim istoria simbolurilor, vom vedea că sumerienii, de exemplu, foloseau imaginea unicornului drept un simbol asociat cu un cerc (Sufletul), care este interpretat de către cercetători ca un „simbol lunar”, ca și un atribut al zeitelor, în sensul purității spirituale. Asirienii reprezentau unicornul pe basoreliefuli lângă Copacul Vieții, iar egiptenii puneau cele mai înalte calități morale în imaginea sa. Persanii, potrivit cunoștințelor lor sacre, considerau unicornul perfecțiunea, un reprezentant a „lumii pure” printre animale (inițial, cele patru animale), iar cornul său ca singura forță capabilă de a-l înfrânge pe Ariman. Să luăm legendele slave vechi și povestirile epice consemnate în colecția antică rusă de cântece spirituale, numită „Cartea Porumbelului” (carte care a fost interzisă de către preoții religioși din vremea respectivă, în secolul al XIII-lea), în care unicornul era menționat ca fiara-Indrik (Indra). Acolo găsim următoarele versuri:

„Fiara-Indrik a noastră este
fiara deasupra tuturor fiarelor,
Și fiara merge prin hrube,
Traversează toți munții de piatră albă,
Și curăță toate pâraiele și izvoarele.
Când fiara acesta sare de bucurie,
Tot Universul tresare.
Toate celelalte fiare se pleacă în fața fiarei acesteia.
Iar ea nu rănește pe nimeni, niciodată.”

Anastasia: Da, am dat peste aceste poeme epice care descriu viziunea asupra lumii a oamenilor din vechime, inclusiv chestiuni de cosmologie, sociologie și cunoștințe spirituale. Dar am devenit interesată de ele după ce am început să le înțeleg esența spirituală și după ce am învățat să separ grâul de neghină. De exemplu, se spune că Indra ar trăi pe Muntele Sfânt; el mănâncă și bea din Marea Albatră, merge cu cornul prin temnițe ca soarele pe cer. Dacă avem în vedere că Muntele Sfânt este simbolul ieșirii într-o altă dimensiune, apa semnifică lumea spirituală, iar cornul spiralat, cu care Indra „merge prin temnițe”, reprezintă călătoriile astrale prin intermediul „tunelării”, unde „tunelul” este deseori răsucit într-o spirală, atunci cartea se dovedește a fi destul de fascinantă!

Rigden: Dacă ai fi văzut versiunea originală a acestor cântece epice, pe care, cândva, strămoșii poporului slav au avut-o, ai fi fost surprinsă de simplitatea Adevărului și de Cunoștințele spirituale care au fost puse acolo prin simboluri similare. Dar, din păcate, puțin din poveștile acestea a rămas în versiunea care

a ajuns la oamenii moderni. Și nu numai din cauza distorsiunilor care s-au acumulat de-a lungul secolelor de transmitere a Cunoștințelor. Din păcate, aceste povești epice au fost modificate considerabil când a început să fie propagat creștinismul, iar credințele „păgâne”, originale slave, au început să fie distruse; în unele cazuri, informația a fost înlocuită, în timp ce în altele a fost alterată; câteva manuscrise din scoarță de mesteacăn cu scrieri în vechea slavonă au fost arse în întregime. Acesta este momentul când s-au produs substituții semnificative, cu accent pe ideologia religiei creștine.

De exemplu, înainte, unul dintre epitetele lui Indra era „far”, care, în rusa veche, înseamnă „un cal pursânge, săltăreț”. Preoții religiei creștine au profitat de asta, iar unicornul, în legenda lor, a început să trăiască nu pe Muntele Sfânt din povestirile rusești, ci pe Muntele Sfânt Tabor din Palestina, care, în tradiția creștină, este considerat a fi locul Schimbării la Față a lui Hristos. Dar ce vreau să spun despre epitetul în sine „far”. Slavii din vechime foloseau cuvântul cu sensul de „armăsar” în relație cu Indra (unicornul), iar asta deja este, de asemenea, o interpretare omenească a Cunoașterii. Potrivit legendei originale (care era, cândva, cunoscută nu numai pe teritoriile locuite de către strămoșii poporului slav, dar și în India antică și în Iranul antic (Munții Zagros)), Entitatea frontală, reprezentată simbolic de către unicorn, era legată de Farno, sau, vorbind în termeni moderni, de Graal. Farno (Farn în Orient) era definit ca un principiu strălucitor, focul divin care multiplică forța, puterea și tăria.

Se menționa faptul că Farno ajută Sufletul uman să traverseze podul care duce spre viața eternă. Iar acum pune toate acestea laolaltă cu cunoștințele pe care le ai deja.

Anastasia: Pentru mine, această informație, exact ca și fiecare întâlnire cu dvs., este încă o descoperire! Acum este clar, în primul rând, de ce se puneau două capete de cai de lemn cu un simbol solar mare (cerc) pe colibe și în sanctuarele rusești străvechi. Apropo, această tradiție era larg răspândită nu numai în Rusia, dar și printre popoarele străvechi baltice și europene. Se dovedește că, pe lângă faptul că era un semn stilizat „AllatRa”, era, în același timp, și unul din modurile de interpretare a legendei sacre străvechi despre unicorn și Farno. În al doilea rând, dacă legenda are o rădăcină comună indo-europeană, atunci ecourile sale (și, pe cale de consecință, rămășițele Cunoștințelor) trebuie căutate nu numai în eposul rusesc străvechi, dar și printre monumentele literare ale Iranului și ale Indiei antice.

Să luăm India antică, de exemplu. Acolo, cel mai popular personaj vedic era tocmai zeul Indra. Tradusă din limba indiană străveche, rădăcina cuvântului „Indra” înseamnă o indicație a Puterii spirituale. În mod interesant, se menționează că abilitatea de a avea multe forme este inerentă acestui zeu, și că acesta se poate transforma într-un fir de păr de cal. Indra însuși apare în mituri ca zeul Cerurilor, conectat cu ploaia (apa), care dă drumul râurilor și fluxurilor și străpunge canale (întocmai ca unicornul slavik Indrik). El este „fiul puterii”, „cel care bea

soma”, prietenos, și gata să sară în ajutor. Și, cel mai important, Indra este cel care, potrivit legendei, luptă singur și învinge dragonul Vritra (demonul haosului), iar victoria sa este echivalată cu victoria principiului dinamic (puterile Allat) asupra haosului stagnant (rațiunea Animalică), și duce la structurarea lumii vedice a „spațiilor întinse”. Această bătălie este principala intrigă a legendei. Dacă luăm în considerare faptul că străvechiul cuvânt indian „Vrtra” (Vritra) se traduce ad litteram ca „blocaj”, „barieră” și că Indra reprezintă puterea spirituală, atunci, în esență, toate acestea înseamnă înfrângerea naturii Animalice, victoria spirituală a omului asupra propriului sine, eliberarea sa.

Rigden: În plus, se crede că Indra este Gardianul unuia dintre *cele patru puncte cardinale*. Există și o referință privind Cunoștințele despre structura lumii. În special, faptul că Indra guvernează Svarga (Cerul); potrivit credințelor hinduse, este un paradis localizat pe vârful Muntelui Meru. Iar acum amintește-ți că în mitologia slavică și rusă, era și zeul Svarog – zeul Cerului, al focului ceresc, tatăl lui Dazhbog și Svarozich. În letopisețul rusesc de la începutul secolului XII, „Cronica vremurilor trecute”, care a fost inclusă în Codicele Ipatiev, s-a păstrat următoarea mențiune despre acesta: „... сего ради прозваша и богъ Сварогъ... и по семь царствова сынъ его именемъ Солнце, его же наричють Дажьбогъ... Солнце царь, сынъ Свароговъ, еже есть Дажьбогъ...” („...din acest motiv, era numit zeul Svarog...iar fiul său, sub numele Soarelui, domnea peste șapte regate. Se numea Dazhbog... Regele

Soarele, fiul lui Svarog, el este Dazhbog...” – *traducere aproximativă din limba bisericească slavonă, nota traducătorului*).

Anastasia: Așa este, are una și aceeași rădăcină! Până la urmă, chiar dacă alegoric, se vorbește totuși despre șapte dimensiuni și lucrul spiritual al omului cu sine. Svarog, de exemplu, fiind întruchiparea cerului, potrivit povestirilor, „în întunericul norilor, aprindea flacăra focului ceresc (fulgerul)”. Și apoi, „spărgând norii cu trăznete, aprindea lampa soarelui stinsă de către demonii întunericului”. Dacă luăm în considerare faptul că Svarog are aici rolul Entității frontale, norii sunt gândurile de la natura Animalică, iar lampa este Sufletul „stins de întunericul” subpersonalităților, atunci vechea mitologie rusească arată chiar foarte interesant.

Rigden: Cred și eu... Printre altele, „*Cartea Porumbelului*”, care explică originea lumii, menționează, de asemenea, și piatra Alatyry. Potrivit legendei, se crede că aceasta are semne inscripționate pe ea, care „vorbesc” despre legile lui Svarog, zeul cerului. Potrivit credințelor vechi rusești, de sub piatra Alatyry izvorăsc sursele de apă vie, care aduc lumii hrană și vindecare (creație), tocmai sub această piatră este ascunsă puterea fără sfârșit, și tocmai pe piatra Alatyry stă frumoasa fecioară Zori de Zi, care întotdeauna trezește lumea din somnul nopții. Acum pune toate acestea laolaltă cu cunoștințele despre semnul „AllatRa”, despre puterea principiului feminin creator divin Allat și rolul său important atât în procesele de dezvoltare a Universului, cât

și în trezirea spirituală a Personalității și a fuziunii acesteia cu Sufletul. Apropo, Alatyra este numele dat, din cele mai vechi timpuri, de strămoșii slavilor puterii Allat, care vine de la Dumnezeu, și de la omul care acumula și creștea această putere în el prin muncă spirituală.

Anastasia: Da, multe lucruri devin evidente când posezi cunoștințele spirituale. Începi să te înțelegi nu numai pe tine, dar și grăunțele universal spiritual al diferitelor culturi. Îmi pare rău pentru cercetătorii care văd doar partea materială a chestiunii, chiar și în imaginea deja menționată, atât de bogată în simboluri și cunoștințe, a sigiliului civilizației Harappe. Apropo, imaginea acestei persoane stând în poziția lotus, cu cele patru animale în laterale, reprezentând cele patru Entități ale ființei umane și cu un semn deasupra capului, este prezentată în literatura științifică drept o imagine a unui zeu cu trei fețe, cu flori deasupra capului și cu animale de-o parte și de alta. Iar, potrivit propriilor descrieri, cercetătorii au ajuns la concluzia că acesta este un zeu patron al vitelor și al animalelor. Asta înseamnă să vezi lumea din „punctul de vedere materialist”, din perspectiva Voinței rațiunii Animalice.

Rigden: Păi, este nevoie doar de dorință, pentru a schimba dominanta Observatorului și pentru a vedea rădăcina problemei. Cunoștințele înregistrate în simboluri și semne au existat dintotdeauna, dar doar un căutător spiritual poate contempla Adevărul dincolo de vălul misterului.

Anastasia: Această copie are o altă imagine interesantă. În jurul meditatorului, sunt reprezentate animale sălbatice tipice pentru acele locuri; adică, sunt exemple clare pentru acei oameni, care, în mod izbitor, reprezintă cele patru Entități. Iar sub „tronul” cu copite tipice, putem vedea animale domesticate – capre. În India antică, capra era un simbol al fertilității, vitalității, grija pentru hrană (carne, lână, și lapte). Vedele sacre menționează că unii zei vedici călăresc acest animal; de exemplu, Agni – zeul focului, focul sacrificial, și căminul din casă. Dar toate acestea deja sunt mult mai tâziu, comparativ cu existența culturii civilizației Harappe. Dat fiind simbolismul spiritual reprezentat pe sigiliu, ca și locația caprelor sub „tronul cu copite” pe care stă persoana, toate acestea simbolizează faptul că meditatorul se află deasupra atașamentelor pământești, domestice și că preocuparea sa pentru spiritual depășește grijile în legătură cu lumea materială.

Rigden: Absolut corect. Toate aceste animale sunt asocieri, clare pentru gândirea oamenilor din acea vreme, care caracterizează particularități ale cunoștințelor spirituale, meditațiilor, și ale viziunii asupra lumii, diferită de lumea tridimensională. Nimic mai mult. Dar oamenii au tendința de a imita. În absența Cunoștințelor primordiale, a experienței și a fructelor practicilor spirituale, sau, pur și simplu, din lipsa de înțelegere a acestora, aceștia încep să perceapă asocieri din învățăturile spirituale drept realitate materială. Mai mult, din mintea lor materialistă, oamenii fac aceste imagini asociative „sacre” și încep să le venerateze în lumea materială, gândind că, în acest mod, vor obține iluminarea și vor dobândi „mila cerească”.

De aceea, istoria cunoaște cazuri când Cunoștințele au fost distorsionate prin interpretările venite din mintea umană: când învățătura spirituală spunea că, „pentru a fi parte din divin, este necesar să ucizi bestia din tine”, oamenii ignoranți interpretau aceste cuvinte ad litteram. Ca rezultat, au apărut în istoria omenirii sacrificiile sângeroase de animale și oameni, pur și simplu din interpretările greșite sau distorsionate în mod intenționat ale rămășițelor Cunoștințelor apuse, de către cei care controlau politicile religioase sau care influențau formarea credințelor unui popor sau altul. Astăzi, religiile, împreună cu sacrificiile lor, arată oarecum primitiv în ochii oamenilor civilizației tehnologice. De vreme ce subzistența și supraviețuirea societății umane ca întreg nu depind de pluralitatea lor politică și de venerarea de diverși zei. Acum, „zeul” material al majorității oamenilor în viață este banul, așa cum înainte era capra pentru familie. Dar va trece ceva vreme, și prioritățile materiale se vor schimba din nou, deși nu vor înceta să fie materiale din cauza asta... Uită-te ce fel de asocieri trebuie folosite astăzi în vederea reînnoirii Adevărului spiritual pierdut – comparații cu informații științifice inteligibile la modul general, făcându-se asocieri cu operarea unui computer, a unui echipament, și așa mai departe. Dacă majoritatea oamenilor nu se vor schimba, sub aspect spiritual, este foarte posibil ca, în viitor, dacă va fi un viitor pentru această societate umană, toată aceste cunoștințe să fie văzute de către oameni la propriu, cu pervertirea sensului spiritual.

Anastasia: Pot să-mi imaginez ce fel de slogan ar putea folosi preoții tehnologici: „Sacrifică zeilor

nanomolecule de ultimă modificare selectivă, și vă veți ispăși păcatele pentru întreaga lună. Crede în mintea Supercomputerului lumii, și vei fi salvat!”

Rigden: Toate astea ar fi amuzante, dacă nu ar fi atât de triste. Deci râdem, glumim, dar oamenii ar trebui să se gândească serios la asta. Lumea spirituală este imposibil de descris cu exactitate – acea lume este complet diferită de lumea materială. Dar lumea spirituală poate fi cu adevărat simțită prin realizarea de practici spirituale, prin depășirea propriului ego-centrism, și prin deschiderea unei căi către lumea Eternă înlăuntrul tău.

Anastasia: Asta chiar așa e. Esența lucrurilor pe care le-ați spus devine deosebit de clară abia după ce începi să te disciplinezi pe tine însuși, să lucrezi spiritual și să practici zilnic... Să-ți învingi natura Animalică și să te eliberezi spiritual este scopul real al tuturor învățăturilor spirituale încă din timpurile paleolitice. Un alt aspect este modul în care oamenii au înregistrat aceste cunoștințe, în contrast cu înțelegerea modernă a transmiterii de informație. Din nou, în civilizația Harappă, de exemplu, s-a găsit un alt imprimeu interesant pe teracotă. O parte a plăcii reprezintă o persoană așezată în poziția lotus (Observatorul) având simbolul meditativ corespunzător deasupra capului. Iar lângă el, este o persoană care ucide un bivol (își învinge natura Animalică). Deasupra bivolului, este o șopârlă cu șase țepi pe coadă. Desigur, cărțile științifice sugerează că asta înseamnă vânătoare, sacrificiu, și așa mai departe...

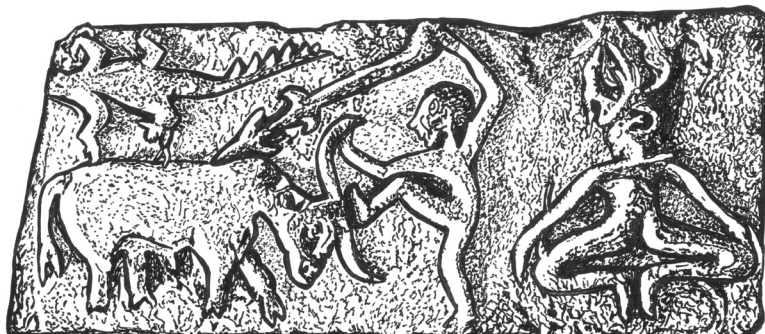

Figura 55. **Imagine simbolizând victoria asupra naturii Animalice** (civilizația Harappă; mileniul III-II î.e.n.; Valea Indului, Asia de Sud).

Rigden: Apropo, șopârla este, de asemenea, o reprezentare simbolică străveche tradițională a unor anumite cunoștințe spirituale. Era considerată o creatură mistică la fel ca și șarpele, dar, din nou, doar din cauză că în trecut viața acestui amfibian era comparată asociativ cu diverse procese spirituale. De exemplu, imaginea sa era asociată cu antichitatea îndepărtată și cu structurile străvechi ale creierului, ca și cu conexiunea cu apa (cealaltă lume), cu faptul prezenței sau imersiunii (a Observatorului și intrarea acestuia într-o stare modificată a conștientului), și penetrarea (tunelarea, simbolul Entității posterioare). Imaginea șopârlei era, de asemenea, portretizată ca un semn al înțelepciunii, al avertizării cu privire la un pericol și un simbol al schimbărilor.

Cu privire la această imagine, nu țepi se arată pe coada șopârlei, ci este doar o reprezentare simbolică a munților. Societatea noastră de azi este cea în care putem vorbi despre dimensiuni, despre multidimensionalitatea lumii, și stări modificate ale conștientului.

În trecutul îndepărtat însă, aceste cunoștințe asociative erau exprimate oarecum diferit. Pentru oamenii care și-au petrecut întreaga viață înconjurați de munți, calea dificilă a autoperfecțiunii și a renunțării la propria natură Animalică (dorințe lumești și egocentrism) era comparată cu escaladarea muntelui (cucerirea sinelui), iar parcurgerea dimensiunilor în practicile spirituale cu escaladarea primului munte, iar după, al doilea, și așa mai departe. Pentru multe popoare, muntele este un simbol al înălțării spirituale, al conexiunii cu lumile supreme, o imagine asociativă a conexiunii între lumi diferite (de exemplu, pământul și cerul, pământul și lumea subterană), și, respectiv, locașul ființelor din altă lume. Să ajungi în „lumea de dincolo” era posibil doar prin cucerirea propriului sine. Dar ca să fim sinceri, din cauza unor astfel de asocieri, când a început imitația materialistă deșartă, fără suflet, muntele a început să fie reprezentat ca un loc de sacrificiu, deoarece, chipurile, era „situat mai aproape de zei”.

Anastasia: Desenul de pe cealaltă parte a formei de teracotă este, de asemenea, interesant. Arată o femeie zâmbind, care a apucat doi „tigri” (Entitățile laterale) de gât, și stă pe un elefant (un simbol al trecutului lent, trecător, puternic – Entitatea posterioară). Părul ei este ca o imagine simbolică a 12 raze mici. Iar deasupra capului său, este un semn al crucii oblice într-un cerc cu Entitățile laterale barate, adică, un simbol al controlului complet asupra acestora. Cercetătorii sunt în încurcătură în privința interpretării acestei imagini, deoarece este singurul „script hindus” care reprezintă, în opinia lor, „o roată cu spițe deasupra capului unei zeițe feminine”.

Rigden: A, să fi fost mai multe astfel de „roți” în istoria spirituală a omenirii, și nu în teorie, ci în practică, această umanitate ar fi de neprețuit!

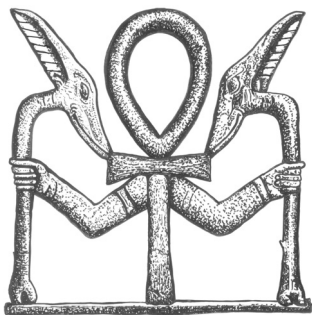
Anastasia: Păi, luând în considerare artefactele istorice, Entitățile laterale erau ținute „de gât” așa de strâns, și ținute sub control, nu numai de către cei mai buni reprezentanți ai civilizației protoindiene, care a trăit cândva în Asia. Simboluri similare sunt, de asemenea, prezente în simbolismul sacru al vechilor egipteni (Africa), al indienilor Peru-ului Antic (America de Sud), sciților și al slavilor (Europa). Și, apropo, mai târziu, putem vedea o transformare clară a acestui simbol asociativ antic al Entităților laterale într-un simbol corespondent separat, sub forma unui toiag.

1

2

3

4

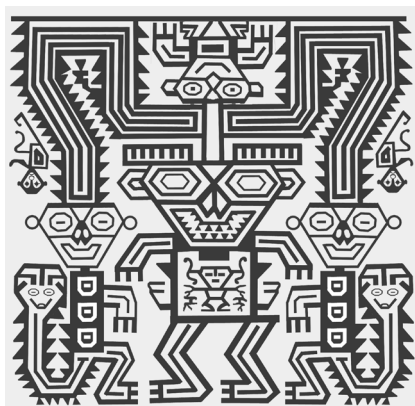
5

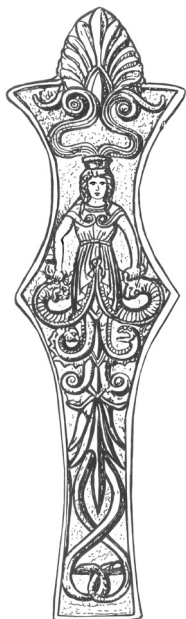
6

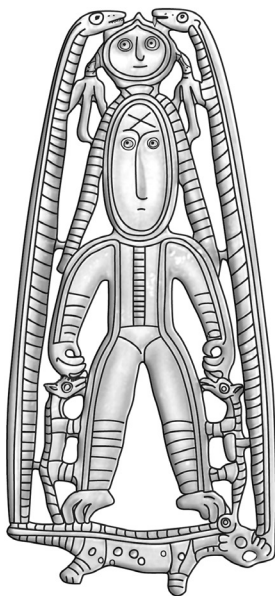
7

8

9

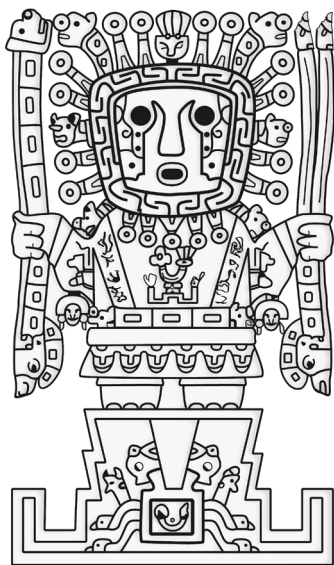
10

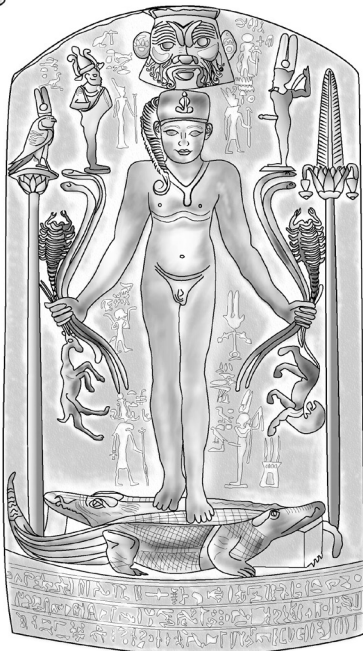
11

12

13

14

Figura 56. Notație simbolică a controlului spiritual al omului asupra Entităților sale laterale la popoare diferite:

- 1) imagine pe forma de teracotă: simbolul străvechi de deasupra capului unei femei zâmbind, care ține doi „tigri” de gât (civilizația Harappă; mileniul III–II î.e.n.; Valea Indului, Asia de Sud);
- 2) imagine a zeiței scite Agrimpasa, care era o parte a panteonului scit cu șapte zei (secolele VII–III î.e.n.; Coasta nordică a Mării Negre);
- 3) semnul străvechi egiptean „ankh” ținând două animale mitice cu copite (relief în templul egiptean al lui Sobek și Haroeris; anul 80 î.e.n.; orașul Kom Ombo, Egipt);
- 4) pandantiv vechi de aur al popoarelor din America de Sud, sub forma unei figuri alcătuită ca un cub, stând pe un șarpe cu două capete;
- 5) semnul zeității victorioase, zeul tunetului al slavilor din vechime – Perun (înainte de creștinism, el era considerat zeul suprem în panteonul Rusiei Kievene a secolului IX e.n.); potrivit legendei, după victoria lui Perun asupra unui dușman mitic, apele sunt eliberate (în transformările arhaice ale mitului, o femeie divină (Mokosh), care fusese răpită de către oponentul său, este eliberată), iar umezeala cerească (ploaia) se revarsă;
- 6) sculptură în piatră albă pe fațada de sud a catedralei Sfântului Dumitru (un monument al arhitecturii ruse; catedrala a fost construită în anii 1194–1197; Muzeul-Rezervă Vladimir Suzdal; Vladimir, Rusia);
- 7) pictură pe stâncă (aproximativ mileniul IV–III î.e.n.; coasta Mării Albe; Republica Karelia, Rusia de Nord-Vest);
- 8) fragment dintr-o mantie a culturii indiene Paracas (secolul V–III î.e.n.; Peru-ul antic; America de Sud);
- 9) imagine a Zeiței scite pe un ornament de căpăstru – o bentiță ecvestră aurie (secolul IV î.e.n.; movila Tsimbalka Mare, regiunea Zaporojie, Ucraina; Muzeul „Ermitaj” Sankt Petersburg, Rusia);

- 10) placă de metal crestată cu o imagine a Zeiței (secolele VII-VIII, o descoperire arheologică în Lacul Chud, Regiunea Perm, Rusia; Muzeul Regional Cherdynsky, numit după Pushkin);
- 11) sceptru antic egiptean „Uas” sub forma unui toiag cu un vârf înclinat și cu partea de jos despicate (un cap și copitele unui animal); un atribut al zeilor antici egipteni, însemnând control (putere) asupra naturii Animalice;
- 12) în mitologia indienilor nord-americani, o imagine simbolică a unui șarpe cu pene care seamănă cu un dragon; miturile menționează că acesta simbolizează furtuni; dragonul putea fi învins doar de către Marele Erou, care avea puritate morală și tărie de spirit superioară;
- 13) zeitatea supremă a apei și a pământului, demiurgul religiei incașe – Viracocha, zeitatea supremă a apei și a pământului (acesta ține doi șerpi în mâini – unul cu șapte „secțiuni” ale corpului, indicând șapte dimensiuni, și celălalt cu trei „secțiuni” ale corpului și copite despicate, indicând lumea tridimensională și natura Animalică); (secolele XI-XVI e.n, America de Sud);
- 14) stela „Horus pe crocodili” (secolul III î.e.n; Egiptul antic); Horus este reprezentat gol ca un simbol al purității și fără a fi împovărat de dorințe materiale în călătoria sa prin lume (este indicată importanța controlului propriilor Entități, ca și dominația valorilor non-materiale în viața umană).

Rigden: Da, cine și-ar fi putut imagina pe atunci dimensiunea pe care o va lua această „transformare” venită din mintea umană... Simbolul care, o dată, personifica controlul spiritual al omului asupra Entităților sale laterale (și, prin urmare, posibilitatea dezvoltării spirituale și a eliberării de lumea materială), a ajuns, după pierderea componentei spirituale, să fie folosit ca un simbol al puterii asupra oamenilor, din cauza imitației umane prostești. Preoții diferitelor religii, magicienii, monarhii, regii, țarii și împărații au făcut din toiag și sceptru un simbol material al puterii

lor atotcuprinzătoare și al guvernării lor asupra națiunilor. Apropo, cuvântul grec sceptru („sceptron”) și latinescul „sceptrum” înseamnă „toiag, suport”.

Nimeni nu își mai amintește de ce, de fapt, acest băț obișnuit, pentru posesia căruia oamenii se ucideau câteodată în dorința lor de putere, a fost înzestrat cu un astfel de simbolism de atribut al „zeilor Cerului”, un intermediar între Dumnezeu și oameni (regi și slujitorii lor) și un garant al păcii și al dreptății? De ce era considerat a fi un simbol al abilităților suplimentare pentru purtătorul său și de putere supremă în sensul de „facă-se voia ta”? De ce a servit pentru diferite popoare ca un atribut al morții și al învierii, al victoriei, purificării și al renașterii, un simbol al patronajului divin, un atribut al lui Bodhisattva, și un indicator al căii? De ce acei strămoși, care aveau acest simbol reprezentat lângă ei, aveau autoritate spirituală printre oameni în vremurile de demult?

Anastasia: E adevărat. Până la urmă, oamenii din Egiptul antic par să fi știut totuși sensul spiritual al simbolurilor. Sceptrul egiptean triplu, de exemplu, consta într-un bici care simboliza putere asupra materiei (Entitatea stângă), o bară cu un cârlig, însemnând controlul asupra simțurilor (Entitatea dreaptă) și inele – dominația asupra propriilor gânduri. Desigur, această înțelegere s-a pierdut și în Egipt de-a lungul timpului, dar totuși, informația despre simbolurile care încapsulau Cunoștințele de cândva a ajuns parțial până în zilele noastre.

Chiar și astăzi, artefactele Egiptului antic uimesc prin încărcătura informațională, în termeni de

cunoștințe spirituale. Cât face, de exemplu, șarpele care-și mușcă propria coadă, cu 72 de inele („verigi” ale corpului)! Apropo, am adus cu mine și desene cu imagini ale decorațiunilor civilizației Harappe, descoperite de către arheologi. Pe teritoriul locației săpăturilor, s-au găsit multe brățări și inele de teracotă alcătuite în formă de șarpe mușcându-și propria coadă, cum s-ar spune, uroborosul civilizației Harappe, care stă mărturie pentru vechimea acestui simbol.

Mai mult, s-a găsit un alt lucru interesant: fie o centură ritualică, fie un colier. Dar ce este interesant este descrierea acestuia: constă în 42 de mărgelile lungi din piatră prețioasă de carneol, 72 de mărgelile sferice de bronz, 6 mărgelile de bronz, 2 capete de bronz cu vârful în formă de crescent și 2 capete cilindrice goale, de asemenea din bronz. 42 de mărgelile lungi de carneol! Dacă ne amintim că egiptenii antici aveau exact 42 de porunci morale, din care preoții evrei au împrumutat doar zece pentru a-și crea religia lor, ajungem la comparații interesante. În mod evident, aceste cunoștințe erau larg răspândite în lumea antică, doar că, în vremuri diferite, fiecare națiune a atribuit aceste porunci propriilor zei.

Nu este o coincidență nici faptul că aceste 42 de mărgelile sunt realizate din cornalină. În epoca neolitică, această piatră prețioasă era folosită pe scară largă, pentru confecționarea de diverse produse. Era bine cunoscută în statele Mesopotamiei, în India antică, Egiptul antic, precum și la popoarele Europei, Asiei și Americii antice. Era, de asemenea, cunoscută și în Rusia, și era menționată în „Antologiile lui Sviatoslav”. Se făceau din ea o varietate de ornamente ritualice,

amulete, talismane și obiecte de cult. Am citit că, în Egiptul antic, carneolul era asociat cu diverse simboluri care reprezentau Sufletul viu, protecția în viața de apoi, fiind asociat cu chakra din frunte și cu clarviziunea. Oamenii știau, de asemenea, de proprietățile sale vindecătoare...

Dar cel mai interesant lucru în podoabele rituale este că sunt, nici mai mult nici mai puțin, 72 de mărgelile sferice, 6 mărgelile de bronz și 2 crescente... Având în vedere cunoștințele despre cele 72 de dimensiuni ale Universului, structura în șase dimensiuni a lumii materiale, în care structura umană energetică este localizată, și, de asemenea, cunoștințele despre principalele semne Allat, sub formă de crescent, se poate observa că exista un mod destul de interesant de înregistrare și de transmitere a informației, chiar și prin astfel de podoabe rituale.

Când deții Cunoștințele spirituale, chiar privești lumea dintr-o perspectivă diferită, mai globală, și înțelegi mai mult decât ce ți se oferă de către sistemul material de valori. Până la urmă, dacă te gândești la această chestiune, de ce ar avea nevoie omul de o astfel de structură complexă, cu o multitudine de mecanisme adaptative, interconexiuni, o structură de undă uimitoare, și un creier unic, capabil de a opera în moduri diferite și stări modificate ale conștientului? Răspunsul e simplu, ca orice adevăr: deoarece omul are perspectiva dezvoltării spirituale. Altfel, nu ar fi diferit de orice alt animal.

Rigden: Cea mai mare valoare nu se regăsește în achizițiile materiale, ci, mai degrabă, în Cunoștințele

spirituale, datorită cărora atât omul, cât și societatea, pot perfecționa, dezvoltându-se per ansamblu. Cunoștințele spirituale au fost prezente în societatea omenească de la început. Numai că înainte, exact ca și azi, condițiile pentru alegerea umană erau păstrate: unii oameni le explorau mai mult, deoarece se străduiau să-și elibereze Sufletul, în vreme ce alții făceau mai puțin, neputând face față naturii lor Animalice, și alegeau ceea ce este temporar, în locul eternului. Normal, aceste Cunoștințe trebuiau reînnoite din când în când în societatea umană și adaptate la diferite popoare, luând în considerare asocierile ușor de înțeles pentru acestea. De aceea avem o astfel de varietate de legende, conținând una și aceeași informație originală. Dar, repet: Cunoștințele despre instrumentele pentru perfecționarea spirituală a omului au fost prezente de la început. Acest lucru se poate urmări în cele mai vechi simboluri și semne, menționate deja de-a lungul conversației.

Anastasia: Acesta este un fapt de necontestat, este suficient doar să ne uităm la principalele semne străvechi, care simbolizează lumea spirituală și eliberarea spirituală totală a omului.

Rigden: În această privință, aș atrage atenția umanității moderne în special către semnul „AllatRa”. Reprezentarea sa originală este un cerc gol, mărginit dedesubt de un crescent cu coarnele orientate în sus. Este unul dintre 18 cele mai vechi semne lucrătoare originale. Numele acestui semn, „AllatRa”, vorbește despre calitatea puterii sale. Ideea este că, în zorii umanității, datorită Cunoștințelor primordiale, oamenii știau despre Unicul (Cel Care a creat

totul), indicând manifestările Acestuia prin sunetul Ra. Puterea creatoare a lui Ra, principiul divin feminin, Mama a tot ce există, era inițial numită Allat. Ca urmare, oamenii inițiați în Cunoștințele spirituale au început să numească acest semn primordial „**AllatRa**” un semn al puterii creatoare a Acelui Unic care a creat totul. Apropos, în timpurile străvechi, această informație despre sunetul sacru Primordial era atribuit cunoștințelor sacre despre ordinea globală a Universului, în contextul informației despre om, ca un obiect complex al acestei lumi, care este instabil în alegerea sa. Dar oamenii moderni asociază, în cel mai bun caz, sunetul Ra cu miturile egiptene străvechi despre zeul Ra.

Cu toate acestea, semnul „**AllatRa**”, ca și conducător al puterii creatoare a lui Dumnezeu, a fost folosit de către oameni, din cele mai vechi timpuri. Rămâne întotdeauna activ și interacționează cu lumea vizibilă și invizibilă, influențând structura energetică umană, indiferent dacă persoana înțelege asta sau nu. Totuși, principalul efect al semnelui depinde de alegerea umană. Dacă natura Spirituală domină în om, acest semn îl influențează, ca o putere spirituală suplimentară. Adică, semnul intră într-un fel de rezonanță și întărește puterea spirituală creatoare a persoanei. Iar dacă persoana este dominată de către natura Animalică, acest semn rămâne neutru în relație cu ea. O persoană negativă este, de obicei, alimentată de către semne complet diferite, care lucrează în vederea activării aspectului material, naturii Animalice. Semnul „**AllatRa**” își manifestă influența (puterea spirituală creatoare) cel mai mult într-un grup de oameni care chiar lucrează asupra lor, în fiecare zi, și care-și unesc

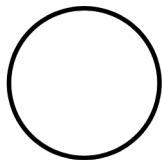

forțele în practici spirituale colective (rugăciuni, meditații, și așa mai departe).

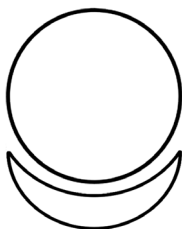
Gheliarii, sau, așa cum erau numiți alegoric, de exemplu, în Evul Mediu, „adevărații războinici ai Lumii armatei Domnului”, au încercat întotdeauna să introducă acest semn în rândul maselor, oferind astfel ajutor timp de secole oamenilor din noile generații, care, cu adevărat, urmau calea spirituală. În vechime, cel mai bun mijloc de popularizare a acestui semn a fost religia. Deși, desigur, era o instituție de putere preoțească inventată de oameni, totuși, ea se baza pe grăunțele adevăratelor Cunoștințe spirituale (care au fost odată date tuturor) și pe oamenii care mergeau cu adevărat pe calea spirituală.

Aceștia nu erau atât de mulți, dar ei au fost cei care au introdus simbolurile spirituale și semnele lucrătoare active în imaginile și atributele diverșilor zei venerați. Însă, cei care slujeau rațiunea Animalică au inserat, la fel de insistent, semne negative (care activau materialul) în rândul maselor, prin intermediul religiei.

Am spus deja că **cercul** este un simbol al Sufletului și, de asemenea, unul dintre **simbolurile** manifestării unei Ființe spirituale din lumea lui Dumnezeu. Iar **semnul simbolic al crescentului, cu coarnele sale orientate în sus**, este un simbol al persoanei care s-a eliberat spiritual, deja din timpul vieții sale. **Semnul „AllatRa”** era folosit, de asemenea, pentru a-l descrie pe acela care a venit din lumea spirituală (cealaltă lume, cea supremă) în această lume materială, pentru a reînnoi Cunoștințele primordiale pierdute.

*Simbol al
Sufletului, al
Lumii spirituale*

*Semnul
„AllatRa”*

*Semnul simbolic
„Allat”*

Figura 57. Semnul „AllatRa” și componentele sale.

Aș vrea să atrag atenția asupra faptului că semnul „**AllatRa**” este un semn lucrător (pur) exact în această formă, adică, *un cerc gol deasupra unui crescent gol, cu coarneau orientate în sus*. Dacă vreo imagine sau semne condiționale ar fi plasate înăuntrul cercului sau al crescentului, semnul încetează să lucreze (să fie pur) și devine doar un simbol informativ, exact ca orice altă carte unde poți citi informații generale. De ce, în acest caz, semnul a încetat să mai lucreze? Aici este fizică pură. Ideea e că, umplând *Vidul* cu orice, orice imagine, să spunem, interacțiunile cuantice ale semnelor cu lumea devin perturbate. Mai specific, semnul cu un cerc sau cu un crescent umplut, interacționând cu alte dimensiuni din cea de-a doua dimensiune în care se află, în timp ce traversează ezoosmosul, va fi deja perceput în alte dimensiuni (inclusiv a treia) ca nimic mai mult decât o imagine purtătoare de informație – un simbol.

Anastasia: Cu alte cuvinte, în acest caz, va servi doar ca un simbol și nu ca un semn lucrător.

Rigden: Corect. Poate, aş putea încerca să clarific pentru oameni diferența dintre un semn lucrător și un simplu simbol. Un semn lucrător, vorbind la figurat, poate fi comparat cu o găleată goală, pe care Observatorul o coboară într-o fântână (activează semnul), ia apă (putere) din ea și apoi o bea (se umple) sau dă altora să bea (dă putere), sau își udă grădina (activează o locație geografică), care, în viitor, va aduce fructe corespunzătoare (activarea spirituală a Personalităților care vor sta în acele locuri chiar și în viitorul îndepărtat). Dar dacă găleata pe care o coboară în fântână, nu este goală, ci plină (un simbol informativ, nu un semn lucrător), atunci nu are sens, deoarece nu vei aduce apă cu ea. Aș spune chiar că este același lucru ca o găleată fără fund; altfel spus, ce ai coborât, asta și ai scos – fără niciun rezultat...

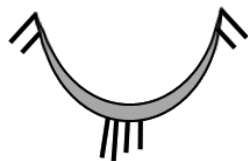
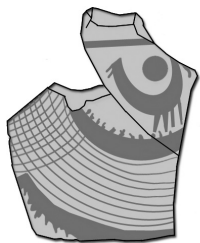
Anastasia: Poate ar trebui, de asemenea, menționat faptul că semnul lucrător „AllatRa” este unul dintre cele mai puternice semne, și a fost folosit des de către oamenii care mergeau pe calea spirituală. Ce e mai interesant e că nu se poate obține putere din el, decât dacă Personalitatea este în poziția Observatorului din partea naturii Spirituale, în contrast, de exemplu, cu semnul în formă de stea.

Rigden: Semnul „AllatRa” lucrează în dimensiunile de deasupra celei de-a șasea dimensiune, și asta îl pune pe același nivel cu acele câteva semne lucrătoare unice, accesibile omului în această lume... Deci, semnul „AllatRa” este cu adevărat un semn puternic, care îți permite să strângi și să multiplici puterile Allat în tine, puterea care vine de la Dumnezeu însuși, și care este direcționată către creația în sine, adică, în

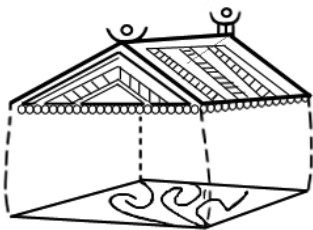

vederea implementării Planului Său. De aceea, în înțelesul sacru, acest semn este considerat a fi întruchiparea puterii lui Dumnezeu prin Allat.

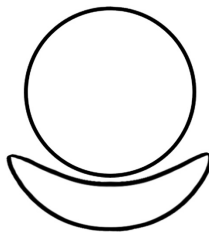
Anastasia: „AllatRa”, atât ca semn lucrător, cât și ca simbol cu un cerc umplut și însemnări adiționale, indicând Cunoștințe specifice, a fost folosit ca și criptografie privind practicile spirituale sau Învățăturile din diverse timpuri, de către popoare diferite. Exemple în această privință pot fi găsite, dacă te familiarizezi cu artefactele arheologice corespunzătoare, monumentele artistice, sistemele de scriere ale culturilor străvechi, deja menționate, ale Indiei (civilizația Harappă), civilizația Tripolie, civilizația sumeriană, cea a Egiptului Antic, culturile originale ale popoarelor străvechi ale Siberiei, și așa mai departe. Arheologii găsesc aceste simboluri în inscripțiile rupestre, pe sigiliile străvechi, stele, tăblițe de lut, amulete, ustensile ritualice, îmbrăcăminte și în frescele „sanctuarelor” străvechi.

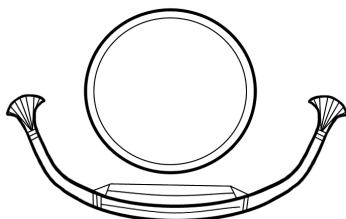
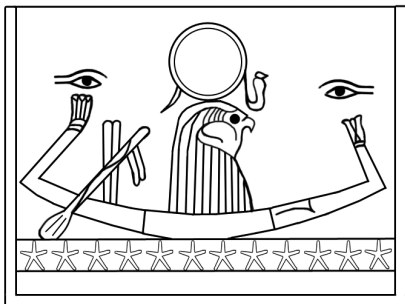
1

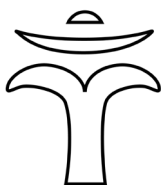
2

3

4

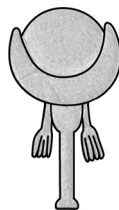
5-a

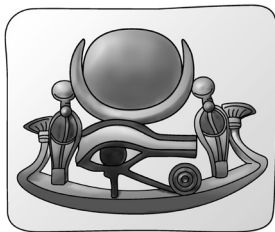
5-b

5-c

6

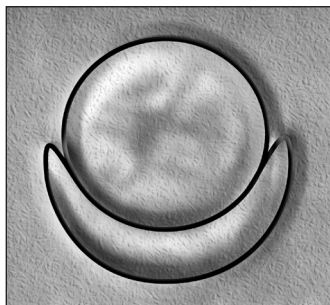
7

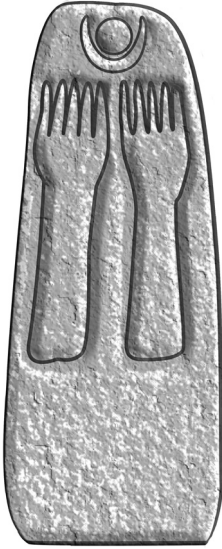

8

9

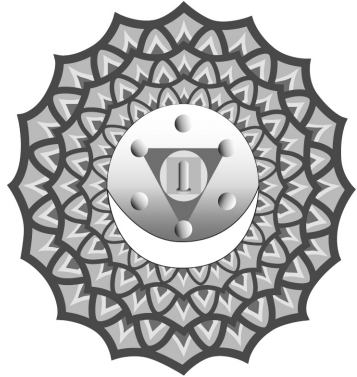
10

11

12

13

Figura 58. Semnul „AllatRa” și simbolurile sale în culturile Europei, Asiei și Africii antice:

- 1) descoperiri arheologice cu imagini ale „unei bărci solare cu un cerc” (acesta este simbolul „AllatRa”, de vreme ce crescentul este reprezentat cu elemente adiționale) pe fragmente de vase ritualice ale civilizației Tripolie (Ucraina, Europa de Est);
- 2) o placă pătrată de lut, cu imaginea unei case încununată cu semnul „AllatRa” (culturile eneolitice ale regiunii Balcani–Dunăre; descoperiri lângă orașul Plovdiv, Bulgaria);
- 3) un semn lucrător „AllatRa” în cultura minoică (al doilea mileniu î.e.n; Creta);
- 4) o imagine a simbolului „AllatRa” în poveștile sacre ale Egiptului antic, sub forma unei „bărci solare” sacre (Allat) și zeul Ra (într-un caz, cu un cap de șoim încoronat cu un disc gol, în celălalt caz sub forma unui disc gol, reprezentând una din imaginile lui Ra);
- 5) simbolurile „AllatRa” pe artefactele
 - a) culturii Hacilar (mileniul 5 î.e.n.);
 - b) culturii apenine (mileniul II î.e.n.);
 - c) culturilor popoarelor Imperiului Roman (anul 200 e.n.);
- 6) semnul „AllatRa” în simbolul zeității panto-semitice Baal, venerat în Fenicia, Palestina și Siria;
- 7) semnul „AllatRa” pe un fragment al unui pandantiv de pus în piept, găsit într-un mormânt (sanctuar) al faraonului Tutankhamon; pe fragment, este o imagine cu Wadjet („Ochiul lui Ra” sau „Ochiul lui Horus”) pe barca solară a zeului Ra (sfârșitul celui de-al II-lea mileniu î.e.n.; Egiptul antic);
- 8) un fragment al frizei din Marib (secolele V-IV î.e.n.; partea de sud a Peninsulei Arabice) – discul lui Venus (Astar) deasupra lunii în formă de seceră;
- 9) simbolul „AllatRa” în reprezentările de pe sigiliile akkadiene și asiriene;
- 10) o stelă centrală cu eliberarea; semnul „AllatRa” pe o stelă, din Epoca de Bronz târzie, găsită printre ruinele templului străvechi canaanit al zeului Lunii, în timpul

săpăturilor din orașul Hazor (Galileea de Sus, astăzi, nordul Israelului);

- 11) o imagine tradițională a zeiței străvechi egiptene a Cerului și a Iubirii – Hathor (în legendele originale, fiica lui Ra) pe relieful din piatră ale templelor sacre ale Egiptului antic, cu simbolul „AllatRa” pe cap;
- 12) o compoziție pe o farfurie cu o imagine a unei vânzătoare regale, datând din epoca sasanidă (secolul VII e.n., Persia);
- 13) un exemplu al unei imagini a „AllatRa”, ca un simbol (cu un cerc umplut) – o reprezentare grafică simbolică (yantra) a chakrei coroanei „Sahasara” („lotusul cu o mie de petale”), localizată în vârful capului; este folosit în practicile meditative în hinduism, budism și în alte școli din India.

Rigden: Asta indică, pur și simplu, faptul că, în toate timpurile, au existat oameni care dețineau Cunoștințele sacre despre semnele lucrătoare originale.

Anastasia: Mai mult, poți urmări cu ușurință unde era plasat un simbol „AllatRa” și unde era, în mod special, semnul lucrător.

Rigden: Vorbind de simboluri... Erau simboluri diferite bazate pe interpretarea semnului „AllatRa”. Unele dintre ele indicau explicații suplimentare, înțelese de către oamenii inițiați în aceste Cunoștințe, în timp ce alte simboluri erau variațiuni de la oamenii care încercau să întărească ceea ce era deja puternic, sau să evidențieze în plus anumite puncte semnificative. Exemple de astfel de simboluri, bazate pe semnul „AllatRa”, sunt crescentul cu coarnele orientate în sus, deasupra căruia stă fie un cerc cu o cruce în interior, fie o stea, sau o reprezentare simbolică a unei fețe, și așa mai departe.

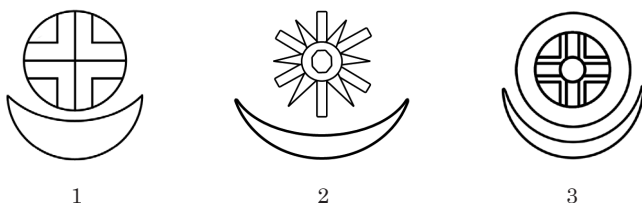

Figura 59. **Exemple de simboluri „AllatRa”:**

- 1) simbol al culturii persane (secolul VI î.e.n.);
- 2) simbol al culturii sumeriene (mileniul III î.e.n.);
- 3) un artefact asirian al zeului soarelui, Ashur, și al zeiței sumeriene și akkadiene a lunii, Sin.

Oamenii care habar n-aveau despre adevăratul sens al acestor simboluri, le asociau cu soarele sau cu luna, și le priveau doar ca pe un atribut al uneia sau al altei zeități. Dar, pentru oamenii înarmați cu Cunoaștere, aceste simboluri erau ca un indiciu, un mesaj clar din trecut, de la cei care au aplicat aceste simboluri. De exemplu, să luăm simbolul crescentului cu coarnele orientate în sus, deasupra căruia era inscripționat un cerc mic într-unul mai mare, iar cercul mic are o cruce cu un cerc gol în centru. Aceasta era o reprezentare simbolică a Învățăturii spirituale introduse în această lume de către o Ființă din lumea spirituală (simbolul acesteia din urmă este semnul „AllatRa”). Cercul mic cuprins în cercul mai mare simbolizează oamenii care sunt uniți de această Învățătură (un cerc de discipoli). Crucea echilaterală este un simbol al omului, iar cercul gol din centrul crucii, în acest caz (în conexiune cu simbolul în ansamblul său), nu indică doar Personalitatea. Indică un Om care a obținut eliberarea spirituală (fuziunea Personalității cu Sufletul) prin intermediul acestei Învățături, însă care a rămas să-i ajute pe alți oameni care urmează calea spirituală.

Anastasia: Da, asta este o realizare spirituală adevărată: să obții eliberarea spirituală, dar să ai curajul să stai aici, în această lume materială dură, pentru a sluji ca și Conducător al puterilor Allat... Mai este un punct interesant, legat de simbolurile menționate. **Simbolul „AllatRa”**, de regulă, era un atribut al zeitelor feminine. Printre cele mai cunoscute, este, de exemplu, semnul zeiței Al-lat („Mama Zeilor”), venerată de către arabii din vechime, în timpurile preislamice. Pe vremea aceea, un crescent cu coarnele orientate în sus, indicând o conexiune cu lumea spirituală, la fel ca și un cerc (pe care oamenii îl interpretau ca un simbol al lunii), era plasat deasupra imaginii sale simbolice. Câteodată, crescentul era pictat cu raze de soare, ca un simbol al dinamicii, mișcării în direcția spirituală.

Rigden: Nu este surprinzător faptul că simbolul „AllatRa” era conectat tocmai cu zeițele feminine. Ideea este că, de-a lungul istoriei omenirii, până în prezent, doar femeile au devenit astfel de Călăuze spirituale, poate datorită faptului că au instinct matern, în sensul de grijă spirituală și Dragoste pentru oameni. Deși atât femeile, cât și bărbații pot fi Călăuze. Numai că bărbații, odată ce au realizat eliberarea spirituală și, îndată ce li s-au deschis tărâmurile supreme, au părăsit repede această lume materială, cum se spune, fără întârziere și fără empatie pentru soarta oamenilor rămași aici.

Anastasia: Este interesant cum, chiar și în aceste chestiuni, femeile sunt femei și bărbații bărbați... Voiam să împărtășesc alte câteva descoperiri legate de Allat. În Cunoștințele despre care ne-ați vorbit,

și pe care le-am consemnat în cartea „Sensei IV”, ați menționat, de asemenea, valoarea fundamentală a timpului Allat, care este de **12 minute**, sau, mai exact, **11 minute, 56.74 de secunde**. Am dat întâmplător peste informații despre un templu din timpul domniei faraonului Ramses II, care a fost sculptat într-o stâncă din Egipt, lângă râul Nil. În anii '60 ai sec.XX, datorită construcției unui baraj, templul a fost mutat cu 65 de metri mai sus decât locația anterioară, pe aceeași stâncă. Ca urmare, de două ori pe an, se poate observa următorul fenomen optic: pe 22 februarie și pe 22 octombrie, la exact ora 6:00 dimineața, prima rază a soarelui pătrunde în templu prin intrarea obișnuită, și ajunge la nișa de cult a sanctuarului. Apoi, raza zăbovește pe statuia zeului Amon-Ra timp de 6 minute și iluminează statuia lui Ramses II timp de 12 minute. De menționat faptul că, pe 22 februarie, lumina îi cade acestuia pe piept, iar, pe 22 octombrie - pe coroană.

Rigden: Oamenii adoră să-și immortalizeze propria importanță, chiar și într-o bucată de piatră, și să folosească Cunoștințele spirituale pentru a-și satisface mândria.

Anastasia: Din păcate... Și deci, privind simbolurile. Un crescent, așa cum ați menționat, era deseori pictat cu o stea, în loc de un cerc. Dar steaua putea fi cu cinci colțuri, cu șapte și cu opt colțuri, desenată fie ca o figură geometrică, cu proiecții ascuțite, fie doar ca raze radiind din centru.

Rigden: În esență, o stea deasupra unui crescent întărește ceea ce este deja puternic: este Allat în Allat.

Însă, o astfel de reprezentare este, de asemenea, folosită ca o indicație adițională a uneia dintre puterile Allat. Din vremuri străvechi, diverse stelele cu multe colțuri au, de asemenea, propriile particularități în interpretarea simbolismului lor. Steaua cu șapte colțuri este un simbol al celei de-a șaptea dimensiuni. Steaua cu opt colțuri este un simbol al rombului (un cub așezat pe un colț, ca un simbol al transformării omului într-o ființă spirituală, evadarea în lumea spirituală). Iar **steaua cu cinci colțuri** este *un semn lucrător*, asociat cu puterile Allat (manifestate la nivelul celei de-a cincea dimensiuni); aparține grupului semnelor lucrătoare pozitive. Dar astfel de subtilități sunt înțelese doar de către oamenii care lucrează cu semne în lumea invizibilă.

Semnul stelei cu cinci colțuri activează în om (la nivel subconștient) un sentiment de dreptate și speranță pentru viitor și, de asemenea, încurajează oamenii să se unească. Dar, din păcate, aceste calități unice ale semnului au fost folosite deseori și continuă să fie exploatate în scopuri personale de către oamenii care slujesc rațiunii Animalice. Asta este, desigur, o forță slabă, comparativ cu semnul „**AllatRa**”, dar, chiar și așa, atunci când este folosită în masă, dă un anumit rezultat, legat de o anumită influență asupra oamenilor, și o schimbare în evenimentele lumii tridimensionale. În cazul stelei cu cinci colțuri, indiferent dacă este orientată cu vârful în sus sau în jos, va fi tot un semn al puterii creatoare Allat. Singura întrebare este pe ce anume este irosită această putere suplimentară, sau, mai degrabă, unde este redirecționată de către oamenii care o dobândesc.

Anastasia: Într-adevăr, steaua cu cinci colțuri a fost folosită din cele mai vechi timpuri, în diferite forme de rotație. Imaginea sa cea mai veche (dacă vorbim despre artefactele cunoscute până în prezent) datează de acum nouă mii de ani, și a fost găsită în Asia Minor, în cultura despre care am vorbit deja. În epoca neolitică, semnul stelei cu cinci colțuri era plasat deasupra capului Marii Zeițe, ca simbol al acesteia. Iar printre vechii egipteni, steaua cu cinci colțuri reprezenta „o zeitate”. Imagini ale stelei cu cinci colțuri deasupra capului unui taur, ca animal sacru, sunt cunoscute în unele credințe străvechi. Aici, semnul acestei stele a fost folosit atât cu vârful orientat în jos, ca un simbol spiritual pozitiv, conținând elemente ale semnului Allat (triunghiul central orientat în jos, ca un simbol al principiului feminin creator divin) și cu vârful orientat în sus, în aceeași interpretare semantică.

Din vremuri străvechi, steaua a slujit ca simbol al victoriei naturii spirituale asupra celei materiale. În mitologie, era folosită pentru a desemna uniunea dintre Cer și Pământ. Acest semn era popular printre popoarele Europei antice, ale Asiei (în mod special, sumerienii și persanii), Americii (aborigenii – indienii americani), și altele. Iar, judecând după ritualurile magice ale unuia sau ale altui popor, era unul dintre cele mai frecvent folosite simboluri. Semnul stelei cu cinci colțuri era pictat pe amulete pentru a proteja împotriva forțelor răului. Datorită limbii grecești, steaua este cunoscută astăzi drept „pentagrama”. În lumea modernă, steaua cu cinci colțuri este un simbol al multor state. În mod evident, deoarece Cunoașterea a fost pierdută, imaginea sa a început să fie interpretată în mod ezoteric, din mintea omenească, și steaua cu

vârful orientat în sus este considerată un semn al „Magicianului Alb”, în vreme ce o stea orientată în jos, un semn al „Magicianului Negru”.

Rigden: O astfel de diferențiere este cu adevărat o interpretare din mintea „omenească”. Dar a apărut, deoarece puterea creatoare Allat, accesibilă prin acest semn, era folosită în scopuri negative. Semnul stelei oferă doar un impuls pozitiv, o izbucnire de energie în sensul schimbării. Iar unde este, mai târziu, direcționată de către oameni, este o chestiune de alegere umană. Iată un exemplu simplu: de-a lungul istoriei, semnul stelei cu cinci colțuri a fost folosit deseori pentru a se realiza revoluții și lovituri de stat. Steaua încuraja o izbucnire pozitivă în rândul maselor, oferea motivație și inspira la acțiune, stimulând în același timp, în oameni, o dorință către mai bine, în ceea ce privește viziunea lor interioară asupra lumii. De aceea, oamenii ținteau spre aceste transformări în societate cu credință, cu o atitudine pozitivă, speranță într-o viață mai bună și în viitor, cu o dorință de a găsi mult așteptata Libertate. Acesta este exact efectul manifest al acestui semn asupra maselor. Dar unde și cu ajutorul căror directive era toată această putere redirecționată de către liderii unor astfel de lovituri de stat? Normal, către puterea rațiunii Animalice, care substituie noțiunile aspirațiilor spirituale ale oamenilor cu implementarea programelor sale materiale. Așa se întâmplă că, în lovituri de stat și revoluții, oamenii încearcă să răstoarne un tiran, în speranța de a-și câștiga Libertatea, dar, de fapt, „aleg” un alt tiran, fără să realizeze că nimic din ce așteaptă nu se va schimba în timpul vieții lor, și că nu va fi nicio Libertate de felul aceleia la care fiecare Suflet visează. Astfel de

substituții de la rațiunea Animalică nu sunt înțelese nici măcar de cei care înscenează aceste „spectacole” de masă, folosind resurse omenești uriașe (putere). Oamenii își irosesc puterea unică a atenției și timpul, în cele din urmă, pentru a întări puterea rațiunii Animalice în lumea materială, în care trebuie să trăiască, chiar și pentru scurt timp. Și cu cât este mai mare puterea naturii Animalice, cu atât mai mult ei uită de natura Spirituală, pierzând adevărata înțelegere a Libertății reale și sensul propriei vieți.

Anastasia: Da, când se pierde Cunoașterea spirituală primordială, nu este nicio înțelegere a ceea ce facem și ce creăm pentru noi înșine, prin alegerile noastre.

Rigden: Oamenii ar trebui să se uite mai atent la istorie și la lumea din jurul lor. În primul rând, pentru a înțelege greșelile trecutului și ale prezentului, în așa fel încât să nu le mai facă în viitor, pentru a decide vectorul vieții lor, și pentru a aborda această chestiune cu o înțelegere deja profundă a propriului sine și a societății în care trăiesc.

Anastasia: Nu degeaba se spune, Cunoașterea este putere! În această privință, aș vrea să ne întoarcem la conversația despre practicile spirituale primordiale. În special, v-aș fi recunoscătoare dacă le-ați spune cititorilor despre **meditația „Piramida”**, clasificată printre practicile spirituale fundamentale. Sper că această meditație îi va ajuta pe oameni, așa cum ne-a ajutat și pe noi la vremea noastră, să înțelegem realitatea, să obținem o experiență spirituală personală

în cunoașterea propriului Suflet și, datorită celor mai profunde sentimente, să ajungem la înțelegerea a ceea ce este cu adevărat Libertatea reală.

Rigden: Se poate.

Anastasia: Dar, înainte de a continua cu tehnica realizării acestei meditații unice, aș vrea să clarific cu dvs. unele momente semnificative pentru cititori, în primul rând, cele legate de înțelegerea a ceea ce este o stare modificată a conștientului în timpul meditației. Știți, am întâlnit astfel de cazuri, când oamenii, chiar și după ce au citit cărțile, făceau meditațiile, ca s-o spunem blând, doar cu imaginația. După o discuție detaliată, a rezultat că pur și simplu nu au înțeles ce este cu adevărat o meditație, ce este în practică o stare modificată a conștientului, deși citiseră mult despre asta. În unele cazuri, oamenii, crezând că meditează, de fapt, rămâneau practic în starea de trezie, tipică pentru ei în timpul zilei, fără să se deranjeze să treacă într-o stare diferită de conștient. De aceea, deseori, în timpul acestui exercițiu condițional, ei aveau gânduri despre chestiuni actuale, despre munca lor curentă, despre viața de zi cu zi, despre experiențele cotidiene și așa mai departe, adică diverse gânduri care le distrag atenția. Normal, o astfel de meditație, ca teorie, se întâmpla doar în imaginația lor. În alte cazuri, oamenii pur și simplu adormeau, în loc să mediteze. În general, se întâmpla după ce deveneau epuizați după o zi de lucru și, apoi, se așezau să mediteze. Somnul este, de asemenea, cunoscut ca fiind una dintre stările alterate de conștient. Deci, ei confundau asta cu meditația, și, din

acest motiv, făcând un astfel de „efort de voință”, în sensul că se forțau să mediteze, în ciuda faptului că erau oboșiți după o zi de muncă, de fapt, nu vedeau niciun rezultat.

Rigden: Acești oameni trebuie să înțeleagă ce sunt stările modificate ale conștientului, ce fel pot fi și care este diferența dintre acestea. Aceste stări modificate ale conștientului, cum ar fi somnul sau meditația, sunt caracterizate prin relaxarea completă a corpului, calm mental și somnolență. Dar acesta este doar un indicator al *începutului unei stări modificate a conștientului*. Separarea vine mai târziu: unii oameni se cufundă în meditație (un control conștient al proceselor subtile ale lumii invizibile), în timp ce alții adorm (starea de inconștiență).

Anastasia: Asta spuneam și eu! Cu alte cuvinte, oamenilor le lipsește înțelegerea practică reală a ceea ce este o meditație adevărată și cum are ea loc în realitate.

Rigden: I-aș sfătui pe acești oameni, în primul rând, să înțeleagă ce este antrenamentul autogen elementar, să învețe să-și relaxeze corpul, să-și controleze gândurile, să practice menținerea atenției focusată pe un singur lucru pe perioade lungi de timp, și apoi să treacă la practicarea meditației, adică, la o imersiune mai profundă într-o stare modificată a conștientului; să învețe tehnicile primare de meditație, pe care le-ai descris în prima carte „Sensei” și în celelalte cărți din serie, și, doar apoi, să înceapă să stăpânească practicile spirituale fundamentale.

Anastasia: Sunt de acord cu dvs., oamenii sunt diferiți, și, în timp ce unii prind repede esența, alții au nevoie de timp să deslușească totul mai în detaliu. Dar, de cele mai multe ori, oamenilor pur și simplu le lipsesc cunoștințele de bază despre propriul sine și despre mecanismele generale ale funcției creierului în diferite stări ale conștientului. Știu că dvs. dețineți cunoștințe unice în domeniul neurofiziologiei și al funcționării creierului uman. Ați putea elabora asupra subiectului stărilor modificate ale conștientului, sau, cel puțin, să orientați cititorii către informații care pot fi accesate public, sau să împărtășiți cunoștințe care pot fi făcute publice?

Rigden: Ei bine, poate, doar în limitele înțelegerii științei moderne cu privire la funcționarea creierului, în așa fel încât să fie mai clar oamenilor ce se intenționează și în ce direcție ar trebuie realizată cercetarea. Așa cum se știe, funcționarea creierului este asociată cu undele electromagnetice. Creierul poate opera în moduri diferite, fiecare fiind caracterizat de către o anumită stare psihică și fiziologică a conștientului. Omul, ca Personalitate, datorită concentrării atenției sale, poate controla câteva astfel de stări ale conștientului. În viața de zi cu zi, el este, de cele mai multe ori, într-una dintre aceste stări, care, în cercurile științifice, este numită starea de trezie. Oamenii de știință, măsurând activitatea electrică a creierului de-a lungul timpului, numesc în mod convențional **starea de trezie activă**, beta ritm (ritmul β). Intervalul său de frecvență este de la 14 la 35 de Hz, iar voltajul este de 10-30 mkV. Undele beta sunt considerate unde rapide, și ele sunt fluctuații de amplitudine mică ale

potențialului per ansamblu (sumar) al creierului. Pe electroencefalogramă, tiparul undelor seamănă, vorbind la modul relativ, cu „triunghiuri” cu vârfuri ascuțite. Ritmul beta este înregistrat în general în timpul funcționării regiunilor frontale-centrale ale creierului. Însă, când persoana este atentă la ceva nou, neașteptat, la orice informație pe care o aude, la o activitate mentală intensă, sau la o excitație emoțională puternică, acest ritm crește și se poate extinde la alte părți ale creierului. Ritmul beta este tipic pentru funcționarea creierului, atunci când persoana lucrează mental, este stresată emoțional și se află sub influența a diverși iritanți.

Per ansamblu, trebuie menționat că o astfel de noțiune ca oboseala nu este tipică pentru creier. Trebuie pur și simplu să înțelegem cum funcționează, și să trecem de la o activitate la alta în timp util, și să fim capabili să schimbăm calitatea stărilor de conștient la momentul potrivit. Viața de zi cu zi implică în mod constant autoreglarea psihologică a persoanei, autoreglare de care, întâmplător, depinde și starea generală a corpului. De-a lungul zilei, persoana este influențată de diverși factori externi, cum ar fi, de exemplu, sunetul și lumina, ca să nu mai menționăm efectele lumii invizibile. Toți aceștia sunt iritanți zilnici care, într-un fel sau altul, afectează procesele fiziologice și alte procese biologice ale vieții omului.

Anxietatea excesivă, mânia, iritabilitatea și oboseala psihică sunt însoțite de tensiunea mușchilor feței, ai gâtului, brațelor, și așa mai departe. La rândul său, un mușchi tensionat devine, de asemenea, o sursă de impulsuri de excitație. Sarcina persoanei care face un

antrenament autogen sau se autoreglează pentru o meditație este să limiteze fluxul semnalelor excitante. De aceea, stă într-o poziție confortabilă, în liniște (elimină orice stimul sonor), închide ochii (elimină impactul surselor de stimuli vizuali), își mută atenția de la diverse gânduri de zi cu zi, experiențe și griji, către pacea interioară și liniște (adică, în măsura în care este posibil, elimină influența directă a lumii invizibile). În continuare, se concentrează pe relaxarea mușchilor (elimină un alt canal de excitație) și, apoi, ajunge la starea de liniște completă. În acest mod, persoana își reajustează modul de lucru al psihicului și, în consecință, a sistemului nervos. Datorită acestui autoreglaj, se poate controla prin intermediul comenzilor mentale clare către propriul sine (auto-raporturi).

Anastasia: Disciplina mentală deschide oportunități deosebite pentru om. În starea de meditație, acesta poate controla acele mecanisme ale structurii sale energetice complexe, care nu sunt accesibile în alte stări (inclusiv starea de trezie). Firesc, când realizează o tehnică meditativă corect, observă o izbucnire spirituală, revelații, dezvoltarea cunoașterii intuitive, ca și „efecte secundare” ale acestei activități: o explozie de energie, bună dispoziție, și o creștere în creativitate care, la rândul său, are un efect pozitiv asupra stării generale a persoanei.

Rigden: Absolut. Toate aceste mecanisme trebuie înțelese. Atenția în meditație se aseamănă cu curentul electric în rețea: ce conectezi la el, e ceea ce va funcționa. De aceea, este important să menții focusul atenției pe procesele principale care au loc în meditație. În general, persoana care face o practică spirituală

poate fi comparată cu un pilot militar care execută o misiune de luptă într-un avion de luptă supersonic. Inițial, pilotul exersează toate acțiunile pe simulatorul de zbor (simulator aeronautic) până la punctul de automatizare. Asta se poate compara cu o persoană care tocmai a început să învețe stadiile primare ale meditației. Respectiv, procesul de relaxare, deconectarea de gânduri străine, imersiunea în starea de meditație, senzațiile primare de la nivelul corpului fizic, cum ar fi căldura din plexul solar sau o ușoară furnicătură în zona chakranelor, sau mișcarea energiei de-a lungul brațelor, și așa mai departe. Acest stadiu poate fi numit, în principiu, stadiul primar: de la idei doar teoretice despre meditație, la obținerea primelor abilități practice.

A doua etapă în învățarea practicilor meditative este similară, vorbind la figurat, cu un pilot obținând experiență practică chiar în aer, când intră într-o mașină de luptă și se antrenează în zbor. Aici, ajunge să înțeleagă că să controlezi un avion de luptă în aer nu este chiar același lucru cu a face aceleași exerciții pe un simulator și imitator pe pământ. Diferența semnificativă este nu în tehnică, dar în senzațiile și în înțelegerea procesului de zbor și a vieții într-un spațiu complet diferit – cerul. La fel ca pilotul, meditatorul înțelege diferența substanțială între cunoștințele teoretice și cele practice, când lucrează asupra sa zilnic și își controlează natura Animalică. Persoana începe să se schimbe. Țasta este cel mai important lucru, deoarece meditația este doar un instrument! Altfel spus, ea începe să-și controleze gândurile în viața de zi cu zi, să le păstreze curate, să-și urmărească reacțiile psihologice, și să evite negativitatea în propriul conștient.

Când persoana nu își controlează gândurile, blamează pe toată lumea pentru necazurile și problemele sale, îi condamnă pe toți, este nemulțumită, învață pe toată lumea, fără a practica ea însăși ceea ce predică, și așa mai departe. Dar când persoana începe să lucreze asupra sa, își mută atenția nu către exterior, ci către cauzele sale interne, de ce percepe și reacționează la lumea înconjurătoare tocmai în acest mod și nu altfel. Persoana începe să înțeleagă de ce cedează acestor provocări externe și cum ar putea să-și distragă atenția de la dorințele sale egocentrice numeroase, de la momentele de resentiment și agresiune a naturii Animalice, cum s-o mute către Entitatea frontală și către cele mai profunde sentimente venite de la Suflet, și cum să rămână pe unda spirituală. Deci, când persoana lucrează astfel asupra sa zilnic, fără să facă vreo concesie către natura Animalică, atunci, în meditații, i se deschide un nivel de percepție complet nou. Începe să înțeleagă ce este meditația, să intre în acest proces neobișnuit pentru ea. Persoana învață să lucreze și să se afle într-o stare complet diferită a conștientului, diferită de starea de trezie și de somn, adică, să simtă în practică această diferență între stările de conștient, să înțeleagă lumea prin intermediul celor mai profunde sentimente și al Cunoașterii intuitive, care nu este un produs al logicii.

Și, în sfârșit, a treia etapă este atunci când pilotul militar realizează o misiune de luptă în zbor, pe un avion de luptă supersonic. Nu se mai gândește la mecanismele de operare a avionului, pur și simplu le inițiază în mod automat. Nu se mai gândește la spațiul neobișnuit în care se află – trăiește deja în acest spațiu. Pilotul simte fiecare mișcare a aparatului de

zbor și atenția sa este focusată pe cel mai important lucru: să ducă la bun sfârșit misiunea de luptă. La fel și o persoană care este angajată serios în practici spirituale. În această etapă, ea își formează obiceiul de a-și controla natura Animalică, inițiază mecanismele meditative automat, cu ordine mentale clare, și realizează meditația propriu-zisă exclusiv prin sentimentele cele mai profunde, fără niciun gând. Mecanismul practicilor spirituale (presupunând că individul lucrează serios asupra sa în viața de zi cu zi) aduce persoana la un nivel de percepție complet diferit, incluzând dimensiunile a 4-a, a 5-a sau a 6-a, din perspectiva Observatorului din partea naturii Spirituale. Acesta începe să exploreze lumea familiară a materiei și lumea energiilor subtile doar prin intermediul celor mai profunde sentimente, nu cu logică și gânduri materiale. Până la urmă, gândurile sunt un produs al materiei, nimic mai mult. Însă, sentimentele spirituale, cele mai profunde, sunt de o calitate a percepției complet diferită, un domeniu complet diferit al Cunoștințelor atotcuprinzătoare, este ceea ce oamenii numesc iluminare.

Anastasia: Dincolo, dobândești o claritate uimitoare și precizie a înțelegerii proceselor care au loc acolo. Cu toate acestea, după o meditație, când încerci să le explici altora ce ai experimentat, realizezi că este imposibil să comunici cu precizie ce ai simțit în acea dimensiune, prin imagini și asocieri familiare. Datorită acestui lucru, realizezi că există o diferență semnificativă în viața ta de zi cu zi, între procesele reale și jocul minții – acele asocieri cu care logica operează din perspectiva percepției materiale a lumii. Da, când începi să experimentezi toate acestea în practică și

intri în contact cu adevărata realitate, atunci realizezi într-o manieră matură de ce fiecare zi pe care o petreci în lucrul spiritual cu sinele este atât de importantă, și pe ce fel de gânduri și fapte îți irosești puterea atenției în fiecare zi. Până la urmă, totul are consecințe inevitabile, în primul rând, pentru Sufletul tău și pentru Personalitatea ta.

Rigden: Fără îndoială, așa este. Natura Animalică adoarme Personalitatea în diverse iluzii, învăluindu-i conștientul cu vălul gros, cețos al existenței materiale. Această ceață poate fi risipită doar prin dezvoltarea spirituală personală a omului, atunci când, datorită experienței dobândite, începe să înțeleagă ce este adevărata realitate. La modul figurat, procesul creșterii spirituale a omului, autocontrolul său și autoperfecționarea pot fi comparate cu crearea condițiilor pentru creșterea unei semințe a unui copac, plantată în pământ. Sămânța, ca parte a unui fruct care, odată ce s-a copt în mediul atmosferic (cerul), reprezintă în mod convențional Sufletul. Iar pământul reprezintă condițiile pământești externe pentru Suflet, adică gândurile și acțiunile noastre în lumea materială. Condițiile pe care le creăm pentru noi înșine (fie că avem o secetă, un îngheț, lăsăm prea multă umezeală în sol, sau creăm condiții normale pentru ca sămânța să crească), ca să spunem în felul ăsta, pentru dezvoltarea noastră spirituală, așa va fi și rezultatul. Până la urmă, dacă nu ai grijă de sămânță, ea poate muri, și nu vor mai ieși nici copac, nici fructe din el. Și dacă ai grijă de sămânță, aceasta are o șansă să încolțească din pământ, să-și croiască drum în aer liber, unde va experimenta influența unui alt mediu, care este complet diferit de pământ. Dar în același timp, își va păstra rădăcinile

în pământ, continuând să simtă efectele acestuia, deși nu atât de mult ca înainte, doar că în noua sa calitate. Altfel spus, în timpul vieții persoanei în spațiul tridimensional, Personalitatea are abilitatea de a se dezvolta spiritual și de a obține fuziunea cu Sufletul, prin urmare, plecând spre Eternitate. Desigur, „sămânța”, „pământul”, „copacul”, „cerul”, „cunoașterea”, „dezvoltarea” – acestea sunt toate cuvinte din asocierile omenești, deoarece, așa cum corect ai observat, în practică, când persoana începe cu adevărat să pătrundă și să cunoască cealaltă lume, înțelege mult mai mult decât poate fi exprimat în cuvinte.

Deci, vorbind la figurat, meditația este un instrument cu care se pornește sistemul navigației spirituale, al structurii umane complexe. Asta ajută la coordonarea direcției mișcării spre scopul final (eliberarea spirituală), la evitarea diverselor deviații de-a lungul traseului, și la obținerea unei mai bune calități a mișcării. Și, de vreme ce omul este o structură energetică vie, aceasta evoluează ca rezultat al folosirii unor astfel de instrumente precise, datorită dezvoltării spirituale a operatorului însuși, cel care are controlul – Personalitatea.

Anastasia: Da, în știința contemporană, încă este o lipsă de înțelegere cu privire la importanța proceselor care au loc în starea meditativă.

Rigden: Păi, oamenii de știință încă privesc meditația în sine ca pe o stare de „trezie calmă”; în creierul uman, aceștia observă, folosind tehnologia care le este disponibilă astăzi, un ritm de o frecvență specifică, ritmul alfa, care este mai pronunțat în zonele occipitale

ale capului (zona de lângă epifiză (glanda pineală)). În principiu, se presupune că ritmul alfa corespunde oscilațiilor ritmice ale potențialului cu frecvența de la 8 Hz la 13 Hz (amplitudinea medie de 30–70 μ V). Deși, în realitate, această gamă se întinde de la 7 Hz la 13 Hz în meditație. Trebuie să înțelegem, de asemenea, că, atunci când persoana are gânduri și acordă atenție acestora, acest ritm reduce amplitudinea oscilației, în sensul că slăbește sau dispare, și este înlocuit de către un ritm diferit.

Anastasia: De la 7 la 13... Aceste numere sunt destul de interesante, mai ales dacă faci anumite comparații. În mod interesant, 7 și 13 sunt numere semnificative în mitologia multor popoare. În simbolismul cunoștințelor secrete, cifra șapte indică dimensiunea a șaptea, care este importantă din punct de vedere spiritual pentru oameni. În mitologie, aceasta era asociată cu descrierea ideii de Univers, era folosită ca principala valoare numerică pentru a descrie copacul vieții, numărul complet al panteonului divin, și caracteristica universală a aproape tot ce se numără în spațiul mitologic, printre diferitele popoare ale lumii. În mod interesant, în timpul anumitor practici spirituale, câteodată, meditatorul va observa procesele și fenomenele care sunt reflectate ca asocieri la baza unor anumite mituri. Aparent, în vremurile străvechi, pentru a-și transmite cumva propria experiență spirituală către generațiile viitoare, oamenii capturau cele mai importante momente prin imagini asociative în mituri, legende, parabole și povești.

Rigden: Ai punctat absolut corect faptul că, în anumite meditații, oamenilor li se descoperă, ca să

spunem așa, structura neobișnuită a acestei lumi. Cum se poate explica celor care nu știu despre existența proceselor din lumea invizibilă? Doar prin asocieri pe care cei care ascultă le pot înțelege. Până la urmă, mitologia popoarelor lumii este o încercare a oamenilor de a înregistra cunoștințele despre lumile vizibile și invizibile, informația despre trecut, și experiența spirituală a umanității în forme asociative, care sunt clare pentru generațiile viitoare.

Anastasia: Și numărul 13?! Pe lângă faptul că semnifică un cerc de putere complet (12 +1), servește și ca număr special, de exemplu, în geometria spațiului. Ați menționat cândva conexiunea directă a geometriei cu fizica, în cursul unei conversații privind geometria spațiilor Universului. La momentul respectiv, ați menționat cunoștințele de geometrie care au fost odată date oamenilor, cu mult timp în urmă, inclusiv cele despre poliedrele semiregulate în spațiul tridimensional.

Printre acestea, sunt cele 13 corpuri arhimedice, așa cum sunt numite astăzi. Știți, în mod surprinzător, am studiat acest subiect cu mult timp în urmă, când încă eram în școală. Îmi amintesc clar această definiție: poliedrele semiregulate sunt poliedre, ale căror fațete sunt poligoane regulate, în vreme ce unghiurile poliedrice de la vârfuri sunt simetrice. Dar, doar mulți ani mai târziu, am început să privesc aceste cunoștințe, după povestirea dvs., dintr-un unghi complet diferit, cu interesul unui cercetător. Încă nu-mi iese din minte în ce succesiune complexă, armonioasă în înțelesul său sacru, ați plasat atunci cele 13 corpuri arhimedice!

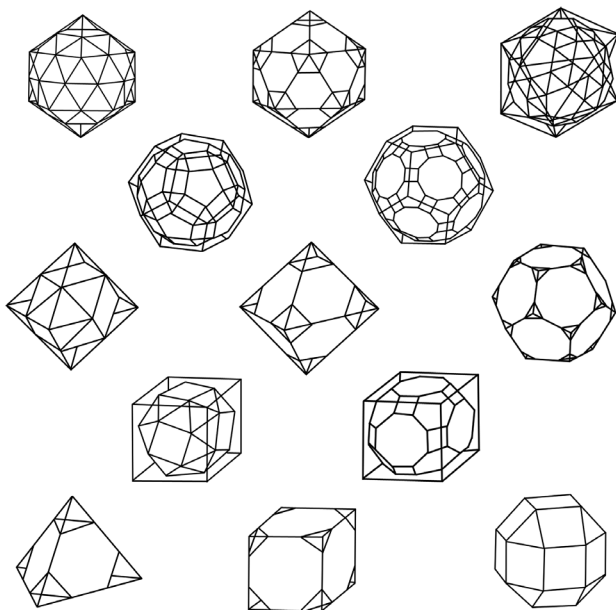

Figura 60. Aranjamentul primordial al celor 13 poliedre semiregulate.

Până la urmă, toate simbolurile și semnele de bază sunt observate în această ordine, precum și diagrama desenului de ansamblu, sub forma *crucii oblice*, constituită din corpurile înseși, mai mult, cele patru Entități și centrul sunt marcate. Există o evoluție de la forme simple la forme mai complexe. Oamenii, pe de altă parte, așează aceste poliedre semiregulate într-o manieră ușor diferită, raportându-se la faptul că acestea erau menționate în lucrările cărturarului grec antic Arhimede. Dar astăzi nu este niciun secret faptul că descoperirea acestor cunoștințe este doar atribuită numelui lui. De regulă, există un element tipic pentru aceste cazuri, care spune că dovezile respectivului cărturar antic cu privire la această chestiune, s-au pierdut. M-am întrebat, de unde să fi știut despre cele 13 figuri?

Arhimede provenea dintr-o familie nobilă, studiind în mod independent diferite științe, inclusiv geometria. În cel mai mare centru cultural de la acea vreme, orașul egiptean Alexandria (care era pe atunci sub dominația grecilor), după cum se știe, vestita bibliotecă a Alexandriei (Mouseion din Alexandria) fusese deja înființată la momentul respectiv. Era o instituție de învățământ superior, de importanță internațională, acolo fiind păstrate cărți străvechi unice (pergamente) din diferite țări. Se știe că, ulterior, Arhimede a lucrat acolo. Am făcut unele cercetări în sursele istorice, unde mai erau menționate astfel de cunoștințe despre poliedre și figuri spațiale în acele vremuri sau mai devreme. Așa cum ați recomandat, m-am uitat în mărturiile scrise ale hitiților (poporul indo-european care a trăit în partea centrală a Asiei Minor în al II-lea mileniu î.e.n). Hitiții primiseră cunoștințele matematice de la babilonieni. Adică, aproximativ, cu cincisprezece secole înainte de matematicienii greci antici Pitagora, Euclid și Arhimede, oamenii cunoșteau deja aceste concepte, cum ar fi, de exemplu, ridicarea unui număr la putere, tabelele rădăcinilor pătrate și cubice, formulele de calcul al ariei triunghiului, trapezului, cercului; al volumului cubului, paralelipipedului, conului, a piramidei obișnuite și trunchiate, ca și al altor forme spațiale. Într-adevăr, oamenii posedau toate aceste cunoștințe din vremuri străvechi. Judecând după construcțiile monumentale, acestea erau, de asemenea, folosite de către egiptenii din vechime, de către sumerieni, indieni, locuitorii Mezoamericiei, și de alte popoare străvechi.

Am citit, de asemenea, informațiile despre poliedrul în formă de stea, în special, corpurile Kepler-Poinsot, despre octaedrul stelat, redescoperit pentru lumea

modernă de vestitul om de știință Leonardo da Vinci. Se crede că formele erau sugerate oamenilor de către natura însăși. Dar aveți dreptate, cel fel de forme sunt ele? Acestea sunt chiar simboluri și semne! Să luăm ca exemplu triunghiul, piramida, cubul, steaua, și așa mai departe. Acum înțeleg mai bine nu numai principiul influenței prin intermediul semnelor lucrătoare, dar și de ce și cum au fost folosite anumite simboluri, în vederea unei transmiteri mai precise a unei anume tehnici meditative.

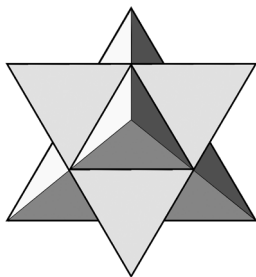

Figura 61. **Octaedrul stelat al lui Leonardo da Vinci**

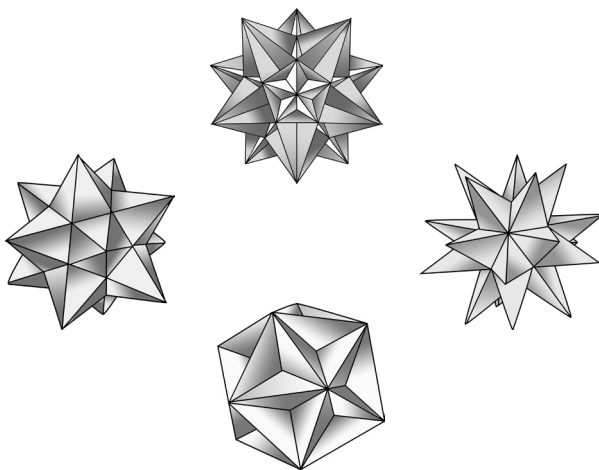

Figura 62. **Poliedre în formă de stea:
corpurile Kepler-Poinsot**

Acum, oamenii au o oportunitate de a-și extinde cunoștințele, atât în domeniul macrocosmosului, cât și microcosmosului, de a explora natura la nivelul structurii moleculelor, atomilor și la nivelul organizării mai subtile a microcosmosului. În mod surprinzător, totul este fizică, totul este undă fixând o anumită formă de existență! Să luăm cristalele de gheață sau cristalele de rocă (quartz). Acestea seamănă deseori cu un creion ascuțit, adică, au forma unei prisme hexagonale cu apexul sub forma unei piramide hexagonale.

Totul în lumea materială are o anumită poziție în spațiu. La un moment dat, am devenit interesată de efectul undelor sonore asupra particulelor mici, în special, asupra nisipului uscat plasat pe suprafața unei plăci care vibrează. În mod uimitor, sub efectul vibrației, nisipul începe să se alinieze în ornamente geometrice regulate. Iar forma lor depinde direct de frecvența sunetului! Voi clarifica pentru acei cititori care nu știu că astfel de ornamente se numesc figuri Chladni, după numele savantului german care le-a descoperit, care lucra în domeniul acusticii experimentale, la sfârșitul sec. XVIII, începutul sec. XIX. Astăzi, rezultatele cercetării sale sunt folosite pentru a studia frecvențe specifice diaframelor telefonului, difuzoarelor și microfoanelor.

Rigden: Sunetul și semnele de formă geometrică regulată sunt domeniul fizicii pure, și, ca urmare, primul indicator al înțelegerii de către omenire a misterului Sunetului global și a semnelor lucrătoare. De fapt, acestea sunt descoperiri științifice bazate pe ce era cunoscut oamenilor în vremuri străvechi și ce a fost înregistrat în legendele diferitelor popoare.

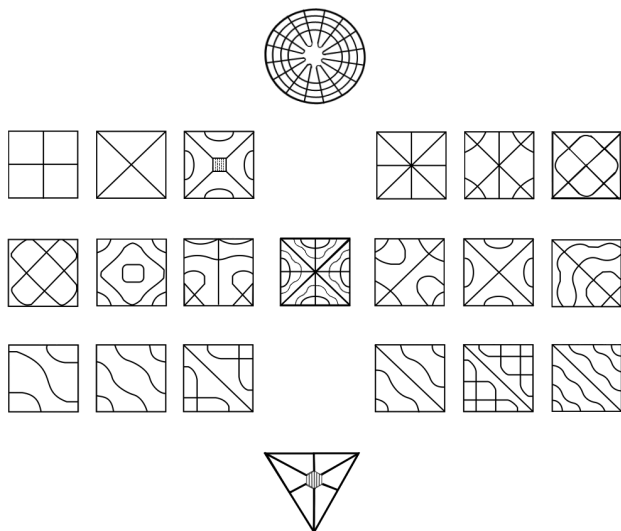

Figura 63. **Figuri Chladni.**

Tiparul geometric al particulelor mici, după influența unei unde sonore de o anumită frecvență

Anastasia: Da, asta îmi amintește de informația unică privind Sunetul Primordial, pe care ați menționat-o în timp ce ne spuneți despre Graal – un fel de „bilet de trecere” spre lumea spirituală, lumea lui Dumnezeu. Am consemnat-o în cartea „Sensei-IV”. Ați spus că formula Sunetului Primordial constă în anumite *semne lucrătoare*. Activarea lor duce la manifestarea unei superputeri – o combinație între Lotusul Primordial și Allat. Când te gândești la asta din perspectiva Cunoștințelor deja știute, de exemplu, în fizică, geometria spațiului, timpul global, și informația structurată (cărămizile informaționale fundamentale), înțelegi mai bine profunzimea Cunoștințelor pe care le-ați dat lumii.

Rigden: Cel care pătrunde fără frică adâncurile, mai devreme sau mai târziu, descoperă Adevărul. Fiind la suprafață, se poate observa doar o reflecție deformată a ceea ce este ascuns în adâncuri...

Anastasia: Da, pentru a cunoaște Adevărul, este necesar să-i pătrunzi profunzimea, fapt care este posibil doar din perspectiva Observatorului din partea naturii Spirituale. Așa cum spuneau înțelepții, pentru a cunoaște Adevărul, trebuie să uiți de tine... Am vrut, de asemenea, să spun câteva cuvinte despre fractalii din natură (de la cuvântul latinesc „fractus”, însemnând „fracționat”), aceste figuri geometrice sunt similare cu ele înseși în interior, fapt pe care l-ați menționat într-una din conversații. Fractalii chiar reprezintă o întreagă lume minunată de structuri și forme spațiale neașteptate, de frumusețe și armonie! Mi-am extins cunoștințele și pe aceste subiecte. Se pare că sunt atât de multe lucruri pe care nu le știu despre lume, și cât de fascinant și folositor este acest proces de cunoaștere.

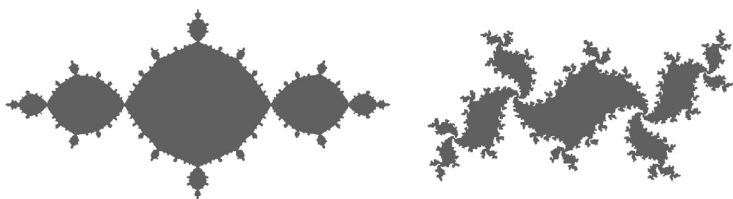

Figura 64. **Mulțimea Julia**

Un fractal este o figură geometrică în care se repetă unul și același motiv, la o scară descrescătoare consecutiv. Într-adevăr, un tipar care are una și aceeași structură se repetă destul de frecvent în natură. Asta se poate vedea prin mărirea sau reducerea obiectului

de studiu, oricât de mult. Proprietatea de autosimilitudine a fractalilor se regăsește în multe obiecte, sisteme și structuri naturale. De exemplu, în fulgi de zăpadă, nori, flăcări, în curgerea turbulentă a apei, în coroana copacilor, ADN, în sistemul circulator uman, și așa mai departe. Fractalii se găsesc în multe fenomene și procese naturale. Acesta este cumva un alt nivel de complexitate a geometriei spațiului, dar, după cum înțeleg eu, este departe de a fi cel mai complex, luând în considerare ce ne-ați spus cândva.

Așa cum m-ați sfătuit, m-am interesat și de realizările științifice moderne din domeniul geometriei fractale. Se dovedește că modelele fractale sunt folosite pe scară largă în multe domenii ale diferitelor științe. De exemplu, în cinetica chimică (de la cuvântul grec „kinetikos”, însemnând „cel ce mișcă”). Luând în considerare faptul că această zonă a chimiei fizice este legată de biologie și de alte zone ale științelor naturii, îmi pot imagina ce cantitate imensă de material de studiu există, inclusiv și în domeniul medicinei. Modelele fractale sunt folosite, de asemenea, pentru a crea structuri antenă, precum și în știința IT, pentru a îmbunătăți traficul, ca și pentru a comprima și a stoca informații într-o formă foarte compactă: oamenii de știință le consideră un viitor alternativ pentru Internetul modern.

În plus, modelele fractale sunt folosite în fizica nucleară și în astronomie, pentru a studia particulele elementare, procesele de pe Soare, și distribuția galaxiilor în Univers. Într-adevăr, proprietățile fractale se găsesc, de asemenea, în mișcarea *spiralată* a energiei, la care ne-ați atras atenția la momentul respectiv. Le-am găsit

în dovezile indirecte, atunci când fizicienii au observat comportamentul clusterelor fractale în câmpurile electrice și magnetice externe, cu formarea unei spirale, ca și în curgerile turbulente. Vortexurile mari dau naștere la vortexuri mai mici acolo, în timp ce acestea – la și mai mici, iar o astfel de diviziune a energiilor spiralate a fost observată până la acele limite vizibile, disponibile din punct de vedere tehnic pentru oamenii de știință.

Rigden: Când omul caută, găsește chiar mai mult decât se aștepta. Cunoștințele despre fractali sunt mai vechi decât își imaginează oamenii moderni. Doar că, în societatea umană, are loc procesul obișnuit de a împrumuta, de a ascunde și de a redenumi cunoștințele; se desfășoară jocurile obișnuite de vanitate, din generație în generație, de la un secol la altul.

Anastasia: Da, am citit despre fractalii algebrici ai lui Newton...

Rigden: Ei bine, acesta nu este cel mai interesant lucru din istorie... Amintește-ți de triunghiul Sierpinski – fractal propus de către matematicianul polonez la începutul sec. XX.

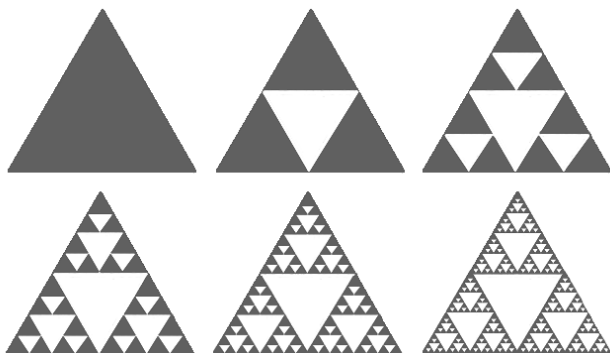

Figura 65. **Fractal „Triunghiul Sierpinski”.**

Procesul de construire a unui fractal în interiorul unui triunghi prin repetarea constantă a diviziunii în patru triunghiuri echilaterale egale.

Anastasia: Este acesta triunghiul în care se poate observa procesul repetiției triunghiurilor autosimilare, într-un sistem închis pe un plan?

Rigden: Absolut corect, așa numită recursivitate, de la latinescul „recursio”, însemnând o „revenire”.

Anastasia: Da, am citit despre asta. Îmi amintesc că am devenit interesată de cuvintele dvs. cu privire la fulgul de nea Koch, atunci când ați explicat acest proces matematic din perspectiva fizicii avansate. Am început apoi să caut informații despre acest fulg de nea, și am descoperit simultan alte informații, inclusiv despre acest triunghi similar cu sine.

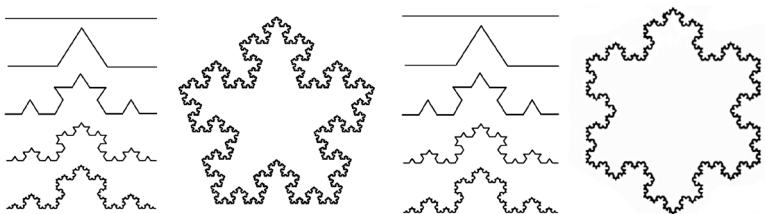

Figura 66. **Fractal „Fulgul de nea Koch”**

Două exemple ale procesului de transformare a unei linii într-un fulg de nea, prin intermediul diviziunii multiple a segmentului linear în trei părți egale și înlocuirea părții din mijloc cu două segmente noi de lungime asemănătoare.

Pentru mine, a devenit o descoperire foarte interesantă când am comparat toate aceste forme geometrice naturale ale lumii materiale cu Cunoștințele primordiale despre semnele lucrătoare, despre procesele

legate de dezvoltarea spirituală a omului, și, de asemenea, cu semnele și simbolurile pe care le-am descoperit când am explorat trecutul arheologic al omenirii. Inclusiv cele pictate de către reprezentanți ai diferitelor culturi, în vremurile străvechi, pe roci, vase de ceramică destinate ceremoniilor magice și rituale sau ritualurilor sacre, și așa mai departe...

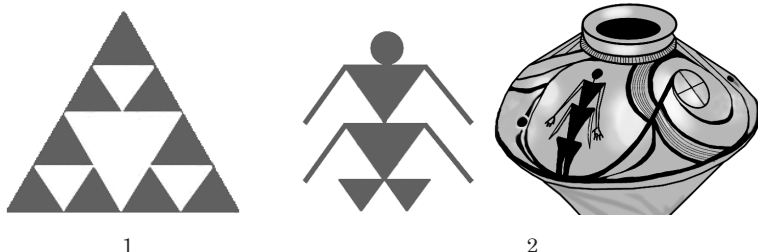

Figura 67. **Fractalii în imaginile civilizației Cucuteni-Tripolie:**

- 1) triunghiul Sierpinski este arătat, pentru facilitarea comparării imaginilor;
- 2) imagini pe ceramica Cucuteni-Tripolie (mil. VI-III î.e.n.; Europa antică): o schiță a dezvoltării spirituale a omului, datorită forțelor principiului feminin divin – Allat (triunghiul cu vârful orientat în jos), ieșirea în alte dimensiuni.

Rigden: Nu e nimic dificil aici. Dacă luăm simbolurile și semnele, de exemplu, ale civilizațiilor Cucuteni-Tripolie sau a Egiptului antic, și le combinăm cu informația despre lumile paralele, tunelare și meditația „Oglinzile astrale”...

Anastasia: Despre tunelare și meditația „Oglinzile astrale”?! Desigur, recursivitatea din fizică! Ce este un tunel astral? Este un exemplu clasic de recursivitate fără sfârșit, doar că în altă dimensiune... Două oglinzi care stau față în față creează două coridoare

din reflecțiile în scădere ale oglinzilor – în fizică, acesta este un exemplu cunoscut al repetiției infinite a fractalului. Și luând în considerare faptul că, în multe cazuri, ornamentele popoarelor străvechi repetă de fapt geometria spațiilor, rezultă că oamenii din vechime știau mai multe despre toate aceste procese decât știm noi, și asta în practică, nu în teorie!

Rigden: Doar că, în lumea modernă, majoritatea oamenilor a uitat scopul principal pentru care au de fapt nevoie de aceste cunoștințe; deci, din păcate, ei direcționează totul într-o înțelegere materială a lumii. De ce chiar și oamenii de știință, în timp ce lucrează cu materiale, procese și fenomene care constituie o parte a unui singur întreg, încă își pun întrebarea: „Care este sensul vieții mele?” Până la urmă, munca științifică ar putea în cele din urmă să ajute un om de știință să înțeleagă aspecte spirituale dacă, desigur, persoana se va preocupa de munca principală a vieții sale – dezvoltarea spirituală a sinelui. Mulți oameni care au trăit în vremurile străvechi, chiar și fără să posede astfel de informații detaliate despre lumea materială, pe care omul de știință modern le are, dar înarmați cu cunoștințe spirituale, au înțeles lucrul cel mai important: ce este lumea pământească și cum să se controleze pentru a merge dincolo de hotarele acesteia și să ajungă în lumea spirituală.

Reflecțiile în oglindă și aprofundarea, fie spre macrocosmos, fie spre microcosmosul lumii materiale, duc spre întrepătrundere, care dă naștere în persoană, ca un Observator înăuntrul sistemului, unei senzații de similaritate infinită a unei părți cu întregul. Dar aceste senzații sunt iluzorii,

deoarece materia este temporară și limitată în manifestările sale. Adevărata eternitate pentru om este ascunsă doar în Sufletul său – în acest ceva infinit de mic, care are o ieșire spre ceva infinit de mare, care formează zone de atracție și întrepătrundere reciprocă la propriile intersecții. Aceasta este adevărata similaritate infinită a unei părți față de întreg.

Anastasia: Da, în cuvintele dvs. este esența - Adevărul. Un sentiment lăuntric mi-a venit chiar acum, un fel de înțelegere adâncă a faptului că, în asta, sunt conținute principalele legi ale creației. Este o stare interesantă: o înțeleg clar, dar această realizare vine cumva din Suflet; sentimentul că este imposibil să-i cuprind toată imensitatea prin logică.

Rigden: Ei bine, astfel de lucruri pot fi înțelese doar prin intermediul celor mai profunde sentimente venite de la natura Spirituală. Nu va funcționa altfel. Până la urmă, structura omului în șase dimensiuni a fost creată ca forma cea mai convenabilă pentru ca noua Personalitate să cunoască lumea, în așa fel încât să aibă posibilitatea să se maturizeze spiritual și să se unească cu Sufletul. Subliniez faptul că structura a fost făcută special pentru *a cunoaște lumea*, și nu pentru o „viață eternă” în corpul material. Corpul nostru fizic este, de fapt, doar o parte a structurii, localizată în trei dimensiuni! Doar că, cu această structură, noua Personalitate își începe procesul de învățare.

Deci, se poate spune că fiecare persoană are ca premisă potențialul unui om de știință. Este pur și simplu important, în primul rând, să înveți să înțelegi această

lume din perspectiva Observatorului din partea naturii Spirituale, atunci și descoperirile epocale nu vor întârzia să apară. În ziua de azi, oamenii nu văd și nu înțeleg multe, chiar și în condițiile în care au aparate moderne. Sunt incapabili să cuprindă multe procese cu gândirea lor materială, de vreme ce încearcă să observe și să judece fenomene din interiorul unor sisteme foarte limitate ale celei de-a treia dimensiuni (ale corpurilor lor fizice, ale Pământului, și așa mai departe), și nu în afara lor. Deși oricine are această oportunitate – să cunoască lumea din perspectiva Observatorului din partea naturii Spirituale. Munca structurilor străvechi ale creierului în timpul practicilor spirituale, intrarea în contact cu lumea spirituală și înțelegerea misterelor creației nu pot fi înlocuite cu nicio tehnologie.

Anastasia: Asta e adevărat. Într-adevăr, fiecare persoană este un cercetător într-un fel, indiferent de profesie. Până la urmă, care este cel mai important lucru în orice profesie? Să fii Om aici și acum în toate privințele și, în primul rând, să lucrezi asupra propriului sine. Apoi, rezultatele unui astfel de lucru lăuntric de calitate se vor reflecta asupra vieții exterioare a persoanei, în ajutorul acordat de către aceasta altor oameni. Și dacă astfel de oameni constituie majoritatea în societate, atunci societatea va fi diferită, pentru că fiecare parte este purtătoarea proprietăților întregului.

Rigden: Fără îndoială... Dar hai să ne întoarcem la subiectul meditației, ca stare modificată a conștiinței. Varietatea gamelor de frecvență ale creierului, ca și cele ale lumii înconjurătoare, este departe de a fi cunoscută, deși, astăzi, știința are deja o oarecare

înțelegere a problemei. Omul are propriul câmp energetic, care emite anumite radiații. Chiar și studiind structura umană în dimensiunea a treia, se pot descoperi multe particularități interesante. Craniul, de exemplu, este un bun rezonator de frecvențe variate. Apropo, omul trăiește pe planeta Pământ, care are, la rândul ei, propriul câmp energetic. Atmosfera, sau, mai exact, ionosfera (partea superioară a straturilor atmosferei Pământului, localizate de la 50 km în sus), este un rezonator sferic uriaș, un canal de undă, care are conductivitate electrică și unde au loc în mod constant procese de ionizare și recombinare (de la prefixul latinesc „re-”, însemnând „reluarea, repetarea unei acțiuni” și „combinatio”, însemnând „combinare”).

Omul locuiește în cavitatea acestui rezonator volumetric care, desigur, îi influențează structura energetică într-un fel sau altul. După cum îți amintești, granița externă a ionosferei este, de asemenea, partea externă a magnetosferei Pământului, sau tocmai acel „ecran” care protejează planeta de radiațiile cosmice. Datorită ionosferei, undele radio, de exemplu, călătoresc pe distanțe fiind reflectate de nenumărate ori în ea. Fulgerul, care generează oscilații de frecvență joasă, atunci când rezonază cu moleculele atmosferei, poate da naștere în ionosferă unor oscilații continue, de o anumită natură, acestea circulând în jurul planetei, de numeroase ori.

Anastasia: Exact ca și gândurile persoanei, atunci când domină natura Animalică. Aceste „descărcări electrice” pot, câteodată, rezona în așa manieră, încât oscilații continue neamortizate se mișcă în buclă, în cap, toată ziua.

Rigden: Păi, ce este rezonanța? Cuvântul rezonanță vine din latinescul „resono”, însemnând „răsun ca răspuns”, „răspund”. Este un răspuns! Fenomenul rezonanței nu este simplu; el influențează procesele sonore, electrice, mecanice și alte procese oscilatorii. Îți amintești că am spus la un moment dat că Nicola Tesla a construit un dispozitiv cunoscut azi drept „bobina Tesla” (transformatorul rezonant Tesla), prin folosirea căruia a demonstrat luminescența corpului său în curenți de înaltă frecvență? Inventatorul sovietic Semion Kirlian a adus îmbunătățiri ulterioare realizării lui. Datorită acestui lucru, astăzi, oamenii pot observa așa numitul efect Kirlian, care face posibilă capturarea unei străluciri, a unui fel de halou în jurul a diferitelor obiecte biologice, anorganice, plasate într-un câmp electric alternativ de frecvență înaltă.

Anastasia: Desigur, îmi amintesc când ne spuneai pe atunci despre un alt experiment interesant: cercetătorii au tăiat o parte a unei frunze proaspăt culeasă dintr-un copac. Frunza în sine a fost plasată în acest câmp. În fotografie, au văzut cum apare o imagine fantomă a părții decupate. În esență, folosind limba-jul nostru, structura informațională despre întreaga frunză s-a păstrat, deși partea sa fizică a fost îndepărtată. Mai târziu, mi-am extins cunoașterea și asupra acestor chestiuni. Sincer vorbind, am descoperit multe lucruri interesante, inclusiv informația despre un studiu în derulare despre posibilitățile folosirii acestui fenomen pentru a diagnostica boli și diverse stări psiho-fiziologice a unei persoane, de vreme ce s-a observat că natura acestei străluciri depinde de starea obiectului de studiu.

Rigden: Faptul că se studiază astăzi este minunat. Doar că un pas semnificativ va fi făcut atunci când oamenii de știință vor avea măcar o idee generală despre structura energetică umană; adică atunci când vor dobândi o înțelegere a celor mai promițătoare direcții ale cercetării lor. Deci, așa cum se știe, oscilațiile rezonante sunt în mod clar cel mai pronunțate în apropierea inițiatorilor acestor oscilații. Ce reprezintă aceste oscilații? Este o schimbare a stării mediului, tulburări care poartă energie. Cu alte cuvinte, este o schimbare a mediului care se produce deoarece intră în el informație. La fel de adevărat este în cazul gândurilor umane. Când vin gânduri și le acorzi atenție, asta îți activează anumite emoții. Când acest program informațional (gânduri) rezonază cu emoțiile care au apărut datorită gândurilor respective, atunci apar „oscilații continue”, care prind în buclă atenția persoanei asupra lor. Asta se întâmplă deseori când Entitățile laterale atacă Personalitatea. Dar toate acestea sunt consecința, în primul rând, a alegerii omului! Pentru că, omul practic nu urmărește acest proces și motivele din spatele lui. De exemplu, dimineața, poate fi vizitat de către un gând căruia îi acordă atenție. Apoi, în timpul zilei sau seara, poate deveni copleșit cu emoții care corespund acestui program informațional, deși persoana însăși a uitat deja de acel gând. Dar programul a intrat deja în ea, datorită puterii atenției investite în el. Și acesta este programul care declanșează gânduri care rezonază cu emoțiile, cauzând, așa cum spui tu, oscilații continue constante. Nu este surprinzător faptul că apoi acestea se tot învârt în cerc pe parcursul întregii zile.

Totul în lume este interconectat și lasă o urmă. De exemplu, în rezonatorul ionosferic gigantic, așa numitele unde staționare apar, sub influența undelor progresive de frecvență și intensitate egală, care se mișcă în direcția opusă. Experimentul cu figurile Chladni poate servi ca un exemplu de vibrație de undă staționară; asta atunci când un arcuș este mișcat deasupra marginii discului metalic cu nisip pe el. Sunetul rezultat stimulează unde staționare în disc, ale căror vibrații creează un anumit tipar geometric. Un exemplu de unde staționare în natură sunt oscilațiile din rezonatorul ionosferic, cunoscut astăzi ca undele Schumann, iar efectul de rezonanță pe care-l produc ele, ca rezonanța Schumann. Astăzi, oamenii de știință au calculat că frecvența rezonanței Schumann este de 7.83 Hz, și au concluzionat că undele rezonează într-o gamă de frecvență similară cu cea a creierului uman, incluzând frecvențele ritmului alfa.

Vorbind la modul general, această gamă de frecvență nu este așa de simplă cum cred oamenii. Dar, așa cum se spune, este suficientă doar dorința de a o studia într-un mod comprehensibil. Deoarece chiar și acum există deja o înțelegere a faptului că ritmul alfa este caracterizat de modulații variate, o alternare în creșterea și descreșterea amplitudinii undelor (*fusuri*), și schimbări „spontane”. Apropo, aș vrea să menționez faptul că, într-o astfel de stare modificată a conștiinței, de exemplu, în starea de somn, în timpul căreia apare ritmul delta cu o frecvență de 1-4 Hz, fusurile sunt generate în nucleii talamusului (talamusul optic, partea principală a zonei diencefalului) și, mai exact, în celulele sale reticulare...

Anastasia: Altfel spus, în diencefal. Da, luând în considerare ce ați spus recent despre diencefal, explicând meditația asupra celor patru Entități, comparația arată foarte interesant. Până la urmă, talamusul, fiind partea de bază a diencefalului, este centrul principal subcortical, în care vin impulsurile de tot felul de senzații, și unde, practic, au loc analiza și sinteza lor și, mai târziu, redistribuția acestora către diverse părți ale creierului. De exemplu, nucleul reticular talamic este conectat cu cortexul cerebral nou, cu cel vechi și cu cel străvechi, și cu alți nuclei talamici. Chiar și numele-i este special – talamus, din cuvântul grecesc „thalamos”, însemnând „dormitor, cameră”. L-au numit așa ca și cum ar fi știut în avans despre locul din creier, unde o stare se schimbă cu alta, cum s-ar spune, unde energiile subtile sunt transformate într-o undă brută. Ei bine, formația reticulară în general (din latinescu „reticulum”, însemnând „rețea” și „formatio” – „formație”) este chiar un sistem universal. Nu degeaba i se spune „creierul din creier”. Este conectată atât cu creierul, cât și cu măduva spinării.

Rigden: Mai mult, se studiază și alte ritmuri, care operează la aceeași frecvență ca ritmul alfa, dar care au o formă de undă diferită; sunt observate în alte regiuni ale creierului. De exemplu, gama de frecvență a ritmului miu, așa cum îl numesc oamenii de știință, este de 7-11 Hz (forma de undă din encefalogramă seamănă cu litera grecească μ (miu)). În mod interesant, știința din ziua de azi analizează deja presupunerea că ritmul miu, într-un fel, reflectă activitatea funcționării coordonate a neuronilor oglindă...

Anastasia: Da, îmi amintesc acea conversație memorabilă cu dvs. la mijlocul anilor `90 despre neuronii oglindă. Dar, indiferent de cât de mult am încercat să gădesc această informație în biblioteci la vremea respectivă, aceasta nu era disponibilă. Și doar mult mai târziu, după câțiva ani, media a raportat despre acele experimente unice pe care le-ați menționat. Asta a fost atunci când oamenii de știință au folosit maimuțe pentru a studia activitatea neuronilor de comandă, care se activau atunci când animalele făceau anumite acțiuni, și au descoperit în mod accidental așa numiții neuroni oglindă, care, de asemenea, reacționau când macacile vedeau doar o acțiune familiară. Cu alte cuvinte, neuronii oglindă se activau ca și cum maimuța însăși ar fi luat, de exemplu, o alună de pe masă și ar fi mâncat-o, deși, de fapt, la momentul respectiv, maimuța se uita pur și simplu la o altă maimuță făcând aceste acțiuni. În plus, existau informații nu numai despre rezultatele unor experimente similare cu animale, dar și informații despre experimente ulterioare cu oameni. Am devenit, de asemenea, interesată, în relatarea dvs. despre natura originii empatiei (din cuvântul grecesc „empathia”, însemnând „compasiune, empatie”) – răspunsul uman emoțional la sentimentele altei persoane, despre mecanismele de înțelegere a conștientului celorlalți, așa cum le numesc oamenii de știință. Și luând în considerare tot ce ați spus mai sus, sunt arătate pur și simplu părțile lipsă din imaginea de ansamblu a acestui fenomen. Informația dvs. este cu adevărat unică, și stabilește un vector de cercetare cu sens, în vederea realizării de descoperiri minunate, individuale și evoluționare, de importanță universală.

Rigden: Vorbind la modul general, subiectul neuronilor oglindă ascunde o mulțime de lucruri interesante. Dar acestea vor fi disponibile în întregime doar atunci când omenirea va ajunge la conceptele fundamentale despre natura invizibilă a omului, despre capacitățile de percepție extinsă a informației prin intermediul stărilor modificate ale conștientului, în special, prin intermediul diverselor practici spirituale și meditații menite pentru dezvoltarea spirituală.

Anastasia: Acesta va fi un pas evoluționar serios în dezvoltarea științei, care va duce la înțelegerea mecanismelor telepatiei, la adaptarea rapidă a omului la diverse condiții, inclusiv la mediul din spațiul cosmic, la lumile paralele și alte dimensiuni, a mecanismelor predicției și a modelării evenimentelor și a acțiunilor.

Rigden: Neuronii oglindă sunt doar un pas mic al științei de-a lungul drumului care, în viitor, poate duce la înțelegerea funcționării mecanismelor reale ale structurii umane în ansamblul ei: cum anume citește o persoană informația, sentimentele și emoțiile unei alte persoane, chiar și înainte ca informația verbală sau vizuală despre interlocutorul să ajungă la ea. Ei bine, desigur, cu condiția ca această umanitate să aibă un viitor.

Anastasia: Da, alegerea umană... Totul depinde de ea.

Rigden: Activitatea neuronală este doar parțial de natură electrică. Oamenii nu înțeleg și „nu văd” multe lucruri privind funcționarea creierului, de vreme ce nu au instrumente care să poată detecta energiile mai

subtile ale altor dimensiuni. Deși, desigur, dacă vorbim despre cel mai bun instrument în ceea ce privește cunoașterea lumii invizibile, atunci acesta este cu siguranță omul însuși, care este înzestrat cu abilitatea de a pătrunde în alte lumi și dimensiuni...

Anastasia: Altfel spus, o persoană își poate propune o sarcină și poate obține un răspuns sau un rezultat de-a gata, fără să realizeze toate particularitățile și subtilitățile fenomenelor care însoțesc procesul respectiv și mecanismele sale. Adică, vorbind pe limba savanților, ea poate obține un rezultat practic, trecând peste calculele teoretice. Deși pentru savanții înșiși, dintre care mulți se consideră a fi adepți ai materialismului, asta va părea evident un nonsens.

Rigden: Păi, asta echivalează cu dobândirea unei înțelegeri a ce este credința: un antonim sau un sinonim al cuvântului cunoaștere? **Până la urmă, credința fără cunoaștere duce la îndoieli. Îndoielile fac imposibilă înțelegerea Adevărului. Neînțelegerea Adevărului face credința lipsită de sens și deșartă. Cunoașterea elimină îndoielile, oferind o înțelegere a Adevărului. Înțelegerea Adevărului umple credința cu cunoaștere. Și doar credința umplută cu cunoaștere este adevărata credință.**

Anastasia: Așa se întâmplă în viață. În practică, am întâlnit, de mai multe ori, cazuri când persoana încearcă să facă o serie întreagă de diverse meditații, dar nu dorește să se schimbe pe sine, rămânând ego-centric în natura sa, și dorind să-și satisfacă propria importanță în toate, și să câștige putere personală asupra a tot. Astfel de oameni sunt deseori vizitați de

îndoieli, de mândrie și de lipsa de înțelegere a unor adevăruri simple. Dar am văzut și oameni care încearcă să lucreze cu sinele în fiecare zi, și aceștia obțin un rezultat complet diferit din aceleași meditații. Aspirând să fie Oameni în fiecare zi, autodezvoltându-se, și făcând practici spirituale, încep să înțeleagă Cunoașterea tăcută, dobândind adevărata credință. Pentru astfel de oameni care au diligență spirituală, aș aprecia dacă ne-ați vorbi despre una dintre meditațiile fundamentale – „Piramida”.

Rigden: În această privință, există o veche înțelepciune orientală: dacă un om, în timpul vieții sale, a învins mulți oameni, de multe ori, în lupte, iar alt om s-a învins numai pe sine, acesta din urmă a obținut o victorie mai mare decât primul. Pentru că este mult mai important pentru o persoană să se învingă pe sine decât pe oricare alți oameni.

Sper că, având în vedere cunoștințele deja disponibile, oamenii vor înțelege mai bine meditația „Piramida”. Deci, așa cum am menționat anterior, din perspectiva Observatorului dintr-o dimensiune mai înaltă, structura umană nu arată la fel ca în lumea tridimensională (cu brațe, picioare, cap și trunchi). Arată ca o formă complexă, care, mai mult ca orice, seamănă cu o piramidă trunchiată cu patru laturi, cu vârful detașat. Asta dacă, desigur, alegem asocierea cea mai apropiată, ușor de înțeles pentru un rezident al lumii tridimensionale. Datorită meditației „Piramida”, omul poate să-și simtă structura energetică, care este conectată cu cele patru Entități, să-și extindă percepția, și, cel mai important, să-și simtă Sufletul.

Este recomandabil ca **meditația „Piramida”** să se facă șezând în poziția lotus sau, pur și simplu, „turcește”, cu picioarele încrucișate, plasând mâinile pe genunchi, cu palmele jos. Însă, dacă, dintr-un motiv sau altul, persoana nu este capabilă să stea într-o astfel de poziție pentru mult timp, această meditație se poate face, de exemplu, șezând pe un scaun. Ceea ce contează sunt procesele interioare, spirituale care au loc în persoană.

Deci, închidem ochii, ne armonizăm, ne calmăm, relaxăm corpul, eliberăm mintea de gânduri, de toate grijele și izbucnirile emoționale. În general, intrăm pe deplin într-o stare modificată a conștientului – o meditație. Fiind în starea de meditație, începem să ne examinăm structura energetică, care este conectată cu cele patru Entități. Ca să spunem așa, este necesar ca, din perspectiva Observatorului localizat în interiorul piramidei trunchiate, să simțim Entitățile Dreaptă, Stângă, Posterioară și Frontală, ca „laturi vii” ale piramidei trunchiate. Aceste laturi sunt localizate aproximativ la distanță de un braț de corpul fizic al persoanei.

Anastasia: Vorbind la figurat, în fața persoanei care meditează, la un braț distanță, există un câmp energetic viu, în principiu sub forma zidului frontal al unei piramide trunchiate. Este la fel și pentru ambele părți laterale și pentru partea din spate. Aceste câmpuri formează o bază patrulateră, în mijlocul căreia se află persoana meditând, șezând în poziția lotus.

Rigden: Da. Aceste patru Entități sunt ca niște grăniceri ai câmpului nostru energetic sau, cu alte

cuvinte, ai spațiului nostru personal. Ce este *spațiul personal*? Între corpul fizic și cele patru Entități, există un spațiu care variază între un critic 7 cm și 1 metru. Spațiul personal arată ca un oval cu o margine blurată (așa cum era numit în vremurile străvechi, „un ou” sau „bula unui pește”), care, ca volum, este mai mare decât corpul omenesc. De regulă, în scrierea secretă a semnelor și a simbolurilor, este de principiu reprezentat cu simbolul unui oval.

Voi spune doar că spațiul personal al fiecărui om este instabil; variază constant între anumite limite ale volumului său. Asta depinde de mulți factori, chiar și de o schimbare a dispoziției individului. Dar, de obicei, oamenii nu observă acest lucru, nu înțeleg și, mai mult, nu îl văd cu vederea fizică, darămite să îl controleze și, pe cale de consecință, să-și controleze stările. Dar nu acesta este subiectul nostru azi. Este de remarcat faptul că distribuția energiilor în structura piramidală umană este ușor diferită de felul în care persoana ar percepe-o din perspectiva Observatorului din dimensiunile a treia sau a patra – prin meridianele energetice ale corpului, brațelor și picioarelor. Aici, energiile sunt distribuite pe secțiunile transversale ale piramidei, potrivit fizicii și geometriei spațiilor dimensiunilor mai înalte.

Deci, laturile convenționale ale piramidei trunchiate sunt cele patru Entități ale noastre. Sufletul este închis în mijlocul acestei structuri, într-un fel de con de lumină. Este localizat aproximativ într-a treia parte de jos a structurii, iar dacă folosim corpul fizic ca punct de referință, atunci este la nivelul plexului

solar și în partea superioară a abdomenului. Apropo, în Orient, din vremuri străvechi, *Sufletul* într-un cocon era reprezentat simbolic ca o perla într-o scoică. Era un simbol al dezvoltării spirituale a omului, ascunsă de ochi, în interiorul structurii sale. Era un miracol al Renașterii. Albul său sidefat simboliza puritate spirituală, înțelepciune, perfecțiune și cunoaștere sacră. Trebuie notat faptul că această comparație asociativă a Sufletului cu o perlă poate fi urmărită în toate religiile lumii. Pentru hinduși și budiști, perla este o imagine a iluminării spirituale. Creștinii combină „perla neprețuită din apele botezului” cu conceptul de Suflet și cu Născătoarea de Dumnezeu, cu puritatea spirituală a acesteia. Islamul are o credință care spune că perla este unul dintre numele lui Dumnezeu, și că, în lumea de dincolo, perlele sunt cele care formează sfere în jurul sufletelor drepte. Astfel de asociații sunt parțial legate de viziunea spirituală, deoarece persoana care meditează, în timpul anumitor practici spirituale, câteodată *observă procese care iau loc în zona unde este localizat Sufletul, pe care le asociază cu o lumină strălucitoare, jucăușă, venită de la Suflet, care arată ca luciul și sclipirea sidefului perlei în lumina soarelui.*

Anastasia: O dată, ați oferit o altă asociere bună, atunci când descriați învelișul Sufletului în timpul reîncarnării, faptul că arată ca o peliculă iridiscență pe o bulă de săpun. Am consemnat aceste cunoștințe în cartea „Ezoosmos”.

Rigden: Așa este... Acum că am definit în linii generale structura umană ca fiind o piramidă trunchiată, să ne deplasăm către vârful acesteia, care este detașat

de bază. Acesta este locul în care, în vârful convențional al piramidei, localizat deasupra capului omului, se nasc gândurile. Asta este la aproximativ jumătate de metru de vârful capului (distanța este aproximativă, deoarece este individuală). Cam așa arată structura energetică a unei persoane obișnuite, în înțelegerea unui locuitor al lumii tridimensionale. Arată ca o piramidă trunchiată cu patru laturi, cu un vârf convențional detașat.

Dar să ne întoarcem la tehnica de practicare a acestei meditații... *Deci, este necesar să simțim toate cele patru Entități. Această senzație este ca și cum ai fi înconjurat de patru oameni complet diferiți, stând în apropierea ta. Dacă închizi ochii și te relaxezi, poți să le simți prezența ca o anumită presiune asupra spațiului tău personal. Odată ce am simțit cele patru Entități, ne mișcăm spre vârful piramidei. Acolo, observăm procesul primar de „formare” a gândurilor noastre diverse (care, mai târziu, se vor transforma prin intermediul centrelor cacodemonului și al agathodemonului, pe care le-ai menționat în cartea „Păsări și Piatră”; se poate spune că acestea dobândesc caracteristici materiale), cum apar aceste energii, și modurile lor de deplasare, interacționare și blocare. Diferențiem impactul lor; pe scurt, urmărim toate procesele și fie le calmăm la maxim, fie ne detașăm complet de ele.*

Apoi părăsim vârful piramidei, ne mișcăm mai sus, și ajungem la nivelul Observatorului, care este detașat de lumea materială. Cu alte cuvinte, ne ridicăm deasupra gândurilor, deasupra materiei, și atingem starea de detașare de ce este pământesc, de ceea ce, într-un

fel sau altul, ne leagă ca Personalitate de materie. Adesea, în primele etape de stăpânire a meditației, este de ajutor să ne imaginăm că meditatorul iese cu conștientul său în afara structurii piramidale, plutind și observând-o dintr-o perspectivă aeriană. Folosind asocieri moderne, conștientul este cumva localizat la această înălțime, ca și cum ar fi într-un vacuum, în imponderabilitate. Această stare a Observatorului din partea naturii Spirituale ajută la obținerea unei liniști interioare complete, a unei stări extinse a conștientului, imparțialitate a procesului în sine de observare a proceselor în derulare, vă permite să faceți abstracție de corpul material și de gânduri, și la explorarea propriei structuri energetice din perspectiva unei noi viziuni. *Apoi, rămânem în această stare a conștientului și ne observăm din afară structura piramidală și Sufletul închis în ea.*

Apoi, are loc cea mai importantă parte a meditației. *Realizăm apropierea cea mai directă posibil între conștient (Personalitatea) și Suflet, și facem asta la nivelul celor mai profunde sentimente. Adică, ne cufundăm (ca un Observator) prin vârful piramidei, prin structura energetică interioară a piramidei înseși în chiar centrul său-Sufletul.* La această etapă a meditației, creierul oferă deseori o percepție asociativă, ca și cum persoana se scufundă în apă, dar fără presiunea tipică pentru acest proces fizic. În timpul unei astfel de imersiuni, oamenii care sunt din naștere foarte sensibili la procesele energetice, în mod special cei cu o percepție intuitivă bine dezvoltată, observă chiar și fazele trecerii treptate a conștientului lor la noi moduri de operare, la alte nivele noi de percepție senzorială, care, înainte, nu le erau cunoscute.

Deci, este necesar să ne apropiem cât mai mult posibil de coconul strălucitor din centrul piramidei, unde este localizată această particulă din lumea spirituală. Și apoi să o atingem la nivelul celor mai profunde sentimente. Desigur, este imposibil pentru o persoană să-și simtă Sufletul în întregime și să-i înțeleagă profunzimea spirituală, până când nu s-a maturizat spiritual și nu s-a contopit cu acesta. Dar chiar și acest contact la nivel de sentimente dă naștere acelei stări pe care budiștii, de exemplu, o numeau o atingere de Nirvana, iar alți oameni o descriu ca o stare de îndumnezeire, extaz divin, dobândirea armoniei, și așa mai departe.

Datorită acestei meditații, este posibil să te înțelegi pe sine mai profund și să-ți înțelegi mai bine propria structură multidimensională complexă și să devii conștient de faptul că multe gânduri apar și dispar nu din „voința” noastră. Dar putem să le observăm și să le influențăm, să ne detașăm de ele și să le blocăm. Cel mai important lucru este faptul că, prin această meditație, persoana ca Personalitate va câștiga o experiență nu numai a unui sentiment de prezență divină, dar și o conexiune cu Sufletul său, va dezvolta abilitatea de a intra constant în contact cu acesta și va realiza în practică faptul că Sufletul este partea principală și cea mai importantă a întregii structuri a omului. Sufletul ești tu, dar adevăratul tu. Restul structurii energetice în șase dimensiuni este construită în jurul său. În această meditație, persoana dobândește experiența unei percepții complet diferite asupra realității sale și învață să se cunoască din perspectiva Observatorului naturii Spirituale.

Durata acestei meditații este individuală, exact ca orice altă practică spirituală. Pentru început, recomand să fie făcută timp de 20 de minute. Poate fi făcută o dată pe zi sau de câteva ori pe zi, după preferință. Principalul lucru este calitatea practicii. Ulterior, timpul meditației poate fi prelungit, de exemplu, la 30 de minute. Dar, din nou, partea cea mai importantă a acestui proces nu este durata sa, cât tocmai senzațiile interioare și dezvoltarea unei conexiuni spirituale profunde la nivel de sentimente cu Sufletul.

Anastasia: Această meditație este cu adevărat unică. Pot să spun din experiență personală că există o diferență semnificativă în ceea ce privește senzațiile, când de-abia începi să înveți această practică spirituală și când ai deja experiență în practicarea ei. La început, tehnica în sine mi s-a părut neobișnuită, deoarece înțelegerea a cum să faci o practică spirituală, să spunem, în „geometria spațiului”, era nouă pentru mine. Până la urmă, nu presupunea niciun fel de lucru cu chakranele sau senzația de mișcare a energiei de-a lungul meridianelor energetice ale corpului și așa mai departe, aspecte cu care, la momentul respectiv, eram deja obișnuită. Dar asta e ce o face interesantă.

La început, totul se întâmpla, în cazul meu, doar la nivelul imaginației, dar asta, probabil, era din cauză că, la vremea respectivă, nu puteam încă să intru pe deplin într-o stare modificată a conștientului. Ulterior, practicând această meditație acasă în fiecare zi, au apărut senzații minunate. De exemplu, am început să prind momentul de schimbare a stării conștientului,

de imersiune profundă, și au apărut senzații neobișnuite ale prezenței Sufletului, greu de descris în cuvinte. Aveți absolută dreptate, este necesar să obținem o experiență personală a meditației, pentru a înțelege întreaga gamă de senzații de neexprimat.

Și mai am câteva alte observații despre percepția timpului din procesul de meditație. Mai devreme, când de-abia am început să facem primele practici spirituale, era destul de problematic pentru mine să stau în meditație timp de 20 – 30 de minute. Acum înțeleg faptul că acorzi atenție corpului în timpul procesului doar atunci când ești în starea de gândire obișnuită, când, de fapt, ești în starea de trezie. În această stare, îți simți bine corpul și mediul înconjurător, iar gânduri rătăcite îți apar în cap din când în când, gânduri care te distrag de la meditație, iar meditația în sine se desfășoară doar cu numele, în cea mai mare parte, imaginația ta fiind cea care lucrează. Acum, mulți ani mai târziu, când fac „Piramida” și intru cu adevărat într-o stare modificată a conștientului, atunci timpul, spațiul și, în general vorbind, toată această realitate brută a lumii tridimensionale încetează cumva să mai existe. E suficient să începi procesul, să mergi spre Suflet, și ești cumva ridicat din cealaltă parte, cea spirituală, Entitatea frontală începe să lucreze activ...

Ce se întâmplă deja la această etapă a lucrului în meditație este, evident, incomparabil cu rezultatele primelor încercări în explorarea sa. În plus, nu există monotonie în lucrul spiritual: de fiecare dată, efectuarea acestei practici spirituale oferă o nouă conștientizare, o gamă mai bogată de senzații și o

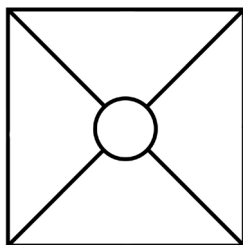
înțelegere clară a proceselor și a schimbărilor care au loc la nivel invizibil. Trăiești deja prin această stare, și când termini meditația, ți se pare că părăsești ceva drag și aproape, și aștepti din nou momentul când poți simți asta încă o dată. Datorită acestui lucru, dobândești un imbold și o dorință activă de a practica mai mult, dorind să te afli acolo mai mult timp. Deoarece, în această stare minunată, începi să simți ceva foarte drag și intim, un confort extraordinar; devii în mod clar conștient de procesele cele mai profunde care sunt imposibil de înțeles pentru creier în starea obișnuită a conștientului. Ce este important, când părăsești această meditație, simți o diferență semnificativă între lumea subtilă și lumea materiei celor trei dimensiuni. Începi să simți multe procese în realitatea noastră ca activitate a energiilor materiale brute. În mod surprinzător, în starea de meditație, dobândești un sens clar și precis al propriei existențe, și multe lucruri, care obișnuiau să te supere în viața lumească, apar ca fiind deșarte și ridicole. Acolo, realizezi pe de-a-ntregul care sunt adevăratele valori ale vieții - valori pentru Suflet. Această experiență fenomenală lasă, într-un fel, o anumită amprentă spirituală asupra vieții tale în cele trei dimensiuni. Asta, la rândul său, îți permite să nu-ți pierzi punctele de referință spirituale și ale vieții, te încurajează să lucrezi cu sinele mai mult, să-ți urmărești gândurile și stările, și să nu accepți provocările din partea naturii Animalice. Experiența spirituală te ajută să înțelegi în ce constă adevărata fericire, cea care dă naștere la sentimente de pace și confort al Sufletului, și de ce nu trebuie să alergi după o iluzie fantomatică a acestei lumi. Cel mai important, câștigi

o înțelegere a cine ești cu adevărat și care este sensul existenței tale, aici, în această lume.

Rigden: Spațiul și timpul în această lume au o natură intermitentă (în cascadă). Tot ce este material este intermitent și în salturi; totul este ezoosmos. Această lume materială este instabilă și temporală. Lumea lui Dumnezeu însă, lumea spirituală, este stabilă și eternă. După această meditație, este foarte posibil, chiar și în starea obișnuită a conștientului, datorită experienței câștigate, să simți aceste sentimente profunde venind de la Suflet, conexiunea subtilă cu acesta, sentimentul de Dragoste spirituală nețărnută, sentimentul de acasă – Nirvana și Eternitate.

Cu mult timp în urmă, această meditație era o tehnică binecunoscută de autoperfecționare în societatea umană, una dintre tehnicile de bază folosite pentru a dezvolta cele mai profunde senzații și o conexiune senzuală a Personalității cu Sufletul. Însă, treptat, pe măsură ce procesul de materializare a conștientului societății s-a dezvoltat, oamenii au început să uite și să piardă această tehnică de meditație, ca și, apropo, multe alte aspecte ale Cunoștințelor spirituale. Câteodată, chiar și mențiunile despre aceasta au fost distruse în mod deliberat. Câtă vreme Cunoștințele spirituale adevărate au fost prezente în societate, au fost transmise către următoarele generații sub forma simbolurilor, ca cel mai important și mai evident lucru din viziunea asupra lumii a unei persoane. De exemplu, reprezentarea simbolică a meditației „Piramida” (versiunea completă a simbolului) era un pătrat cu o cruce în diagonală și cu un cerc gol în centru.

„Piramida”

Anastasia: Știți, atunci când, pentru prima dată, ne-ați explicat această meditație, și când spuneți că energiile sunt distribuite de-a lungul secțiunilor piramidei, din curiozitate, mai târziu, am căutat în manualele de geometrie și am citit, acum cu mare interes, ceva ce mi-a scăpat în școală. De exemplu, faptul că planul care intersectează piramida și care este paralelă cu baza sa, taie o piramidă similară. Dacă secționăm o piramidă patrulateră cu câteva planuri paralele cu baza, și apoi proiectăm aceste secțiuni pe același plan al bazei, atunci, ca rezultat, obținem o serie de pătrate înscrise unul în celălalt. Iar pătratul, după cum se știe, este un simbol a tot ce este material. Vorbind la modul general, datorită acestei informații suplimentare, mai târziu, am început să înțeleg mai multe și despre procesele care au loc în meditație. Totuși, cât este de important pentru o persoană să aibă cunoștințe de bază cuprinzătoare.

Rigden: Geometria piramidei este strâns legată de fizică. Având o astfel de structură și Cunoștințele necesare, este posibil să generezi anumite efecte ca rezultat a unei interconexiuni... între dimensiuni, datorită

legilor naturale ale fizicii. De altfel, fapt binecunoscut preoților care posedau informația despre practicile spirituale originale. Este suficient să ne uităm la dovezile arheologice – structurile piramidale străvechi. Și omul va da peste informația că aproape toate aveau semnificația de cult, ritualică, religioasă și ideologică foarte importantă. Ele simbolizau puterile supranaturale și întruchipau manifestarea unor anumite proprietăți ale lumii, și de aceea, oamenii le divinizau.

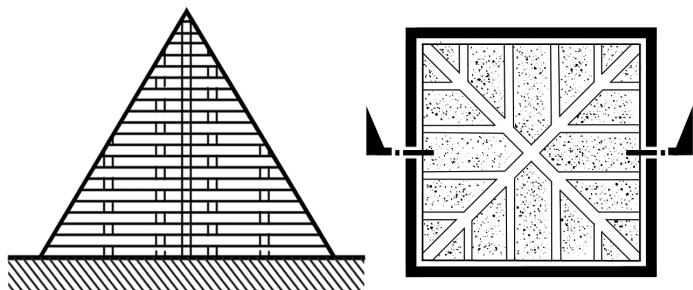

Figura 69. **Diagrama piramidei și a bazei acesteia.**

Diagrama prezintă structura piramidei (clădire din mileniul II î. e. n.) în secțiune și proiecție orizontală unde este indicat un cadru de piatră cu umplutură. Planul geometric al bazei piramidei iese în evidență în mod special.

Anastasia: Da, astăzi, mulți oameni știu despre astfel de structuri monumentale antice, cum ar fi piramidele egiptenilor din vechime în Africa și piramidele trunchiate ale popoarelor din America Centrală și de Sud. Se știe că și sumerienii din Mesopotamia (Asia de Vest) au ridicat, de asemenea, structuri în trepte (3-7 niveluri), alcătuite ca piramide trunchiate – zigate, pe vârful cărora fiind ridicate temple sacre. Întregul complex simboliza pentru ei „o conexiune între Cer și Pământ”, un centru sacru, mistic.

Rigden: Mai mult, simbolismul piramidei era, de asemenea, legat de destinele oamenilor după moarte, de exemplu, la aceiași sumerieni, egipteni, babilonieni... Sau în tradițiile de înmormântare ale Siriei, Palestinei, Chinei, Coreei, Caucazului de Nord, Siberiei, și așa mai departe.

Anastasia: Fără îndoială, aceste locuri de înmormântare au, de obicei, un acoperiș piramidal în trepte (în mod ideal, până la șase trepte, care, mai demult, în mod evident, indica numărul de dimensiuni în care era localizată structura umană). În vârf, de regulă, era o piatră în formă de emisferă sau alungită. Era un simbol al lumii de dincolo (a șaptea dimensiune); simboliza spiritualitatea, omnisciența persoanei decedate sau simbolul Sufletului care a plecat. Și sunt chiar și morminte în sine alcătuite în formă de pătrat.

Rigden: Mulți oameni făceau pur și simplu movile funerare, care semănau cu o piramidă...

Anastasia: Da, acesta este cel mai comun tip de structuri funerare de pe continente. Merită menționate movilele din stepele Rusiei și Ucrainei. De exemplu, movilele culturii arheologice Abashevo, larg răspândită în mileniul al II-lea î.e.n. de pe teritoriul regiunii Kaluga până la Urali (Rusia). Apropo, „cultul focului și al soarelui” și ceramica bogat decorată cu ornamente geometrice erau tipice acesteia; în straturile sale, au fost găsite o mulțime de podoabe femeiești sub forma spiralei, ca și pandantive, plăci, și așa mai departe. Și cum rămâne cu movilele funerare ale locurilor de înmormântare străvechi din Altai, de exemplu, descoperirea arheologică „omul de aur din Altai” din Rusia,

sau o descoperire similară în Kazakhstan – „omul de aur Issyk”?! Movilele piramidale de pământ erau tipice și pentru sciții care trăiau în zonele de stepă ale Europei și Asiei (din secolul al VII-lea î.e.n. până în secolul al III-lea e.n). Acest popor avea, de asemenea, un bogat simbolism sacru conectat cu zeițele feminine și cu „stilul artistic animalistic”, așa cum îl numesc oamenii de știință. Nici nu mai menționez monumentele arheologice de pe alte continente, de exemplu, cultura Mississippi din America de Nord – Cahokia (secolele VII – XIII e.n.) care constau în 109 de movile piramidale, cele mai multe cu vârf trunchiat. În general, trebuie menționat faptul că această cultură Mississippi este, de asemenea, bogată în simbolismul semnelor.

Rigden: Desigur, dacă ne uităm la simbolurile lumii străvechi, putem găsi cu ușurință unele și aceleași cunoștințe spirituale la baza lor, dacă, desigur, avem măcar o idee generală despre acestea... Iată un alt exemplu de cum au fost transmise Cunoștințele sub forma piramidei. În Orient, timp de câteva mii de ani, stupele au fost una din structurile sacre simbolice cele mai vechi. În traducere din sanscrită, stupa înseamnă „coroana capului, o movilă de pământ, un morman de pământ sau pietre”. O stupă era construită pe mormântul unui conducător de trib sau al unui rege, imitând morminte mai vechi, iar, mai târziu, era folosită pur și simplu ca o structură simbolică a religiilor și ca un loc de depozitare pentru „comorile spirituale”.

Anastasia: Este potrivit să fac aici o mică clarificare pentru cititor. Aceste structuri sunt numite diferit în diferite țări, de exemplu, stupe (India), dagobe (Sri Lanka), gorgane (Mongolia), „baota”, pagode (China),

și așa mai departe. Acum, stupa este mai cunoscută ca structură monumentală în arhitectura budistă, ca simbol al Iluminării.

Rigden: Desigur, dar dacă ne uităm la toate aceste stupe, putem vedea una și aceeași amplasare a cunoștințelor sub forma simbolurilor: pătrat, cub, piramidă și un vârf, de regulă, sub forma unui crescent cu vârfurile orientate în sus și cu un cerc deasupra, cu alte cuvinte, semnul „AllatRa”.

Anastasia: Da, nu este surprinzător că, cu un astfel de vârf, stupa este considerată a fi o structură cu „un efect pozitiv asupra mediului înconjurător”.

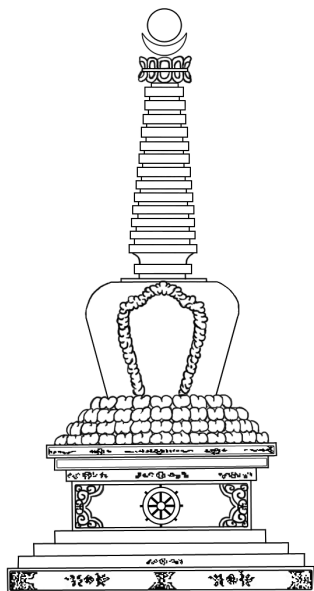

Figura 70. **Construcția arhitecturală de cult a Orientului – stupa.**

Arhitectura reflectă următoarele simboluri: cele trei trepte de jos simbolizează spațiul tridimensional; pătratul pe care odihnește structura piramidală (cele patru trepte indică patru dimensiuni – 4,5,6,7); în continuare, avem un simbol stilizat al transformării spirituale, 13 inele, și o floare de lotus; semnul străvechi „AllatRa” încoronează structura.

Rigden: Apropo, în budism, și-au adăugat la această structură propriul detaliu din mintea omenească: „o piatră prețioasă” suplimentară arhitecturală a fost plasată deasupra vârfului semnelui „AllatRa”.

Anastasia: Păi, asta pentru că, în această religie, ea simbolizează „natura indestructibilă a minții și îndeplinirea tuturor dorințelor”, „o putere mistică”.

Rigden: Într-un cuvânt, oamenii rămân oameni... Deci, în diferite părți ale lumii, tot acest simbolism al structurilor piramidale a avut un rol important și în comunicarea cunoștințelor spirituale prin arhitectura monumentală, începând cu practicile spirituale de cunoaștere și de contopire a individului cu Sufletul și terminând cu Cunoștințele speciale și cu semnele lucrătoare care au fost aduse din Shambhala în această lume, pentru dezvoltarea spirituală a întregii umanități.

Anastasia: În ziua de astăzi însă, sensul acestor simboluri străvechi, pentru majoritatea oamenilor, este pur și simplu pierdut, exact ca și cunoștințele spirituale, precum și rolul simbolic și asociativ al artefactelor fetiș străvechi sub formă de piramidă. Asta se poate clar urmări în istoria popoarelor. Pentru locuitorii lumii antice (de exemplu, pentru indieni, egipteni, arabi și greci), obiectele sub forma

piramidelor erau deja obiecte de venerare religioasă, care, potrivit legendelor, erau îmbibate cu putere magică supranaturală. Și nici nu e măcar nevoie să vorbim despre timpurile noastre. Astăzi, chiar și cuvântul „fetiș” în sine este interpretat diferit în limbi diferite: în franceză, este „fetische”, însemnând „un idol”, în portugheză, „feticio” înseamnă „vrăjitorie”, iar în latină, „fasticius” înseamnă „artificial”. Iată în ce mod sunt desemnate în ziua de astăzi amuletele străvechi cu diferite simboluri, care, cândva, aveau un sens asociativ și serveau în vederea redării practicilor spirituale și a cunoștințelor.

Rigden: Doar că oamenii moderni, chiar și când întâlnesc această informație, pur și simplu nu se gândesc la imaginea de ansamblu, dincolo de cea care le este impusă de către rapsozii preoților și ai politicienilor. De exemplu, de ce brahmanii indieni, care locuiau în India îndepărtată, sau preoții fenicienilor care guvernau o dată pe coasta de est a Mării Mediterane, sau druzii care locuiau în Europa, independent unii de alții, în vremuri diferite, considerau ca fiind sacră o simplă grămadă de pietre aranjate într-o formă piramidală? Era ceva special în pietre?! Chiar și cercetătorii, studiind aceste chestiuni, de regulă, se limitează pur și simplu la răspunsurile date de către predecesorii lor, pentru oamenii din vechime, această formă era un simbol sacru al conexiunii dintre Pământ și Cer. Dar de ce „conexiune” și de ce între Pământ și Cer? Ce cunoștințe spirituale sunt ascunse în spatele acestui simbolism piramidal? Dacă acești cercetători ar fi lucrat la propria dezvoltare spirituală, sunt sigur că ar releva lumii mult mai mult decât simple citate de platitudini, venite din mintea umană.

Anastasia: Fără îndoială. Aici, chiar dacă examinăm „efectele” care însoțesc meditația „Piramida”, după ce a fost practică cu conștiinciozitate, devine clar de ce diferite popoare, în vremuri diferite, numeau piramida centrul, un munte sfânt, un altar de foc, și un loc sacru. Când ai experiență cu aceste practici spirituale, nu este dificil să-i înțelegi pe cei care au încercat cândva să explice esența spirituală a acestei practici pentru generațiile viitoare, folosind astfel de asocieri.

Rigden: Nu este greu de înțeles, deoarece tu ai experiență spirituală. În vreme ce oamenii moderni, din păcate, nici măcar nu știu că au un Suflet, darămite să știe despre practicile spirituale pentru a se cunoaște pe sine. Deși această cunoaștere, de fapt, este chiar mai importantă pentru omul de rând decât, de exemplu, mâncarea și alte condiții necesare pentru existența corpurilor lor fizice. Iar ignoranța duce la lipsa de înțelegere și la o interpretare din mintea omenească a informației de bază privind spiritualul. Ca rezultat al unei astfel de distorsiuni literale venită de la natura Animalică, oamenii poziționează căutarea spiritualului în exterior. Caută orice: munți, locuri sfinte și clădiri religioase, în loc de a se cunoaște pe sine și propriul Suflet. Și care este rezultatul?

Anastasia: Da, în ziua de azi, majoritatea oamenilor are acces, poate, doar la ecouri distante ale acestei practici spirituale, pe care le percep ca și concepte separate...

Rigden: Absolut, și chiar și atunci, doar sub forma filozofiei procesate prin înțelegerea umană. Aceste ecouri au devenit o parte din categoria filozofică și religioasă de concepte despre Centrul comun (inclusiv al

ființei umane), printre diferitele popoare ale lumii. Doar că **au început să numească Sufletul, încarcerat în om, fiecare în felul lui**: locația imediatei proximități a lui Dumnezeu, a spiritului, reședința Atotputernicului, a ființei nemanifestate; pivotul, punctul de repaos, în jurul căruia se învâрте totul; comunicare dintre lumi, sosirea în multitudine și întoarcerea la unitatea care deține totalitatea tuturor posibilităților; eternul „aici și acum”, o existență pură, Paradis, un loc Sfânt; realitatea absolută.

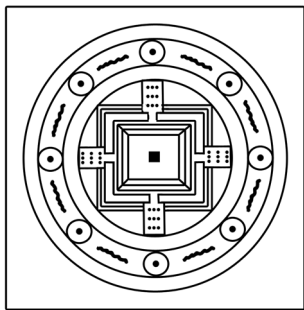
Mai mult, diferite religii au început să descrie această filozofie fiecare după *înțelesul* său. De exemplu, în hinduism, Centrul este Martorul Interior, locul necondiționatului, al unității, un punct localizat dincolo de timp, Ishvara. Apropo, tradus din sanscrită, ultimul cuvânt înseamnă „stăpân” și, în sens direct, „un Dumnezeu personal”, o existență independentă, Spiritul divin din om. Titlul „Ishvara” este atribuit diverșilor zei din India și, de asemenea, definiției originii lumii, o formă a încarnării divine, un atribut al omnipotenței și al omniscienței.

Anastasia: Da, reprezentanți ai diverselor școli religioase și filozofice ale Indiei încă dezbat cu privire la acest concept, și toți încearcă să-l interpreteze cu propria minte.

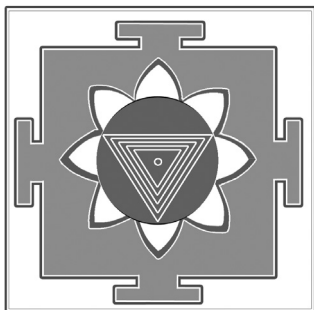
Rigden: Dar cel care a atins înălțimile spirituale nu are nevoie de cuvinte, deoarece persoana obține o înțelegere spirituală lăuntrică a esenței înseși a acestui fenomen... În budism, de exemplu, „centrul” spiritual înseamnă Nirvana și Iluminare. Apropo, așa cum am spus cândva, în această *religie*, în timpul unor

anumite practici meditative vizuale, se folosește o mandală (în traducere din sanscrită, înseamnă „cerc, sferă”) – o reprezentare schematică a unei compoziții sau a unei structuri geometrice, simbolizând ordinea spirituală și cosmică a Universului, ca o aspirație către centrul spiritual care oferă claritatea Iluminării. Dar ce formă are în mod special? De obicei, este *un cerc* în interiorul *unui pătrat sau triunghiuri*, care, de cele mai multe ori, *sunt orientate în jos*, cu simbolul central (*un cerc*) în mijloc. De regulă, o mandală este divizată în *patru părți* sau într-un număr de părți divizibil cu patru. Sau să luăm yantra („o amuletă”, „un desen magic”, în traducere din sanscrită), care este cea mai simplă formă de mandală. Aceasta este o reprezentare schematică a unei compoziții de figuri geometrice, folosită în practicile meditative ale hinduismului și ale budismului, pentru a întări procesele de concentrare lăuntrică din timpul meditației. De regulă, reprezintă *cercuri, triunghiuri*, un desen simbolic al *lotusului, puncte* (centrul, punctul zero) înscrise în pătrat. Din nou, dacă vorbim despre simbolismul structurilor monumentale, planificarea arhitecturală a majorității templelor hinduse, budiste și jainiste reprezintă yantra.

1

2

Figura 71. **Mandala și yantra.**

Exemple:

- 1) mandală sub forma unui cerc cu o indicație a unui pătrat cu un punct în centru și o piramidă patrulateră cu șase trepte, cu o împărțire în patru;
- 2) kali-yantra (în traducere din sanscrită, „kala” înseamnă „timp”; acest cuvânt are rădăcini indo-europene, care înseamnă rotație; un cuvânt apropiat, ca sens, în limba rusă, este „kolo”); în mitologia hindusă, înseamnă creații și distrugerii ciclice ale Universului, roata timpului în conceptul renașterii Sufletului și al subiectului destinului.

General vorbind, trebuie menționat faptul că structura cvadrată, care indică simbolismul străvechi comun al cunoștințelor spirituale, este reflectată, de asemenea, în planificarea arhitecturală a templelor care aparțin altor religii. De exemplu, complexele de temple și mănăstiri ale Chinei antice aveau un pătrat și un cerc la baza lor. „Templul Cerului”, cel mai mare și cel mai faimos din țară, de exemplu, este divizat în două părți în planul său: o parte în formă de pătrat (un simbol al Pământului; puterile pământești), iar cealaltă este rotunjită (cercul este un simbol al Cerului; forțele divine). În China, un desen al unui pătrat și al unui cerc îmbinate (Pământ și Cer) încă mai simbolizează persoana echilibrată la modul ideal (sub aspect spiritual). Un alt exemplu: forma moscheelor musulmane, orientate spre Kaaba din Mecca, este, de asemenea, pătrat sau dreptunghi...

Anastasia: Da, ne-ați spus cândva despre asta și despre templele creștine. Cvadrifoliul creștin („trifoliul cu patru foi”, din latinescul „quadri”, însemnând „de patru ori”, și „folium” – „frunză”) este un templu cu cupolă în cruce, al cărui patru ramuri (arcade) sunt încununute cu curbe în formă de dom, desemnând

„boltă cerească”. Ați menționat faptul că numele grec al unor astfel de temple este „tetraconch” („trifoiul cu patru foi”; din cuvântul grec „tetras”, însemnând „patru” și „konche” – „cochilie”, „vârtej”, „ceea ce este ră-sucit în spirală”). Am devenit interesată în asta și am descoperit multe lucruri interesante. Astfel de construcții erau populare nu numai în Rusia antică, dar și în Bizanț, în țările Transcaucaziei (Armenia și Georgia), Persia (Iran), India și alte țări antice. Au ajuns în Occident prin intermediul culturii elenistice, care a împrumutat multe lucruri din culturile Orientului străvechi. Dar remarcabil este faptul că, în templele creștinătății timpurii din Orientul Mijlociu și din Europa (și, mai târziu, în templele creștine ale Rusiei antice, de asemenea), altarul, la început, era de fapt amplasat exact în *naosul templului, ca tron al „Dumnezeului invizibil”!* Adică, sub marele dom central din mijlocul bisericii. Și, doar mult mai târziu, a fost altarul mutat către partea proeminentă din partea de est a clădirii.

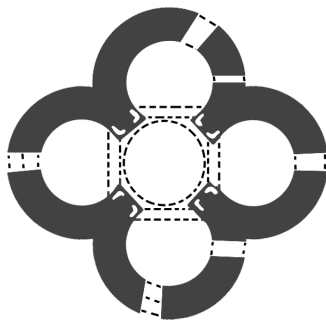

Figura 72. **Schema templului cu cupola în cruce (quadri-foolium).**

Rigden: Naosul în templu simboliza exact acea „*perla prețioasă din cochilie*”, cunoscută întregului Orient Antic ca simbol al *Sufletului*... Apropos, în

timpurile străvechi, în Rusia Kieveană, prima versiune a Catedralei Sfânta Sofia („Înțelepciunea Divină”) din Kiev nu era nimic altceva decât *o biserică în formă de cruce cu cinci nave, cu 13 cupole*, care avea o compoziție *piramidală*. În plus, cupolele Catedralei aveau *cruci, la baza cărora erau crescenturi orizontale, cu colțurile orientate în sus*. Mai mult, centrul (în formă de cerc) al fiecărei cruci era traversat de o cruce oblică, iar compoziția pe ansamblu era o cruce echilaterală. Tot simbolismul spiritual străvechi era acolo: un cerc, un romb, indicația lui 3, 4, 6, 7, 8, 9, 12, și 13, și, de asemenea, semnul „AllatRa”. Această catedrală era dedicată Bunei Vestiri, cu alte cuvinte – Născătoarei de Dumnezeu și Arhanghelului Gabriel.

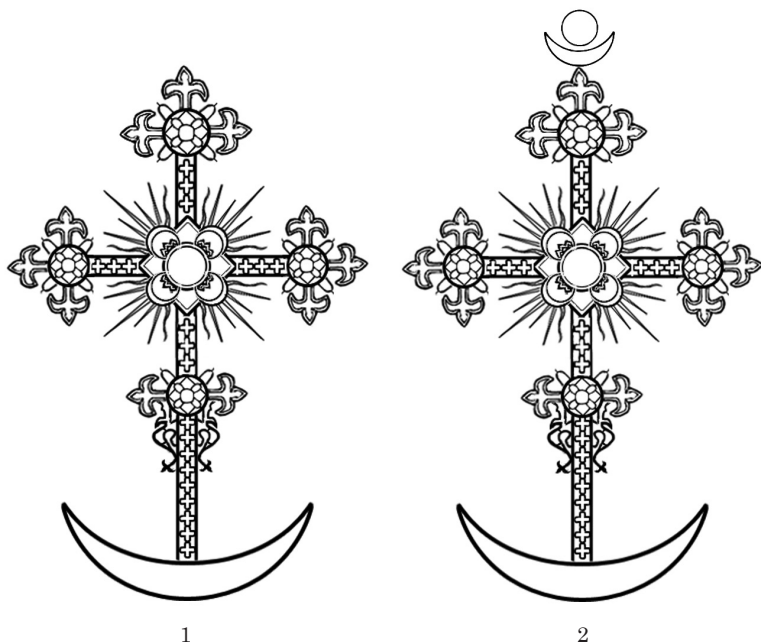

Figura 73. **Simboluri ale Arhanghelului Gabriel și ale Fecioarei Maria.**

- 1) Crucea – simbol al Fecioarei Maria;
- 2) Crucea centrală, un simbol al Născătoarei de Dumnezeu (Fecioara Maria), cu vârful care simboliza Învățătura adusă din lumea Spirituală – semnul „AllatRa” (simboliza atât adevărata Învățătură spirituală adusă de către Iisus Hristos, cât și transmiterea Cunoștințelor spirituale, „dezlăuarea Voinței lumii Spirituale”, în sensul de „veste” de la Arhanghelul Gabriel, ca mesager al lumii Spirituale).

O astfel de cruce este o întreagă carte pentru oamenii inițiați în misterul Cunoașterii spirituale și al adevăratei învățături a lui Iisus. Este un simbol personal al Fecioarei Maria ca ucenică a lui Iisus, care a obținut eliberarea spirituală în timpul vieții și a rămas să ajute oamenii chiar și după moartea sa fizică. Pe vârful crucii centrale, era, de asemenea, o terminație sub forma unui crescent orientat cu coarneau în sus și cu un cerc deasupra; cu alte cuvinte, semnul lucrător „AllatRa”. Această trăsătură distinctă indica faptul că această Învățătură a fost adusă din lumea Spirituală, în acest caz, de către Iisus Hristos, ca Ființă Spirituală supremă, care vizitase această lume tridimensională prin încarnarea într-un corp omenesc. Indica și înțelesul special al Arhanghelului Gabriel ca Ființă Spirituală, care a jucat un rol important în răspândirea adevăratei Învățături spirituale a lui Iisus și în susținerea spirituală a Fecioarei Maria. Mai mult, toate acestea împreună indicau nivelul Cunoștințelor celor care au inițiat instalarea acestui semn lucrător pe cupola centrală a bisericii principale din capitala Rusiei Kievene. Preoților religioși și credincioșilor de atunci li s-au dat explicații simple, în special că tot acest simbolism va fi înțeles de către popoarele slave, având în vedere simbolurile lor tradiționale.

Anastasia: Da, această informație merită o atenție specială. În cartea „Sensei II”, am scris mai detaliat

despre rolul spiritual important pe care Arhanghelul Gabriel l-a jucat, în mod special pentru Rusia Kieveană. Am menționat, de asemenea, istoria Mariei și a lui Iisus în cartea „Sensei IV”; faptul că Iisus a transmis adevărata învățătură spirituală ucenicei sale – o femeie numită Maria, care a obținut eliberarea spirituală de reîncarnare în timpul vieții. Și că ea era cea care trebuia să fie capul adevăratei Biserici a lui Iisus. Dar, deoarece Învățătura a fost distorsionată (ca rezultat al intrigilor oamenilor care luptau pentru putere și din cauza modificării sale semnificative pe măsură ce se forma religia), astăzi, această Biserică este condusă exclusiv de către bărbați, iar imaginea Fecioarei Maria este asociată în principal cu mama lui Iisus, care este numită Născătoarea de Dumnezeu.

Însă, acest fapt deloc nu diminuează puterea spirituală a aceluiași principiu creator feminin divin, datorită căruia oamenii care tind cu adevărat spre salvarea spirituală, o dobândesc și în zilele noastre.

Rigden: Sper că oamenii nu doar vor citi această informație, ci îi vor și înțelege sensul spiritual. Învățătura Spirituală a lui Iisus a fost dată în mod deschis tuturor oamenilor ca și Cunoaștere, ca o sămânță a Adevărului, aceasta fiind una pentru întreaga umanitate. Acest lucru este greu de înțeles pentru oamenii moderni, deoarece, în loc de Învățătură, ei văd doar concepte ale religiei mondiale, cu care este asociat astăzi numele lui Iisus. Cu privire la Fecioara Maria, care practic se află între lumea materială și cea spirituală, ea într-adevăr încă slujește ca un Conducător divin al puterii spirituale, pentru a-i ajuta pe acei oameni care merg pe calea spirituală. Acest lucru, apropo, era cunoscut de către

adevărații ucenici ai lui Iisus, care transmiteau aceste Cunoștințe către popoare, deși în secret. Iar oameni inteligenți, onești și conștiincioși, care caută cu adevărat mântuirea spirituală, și nu bogăție materială și beneficii pentru sine, au existat întotdeauna în fiecare religie. Posedând în secret aceste Cunoștințe, aceștia au făcut tot posibilul din poziția lor pentru a transmite Adevărul următoarelor generații, în așa fel încât adevăratele Cunoștințe spirituale să-și câștige drumul către viitor, pentru acei care însetează după salvare spirituală. De aceea, pe pereții catacombelor unde se ascundeau primii creștini, poate fi găsit nu numai semnul peștelui și crucea echilaterală, ci și semnul crescentului cu colțurile orientate în sus (Allat). De aceea, următorul pasaj, atribuit lui Ioan Teologul, apare în „Apocalipsa” (12:1): „În cer s-a arătat un semn mare – o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap”. De aceea, de exemplu, pe monumentele străvechi ale arhitecturii vechi rusești din secolele XI-XIV, erau plasate exact astfel de cruci cu crescente, simboluri ale Fecioarei Maria, indicând faptul că construcția acestor catedrale, cu exact astfel de semne și simboluri complexe, era inițiată de către acei oameni care erau conectați cu adevăratele Cunoștințe.

Anastasia: Până în ziua de azi, s-au păstrat ecouri ale existenței acestor importante simboluri și semne în arhitectura principalelor catedrale ale Rusiei Kievene. De exemplu, astăzi, cruci care au crescente cu colțurile orientate în sus, ca simbol al Fecioarei Maria, încoronează cupolele Bisericii Mântuitorului din Berestov, localizată lângă Lavra Pecerska (prima mențiune a bisericii din Berestov datează din secolul al XI-lea; Kiev, Ucraina), catedrala Sfântului Dumitru din

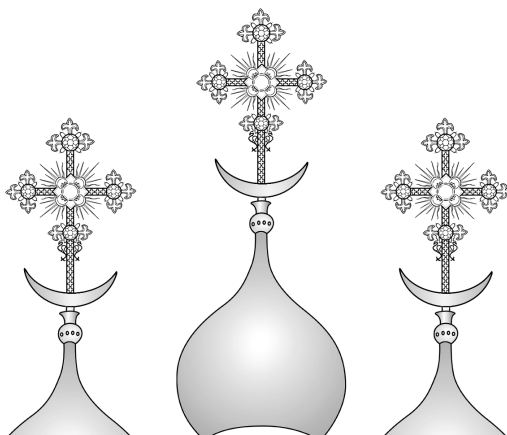

Figura 74. Cupole cu cruci simboluri ale Fecioarei Maria.

Vladimir (secolul al XII-lea; Vladimir, Rusia), Catedrala Bunei Vestiri din Moscova, Kremlin (secolul al XV-lea, Moscova, Rusia), ca și multe alte monumente arhitecturale. Acestea, la vremea lor, au fost construite de către maeștri slavi.

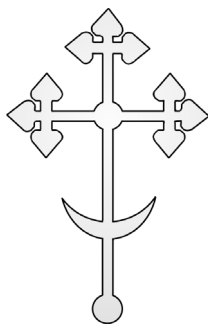

Figura 75. Schemă simplificată a simbolului folosit mai târziu de către oameni după reconstrucții repetate ale catedralelor și ale bisericilor.

Rigden: Foarte adevărat. Merită menționat faptul că cea care a servit ca exemplu de construire de astfel de temple, cu acest fel de simboluri, în Rusia Kieveană, a fost Catedrala Sfânta Sofia din Kiev. Ea a fost construită în secolul al XI-lea, în centrul Kievului, urmând planul pe care Agapit de Pechersk i l-a sugerat cneazului Iaroslav cel Înțelept. Templul era unic chiar și pentru arhitectura bizantină de la acea vreme. Iaroslav cel Înțelept (Marele Cneaz al Kievului, fostul cneaz al Rostovului și cneazul *Novgorodului*) l-a întâlnit pe *Agapit de Pechersk Doctorul fără de Arginți*, din cauza bolii sale. La vremea respectivă, faima abilităților medicale ale lui Agapit se întindea cu mult dincolo de Rusia Kieveană. Și Iaroslav avea probleme cu coloana vertebrală, din cauza unei leziuni la articulațiile șoldului și genunchiului. Deci, ca să vorbim în termeni moderni, acesta a devenit un pacient regulat al lui Agapit. Datorită acestei comunicări nevoite, dar foarte utile pentru Iaroslav, și iluminării de către Agapit în multe chestiuni importante privind Cunoștințele, atât despre om, cât și despre societate în ansamblu, se poate spune că cneazul Iaroslav a devenit „Cel înțelept”.

Ca rezultat al acestei comunicări, au apărut primele mănăstiri rusești independente, și, cel mai important, în onoarea Sfintei Născătoare de Dumnezeu. A început o traducere activă a cărților străine (în mod special cele de la Muntele Athos), ca și o rescriere conștiincioasă a foliantelor vechi slavone (chiar și a scrisorilor vechi rusești „păgâne”, scrise pe scoarță de salcie). Cartea a devenit baza educației publice. Erudiția lui Agapit și sfaturile sale către Iaroslav au dus la situația în care cneazul însuși a devenit pasionat de lectura cărților, făcând iluminarea să fie la modă, atât în rândul

anturajului său, cât și printre oamenii obișnuiți. Ca urmare a sfaturilor lui Agapit, cneazul a organizat primele școli publice pentru copii, a fost înființată o mare bibliotecă națională în capitală, în preajma Catedralei Sfânta Sofia, au fost înregistrate pentru societate principalele semne și simboluri, a fost rafinată diplomația la nivel internațional. Deci nu este surprinzător faptul că Rusia Kieveană a atins culmea dezvoltării sale în timpul domniei lui Iaroslav cel Înțelept.

Anastasia: Aceste fapte sunt foarte interesante și explică multe despre schimbarea extremă din comportamentul lui Iaroslav: de la un conducător crud, care nu ar fi ezitat să folosească orice mijloc pentru a obține puterea în Kiev, la un lider care a devenit „înțelept” în timpul domniei sale în Rusia Kieveană, după ce l-a cunoscut pe Agapit de Pechersk... De asemenea, simbolurile și arhitectura neobișnuită ale bisericii în formă de cruce cu cinci nave a Catedralei Sfânta Sofia sunt departe de a fi întâmplătoare, având în vedere cele 13 cupole și compoziția piramidală a acesteia. Apropo, ați putea explica cititorilor ce anume înseamnă conceptul de „navă” în arhitectură?

Rigden: Acest cuvânt este derivat din latinescul „navis”, însemnând o „barcă”. În arhitectură, se referă la partea alungită a clădirii, o cameră alungită semănând cu o navă, ca „Barca solară” simbolică (cunoscută deja în timpul civilizației Tripolie, când era reprezentată cu un cerc sub forma semnului „AllatRa”), sau, așa cum se chema în mitologia străveche egipteană, „Barca Eternității”. Apropo, mai târziu, în secolul al XII-lea, acesta a fost numele dat corăbiilor cu pânze (navă). În înțelesul simbolic al acestei catedrale,

însemna „o barcă navigând prin timp”; în general, o „arcă spirituală” a Rusiei Kievene.

Anastasia: Trebuie menționat faptul că clădirea Catedralei Sfânta Sofia din Kiev a suferit multe distrugerii parțiale, cauzate de timp și de către oameni. Iar în secolele XVII-XVIII, ca rezultat al reconstruirii templului, înfățișarea sa exterioară a fost schimbată semnificativ.

Rigden: Într-adevăr, așa este. Dar, în mod interesant, în ciuda tuturor acestor vicisitudini de aproape o mie de ani, până în ziua de azi, într-o nișă specială – în arcada *principalului altar*, strălucește aceeași *perla* rusească veche ortodoxă – un mozaic *de șase metri al Născătoarei de Dumnezeu*, așa numita „Oranta”. În creștinism, este considerată a fi unul dintre tipurile iconografice ale Născătoarei de Dumnezeu, înfățișată pe toată lungimea, *cu brațele îndoite la coate și ridicate la același nivel cu fața*.

Anastasia: Deci, brațele Născătoarei de Dumnezeu sunt reprezentate sub forma semnului simbolic Allat – același simbol străvechi al fuziunii spirituale a Personalității cu Sufletul, al iluminării și al cunoașterii Adevărului, și al dobândirii eliberării spirituale, acest simbol fiind cunoscut popoarelor străvechi în diferite timpuri sub forma simbolului mai sus menționat, care seamănă cu un „gândac”, și, de asemenea, cu imaginile zeitelor străvechi cu mâinile ridicate. Este același simbol străvechi înregistrat de către oamenii „preistorici” ca o petroglifă, indicând faptul că omul poate atinge o astfel de stare de eliberare spirituală doar cu participarea forțelor creatoare Allat.

Rigden: Absolut. Și deci, imaginea Născătoarei de Dumnezeu Oranta, care este îmbrăcată în veșmânt albastru și care stă pe o bază *patrulateră*, este poziționată pe un mozaic aurit de fundal, în *formă de cerc*. Apropo, într-o stare modificată a conștientului (de percepție spirituală extinsă), persoana, uitându-se la *Născătoarea de Dumnezeu*, poate vedea efectul luminii *verzi* strălucitoare, radiind de la Ea. De-a lungul curbei domului de deasupra arcei acestei nișe unice, a fost păstrată de către asceții de la Muntele Athos o inscripție în greacă, pentru viitoarele generații ale Rusiei Kievene: «*Бог посреду ея и не подвижется: поможет еѹ Бог умро заумра*». („Dumnezeu este în mijlocul ei și nu se va mișca: Dumnezeu o ajută dimineață de dimineață” – nota translatorului.)

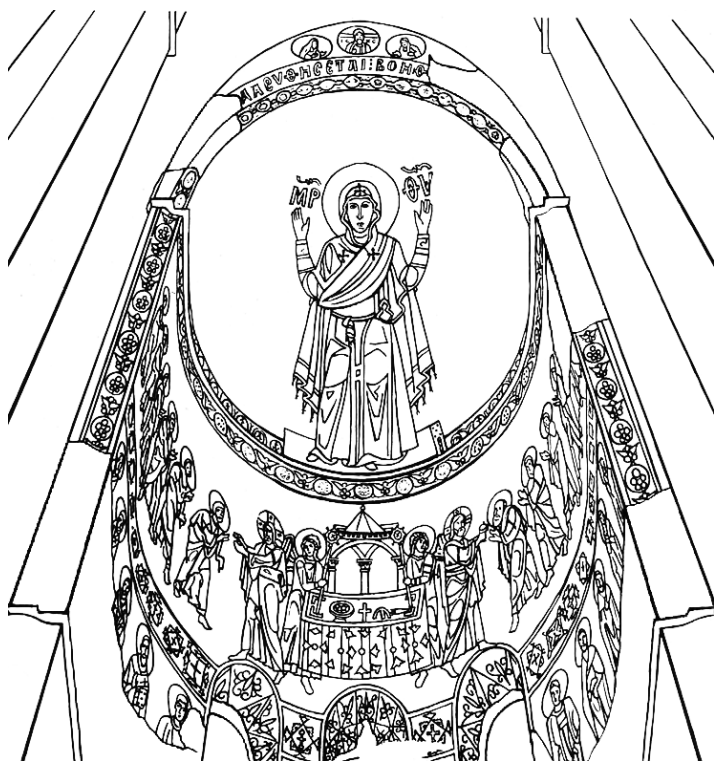
În contextul relatării despre Rusia Kievană, aș vrea să-ți atrag atenția asupra unei pagini de istorie la fel de importante. Inițial, în Rusia Kievană, *Arhanghelul Gabriel și Fecioara Maria* erau venerați *împreună*, așa cum ar trebui să fie. Și doar mult mai târziu, în secolul al XV-lea, oamenii au separat onorarea Arhanghelului Gabriel de cultul Bunei Vestiri a Maicii Domnului, deși este incorect. *Acolo unde Fecioara creează în sfințenie, Duhul Sfânt este întotdeauna cu Ea*. Apropo, în credințele slave (încă dinaintea creștinismului), exista o venerare comună a divinităților supreme masculine și feminine în perechi, în limba noastră, în sensul de simbol spiritual al Lotusului divin (planul) și al Allatului creator (întruchiparea planului).

Anastasia: Da, acest lucru poate fi urmărit înapoi în timp până la personajele mitologice ale legendelor slave sacre, care au fost păstrate din cele mai vechi timpuri.

Rigden: Referitor la Arhanghelul Gabriel și Fecioara Maria, pe *pilonii altarului* din arca principală estică a catedralei Sofia din Kiev, acolo unde se află Născătoarea de Dumnezeu „Oranta”, s-au mai păstrat imagini din mozaic ale „Bunei Vestiri”.

Anastasia: Da, pe unul dintre *piloni*, este o imagine a Arhanghelului Gabriel cu degetele de la mâna dreaptă unite în *semnul binecuvântării*. Pe celălalt *pilon*, este reprezentată Născătoarea de Dumnezeu cu un fus în mână, torcând firul spiritual al vieții omenești.

2

3

Figura 76. Arhanghelul Gabriel și Fecioara Maria (schema frescelor din secolul al XI-lea din Catedrala Sfânta Sofia; Kiev, Ucraina):

- 1) un desen schematic al mozaicului din secolul al XI-lea „Născătoarea de Dumnezeu Oranta” (altarul principal al catedralei); simbolul crescentului cu vârful orientat în sus și un cerc („AllatRa”) codificat în imagine;
- 2) imaginea Arhanghelului Gabriel, al cărui mână dreaptă este reprezentată în gestul „binecuvântării” (mozaicul de pe pilonul altarului);
- 3) imaginea Născătoarei de Dumnezeu cu un fus în mâini, torcând firul spiritual al vieții omenești (mozaicul de pe pilonul altarului).

Rigden: Aș vrea să menționez faptul că, în limba veche slavonă, cuvântul «вепетено» („fus”) este legat de cuvântul «вертеть» („a răsuca”) (*vortex, mișcare în spirală*). Apropo, slavii nu erau singurii care aveau acest cuvânt. Cuvântul indian străvechi „vartanam” înseamnă, de asemenea, „răsucire”. Din cele mai vechi timpuri, fusul a fost considerat, sub aspect spiritual, un instrument magic dăruit de sus. Adică, vorbind în termeni moderni, acesta este o descriere simbolică a rugăciunii, a meditației și a practicii spirituale. Toarcerea firelor folosind fusul era un anumit simbol spiritual, cunoscut multor oameni ca uniunea dintre „Pământ și Cer”, uniunea omului, în timpul vieții sale trecătoare, cu natura divină spirituală (Sufletul). Firul, în arta religioasă, simboliza viața spirituală omenească, iar, în sens global, era un simbol al timpului, al conexiunii dintre trecut, prezent și viitor. Era o componentă spirituală care unea toate perlele (sufletele). Multe popoare străvechi o reprezentau pe „Marea Mamă” cu un fus în mâini.

Anastasia: În mod interesant, oamenii de știință au asociat-o pe „Marea mamă” cu zeițele „lunare”, de vreme ce aceasta era de obicei reprezentată de către diverse popoare cu un anumit semn foarte vechi, sub forma „secerii Lunii”, adică, un crescent cu colțurile orientate în sus, deasupra căruia era plasat un cerc.

Rigden: Da, omul nu acordă atenție multor lucruri, câtă vreme nu știe. Dar imediat ce adevărata cunoaștere îi atinge fruntea, iar Sufletul i se trezește, câștigă Înțelepciune. Iar Înțelepciunea dă naștere la acțiune...

Anastasia: Acestea sunt cuvinte de aur... Cred că pentru mulți cititori, așa cum a fost și pentru noi la

vremea noastră, va fi foarte interesant de aflat despre semnele active, care erau foarte răspândite în întreaga Rusie Kieveană la vremea respectivă. Ați putea să ne spuneți mai multe despre acest moment important din istorie?

Rigden: Agapit de Pechersk i-a dezvăluit parțial lui Iaroslav cel Înțelept secretul semnelor active; i-a spus în detaliu cum și ce lăcașuri principale de cult ar trebui construite în capitală și în țară și, cel mai important, cum și ce semne ar trebui plasate pe ele. Și, de asemenea, ce trebuie făcut pentru a activa acele semne, în vederea generării unei izbucniri spirituale în oameni și pentru a-i proteja de influența forțelor negative ale lumii invizibile. Desigur, Agapit și-a urmărit propriile scopuri, punând temelia semnelor spirituale pentru generațiile viitoare, în contrast cu scopurile omenești trecătoare ale lui Iaroslav. Totuși, oamenii sunt oameni: chiar dacă îi avertizezi cu privire la consecințe de zece ori, ei tot încearcă să facă ajustări din minte Cunoștințelor care le-au fost oferite. Din păcate, Iaroslav nu a fost o excepție de la rasa umană, cel puțin în această privință. Știind ce efect svastica inversată exercită asupra masei, Iaroslav totuși a dat ordin să fie pus acest semn în ornamentarea catedralei, pentru a-și afirma puterea pământească. Și care a fost sensul? Ce a obținut? Viața sa a zburat ca o săgeată prin iluzia lumii materiale. Iar slăbiciunea omenească – *setea de a câștiga putere pământească – după moartea corpului său fizic doar l-a împovărat și mai mult și i-a prelungit agonia chinului, ca subpersonalitate*. Rațiunea animalică însă încă se bucură de această greșeală omenească a sa, activând generații de preoți în favoarea sa și creând o izbucnire de energie negativă în masele de oameni în viață.

Trebuie spus că, în afară de asta, Iaroslav a demonstrat Înțelepciune cu adevărat. Împreună cu o echipă de oameni cu idei asemănătoare, a realizat cu succes acest proiect, datorită căruia, în scurt timp, Rusia Kieveană s-a transformat nu numai într-un stat prosper, dar, de asemenea, a devenit „Casa Sfintei Născătoare de Dumnezeu”. În acea vreme, datorită în principal plasării corecte a semnelor pozitive și a promovării valorilor culturale și morale universale, cele mai bune calități spirituale au început să se manifeste în oameni mai mult și mai mult. În viziunea asupra lumii a slavilor acelor vremuri, slujirea „Adevărului lui Dumnezeu” a devenit sinonimă cu slujirea Binelui, cu Binecuvântarea spirituală supremă, cu victoria *Harului lui Dumnezeu*. De fapt, oamenii au găsit un teren de mijloc pașnic între vechile lor credințe și cele noi, introduse de către politicienii și preoții anteriori. De aceea, după lupta pe temeuri religioase din acea vreme, a avut loc o izbucnire spirituală, o astfel de unitate spirituală a oamenilor de pe teritoriul vechiul stat rus, care, anterior, nu era diferit de alte state din perioada respectivă, care se înecau în lupte interne...

Deci, Catedrala Sfânta Sofia a jucat un rol cheie în acest proiect. În primul rând, catedrala Sofia, construită în Kiev, a fost copiată (deși nu la aceeași scală, dar cu un plan similar, de biserică în formă de cruce cu cinci nave) în orașele vechiului stat rus importante la acea vreme: Velikii Novgorod (acest oraș încă mai există în Rusia) și, de asemenea, Polotsk (acest oraș există și în ziua de azi și este situat în regiunea Vitebsk a Belarusului). Nu numai că a fost copiat planul original, dar și conținutul spiritual – începând cu

plasarea principalelor simboluri și semne și a icoanei Născătoarei de Dumnezeu „Oranta”, și sfârșind cu crearea de biblioteci publice și școli pentru acele biserici. În Catedrala Sfânta Sofia din Velikii Novgorod, încă se mai plasează figurina unui porumbel pe crucea domului central al templului, ca simbol al Duhului Sfânt. În istoria peripețiilor de la templul din Polotsk, se menționează că, în secolul al XVIII-lea, a fost chiar și o încercare de a se reface templul în onoarea Pogorării Duhului Sfânt. Porumbelul este deja o substituție de către oameni pentru mai vechea încununare a crucii – semnul „AllatRa”, sub forma crescentului cu vârfurile orientate în sus și cu un cerc deasupra. Mai înainte, porumbelul era reprezentat cu aripile întinse. Când omul se uita în sus la crucea catedralei, în loc de porumbel, vedea semnul care era creat vizual de către aripile ridicate și capul mic al porumbelului (sub forma unui crescent cu vârfurile orientate în sus și un cerc).

În al doilea rând, originalul acestor copii – Catedrala Sfânta Sofia din Kiev – a fost construit nu de sine stătător, ci ca parte a unui complex. *Cele patru „Porți ale Orașului”* au fost construite de-a lungul colțurilor catedralei, la aceeași distanță de ea, și au fost, de asemenea, *marcate cu semne*. Deși, ar fi mai corect să spunem că erau porțile către așa zisul Oraș de sus, localizat pe muntele Vechiul Kiev, acum partea centrală a Kievului.

Anastasia: Deci, cele patru porți din jurul Catedralei Sfânta Sofia din Kiev formează o cruce oblică, după modelul celor patru Entități, unde catedrala în sine este centrul, ca simbol al Sufletului.

Rigden: Exact. În simbolismul religios al creștinismului, porțile sunt intrări care conduc de la partea din față a bisericii către templu, și de la templu către altar.

Principala poartă a iconostasului străvechi rusesc într-o biserică ortodoxă era situată în partea opusă a pristolului (în altar) și se numea „Porțile regale”, în sensul de supremație spirituală și nu politică. De obicei, în partea de sus, era reprezentată scena Bunei Vestiri, cu Arhanghelul Gabriel și Fecioara Maria, iar partea de jos avea patru Evangheliști în perechi, pe fațadele ușilor. Deci, deschiderea „Porților sfinte” la anumite momente ale slujbei simbolizează „deschiderea Împărăției Cerului”, adică o intrare, o trecere către altă lume, spirituală. Iar acest simbolism nu a apărut din senin. Acest proces energetic al „deschiderii” porții în altă lume chiar are loc în timpul lucrului spiritual (atât individual, cât și colectiv) al indivizilor puternici spiritual, indiferent de religia de care aparțin și de țara în care locuiesc. Apropo, în vremurile străvechi, în rândul popoarelor, de exemplu, Rusiei Kievene, „deschiderea porții”, „descuierea porții” orașului însemna să lași pe cineva în oraș; în cazul dușmanilor, însemna capturarea orașului sau dorința locuitorilor orașului de a preda armele. Dacă o cronică menționa închiderea principalelor porți în fața dușmanului, asta însemna o decizie a locuitorilor de a opune rezistență.

Principalele „Porți de aur” a Kievului străvechi au devenit porțile de sud orientate spre Muntele Athos, considerat a fi „Lăcașul Născătoarei de Dumnezeu”. Ca să fim mai preciși, din punct de vedere geografic, acestea erau situate în partea de sud-vest a orașului. Pe aceste porți principale, „Porțile de aur” ale orașului,

a fost construită o biserică în onoarea Arhanghelului Gabriel și a Născătoarei de Dumnezeu – biserica Bunei Vestiri, pentru „a da întotdeauna bucurie aceluia oraș prin sfânta Bună Vestire și prin rugăciunea sfintei Născătoare de Dumnezeu și a Arhanghelului Gabriel”.

Anastasia: Da, informația istorică referitoare la acest lucru a fost consemnată în Cronica lui Ipatie. Chiar și până în ziua de azi, au fost păstrate cuvinte care pot fi găsite în colecția istorică de multe volume, și care ne vorbesc despre literatura Rusiei străvechi (începând cu secolul al XI-lea) – „Biblioteca literaturii Străvechii Rusii” (volumul 1, pagina 50): „Да еже целование архангель дасть Девице, будетъ и граду сему. Къ оной ибо: „Радуйся, обрадованна! Господь с тобою!”, къ граду же: „Радуйся, благоверный граде! Господь с тобою!”». („Dacă arhanghelul îi dă un sărut fecioarei, acesta va fi dat și orașului. Către ea spunând: „Bucură-te, cea preafelică! Dumnezeu este cu tine!”, iar spre oraș: „Bucură-te, oraș evlavios! Dumnezeu este cu tine!” – *nota traducătorului*). Istoric vorbind, Kievul este sub patronajul Născătoarei de Dumnezeu și al Arhanghelului Gabriel – acesta este un fapt evident, care astăzi este trecut sub tăcere. De aceea astăzi, pe blazonul Kievului, poate fi văzut Arhanghelul Mihail, ca patron al orașului, arătat cu o sabie scoasă din teacă, drept simbol al cnejilor kieve-ni care au purtat războaie, inclusiv între ei înșiși, ca mulți alții în poziții de putere la vremea aceea.

Rigden: Ei bine, ce poți să faci cu așa „oameni de stat”... Cum era în vremurile străvechi, așa și acum: „Cnejii vorbesc despre lucruri mici ca despre lucruri mari, chemând rebeliune asupra lor”. Dar asta nu

este important. Principalul lucru este că în popor și până în ziua de azi este vie amintirea și venerarea Arhanghelului Gabriel și a Fecioarei Maria, indiferent de dorințele pământești ale „cnejilor” din ziua de azi.

Anastasia: Fără îndoială, memoria spirituală a popoarelor poate fi urmărită din generație în generație, și nu are cum să nu bucure. Dar să ne întoarcem la conversație, care este atât de interesantă din perspectiva istorică. Deci, „Porțile de aur” din Kiev erau un simbol al orașului, echivalent cu Entitatea frontală în interpretarea spirituală a Cunoștințelor despre om. Ca urmare, simbolul Trecutului orașului, adică, Entitatea posterioară...

Rigden: Iar „porțile” condiționate de nord au fost prima biserică de piatră din Rusia Kieveană dedicată Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, cunoscută acum în istorie sub numele de Biserica Zecimii. A fost construită cu mult timp în urmă de către cneazul Vladimir, tatăl lui Iaroslav. Întreaga curte mare veche a lui Vladimir era situată lângă ea. General vorbind, trebuie menționat faptul că acest loc are o istorie mai veche în relație cu locurile de venerare precreștine.

Anastasia: Da, judecând după săpăturile arheologice, s-au găsit acolo fundații de „palate” și de clădiri mult mai vechi, aparținând vremurilor „păgâne” ale slavilor, și, de asemenea, rămășițele unui loc de venerare chiar și mai vechi (un loc de închinare păgân) sub forma unei platforme de piatră *cu patru proeminențe la colțuri*. Altfel spus, chiar și în timpurile mai de demult, muntele Vechiul Kiev era deja un centru religios important al slavilor care au trăit în acea regiune.

Rigden: Absolut. Deci, Iaroslav cel Înțelept nu numai că a restaurat această biserică, dar a și sfințit-o din nou, la sfatul lui Agapit, de această dată așa cum trebuie. Prima biserică din Rusia Kieveană dedicată Născătoarei de Dumnezeu simboliza trecutul care deschide o cale spre viitor. Și juca, de asemenea, un rol important în plasarea semnelor în Kiev.

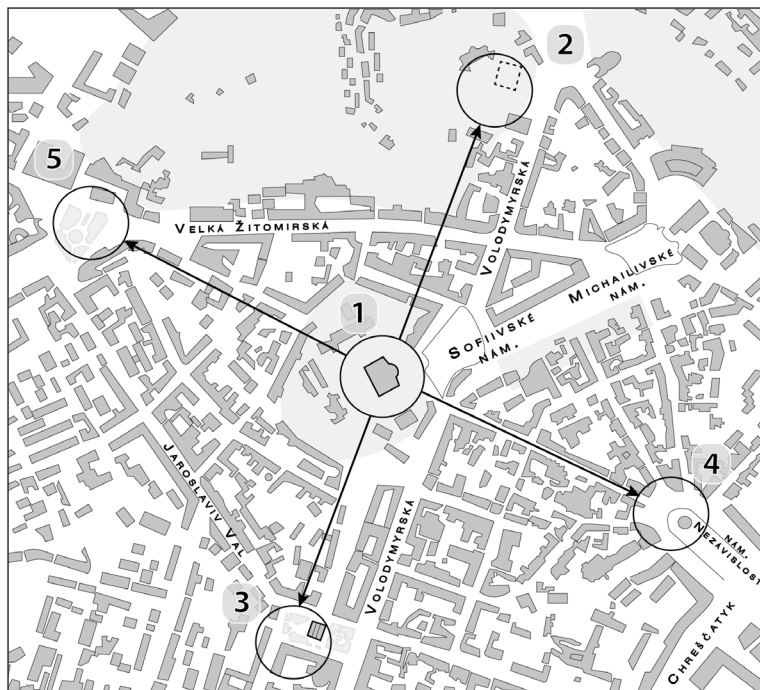

Figura 77. Harta modernă a centrului istoric al orașului Kiev, cu însemnări ale locațiilor anterioare ale celor „patru porți”, și a Catedralei Sfânta Sofia din prezent:

- 1) catedrala Sfânta Sofia;
- 2) locația fundației Bisericii Zecimii (prima biserică din piatră din Rusia Kieveană dedicată Sfintei Născătoare de Dumnezeu);

3) locația principalelor „Porți de aur”;

4) locația „Porților Liadskie”

5) locația „Porților de Vest”.

„Porțile de Vest”, sau așa cum le numeau oamenii de rând, „Porțile Jidovești”, au devenit Entitatea dreaptă pentru străvechea capitală. Geografic vorbind, acestea erau situate în partea de nord-vest a orașului. Câteva secole mai târziu, când orașul Lviv a fost întemeiat, poarta a primit numele de „Porțile Lviv”, deoarece drumul de la Kiev la Lviv trecea prin ele. Astăzi, în acest loc din Kiev se află Piața Lvivska. Interesant este că, de-a lungul timpului, se poate spune, nu s-a schimbat nimic cu privire la punctele de activare care stimulează natura Animalică în oameni. Așa cum a fost din vechime aici o piață, așa și a rămas, numai numele s-a schimbat - „Casa Comerțului”. Mai mult, tendința spre acumulare și creșterea bogăției materiale în acest oraș (exact ca și în alte mari orașe ale lumii) înfloresc din nou ca buruienile, în loc de stimulente cu adevărat importante și necesare pentru oameni – fapte creatoare din „pomul roditor, eter” – natura Spirituală.

Anastasia: Din păcate, așa este. Dacă ne uităm la Kievul modern, primul lucru care atrage atenția este marele număr de centre de comerț, bănci și alte instituții similare, una mai bogată decât alta. Ai impresia că toată lumea este obsedată doar de comerț, în loc de adevărata muncă spirituală creatoare, demnă de o societate omenească civilizată.

Rigden: Astfel de orașe mari ale lumii sunt un exemplu viu al alegerii omenești prevalente. Dar,

repet, îmbunătățirea situației este în mâinile oamenilor înșiși. Deci, chiar și la acea vreme, Agapit i-a sugerat lui Iaroslav „să întărească” aceste „Porți de Vest” cu un obiect cultural și spiritual având un semn care să echilibreze forțele invizibile, pentru a se evita înclinarea către natura Animalică a oamenilor care vizitează acest loc. Ca urmare, a fost construită aici o biserică dedicată Întâmpinării Domnului. Acest lucru a fost simbolic. În primul rând, vechiul cuvânt slav ic «сретеніе» (sretenie - nota traducătorului) însemna „întâlnire”, și, potrivit vechilor credințe slavice, însemna o întâlnire a omului cu divinul și glorificarea sa. În al doilea rând, povestirea biblică a Întâmpinării era dedicată Născătoarei de Dumnezeu (Fecioara Maria), care l-a adus pe Pruncul Iisus la templu în a patruzecia zi după nașterea Acestuia. În ortodoxie, Întâmpinarea era sărbătorită cu *o săptămână înainte de 25 Februarie*, iar sub aspect spiritual, era considerată o reînnoire, o întâlnire a vechiului cu noul. De aceea, era profund simbolic faptul că „Porțile de Vest” din Kievul străvechi au fost întărite exact cu acest obiect spiritual și cultural.

Dacă centrul era Catedrala Sofia, atunci „Porțile de aur” erau, în principiu, Entitatea frontală; Biserica Născătoarei de Dumnezeu (Biserica Zecimii) era Entitatea posterioară; „Porțile de Vest” erau Entitatea dreaptă; atunci „Porțile Lyadskie” simbolizau Entitatea stângă a capitalei străvechi a Rusiei Kievene. Acestea erau situate în locul unde astăzi este situată piața centrală a orașului – Piața Independenței, cunoscută în popor drept „Maidanul”.

Anastasia: Știți, când am auzit prima oară această informație de la dvs., am fost extrem de surprinsă, gândindu-mă: „interesant, a cui idee a fost să fie mutată principala piață a capitalei exact în acest loc, subliniindu-se în mod deliberat Entitatea stângă?” Deoarece acest loc, ca piață a capitalei, adună mulțimi mari de oameni.

Rigden: Absolut corect. Nu s-a făcut accidental, ba chiar destul de conștient, cum se spune, din Minte, cea Animalică. Dar să o luăm de la capăt. Zona din Kiev, în care este situată Piața Independenței, se numea „Perevesișe” pe vremea lui Agapit de Pechersk. Acolo era o mlaștină, iar oamenii o numeau Mlaștina Caprei din cele mai vechi timpuri. Ca urmare, aproximativ acolo, în partea de sud-est a orașului, unde, în zilele noastre, începe strada Sofievskaya pe Maidan, ducând spre catedrală, Iaroslav cel Înțelept avea plasate „Porțile de Est”, care deschideau o cale de la Kiev spre Mănăstirea Pechersk (în prezent, Lavra Kievo-Pechersk) și, de asemenea, spre „pământul pecenegilor”. În istorie, aceste porți au primit numele de „Porțile Lyadskie”. Cuvântul „lyad”, tradus din vechea limbă slavonă, însemna „necurat”, „neputincios”; iar „lyada” înseamnă „pustiu”, „buruieni”, „tufiș des”, „pârloagă”. Apropo, câteva secole mai târziu, după un lung asediu al orașului, armatele lui Batu Han au reușit să răzbească în Kiev chiar prin „Porțile Lyadskie”. Cu privire la locul în sine, acesta a rămas „un pustiu” până în secolul XIX, când masonii, aducându-și contribuția la distrugerea moștenirii spirituale a slavilor, au inițiat construcția clădirii primăriei orașului în mod special în acest „loc necurat”.

Anastasia: Da, ei bine, „Independență” pe Mlaștina Caprei... Să pui piața principală a unui astfel de oraș într-un astfel de loc?! Da, masonii doar par „localnici” pentru oameni, dar sunt străini în rațiune.

Rigden: De aceea, aceștia blochează accesul națiunilor la Cunoștințe; fac orice să-i facă pe oameni să nu fie interesați în istoria lor spirituală reală; otrăvesc oamenii cu minciunile lor, ascunzând de ei lucruri evidente. Uită-te doar la simbolurile lor: acestea sunt săbii, arcuri și săgeți, topoare, scuturi, compasuri și lei peste tot – simbolurile masonilor. Pentru cine este interesat de istorie, se poate urmări o distrugere aproape simultană chiar și a celor mai mici rămășițe ale acestor structuri simbolice, care fuseseră construite pentru oameni și activate cu semne, de exemplu, în Rusia Kieveană, pe vremea lui Agapit. De exemplu, restaurarea-conservarea catedralei Sfânta Sofia din Kiev a luat loc exact în secolele XVII-XVIII, și a fost reconstruită pe ascuns în stilul „baroc”, motiv pentru care clădirea și-a schimbat înfățișarea exterioară în mod semnificativ (inclusiv imaginea sa geometrică și spațială).

Anastasia: Ei bine, autorii de literatură istorică împrumută conștiincios una și aceeași frază unul de la altul, și anume că „barocul” în acele zile era un stil la modă al Renașterii „civilizației vestice”.

Rigden: ...iar Italia, Roma erau centrul ei. Nu-ți spune asta nimic?

Anastasia: O, spune multe. Să luăm numai cuvântul „barroco” în sine!

Rigden: Într-adevăr. Cuvântul italianesc „barocco” este derivat din portughezul „perola barroca”, însemnând o „perlă imperfectă”, cu alte cuvinte, „o perlă cu viciu”, un defect într-o piatră prețioasă, o perlă deformată. Acest cuvânt este prezent și în limba latină...

Anastasia: Da, luând în considerare faptul că acest stil a fost conectat cu cercurile aristocratice și cu biserica, nu este surprinzător că acest cuvânt „barocco” a fost ales ca nume al perlei deformate. Mai mult chiar, mai târziu, a fost stilul dominant în arta europeană, până la mijlocul secolului al XVIII-lea, în special în țările unde catolicismul era prevalent. „Barocco” este considerat o procesiune triumfală a „civilizației vestice”.

Rigden: Ei bine, da, o procesiune cu torțe. Așa cum se spune, cine are urechi, să audă. Nu va fi dificil pentru oamenii deștepți să înțeleagă de ce catedrala Sfânta Sofia a devenit primul monument arhitectural de pe teritoriul Ucrainei, care a fost introdus pe lista Patrimoniului Mondial al UNESCO, ceea ce înseamnă că reconstruirea, transferul către o organizație religioasă și ținerea de slujbe religioase în ea, sunt interzise.

Anastasia: Asta înseamnă că masonii din rândul Arhonților au reconstruit originalul, iar acum, folosindu-și propria unealtă plauzibilă UNESCO, impun condiții asupra rezidenților locali, în sensul de a nu se reconstrui catedrala și, mai mult, ca slujbele religioase tradiționale ortodoxe să nu fie permise în ea? Altfel spus, să fie activată „perla”?! Păi... Asta nu se poate numi altceva decât fărădelege.

Rigden: Și asta este, principala „perlă” spirituală a Rusiei Kieven! Și ce au făcut masonii cu alte clădiri în aceeași ani? În secolul al XVIII-lea, au avut tentative de a reconstrui Catedrala Sofia în Velikii Novgorod, pentru a distorsiona imaginea geometrică și spațială, sub pretextul întăririi pereților clădirii. Iar Catedrala din Polotsk a fost reconstruită în întregime. Mai mult, în secolul al XVIII-lea, Catedrala Sofia din Polotsk era deja semnificativ diferită de versiunea originală, având în vedere de câte ori această clădire a fost întâi distrusă și apoi restaurată din mintea omenească pe parcursul secolelor care au urmat. Chiar și atunci, în ciuda împrejurărilor, masonii au mers la sigur pentru orice eventualitate și au ridicat o biserică cu arhitectură non-slavică în stil „barocco” în locul său, la începutul secolului al XVIII-lea.

Și nici nu mai spun de „cele patru porți” ale Kievului. Imediat ce masonii au început să sponsorizeze politicienii din Kiev, au început, sub diverse pretexte, demolarea și distrugerea rămășițelor monumentelor arhitecturale semnificative. O veche și bine cunoscută metodă a masonilor este să distrugă mai întâi originalul și, apoi, să ofere propria lor „copie”. Astfel, astăzi, putem vedea doar „o copie” săracă a „Porților de aur” și speculațiile cu privire la „copia” monumentului „Porților Lydaskie” a masonilor, care a fost aproape complet distrus în secolul al XIX-a, când a fost construită clădirea Dumei orașenești. Și există doar o simplă referință în cronici cu privire la faptul că, cu ceva timp în urmă, existau „Porțile de Vest” și că prima biserică din piatră a Născătoarei de Dumnezeu s-a înălțat în orașul Kiev. Aceasta este întreaga

poveste a modului în care semnele spirituale îi ajută pe unii oameni să se dezvolte pe sine înșiși, în vreme ce, pe alții, îi înfurie; cum unii oameni creează o perlă spirituală pentru generațiile celor în viață și cum alții încearcă să-și aplice „barocul” asupra lor.

Anastasia: Da, vremurile și timpurile lumii din ziua de azi.

Rigden: Acesta este doar un exemplu din istorie, multe altele asemănătoare putând fi găsite în secolele trecute. Nu e vorba de clădiri, ci de oameni, de alegerea umană...

Anastasia: Apropo, întorcându-ne la conversația despre particularitățile arhitecturii templelor popoarelor lumii, care folosesc simbolismul principal, inclusiv perla... Așa cum templele creștine au partea de altar a clădirii alcătuită ca o nișă semicirculară, orientată spre Est, așa și moscheele musulmane au o nișă semicirculară specială – „mihrab” (cuvântul arabic „michr’ab” înseamnă „direcția rugăciunii”). Este orientată spre locația orașul sacru pentru musulmani Mecca (situat în Peninsula Arabică, în sud-vestul Asiei), unde se află unul dintre principalele sanctuare musulmane, o structură sub forma unui *cub* – Kaaba. Deci, această nișă este decorată cu sculpturi ornamentale, picturi și încrustări. Iar cupola sa interioară are adesea forma unei scoici – simbolul păstrării prețioasei perle spirituale.

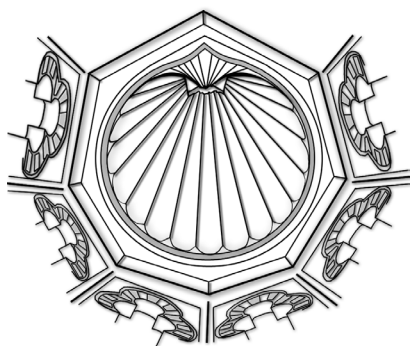
Rigden: Așa este. Un astfel de design este de înțeles, deoarece musulmanii au multe legende despre

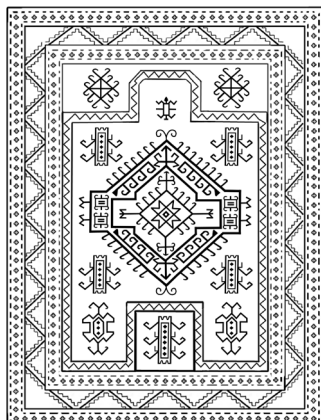
perlă, și o individualizează în cadrul categoriei simbolurilor speciale. De exemplu, potrivit zicalei profetului Mohammed, lumea a fost creată din Perla Albă. Potrivit credințelor musulmane, Atotputernicul a creat *Perla Albă*, a cărei întindere erau *șapte ceruri și șapte pământuri* puse laolaltă. Când Dumnezeu a chemat Perla la El, aceasta a tremurat la *chemarea Lui* atât de mult, încât s-a transformat în *Apă* curgătoare. Dintre toate creațiile care, la un anumit moment din zi sau noapte, într-un fel sau altul, își întrerup glorificarea Atotputernicului, doar ea, fiind deja Apă, *nu a încetat în niciun moment să-l glorifice pe Creator*, agitându-se și spumegând constant. De aceea, Dumnezeu i-a dat superioritate peste altele, făcând-o *sursa și începutul vieții a tot ce e viu*. Astfel, tot ce e viu a fost făcut din Apă. Și pentru a purta această Apă prețioasă, Atotputernicul a creat *Vântul (Aerul)*, *înzestrându-l cu „multitudine nemăsurată” de aripi*.

De aceea, de regulă, această nișă sacră este umplută cu multe simboluri. Era asociată cu Fecioara Maria, Sufletul cel pur. Mai înainte, în interiorul mihrab-ului, era atârnată o lampă arzând, deoarece prezența divină în lume sau în om era asemănată cu lumina unei lămpi. Lampa este în sticlă, iar sticla este ca o stea perlă – este un simbol al ”Luminii pe lumină”.

Anastasia: Referitor la simboluri, este, de asemenea, destul de interesant dacă ne uităm la compoziția covorașului de rugăciune (namazlik) la popoarele vorbitoare de limbi turcice, ce practicau Islamul. În imaginea ornamentală nominală de pe covoraș, este, de obicei imitat mihrabul unei regiuni sau alteia.

1

2

Figura 78. **Imagini simbolice în Islam:**

- 1) o arcă în formă de cochilie a nişei mihrab (Marea moschee-catedrală de coloane, Mezquita, considerată una dintre cele mai mari din lume; anul 785 – începutul sec. al XI-lea; Cordoba, Spania);
- 2) un covoraş de rugăciune (namazlik-ul turcesc); arta popoarelor vorbitoare de limbi turcice, practicante ale Islamului.

Rigden: Apropos, acolo sunt prezente aproape toate aceleaşi simboluri şi semne, cele care aparţin culturilor şi religiilor multor altor popoare: octogoane, hexagoane, romburi, pătrate, cruci oblice, şi așa mai departe... Vorbind în general, o cochilie cu o perlă, în vremurile străvechi, era considerată un simbol al Sufletului, al principiului divin feminin creator. Era un atribut al multor zeități feminine și al numelor lor, simbolizând elementul sacru al apei. Așa cum am menționat anterior, aceasta însemna un habitat diferit de cel pământesc, complet *diferit* pentru înțelegerea umană. Însă, tot ce e viu se trăgea din ea, era dependent și avea nevoie de ea. Biblia menționează cuvintele lui Iisus Hristos, când acesta explică cu ce se aseamănă Împărăția Cerurilor

(Matei, capitolul 13, versetele 45-46): „Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu un negustor care caută mărgăritare frumoase. Și, când găsește *un mărgăritar de mare preț*, se duce de vinde tot ce are și-l cumpără.”

Sideful, care are un efect *de curcubeu*, era considerat „cochilia divină” a perlei. Apropo, în Orient, sensul spiritual sacru al Sufletului sub forma unei perle, era, de asemenea, descris deseori într-o manieră poetică, prin imaginea unei picături de apă pe un lotus. Ideea este că frunzele de lotus au un înveliș specific ca de ceară, albicios. Din cele mai vechi timpuri, era cunoscut efectul neobișnuit al lotusului: când apa (de exemplu, apa de ploaie) ajunge pe frunzele de lotus, formează picături sferice. În lumina soarelui, aceste picături, sclipind în culoarea iridescentă a sidefului pe învelișul albicios, par perle prețioase. Firesc, acest efect nu putea trece neobservat de către poeții din Orient, fapt pentru care versurile lor lirice au integrat o metaforă cu un sens sacru profund:

Din cerul etern,
Deodată, picături de ploaie,
Au căzut pe lotus,
Iar ușoara umezeală de pe frunze...
A devenit o perlă.

Denumirea franțuzească pentru „perle” provine din latinescul „pirula”, însemnând „bob”. Aceasta, la rândul ei, provine din cuvântul „pirium”, însemnând „sferă”. Cuvântul slavon «перламутр» este împrumutat din cuvântul german „Perlemutter”, unde „Perle” înseamnă „perlă”, și „Mutter” înseamnă „Mamă”. În latină, „mater Perlarum” este „mama Perlei”. Romanii antici

numeau perla, de asemenea, „margarita”. Acest cuvânt a fost împrumutat din limba greacă veche („margoron” este „sidef”). Din acest cuvânt provin numele feminine asociate cu epitele zeitelor străvechi ale Dragostei, ale frumuseții, fertilității, ale primăverii eterne și ale vieții. De exemplu, numele Margarita (perlă) provine din epitele zeiței Afrodita, care, potrivit mitologiei greci străvechi, s-a născut ca rezultat al conceperii virgine și a răsărit din spuma mării într-o cochilie, ca o perlă strălucitoare. Numele Marina („marină”) provine din epitele zeiței romane Venus „strălucitoare” și „Mama perlei”, („veneris” însemnând „dragoste”), care era identificată cu Afrodita. Unul dintre simbolurile ei era o porumbiță. De aceea, în arta creștină timpurie, care a originat în Imperiul Roman, erau imagini ale Fecioarei Maria cu o cochilie deasupra capului, ca simbol al aceleia care a adus „Perla divină”. Trebuie menționat faptul că *numele Maria, în Imperiul Roman, era asociat cu conceptul, tradițional pentru popoarele locuind acolo – al zeiței Dragostei – „cea strălucitoare” și „Mama perlei”!* Și nu „tristă”, „respinsă” și cu siguranță nu „amărăciune”, așa cum, mai târziu, a fost prezentat numele ei publicului de către preoții evrei.

Anastasia: *Aceia pot...*

Rigden: Pot doar pentru că oamenii înșiși nu vor să știe mai mult decât ce le-au stabilit preoții. Și acesta este rezultatul. Dar este suficient să aruncăm o privire la simbolurile și reprezentările sacre similare printre popoarele lumii (al căror acces la cunoștințe este în mod deliberat limitat în mintea credinciosului la cuvintele „păgâni”, „necredincioși”, și așa mai departe), și toate se așează la locul lor.

Anastasia: Păi da, de unde au copiat preoții simbolurile, semnele străvechi și atributele personajelor divine?! De la alte popoare.

Rigden: Cu privire la Fecioara Maria, este suficient să comparăm simbolurile și numele Strămoașei popoarelor străvechi ale lumii, zeitățile feminine de lumină și epitetele lor. Și va deveni clar că, timp de secole, unele și aceleași cunoștințe spirituale au fost transmise diferitor popoare, despre eliberarea Sufletului uman, în care puterea creatoare a principiului divin feminin (Allat) a jucat un rol important.

Deci, perla în sine era numită, în vechea Rusie, „inchi”, care înseamnă „diferit”, „unica”, „singura”, „cel adevărat”, „cel drept”, printre numeroasele popoare, slave și altele. De aceea, mai târziu, în creștinism, călugărul era numit „inok”, iar maicile – „inokinia”. Perla era un simbol asociativ al Sufletului dintr-o *lume diferită* (spirituală). Cuvântul rusesc străvechi „rakovina”, sidef, provine din cuvintele străvechi ale popoarelor slave care trăiau în Europa de Est. «Raky», «ракъве» este un „înveliș” și este similar cu cuvântul latinesc „arceō”, însemnând „închid”. Adică, perla într-o scoică este o reprezentare simbolică a Sufletului închis înăuntrul învelișului material al corpului, care a fost adus aici dintr-o *lume diferită* și care se poate elibera doar când conștiința umană (a Personalității) fuzionează (se conectează) cu Sufletul, cu ajutorul puterii spirituale creatoare și al dominației naturii Spirituale în om.

Anastasia: Această informație este cu adevărat foarte interesantă pentru oamenii din ziua de astăzi. În mod interesant, perlele mari în vremurile străvechi erau numite

Orient (cuvântul latinesc „orientis” însemnând „soarele care răsare”). Acest cuvânt este împrumutat din Est. Așa era numit în mod poetic ceva „diferit care atrage prin calitatea sa inefabilă și prin frumusețea lăuntrică”.

Rigden: Foarte adevărat. Perlele mari erau numit exact „unio” (din latină – „unicul”), iar cuvântul „orient” în est însemna inițial *strălucirea perlelor naturale*.

Anastasia: Da, din perspectiva simbolurilor spirituale, vezi toate acestea într-un mod absolut *diferit!*

Rigden: Voi spune și mai mult. Camera cilindrică de sub marea cupolă centrală sau de sub turnul din *naosul* bisericii cu cupolă în cruce se numea absida centrală, unde era alocat locul pentru pristol și pentru altar. Tavanul absidei sub forma unui semi-dom (konha - „scoică”, „vârtej în spirală”, „vortex”) simboliza „cerul”. De altfel, în arhitectură, piatra din capul unghiului, care „închide” arca sau domul, încă se mai numește *cheie*. Deci, de regulă, o imagine mozaic sau o pictură a Maicii Domnului „Oranta” cu mâinile ridicate, ca simbol „al acelei care deschide Porțile Cerului”, erau inițial plasate pe suprafața concavă interioară a absidei.

Anastasia: Da, toate simbolurile lucrului spiritual al omului cu sinele sunt într-adevăr prezente aici, inclusiv obținerea eliberării cu ajutorul puterii divine a principiului feminin... Imaginea Născătoarei de Dumnezeu „Oranta” era cunoscută în Vechea Rusie aproape de la începutul creștinizării. Mulți oameni o asociază cu Bizanțul, și nu cu străvechiul Orient! Manualele de studii religioase și culturale sugerează că numele acestei icoane originează din cuvântul grecesc „orantis”,

însemnând „cel ce se roagă”. Nimic nu este menționat dincolo de această „limitare”, evident, din ignoranță sau din reticența de a menționa alte culturi. Însă, dacă săpăm mai adânc în istorie, devine clar că un înțeles complet *diferit* a fost pus aici!

Rigden: Ai dreptate, chiar este un înțeles *diferit* aici, și este mult mai profund decât pare la prima vedere. Referitor la conexiunea cu sintagma „cel ce se roagă”, atunci, evident, oamenii s-au bazat pe informația despre picturile creștine timpurii din catacombele romane, unde siluete rugându-se erau reprezentate într-o astfel de poziție. Dar mâinile ridicate în acest mod, așa cum a fost menționat deja în conversația noastră, chiar sunt imaginea veche simbolică, cunoscută din timpurile paleoliticului, ale neoliticului și ale epocii cuprului (existența Egiptului antic, a Mesopotamiei, a civilizațiilor Harappă, Tripolie, și așa mai departe). Aceasta este o reprezentare simbolică a Allat-ului, simbolul cunoașterii privind practicile spirituale pentru dobândirea fuziunii Personalității cu Sufletul, simbolul iluminării spirituale și al cunoașterii Adevărului.

Anastasia: Este uimitor. Rezultă că toate aceste cunoștințe au existat până în ziua de astăzi, numai că viziunea oamenilor asupra lumii a fost radical modificată în sens invers! Chiar și arhitectura, de exemplu, a templului creștin, conține Cunoștințele de bază: structură patrulateră cu patru frunze și cu un centru, o cameră centrală cilindrică, arhitectură piramidală a întregii clădiri. Această arhitectură poate fi, de asemenea, încununată cu o turlă piramidală sau cu domuri în formă de ceapă cu un element ascuțit (capete bulboase). Toate acestea corespund simbolismului structurii energetice

umane, al căii de eliberare a Sufletului său: patru Entități, centrul – Suflet, spațiul personal, structura piramidală, simbolurile arhitecturale ale transformării pătratului într-un cerc sau octagon (simbolul cubului). Și s-a arătat clar că, în religia creștină, puterea divină creatoare a principiului feminin este cea care joacă rolul principal al adevăratului Ghid dinspre lumea omenească spre lumea spirituală. Aceasta curge prin principalele imagini feminine ale creștinismului – Fecioara Maria, Maria Magdalena... Oamenii diferențiază imaginile, dar esența lor este aceeași – Iubirea divină, *Născătoarea de Dumnezeu* – cea care, prin Iubire, reînvie comunicarea cu Dumnezeu în om, restaurează vechea conexiune cu El prin Suflet. Tocmai *puterea bună și spirituală a Dragostei și a Creației Născătoarei de Dumnezeu* este cea care reprezintă principala putere călăuzitoare și făuritoare de la Dumnezeu! În scenele Bunei Vestiri, Fecioara Maria este deseori reprezentată cu un lotus, sau, mai degrabă, cu un crin în mână, ca simbol al purității spirituale. Ea este portretizată călcând în picioare un dragon – natura Animalică umană. Până la urmă, având în vedere cunoștințele spirituale despre om și despre practica căii spirituale, toate acestea capătă un înțeles *diferit*, mai profund!

Fecioara Maria este numită „puterea dătătoare de viață spirituală” și „întruchiparea adevăratei cunoașteri”. Este numită „Înțelepciunea lui Dumnezeu” – „cea care dă culoare la tot”, „Mama creației”, cea despre care Biblia spune că „Ea este suflarea puterii lui Dumnezeu și revărsarea pură a Gloriei Lui”, „Ea este o licărire a luminii veșnice și o oglindă clară a lucrării lui Dumnezeu”, „Ea este una, dar le poate face pe toate și, sălășluind în ea însăși, înnoiește toate lucrurile și, trecând

din generație în generație în suflete sfinte, pregătește prieteni ai lui Dumnezeu și profeți”. Puterea spirituală a Fecioarei Maria este comparată cu „Poarta Raiului”! Ea este numită „Purtătoarea unei Zeităi”, „Sufletul lumii”, „Pronia lui Dumnezeu”, „Încarnarea Logosului”...

Rigden: Odată, Iisus i-a spus Mariei: „Binecuvântată ești tu, Marie, căci nu carnea și sângele ți-au descoperit asta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. Și îți spun: tu ești Magdala Bisericii Mele, iar porțile iadului nu o vor birui.” „Și îți dau cheile Împărăției Cerurilor, iar orice vei lega pe pământ, va fi legat în cer, și orice vei dezlega pe pământ, va fi dezlegat în cer”.

Anastasia: Da, îmi amintesc aceste cuvinte importante: Am înregistrat aceste cunoștințe în cartea Sensei-4, despre faptul că Maria Magdalena este cea care a fost cel mai apropiat ucenic, căruia Iisus nu numai că i-a încredințat cunoștințe secrete, dar i-a înmănat și „Cheile Împărăției Cerurilor” – ceea ce astăzi oamenii numesc Graalul. „Magdala Bisericii lui Iisus”, principalul „Pilon al Credinței”, pe care se bazează, până în ziua de azi, adevărata învățătură a lui Iisus...

Rigden:și de la care vine către oameni ajutor spiritual real pentru salvarea sufletelor lor.

Anastasia: Știți, o dată, când am fost în Kiev și am vizitat unul dintre temple, am văzut o pictură veche a Maicii Domnului „Oranta” în imagine de la brâu în sus. Măinile ei sunt clar arătate ca fiind în formă de bol, în formă de semilună cu coarnele în sus, cu brațele ridicate în sus și întinse în lateral. Iar pe pieptul ei, este evidențiat un cerc, acolo unde Pruncul Iisus este situat, cum

ar fi la pieptul mamei, sub protecția ei. Adică, aceasta este o icoană cu simbolul „AllatRa” codificat în ea.

Am fost surprinsă că oamenii nu văd ce este evident. Deși, dacă nu ne-ați fi iluminat cu mulți ani în urmă cu privire la aceste aspecte, probabil că nici eu nu aș fi înțeles de ce nu mă puteam opri să mă uit la această icoană în mod special, de ce simt această forță pozitivă venind de la ea. Am făcut o poză a acestei imagini a „Orantei” și am pus-o ca fundal pe telefonul meu mobil. Iat-o...

Rigden: (cu un zâmbet blând, uitându-se la imagine): Maica Domnului „a Semnului” sau „Znamenie”... desigur, nu putea fi nimic altceva... Harul purtător de lumină al lui Dumnezeu. Sânul Mamei poporului slav. Bucuria dreaptă a ochilor Tăi, dragă Frate, care până în ziua de azi, încă strălucește ca o Lumină spre slava Ta, apropiind ziua de „Eu sunt, Eu voi fi!”.... Este o icoană bună... Am spus deja că, în Rusia străveche, imaginea Maicii Domnului era cea mai venerată printre oameni. Această icoană este numită „Znamenie” (Semn) doar printre slavii Rusiei, Ucrainei și Belarusului (și, de asemenea, printre acele popoare care au fost unite cu ele mai târziu într-o mare țară) și niciunde altundeva. În alte țări, este numită Maica Domnului „Marea Panagia”, „Pantanassa”, „Platytera”. Puțini oameni știu că, în vechea limbă slavonă, cuvântul «знаменье» (znamenie) provine din vechiul cuvânt rusesc «знамя» (znamya), care înseamnă „semn”. Pentru prima dată, o astfel de icoană a apărut în Rusia în secolul al XI-a. Dar, deja după viața pământească a lui **Agapit de Pechersk Doctorul cel Fără de Arginți**, oamenii au început să numească această icoană nu numai „znamenie”, dar și „întruchipare”, *semnul salvării*. Asta este ideea!

Anastasia: Până în ziua de azi, încă se mai pot găsi referiri la acest lucru. Dar, din păcate, legendele bisericii au început să pună accent pe salvarea fizică a oamenilor, în loc de cea spirituală. Oricum, dacă studiem istoria acelor ani, atunci chiar și referințele indirecte, în final, ne aduc la evenimente istorice legate de anumite date. De exemplu, pe **25 februarie**, 1169, datorită acestei icoane „Oranta”, s-a produs o rezolvare miraculoasă a sorții bătăliei de la *Velikii Novgorod*, datorită căreia, mai târziu, oamenii înșiși au început să o onoreze pe Maica Domnului ca patroană. Însă cei de la putere au stabilit o sărbătoare în onoarea aceluia eveniment cât mai târziu posibil, pe 27 noiembrie, potrivit calendarului iulian (10 decembrie în calendarul gregorian).

Rigden: Asta chiar s-a întâmplat. De fapt, acest eveniment a avut loc în zilele Postului Mare. Era oarecum nepotrivit pentru ei să-l sărbătorească, din cauza postului. Așa că l-au deplasat pe 27 noiembrie, pentru a se potrivi cu ziua numelui guvernatorului Novgorodului de la acea vreme. În orice caz, la cei de la putere, totul este la fel ca întotdeauna, nu s-a schimbat nimic. Dar cel mai important lucru este că oamenii simt adevărul. Deși, ca să fim cinstiți, trebuie să spun că această icoană a făcut multe miracole spirituale în Rusia Kieveană începând cu secolul al XI-lea. Chiar și mai târziu, multe miracole ascunse și la vedere s-au întâmplat datorită acestei icoane. A devenit atât de populară în întreaga ecumenie ortodoxă, încât oamenii au început să o reprezinte nu numai pe picturile de pe pereții din temple. Semnul a devenit accesibil oamenilor. A fost răspândit prin turnarea în cupru a tămâioaselor, a icoanelor quadrifolii, a encolpionilor (relicve care se atârnavau la

piept, și care în antichitate se numea „Iono”, „persi”), prin baterea de icoane mici și așa mai departe.

Figura 79. **Imagini ale „Orantei”:**

- 1) o icoană de bronz în care este inserată imaginea „Orantei” (secolele XII-XIII; Brest, Belarus);
- 2) serpentină (părțile din față și din spate) cu o imagine a „Orantei” și a divinului Prunc Iisus în față (secolul al XIV-lea; descoperire arheologică lângă orașul Brest, Belarus).

Chiar și astăzi, această icoană este încă una dintre cele mai venerate în ortodoxia rusească. Mai mult de atât, în Belarus, de exemplu, icoana *Născătoare de Dumnezeu înconjurată de către patru îngeri* încă mai este blazonul capitalei (tradus din germană „erbe”, («repб» (gerb), cuvântul rusesc pentru „blazon” – nota traducătorului înseamnă „moștenire”) – un simbol unic al străvechiului

oraș slav Minsk (Мінскъ), situat pe malul râului Svisloch (Свіслач), unul dintre afluenții Niprului.

Legendele au păstrat o referință parțială cu privire la conexiunea icoanei „Znamenie” (a Semnului) cu vechiul Kiev și despre achiziția miraculoasă a acesteia. Toate aceste simboluri și semne au avut un impact deosebit asupra moștenirii spirituale a acestor popoare slave.

Anastasia: Da, este suficient doar să ne uităm la blazoanele din ziua de azi ale acelor locuri, pentru a înțelege către ce simboluri este atrasă atenția societății.

Figura 80. **Simbolurile moderne ale Belarusului:**

- 1) blazonul orașului Novopolotsk (regiunea Vitebsk, Belarus);
- 2) blazonul orașului Minsk (Născătoarea de Dumnezeu este înconjurată de doi îngeri și doi heruvimi);
- 3) același simbol pe vestitul templu catolic – biserica Sfinților Simeon și Elena (începutul secolului XX) situată în Piața Independenței din Minsk.

Rigden: Vorbind la modul general, trebuie să spun că slavii, în perioada precreștină, încă mai păstrau simbolismul, în principal cel al rombului. Se poate spune că slavii și popoarele baltice au fost practic ultimele popoare indo-europene care au rezistat îndelung și ferm intruziunii simbolismului creștin în credințele lor tradiționale. Atrag atenția asupra faptului că, prin secolul al X-lea, creștinismul, ca religie, își întărise deja substanțial pozițiile în lume, ca instrument de influență politică. Totuși, simbolismul acestor popoare era orientat predominant către spiritual. Dar, așa cum am spus, toate schimbările au început cu simboluri. Dacă asupra bogatului simbolism sacral al popoarelor de limbă iraniană, creștinismul a început să-și exercite influența aproape din secolul al VI-lea, asupra popoarelor germanice - din secolul al VIII-lea, apoi asupra slavilor, atacurile simbolurilor acestei religii (inclusiv a celor care conțin semne cu impact negativ) au început din secolele X-XI.

Dar, datorită intervenției oportune a lui Agapit de Pechersk în acest proces, în Rusia Kieveană au fost activate tocmai simbolurile pozitive, multe din ele (semnele „AllatRa”, Allat, romburi, cercuri și cruci echilaterale) fiind binecunoscute și din perioada precreștină. Practic, Agapit a reînnoit Cunoștințele, inclusiv despre cele patru Entități, despre eliberarea spirituală a omului. Desigur, asta s-a făcut nu deschis, ci pe ascuns, dar

totuși. Deci, datorită lucrului spiritual al lui Agapit de Prechersk Doctorul cel Fără de Arginți, a avut loc o renaștere a semnelor în cea mai mare parte pozitive, care, firesc, au influențat viitorul spiritual al acestor popoare.

Anastasia: Da, și asta se poate urmări cu ușurință prin intermediul diverselor artefacte străvechi. De exemplu, prin simbolurile și semnele care au apărut în masă printre popoarele slave din acea vreme; prin icoanele cu simbolul Allat și semnul „AllatRa”; broderie populară cu scene sacre; prin circulația inelelor, fibulelor (agrafe ornamentale pentru veșminte), cercei, broșe cu simboluri de cruci echilaterale (și nu cruci lungi) cu simbolurile celor patru Entități. În mod interesant, în vechea Rusie, inelele cu sigiliu de aur și de argint cu imagini erau frecvente în orașe, în vreme ce la sate, erau de cupru, cu *ornamente geometrice*.

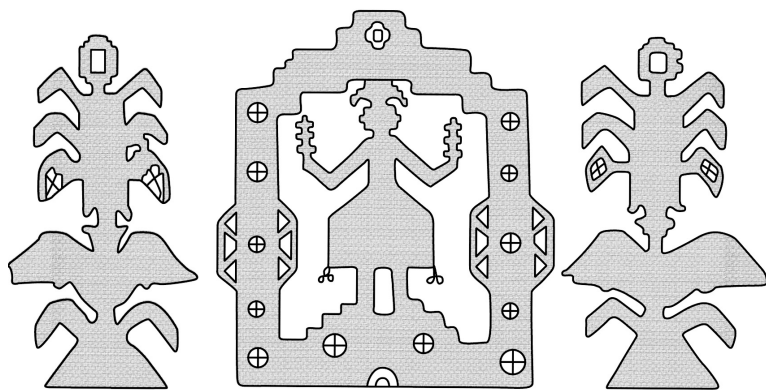

Figura 81. **Broderie cu imaginea vechiului templu slav și a zeiței Makosh.**

Zeița Makosh a făcut parte din panteonul zeilor supremi ai Rusiei Kievene în perioada precreștină. Ea era una din principalele ocrotitoare cerești slave a principiului feminin, a fertilității, a torsului și a țesutului.

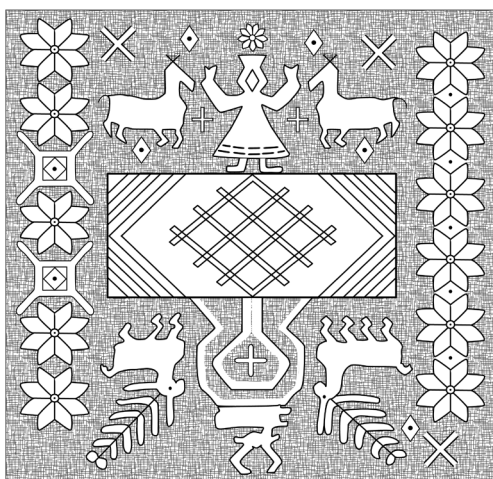
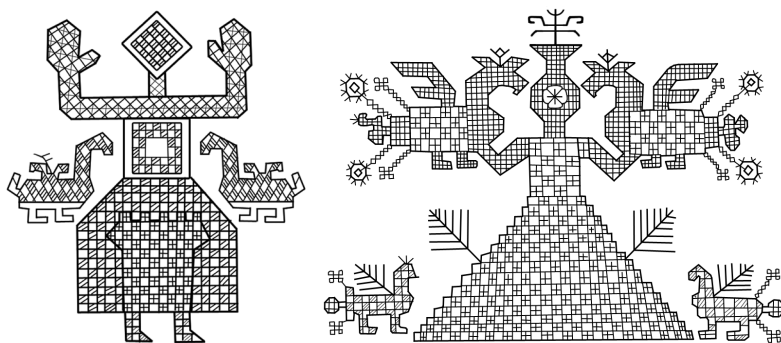

Figura 82. **Mostre de broderie populară rusească cu imagini ale simbolurilor sacre.**

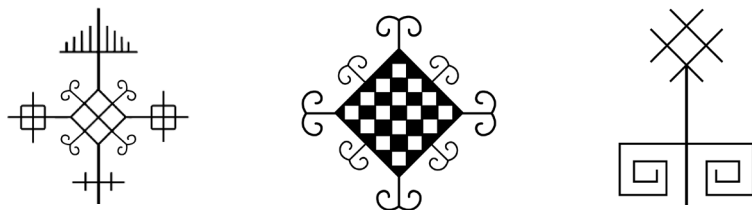

Figura 83. **Elemente ale broderiei slave**

Figura 84. Simboluri ale slavilor Viatichi
 (începutul secolului al XII-lea; imagini de pe artefactele
 găsite în regiunile: Moscova, Kaluga, parțial Smolensk,
 Bryansk din Rusia).

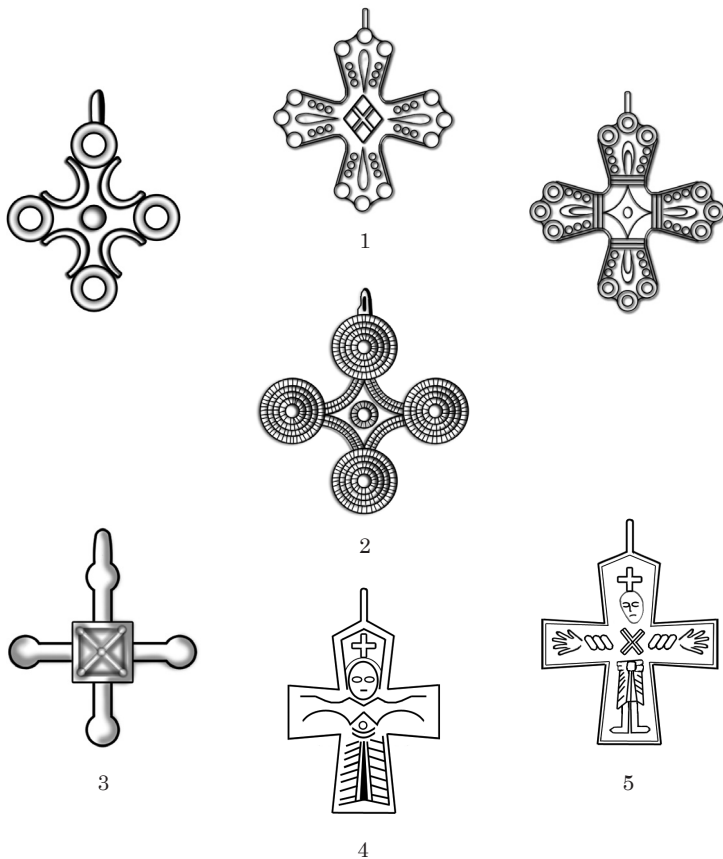

Figura 85. Crucile echilaterale creștine
 (secolele XI-XIII; Rusia Kieveană)

- 1) artefacte găsite pe teritoriul fostei gubernii Vitebsk (Belarus);
- 2) cruce de metal (descoperită în orașul Polotsk, regiunea Vitebsk, Belarus);
- 3) cruce de metal (găsită în orașul Borisov, regiunea Minsk, Belarus);
- 4) cruce cu o imagine a Răstignirii (sfârșitul sec. X – începutul sec. XI; artefact din orașul Novogrudok, regiunea Grodno, Belarus);
- 5) cruce cu o imagine a Răstignirii (sfârșitul sec. X – începutul sec. XI; artefact din orașul Polotsk, regiunea Vitebsk, Belarus).

Rigden: De regulă, atenția oamenilor este focusată în mod intenționat pe filozofia uneia sau altei religii sau pe ideologia politică, dar nu pe semne, și cu siguranță nu pe adevăratul scop al acestor semne. În timp ce, unele dintre ele sunt semne lucrătoare și afectează structura energetică a omului, lucrează la nivel subconștient, indiferent dacă omul înțelege asta sau nu. Oamenii ar trebuie să se uite mai atent la semnele și simbolurile care îi înconjoară acasă, la locul de muncă și în alte locuri din viața lor. Este întotdeauna posibil să schimbi situația în bine, dacă ai Cunoștințe – tot ce e nevoie este dorința oamenilor înșiși și lucrul lor real în această direcție... Deci, întorcându-ne la conversația despre „Oranta”. Aceasta nu este singura icoană cu înfățișarea Născătoarei de Dumnezeu, unde erau plasate aceste simboluri și semne.

Anastasia: Așa este, este suficient să ne uităm la imaginea Icoanei Maicii Domnului Ostrobramskaya făcătoare de minuni (icoana Vilna). Este localizată în orașul Vilnius (Lituania), și astăzi este destul de populară în *Lituania, Ucraina, Belarus și Polonia*; mai mult de atât, este venerată atât de catolici, cât și de ortodocși.

Figura 86. **Imaginea Icoanei Maicii Domnului Ostrobramskaya** (icoana Vilna).

În mod evident, sunt legate de ea diverse legende, inclusiv cea despre originea sa din Korsun (un vechi nume rusesc al orașului Chersonesos, unde a fost botezat cneazul Vladimir al Kievului – tatăl lui Iaroslav cel Înțelept). Acum, rămășițele acestui oraș sunt situate în vecinătatea orașului Sevastopol din Crimeea. Dar este dificil să nu observi în această icoană simbolul crescentului cu vârful orientat în sus.

Rigden: Multe astfel de imagini ale Fecioarei Maria cu un crescent cu vârfurile orientate în sus au început să apară în Occident, pe măsură ce ordinul Cavalerilor Templieri (secolele XII-XIII) a apărut și a devenit mai puternic. Vorbind la modul general, trebuie menționat faptul că, în perioada de timp de dinainte, Zeițele din alte culturi erau, de asemenea, reprezentate cu astfel de simboluri, ca principiu divin feminin. De exemplu, Zeița iraniană Ardvi Sura Anahita (în traducere din limba avestană, are ad-litteram sensul de „Ardvi cea puternică și neprihănită”) – zeița *apei* și a fertilității, căreia îi este dedicat în cartea sfântă „Avesta” („Yasht” 5) un imn separat „Ardivisur Yasht”. Apropos, sensul original al cuvântului Ardvi era cel de sursă a apelor lumii, curgând din tărâmul divin al Luminii și dând naștere întregii vieți (prototipul lui Allat).

Figura 87. Ardvi Sura Anahita fiind ridicată de către o pasăre sfântă.

Fragment de imagine pe o cupă de argint (secolul al VI-lea, Iran (Persia); acum se află în Muzeul Ermitaj, Sankt Petersburg, Rusia).

Sau un alt exemplu legat de vechea zeiță egipteană Isis, al cărei cult de venerare era larg răspândit în vremurile străvechi, atât în Orient, cât și în Occident, de exemplu, în Asia Mică, Siria, Grecia, Italia, Galia, și în alte țări.

Anastasia: Da, chiar și în timpurile elenismului, cultul lui Isis era foarte popular cu mult dincolo de hotarele Egiptului. Pentru public, ea era prezentată drept zeița principiului feminin, a fertilității (creației), și zeița navigației. Dar primul lucru care atrage atenția într-o imagine tipică a ei este podoaba de pe cap, un atribut sub forma crescentului cu vârfurile ațintite în sus și cu un cerc deasupra („**AllatRa**”).

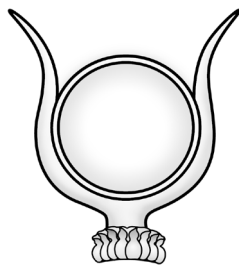

Figura 88. **Atributul podoabei de cap al zeiței egiptene antice Isis**

Rigden: În interpretarea sacră, numele său însemna etapa de tranziție, ceea ce era conectat cu o sferă *diferită*. Apropo, în perioada elenistică, interpretarea simbolurilor sacre, de exemplu, ale templului cu cupola în cruce era de regulă împrumutată, așa cum am spus deja, din conceptele religioase ale Orientului. De exemplu, am menționat deja în conversația despre cuvântul grecesc „absidă”, care înseamnă o cameră cilindrică de sub marea cupolă centrală sau un turn în templul cu domul în cruce, și piatra de închidere („cheia”) care

„închide” arcada. Semnificația simbolică a absidei a fost împrumutat de greci din sensul sacru al numelui zeiței Egiptului antic – Isis și unul din atributele sale – crucea egipteană ankh, care însemna „viață eternă”, „cheia vieții”, un simbol al nemuririi. Absida (din grecescul «ἀψίς», însemnând „arc, buclă, boltă, protuberanță”, „ceea ce aduce laolaltă, leagă”) – așa numeau grecii orice formă circulară: disc, sferă, cilindru și firmament.

Anastasia: Da, preoții diferitelor țări din vechime, în multe cazuri, au trebuit să suporte această venerare masivă a „zeiței străine” de către „turmele lor”. Pentru ei, a fost dificil să învingă creșterea popularității acesteia printre popoare.

Rigden: Desigur. Preoții au luptat nu numai împotriva acestui lucru, dar au avut și încercări de a conduce această mișcare sau, cel puțin, de a împrumuta unele ritualuri și elemente din acest cult, unele epitete pentru zeițele lor „locale”, pentru a le crește atractivitatea și, ca rezultat, pentru a-și crește venitul. Însă, odată cu toate aceste „împrumuturi”, au copiat parțial și cunoștințele esențiale. Adevărații inițiați, posedând cunoștințe despre semne și simboluri, înțelegeau motivul acestei popularități în rândul oamenilor. De aceea, ei înșiși au contribuit la procesul diseminării semnelor și a simbolurilor pozitive, și au folosit orice mijloace și oportunități, inclusiv capturarea lor în arhitectura monumentală, în vederea transmiterii acestor cunoștințe către viitoarele generații. Iar, mai târziu, asta a rezultat pur și simplu într-o tradiție în rândul diverselor popoare, deseori fără înțelegerea esenței. Oamenii au început să imite, ghidați doar de filozofia generală superficială și de experiența generațiilor anterioare în arhitectură și artă.

Pentru o persoană atentă, este suficient să se uite la arhitectura clădirilor sacre – temple, biserici și alte structuri religioase, construite atât în vremurile străvechi, cât și astăzi, localizate pe diferite continente și care aparțin unor *religii diferite*. Și va vedea că acestea reflectă unele și aceleași simboluri spirituale de bază. Deseori, astfel de structuri reprezintă soluții arhitecturale sub forma transformării formei pătrate (însemnând tot ce e pământesc și omenesc) într-o formă sferică (însemnând ce e ceresc și spiritual) care, cum am menționat deja, simbolizează creșterea spirituală și transformarea structurii omului. Practic, acesta este un simbol al uniunii celor patru Entități ale omului și obținerea unității lor, ca urmare a dominației Sufletului și a eliberării subsecvente a acestuia. Iar acest lucru era reprezentat în arhitectura clădirilor sacre sub forma unui cub sau a unei imagini simbolice a celor *opt* vârfuri ale sale (deseori ca vârf – o stea cu opt colțuri). Mai târziu, prototipul cubului a început să fie arătat sub forma octogonului, datorită căruia pătratul turnului era conectat cu cercul cupolei, ca un simbol al transformării finale, al schimbării calitative a naturii umane și al evadării sale în sfera spirituală.

La fel și cu arta străveche. De exemplu, tiparele geometrice ale Orientului, cum ar fi palatele musulmane și moscheele, ca și cărțile, veșmintele și decorațiunile vaselor. Acestea sunt bazate pe arabescuri – pătrate, cercuri, triunghiuri, stele, flori cu multe petale și împletituri, similare cu lotusul și tulpina sa. Apropos, acestea din urmă, ca motiv al ornamentelor medievale islamice din secolele XII-XVI, ce reprezintă conectarea unei *spirale* cu frunze de volbură, se numesc islimi (numele este dat în transcrierea în română); aceasta fiind în traducere din

limbile turcice, înseamnă „islamic”. În Orient, se crede că acest ornament glorifică frumusețea pământului, reamintește oamenilor de grădinile cerești și, de asemenea, exprimă ideea de creștere spirituală simbolică a omului, reflectată în lăstarul în continuă evoluție și înflorire, al cărui cale include multe posibilități ale creșterii sale și împletire a diferitelor circumstanțe ale lumii. Iar ornamentele geometrice în arta islamică a Orientului Apropiat și Mijlociu, deja în secolele IX–XVI, erau numite ghirih (numele este dat în transcrierea română; provine din cuvântul persan care înseamnă „nod”). Trebuie să menționez că unele dintre cele mai răspândite simboluri sunt stelele cu opt, cu cinci și cu șase colțuri. Iar în general, ornamentele geometrice, în viziunea asupra lumii a religiei islamice, simbolizează ideile de unitate, armonie și ordine, conform cărora, potrivit credințelor lor, există Universul, creat de către Unicul Dumnezeu, creatorul tuturor lucrurilor – Allah.

Cândva, aceste simboluri au servit și la transmiterea cunoștințelor, iar acum, pentru majoritatea oamenilor, sunt doar obiecte de contemplare spirituală, exact cum sunt, de exemplu, mandalele pentru hinduși. Apropo, inițial, erau folosite doar simboluri și semne pentru a-l reprezenta pe Buddha; la fel și în creștinismul timpuriu, pentru a-l reprezenta pe Hristos. Și de-abia mult mai târziu, pe măsură ce s-a creat instituția religiei, de exemplu, în budism, Buddha a fost personificat ca zeitate. În general, așa cum am menționat deja, semnele geometrice din ornamente sunt o tradiție foarte veche de transfer al cunoștințelor, care a existat în Orient încă din vremurile preislamice. Un astfel de ornament era citit anterior, de exemplu, de către nomazii arabi ca o carte deschisă, pe care majoritatea o înțelegeau.

Anastasia: Păi, Orientul și Islamul, în special, este o întreagă poveste. O dată, cu mult timp în urmă, ne-ați relatat despre profetul Muhammad. Acest lucru, la rândul său, a generat interes în tradițiile islamice, cultură, artă, arhitectură și literatură. Pentru musulmani, Mecca, orașul în care s-a născut Muhammad, este cunoscut ca fiind principalul loc sfânt, loc de pelerinaj. Acest loc este situat într-o vale mică între munți. Chiar și în vremurile preislamice, Mecca era deja principalul centru religios al popoarelor Peninsulei Arabice, iar Kaaba (clădire sub forma unui cub mare) era un sanctuar recunoscut de diferitele popoare din Peninsula Arabică. Oamenii de știință încă nu știu cine a construit-o și când. Dar interesant este că, în traducere din arabă, Kaaba (transcrierea în română a acestui cuvânt) înseamnă cub. Și dacă luăm în considerare faptul că un cub plasat pe colțul său (sau cu un colț marcat) a fost un simbol spiritual important printre popoarele lumii din cele mai vechi timpuri, indicând transformarea omului într-o Ființă Spirituală, atunci povestea devine cu adevărat interesantă.

Potrivit geometriei, cubul este un hexaedru regulat, format din 12 muchii, 8 vârfuri (fiecare unind 3 muchii) și 6 fațete, care sunt pătrate. Este potrivit să ne reamintim că numărul 72 poate fi prezentat ca o combinație de 12 cu 6. Iarăși, un simbolism al numerelor și al valorilor geometrice destul de complicat.

Deci, după ce Islamul a devenit religia dominantă în Mecca, moscheea Masjid al-Haram a devenit principalul loc de pelerinaj pentru musulmani. Tot aici este situat și sanctuarul străvechi Kaaba ca și, aproape, Maqam al-Ibrahim – o clădire mică cu un dom,

încununată de semnul simbolic Allat. Înăuntrul, este o piatră cu o urmă de picior care, cum spune legenda, aparține profetului Ibrahim (Avraam).

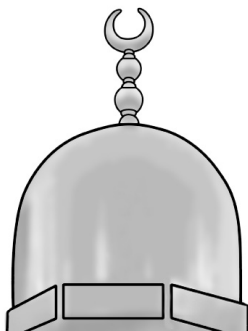

Figura 89. **Semnul Allat încununând domul lui Maqam al-Ibrahim din Mecca.**

Rigden: Foarte adevărat. În Coran (Sura 3. Versetul 97), este în mod clar scris despre acest semn: „În ea sunt *semne* limpezi, [printre care] locul unde a stat Avraam, iar acela care intră în ea este în siguranță.” Semnul Allat este exact simbolul dobândirii eliberării spirituale – singura stare posibilă de transformare spirituală pentru o ființă umană, care deschide o cale către Eternitate, singurul loc unde poate rămâne în siguranță față de această lume materială.

Anastasia: Sunt de acord cu dvs., este scris și arătat foarte clar, dar oamenii nu par să observe sau înțeleg în felul lor, pe baza rațiunii lor de locuitori ai lumii tridimensionale. Atenția le este focusată mai mult pe exterior. De exemplu, pe peretele exterior al colțului din est al Kaabei, care păstrează relicva principală, așa-numita „Piatră neagră” (Hajar al-Aswad) – o piatră în formă de ou, de treizeci de cm în lungime.

Oamenii de știință presupun că această piatră este fie de origine vulcanică, fie de origine meteorică. Dar nu aceasta este ideea. Potrivit legendei străvechi arabe, îngerul Jibra'il (Arhanghelul Gabriel în creștinism; în Islam, așa cum se știe, Jibra'il este cel mai venerat înger, profețind voința și revelațiile lui Allah către profeți) i-a înmănat lui Adam, după pocăința sa, ca un semn al iertării divine a lui Allah, o piatră albă din paradis, drept altar pentru rugăciunea pe pământ, ceea ce a marcat începutul Kaabei. Asta s-a întâmplat după ce Adam și Hawwa (Eva) fuseseră izgoniți din paradis și erau separați, iar apoi, mulți ani mai târziu, s-au întâlnit din nou lângă Mecca. Potrivit legendei, piatra era inițial albă, dar s-a făcut neagră din cauza păcatelor omenești.

Figura 90. Ilustrație schematică a fragmentului de imagine „Muhammad primește prima sa revelație de la îngerul Jibra'il”, care îl reprezintă pe îngerul Jibra'il.

(Originalul ilustrației este dat în cartea *Jami al-tawarikh* (literalmente „Compendiul Cronicilor”). Scrisă de Rashid-al-Din Hamadani. Cartea a fost publicată în Tabriz, Persia, în 1307. Acum este în proprietatea Bibliotecii Universității din Edinburgh, Scoția).

Potrivit credinței religiei islamice, Kaaba în Mecca este considerată, de asemenea, „Casa lui Dumnezeu”, „parte a cerului întins peste pământ”, centrul universului, și direcția către care trebuie îndreptată rugăciunea oricărui musulman. Credincioșii sunt făcuți să creadă că fiecare musulman ar trebui, măcar o dată în viață, să viziteze Mecca, unde ar trebui să practice un număr de ceremonii, inclusiv să înconjoare Kaaba de șapte ori, ca un simbol al ordinii divine și al subordonării față de centrul unic.

Dar, dacă vom compara toată această informație despre relicva Kaabei cu Cunoștințele, vedem că nu este vorba despre venerare exterioară. Până la urmă, proiecția energetică a persoanei dezvoltate spiritual în a șaptea dimensiune arată ca un cub așezat pe unul din colțurile sale! Un cub cu un colț marcat este un transfer simbolic al cunoștințelor spirituale. Iar șapte cercuri simbolizează cunoașterea celor șapte dimensiuni!

Rigden: Absolut. Deseori, ritualurile diferitelor religii includ realizarea unei acțiuni exterioare de șapte ori, ca *simbol* al atingerii celei de-a șaptea dimensiuni în timpul vieții, o procesiune spirituală specială (dezvoltarea spirituală a omului în timpul vieții) pe calea spre Dumnezeu. De exemplu, așa cum ai observat în mod corect, în Islam, este înconjurarea Kaabei de șapte ori și, de asemenea, un număr de ritualuri religioase asociat cu numărul șapte. Se bazează pe credințele

musulmane, potrivit căroră tronul lui Allah este situat în paradis, în vârful celui de-al șaptelea cer, unde se află „Lotusul limitei extreme” (Sidrat al-Muntaha). Este o ramură ezoterică a Islamului – sufismul, care a avut un impact uriaș asupra dogmelor religioase, filozofiei, literaturii, eticii și asupra poeziei musulmanilor din Orient.

Apropo, vestitul om de știință și poet Omar Khayyam a scris și el în stilul ruba’i sufi. Deci, în sufism, cunoașterea spirituală, calea către Dumnezeu, sunt cele șapte trepte spirituale pe calea către auto-perfecționare (tariqat, din arăbescul „tariqah” (cuvântul este dat în transcrierea în engleză) – „cale”; „cale către adevăr”). Acestea sunt numite maqam (în traducere din arabă, înseamnă „locație”, „poziție”, „stație”) – o stare spirituală, stabilă, pe care un sufi o atinge la fiecare etapă; „stația” tariqat-ului. Calea către Dumnezeu este descrisă ca o traversare simbolică a așa-numitelor „Șapte văi”.

Anastasia: Da, acele „șapte văi” simbolice din sufism au nume destul de poetice. Prima este Valea Căutării, unde persoana renunță la toate dorințele sale pământești. În a doua – Valea Dragostei – încearcă să-l găsească pe Dumnezeu ca unicul său Iubit. În a treia – Valea Cunoașterii Intuitive – un sufi doar începe să-L cunoască pe Dumnezeu, să perceapă lumina Adevărului. În a patra – Valea Detașării – căutătorul de Dumnezeu trebuie să se despartă definitiv de atașamentele și dorințele sale. În a cincea – Valea Unității – să realizeze Unitatea lumii. În a șasea – Valea Încântării – să contemple și să simtă oceanul Dragostei Divine. Iar în a șaptea – Valea Morții – are loc pierderea

omenesului „Eu” și a egocentrismului și, potrivit înțelegerii sufiste, Sufletul Căutătorului fuzionează cu Dumnezeu. Starea de conștiință când dispare „Eul”, și doar divinul, adevărata esență rămâne înăuntrul persoanei, este numită de către sufi „fana” („nefiniță”), similar cu Nirvana budistă.

Rigden: Așa este, în acest mod sunt conceptele lor asociative privind treptele spirituale pe calea către Dumnezeu. Apropos, budismul, practic, are aceleași șase trepte succesive de desăvârșire ducând spre iluminare și eliberare, atingerea Nirvanei. Însă, acestea sunt numite „paramita”, care în sanscrită înseamnă „traversare”, „mijloc de salvare”, „acel ceva cu ajutorul căruia este atins malul opus” (Nirvana).

Anastasia: Da, aceleași trepte, pe care le au sufi, sunt reflectate în credințele mai timpurii ale Indiei – în budism, și chiar mai devreme – în hinduism. Șase desăvârșiri – paramita.

Prima paramita este desăvârșirea în generozitatea privind milosteniile. Până la urmă, în budism, asta înseamnă exact munca cu sinele, o rupere de atașamentul față de lucrurile materiale, confort, acumulare, de dorința de posesiuni și putere. Și, de asemenea, aspirația de a opri cercul suferinței cauzate de dorințele pământești nesfârșite (în sufism, în prima vale, căutătorul renunță, de asemenea, la dorințele sale pământești), transformarea dintr-un egoist într-o persoană generoasă, capabilă de dăruire dezinteresată, de a împărți cu ceilalți, de a ajuta și de a face bine, nu pentru propriul profit sau pentru propria glorie.

A doua paramita este desăvârșirea în moralitate. Puritatea morală este baza pentru celelalte etape ale autodesăvârșirii, și permite deschiderea ușii către lumea spirituală (sufii, în această etapă, încearcă să-l găsească pe Dumnezeu prin sentimentele lor înălțate). Aceasta se manifestă prin îmbunătățirea disciplinei minții, prin gânduri, acțiuni și fapte bune și prin respectarea principiilor etice, morale și universale. Și, desigur, această etapă în budism, exact ca în oricare altă religie, prescrie ținerea jurămintelor și urmarea regulilor stabilite de către această religie.

A treia paramita este desăvârșirea în răbdare. Aceasta este dezvoltarea autocontrolului (sufii o consideră etapa inițială a cunoașterii lui Dumnezeu, perceperea luminii Adevărului). Îmblânzirea agitației, a emoțiilor negative, a furiei, dezamăgirii, depresiei, depășind în mod constant orice dificultăți și probleme ale vieții, ca și întărirea voinței.

A patra paramita este desăvârșirea în sânguință. Practic, aceasta este autocontrol, dobândirea de bucurie din facerea de fapte bune, ca și de plăcere în orice muncă și producerea de gânduri îndreptate doar spre iluminare. Datorită căroro persoana se desparte de lenevie, invidie, gelozie și dorințe egoiste (în sufism, căutătorul trebuie să se despartă definitiv de atașamente și de dorințe).

A cincea paramita este desăvârșirea meditației. Budiștii numesc această etapă și „conștientizare atotcuprinzătoare” și „contemplație” (sufii au două etape aici: realizarea Unității lumii și contemplație), când o persoană se oprește din a vedea lumea într-o manieră

contractată, ca observator egoist și, prin vederea interioară, începe să vadă adevărata realitate a lumii, practicând meditații. Atunci, începe să înțeleagă ce este adevărata realitate și i se deschid o diversitate de lumi. Persoana începe să înțeleagă ce este iluzia minții și cunoașterea lumii reale devine dorința sa dominantă. Se crede că patru alte desăvârșiri creează un mediu favorabil, în care lăstarul spiritual, născut în meditație, va da mai târziu roade.

A șasea paramita este desăvârșirea înțelepciunii transcendente (intuitivă). Transformare spirituală calitativă a omului, trezirea spirituală. Dobândind percepția inițială pură, lipsită de orice gânduri, atingând formele de conștiință înaltă non-conceptuală (în sufism, asta este pierderea „Eu-lui” omenesc, fuziunea Sufletului căutătorului cu Dumnezeu), viziunea spirituală unde percepția întregii Realități se întâmplă instantaneu, fără folosirea minții omenești conceptuale, care are nevoie de limbaj, imagini, asocieri pământești și categorii de idei.

Rigden: Da, aceasta este schema lor conceptuală pentru a atinge Nirvana. Apropo, ei numesc a șasea etapă a cunoașterii intuitive Prajnaparamita („prajna” în sanscrită înseamnă „înțelepciune”, „înțelegere”). Numele este asociat cu o femeie-bodhisattva, Mama Iluminării, zeița Înțelepciunii Supreme Perfecte (Intuiția).

De regulă, aceasta este reprezentată cu patru brațe, șezând în poziția lotus, pe o floare mare de lotus. Două mâini arată semnul (mudra) de rotire a roții Dharma – simbolul atingerii iluminării, al transformării spirituale. În mâna ei laterală pe dreapta, este un stindard cu

**Figura 91. Femeia-Bodhisattva, Mama Iluminării,
zeița Înțelepciunii Perfecte Supreme –
Prajnaparamita**

(sculptură din secolul al-XIII-lea; descoperită lângă templul Singhasari, situat lângă orașul Malang, pe insula Java; Muzeul Național al Indoneziei din orașul Jakarta).

bijuteria Chintamani, iar în mâna laterală pe stânga, este reprezentată o carte pe lotus. Per ansamblu, dacă mergem mai adânc în filosofia străveche hindusă, atunci această zeiță a Intuiției Supreme este, de fapt, un simbol al forței creatoare Allat. Budiștii, în religia

lor, pentru a o diferenția de hinduism sub anumite aspecte, evită conceptele de Suflet și de Dumnezeu. Dar ce aș vrea să spun este că asta nu înseamnă că, atunci când se apropie de etapa finală a căii spirituale, persoana nu le simte înăuntru – mă refer la Suflet și la Dumnezeu. Dimpotrivă, această stare de cea mai înaltă omnisciență și înțelegere a tot, este atinsă de om exact atunci când acesta, cu ajutorul uneltelor spirituale, cunoaște ce este Sufletul și, datorită lucrului spiritual zilnic cu sinele, ajunge cât de aproape posibil la el cu Personalitatea sa, refăcând conexiunea cu Dumnezeu prin intermediul Sufletului. Altceva este că, dintr-o întregă armată de credincioși, doar câțiva ajung la capătul căii spirituale; ceilalți pur și simplu filozofează fără să-și schimbe esența umană.

Anastasia: Da, având experiență practică în meditații, cuvintele dvs. se înțeleg mult mai profund.

Rigden: E firesc... Aceleași etape ale autodezvoltării spirituale a omului pe calea spre Dumnezeu pot fi găsite, de asemenea, într-o altă religie mondială – creștinismul. *Șapte sacramente* sunt asociate aici cu conceptul de salvare a omului, reflectând simbolic calea spirituală a credinciosului: botezul, mirungerea, spovedania (pocăință), euharistia (împărtășania), căsătoria (cununia), consacrarea (taina sfântului maslu) și preoția (hirotonisirea). Se crede că un *har* invizibil divin, puterea mântuitoare a lui Dumnezeu coboară prin ele asupra credinciosului.

Anastasia: Da, practic, sunt aceleași etape ale lucrului cu sinele. Doar că s-au folosit cuvinte diferite, în contextul general al acestei religii. De exemplu,

primul sacrament – botezul, potrivit doctrinei creștine, este asociat cu admiterea credinciosului „în sânul bisericii”, când persoana „moare față de viața trupească, față de viața păcătoasă, și renaște din Sfântul Duh în viața sfântă, spirituală”. Se crede că acest lucru deschide perspectiva salvării spirituale pentru om. În timpul ritualului simbolic, persoana „se leapădă de Satana și de toate lucrările lui și de toată slujirea lui”; adică, practic, își confirmă disponibilitatea în viață de a abandona dorințele naturii sale Animalice și de a sluji doar natura Spirituală, care, în această religie, este privită ca uniunea cu natura divină, slujirea lui Hristos. Simbolic, este un întreg ritual la baza sacramentului botezului, în timpul căruia sunt citite rugăciuni și persoana este fie cufundată într-un vas de botez, un bazin, sau este stropită cu apă.

Rigden: În general, trebuie notat că ritualul de abluțiune, cufundarea în apă, era cunoscut multor popoare din vremurile străvechi: egipteni, persani, fenicieni, slavi, greci, romani, și așa mai departe. Apropo, în regulile bisericii din creștinismul timpuriu, se specifica botezarea copilului exact *într-a opta zi* după naștere, în amintirea celei de-a opta zi a vieții lui Iisus Hristos, chipurile înlocuindu-se ritualul circumciziei cu „circumcizia spirituală” (eliberarea de păcate) sub forma tainei botezului. Dar, înainte de asta, îmbăierea ritualică a nou-născutului în apă și numirea acestuia exact *într-a opta zi după naștere* erau deja cunoscute de către romani (așa cum s-a menționat deja, creștinismul a luat naștere în Imperiul Roman), care adoptaseră, la rândul lor, această tradiție de la alte popoare. Iată un alt exemplu: în budism, de exemplu, chiar și astăzi, „nașterea lui Buddha” este sărbătorită

într-a opta zi din cea de-a patra lună lunară, prin spălarea tradițională a unei imagini a lui Buddha în ziua respectivă, cu apă parfumată și ceai și se aduc rugăciuni. Exemple sunt multe.

Dar ce vreau să spun în această privință. Multe popoare aveau această tradiție de acte ritualice, abluțiuni și botezarea într-a opta zi după nașterea copilului, iar asta are legătură cu Cunoașterea spirituală primordială. **Când, într-a opta zi, Sufletul împreună cu toate învelișurile sale însoțitoare – subpersonalitățile, întră într-un corp nou-născut, acestea, de fapt, experimentează un stres extrem.** Până la urmă, subpersonalitățile, fiind structuri informaționale inteligente ale lumii materiale, au deja o conștiință deplină a tuturor proceselor reîncarnării și a fricii de inevitabilitatea anihilării lor totale. Ajungând încă o dată în fluxul de energie Prana al vieții noului corp, simțind viața, dar nemaiavăd abilitatea de a controla aceste energii ca înainte (în timpul vieților lor ca Personalități), acele subpersonalități care au fost cel mai atașate de materie din propria alegere, devin mai agresive față de noua Personalitate în formare, pentru care abia încep să se contureze această lume și alegerile ei personale. În plus, așa cum am menționat anterior, subpersonalitățile (în special cele care, în timpul propriilor vieți, au câștigat anumite cunoștințe și experiență în „lucrul” cu energii, de exemplu, când, în timpul vieții, persoana a făcut magie, practici ca mediu, și așa mai departe), chiar și fiind „întemnițate” în noul corp, în primele etape, până când noua Personalitate se maturizează, pot încerca, măcar temporar, să câștige control asupra corpului. De ce? Pentru a reuși să controleze conștiința și pentru a folosi energiile

noului corp, câștigând chiar dacă pe moment, puterea în lumea materială. Aceasta, de exemplu, le permite, datorită proiecțiilor, să călătorească instantaneu în spațiu și să viziteze acele locuri de care erau atașate în timpul vieții lor. Dar de fapt, asta se numește un furt meschin a energiei vitale Prana de la Personalitatea în curs de formare, scurtându-i acesteia anii de ședere în lumea materială. Mai mult, o astfel de revoltă a fricii Animalice și atacurile agresive ale acestor subpersonalități, într-un anumit fel, creează condiții nefavorabile pentru formarea noii Personalități și își lasă amprenta negativă asupra dezvoltării ulterioare a acesteia. Deci, pentru a proteja noua Personalitate de astfel de trucuri ale subpersonalităților, pentru a minimiza impactul stresant inițial al subpersonalităților asupra acesteia, și, de asemenea, pentru a da un impuls spiritual pozitiv noii Personalități înspre dezvoltarea sa spirituală viitoare, ritualul de îmbăiere a fost practicat din vremuri străvechi *în a opta zi după nașterea copilului*. Fapt pentru care, în credințele diferitelor popoare ale lumii se credea că, dacă persoana a fost ajutată de astfel de ritualuri de abluțiune și ungere chiar la începutul căii vieții sale, atunci, în viitor, aceasta va fi bună. În caz contrar, va deveni rea.

Practicând un astfel de ritual cu, să spunem, apă sfințită (sau uleiuri vegetale folosite pentru ungere), încărcată cu puterea spirituală a oamenilor care conduc acest ritual, un impuls pozitiv spiritual inițial (ezoosmos) era dat noii Personalități. De fapt, acesta era, desigur, un ajutor spiritual de scurtă durată. Astfel de credințe erau obișnuite printre diferitele popoare ale lumii. Ele reflectau (chiar dacă într-o formă primitivă adaptată gândirii oamenilor trăind în acele

vremuri) esența unor Cunoștințe cândva disponibile în societate, despre adevărata structură energetică a omului, în contextul conceptelor despre subpersonalități, reîncarnarea Sufletului și formarea unei noi Personalități.

În plus, în timpurile străvechi, acest ritual de abluțiune și numire *în a opta zi după naștere* nu presupunea faptul că nou-născutul aparținea vreunei religii. Amintește-ți că, în țările slavice sau, de exemplu, în țările Orientului antic (Egipt, India, Grecia, Imperiul Roman, și așa mai departe) exista politeism (din cuvântul grecesc „poly”, însemnând „multe” și „Theos” – „Dumnezeu”). Cu alte cuvinte, acestea aveau un sistem de religii care acceptau adorarea mai multor zei. Acesta este un ecou al credințelor și al tradițiilor de venerare a diferitelor spirite și totemuri, care existau deja din timpul sistemului comunal primitiv și care purtau o amprentă a cunoștințelor spirituale despre lume și om. Deci, când persoana creștea, i se forma Personalitatea, doar atunci aceasta își definea viața și calea spirituală și își făcea alegerea personală în mod conștient, inclusiv cu privire la credințe.

Apropo, privind Personalitatea, am menționat deja că o nouă Personalitate într-un corp nou este mai mult sau mai puțin formată până la vârsta de 5–7 ani, și asta este atunci când are loc impulsul primar. Apoi, pe la pubertate – la vârsta de 11-14 ani (este individual pentru fiecare persoană), se întâmplă un al doilea impuls de energie, mai puternic. Aceste izbucniri sunt, practic, manifestări ale puterii Sufletului, care sunt inițial direcționate către ajutorarea Personalității în a găsi metode de eliberare spirituală. Dar puterea este

putere, și este important prin prisma cărei gândiri trece și unde este mai târziu redirecționată. De aceea, în acești ani, pentru noua Personalitate, mediul său este la fel de important ca și, ei bine, în primul și în primul rând, viziunea asupra lumii, cuvintele și acțiunile oamenilor cu care intră în contact zi de zi și de la care absoarbe totul ca un burete – atât răul, cât și binele, înregistrând această informație pe tabula rasa a conștiinței sale. Acești indicatori primari se imprimă pe viața ulterioară a Personalității și, indirect, îi influențează alegerea vieții: cea spirituală sau cea materială, care va fi dominantă în ea și, pe cale de consecință, care îi va determina destinul de după moarte.

Anastasia: Da, ecouri ale acestor cunoștințe sunt, într-un anumit sens, integrate în diverse tradiții religioase. În creștinism, de exemplu, în ortodoxie, există o instrucțiune potrivit căreia copilul de până la 7 ani este botezat în credința părinților lui. De la 7 la 14 ani, copilul trebuie să-și confirme în mod independent dorința de a fi botezat, pe lângă dorințele părinților. Iar după 14 ani, face singur alegerea privind confesiunea la care să adere. Altfel spus, în ortodoxie, consimțământul părinților cu privire la botez nu mai este solicitat la această vârstă.

Rigden: De altfel, acest rit primar al abluțiunii și al numirii în a opta zi de la naștere a fost ulterior efectuat în a patruzecia zi, pierzându-se astfel esența actului. Au început să complice ceremonia și să facă un ritual religios din această taină. General vorbind, totul s-a întâmplat ca de obicei – nenorocire de la mintea omenească. Ca urmare, clerul de astăzi este

incapabil să înțeleagă și să răspundă la multe întrebări spirituale importante pentru el însuși, darămite să le explice enoriașilor săi. În răspunsurile lor, ei sunt doar ghidați tradițional de către șabloane religioase, fără să meargă mai adânc în înțelesul lor.

Anastasia: Oamenii se confruntă cu acest lucru frecvent; este subiect de discuție pe multe site-uri și forumuri online. Apropo, cu mult timp în urmă, ați transmis informații foarte interesante despre taina Botezului. Le-am inclus *în cartea „Sensei 2”*... În general, un astfel de sacrament ritualic de cufundare în apă, în diferitele religii ale popoarelor lumii, simbolizează (exact ca în creștinism) purificarea morală a omului și renașterea sa spirituală. Dacă este un adult, atunci se presupune că această taină, în primul rând, determină persoana să-și regândească atitudinea față de lumea materială, să renunțe la frici și să se schimbe lăuntric. Să trăiască de acum încolo potrivit legilor morale, să facă bine, să devină mai bun în sens spiritual și să lucreze cu sinele. În cele din urmă, acesta este un imbold spre speranță, credință spirituală, spre realizarea de către Personalitate a măcar primului pas conștient spre Dumnezeu. Dacă este un nou-născut care este botezat, se presupune că această „învățătură a credinței” este încredințată nașilor săi (cei care l-au adoptat prin botez) atunci când copilul crește.

Deci, botezul în creștinism este aceeași primă treaptă spirituală simbolică și pentru credincioși, ca și în budism, sufism și alte religii, în primele stadii de autoperfecționare. Altfel spus, este aceeași realizare a lucrului cu sinele, sistarea cercului suferinței din cauza dorințelor pământești nesfârșite, separarea de

atașamentul față de lucrurile materiale, despărțirea de toate dorințele pământești de dragul salvării spirituale, și desăvârșirea sinelui în moralitate.

Rigden: Da, la fel, numai că în cuvinte diferite.

Anastasia: Ritualul Botezului include și un al doilea sacrament – mirungerea, după care, potrivit canoanelor religioase, persoana este admisă în al treilea sacrament – prima sfântă împărtășanie (euharistia) și alte taine ale bisericii.

Rigden: Toate aceste taine simbolizează instrucțiuni ale bisericii pentru persoana care merge pe calea spirituală către Dumnezeu. De exemplu, ritualul cultic magic creștin al mirungerii (din cuvântul grecesc „myron” însemnând „mir”, „ulei aromatic”). Apropos, un ritual similar de ungere cu ulei vegetal era practicat încă în vremurile precreștine, ca un ritual magic sacru printre diferite popoare. Se baza pe credința că aplicarea de ulei pe anumite părți ale corpului „spere spiritele rele”. De regulă, aceste părți ale corpului corespundeau principalelor chakre umane. De exemplu, ochii, centrul frunții („al Treilea ochi”), centrul pieptului, al palmelor și al tălpilor. Dar, de fapt, are lor următorul proces.

Uleiul vegetal obișnuit, ca urmare a proprietăților sale, este un bun acumulator de energie și informație, capabil de a stoca informația pusă în el pentru mult timp, similar cu apa sau cu un cristal. Desigur, cu privire la acest lucru, este important cine și cum „prepară” acest ulei, însemnând ce informație se pune în el, cu ce dominantă. Procesul de „pregătire” în sine este

fie citirea unei rugăciuni, fie o formulă magică, sau o vrajă. Apropo, în realitate, se poate face și în tăcere. Până la urmă, ideea nu este în a pronunța această informație cu voce tare sau în minte. Principalul lucru este ce anume stă în spatele ei, ce sentimente lăuntrice pune persoana în acest proces. Puterea acestor sentimente este cea care încarcă uleiul corespunzător și definește vectorul acțiunii sale ulterioare, potrivit programului introdus în el. Care anume vector va fi, depinde de persoana care „pregătește” uleiul. Dacă este o Personalitate puternică spiritual, atunci ajutorul va fi spiritual, pozitiv. Dacă este o persoană puternică din punct de vedere energetic, în care domină dorințele materiale, atunci nu trebuie să ne așteptăm la nimic bun din asta.

Când un astfel de ulei „încărcat” este aplicat pe corpul uman (în mod special în zonele chakrelor) atunci programul (informația energetică), care a fost pusă anterior în acest ulei, intră în corp. Inițial, această acțiune a fost destinată susținerii persoanei din punct de vedere spiritual și activării Entității sale frontale. De regulă, uleiul vegetal pur era folosit în acest scop. Și doar mult mai târziu, când aceste cunoștințe s-au pierdut și a început să aibă loc o simplă imitație a acestui ritual, atunci oamenii au început să adauge la ulei balsamuri și substanțe aromatice, în așa fel încât, dacă nu funcționează, măcar să aibă un miros decent. De altfel, asta i-a determinat de fapt pe oameni să creeze un astfel de produs ca parfumul.

Anastasia: Exact, parfumul are cea mai mare concentrație de uleiuri esențiale, comparativ cu alte arome.

Rigden: Iar în creștinismul timpuriu, era folosit pentru acest ritual uleiul vegetal pur obișnuit, deseori fiind preferate uleiuri (rășini aromatice scurse din trunchiurile de copaci tăiați) din plantele genului Commiphora din familia Burseraceae – mir. Are proprietăți antiseptice excelente, din acest motiv, chiar și acum, ca și înainte, fiind folosit pentru vindecarea rănilor și pentru tratarea diverselor boli... Dar acestea sunt doar detalii. În general, taina creștină a mirungerii este o reflecție simbolică a binecuvântării spirituale a credinciosului, în stadiul primar al procesiunii sale pe calea spre Dumnezeu, unde, în acest mod, „darurile Sfântului Duh sunt oferite, întorcând și întărind în viața spirituală”.

Anastasia: Aceeași etapă din alte religii tradiționale se numește etapa desăvârșirii de sine. De exemplu, în budism, parcurgerea acestei etape permite deschiderea ușii către lumea spirituală, perfecționarea în disciplinarea minții, afirmarea de gânduri bune, acțiuni și fapte bune, și urmarea principiilor umane etice și morale universale. La fel și cu sufii. Deși similitudinea se regăsește și în alte stadii ale căii spirituale, pe care omul le parcurge datorită lucrului cu sinele.

Rigden: Absolut. Din nou, să luăm, de exemplu, taina creștină a pocăinței (spovedania). Esența acesteia nu este să vii, să spui preotului despre toate păcatele naturii tale Animalice, să primești „iertarea păcatelor” de la preot și să continui să păcătuiești, să trăiești aceeași viață. Esența se regăsește în lucrul real cu sinele, schimbarea gândurilor, a dorințelor și a setului de valori de viață, respingerea egoismului, a invidiei, a geloziei, a mâniei, mândriei și a leneviei.

În linii generale, „în renunțarea la gândurile și faptele păcătoase”, în „respingerea gândurilor și a faptelor păcătoase”. Nu este atât regretul față de trecut, cât o nouă privire asupra propriei persoane, analiza propriilor acțiuni, pentru a înțelege și a-ți descoperi greșelile și pentru a stabili direcția călătoriei tale de-a lungul căii spirituale. Nevoia de a înțelege ofensele pe care le-ai provocat cuiva și de a-i ierta pe toți cei care te-au jignit. Este auto-purificarea Conștiinței tale și o viață subsecventă potrivit legilor acesteia. Asta înseamnă să-ți formezi un obicei de a gândi pozitiv. Este încrederea lăuntrică în Dumnezeu, controlul rigid al gândurilor și al dorințelor venite de la natura Animalică sau, așa cum se spune în creștinism, „intenția de a nu mai păcătui în viitor”.

Apropo, cât despre controlarea gândurilor venite de la natura Animalică. Literatura ascetică ortodoxă rusă, care descrie concentrarea credinciosului asupra lumii sale interioare și experiența personală a acestuia a sentimentelor de unitate cu Dumnezeu, de fapt, spune același lucru ca multe alte religii și ce este firesc pentru orice persoană care merge pe calea spirituală. Numai că aici se numește învățătura despre sursa primară a păcatului și „patimile ca sursă a păcatului în sufletul omenesc”. Călugării împărtășesc experiența lor practică de urmărire a conceperii „păcatului” în conștiința omenescă sub forma gândurilor, sau mai degrabă, a gândurilor și dorințelor de la natura Animalică, dezvoltarea și manifestările lor ca acțiuni negative.

Stadiul inițial, momentul primar al conceperii „păcatului”, pe care ei îl numesc prilog (prilogie; în sensul

de viclenie, șiretlic, atac). Aceasta este văzută ca o acțiune *din afară* asupra Sufletului omenesc, deoarece un astfel de gând răsare ca rezultat al tentațiilor care înconjoară persoana, dacă aceasta le acordă atenție, sau poate fi cauzat de amintiri din trecut despre păcatele sale sau ale altuia, sau poate fi influențat de forțe malefice, și altele de genul. Mai mult, se subliniază faptul că aceste gânduri sunt aleatorii, externe, și răsar *spontan* în minte, fără participarea persoanei, împotriva voinței sale. Apariția unor astfel de gânduri provocatoare și respingerea lor sunt privite ca exercițiu spiritual și de un anumit ajutor în cunoașterea (cogniția) sinelui. Și în asta se manifestă adevărata libertate de alegere a omului. *Pentru a suprima un astfel de gând de la natura Animalică, nu trebuie acordată nicio atenție acestuia încă de la începutul apariției sale, trebuie „respins din prima”*. Dacă nu se face asta, atunci gândul (sau imaginea) zăbovește și capturează mintea. Persoana începe să îl „hrănească” cu atenția și cu dorința sa, ținând astfel gândul în cap, în mod artificial, din propria alegere.

Iar apoi vine următorul stadiu – „conectarea”, sau, mai precis, „combinarea” acestui gând (de la natura Animalică) cu conștientul omului (cu alegerea Personalității) sau, așa cum scriu asceții, are loc o „conversație cu imaginea apărută”. Deci persoana își face rău singură, imediat ce contemplă și ascultă lucrul dăunător cu mintea sa. Al treilea stadiu, „permisiunea”, este un dezechilibru, când intră în joc „voința”. Persoana acceptă gândul „cu plăcere” și face alegerea finală, acordând preferință acestui gând *din afară*. „Voința” se străduie să îndeplinească acest gând. Persoana alege să experimenteze din nou plăcerea imaginativă mai

intensă de pe urma acestui gând. În acest mod, se finalizează „dezvoltarea uterină a păcatului”, sau, mai exact, un gând de la natura Animalică câștigă putere și înrobește conștientul Personalității.

Și atunci, acest lucru se dezvoltă într-o acțiune externă. Dacă persoana nu este angajată în controlarea propriilor gânduri, atunci desfășoară această acțiune practic fără nicio ezitare; și o astfel de stare, a puterii „gândurilor aleatorii din afară”, deja devine un obicei. Astfel încât, persoana nici nu observă și nu înțelege faptul că „voința străină” îl controlează deja, și că devine un sclav al naturii sale Animalice. Deci, în învățătura creștină, exact ca în învățăturile altor religii mondiale tradiționale, accentul este pus, nu atât pe abținerea de la săvârșirea de ”păcate” omenești (mândria, mânia, iubirea de sine, deznădejdea, tristețea, lăcomia și așa mai departe), dar nici măcar nu se permite ca gânduri de natură non-spirituală să se dezvolte launtric, acesta fiind principiul fundamental în cuprinderea căii spirituale.

Anastasia: Da, acesta este un aspect foarte important în cunoașterea de sine a omului, aceleași fundamente ca și în alte religii... Apropo, s-a menționat deja în conversația noastră faptul că, în tradiția ortodoxă, se consideră că se poate face spovedanie încă de la vârsta de 7 ani. Cu alte cuvinte, exact la sfârșitul perioadei inițiale de formare a noii Personalități, când persoana începe să poarte responsabilitatea propriilor acțiuni în mod conștient. Cu privire la această vârstă, un fapt interesant, care nu are nimic de-a face cu religia, este că în Japonia, de exemplu, în mod tradițional, părinții le permit copiilor sub 5-7 ani să se

comporte așa cum doresc. Dar, după această vârstă, perioada de „permisivitate” este înlocuită cu un proces educațional de disciplină relativ strict. Altfel spus, toate acestea se întâmplă exact în momentul în care perioada inițială de formare a unei noi Personalități se încheie. Se presupune că, pornind de la această vârstă, copilul trebuie să fie deja responsabil în mod conștient pentru acțiunile sale.

Rigden: Ecouri similare ale vechilor cunoștințe sunt înregistrate de diferite popoare...

Anastasia: Ați menționat odată faptul că, în creștinismul timpuriu, adevărată căință era numită prin cuvântul grec metanoia (cuvântul este dat în transcriere română), care înseamnă „după minte”, „regândire”.

Rigden: Absolut. Aceasta este transformarea spirituală și morală a persoanei, care este mai mult facilitată, nu de către o acțiune ritualică exterioară, ci de către percepția la nivelul sentimentelor profunde și înțelegerea propriei naturi spirituale. De ce spune această religie că Dumnezeu iartă orice păcat, dacă persoana are un sentiment adevărat de căință? Pentru că toată această realizare ar trebuie să aibă loc, din nou, la nivelul celor mai profunde sentimente, al credinței sincere și al apelului către Dumnezeu. Dacă persoana a decis pentru sine să trăiască diferit, a adoptat o abordare serioasă față de autoeducarea sa în direcția spirituală și o pune în practică, atunci începe cu adevărat să se schimbe. Atitudinea sa cu privire la trecut se schimbă, de asemenea, deoarece își regândește viața, iar rezultatele apar în prezent în gânduri, acțiuni și fapte bune.

Anastasia: Da, în budism, aceasta este perfecțiunea în strădanie, producerea de gânduri direcționate către iluminare, și lupta cu propriile dorințe egoiste. Pentru musulmanii sufi, acesta este stadiul când căutătorul de Dumnezeu trebuie să se despartă, în cele din urmă, de dependențele și dorințele sale...

Rigden: Așa este. Și, dacă ne uităm la taina creștină a sfintei împărtășanii (euharistia; din cuvântul grecesc „eucharistia”, în care „eu” înseamnă „bun, bine” și „charis” este „milă, recunoștință”), atunci putem, de asemenea, vedea reflecția simbolică a unuia dintre stadiile autoperfecționării, care este, la rândul lui, împărțit de alte religii. Euharistia este ritualul principal al slujbei creștine (Sfânta Liturghie), slujba, o masă, în timpul căreia credincioșii sunt împărțșiți simbolic cu pâine și vin. În creștinism, această taină simbolizează comuniunea cu Dumnezeu, recunoștința, găsirea unității cu Atotputernicul, comuniunea cu Divinitatea, cu Iubirea lui Dumnezeu. Nu este o coincidență faptul că autorii creștinismului timpuriu numeau Euharistia „leacul nemuririi”, „leacul vieții”. Se crede că oamenii profund credincioși, în timpul slujbei de închinare (citirea de rugăciuni), pot „contempla mental slujba cerească”, cu alte cuvinte, intră adânc într-o stare alterată a conștientului, datorită rugăciunilor.

Anastasia: Păi, dacă luăm în considerare principala acțiune a fiecărui ritual – cele mai profunde sentimente lăuntrice ale credinciosului, atunci același proces se întâmplă când se intră într-o stare alterată a conștientului, în alte religii tradiționale. Doar că oamenii o numesc diferit; de exemplu, sufi o numesc

percepția luminii Adevărului, realizarea Unității lumii și contemplare; budiștii – o conștientizare atotcuprinzătoare în meditație. Și toate acestea, în esență, sunt penetrarea în sferile spirituale într-o stare alterată a conștientului, cu ajutorul celor mai profunde sentimente ale persoanei.

Rigden: Desigur. Adevărata cale spirituală a omului către Dumnezeu este una – prin cele mai profunde sentimente, dar sunt multe interpretări umane ale acestei căi. De aceea, este un dezacord din mintea umană, în ceea ce trebuie să fie una în spirit.

Anastasia: Da, din păcate, chiar și în chestiunile spirituale, multe se fac din mintea omenească. Să luăm taina creștină a *cununiei*, care este văzută tradițional ca realizarea ceremoniei de căsătorie între un bărbat și o femeie, sfințită de către biserică (plasând o coroană pe capul celor care încheie căsătoria religioasă). În trecut, acest ritual simbolic avea loc și la încoronarea monarhilor (*încununarea, încoronarea*). Mulți oameni privesc această chestiune pur și simplu din perspectiva gândirii materiale, fără să înțeleagă esența acestui întreg ritual, *simbolismul* său, care, în interpretare spirituală, ascunde un întreg stadiu de desăvârșire a persoanei însăși, transformarea sa ca Personalitate.

Rigden: Ai dreptate, abordarea societății față de aceste chestiuni spirituale este încă, în mare parte, bazată pe perspectiva felului materialist de gândire. De aceea, multe cupluri căsătorite din lume vor să știe răspunsul la întrebarea: „Care stadiu de desăvârșire a sinelui este simbolizat de căsătorie?!” Așa cum a

glumit filozoful și scriitorul britanic Oscar Wilde: „Căsătoria este o stare prea perfectă pentru o persoană imperfectă”. Vorbind serios, relațiile armonioase dintre un bărbat și o femeie, construite pe dragoste sinceră, sunt minunate. Asta poate deveni un început, un imbold spre dezvoltarea în fiecare dintre ei a celei mai înalte calități a sentimentului – Dragostea spirituală, cea care este numită cea eternă, pură, cea care îndură toate necazurile și durerile vieții, care inspiră, spiritualizează, dă putere. Dar dobândirea unei astfel de stări spirituale este exclusiv rezultatul lucrului individual al persoanei cu sinele (fie că e bărbat sau femeie). Este o muncă spirituală zilnică, consolidând obiceiul și poziția de dominație în propriul sine a naturii Spirituale, ținând natura Animalică „înlănțuită”, disciplina gândurilor. Dragostea spirituală trebuie crescută, în primul rând, în tine însuși și nu trebuie să aștepți ca cineva să ți-o dăruiască. Și când persoana învață să producă Dragoste spirituală în sinele său, va învăța să-i înțeleagă și să-i iubească spiritual pe alții.

Însă oamenii, de regulă, nu vor să lucreze asupra lor și să-și îmblânzească natura Animalică; vorbind la figurat, nu vor să-și arunce „bârna” din propriul ochi, dar observă chiar și un „pai” în partenerul lor, încercând mereu să controleze și să domine pe cineva. Deseori, relațiile din familie sunt bazate, nu pe dragoste, ci pe egoismul ambilor soți. Gâlcevi și acuzații reciproce răsar din desfătarea naturii Animalice în amândoi. Deci rezultă că, în locul așteptărilor cu speranță a unei „căsătorii fericite”, este o dezamăgire totală. Toate acestea sunt vechi ca lumea, iar lumea nu e nouă.

Cenușă la cenușă, lucruri pământești la lucruri pământești și lucruri spirituale la lucruri spirituale. Un Suflet pentru un trup, și pentru Suflet ar trebui să fie principala grijă. Vine cu viața trupului și pleacă cu moartea trupului. Toate celelalte sunt șabloane inventate de către oameni, pentru a-și justifica viața și propria alegere. Calea spirituală nu trebuie căutată în viața exterioară, ea se află înlăuntrul omului, în sentimentele, gândurile, cuvintele și faptele sale. Aceasta este calea sa către *cunună* – către vârful spiritual, care este culminarea vieții sale, apogeul, cea mai înaltă treaptă și cel mai înalt punct al desăvârșirii sale.

Anastasia: Deci, în interpretarea spirituală, *cununia* este un stadiu care presupune creșterea celui mai profund sentiment de Dragoste, sentimentul de contopire a Personalității cu Dumnezeu, care nu depinde de condițiile externe sau de mediu, dar care este rezultatul exclusiv a lucrului spiritual cu sinele, abilitatea de a rămâne în starea de dominație a naturii Spirituale. Iar asta se aplică atât femeilor, cât și bărbaților.

Aș vrea să vorbesc, de asemenea, despre această taină creștină a ungerii (maslul). Potrivit credințelor religioase, aceasta este practic vindecarea de către biserică, taina care este administrată unei persoane bolnave, pentru a o vindeca de neputințele minții și ale trupului, și, de asemenea, unei persoane pe moarte, folosindu-se ulei, și anume de măsline (untdelemn) sau alt ulei vegetal. Se face la solicitarea persoanei sau a rudelor sale. Constă în iertarea păcatelor, ungerea cu ulei și invocarea harului asupra persoanei bolnave.

Rigden: Păi, privind vindecarea, acesta nu este un lucru nou. O acțiune similară era, de asemenea, uzuală în practica magică a preoților Egiptului Antic, a Babilonului, și așa mai departe... De fapt, toate aceste practici magice de vindecare au fost întotdeauna prezente în religiile de masă; altfel, acestea nu ar fi atât de atractive pentru majoritatea oamenilor. Cât despre ritualul în sine, acesta este un fel de imitație a ceea ce avea o dată o bază spirituală. Observă că mulți autori ai creștinismului timpuriu îl numesc pe Iisus Hristos în această religie ca fiind singurul Doctor adevărat al „sufletelor și trupurilor”. Doar cu câteva secole în urmă, maslul general era practicat în temple pe enoriași destul de sănătoși (se credea că aceștia erau predispuși la boli spirituale, cum ar fi deznădejde, mâhnire și disperare, iar motivele pentru ele puteau fi „păcatele neispășite”, poate chiar unele de care persoana nu era conștientă). Deși această tradiție s-a păstrat, astăzi maslul este mai mult un ritual al bisericii de vindecare a oamenilor bolnavi. Dacă ești atentă, această taină creștină practică astăzi este, de asemenea, legată de numărul *șapte*. De exemplu, de regulă, *șapte* preoți desfășoară acest ritual, sunt citite *șapte* relatări evanghelice, *șapte* rugăciuni, persoana bolnavă este unsă de *șapte* ori, și așa mai departe. Practic, aceasta este o încercare de a obține calitate prin cantitate. De unde vine această imitație?

Străvechile legende ale Orientului menționează faptul că un Bodhisattva, ca Ființă din lumea Spirituală (în creștinism, acest nivel spiritual se referă, de regulă, la rangul de Arhanghel) ar putea să ofere putere spirituală suplimentară unei persoane prin atingerea

(punerea) mâinilor sau prin purtători de informație (cum ar fi uleiul vegetal, cristal, apă, și așa mai departe). În general, Bodhisattva îi făcea persoanei (dacă aceasta merita, desigur) un fel de cadou spiritual. Iar persoana folosea această putere așa cum considera, potrivit propriei alegeri și credinței sale. Conform conceptelor din ziua de azi, este, vorbind la figurat, similar cu o porție suplimentară de combustibil la o mașină. Asta va crește, fără îndoială, distanța călătoriei sale. Dar cât de repede și în ce direcție va merge această mașină depinde de șofer (Personalitatea).

Fireshc, această putere funcționa pentru o perioadă scurtă de timp. Dar, datorită ei, persoana, de exemplu, în timpul practicii sale spirituale, putea pătrunde în sfera spirituală, dincolo de abilitățile sale personale. În mod corespunzător, putea dobândi experiența valoroasă de a se afla în realitatea acesteia, conștientizarea practică a unei lumi *diferite*. Ceea ce înseamnă dobândirea unui impuls spiritual (ezoosmos) în dezvoltarea personală, o nouă conștientizare, percepție asupra lumii, care îi schimba complet atitudinea față de realitatea iluzorie a lumii tridimensionale. Asta făcea posibilă atingerea celei de-a șaptea dimensiune (Nirvana, al șaptelea Cer, paradisul) și înțelegerea a ce este Libertatea supremă sau, așa cum se spunea în vechime, „simțirea suflării Eternității”. Acesta este, într-adevăr, un dar spiritual foarte valoros, incomparabil cu ceva pământesc.

Asta ca să nu mai menționăm influența acestei puteri asupra corpului fizic. Când persoanei i se oferă o astfel de putere spirituală, fireshc, organismul său, datorită unei izbucniri de energie creatoare

suplimentară, își îmbunătățește funcționarea. Rezultatul este un val de energie care afectează în mod pozitiv funcționarea multor sisteme vitale, stimulează imunitatea și așa mai departe. De aceea, legendele spun că această putere spirituală poate combate orice boli, chiar și cele mai grave. Dar efectele fizice sunt doar secundare, principalul lucru este ajutorul spiritual dat Personalității, cum s-ar spune, „vindecarea spirituală”, posibilitatea de a intra în legătură cu adevărata sa casă – lumea spirituală. De aceea, de exemplu, Iisus Hristos era numit singurul Doctor adevărat al „sufletelor și trupurilor”. Pentru că El, ca o Ființă supremă care a venit din lumea Spirituală, oferea câteodată o astfel de putere oamenilor.

O acțiune similară (dar, firește, cu mai puțină putere) putea fi realizată de către o persoană care s-a eliberat spiritual de reîncarnările pământești, adică, cineva care a atins *a șaptea* dimensiune în timpul vieții (de aici vine legătura cu numărul șapte – șapte acțiuni sau șapte rugăciuni sau șapte participanți într-un ritual, și așa mai departe). Posibilități complet diferite se deschid înaintea aceste Personalități, care s-a contopit cu Sufletul său, devenind calitativ diferită – o nouă Ființă.

Dar oamenii sunt oameni. Mulți dintre ei sunt, pur și simplu, dispuși către invidie și imitație din mintea umană. Nici măcar nu înțeleg de ce a spus Hristos: „Facă-vi-se după credința voastră”, atunci când oamenii I-au cerut să le vindece trupurile temporare, când aveau oportunitatea să-I ceară Eternitatea, salvarea Sufletelor lor...

Anastasia: Ei bine, având în vedere ce ideologie pre-
vala în rândul maselor la vremea respectivă, nu este
surprinzător. Deși diferența dintre atunci și acum nu
este atât de mare. Dacă i s-ar spune omului modern
că, acum, i se va da totul, ce va cere...

Rigden: Păi, da... Trec secolele, dar oamenii nu se
schimbă. Cu privire la taina Maslului, în creștinism,
aceasta a apărut din cunoștințele despre ritualuri si-
milare (de exemplu, „vindecare prin rugăciunea-in-
cantație”) în religiile mai vechi, care au existat printre
diferitele popoare. De regulă, acestea erau efectuate
cu ajutorul unor substanțe medicale obișnuite (ca,
de exemplu, untdelemnul), folosite în vremurile din
vechime. Altfel spus, totul era la fel, doar că prezentat
în contextul ideologic al creștinismului.

Care este esența unei astfel de vindecări prin „in-
cantații”? Preoții care practică rugăciuni, puternicii
șamani, mediumuri, și alții asemenea, pot exercita o
influență de scurtă durată asupra unei persoane. Dar,
desigur, toate acestea sunt în zona rațiunii Animalice;
în sensul că, în cel mai bun caz, ei pot avea influență
din poziția celei de-a șasea dimensiuni. Bineînțeles,
aceasta nu este nici pe departe puterea unei persoane
eliberate spiritual pentru care a șaptea dimensiune
este deschisă, cu atât mai puțin puterea unui Bodhi-
sattva. Toate aceste acțiuni și ritualuri moderne ale
oamenilor pot fi atribuite genului de „ajutor” reciproc,
în înțelegerea oamenilor. Acestea erau practicate în so-
cietate din timpurile paleoliticului. Dar un punct foarte
important al acestor acțiuni lipsește de foarte mult
timp: dacă persoana care este ajutată nu se schimbă

lăuntric, nu lucrează asupra sa mai apoi, în scopul întăririi naturii Spirituale și al îmblânzirii egoismului, mândriei (adică, natura Animalică), și așa mai departe, atunci acest ajutor *nu va fi de niciun folos*. Nimeni altcineva nu va face principala muncă spirituală în locul omului, decât el însuși! Chiar dacă întreaga lume se va ruga pentru salvarea acestei persoane, dar ea nu va dori să se schimbe din propria alegere, toate eforturile acestor oameni vor fi fără sens. Adevărata taină a vindecării spirituale stă în aceste cuvinte: „Făcă-vi-se după credința voastră!”. Persoana alege cărei naturi să-i dea puterea atenției sale, fie celei Animalice, fie celei Spirituale. De aceea, dorințele omenești diferă atât de mult: unii se roagă pentru sănătatea trupurilor lor muritoare, iar alții pentru viața eternă a propriei Personalități în adevărata casă a Sufletului.

Anastasia: Da, nu se poate nega că, în societatea din ziua de azi, are loc doar imitația formei, fără cunoașterea esenței. O astfel de putere spirituală nu poate fi înlocuită de către șapte oameni purtând veșmintele preoțești; iar eliberarea spirituală, desigur, nu poate fi cumpărată cu bani (nu e nici rang, nici poziție) și nici câștigată prin lăudăroșenie.

Rigden: E adevărat. Este necesar să se lucreze spiritual mult cu propriul sine, pentru a obține eliberarea spirituală. Indiferent dacă aparții unei religii sau nu; acesta este lucrul spiritual personal al fiecărei persoane...

Anastasia: Problema este că aceste cunoștințe despre posibilitățile dezvoltării spirituale independente a fiecărui om sunt ascunse de societate, de

către preoți înșiși. Chiar și acei dintre oameni care caută Cunoștințele își încep căutarea ghidați de către viziunea materială, convențională asupra lumii, și, în mod corespunzător, găsesc oameni cu aceeași perspectivă asupra lumii. Deci, când vine vorba de cunoașterea spirituală, este ca în expresia din Biblie, „când un orb călăuzește pe un alt orb, vor cădea amândoi în groapă.”

Rigden: Absolut. De regulă, astfel de oameni caută învățători, parțial pentru a-și pune responsabilitatea pentru propria dezvoltare spirituală asupra acestora, în loc să se dezvolte independent. Dar dacă ne uităm la societate ca întreg, atunci, în majoritatea cazurilor, așa-numiții „învățători” nu diferă practic de „ucenicii” lor, în ceea ce privește dezvoltarea spirituală. Imitatorii (din mintea omenească), care se proclamă intermediari între oameni și Dumnezeu, sunt o mulțime în lume și în ziua de azi, și nu numai în diferitele religii și secte, dar chiar și în societate. Toți vor să învețe pe cineva, dar nu să se transforme pe ei înșiși din punct de vedere spiritual. Cu o astfel de „armată grandioasă” de „învățători” de toate felurile, cei care au ajuns într-adevăr să cunoască Adevărul sunt doar o mână de oameni! De ce un astfel de paradox? Deoarece, la fiecare pas, vezi viziunea spirituală asupra lumii substituită cu cea materială, de politică și de dorința pentru putere și bani. Nu este niciun secret faptul că pozițiile bisericii din ziua de azi, în multe religii, sunt cumpărate ca semințele la piață. Pentru mulți, acesta este doar un joc de-a politica, o oportunitate de a-și domina semenii. Dar în esență, fiecare rămâne un om obișnuit, deținând în același timp diverse poziții, chiar destul de înalte.

Anastasia: Într-adevăr. Este creată pentru popor, în mod artificial, iluzia că sunt sfinți. O dată, pe vremea Uniunii Sovietice, când eram tânără, gândeam în acest fel despre guvernul sovietic. Pentru mine, ei erau aproape semizei, care existau undeva, departe de noi (și nu în viețile noastre), șezând la reuniunile lor, toți atât de corecți, fără să mănânce, fără să bea și chiar fără să meargă la baie. Și când mi-ați desființat acest mit, arătându-mi că erau oameni exact ca toată lumea, am fost șocată de asta la început, dar apoi, am dobândit o înțelegere reală a situației. Am început să descurec lanțul: din ce motiv a fost creat acest mit și de ce l-am interpretat în acest mod. Și am descoperit multe fapte interesante pentru mine însămi, pe parcurs. De exemplu, cum sunt create în lume, în general, chipuri favorabile ale politicianilor și ale preoților și „imaginea și sfințenia” lor publică (pe care candidatul glorificat nu le are deloc); cum este formată artificial „opinia publică” despre acești oameni. Cum sunt oamenii înclinați masiv către o viziune sau alta asupra lumii, una avantajoasă celor de la putere; cum și de ce are loc lupta pentru controlul conștientului la întregi popoare din diferite țări, și chiar pentru dominația lumii.

Rigden: Da, obținerea informației este doar jumătate din bătălie. E mult mai importantă calitatea percepției acesteia! Să ne uităm mai aproape, de exemplu, la ritualul tainei creștine a Preoției (hirotonisirea, punerea mâinilor), adică ceremonia inaugurală a unui preot în ierarhia bisericii. Din păcate, astăzi, în creștinism, este ca un ceremonial, spectacol teatral, interpretare artistică de împuternicire a unor anumiți oameni,

pentru „a înfăptui sacramele și a paște turma”. Acest lucru nici măcar nu se apropie de spiritualitate – e doar politică. Având în vedere relațiile actuale din cadrul diverselor biserici și mișcări creștine, subordonate mentalității consumeriste, în cele mai multe cazuri, acest ritual este deja o formalitate, un tribut adus tradițiilor. Toată lumea știe deja totul dinainte de ceremonie; pozițiile înalte, cum s-ar spune, sunt cumpărate și repartizate. Și ce ocupă mintea majorității celor care sunt prezenți la momentul ceremoniei propriu-zise? Cei „bătrâni” vor să știe distribuția puterii și relațiile din interiorul grupului, cei „tineri” sunt îngrijorați cu privire la ordinea acțiunilor, ce obiecte și ale cui „mâini sfinte” să fie pupate mai întâi, și de câte ori să se închine. Nimic nu s-a schimbat cu timpul, căci același lucru a existat în religiile altor popoare din timpuri diferite, doar se numea diferit. Dar esența a rămas aceeași. Desigur, în toată această „gloată de putere”, pot fi găsiți credincioși adevărați, care își concentrează atenția nu pe ritualuri externe, ci pe sentimentele lor spirituale pentru Dumnezeu. Dar, din păcate, astfel de oameni sunt foarte puțini și rari.

Anastasia: Într-adevăr, toate acestea sunt lucruri omenești. Fiecare persoană alege pentru ea însăși ce o tentează cel mai mult în dorințele sale secrete. Dar dacă ne uităm la originile tainei Preoției în sine, atunci, ce se înțelege aici este stadiul final, ultimul, al dezvoltării spirituale a persoanei. Este același lucru care, în sufism, este numit pierderea „Eu-lui” omnesc, contopirea Sufletului căutătorului cu Dumnezeu; iar în budism – desăvârșirea Înțelepciunii transcendente (intuitive).

Rigden: Desigur, oamenii care urmează calea spirituală prin intermediul lucrului lăuntric cu sinele, indiferent dacă aparțineau religiilor vremii lor sau nu, de fapt, parcurgeau aceleași etape ale desăvârșirii de sine. Dacă urmărim originile, de exemplu, ale conceptului de „preot”, în vremurile din vechime, asta însemna „persoana care stă înaintea lui Dumnezeu”. În esență, este ieșirea în a șaptea dimensiune, atingerea adevăratei sfințenii de către o persoană, transformarea sa spirituală calitativă, deja din timpul vieții. La acest stadiu de dezvoltare spirituală, persoana cunoaște cu adevărat o astfel de putere de la Dumnezeu, datorită căreia părăsește cercul reîncarnărilor și devine liberă, merge în paradis, Nirvana – indiferent de cum numesc oamenii lumea Spirituală, esența rămânând aceeași. Deci, toate aceste etape ale desăvârșirii spirituale a omului, care sunt asemănătoare în înțelesul și conținutul lor, au fost prezente în toate religiile lumii, sub un acoperământ sau altul al sacramentelor speciale, trepte, porțiuni ale căii spirituale, și așa mai departe. Dar ce vreau să spun referitor la asta. **Cunoștințele spirituale nu aparțin niciunei religii**, indiferent de cât de mult ar încerca oricare dintre ele să și le însușească, interpretându-le potrivit propriilor canoane și tradiții.

Anastasia: Da, și asta se poate vedea clar, dacă studiem și comparăm cunoștințele spirituale din culturile religioase ale diferitelor popoare. Ca exemplu, putem considera taina creștină a Mirungerii, pe care am discutat-o. Aplicarea (sub forma *semnului crucii echilibrabile*) de mir sfințit pe anumite părți ale corpului: față, ochi, urechi, piept, brațe și picioare, se consideră, în această religie, a fi simbolul alăturării harului divin,

prin care persoana „obține darurile Sfântului Duh”. Semnul crucii pe frunte (în zona chakranului „celui de-al treilea ochi”), potrivit religiei creștine, simbolizează sfințirea gândurilor, astfel încât persoana să fie capabilă să le țină curate (gânduri spirituale). Semnul crucii pe piept (în zona chakranului care, de exemplu, în hinduism, se numește chakranul dragostei – „Anahata”) simbolizează Dragostea pentru Dumnezeu, pe care persoana trebuie s-o poarte pe tot parcursul vieții. Pe ochi (în vremurile din vechime, se numeau „chakrane deschise”) – în așa fel încât persoana să obțină viziune spirituală (să vadă harul lui Dumnezeu în fiecare creație). Pe urechi – în așa fel încât persoana să audă vorba spirituală...

Rigden: Apropo, în timpurile străvechi, oamenii care dețineau adevărata cunoaștere spirituală în legătură cu acest proces aplicau ulei, nu pe urechi în sine, ci exact pe acele puncte deasupra fiecărei urechi, pe care le-am menționat în timp ce vorbeam despre meditația asupra celor patru Entități. Adică, acele zone deasupra urechilor, unde se află structuri care participă în procesul percepției persoanei, de orientare în spațiile diferitelor dimensiuni, în stări modificate ale conștientului.

Anastasia: Da, se pare că, odată, totul se făcea în cunoștință de cauză... În creștinism, miruirea mâinilor (în zona unde se află chakranele mâinilor) simbolizează îndemnul spre fapte bune; miruirea picioarelor (există, de asemenea, chakrane pe tălpi) simbolizează oportunitatea de a urma calea spirituală, care duce în „Împărăția lui Dumnezeu”. Altfel spus, în ciuda filozofiei creștine de interpretare a procesului de miruire,

procesul în sine se derulează practic de-a lungul punctelor principalelor chakrane...

Rigden: Absolut, dacă afli mai multe despre ritualurile privind miruirea cu ulei, printre diferitele popoare ale lumii, din cele mai vechi timpuri până acum, poți descoperi o „similaritate surprinzătoare” în aplicarea de ulei, „asupra căruia au fost spuse rugăciuni, sfințit”, pe practic unele și aceleași părți ale corpului; adică, activarea anumitor zone energetice ale persoanei – chakrane. De exemplu, aceste ritualuri erau frecvente în rândul egiptenilor din vechime, în rândul locuitorilor Indiei vechi și moderne, printre oamenii care locuiau pe teritoriile Europei străvechi, ale Uralului și Siberiei. În plus, este suficient pentru o persoană atentă să arunce pur și simplu o privire la felul în care portretizau oamenii din vechime zeii și sfinții, cu ce simboluri erau marcate chakranele lor principale și cum erau conectate degetele de la mâini în anumite combinații. Doar pentru oamenii ignoranți, toate acestea sunt explicate în categoriile conceptelor generale, ca simboluri care formează o conexiune între Cer și Pământ, și ca modalități de a crea și controla creația unui zeu sau a altuia. În realitate, acestea indică simboluri spirituale și cunoștințele practice de autodesăvârșire a omului.

De exemplu, în creștinism, sau mai degrabă, în ortodoxie, este icoana „Hristos în Slavă”. Cândva, aceasta ocupa una din pozițiile centrale ale iconostasului catedralei ortodoxe. În Rusia, era exact pe vremea (secolele XIV-XV), când, în loc de o partiție joasă a altarului, s-a început să se facă o partiție înaltă – iconostasul, care separă altarul de partea principală

a templului. Deci, această icoană se distinge prin simbolismul său interesant.

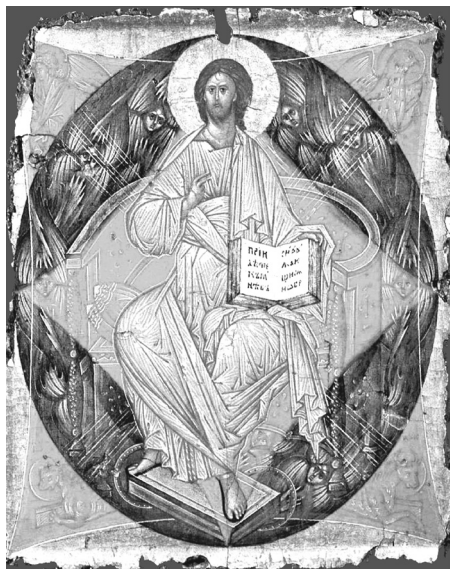

Figura 92. **Imaginea icoanei „Hristos în Slavă”**
(anul 1408, pictată de Andrei Rublev;
Galeria de Stat Tretyakov, Moscova, Rusia).

Ea îl înfățișează pe Iisus Hristos stând pe un tron. În mâna stângă, el ține o carte deschisă, în timp ce, cu mâna dreaptă, binecuvântează, ținând degetele într-un gest specific, unde falangele (buricele degetelor) de la degetul inelar și degetul mare sunt unite. Știi deja că o astfel de poziție a degetelor este folosită în anumite practici spirituale, atunci când, în acest fel, se produce un circuit „în buclă” al meridianelor energetice umane.

Anastasia: Da, acest gest demonstrează clar ce instrument spiritual folosea Personalitatea pentru lucrul

meditativ asupra structurii sale energetice, asupra spațiului personal și asupra legăturii cu lumea spirituală!

Rigden: Am spus deja mai înainte că, în gesturile secrete și în reprezentările sacre ale Orientului străvechi, degetul inelar, pe lângă îndeplinirea unor funcții suplimentare în practicile spirituale, indica în principiu activarea epifizei (glanda pineală, chakranul „celui de-al Treilea ochi”). Reamintesc că chakran înseamnă roată (anterior „*cerc*”, „*disc*”), în traducere din sanscrită. Chakranele sunt un fel de centre energetice în partea invizibilă a structurii omului, prin care are loc mișcarea energiei (*un vortex* energetic). În Orient, cuvântul „*lotus*” („*padma*”) este, de asemenea, folosit în locul cuvântului „*chakran*”, pentru a indica cele șapte centre energetice ale omului. Apropos, în sufism, de exemplu, există o practică spirituală similară, cu centrele subtile principale (șase) din corpul energetic al omului („*lataif*”). În diverse învățături, „*al Treilea ochi*” este încă considerat „*ochiul spiritual*”, chakranul clarviziunii. Acesta este menționat în tratate că, dacă este activată percepția extrasenzorială, atunci „*cel de-al Treilea ochi*” ajută la „*obținerea cunoașterii transcendente*” și la „*pătrunderea în lumea spirituală*”. „*al Treilea ochi*” este privit ca un canal de influență puternică, facilitând „*actul de a crea și de a influența ceva*”, deschizând posibilitățile de observare a evenimentelor din trecut, prezent și viitor. Era, de asemenea, numit chakranul „*detașării și al abilităților supranaturale*”. Acest chakran era în principiu marcat cu culoarea *albastră* (azuriu).

Anastasia: Fără îndoială, simbolismul străvechi legat de degetul inelar nu este atât de simplu pe cât

pare la prima vedere. Cândva, ați împărtășit o informație interesantă cu privire la originea tradiției din societatea umană de a purta inele pe degetul inelar al mâinii drepte sau stângi.

Rigden: Asta este o poveste cu adevărat veche. La început, purtarea unui inel pe degetul inelar era un simbol secret, pur convențional, printre oamenii inițiați în cunoștințele sacre. Inelul în sine înseamna mișcarea în cerc, și, mai precis, mișcarea în cerc pe curba spiralei. Și a existat o divizare a simbolismului în mișcarea pe dreapta (ca, de exemplu, svastica corectă), și mișcare pe stânga (svastica incorectă). Dacă persoana purta un inel pe degetul inelar al mâinii drepte, asta însemna un adept al forțelor luminii, îndreptarea persoanei către Unicul Dumnezeu, spre Eternitate. Acest simbol arăta, convențional, faptul că persoana alesese calea spirituală exclusiv și poseda Cunoașterea. Dacă inelul era purtat pe degetul inelar de la mâna stângă, asta însemna îndreptarea persoanei în direcția opusă (spre Rațiunea materială), un adept al forțelor întunecate (deținerea de către acesta a Cunoștințelor corespunzătoare) și slujirea acestuia Voinței rațiunii Animalice. Adică, diferența în purtarea unui inel pe o anumită mână era o distincție convențională pentru inițiați, arătând ce Forțe anume și cărei Voințe îi slujea posesorul său.

Iar însăși sintagma „degetul fără nume” (*degetul inelar este numit „fără nume” în limba rusă – nota traducătorului*) nu este întâmplătoare și derivată din anumite Cunoștințe din mediul mai sus menționat. Atât în timpurile străvechi, cât și acum, Numele lui Dumnezeu a rămas un mister pentru oameni. Adevăratul Nume

al lui Dumnezeu nu a fost dezvăluit oamenilor nici până în ziua de azi, în ciuda numeroaselor speculații din partea preoților diferitelor religii. De ce? Legende spun că numele de nerostit al lui Dumnezeu poate controla toate forțele naturii și toate dimensiunile („niveluri”) din Univers. Ei bine, această informație este de obicei însoțită de o notă din partea preoților, făcută pe baza legendelor despre Sunetul Primordial, care a avut nume diferite în vremuri diferite, unul dintre ele fiind Graalul. Deci, această notă spune următoarele: chipurile, cel care poate pronunța corect „Numele lui Dumnezeu” (legende originale îi spuneau „Sunetul Primordial”) „Îi poate cere lui Dumnezeu orice își dorește”. Până în ziua de azi, există folclor despre faptul că, dacă cineva Îl cheamă pe Dumnezeu pe numele secret, Îi poate atrage atenția asupra sa. Dar, de obicei, doar oamenii imaturi spiritual ard cu o astfel de dorință. Însă pentru cei care trăiesc cu Dumnezeu înăuntrul lor, nu există o astfel de nevoie: ei L-au găsit în Sufletele lor și sălășluiesc în El. Oamenii imaturi spiritual, pe de altă parte, tânjesc să știe Numele. Mai mult, tânjesc după asta, pentru a-și impune propria putere animalică asupra a tot și asupra a toate. Dar nu înțeleg că, pentru ei, ca pentru un fruct necopt, acest lucru este fatal.

Percepția îngustă a omului, din cauza dominației naturii Animalice în el, reduce înțelegerea cu privire la Dumnezeu la un fel de subiect material care, mai mult, este la fel cum se vede persoana însăși în spațiul tridimensional. Preoții L-au numit pe Dumnezeu cu „nume” diferite, creându-și o religie sau alta. În plus, aceștia încă îi impun pe oameni să se lupte între ei și să fie în conflict pentru superioritatea religiilor lor și

pentru „numele” lui Dumnezeu, pentru dominația lor asupra religiilor rivale și, pe cale de consecință, pentru dreptul lor exclusiv de a vorbi în „numele” lui Dumnezeu. Din cauza diferitelor epitete, ca și a diferitelor, în mod intenționat, interpretări ale preoților, oamenii cred în mod greșit că există zei atotputernici diferiți. Dar astăzi, toate „numele” diferite ale lui Dumnezeu sunt, de fapt, *epitete*, care, în vremurile străvechi, în locul numelui interzis al lui Dumnezeu, însemnau Cel Unic.

Anastasia: Aveți dreptate, și oricine se poate convinge de acest lucru. Este suficient să urmărim etimologia originii și sensul original al cuvintelor care reprezintă numele lui Dumnezeu în diferite religii.

Rigden: Desigur, orice persoană inteligentă, punând informația cap la cap, va înțelege faptul că diferitele „nume” ale lui Dumnezeu din religii sunt doar epitete ale Celui Unic. De exemplu, să luăm în considerare numele zeului suprem al egiptenilor antici – *Osiris*. Acest „nume” este o variantă grecească a numelui egiptean Usir. Adică, cuvântul grec „*Osiris*” este derivat din egipteanul „*U’sir*”, care înseamnă „*Cel se află în vârf*”. Sau, de exemplu, care este înțelesul numelui zeiții avestane, în zoroastrianism, *Ahura Mazda* (mai târziu Ormazd, Ormuzd), proclamat de către profetul Zarathustra, ca Unic Dumnezeu? Apropos, inițial, profetul a menționat faptul că numele lui Ahura Mazda era doar o substituție pentru *numele interzis al lui Dumnezeu*, pe care niciunul dintre oameni nu-l știe. Acest Dumnezeu era menționat ca „Fără nume”, chiar și în calendarul religios. Avestanul „*Ahura Mazdā*” este tradus ca „Domnul cel Înțelept”,

„Stăpânul gândului”. Cuvântul avestan „maz-dā” înseamnă și „a păstra în memorie”. Și deci, acest „nume” este derivat din două cuvinte străvechi iraniene cu rădăcini ariene (indo-iraniene). „Ahura” corespunde cuvântului sanscrit „asura”, însemnând „domn”, în vreme ce „maz-dā” corespunde cuvântului indian „mēdhā”, însemnând „înțelepciune, înțelegere”.

Apropo, de fapt, oamenii au uitat un simplu adevăr – ce este, cu adevărat, *Înțelepciunea*. Nu este nici decum o cunoaștere dobândită din cărți, experiență de viață, minte strălucită sau logică elegantă de gândire. **În cele mai vechi tradiții ale diferitelor popoare, inițial, „Înțelepciunea” era un dar al cerurilor (euforia sentimentelor, revelația) din timpul creșterii spirituale a omului. Un dar cu ajutorul căruia s-a obținut o stare de iluminare supremă, omnisciență, atotcunoaștere.** Nu este o coincidență faptul că zoroastrianismul îl menționează pe Ahura Mazda, arătându-se profetului Zarathustra, datorită „*Gândului Bun*”, numai după o căutare spirituală perseverentă, care durase mulți ani. „Profetul întreba, iar Dumnezeu îi răspundea și îl îndruma în *Înțelepciunea cerească*”, adică, el era „*cel care dăruiește Înțelepciune, înțelegere*”.

Deci, exact aceste epitete sunt cele din care preoții au format „numele” Dumnezeului Unic. Acest lucru este adevărat pentru orice religie; toate „numele” lui Dumnezeu sunt epitete: „Dumnezeu Mântuitorul”, „Dumnezeul Cunoscut”, „Cel Vrednic”, „Cel Atotcuprinzător”, „Cel Omniprezent”, „Cel Radiant”, „Cel Trezit”, „Fundatia”, „Puterea Divină”, „Aducător de fericire”, „Cel Nevăzut”, și așa mai departe. Numesc

doar acele reprezentări semantice originale ale cuvintelor diferitelor „nume” (și, în esență, epitete) ale lui Dumnezeu, cunoscute acum multor oameni, aparținând uneia sau altei religii mondiale populare. Cu alte cuvinte, acele date care, astăzi, se află la suprafață și sunt disponibile oricărei persoane interesate de această chestiune – ca să nu menționăm rădăcini mai vechi de împrumut a acestor cuvinte din epitete similare ale religiilor și credințelor străvechi, care sunt complet uitate astăzi, în ciuda artefactelor arheologice disponibile, acestea demonstrând popularitatea lor în vremurile din vechime. Dar, în final, toate aceste „epitete istorice” vor duce, pas cu pas, la desemnările originale ale Celui Unic în acea proto-limbă comună tuturor popoarelor, și la care savanții lingviști, teoretic, ajung doar acum.

Anastasia: Da, acest lucru e amuzant și trist, în același timp... Înseamnă că oamenii din societate se dușmănesc, se luptă, se ceartă între ei pe seama *epitetelor* Celui Unic, care este unul și același pentru toată lumea.

Rigden: Din păcate... fără măcar să înțeleagă **esența spirituală unică** la toate popoarele, a omenirii, în general. De aceea, cunoscând natura umană, inițial, desemnarea Celui Unic, așa cum am spus mai înainte, a fost dată oamenilor, nu sub numele Său, ci sub *sunetul* „Ra”, care simboliza conceptul de „Unic, Etern (Suprem)”. De aceea, din cele mai vechi timpuri, chiar și desemnarea convențională a lui Dumnezeu printre oamenii inițiați în aceste Cunoștințe nu menționa numele Acestuia (apropo, asta se aplică și degetului inelar). Doar mult mai târziu, când a început discordia

printre oameni, alimentată de către preoți, au apărut diverse interpretări și diviziuni între zeii „noștri” și „ai lor”, și așa mai departe, ducând în cele din urmă la pierderea Cunoștințelor Primordiale. Dar toate acestea sunt chestiuni omenești.

Dar să ne întoarcem la subiectul inelelor. Primele inele erau simple și netede. Apropo, anterior, astfel de inele, folosite de către inițiați, erau făcute exclusiv din cristal, ca acumulator de energie și de informație...

Anastasia: Adică, dintr-un material natural, în care particulele elementare (atomi, ioni și molecule) sunt aranjate în conformitate cu legile geometrice ale fațetelor spațiale și ale rețelelor cristaline, au în principal formă și structură corectă din punct de vedere geometric (aceleași poliedre deja menționate în conversație). În general, se poate spune că e vorba de un semn, doar că nu al spațiului bidimensional, ci al celui tridimensional, unde forma externă reflectă simetria etajării interioare a particulelor elementare și, pe cale de consecință, distribuția energiilor care le alcătuiesc...

Rigden: Desigur... Și doar mai târziu, când oamenii au început să piardă Cunoștințele, pentru a face astfel de inele, au început să folosească pietre din rocă dură, lemn sau os. Mult mai târziu, inelele obișnuiau să fie făcute din metal... Deci, primele inele din societățile secrete străvechi erau simple, iar singura diferență era mâna pe care erau purtate: stânga sau dreapta. Dar, ulterior, cum se spune, s-a produs o scurgere de informație și oamenii obișnuiți au început să imite atributele inițiaților, inelele au început să fie purtate pe larg în societate, fără înțelegerea esenței, pe degete

diferite, fiind făcute din metale variate, și decorate cu pietre prețioase, și așa mai departe. Apoi, inițiații au început să reprezinte anumite semne și simboluri pe inelele lor, care puteau fi înțelese în cercul lor. De exemplu, cei care aparțineau forțelor Luminii purtau un inel pe degetul inelar de la mâna dreaptă, iar inelul avea forma unui șarpe mușcându-și coada, cu capul orientat în sensul acelor de ceasornic. În vreme ce un adept al forțelor Întunericului purta un inel pe degetul inelar al mâinii stângi. Pe un astfel de inel, capul șarpelui era localizat, din contră, în sensul invers acelor de ceasornic. Dar nici asta nu a durat mult.

Curând, din cauza imitării și denaturării Cunoștințelor de către oameni, o astfel de convenție, ca purtarea unui inel, și-a pierdut semnificația printre cei care erau implicați în Cunoașterea primordială. Însă tradiția purtării de inele, ca o podoabă sau ca un simbol al anumitor privilegii, a continuat printre oameni. Oamenii au venit cu numeroase moduri de a se lăuda unul față de celălalt, începând cu confecționarea de „inele sigiliu super magice”, care, chipurile, protejau o persoană împotriva bolilor și a necazurilor sau „dădeau putere”, și sfârșind cu simbolurile inegalității sociale, sub forma inelului unei persoane bogate – un „cetățean de onoare”. Vorbind la modul general, totul ca de obicei: mândrie omenească pe loc gol.

Anastasia: Aș vrea să aduc lumină într-o altă chestiune interesantă legată de subiectul ridicat, al degetului inelar și al inelului. Ați vorbit o dată despre originea expresiei «перст Божий» („degetul lui Dumnezeu” - *nota traducătorului*), din care, de fapt, este derivat conceptul de «прстенъ» („inel sigiliu” - *nota traducătorului*).

Rigden: Da, cuvântul vechi slavon „perst” înseamnă „deget”. În plus, degetul inelar de la mâna dreaptă era, anterior, numit „perst”. Până în ziua de azi, unele popoare, de exemplu, kazahii, încă mai au un obicei asociat cu credința populară străveche, ca nou-născuților să li se dea să sugă prima dată, nu la sânul mamei, ci la degetul inelar, pentru ca bebelușul să crească o persoană bună, blândă și spirituală. Acestea sunt de fapt ecouri, doar că în interpretare omenească, ale cunoștințelor menționate, referitoare la simbolismul convențional al degetului inelar. În ziua de azi, purtarea de inele este doar modă și tradiție; de exemplu, purtarea verighetelor pe degetele inelare fie al mâinii drepte, sau al mâinii stângi (în funcție de țară). Cu toate acestea, încă pot fi găsite ecouri ale cunoștințelor deținute cândva de către oameni. De exemplu, în ortodoxie, la *cununie*, inelul pe care mirii îl pun pe degetul inelar al mâinii lor drepte încă denotă *semnul eternității* și inseparabilitatea *cununei cu lumea spirituală*.

Anastasia: Majoritatea oamenilor nici măcar nu stă să se gândească de ce există diferitele tradiții, pe care le urmează, și de unde crește rădăcina acestor tradiții. Dar, când înțelegi astfel de detalii, alte informații devin, de asemenea, clare. De exemplu, ce anume înseamnă conexiunea unui deget cu altul, în sculpturi sau imagini de zeități, inclusiv ca indicație condițională a unor tehnici meditative.

Rigden: Cât despre poziția degetelor... Dacă degetul inelar, potrivit funcțiilor meditative, simboliza viziunea spirituală, cunoașterea și super puterile, atunci degetul mare simboliza potențialul energetic al puterii omului

însuși. În mod special, degetul mare indica faptul că chakranul situat, cu aproximație, în abdomenul inferior, în interiorul centurii pelviene, între oasele cocxisului și simfiza pubiană, era implicat în meditație. În exterior, pe diagramele omului, era în mod convențional reprezentat în zona inghinală. Dar asta doar în mod convențional, de vreme ce corpul energetic uman, și nu cel fizic, era vizat aici.

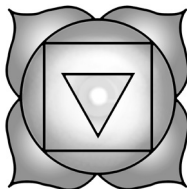

Figura 93. Desen schematic al chakranului „Muladhara în India”.

Apropo, în India, acest chakran este numit „Muladhara” („mūlādhāra” este un cuvânt derivat din sanscrită, unde, în transcrierea în română, „mula” înseamnă „rădăcină, bază”, iar „adhara” este „fundament, fundație, suport”). Acest chakran este asociat și cu trezirea potențialului energetic uman. Tradițional, era desemnat cu culoarea roșie.

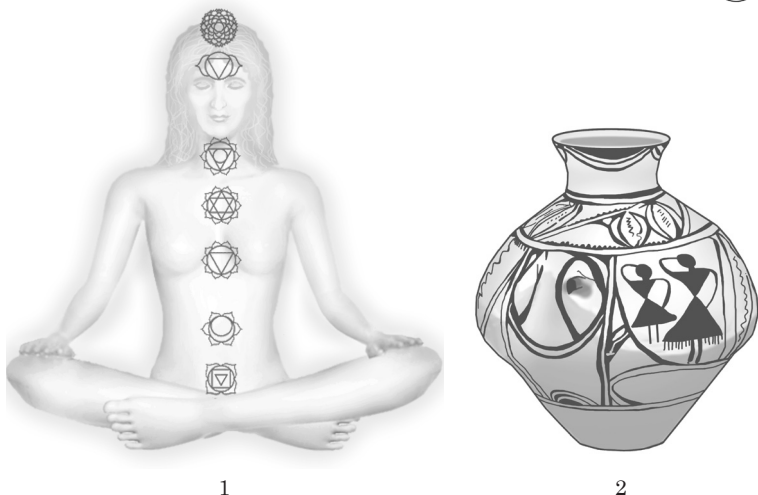
În Orient, trezirea acestui potențial energetic puternic se numește „trezirea Șarpelui Kundalini adormit, încolăcit de trei ori și jumătate”. L-am menționat deja de mai multe ori când am vorbit despre structurile spirale. Din cele mai vechi timpuri, această putere a fost considerată aspectul feminin al puterii divine (Allat), iar mai târziu, în creștinism, unele dintre proprietățile sale au început să fie atribuite Sfântului Duh. Aceasta

ajuta la trezirea în om a puternicei forțe creatoare a Iubirii spirituale, forță care, nici măcar nu se compară cu vreo senzație fizică sau manifestări ale energiei brute.

În India, acest chakran era deseori echivalat cu lăcașul lui Brahman. Se considera că puterea ascunsă în acest centru energetic există în fiecare persoană, deși într-o stare latentă. Această putere se trezește doar atunci când persoana lucrează cu sinele și cu îmblânzirea naturii sale Animalice, și tinde spre dominația naturii Spirituale în propriul sine. În creștinism, asceții (cuvântul grecesc „askesis”, însemnând „exercițiu, practică”) numesc această etapă a dezvoltării spirituale *realizarea stării de detașare*. Adică, starea din afara influenței pasiunilor și dorințelor, starea de respingere a gândurilor și a faptelor rele pe calea virtuții, starea purității minții. Fără această muncă interioară cu sinele, nicio unealtă spirituală nu va da un rezultat adecvat.

În Orient, rezultatul trezirii Kundalini este privit ca o schimbare calitativă a conștientului uman, o trezire spirituală, o percepție intuitivă a Adevărului. Iar, în creștinism, această etapă este deja numită *starea detașării* înseși, când „mintea intră în suprasensibilitate”, iar cel care realizează „este transportat pe tărâmul cunoașterii, unde mintea sălășluiește, ca într-un lăcaș, în spiritul lui Dumnezeu”. În Orient, acest lucru este considerat a fi un impuls foarte puternic în transformarea Personalității – ascensiunea energiei Kundalini de la baza coloanei vertebrale, prin centrul capului, către suprem, către fuziunea sa cu Cel Unic divin. Când conștientul se contopește cu Cel Unic, iar această stare devine neîntreruptă, apare „eliberarea”.

1

2

Figura 94. Desemnare convențională a principalelor chakrane în realizarea stării supreme de eliberare:

- 1) *Reprezentare schematică tradițională modernă a omului în poziția Lotus, cu 7 chakrane;*
- 2) *Reprezentare schematică a realizării stării de eliberare spirituală pe ulciorul ritualic tripolitan. Poziția mâinilor femeii indică legătura în buclă dintre primul și al șaptea chakran.*

În același creștinism, realizarea stării spirituale supreme se numește „Har”, și este privită ca o valoare universală, ultima frontieră a aspirației umane, călătoria către aceasta implicând aflarea în har, ca proprietate personală a Duhului Sfânt. În plus, se specifică faptul că această stare specială, care nu este percepută de niciunul dintre simțurile familiare omului obișnuit, este inaccesibilă imaginației și depășește orice gândire logică, „mintea nu o cuprinde”. Altfel spus, se poate realiza numai prin lucrul spiritual cu sinele, aflându-te într-o stare modificată a conștiinței, în absența gândurilor și a imaginației, doar cu cele mai profunde sentimente („al șaselea simț”,

necunoscut de către o persoană obișnuită). Dumnezeu este considerat a fi „cel mai mare Har”, cel neschimbător, etern și nemuritor, cel care conține puterea și înțelepciunea supremă. Este acel Har, către care tinde fiecare Suflet omenesc. În esență, aceasta este exact transformarea calitativă umană și transfigurarea naturii sale energetice în acea formă care seamănă, în înțelegerea umană, cu un cub energetic stând pe unul dintre colțurile sale.

Anastasia: Da, acest gest de conectare a degetului inelar cu degetul mare, ca simbol al conexiunii puterii lui Dumnezeu, cu potențialul energetic al omului însuși, mai mult, de la Iisus Hristos însuși, ca Fiul al lui Dumnezeu, este, într-adevăr, un adevărat gest de binecuvântare a omenirii.

Rigden: Mai mult, în icoana „Hristos în Slavă” («Спас в Силах» - nota traducătorului), Hristos este portretizat pe un fundal de forme geometrice. În mod special, pe planul din spate, se află un pătrat roșu, pe colțurile căruia sunt așezate un om înaripat, un leu, un vițel și un vultur.

Anastasia: Adică, simbolul celor patru Entități pe fundalul unui pătrat roșu.

Rigden: Da. În ziua de azi, în creștinism, aceste imagini (tetramorfi) sunt interpretate ca simboluri ale evangheliștilor (respectiv, Matei, Marcu, Luca și Ioan). Din cauza acestei interpretări preotești, astăzi, puțini oameni știu despre adevărata esență a acestor simboluri și a originii lor. Iar, pentru „turma” acestei religii mondiale, acestea sunt explicate, după cum urmează:

Matei este imaginea *omului* înaripat. El era un vameș, și, de aceea, este portretizat de obicei cu o sumă de bani, o suliță, o sabie...

Anastasia: Păi da, *imaginea omului simbolizează natura umană și dorințele*. Este o interpretare alegorică a entității Posterioare printre popoarele străvechi din Orient, în contextul cunoștințelor despre cele patru Entități.

Figura 95. **Reprezentare schematică a unei ilustrații dintr-un manuscris carolingian**

(secolul al IX-lea; descoperită în Franța; biblioteca din Valenciennes); Mielul Mistic (în centru) și patru „animale apocaliptice” ținând o Carte.

Rigden: Absolut corect, deși, de multă vreme, nimeni nu-și mai amintește aceste lucruri. În continuare, vine simbolul lui Marcu – leul, regele animalelor.

Simbolul lui Luca este un vițel înaripat, unde vițelul însuși este văzut ca un animal de sacrificiu.

Anastasia: Vițelul, încă în civilizația proto indiană, însemna natura Animalică, iar la majoritatea popoarelor străvechi era asociat cu caracteristicile entității Drepte. Și câte povești orientale vechi au fost dedicate luptei cu leul și victoriei asupra acestuia, ca simbol al îmblânzirii de către om a entității Stângi, cea mai inteligentă și mai avidă de putere – suportul naturii Animalice!

Rigden: Ei bine, totul este simplu, când înțelegi ce e evident... Iar simbolul lui Ioan este vulturul. Însă, în contextul cunoștințelor despre cele patru Entități, inițial, era o altă pasăre. De fapt, un șoim trebuia înfățișat aici, dacă se urmăresc sursele originale, din care preoții au copiat povestea pentru noua lor religie. Pentru multe popoare străvechi, inclusiv egiptenii, pasărea (șoimul) era o reprezentare simbolică a Entității frontale. Vulturul este deja o inserție a preoților în informația pe care o împrumutaseră de la alte popoare. Dar asta este deja un alt subiect de conversație.

Deci, ce este remarcabil în povestea icoanei ortodoxe „Hristos în Slavă”. Toate aceste „creaturi zoomorfice” țin o **Carte** și sunt aranjate ca simboluri la capetele unui model secret – o *cruce oblică* sub forma razelor ieșind dintr-un cub. Acesta este reprezentat simbolic ca un romb. În general, în imagine, un *oval albastru (verde)* este suprapus peste un *pătrat roșu*, iar deasupra ovalului este suprapus un *romb roșu* (ca simbol al transformării unui pătrat în romb, adică al formării unui cub plasat pe unul dintre colțuri).

Anastasia: Este incredibil, pentru că un cub pe un plan în proiecția izometrică este un hexagon regulat, iar fiecare față a sa este un romb! Totul depinde de cum îl privești.

Rigden: Foarte adevărat. În acest caz, aș spune și mai precis: totul depinde de cine anume privește. Deci, în icoană, Iisus stă pe tron, pe fundalul unui cub roșu. Mai mult, unul dintre picioarele Sale pășește *pe colțul* acestui *cub*, iar celălalt picior este plasat înăuntrul ovalului albastru. În creștinism, acesta din urmă este numit și „aureolă în formă de migdală” sau „vezica de pește”, și este privit ca un simbol al puterii divine, cea care-l înconjoară pe Hristos în timpul învierii și transformării Sale. În acest oval albastru (verde), sunt pictați serafimi (inițial, în culoarea roșie) și heruvimi (inițial, în culoarea albastră), ca simboluri ale ierarhiei cerești. Și fiecare dintre ei este înfățișat sub forma unei fețe înconjurată de șase aripi!

Amintește-ți de chipurile (reprezentări schematice ale fețelor umane) de pe „Marele Idol Shigir”, care simbolizează dimensiunile. Și o astfel de reprezentare convențională a altor dimensiuni era tipică, nu numai pentru cultura Shigir (mileniul V- IV î.e.n, Uralii de Mijloc și Trans Uralii din Rusia modernă), dar și pentru cultura Okunev din Siberia de Sud (mileniul al II-lea î.e.n) și pentru alte culturi străvechi, cu mult înainte de apariția creștinismului și a religiilor mondiale cunoscute astăzi. Apropos, cultura Okunev este destul de bogată în semne și simboluri, sub forma cercurilor, spiralelor și triunghiurilor, ca și a figurilor antropomorfe stilizate, imagini de șoimi, zeițe feminine și semne spirituale simbolice (Allat).

Astfel de reprezentări erau destul de răspândite în lumea străveche.

Deci, întorcându-ne la conversația despre icoana „Hristos în Slavă”. Combinația dintre culorile roșu și albastru în creștinism este, de asemenea, văzută ca fiind unirea naturii umane cu natura divină a lui Iisus Hristos. Iar imaginea în sine a lui Hristos este privită ca simbol al noii și viitoarei Sale arătări divine către oameni ca Domn al lumii vizibile și invizibile, un simbol al necunoscutului și al întrupării.

Figura 96. Aranjamentul simbolurilor în icoana „Hristos în Slavă” (1408, pictor Andrei Rublev):

- 1) Leul;
- 2.) Ovalul (sferă) albastru (verde);
- 3) Tronul pe care șade Hristos, ca Judecător;
- 4) Gestul de binecuvântare: conexiunea degetului inelar cu degetul mare al mâinii drepte;
- 5) Omul înaripat;
- 6) Iisus Hristos într-un veșmânt auriu;
- 7) Vulturul;
- 8) Serafimi și heruwimi;
- 9) Cartea deschisă;
- 10) Rombul roșu;
- 11) Pătratul roșu, în care este înscris ovalul albastru (verde);
- 12) Vițelul;
- 13) Piciorul lui Hristos pășește pe un colț al rombului roșu.

Anastasia: Da, pentru persoanele în cunoștință de cauză, aceasta este o icoană uimitoare prin simbolismul său. Pătratul, ca simbol al ce este pământesc, cu cele patru Entități; rombul, ca simbol al cubului stând pe unul dintre colțurile sale – dimensiunea a șaptea, un simbol al transformării și al eliberării spirituale a omului. Ovalul denotă spațiul energetic personal dintre persoană și Entitățile sale, conexiunea cu celelalte lumi (dimensiuni). Hristos se află în interiorul *rombului* roșu, adică, în a șaptea dimensiune, în Paradis, pe „al șaptelea cer”, și El mai și binecuvântează cu un gest atât de semnificativ al mâinii drepte! Toate cunoștințele de bază despre om și posibilitățile sale spirituale pe calea spre Dumnezeu sunt aici! Încă o confirmare a faptului că, atunci când deții Cunoștințe, poți să înțelegi cu maturitate esența cheie a informației înregistrate de către oameni în trecut.

Rigden: În principiu, această metodă de transmitere a Cunoștințelor a fost folosită din cele mai vechi timpuri. Și, de regulă, aceste cunoștințe de bază, ca să spunem așa, au fost plasate în văzul tuturor. Este suficient să ne uităm la semnele și simbolurile care ne înconjoară în viețile noastre, sau la imaginile religioase tradiționale, sau să cercetăm istoria artelor popoarelor lumii, pentru a înțelege faptul că aceste Cunoștințe au existat dintotdeauna.

Anastasia: Aveți dreptate. Din câte știu, icoana „Hristos în Slavă” se află chiar în mijlocul iconostasului Catedralei Bunei Vestiri, din Kremlin Moscova, din secolul al XIV-lea până azi. Dar întrebarea este cine o vede? În religia creștină, „Hristos în Slavă” simbolizează un concept teologic complex a modului în care va veni Hristos la sfârșitul timpurilor în plinătatea puterii și gloriei Sale, pentru „Judecata de Apoi” și pentru transformarea viitoare a Universului, în împlinirea Providenței Divine despre lume: „Pentru a uni tot ce-i pământesc și ceresc, sub domnia lui Hristos”.

Rigden: Această icoană este considerată a fi un fel de tratat în simbolism, o profecie a viitorului în limbajul iconografiei.

Anastasia: În mod interesant, un accent deosebit aici este pus pe *Carte!* În timpul celei de-a Doua Veniri, Hristos ține o *Carte deschisă*, și toate figurile zoomorfe țin, fiecare, câte o carte. Este vizată Evanghelia aici, sau acest simbol indică o semnificație alegorică comună? Știu că în creștinism, din cele mai vechi timpuri, Iisus Hristos era reprezentat simbolic

ca o Carte, pe care coboară o turturică, ca manifestare a Sfântului Duh. M-am întrebat și de ce turturica este atât de des menționată în Biblie. Se pare că aceasta este diferită de porumbel, de mărime mai mică și este o pasăre migratoare. Turturica apărea în Palestina la începutul primăverii. Era considerată primul mesager, o pasăre pură.

Rigden: Așa este, într-adevăr. Voi spune chiar mai multe, inițial, în creștinismul timpuriu, Sfântul Duh era reprezentat ca o turturică albă (mai târziu, ca o porumbiță), dar nu ca un porumbel. De vreme ce era un *simbol al Dragostei divine, principiul feminin creator, Strămoașa a tot ce există (Allat)*. Și asta are legătură cu cunoștințe și mai vechi, când trinitatea divină era prezentată ca Tată, Mamă și Fiu. De exemplu, o astfel de triadă exista în Egiptul Antic: Osiris-Isis-Horus. Mai târziu, în creștinism, turturica (porumbița în alte imagini) a început să fie reprezentată în principal în picturile Bunei Vestiri (în contextul reprezentării povestirii cu Arhanghelul Gabriel și Fecioara Maria) și ale botezului lui Hristos.

Cu privire la Carte, observația ta este corectă. Accentul se pune pe faptul prezenței Cărții în sine și, în forma sa deschisă, adică, disponibilă pentru a fi citită. În cultura creștină, simbolismul cărții este destul de important și profund, așa încât toți au desenat-o, bazându-se pe canoanele general acceptate. Ar putea fi Buna Vestire, Cartea Vieții cu numele celor Mântuiți, Cartea Apocalipsei despre profețiile celei de-a Doua Veniri a lui Hristos. Apropo, în aceasta din urmă, există o istorie despre Cartea scrisă „pe dinăuntru și pe dinafară”, sigilată cu șapte peceți, care nu poate fi

deschisă și citită de nimeni altcineva decât de Miel. Se vorbește, de asemenea, despre patru animale – Gardienii din jurul tronului, și așa mai departe.

Anastasia: Vă rog, reamintiți-le acelor cititori, pentru care acest subiect este important, unde anume în „Apocalipsă”, poate fi găsită relatarea privind Cartea și cele patru animale.

Rigden: În Biblie, capitolul 4 și următoarele, din „Apocalipsa” lui Ioan. De exemplu, al patrulea capitol conține următoarele rânduri: „...în mijlocul scaunului de domnie și împrejurul scaunului de domnie stau patru făpturi vii, pline cu ochi pe dinainte și pe dinapoi. Cea dintâi făptură vie seamănă cu un leu; a doua seamănă cu un vițel; a treia are fața ca a unui om; și a patra seamănă cu un vultur care zboară. Fiecare din aceste patru făpturi vii avea câte șase aripi și era plină cu ochi de jur împrejur și pe dinăuntru...”. Iar în capitolul 5 se vorbește despre Carte: „Apoi am văzut în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie o carte, scrisă pe dinăuntru și pe dinafară, pecetluită cu șapte peceți. Și am văzut un înger puternic, care striga cu glas tare: „Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecețile?” ...Și nu se găsea nimeni nici în cer, nici pe pământ, nici sub pământ, care să poată deschide cartea, nici să se uite în ea...Și la mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii și între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel. Părea înjunghiat și avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pământul. El a venit și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie. Când

a luat cartea, cele patru fãpturi vii și cei douãzeci și patru de bãtrâni s-au aruncat la pãmânt înaintea Mielului, având fiecare câte o alãutã și potire de aur pline cu tãmâie, care sunt rugãciunile sfinților. Și cântau o cântare nouã și ziceau: „Vrednic ești Tu sã iei cartea și sã-i rupi pecețile, cãci ai fost înjunghiat și ai rãscumpãrat pentru Dumnezeu, cu sângele Tãu, oameni din orice seminție, de orice limbã, din orice norod și de orice neam. Ai fãcut din ei o împãrãție și preoți pentru Dumnezeul nostru și ei vor împãrãți pe pãmânt!”. M-am uitat și, împrejurul scaunului de domnie, în jurul fãpturilor vii și în jurul bãtrânilor, am auzit glasul multor îngeri. Numãrul lor era de zece mii de ori zece mii și mii de mii. Ei ziceau cu glas tare: „Vrednic este Mielul, care a fost înjunghiat, sã primeascã puterea, bogãția, înțelepciunea, tãria, cinstea, slava și lauda!”. Și pe toate fãpturile care sunt în cer, pe pãmânt, sub pãmânt, pe mare și tot ce se aflã în aceste locuri le-am auzit zicând: „Ale Celui ce șade pe scaunul de domnie și ale Mielului sã fie lauda, cinstea, slava și stãpânirea în vecii vecilor!”.

Anastasia: Da, acum, aceste rânduri sunã într-o luminã complet diferitã, de înțelegere extinsã a esenței a ceea ce se întãmplã!

Rigden: De fapt, am menționat la un moment dat faptul cã, în simbolismul sacru, cartea sfântã este privitã ca o înregistrare a simbolurilor sacre, acestea reprezintã Cuvântul lui Dumnezeu (Sunetul Creãrii), revelat lumii. De exemplu, egiptenii antichi considerau hieroglifele ca fiind semne sacre, implicând concepte întregi și, câteodată, sunete individuale. Mai târziu, a apãrut o scriere simplificatã, care a

devenit aplicabilă, nu numai în textele religioase, ci și în cele seculare.

Ce sunt, de exemplu, literele moderne din diferitele limbi? Ele sunt, de fapt, semne convenționale inventate de către oameni. Combinațiile lor variate sunt un fel de cod convențional pentru înțelegerea unei informații sau a alteia. În plus, orice semn convențional este neutru în sine. Dar, în diferite combinații, chiar și un semn convențional devine parte dintr-un portal informațional specific, pentru conducția și acțiunea unei puteri sau a alteia și a Voinței. Dar toate acestea, să le numim spațiu informațional, se activează și începe să funcționeze, doar atunci când persoana își aplică puterea asupra lui (atenție, conștientizare) prin citirea acestui cod. De exemplu, când o persoană vede o carte închisă și nu știe ce este scris în ea, semnele convenționale ale acesteia sunt într-o stare neutră. Dar, imediat ce începe să citească (dacă înțelege aceste semne convenționale), acest lucru este exact aplicarea inițială de putere, pentru activarea acestui spațiu informațional.

Dar este foarte important, ce anume domină persoana la momentul respectiv, și care este această putere de aplicare, adică, care este natura originii sale. De exemplu, o persoană citește o carte modernă, ficțiune de calitate. Dar, la momentul respectiv, în ea domină natura Animalică (egoism, mânie, ură, și așa mai departe). În mod corespunzător, chiar și atunci când citește o carte bună, plăcută, conținutul acesteia o va irita, o va înfuria, o va amuza și îi va spori propria megalomanie cu „primitivism”, îi

va trezi invidie și indignare. Persoana va alege acele puncte din carte, care îi vor satisface ego-ul. Cu alte cuvinte, semnele convenționale scrise în carte vor contribui la o activare mărită a puterii care predomină în persoană la acel moment, adică, voința de a îndeplini programul naturii Animalice. Iar dacă natura Spirituală domină în persoană la acel moment, i se va dezvălui o altă latură: nu numai că se va îmbogăți cu informație, dar va fi capabilă să o analizeze matur; ar putea conștientiza originea anumitor surse de putere, pe care autorul însuși le-a inserat prin codul semnelor convenționale activate de ea.

Anastasia: Deci, aceeași carte, dar citită, cum se spune, cu Dragostea lui Dumnezeu în Suflet, oferă posibilitatea să se înțeleagă informația cuprinsă în carte, fără prejudecăți, să se înțeleagă esența, să fie simțită și recunoscută sursa originii acesteia. Altfel spus, cartea este un cod informațional convențional, și percepția asupra sa depinde de alegerea dominantă a persoanei în sine.

Rigden: Așa este. Aceste coduri informaționale convenționale (cuvinte și propoziții) sunt înregistrate în carte de către oamenii care, la momentul înregistrării lor (scrierea cărții), erau dominați de o putere sau alta (sau, mai degrabă, de Voința, fie a lumii Spirituale, fie a rațiunii Animalice). Dacă persoana nu știe aceste coduri convenționale, de exemplu, limba în care este scrisă cartea, desigur, nu va fi capabil să o citească. Dar dacă le știe, și, în mod corespunzător, le activează, atunci va simți efectul acestei activări, adică, o influență asupra sa din partea puterii acelei Voințe.

Anastasia: Cu alte cuvinte, dacă ești dominat de către rațiunea Animalică, atunci, chiar și citind tratate spirituale, vei rata cele mai importante puncte, vei nega totul și nu vei înțelege nimic, din cauza conștientului îngustat de la acel moment. Iar dacă ești dominat de către natura Spirituală, atunci vei percepe orice carte din starea de percepție extinsă asupra lumii, fapt care va ușura separarea „grâului de neghină” și înțelegerea motivelor dominante ale scriitorului, cine și ce a pus acolo și în ce scop s-a făcut asta.

Rigden: Da, cum s-ar spune, atunci când conștientul este dominat de către natura Spirituală (ceea ce înseamnă că există o percepție extinsă asupra lumii, datorită celor mai profunde sentimente), începi să înțelegi adevărata esență și să dobândești Înțelepciune. Iar, prin Înțelepciune, vine Cunoașterea. Cunoașterea, ca și cod de semne, care, atunci când este activat de către natura Spirituală, formează condiții, nu numai pentru transformarea Personalității, dar și a lumii care o înconjoară. Ca urmare, **cartea și informația codificată în ea sunt, de fapt, un conductor al Voinței** (fie a lumii Spirituale, fie a rațiunii Animalice). Codurile informaționale aparțin unor *informații de schimb; acestea sunt neutre*, până când persoana le activează și intră în rezonanță cu puterea lor. Aceste semne convenționale de scriere au fost inventate de către oameni. Ele nu trebuie confundate cu *semnele active lucrătoare inițiale, care au fost introduse în această lume din afară...* Acestea sunt concepte și semne complet diferite.

Anastasia: Vreți să spuneți acele semne originale?

Rigden: Absolut. Vreau să spun exact acele 18 *semne originale lucrătoare*, care încă există în societatea umană: 9 semne creatoare pozitive (introduse din lumea Spirituală) și 9 semne lucrătoare negative (introduse din rațiunea Animalică). Aceste semne sunt active, indiferent de persoană și de dorințele și puterile sale dominante. Ele sunt active în sine, adică, sunt înzestrate cu putere și interacționează cu lumile înconjurătoare vizibile și invizibile și cu întreaga structură umană complexă, din cele șase dimensiuni.

Anastasia: Da, această informație necesită reflecție profundă...

Rigden: Cât despre informația înregistrată în simbolurile din icoana „Hristos în Slavă”, în Rusia Kieveană, aceste cunoștințe au fost mai târziu diseminate și prin imaginea icoanei Maicii Domnului a Rugului Aprins («Неопалимая Купина» *Neopalimaya Kupina* - nota traducătorului). Deci, compoziția simbolică și alegorică a acestei icoane, în principalele detalii geometrice, practic o repetă pe cea a „Hristos în Slavă”: *un pătrat roșu* (cu patru evangheliști în imagini apocaliptice zoomorfe – omul, leul, vițelul și vulturul), *o cruce oblică*, *un oval ascuns*, *un romb* (în care este înscris chipul Născătoarei de Dumnezeu, 6 îngeri în romb). Deci, totul este așa cum se cuvine. Doar elementele geometrice sunt numite diferit în descrieri, de exemplu, cum ar fi două stele cu patru colțuri care se suprapun (un total de opt vârfuri) sau ca o stea cu opt colțuri, *cu raza de jos trunchiată!* Iar rombul este, de regulă, *verde* sau *azuriu* (albastru), în vreme ce pătratul de sub el este roșu, așa cum

trebuie să fie. În centrul compoziției este Născătoarea de Dumnezeu, care îl ține pe Pruncul Iisus cu mâna stângă, în timp ce, în mâna dreaptă, ține o scară (câteodată, scara în astfel de icoane atinge umărul Maicii Domnului, iar uneori, în loc de scară, sunt pictate o Poartă și un toiag, ca simbol al Mântuirii). Toate acestea simbolizează faptul că Născătoarea de Dumnezeu este cea care înalță spiritual omenirea, „de la Pământ spre Ceruri”. Printre imaginile din această icoană, este și Arhanghelul Gabriel cu un simbol al *bună* vestirii – o ramură de crin.

Figura 97. Imagine a icoanei „Maicii Domnului a Rugului Aprins” (Neopalimaya Kupina)

(sfârșitul sec. XVI; din iconostasul local al Catedralei Schimbării la Față din mănăstirea Solovetsky; rezerva muzeului „Kolomenskoye” din Moscova, Rusia)

Anastasia: Da, această icoană este binecunoscută experților în arte, de exemplu, prin imaginea din secolul al XVI-lea a icoanei „Maicii Domnului a Rugului Aprins” (Neopalimaya Kupina), din iconostasul local al Catedralei Schimbării la Față din mănăstirea Solovetsky. Și mulți oameni știu despre ea. Aproape fiecare familie ortodoxă are icoane de acest fel. Numai că cine, printre oameni, a dat atenție la astfel de detalii semnificative? Până la urmă, dacă întrebi orice persoană, mulți oameni cunosc această icoană ca „protectoare a casei de foc”. În cel mai bun caz, îți vor spune că această icoană este bazată pe povestea biblică „despre Moise, când acesta a hotărât să-și conducă poporul din Egipt”, sau despre „un tufiș de porumbar arzând, din care Dumnezeu a strigat către Moise, iar el, ca din curiozitate, s-a dus să vadă de ce arde, dar nu a fost consumat de flăcări...”

Rigden: (izbucnind în râs): Deși cuvintele oamenilor sunt amuzante, esența lor este adevărul! Preoții au fost întotdeauna consumați de curiozitate și invidie să știe de unde se ia atâta putere Dumnezeiască într-o Ființă Spirituală adevărată. Cum crezi, care este legătura dintre Moise, Născătoarea de Dumnezeu și incendiul?

Anastasia: Știți, senzația este că toată această „conexiune” a fost creată artificial. Dacă rămânem la obiect, Născătoarea de Dumnezeu, judecând după toate semnele spirituale și după faptul că multe miracole din lume au avut loc prin intermediul chipului ei, de-a lungul a mii de ani – e cu adevărat Puterea Mântuitoare.

Rigden: Așa este. Icoana „Maica Domnului a Rugului Aprins” (Neopalimaya Kupina) nu are nimic de-a face cu toate aceste chestiuni preotești. Iar, în Rusia Kieveană, a fost numită așa, nu de la cuvântul „kupina”, însemnând „porumbar, tufiș”, ci de la cuvântul din slavona veche „kupa”, care înseamnă „conexiune”, „elevare”, „o totalitate a ceva”. Iar faptul că s-a asociat cu credința că protejează de incendii, e bine, măcar o găsim acum, așa cum corect ai observat, în fiecare casă, după ce a devenit faimoasă pentru facerea de minuni. Dar și mai important este faptul că, prin ea, cunoștințele au fost transmise către majoritatea, chiar dacă în această „formă nedespachetată”. Și există și acum, lucru care nu este lipsit de importanță!

Nu este o coincidență faptul că „Maica Domnului a Rugului Aprins” (Neopalimaya Kupina) este asociată cu simbolul neprihănitei concepții de către *Maica Domnului*, prin Duhul Sfânt. Este exact un simbol al lucrurilor despre care ți-am spus. *Născătoarea de Dumnezeu* este un Conducător al puterii lui Dumnezeu, pentru fiecare om care merge pe calea spirituală, aceasta este *puterea Iubirii lui Dumnezeu*, cu ajutorul căreia Sufletul omenesc este eliberat din

reîncarnările pământești. Iisus, ca Ființă Spirituală dintr-o lume *diferită*, a reinnoit adevărata Cunoaștere, care se pierduse de secole, și a dat oamenilor instrumente spirituale pentru salvarea spirituală. Deci, cu alte cuvinte, a lăsat *chei*. Lucrând asupra sinelui cu ajutorul acestor instrumente, omul dobânda, vorbind la figurat, *o cheie către semn*. Iar *Născătoarei de Dumnezeu*, ca unui Conducător al puterii lui Dumnezeu, ca unei Ființe eliberate spiritual, care se află între lumi, de dragul eliberării spirituale a sufletelor omenești, El i-a dat *putere și semnele înseși*. Și numai prin uniunea dintre străduință în lucrul cu sinele al căutătorului spiritual, cu puterea Născătoarei de Dumnezeu (Allat), se realiza fuziunea Personalității cu Sufletul, adică, persoana dobânda eliberarea Sufletului, a șaptea dimensiune sau, așa cum se spune în creștinism, ajungea în „rai”, „împărăția Tatălui și a Fiului”. Și depindea numai de alegerea persoanei, dacă semnul era activ și dacă persoana era Vrednică de a primi această putere divină, care o conducea către Dumnezeu. *Cheia este oferită pentru a fi folosită. Și pentru a folosi cheia, este necesar să se investească efort în asta*. Uite, aceasta este **calea persoanei spirituale – calea detașării spirituale nearzătoare, care, doar când este cuplată (împreună) cu puterea creatoare a lui Dumnezeu, duce la eliberare.**

Și acest lucru este cunoscut nu numai în creștinism, dar și în alte religii. Asta se știa deja din vremurile străvechi, când oamenii aveau diverse nume pentru Dumnezeu, pentru Fiul Său și pentru Născătoarea de Dumnezeu (Marea Mamă). Până la urmă,

nu este vorba despre concepțiile preoțești din minte și despre epitetele lor, ci despre unele și aceleași grăunțe spirituale, pe care stau toate religiile preoților. Iată un simplu exemplu.

Așa cum am menționat, nu cu mult timp în urmă, cultul zeiței Isis, care a originat în Egiptul Antic, obișnuia să fie foarte popular printre diversele popoare estice și vestice. Apropos, este suficient să ne îndreptăm atenția spre arta Egiptului Antic, către acele tipare ale sale, păstrate până în ziua de azi în clădiri, picturi ale templelor străvechi, și imagini sculpturale. Și se pot vedea aceleași simboluri ale transmiterii bazelor Cunoștințelor spirituale, ca oriunde altundeva în lume: semnul lucrător „AllatRa”, lotusul, cercul, cubul, rombul, piramida, crucea, pătratul, o imagine simbolică a celor patru Entități. Deci, cultul zeiței Isis a durat mai mult de un mileniu, incluzând epoca Imperiului Roman. Și unde se ascunde adevăratul motiv pentru o astfel de popularitate? În semnele active – *semnul „AllatRa”*, care era răspândit în acele vremuri prin intermediul cultului zeiței Isis, exact așa cum, astăzi, este răspândit prin cultul Născătoarei de Dumnezeu. Cunoștințele primordiale sunt pierdute demult, în cea mai mare parte, dar simbolurile și semnele au rămas!

Anastasia: Da, Isis, ca „Marea Mamă”, era deseori înfățișată exact cu semnul „AllatRa” pe cap, așa cum am spus, sub forma *unui crescent în formă de bol*, cu vârfurile orientate în sus, deasupra căruia se află un cerc, ca partea proeminentă a unei perle.

Rigden: Simbolul dat indică faptul că această putere aparține Celui Unic, care a creat totul în Univers. Am spus deja că, în urmă cu mult timp, oamenii desemnau conceptul de „Unic Suprem” (*Unic Etern*) cu sunetul Ra. De aici a apărut, mai târziu, odată cu apariția preoției, un zeu cu numele Ra, care, potrivit legendelor, a ieșit din floarea de lotus, care, la rândul ei, răsărise din oceanul lumii. Marea zeiță (care a fost numită cu diferite epitete, transformate mai târziu în nume), acționa, inițial, ca puterea conductoare Ra (Unic Etern). În vremuri diferite, pe lângă Isis, purtătoarele acestui semn, în Egiptul Antic, erau zeița Hathor (fiica soarelui Ra, numele său înseamna „casa Cerului”), zeița Iusaaset (numele ei înseamna „mâna creatoare a lui Dumnezeu”, „cea mai mare dintre, care emană din”). Se considera, de exemplu, că, dacă omul gusta din darurile spirituale ale zeiței Hathor, atunci acest lucru îi oferea mai multe puteri spirituale, iar zeița îl ajuta să treacă din lumea pământească către *cealaltă lume (spirituală)*. Motiv pentru care a fost onorată cu epitetetele următoare: Marea Mamă, Zeița Iubirii, bucurie spirituală, „Cea care strălucește în razele lui Ra”, Marea Femeie, Creatoarea a tot ce e viu. Printre desemnările asociative suplimentare care o simbolizau, erau sicomorul, ca și „Copac al Vieții”, ca și simboluri ale vieții *etern* – *culorile verde și albastru*, care, după legende, erau guvernate de ea. Acestea din urmă au legătură cu cunoștințele codificate privind *natura de undă a omului* și momentul transformării spirituale.

Anastasia: Da, aceleași culori sunt prezente, așa cum s-a menționat deja, în desemnarea personajelor

divine, care, la popoare diferite, întruchipează ordinea cosmică, apele vieții, fertilitatea, Mama ancestrală, și puterea creatoare a principiului feminin. În religia creștină, aceste culori sunt inerente Născătoarei de Dumnezeu. Același romb din „Maica Domnului a Rugului Aprins” (Neopalimaya Kupina), de exemplu, care are imaginea Fecioarei Maria, este, de asemenea, reprezentat cu culoarea *verde sau azurie* (albastru). Asta ne spune despre faptul că unele și aceleași cunoștințe de bază au fost transmise, din generație în generație, de la neam la neam. Apropos, există un cuvânt străvechi «Главка» (Glavka), pe care grecii antici l-au împrumutat, la timpul lor, din mitologia popoarelor care trăiau, odată, pe teritoriile care astăzi se numesc slavice, pentru a desemna puterea creatoare a principiului divin legată de apă, care stăpâna și „culorile verde și azurii”.

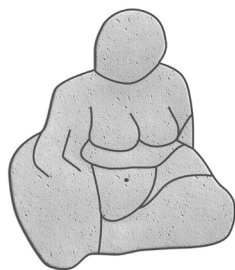
Rigden: Voi spune și mai mult. Pentru a explica oamenilor Cunoștințele lumii invizibile, trebuia să se recurgă la asociații și imagini care puteau fi înțelese de către locuitorii lumii tridimensionale. În timpurile străvechi, Marea Mamă (zeița), ca putere creatoare a naturii Spirituale a omului (a cărei reflecție a devenit, în cele din urmă, aceeași Isis, reprezentată ca o femeie) era înfățișată inițial într-o anumită poziție, care amintea de *cubul* sacru – când o persoană așezată își îmbrățișează genunchii. De deasupra, „cubul” era încoronat cu un cap, indicând vârful acestuia. Iar, pe cap sau pe una dintre laturile cubului propriu-zis, era plasat semnul „AllatRa”.

Esența este simplă. Este o reprezentare simbolică a căii de eliberare spirituală a Personalității, când

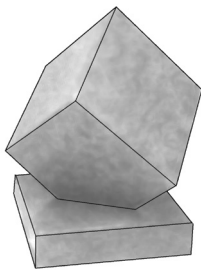

aceasta fuzionează cu Sufletul (indiferent de corpul în care se află persoana, de exemplu, de genul acesteia, de rasă, și așa mai departe). În acest mod era, inițial, înfățișată *Mama ancestrală* în vremurile străvechi – *șezând într-o poziție cubică. În plus, ea era așezată pe o bază pătrată, plată. Cubul* însemna lumea spirituală, la care omul putea ajunge, cu ajutorul puterii divine a principiului feminin (Allat), și schimba din punct de vedere calitativ propria natură, devenind diferit – o Ființa Spirituală. Însemna, de asemenea, cele șase dimensiuni, în care este localizată structura umană. Piatra plată de formă *pătrată* este lumea materială pământescă, și, totodată, cele patru colțuri, fiind o indicație a celor patru Entități principale ale omului. Mai târziu, când oamenii au început să imite acest lucru, preoții au pornit să-și reproducă (să-și immortalizeze de dragul gloriei pământești) fețele sub forma sculpturilor cubice.

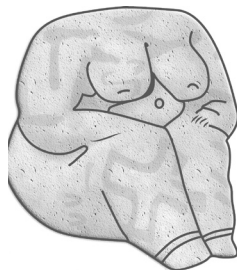
În vremurile mai vechi, când, în același Egipt Antic, zeii au început să fie portretizați sub forma unor sculpturi personalizate, atunci, pentru a reflecta esența divină a acestora, figura zeului era plasată pe un cub. Și dacă era necesar să se indice legătura dintre pământesc și ceresc (divin), atunci aceasta era pusă pe un cub, care era plasat pe un pătrat plat. Însă dacă figura era pur și simplu plasată pe un pătrat plat, asta însemna doar aspectul pământesc al existenței. Astfel de statui cubice inițiale (ca și variațiile lor, de tip rombic), la vremea lor, erau imagini sculpturale canonice destul de frecvente, nu numai în Egiptul Antic, dar și în alte părți ale lumii.

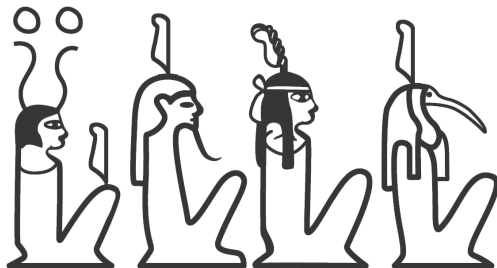
1

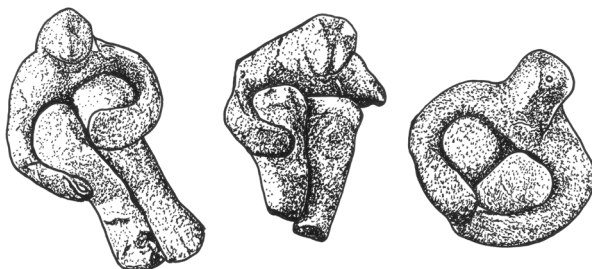
2

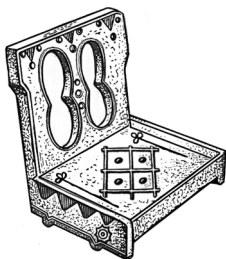
3

4

5

6

7

8

9

10

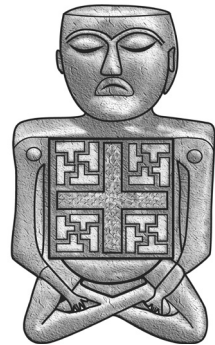
11

12

14

13

Figura 98. Statui cubice și simboluri ale lumii antice:

- 1) *Sculptură cubică a figurinei paleolitice „Venus”;*
- 2) *Sculptură chinezească, sub forma unui cub, plasată pe un colț (făcută din piatră de jasp; în China antică, jaspul era venerat ca „piatră pură”, simbolizând Cerul; se credea că omul, urmând calea autodesăvârșirii, ar trebui să creadă („să făurească”) în propriul sine, un mijloc de a realiza nemurirea, ceea ce, în tratatele chineze, se numea „perla miraculoasă”, „giuwaerul de jasp”, care i-ar transforma întregul corp și care l-ar face curat și nemuritor (ca de jasp);*
- 3) *Sculptură cubică paleolitică a unei zeițe în poziție șezândă, cu genunchii îndoiți și cu brațele în jurul genunchilor (pe corp sunt încrustate simboluri; de regulă, aceasta era înfățișată fără față și, câteodată, fără cap);*
- 4) *Fragment al imaginii „Judecata lui Osiris” pe un papirus egiptean antic; în Egiptul Antic, oamenii, animalele și zeii erau înfățișați, în mod tradițional, din profil;*
- 5) *Figurine de teracotă de oameni șezând într-o poziție cu genunchii îndoiți și cu brațele în jurul acestora (artefacte ale civilizației Harappe);*
- 6) *Obiect eneolitic, cu un simbol rombic central;*
- 7) *Formă cubică ritualică eneolitică, cu un ornament geometric (stând susținută de patru picioare, partea de deasupra este decorată ca o imagine simbolică a celor șase dimensiuni);*
- 8) *Statuie cubică a omului șezând, pe care se află o imagine a zeului egiptean antic al înțelepciunii (în chip de babuin), cu semnul „AllatRa” (secolele IV–I î.e.n, templul Karnak (Teba, Egipt));*
- 9) *Statuetă din bronz în formă de cub, pe care zeița egipteană antică a Adevărului și a Justiției, a armoniei și a ordinii universale - Maat (secolele XII–XI î.e.n; Egiptul Antic) stă în poziție așezată, cu genunchii îndoiți, înfășurându-și brațele în jurul lor;*
- 10) *Statuie cubică a scribului Kha, cu semnul „AllatRa” (mileniul al II-lea î.e.n., Abydos, Egiptul Antic);*
- 11) *Figurină a zeiței aztece a apei – Chalchiuhtlicue (secolele XV–XVI e.n; Mexic, America Centrală);*

- 12) Figurină a „stăpânului aztec al anului”, zeul focului și al vulcanilor în mitologia indienilor din America Centrală – Xiuhtecutli (secolele XIV-XV e.n.; Mexic, America Centrală);
- 13) Figură cubică a omului șezând în poziția lotus, cu simboluri pe corp; era folosită pentru ancorarea unei găleți sacre; găleata a fost descoperită pe un vas al vikingilor (secolul IX, Norvegia);
- 14) tatuie cubică a lui Senusert-Senebefni (mil. al II-lea î.e.n; Egiptul Antic).

Anastasia: Într-adevăr, printre descoperirile arheologice găsite în diferite părți ale lumii, am întâlnit deseori figurine similare de zeități șezând în *poziție cubică*. Și figurinele descoperite în straturile paleolitice (așa numita „Marea Mamă”) stau în același fel, cu picioarele îndoite dedesubt și cu brațele pe genunchi. Figurine similare au fost găsite printre descoperirile aparținând civilizației Harappe. Și ce ziceți de figurinele cubice ale zeilor antici indieni și chinezi?! Ca să nu mai zic de artefactele multiple ale aztecilor, olmecilor și mayașilor din Mezoamerica! Pe teritoriile unde locuiau popoarele slave, la fel au fost găsite figurine ale *Marii Mame Ancestrale*, din perioada civilizației Cucuteni-Tripolie, pe pieptul acesteia fiind încrustat un romb cu o cruce oblică în interior și cu puncte-centre! Iar o altă versiune de înfățișare a acesteia are simbolurile specifice unei piramide truncate sau doi șerpi împlețiți care, luând în considerare, de exemplu, cunoștințele indiene străvechi despre puterea „Șarpelui Kundalini”, simbolizează puterea creatoare a renașterii spirituale a omului.

Rigden: Apropo, doi șerpi încolăciți într-un ghem, pentru antici, era unul dintre simbolurile originale ale *morții și renașterii naturii, reînnoirea acesteia*. Șerpilor

(de exemplu, șerpii de casă) se duc sub pământ toamna și se încolăcesc într-un ghem mare, în vizuinile pământului, intrând în hibernare, apoi se trezesc primăvara și părăsesc vizuinele (de sub pământ). Din acest motiv, aceștia slujeau ca un exemplu asociativ pentru acei oameni, care doreau să înțeleagă ce anume sunt reîncarnarea, moartea și renașterea omului, în ciclurile de renaștere ale propriului Suflet.

Anastasia: Da, multe popoare, în mod special în Orient, venerau șarpele ca pe un simbol asociat cu fertilitatea, principiul feminin, pământul, apa și, de asemenea, cu Înțelepciunea. Dacă se iau în considerare aceste cunoștințe în context spiritual, atunci totul capătă sens. Cu privire la civilizația Cucuteni-Tripolie, este interesant faptul că, de exemplu, ulcioarele ceramice cu simboluri sacre erau, în mare parte, de *formă rombică*. Dacă examinăm cu atenție descoperirile arheologice, constatăm faptul că pe astfel de ulcioare erau reprezentate simbolurile și semnele importante dezvoltării spirituale: cercul, crescentul (cu vârfurile orientate în sus), spirale, triunghiuri (piramide), șerpi unduitori (linii de separare în zig-zag, conexiunea cu apa, cu alte cuvinte, *cu cealaltă lume*), cruci cu patru vârfuri, „soarele și luna”, patru „sori”. În plus, potrivit săpăturilor arheologice, fiecare casă a civilizației Cucuteni-Tripolie avea un „altar” sacru în formă de cruce (sub forma crucii oblice), unde era aprins primul foc în sobă. Este același simbol al focului - Sufletul și cele patru Entități!

Rigden: Forma de romb este găsită deseori pe cele mai vechi ornamente. Era numită simbolul unității dintre Pământ și Cer și era asociată cu crinul, lotusul...

Anastasia: Aici, chiar și urmărind etimologia cuvântului „romb”, putem descoperi lucruri interesante. Acest cuvânt este derivat din grecescul „rombos”, care înseamnă „titirez, roată magică, tamburină”. În această privință, este suficient să ne amintim ce rol simbolic important îl juca tamburina, în acțiunile magice, de exemplu, la șamani. În plus, de obicei, o astfel de tamburină era decorată, din nou, cu aceleași simboluri și semne principale.

Rigden: Absolut. Apropo, se credea că șamanul extrage *Sunetul sacru* din tamburină cu o mână, ținând, în același timp, în cealaltă mână, *secțiunea transversală* a tamburinei, care, de regulă, avea forma unei *cruci oblice sau echilaterale*. Până la urmă, potrivit simbolismului, intersecția cercului cu crucea este cea care creează opt fațete (octogonul). Șamanii Albi ai Siberiei aveau o credință, „cunoaștere sacră”, cum că, dacă pătratul, adică semnele celor patru elemente, este pus în mișcare, atunci acestea se pot preschimba în semnul eternității (cercul)... Iar în vest, în filosofia antică, grecii numeau același proces – chintesență (din latinescul „quinta essentia” – „a cincea esență”), teoria celui de-al cincilea element.

Anastasia: Este adevărat, și acesta se numea „eterul primar”, „divin”, „etern” și „celest” (ceresc, aflându-se în cer). Aristotel definea în general chintesența ca fiind elementul cel mai subtil, esența de bază, substanța întregii lumi supralunare, spre deosebire de cele patru elemente ale lumii sublunare, care fac obiectul ciclicității transformări reciproce („aparitie și distrugere”). Totul este atât de simplu! Rezultă că toată lumea vorbește despre același lucru, folosind doar cuvinte diferite.

Rigden: Desigur, nimic nu este dificil când știi! Când ajungi la o înțelegere, totul devine simplu. Cu privire la șamani, ai observat foarte corect faptul că, în acele vremuri, aceste cunoștințe și o astfel de formă de transmitere erau firești pentru diverse popoare. Dar, chiar și mai devreme, aceste cunoștințe de bază erau cunoscute majorității din societatea umană, iar oamenii nu aveau nevoie de explicații suplimentare, chiar dacă locuiau în diferite părți ale planetei.

Și atunci, o statuie de forma unui cub simboliza victoria naturii spirituale a omului asupra celei materiale; adică, a naturii Spirituale asupra naturii Animalice. Însemna și o persoană matură spiritual, gata să perceapă Cuvântul divin. Acesta, în acele vremuri, era considerat a fi un *Sunet inaudibil, datorită căruia Dumnezeu „comunică” cu omul, și iluminarea spirituală a omului în înțelegerea Celui Unic*. Prin urmare, zeii erau uneori reprezentați cu gura deschisă, dar, mai frecvent, pe statuile lor cubice, erau plasate semne corespunzătoare. Iar mai târziu, când au apărut hieroglifele, au început să fie cioplite comunicări către Cel Unic, care avea o natură invizibilă.

Anastasia: Cred că cititorii ar fi interesați să afle faptul că oamenii știau deja, în acele vremuri, despre Sunetul Primordial.

Rigden: Desigur, știau. Până la urmă, acestea sunt Cunoștințe spirituale de bază... Ce însemna, de exemplu, o hieroglifă în Egiptul Antic? Era considerată inițial a fi un semn sacru, „cuvântul divin”, semnul care indica Sunetul. În plus, hieroglifele erau scrise într-o ordine specifică și grupate în forme diferite, *pătrate și*

rectangulare, ordine care, de asemenea, avea sensul său. O astfel de scriere era predată doar în școlile templelor, numite „Casele vieții”. Permite-mi să reamintesc faptul că simbolul „vieții”, al „vieții eterne”, pentru egiptenii antici, era semnul ankh, care era numit „cheia vieții”, „cheia către eternitate”. Apropo, această cruce deosebită, ca simbol al imortalității, era asociat cu apa (*cealaltă lume*). Era cunoscut, nu numai de către civilizația egipteană antică, dar și de către civilizația mayașă, popoarele europene străvechi, de exemplu, de către scandinavi. Este interesant faptul că înșiși scribii Egiptului Antic, care aplicau semne sacre, de regulă, erau reprezentați în poziția lotus (șezând cu picioarele încrucișate) pe o *piatră pătrată plată*. Poziția lotus, în vremurile străvechi, era, de asemenea, numită în mod convențional „piramidă”.

**Figura 99. O statueta egipteană antică
„Scribul cu pergament”**

(sec. XIX-XVIII î.e.n, Egiptul Antic;

Muzeul de stat de Arte Frumoase Pușkin. Moscova, Rusia)

Egiptenii antici aveau o atitudine specială față de Sunet, ca o manifestare sacră a Celui Unic invizibil, cel care a creat totul. De acolo, deci, aveau această înțelegere consemnată în legende, că Sunetele trezesc Universul, trezesc nu numai Sufletul, dar și cel mai frumos lucru din el – conexiunea cu Cel Unic invizibil.

Anastasia: Prin urmare, este evident că și în Egiptul Antic exista o venerare specială a muzicii ca mare putere creatoare. S-au păstrat mențiuni cu privire la faptul că, în anumite ceremonii religioase, doar femeilor le era încredințat să umple spațiul cu sunete sacre, de exemplu, preotesele zeitelor Isis și Hathor, pe ale căror capete, întâmplător, se afla semnul „**AllatRa**”.

Rigden: Toate acestea sunt, desigur, ritualuri externe, care, însă, simbolizau exact puterea creatoare a esenței divine a Allat, care manifestă puterea lui Dumnezeu (Sunetul Primordial al creației) prin semnul „**AllatRa**”. Dar cel mai important lucru, în toată această acțiune teatrală de transmitere asociativă a cunoașterii Spirituale, este atitudinea credincioșilor și semnul lucrător, care este văzut de masele de oameni.

Mai târziu, când cunoștințele au început să se piardă, oamenii inițiați au început să le reînnoiască în forma care putea fi înțeleasă de către noile generații. Atunci, o altă imagine a Marii Zeițe Mamă a devenit populară, deja nu sub forma unui cub, ci sub forma unei *femei șezând* pe una dintre laturile unui paralelipiped (hexagonul, ale cărui laturi opuse, care simbolizau cele 6 dimensiuni, sunt egale și paralele, ca și în cazul cubului). În plus, accentul era pus pe faptul că zeița *ședea* exact în vârful acestui cub reprezentat

simbolic, prin marcarea sau accentuarea cu ornamente a unuia dintre vârfurile cubului. Picioarele zeiței se sprijineau pe o *piatră plată pătrată*. Toate acestea simbolizau conexiunea dintre Pământ și Cer. Pe capul Mamei, era așezat invariabil semnul „AllatRa”, acesta jucând un rol cheie în activarea spirituală a persoanei care îl privea.

Simbolurile spirituale au început să fie plasate în mâinile *Marii Mame*. De exemplu, în mâna stângă, era semnul ankh („cheia către eternitate”), iar în mâna dreaptă, era *floarea de lotus* cu o tulpină lungă (câteodată, zeița era înfățișată, ținând în mâinile sale Entitățile simbolice Stângă și Dreaptă, ca un semn al victoriei asupra naturii Animalice, înlocuit mai târziu cu un toiag). Lotusul a fost inițial un simbol al Cunoașterii spirituale, practicii spirituale, forțelor creatoare, perfecțiunii și al eternității în Cel Unic. De aceea, era numit floarea sacră (Cunoașterea) a Celui Unic radiant (Ra). Mulți zei (și nu doar ai Egiptului Antic) erau reprezentați șezând pe floarea de lotus.

Întâmplător, așa cum am mai menționat, **lotusul este cel care a fost unul dintre primele simboluri ale nemuririi și ale învierii**, în rândul diverselor popoare, în sensul de transformare spirituală a omului. Mai târziu, acest lucru a fost, într-un fel sau altul, reflectat în credințele religioase ale diverselor culturi, de exemplu, cea indiană antică, egipteană antică, asiriană, feniciană, hitită și altele. Mai mult, dacă era reprezentat un boboc de lotus, asta însemna capacități potențiale (ale omului) în timpul vieții sale. Iar dacă era reprezentată capsula coaptă de semințe de lotus, de forma unei piramide trunchiate conice, inversată,

asta însemna rezultatul acțiunilor de o viață ale omului, un fel de „fruct” (un total), după moartea acestuia. Dacă această tulpină cu capsula coaptă de semințe era în mâinile unei zeiță, atunci asta semnifica puterea rodnică a creației. În plus, lotusul era deseori reprezentat împreună cu Marea Mamă (așa cum o numesc oamenii de știință – zeița Lunii), așa că, ulterior, au început să-l deseneze sub forma unui bol.

Deci, în mâinile Fecioarei Mame a culturii egiptene antice, lotusul simboliza castitate, fertilitate spiritua-lă, puritatea virginală a puterii creatoare a principiu-lui feminin. Mai târziu, au fost diferite interpretări ale florii de lotus din mâinile Marii Zeițe: sceptru (toiagul puterii spirituale asupra materiei, încolăcit de unul sau de doi șerpi, un sceptru înflorit), *cunoașterea* sub forma *unui pergament deschis (carte deschisă)*. Însă, mai târziu, zeița Isis a început să fie înfățișată în următorul fel: palma mâinii drepte și-o apasă pe plexul solar, iar cu mâna stângă, ține Pruncul (Fiul Celui Unic), al cărui nume este Horus, care înseamnă „Cel care este din Ceruri”. Horus, ca un zeu creator, era de obicei înfățișat cu un cap de șoim.

Anastasia: Da, am menționat deja într-o conversație faptul că, în mitologia popoarelor lumii, din vremuri străvechi, pasărea slujea ca asociere cu conceptele spi-rituale: cu o Ființă Spirituală „venită din Cer”, din „*altă lume*”, ca și cu entitatea Frontală a omului. Pentru multe popoare, reprezentarea aripilor însemna conexi-unea cu alte lumi, dimensiuni, simbolul înălțării Su-fletului spre Eternitatea lumii spirituale, după moartea corpului în lumea materială. Imaginea păsării a devenit un arhetip pentru toate creaturile înaripate.

Figura 100. **Imaginea statuetei zeiței Isis cu Pruncul Horus**

(secolul XII î.e.n, Egiptul Antic; muzeul „Ermitaj”, St. Petersburg, Rusia)

Rigden: Absolut. În plus, păsările erau, de asemenea, attribute ale zeilor, acestea personificând lupta dintre forțele luminii și ale întunericului, care acționau în lumea invizibilă și care determinau alegerea omului spre o parte sau alta. Prin urmare, cei inițiați aveau o diviziune simbolică a păsărilor încă din cele mai vechi timpuri. De exemplu, *șoimul* simboliza forțele luminii, *vigilență spirituală și curaj în acțiune*. *Vulturul* simboliza forțele întunecate și lupta pentru puterea materială. Dar, din cauza imitației și a neînțelegerii esenței acestor

simboluri, în societatea umană, simbolismul păsărilor s-a contopit practic, și ele au fost substituie una cu alta. Însă, pentru o persoană inteligentă, este suficient să se uite la simbolismul modern al stindardelor statelor și organizațiilor internaționale. Se regăesc mulți șoimi acolo? Cu toate acestea, vulturii sunt nenumărați! Asta este o altă confirmare indirectă, printre numeroase elemente, care indică pe ce margine stă societatea din ziua de azi, cine o controlează și ce putere învinge în această lume.

Anastasia: Zborul la înălțime al șoimului, în Egiptul Antic, de exemplu, era comparat asociativ cu zborul Sufletului pe tărâmurile cerești. Se credea că Horus, ca Fiu al lui Osiris și Isis, a fost chemat în lumea omenească, pentru a uni Cerul și Pământul și pentru a lupta cu forțele Întunericului. Întruchiparea forței vitale și a Sufletului – „ba”, era reprezentată sub forma unui șoim cu cap de om. Iar anumiți zei, dimpotrivă, erau înfățișați ca oameni cu cap de șoim.

Rigden: Așa este. Astfel de zei ai Egiptului Antic, ca de exemplu Ra și Montu, erau înfățișați, în vremurile străvechi, sub forma unui om cu cap de șoim, iar pe capetele lor, era semnul *cercului*. Simbolul lor era discul solar înaripat (*cerc*). Era un atribut nu numai al străvechilor egipteni Ra, Montu și Horus, dar, mai târziu, așa cum am menționat deja, era un simbol al zeilor altor popoare, de exemplu, pentru persanii antici, al zeului suprem al Binelui – Ahura Mazda.

Deci, întorcându-ne la subiectul simbolismului Mării Mame și al cubului. Numele zeiței Isis, de exemplu, tradus din limba egipteană străveche în greacă,

Figura 101. **Imagine a șoimului egiptean străvechi** (element al pandantivului; secolul VII î.e.n; Egiptul Antic).

înseamnă „tron”, „șezământ”. Cuvântul grecesc „thronos”, la rândul său, înseamnă „jilț, elevare”. Acest lucru este exact ce se asocia cu imaginile străvechi ale Marii Mame (în poziția *Șezândă*), sub forma unui cub. Hieroglifa legată de numele de Isis era reprezentată într-un astfel de mod – ca o vedere din lateral a unei pietre pătrate plate, un paralelipiped, evidențiind faptul că zeița *șade* chiar în vârful său (*colț*). Acest tron (jilț) era, de asemenea, adesea plasat pe capul lui Isis, ca o desemnare a numelui ei, acesta fiind unul dintre epitetele străvechi ale Marii Mame, legat de înălțarea spirituală, un loc sfânt simbolic, legătura dintre Cer și Pământ. Și iată cum cubul simbolic a devenit un tron.

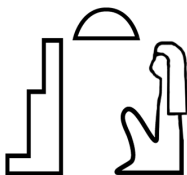

Figura 102. **Hieroglife egiptene străvechi ale zeiței Isis** (primul simbol este proiecția laterală a tronului).

Iar acum, este suficient să facem o analogie între ceea ce diverse religii numesc locul *apropierii de Dumnezeu* și de cea mai înaltă *iluminare în desăvârșirea de sine*, și multe lucruri vor deveni clare. Buddha, de exemplu, a fost reprezentat pe un „tron” numit prin epitetele „de lotus”, „de diamant”. În creștinism, de exemplu, în locul cuvântului „tron”, se folosea un cuvânt similar ca sens – «*престол*» („prestol” în transcripția română – *nota traducătorului*). Vechiul cuvânt slavon «*престол*» („prestol”) este derivat din cuvântul «*стол*», «*стлать*» („masă”, „a întinde” - *nota traducătorului*), în plus, însemnând „un loc de stat jos” și chiar „o platformă” (conexiunea cu supremul). De aceea, există această zicală: „Tronul (prestolul) lui Dumnezeu este Cerul”.

Anastasia: Masa de comuniune (prestol) (o masă *patrateră* cu relicve, *acoperită cu un văl*), este principalul atribut al bisericii ortodoxe. Aceasta stă în *mijlocul altarului*. Apropo, este interesant faptul că multe tipuri de compoziții cu altar o reprezintă exact pe *Născătoarea de Dumnezeu pe un tron*.

Rigden: Absolut corect... Dar merită menționat faptul că una este reprezentarea zeilor cu simboluri tipice, în scopul transmiterii de Cunoștințe spirituale, și altceva sunt oamenii, cu setea lor insașiabilă pentru imitație materială și putere. În timpul perioadei de dezvoltare a instituției de putere politică și preoțească în societatea omenească, cei de la putere, imitând imaginile străvechi ale zeilor „care ședeau pe tron”, nu au ezitat să-și înconjoare prețioasele persoane cu toate simbolurile „gloriei lui Dumnezeu”, deseori, fără a înțelege esența originală a acestora. Nu mai pomenesc în această privință de civilizațiile Orientului (Asia) și a Occidentului (Mezoamerica);

istoria acestora are suficiente astfel de fapte. Voi da doar un exemplu din cronicile privind „însemnele regale” din Rusia veche, despre așa numitul Tron al lui Monomakh, care a fost păstrat până în zilele noastre.

Anterior, tronul țarist era numit „locul Țarului”. Aceasta era simbolul puterii supreme. Era situat, nu numai în așezările cnezilor (palat), dar și în temple. În templu, era situat, de regulă, în dreapta Porților Sfinte ale iconostasului, sub forma *unui baldachin* (acoperământ) *pe patru piloni*, în timp ce, în spatele unei intrări separate, se afla *un jilț* îngrădit. Iar pilonii acestui *tron piramidal* erau figurile a *patru animale*. Și ce fel de animale? „Un leu fioros, skiment (o fiară monstruoasă), uena (hienă) – o fiară feroce cu gâtul fix, și doi oskrogani: unul noduros și răsucit și iar al doilea plin de lumină până la refuz”.

Figura 103. **Tronul lui Monomakh** (anul 1551; Catedrala Adormirea Maicii Domnului din Moscova, Rusia).

Anastasia: Cu alte cuvinte, în pilonii tronului țarist, erau simbolurile tuturor celor patru Entități ale omului? Leul și hiena sunt Entitățile laterale, iar cel noduros și răsucit cu siguranță entitatea Posterioară. Și care este traducerea exactă din vechea slavonă a ultimei fraze?

Rigden: „.....iar al doilea este plin de lumină până la refuz (limită, vârf)”.

Anastasia: Asta este exact entitatea Frontală! Și, ca să vezi, limba slavonă străveche, da, cum se spune, păcat să n-o știi.

Rigden: Referitor la cele patru Entități, pentru slavii din vechime, așa cum am menționat deja, acest lucru nu era nimic nou. Zeitățile lor străvechi, care, în epoca când începuse propagarea creștinismului, au început să fie numite păgâne, reflectau în întregime toate aceste cunoștințe, formulate într-o formă asociativă ușor de înțeles de către oameni. De exemplu, să luăm zeitatea slavă Strobzh (Stribog) – zeul celor patru vânturi. Rădăcina numelui său vine din cuvântul „строить” („stroiti”, însemnând „a construi” – *nota traducătorului*), iar principala sa funcție era definită ca „organizatorul Binelui”. Cele patru vânturi ale diferitelor anotimpuri însemnau, alegoric, cele patru Entități ale omului, acele spații inteligente invizibile, care încearcă să domine în om. Iar trei dintre ele sunt *vârtejuri* involburate, urlând și fluierând, învârtindu-se într-un dans rapid, „sub sunetul corurilor cerești”. De aceea, mai târziu, în folclor (incantațiile rusești), oamenii au inventat blesteme împotriva unui „drac cumplit, vârtej răzvrătit, ...unui șarpe zburător,

arzător”. Iar vântul de primăvară era asociat cu entitatea Frontală, cu primele păsări ale primăverii, vestitoare ale „spiritelor bune” și cu „cântul și muzica cerurilor”. Deci, au fost date toate instrumentele, în așa fel încât omul „să-și făurească Binele înăuntrul lui”. Restul depindea deja de alegerea lui omenească.

Anastasia: Da, rezultă că aceste concepte asociative ale slavilor din vechime, referitor la natura structurii spațiale umane și la componenta spirituală a omului, erau mai aproape de adevăr. Deoarece vântul, ca element al spațiului tangibil, se apropie cel mai mult de caracterizarea naturii invizibile a celor patru Entități!

Rigden: Dar ce este și mai interesant cu privire la slavii din vechime, cunoștințele lor au fost înregistrate, nu numai în mitologie, dar și în clădirile arhitecturale! Cu mult înainte de creștinism, în Rusia veche, existau construcții de temple, care, mai târziu, au devenit cunoscute ca având „formă de cort”. Vechiul cuvânt rusesc «шаторъ» („shator” – *nota traducătorului*) este derivat din turcescul „șatyr”, însemnând un „cort, baldachin”. Apropo, cuvântul străvechi indian „chattram” înseamnă „barieră, vâl”, și era asociat sensului „deschid și închid Lumina”.

Anastasia: Deschid și închid Lumina? Deci, de fapt, în interpretarea spirituală, aceasta este „cheia spre ceruri”?!

Rigden: Absolut. Deci, cort, în vechea arhitectură rusă, a fost numit *finialul* clădirilor centrice sub forma unei *piramide* cu patru sau opt laturi, care completau turnuri, temple și chiar pridvorul din față într-o casă

obișnuită din lemn. Acesta era un simbol, vorbind în limba modernă, a unei aspirații active a omului către spiritual (Cer). De fapt, această structură reprezenta „*un octagon situat pe un patrulater*”, permițând tranziția nivelurilor *bazei pătrate*, de exemplu, a unui templu, către *finialul său octogonal* (cort), în vârful căruia era plasată o mică *cupolă*, ca un acoperământ *semisferic*.

Anastasia: Un acoperământ *semisferic*?! „Un finial pe opt laturi, cu o indicație a unei cupole?! Asta este exact *vârful cubului așezat pe un colț al său!* Acestea sunt simbolurile arhitecturale adevărate ale pilonilor Luminii!

Rigden: Apropo, cuvântul „Главка” („Glavka”, însemnând „cupolă” – *nota traducătorului*) a stat la originea vechiului cuvânt slavon „глава”, însemnând cuvântul „cap” ca fiind începutul tuturor lucrurilor, temelia, superior: cap de caz, capul casei, capitolul manuscriptelor din scoarță de mesteacăn, iar mai târziu și al cărților, și așa mai departe. Iar în omul însuși, „glavka” era *creștetul* capului, vârful omului.

Anastasia: Ei bine, creștetul capului a fost întotdeauna marcat ca fiind chakranul „Lotusului cu o mie de petale”, sau, așa cum este numit în India – chakranul „SahasraRa”, care, tradus din sanscrită, înseamnă „o mie de petale ale lotusului”. Acesta este *al șaptea* chakran al omului. În mod interesant, hindușii cred că aici este locul unde conștiința Spirituală blochează esențele inferioare ale omului, cele care leagă Sufletul, în căutarea Eternității, de atașamentele pământești și de dorințe. Cu ajutorul acestui

chakran, are loc Unificarea cu Supremul, ca etapă finală a creșterii spirituale a Sufletului în învelișul trupesc. Aici își încheie calea, potrivit viziunii asceților spirituali din India, puterea creatoare trezită Kundalini („Șarpele Kundalini”), aceasta înălțându-se prin cele șase chakrane, și aici are loc super iluminarea, unificarea cu supra conștiința, a Sufletului cu Dumnezeu (Cel Unic Suprem).

Rigden: Merită să dăm atenție și simbolului cu care se marchează acest chakran – ca un diamant transparent, de la care a venit ulterior numele „tronul de lotus, de diamant” al lui Buddha.

Anastasia: De fiecare dată când mă întâlnesc cu cunoștințele străvechi ale popoarelor indo-europene, înțelepciunea lor și profunzimea cunoașterii esenței spirituale nu încetează să mă uimească.

Rigden: Diverse popoare, inclusiv cele care trăiau pe teritoriile slave actuale, dețineau aceste cunoștințe din cele mai vechi timpuri... În plus, ce altceva mai era tipic pentru templele străvechi ruse cu o astfel de construcție. Acestea lăsau o impresie puternică, cu simbolurile lor exterioare și cu dimensiunea construcției. Dar spațiul interior al acestor temple străvechi era extrem de mic și *nu era destinat „închinării” aglomerate*. În acest spațiu interior îngust al templului, era evidențiată *înălțimea incredibilă deasupra naosului*. Deseori, *Mamei Ancestrale* îi erau dedicate astfel de temple, ca și puterii creatoare a principiumului divin feminin. Deci, spațiul interior al acestora simboliza, de asemenea, calea desăvârșirii spirituale din omul însuși.

Anastasia: Popoarele străvechi, care au trăit cândva pe teritoriile slave actuale, aveau, într-adevăr, o moștenire spirituală bogată, fapt dovedit de descoperirile arheologice conținând simbolurile și semnele spirituale datând din mil. XII – IV î.e.n. Doar că astăzi, evident, este în interesul cuiva ca oamenii moderni, care trăiesc pe aceste teritorii, să creadă în mod eronat că strămoșii lor, chipurile, descindeau din „triburile sălbatice”, care nu aveau nicio moștenire spirituală.

Rigden: Oamenii ar trebui să se gândească de ce este impusă o astfel de „opinie” asupra lor și asupra copiilor lor, și de ce se face totul pentru a se asigura că oamenii înșiși nu sunt interesați în ceva mai mult, decât ceea ce aceștia „ar trebui să știe”, așa cum este stabilit de către cei la putere. De ce, având capacitățile tehnice actuale ale civilizației, preoții lumii continuă atacurile informaționale asupra conștientului acestor oameni, făcând din ei „Ivan, ce de neam nu-și amintește”?

Anastasia: Da, dacă popoarele slave s-ar trezi din somnul lor spiritual, atunci, urmându-și generozitatea Sufletului, ar trezi spiritual și alte popoare, iar această trezire a tuturor popoarelor ar afecta întreaga lume...

Ne-ați relatat la un moment dat unele informații interesante cu privire la „Apocalipsa” lui Ioan. În special, cum a scris el istorisirea Apocalipsei, folosind informația de la preoții evrei, care împrumutaseră mult din legendele grecești antice, din credințele religioase ale popoarelor orientale, inclusiv din miturile

egiptene și babiloniene. Am inclus toate acestea în cartea Sensei-4. Deci, Ioan, așa cum ați menționat, a scris și despre tronul situat în ceruri, pe care se afla „*Cel așezat*”. Cel mai important, se vorbește despre aceleași *patru* fiare apocaliptice care stau în jurul tronului!

Rigden: Da, Ioan avea și el un „*Cel așezat*”, „avea înfățișarea unei pietre de iaspis și de sardiu și scaunul de domnie era înconjurat cu un *curcubeu* ca o piatră de smarald la vedere.” Desigur, este unul și același lucru. Din nou, aceleași *culori* ale pietrelor prețioase, care simbolizează zeița Isis și alți Conducători de Allat. Din nou, este același „era un tron în cer, iar pe tron ședea Cineva”, „...în fața tronului era ceva ce semăna cu o mare de sticlă asemenea cristalului”, „iar înaintea tronului ardeau șapte făclii de foc, care sunt cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu.” „În mijloc și în jurul tronului, erau patru ființe acoperite cu ochi în față și în spate. Prima ființă era ca un leu, a doua ființă era ca un vițel, a treia ființă avea fața ca de om, iar a patra ființă era ca un vultur zburând. Fiecare din cele patru ființe avea câte șase aripi și erau pline de ochi de jur împrejur și pe dinăuntru. Zi și noapte, ele strigau fără încetare: „Sfânt, sfânt, sfânt, Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, Cel care era, care este și care vine. De câte ori ființele dădeau slavă și cinste și mulțumire Celui așezat pe tron, Celui Viu în vecii vecilor, cei douăzeci și patru de bătrâni cădeau înaintea celui așezat pe tron și i se închinau Celui Viu în vecii vecilor și își aruncau cununile înaintea tronului spunând: Vrednic ești Tu, Domnul și Dumnezeul nostru, să primești slava și cinstea și puterea, pentru că Tu ai creat toate și prin voința Ta erau și au fost

create.” Pur și simplu, Ioan a folosit informația de la preoții evrei. Iar aceștia au copiat cea mai mare parte din aceste cunoștințe din legendele altor popoare, desigur, însușindu-le, pentru a modela concepte din minte și a-și crea propria religie.

Ioan a luat ca bază doar narațiunea, normal, dar nu despre puterea creatoare Allat pentru oamenii vii, ci despre Judecata fiecărei persoane, după moartea corpului său fizic. Egiptenii antici o numeau „Judecata de după moarte a zeului suprem Osiris” (soția acestuia, reamintesc, era considerată a fi zeița Isis). Am mai vorbit anterior despre Osiris. Numele său însemna „*Cel care este în vârf*”. El este considerat a fi stăpânul lumii de dincolo, cel care ține Judecată asupra fiecărui Suflet omenesc, după viața pământească, hotărându-i soarta de mai departe. În versiunea modernă a traducerii textului din papirusul care relatează despre „Judecata din viața de apoi”, epitetul persoanei care ajunge la această „Judecată” sună destul de amuzant – „proaspăt mort”. Cum se spune, așa cum omul înțelege viața, tot așa traduce în altă limbă. Egiptenii antici credeau că viața continuă și după moartea corpului fizic, dar într-o formă diferită și într-un spațiu diferit. Această viziune se baza pe Cunoștințele care au fost date cândva tuturor oamenilor. Locul Judecății (*starea de tranziție a omului după moartea fizică*) din „lumea de dincolo” era numit de către egiptenii antici „Marea Sală a celor Două Adevăruri”. Osiris la Judecată, ca o Ființă din lumea supremă spirituală, era înfățișat simbolic *Șezând* pe un „tron” *cubic*, picioarele sale odihnindu-se pe o bază *pătrată*. El judecă din *vârful* cubului, către care, de regulă, arată colțul marcat al cubului. La

Judecată (în Marea Sală a celor Două Adevăruri), cei *patru* apărători ai tronului lui Osiris sunt, de asemenea, prezenți...

Anastasia: Îmi amintesc că ne-ați arătat la un moment dat o copie a papirusului cu o imagine a Judecății lui Osiris. Erau, de asemenea, și cei *patru* apărători ai tronului lui Osiris din lumea de dincolo, care stăteau pe o floare de lotus înaintea Judecătorului.

Rigden: Într-adevăr. Potrivit legendei, ei sunt fiii Fiului lui Osiris – ai lui Horus (Horus însemnând „Cel din Cer”). Fiecare dintre ei este protejat de către o anumită zeiță, înfățișată ca o *femeie înaripată*. Numele fiilor lui Horus sunt Amset, Hapi, Duamutef și Qebhsenuf. Amset are *față omenească*, Hapi era reprezentat cu cap de *maimuță*, Duamutef – cu cap de *șacal*, Qebhsenuf – cu cap de *șoim*. Aceștia *patru principali* sunt menționați constant în „Textele Piramidelor”, în „Textele Sarcofagilor”, în „Cartea Morților” și în alte texte religioase și magice ale egiptenilor antici. Desigur, deja, o mare parte din cunoștințele spirituale au suferit schimbări și distorsiuni, din cauza interpretării din minte, cu dominația gândirii materiale, dar, cu toate acestea, ceva ecouri au rămas.

În sensul spiritual original, acestea sunt exact cele *patru* Entități principale umane. Este parte din structura ființei umane, „Martorii” adevărați ai lumii invizibile, care, la fel ca înregistratoarele de zbor ale unui avion, înregistrează totul despre faptele, gândurile, alegerile și preferințele secrete și explicite ale Personalității în timpul vieții trăite. Entitatea Posterioară – Amset, era înfățișată în formă umană, ca

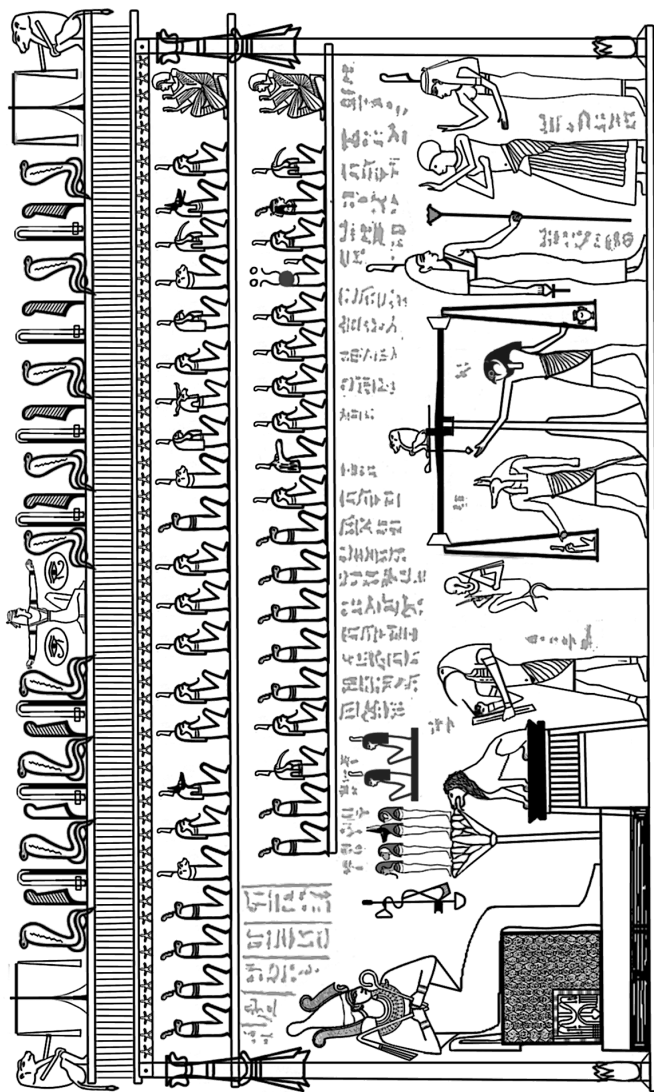

Figura 104. Judecata lui Osiris

(Diagramă a unei imagini egiptene antice pe papyrus. Secolul al VI-lea î.e.n. Cartea Morților; muzeul Ermitaj, Sankt Petersburg, Rusia).

simbol al întregului trecut uman – viața trecută a diferitelor Personalități (subpersonalități) din reîncarnările pământești ale Sufletului (Ioan o descrie în următorul fel: „ființa avea fața ca de om”). Entitatea

Dreaptă – Hapi, era înfățișată cu cap de maimuță (babuinul hamadryas), ca simbol al sălbăticiiei, instinctului de turmă, manifestărilor instinctelor animale, puterii, mâniei și al agresivității (Ioan îl descrie drept „ființa era ca un vițel” – un animal de turmă). Entitatea Stângă – Duamutef – cu cap de șacal, este un simbol al unui animal foarte dezvoltat, cu un atac rapid ca fulgerul, cu dexteritate, inteligență și viclenie (Ioan îl descrie drept „ființa era ca un leu”). În general, trebuie menționat faptul că, în imaginea asociativă a șacalului, egiptenii antici au prins foarte exact principalele caracteristici ale entității Stângi din timpul atacurilor sale asupra persoanei, cu formele de gândire corespunzătoare. La urma urmei, șacalul, de asemenea, se strecoară pe furiș și cu îndemânare pe lângă prada sa și o smulge brusc. El este caracterizat de îndrăzneală și insolența atacurilor bruște. Poate chiar să apuce o pasăre care se ridică în zbor printr-o săritură în aer. Pe lângă asta, este foarte zgomotos. Această fiară scoate un țipăt de vaiet, atunci când merge la vânătoare. Urlă atât de tare, încât animalele din împrejurimi încep s-o imite și să scâncească drept răspuns.

Și, în sfârșit, simbolul entității Frontale este Gebesenuf, cu cap de șoim (Ioan o descrie drept „ființa ca un vultur zburând”; vulturul este deja un comentariu de la tagma preoției). Șoimul era, într-adevăr, un simbol al libertății spirituale a persoanei care aspira pe calea spirituală (în sus, spre Cer), spre eliberarea Sufletului său. Era, de asemenea, un simbol al inspirației, al ascensiunii prin toate nivelurile, și al victoriei asupra materiei. În Egipt, șoimul era cel care era Regele Păsărilor, de natură cerească, una din

primele manifestări, un simbol al zeului Ra. Și pentru multe alte popoare, cum ar fi incașii, era și un simbol solar (soarele), care păzea calea spirituală a omului și îi întărea spiritul. Era o comparație cu abilitatea șoimului de a zbura la înălțime și îndelung, de a fi „aproape de soare”.

În „Cartea Morților”, aceste patru Entități sunt numite și „stăpânii Adevărului și ai Veridicității”, „prinții supremi care stau în spatele lui Osiris”, „pilonii lui Shu” (Shu, potrivit legendelor cosmogonice, este „Cel care, cândva, a înălțat cerul de la pământ și care îl ține ridicat; zeul aerului care separă Cerul de Pământ”, din legendele sacre despre om – o reprezentare a „umbrei” sale în spațiul invizibil). Entitățile erau plasate pe floarea de lotus, iar mai târziu – de o parte și de alta a tronului, în spatele tronului sau în fața tronului (la Ioan, este „în mijlocul și în jurul tronului”).

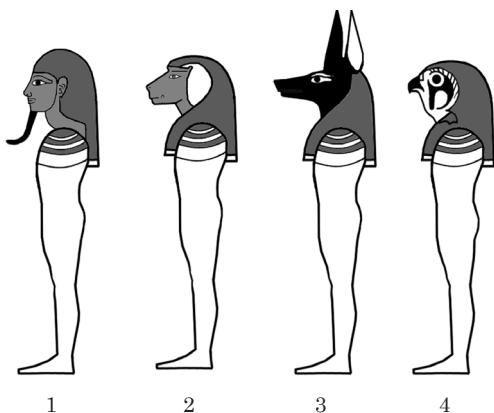

Figura 105. **Cele Patru Entități la Judecata lui Osiris** (fragment din desenul „Judecata lui Osiris”):

1) entitatea Posterioară (Amset) cu cap de om;

2) entitatea Dreaptă (Hapi) cu cap de maimuță (babuinul hamadryas);

3) entitatea Stângă (Duamutef) cu cap de șacal;

4) entitatea Frontală (Gebesenuef) cu cap de șoim.

Anastasia: Atunci, ați menționat faptul că, în fața „Celui ce șade pe cub” (Osiris), pe „altar”, este reprezentată simbolic *rațiunea Animalică*, sub forma unui leu, ca și sub forma unei flori de lotus ofilite. Pe acesta din urmă, rămâne doar capsula cu semințe, pe care stau, de fapt, cele patru Entități.

Rigden: Așa este. Așa cum am spus deja, lotusul în această formă era reprezentat, de obicei, ca simbol al rezultatului spiritual al căii vieții Personalității după moartea corpului. Un lotus cu petale este un simbol al vieții active, iar când petalele cad, esența rămâne – semințele spirituale pe care omul le-a găsit în sine în timpul vieții sale. Desenul de papirus reprezintă simbolic cele patru Entități de bază care stau pe această „esență” ca Martori. Ele sunt, simplu spus, informația despre fiecare zi trăită de către om, cum s-ar spune, clipă de clipă. Inscripțiile de deasupra lor, de regulă, sunt marcaje simbolice ale numărului de „gânduri și fapte” (păcate) ale omului înregistrate de fiecare Entitate. Este un fel de indicator convențional al echivalentului cantitativ al dominației active a fiecărei dintre Entități din timpul vieții trăite de către Personalitate. Nimic nu poate fi ascuns, tot ceea ce este secret se dezvăluie. Aceste patru Entități devin „Martori tăcuți”, care nu mint niciodată. Toate faptele persoanei, gândurile, emoțiile, experiențele, toate tentațiile, ce anume seduce persoana, și ce a ales de-a lungul vieții – totul este acolo, înaintea Judecătorului.

Figura 106. **Martori tăcuți înaintea Judecătorului, stând în centrul florii de lotus**
(fragment al imaginii „Judecata lui Osiris”)

Anastasia: Este interesant faptul că străvechiul papyrus egiptean arăta clar că Sufletul omenesc nu ia parte în acest proces: doar își așteaptă soarta, în acord cu rezultatele mărturiilor celor patru Entități, aflându-se pe cântar.

Rigden: Da, de obicei, lângă el, aproape de cântar, era reprezentat și simbolul entității Frontale (o figurină cu cap de șoim), indicând participarea acesteia în cântărire, demonstrând astfel, în mod asociativ, cât de activă a fost în timpul vieții omului. Pe când, una dintre Entitățile naturii Animalice (cea Posterioară, cea Dreaptă sau cea Stângă) era, de regulă, pusă lângă cântarul opus, pe care se afla o figurină a zeiței Dreptății și Adevărului (Maat) sau atributul său – o pană. Aici, era reprezentată Entitatea dominantă a naturii Animalice, arătând cât de activă a fost aceasta în timpul întregii vieți omenești. De cele mai multe

ori, entitatea Stângă (figura cu cap de șacal) era reprezentată în acest loc. Era considerată cea mai superioară (cea care conducea entitățile Posterioară și Dreaptă) și cea mai inteligentă ipostază a naturii Animale în om.

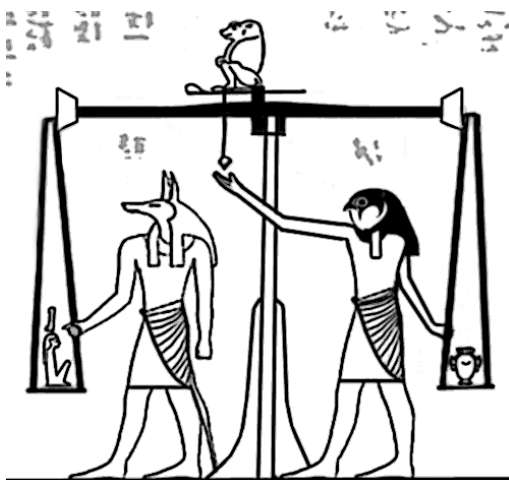

Figura 107. **Cântărirea Suflatului**

(fragment din imaginea „Judecata lui Osiris”): pe cântarul de care se ține figura cu cap de șacal (entitatea Stângă; Duamuteș), se află o figurină a zeiței Dreptății și Adevărului (Maat); pe cântarul de care se ține figura cu cap de șoim (entitatea Frontală; Qebehseueș), se află simbolul străvechi egiptean de reprezentare a Suflatului; deasupra cântarului, se află zeul Toth (zeul Înțelepciunii, al calculului și al scrisului, „stăpânul timpului”), pe care egiptenii antici îl înfățișau, de asemenea, sub forma unui babuin; potrivit legendei, Toth înregistra zilele nașterii și ale morții oamenilor, ducea cronicile, iar, la judecată, documenta rezultatul cântării Suflatului fiecărei persoane.

Anastasia: Dacă privim asta din perspectiva Cunoștințelor spirituale, rezultă că aceste Entități mai întâi provoacă anumite gânduri într-un om în timpul vieții

acestui, și apoi, în baza Alegerii sale, Entitățile înregistrează la ce acordă atenție persoana și unde își dă forța vitală. Iar după moartea omului, acestea, să spun așa, îi „părăsc” Personalitatea la această Judecată?!

Rigden: Așa stau lucrurile. Însă, această Judecată are loc, nu în felul în care și-au imaginat-o oamenii, explicându-și procesele lumii invizibile unul altuia, prin imagini asociative, pe care oamenii lumii tridimensionale să le poată înțelege. Acestea sunt, pur și simplu, procese inevitabile pentru fiecare Personalitate, care au loc... să spunem așa, la nivel de energie și informație, procese care o așteaptă după moartea corpului fizic.

Anastasia: Deci, dacă în timpul vieții sale, Personalitatea alegea preponderent în direcția naturii Animalice, activându-și în principal Entitățile sale Posterioară și laterale, atunci, de fapt, aceasta devenea o subpersonalitate „sigilată”, iar Sufletul era din nou cufundat în lumea materială a Rațiunii Animalice, adică, se producea reîncarnarea sa și o altă întemnițare în corpul material...

Rigden: Într-adevăr, Sufletul era din nou închis, folosind limbajul religiei, în „iad”. În Egiptul Antic, de exemplu, acest lucru era reprezentat simbolic ca devorarea (înghițirea) Sufletului de către monstrul numit Amat. Acest monstru, în imaginea sa, personifica lumea animalică a materiei Inteligente, mai mult, indicând cele trei dimensiuni ale lumii, în care era trimis Sufletul. În special, Amat avea trăsăturile a trei animale: crocodilul, leul și hipopotamul. Adică, simplu spus, Sufletul era trimis la reîncarnare,

întorcându-se încă o dată la viața pământească a lumii tridimensionale.

Iar dacă activarea entității Frontale „cântărea mai greu” în timpul vieții omenești, atunci „Sufletul se elibera”. Potrivit credințelor străvechi egiptene, acesta era trimis pe „Nava solară”, numită și „Barca eternității”, „Barca a milioane de ani”, către Iaru (Ialu; câmpiile celor binecuvântați, „Paradisul”), adică, către o altă lume, cea spirituală.

Anastasia: Și dacă luăm în considerare faptul că egiptenii antici, exact ca și alte popoare, cum ar fi civilizația Cucuteni-Tripolie, reprezentau „Nava solară” sub forma semnelui „AllatRa” (un crescent cu un cerc, „zâmbetul lui Ra”), atunci comparația devine cu adevărat interesantă. Cel care a dat la un moment dat aceste Cunoștințe, în mod evident știa mult mai multe despre dimensiunile Universului și despre lumea spirituală, decât s-a reflectat ulterior în conceptele religioase și în credințele acelor popoare.

Rigden: Toate acestea există și au existat dintotdeauna. Toate acestea reprezintă simbolismul proceselor energetice reale, care au loc atunci când Personalitatea, împreună cu Sufletul, părăsește corpul după moartea fizică a acestuia. Doar că toate acestea erau explicate pentru persoana imatură spiritual, pentru logica minții materiale, folosind exemple asociative ale lumii tridimensionale, pe care societatea de la acea vreme le putea înțelege.

Anastasia: Da, rezultă că „dincolo” este imposibil să mai schimbi ceva! Ce ai ales aici, este ce primești

meritat „dincolo”. Viața este, într-adevăr, un lucru foarte responsabil. Încercările (povara) vieții sunt date de fapt în funcție de propria mea putere, și nimic mai mult decât atât. Iar principalul lucru este că, înțeleg, de fapt, că nu-mi este dificil să mă controlez aici și acum, să ignor aceste șoapte provocatoare ale Entităților Posterioară și laterale. Pentru că totul este în mâinile mele! Eu sunt cea care aleg dacă să le ascult sau nu! Am nevoie doar de puțin mai mult autocontrol: dacă s-a manifestat vreo calitate a naturii Animalice undeva – nu trebuie să-i permit să se dezvolte în mine; trebuie să mă concentrez mai mult, în acest moment, pe gânduri pozitive și să fac mai multe fapte spirituale și creatoare în timpul zilei. Asta se tot spune de secole. Putem să ne reamintim, de exemplu, epocile recente. Să luăm, de exemplu, rândurile din „Predica de pe Munte” a lui Iisus din biblie: „Ochiul este lumina trupului. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină; dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric”; „...pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră”.

Rigden: Foarte adevărat. „Cine seceră primește o plată și strânge rod pentru viața veșnică, pentru ca și cel ce seamănă și cel ce seceră să se bucure în același timp”. Acest lucru, într-o formă sau alta, se spune în aproape toate religiile tradiționale ale popoarelor lumii, religiile care au grăunțe spirituale. De exemplu, în cartea sfântă a musulmanilor, Coranul, sunt menționate următoarele lucruri. Atotputernicul, după ce a creat cerurile și pământul în șase zile, și-a pus pe suprafața apei tronul Său magnific,

care acoperea cerurile și pământul, și de unde își conduce creația. „Tronul Său era deasupra apei - pentru ca să vă cerce care dintre voi este mai bun în făptuire” (Surah 11, Versetul 7). În plus, cuvântul Tron este desemnat prin doi termeni: Kursi (tron – un loc de ședere înălțat) și Arsh (locul cel mai înalt, care cuprinde tot ce există și care este deasupra). Arsh îl cuprinde pe Kursi și este situat deasupra acestuia. Potrivit credințelor musulmane, se crede că Tronul se odihnește acum pe umerii a patru dintre cei mai mari îngerii, care îl susțin. Potrivit legendei, acești îngerii au fețe diferite: unul dintre ei are față de vultur, al doilea – de leu, al treilea – de vițel, iar al patrulea – de om.

Coranul menționează faptul că îngerul Djabrail (cel care transmite profetilor Revelațiile Celui Preaînalt, inclusiv sub forma manuscriselor și a cărților, și care vine să ajute la nevoie) îi spune lui Muhammad despre misterele spirituale ale sufletului omenesc care își duce lupta în spațiu și în timp, despre recompensă și pedeapsa pentru fiecare persoană la Judecata de Apoi, pentru faptele făcute în lumea pământescă. Surah 17, care spune povestea înălțării lui Muhammad până în al șaptelea cer, datorită îngerului Djabrail, conține următoarele cuvinte:

Versetul (11)

Și omul cheamă răul tot așa cum
cheamă și binele, fiindcă omul este
tare grăbit

(în nesimțirea sa).

Versetul (15)

Cel care urmează calea cea dreaptă
o urmează numai pentru sine însuși,
iar cel care rătăcește, rătăcește tot
pentru sine însuși.

Și nu va purta [un suflet] încărcat povara altuia și
Noi nu am pedepsit [niciodată un popor] înainte de
a-i trimite un Profet (Care să-l călăuzească spre Ade-
văr și să-l împiedice de la rătăcire).

Aici, merită să fii atent la acestea și la următoarele
rânduri, de la înălțimea înțelegerii Cunoștințelor deja
disponibile. De exemplu, cunoștințe privind caracte-
risticile structurii umane în șase dimensiuni; acti-
vitatea celor patru Entități principale (inclusiv Măr-
turia acestora la Judecata de după moarte); despre
aspirația Sufletului omenesc către Eternitate, despre
„dorința” sa de a-și trăi ultima viață în lumea materi-
ală; despre numeroasele dorințe ale naturii Animalice,
care blochează Sufletul în „vieți trecătoare”, dorințe
stimulate de către cele trei Entități în scopul creării
condițiilor pentru realizarea alegerii umane.

Versetul (18)

Dacă cineva dorește [viața] cea
pieritoare, Noi dăm degrabă în ea
ceea ce voim și cui voim Noi. Apoi,
Noi îi hotărâm lui Iadul, în care el
va arde rușinat și lepădat.

Versetul (19)

Iar aceia care voiesc Lumea de Apoi și se trudesesc cu râvnă pentru ea și sunt credincioși, râvna acelora va fi răsplătită (cu bună răsplată).

Anastasia: Da, înțelesul este profund. Deci, Djabraïl vorbea despre activitatea celor patru Entități, în relație cu omul. Adică, dacă persoana acordă atenție și își dorește ceea ce îi sugerează Entitățile Dreaptă, Stângă și Posterioară, va obține ce-și dorește. Numai că va trebui mai apoi să dea socoteală pentru alegerea sa cu propriile suferințe, devenind o subpersonalitate în reîncarnări („în iad”, „va arde rușinat și lepădat”), împovărând Sufletul cu noi înrobiri în materie. Iar dacă omul dorește să rupă ciclul de reîncarnări pământești și să evadeze în Veșnicia lumii spirituale și încearcă să facă tot ce-i stă în putință în viață pentru a se dezvolta din punct de vedere spiritual, în așa fel încât această viață pământească să devină Ultima pentru el, atunci are șansa să fie acceptat în lumea spirituală... Da, astfel de rânduri înțelepte ale Coranului reflectă cu adevărat esența spirituală, care ne-a fost transmisă din adâncurile secolelor până în ziua de astăzi. Doar că mulți oameni, în special tânăra generație, sunt nefamiliarizați cu așa literatură spirituală a diferitelor popoare, cum ar fi, de exemplu, „Vedele”, „Avesta”, „Tripitaka”, „Biblia” și „Coranul”; de altfel, așa cum eram și eu la vârsta lor. De aceea, mulți dintre ei nici măcar nu știu faptul că informația despre ziua Judecății de Apoi se găsește și în Coran.

Rigden: Desigur, despre ziua Judecării de Apoi, și despre cartea tuturor acțiunilor omului din timpul vieții sale, și despre cântarul dreptății. De exemplu, Surah 99, „Cutremurul” (Al-Zalzalah) (versetele 7 și 8) spune: „Cel care a făcut un bine cât un grăunte de colb, îl va vedea. După cum, cel care a făcut un rău cât un grăunte de colb, îl va vedea”. Fiecare om va da socoteală pentru gândurile, acțiunile și faptele sale. Lumea Islamului știe până în ziua de astăzi cuvintele profetului Muhammad: „În Ziua Judecării, omul nu va scăpa de locul dării de socoteală, până când nu va răspunde la patru întrebări: Cum ți-ai petrecut viața? Cum ți-ai folosit corpul? Cum ți-ai câștigat și ți-ai folosit bunurile? Cum ți-ai folosit cunoștințele religioase?”

Anastasia: În realitate, aceasta este o relatare legată de cele patru Entități. Deoarece entitatea Posterioară (trecutul uman) este cum ți-ai petrecut viața. Entitatea Dreaptă sunt instinctele animalice ale omului, cum și-a folosit omul corpul. Entitatea Stângă este setea de putere și dorințele pământești numeroase asociate cu asta. Entitatea Frontală este felul în care persoana s-a dezvoltat spiritual de-a lungul întregii sale vieți.

Rigden: Absolut. În Surah 21, „Profeții” (Al-Anbiya) (versetul 47), se spune: „În Ziua Învierii, Noi vom pune balanța dreaptă și nici un suflet nu va fi urgisit câtuși de puțin. Și de ar fi ceva, chiar și numai cât greutatea unui bob de muștar, Noi îl vom aduce. Și Noi suntem îndeajuns ca socotitori.”

Anastasia: Într-adevăr, oamenii văd doar învelișul religios exterior al credințelor necunoscute lor, și nici

măcar nu încercă să cuprindă esența grăunțelor spirituale care sunt plantate acolo.

Rigden: Din păcate, așa este... Mențiuni despre cele două căi ale Sufletului – cea adevărată și cea falsă – există și în mitologia străveche indo-europeană. Acestea au fost păstrate și în tratatele „Upanișadelor”, considerate a fi partea finală a „Vedelor”, unde sunt arătate cunoștințele sacre și explicații ale sensului lăuntric secret al căii spirituale. Această lucrare este baza sistemelor filosofice religioase ortodoxe ale Indiei. Religia străveche iraniană a zoroastrismului, a cărei carte sacră este „Avesta”, vorbește, de asemenea, despre *Judecata personală* a omului după moartea corpului său. În special, se menționează faptul că soarta de după moarte a omului depinde în întregime de cât de multe *gânduri, cuvinte și fapte bune* a acumulat acesta în timpul vieții. Trei zile după moartea corpului, Sufletul omului merge la „Podul Răsplatei” (Chinvat), pentru Judecată, aceasta fiind executată de către fiii lui Ahura Mazda – Mithra, Sraoșa și Rashnu. Acțiunile săvârșite de către om în timpul vieții pământești sunt puse pe cântar de către Rashnu (spirit de neprihănire; „direct, onest”). Apropos, potrivit tratatelor religioase, Ahura Mazda a avut *patru* fii: Mithra, Sraoșa, Rashnu și Ashi (esența Adevărului, Adevărata Lege a Universului; termenul „Ashi” fiind folosit și în înțelesul numelui zeiței Sorții, a Adevărului și a Justiției).

Legende iranienne străvechi menționează faptul că fiecare persoană, după moarte, la intrarea în cealaltă lume, își întâmpină întotdeauna Daena sa, într-un chip feminin – întruchiparea lumii sale spirituale lăuntrice. Doar că, pentru cei dreți ea apare în chipul

unei fete frumoase, și se credea că omul drept pășea, cum ar fi, pe patru trepte, făcând primul pas – în cerurile gândurilor bune, al doilea pas – cel al cuvintelor bune, cel de-al treilea – al faptelor bune, iar făcând al patrulea pas, ajungea la „lumina infinită”. Iar cei care își irosiseră viețile pe ce e pământesc, acumulând gânduri, cuvinte și fapte rele, erau considerați suflete blestemate. Pentru un astfel de Suflet împovărat, Dae-na apărea în chipul unei bătrâne înspăimântătoare. Un astfel de suflet trecea prin trei iaduri de gânduri, cuvinte și fapte rele, și, într-un final, pe a patra treaptă, înfrunța zeitatea supremă a răului, Ahriman și asociații săi.

Anastasia: Chiar de-o fi legenda legendă, dar e pusă multă informație adevărată în ea.

Rigden: Păi, scopul creării legendelor era de a transmite informație, chiar și prin cei care nu o înțelegeau. Așadar, despre această, ca să spunem așa, Judecată personală, pe care nici o persoană în viață nu o va evita după moartea trupului său fizic, se vorbește sub o formă sau alta în diferite religii ale lumii, de exemplu, în creștinism, islam, budism, zoroastrism, hinduism. Aceste cunoștințe sunt și au fost prezente aproape printre toate popoarele lumii, deși erau exprimate diferit. De exemplu, din cele mai vechi timpuri, noțiunea de „Judecată”, printre slavi, era folosită pentru a desemna soarta și, mai târziu, zeitățile asociate cu destinul uman. Se credea că „Judecata” ține în mâinile sale tot ceea ce este bun și rău, și că sentințele sale nu pot fi evitate, nici cu mintea, nici prin viclenie.

Anastasia: Până în ziua de azi, diverse popoare interpretează conceptul de „judecată” (exact ca în limba indiană străveche) ca și „conexiune” și „unitate”. De exemplu, scandinavii și germanii din vechime o interpretau ca „o strămoșoare, un loc pe care poți să-l traversezi înot”, iar grecii ca „o criptă”.

Rigden: Foarte adevărat. Apropo, în credințele religioase ale grecilor antici, zeul suprem Zeus era cârmuitorul zețelor sorții – moirae. Se credea că toți oamenii au moirae (cuvântul grecesc „Μοῖραι” din „μοῖρα” înseamnă „soartă, destin”). În credințele religioase timpurii, așa era numită legea inevitabilă a naturii, „predestinarea divină”. Potrivit credințelor grecilor antici, Zeus domnea peste pământ și peste ce era sub acesta, și săvârșea Judecată asupra morților. Se menționa faptul că directivele sorții omenești erau deseori necunoscute lui Zeus, și că acesta și-a aflat soarta doar pe cântarul de aur (solar ceresc), unde un talger al balanței întruchipa viața omenească, iar celălalt însemna moartea. Zeus însuși rămânea indiferent la rezultatele cântării. Iar pentru oamenii în viață, lua binele și răul din două vase și le împărțea oamenilor „orbește”.

În credințele chinezești, există mențiuni despre cărțile sorții, păstrate în cealaltă lume, unde sunt indicate principalele evenimente și durata vieții pentru fiecare om în viață. În credințele religioase sumero-akkadiene, se credea că „a muri” însemna să-ți întâlnești „shimta”; cu alte cuvinte, ceea ce, în mod invizibil, însoțea omul de-a lungul întregii sale vieți și care îi determina soarta viitoare. Apropo, existau conceptele

de „shedu” și „alad”, ca două forțe opuse, întruchipate în forța vitală umană, acestea definind caracterul și destinul omului. Mai mult, cuvântul „alad” era folosit în sensul de „creare”. Și astfel de exemple sunt numeroase.

Anastasia: Ați menționat la un moment dat faptul că niciuna dintre credințele populare din lumea antică și niciuna dintre religiile lumii nu ar fi devenit atât de răspândite printre oameni, dacă nu ar fi inclus și informație despre lumea invizibilă, structura umană, etapele spirituale ale dezvoltării omului, despre responsabilitatea Personalității pentru viața trăită și despre avertismentele privind consecințele alegerii acesteia.

Rigden: Religia este doar o formă externă, a cărei varietate a fost inventată de către preoți, în timpuri diferite, în principal, pentru implementarea scopurilor lor pământești. Însă, fundația pentru suprastructură (ca o formă a diferitelor concepte speculative) erau cunoștințele spirituale transmise din generație în generație de către diferite popoare. Altfel, aceste religii nu ar fi fost atrăgătoare pentru mase. Cu propriul Suflet, la nivel lăuntric, oamenii simt grăuntele spiritual adevărat, indiferent de cojile din mintea omenească, pe care le folosesc preoții, pentru a-l acoperi.

Anastasia: Da, ne-ați spus în mod repetat că, *după moartea corpului omului*, fie că vrea sau nu, în lumea invizibilă, are loc „Judecata personală” a acestuia. Din câte am înțeles, în conceptele religioase, de exemplu, în creștinism, islam, zoroastrism, există o fuziune a conceptelor de Judecată personală asupra

unei persoane după moarte și de Judecată generală asupra omenirii, pe care ați menționat-o, și anume că pentru toată omenirea în viață există o „Zi a Judecății” generală.

Rigden: Absolut corect. Acestea sunt vremurile Răscrucii. Acest lucru a fost prezis cu mult timp în urmă, în diverse profeții, faptul că, la un moment dat, *cât oamenii sunt încă vii*, va avea loc „Judecata” generală pentru întreaga umanitate.

Anastasia: În cartea „Răscrucea”, am scris despre aceste profeții, care se adevăresc astăzi și care existau printre diversele popoare ale lumii: sumerieni, mayași („Profețiile omului Pasăre”), celți (profeția „Roții vremurilor”), persani din vechime, și așa mai departe. Apropo, și persanii în zoroastrism, așa cum ați spus și dvs., au păstrat multă informație despre viața de după moarte, Înviere, Ziua generală a Judecății de Apoi („Frashegird”, în sensul de „a face (lumea) perfectă”). Potrivit credințelor zoroastrienilor, trei Saoshyanți trebuie să vină în lumea pământescă (saoshyant este un cuvânt avestan, un participiu al timpului viitor al verbului „a salva”). Primii doi Saoshyanți vor trebuie să restaureze învățăturile lui Ahura Mazda în vremurile sfârșitului. Iar apoi, pentru lupta finală cu purtătorii răului, va veni ultimul Saoshyant și va desfășura „Judecata cea teribilă”. Există și informația că, odată cu sfârșitul vremurilor, când va fi epuizat cercul evoluțiilor milenare (când va triumfa Asha – Adevărul, Dreptatea, Binele), va putea în sfârșit să se instaureze „raiul pe pământ”, unde oamenii vor trăi fericiți: pământul va deveni ca o câmpie; va fi o singură limbă, o singură lege pentru toți oamenii. Și că fiecare

persoană dreaptă aduce mai aproape acest eveniment al transformării lumii, prin propriile gânduri și fapte. Din perspectiva prezentului, toate aceste predicții nu par deloc să fie legende.

Rigden: Da, totul depinde de oamenii înșiși, de alegerea lor. Numai că astăzi, marea majoritate a oamenilor nu înțelege întreaga importanță a acestor procese, importanța transformării personale spirituale, care, nu numai că poate deschide omului calea către Eternitate, dar va presupune, în mod invariabil, și transformarea lumii din jurul lui.

Predicțiile despre „Ziua Judecății” există de mult timp. Preoții, creând o religie sau alta, le-au inclus și pe acestea în conceptele lor. Dar au folosit aceste cunoștințe pentru scopurile lor materiale, subliniind faptul că, dacă vei crede doar în religia lor, te vei salva după moarte, ridicându-te din morți într-o „înviere trupească”, în „Ziua Judecății”. Păi, la ce au condus aceste substituții materiale din mintea omenească? La faptul că, astăzi, unii pur și simplu râd de asta, alții cred în mod iresponsabil că asta se va întâmpla „mai târziu”, adică „după moartea mea”, și „când va veni acea unică zi a judecății”. În vreme ce alții se ucid unii pe alții „pentru credința lor”, fanatic și din instinct animalic, gândind că vor fi „recompensați dincolo” pentru asta. În timp ce majoritatea credincioșilor a fost pur și simplu forțată să se comporte pasiv, cu ideea care li s-a impus, că trebuie doar să fie în „turma” unei religii sau a alteia, și totul va fi decis pentru ei printr-o bătălie undeva, acolo în ceruri, între îngeri și demoni. Toate acestea sunt trucuri ale rațiunii

Animalice și distorsiuni de la preoții care tânjesc după puterea pământească.

De fapt, în *cealaltă lume, cea spirituală*, nu există nicio diviziune între natura materială și cea spirituală, acolo există doar Spiritualul! Dezbinare și luptă există în omul însuși, deoarece o parte a lumii spirituale (Sufletul) este plasată în corpul material. „Îngerii și demonii”, cu care preoții înspăimântau oamenii, venind cu diferite deghizări ale acestora – toate acestea sunt, de fapt, alegerea omului a uneia sau a altei Voințe (Voința din partea lumii Spirituale sau Voința din partea rațiunii Animalice), pe care o acceptă și apoi o consideră a fi a lui. Cu această alegere, omul își hotărăște soarta ulterioară în bătălia lăuntrică decisivă. Aceleași procese sunt proiectate, de asemenea, asupra societății. De fapt, **este mult mai ușor să învingi natura Animalică în societate ca întreg, decât pentru fiecare persoană să o învingă în propriul sine.** „Ziua Judecății” pentru omenire nu este o singură zi, ci marea totalitate la care a ajuns omenirea (întreaga societate) din prima sa zi până în ultima. Este „Judecata” viilor asupra viilor, pe care oamenii o realizează asupra lor înșiși, în vremea cataclismelor globale și a schimbărilor de pe Pământ legate de fenomenele cosmice.

Anastasia: Da, dacă societatea ar fi avut vectorul spiritual al dezvoltării astăzi, și dacă, în frunte, ar fi avut ideea de unitate universală pe bază de prietenie și ajutor reciproc între națiuni, atunci într-adevăr, luând în considerare capacitățile tehnice actuale, ar fi avut șansa să supraviețuiască acestei perioade. Dar,

cu această discordie pe care o avem acum, și deoarece politicienii și preoții stârnesc animozitate printre popoare, este puțin probabil ca societatea să aibă un viitor. Dar, de fapt, totul este în mâinile oamenilor! Ați menționat la un moment dat că, în viața unui Om Adevărat, este întotdeauna loc pentru o faptă eroică. Cum se spune în popor, Sufletul este o măsură pentru toate!

Rigden: Așa este... Din păcate, lumea modernă lasă mult de dorit. Deși... totul curge, totul se schimbă. Așa cum arată practica, ideile la scară globală sunt implementate doar atunci când sunt bazate pe aspirațiile și acțiunile comune ale majorității oamenilor, pe consolidarea eforturilor în interese comune ale diferitelor grupuri. Deci, oamenii înșiși pot încă schimba situația; doar să vrea...

Anastasia: Deci, ce le lipsește oamenilor pentru o astfel de faptă curajoasă, de dragul viitorului întregii umanități? Poate, societății îi lipsesc Cunoștințele primordiale, care, de fapt, îi unea odată pe toți oamenii, în principalele lor aspirații spirituale?!

Rigden: Am spus deja acest lucru, dar voi rezuma în continuare ceea ce am spus mai devreme. Având în vedere existența semnelor, a simbolurilor și a unor anumite grăunțe spirituale din diferite culturi, oricine poate să tragă concluzia că, în sine, Cunoștințele au existat dintotdeauna. Mai mult, încă mai există și acum. Și dacă omul își dorește cu adevărat Spiritualul, le va găsi.

Dar ideea este că omul modern, cu perspectiva sa materială, este un produs al societății actuale. Iar, în

prezent, societatea, din păcate, are un format de gândire consumerist, unde, de cele mai multe ori, oamenii devin victime ale rațiunii Animalice, conductorii ai Voinței acesteia, sclavi pe galerele sale. Până la urmă, fiind în starea de dominare a naturii Animalice, chiar și în Cunoștințele spirituale, omul va vedea doar încă o oportunitate pentru câștig material, pentru satisfacerea propriei sale importanțe, și alte calități ale naturii Animalice. Asta înseamnă că vor exista numeroase substituții și o absență a creșterii spirituale reale, chiar și atunci când Cunoștințele ca atare sunt disponibile.

Nici măcar nu vom merge mai adânc în istorie. Să analizăm un exemplu simplu cu cărțile tale, exemplu tipic de altfel pentru situația respectivă, în general. Imediat cum au văzut lumina, pe lângă oamenii care căutau cunoaștere, au apărut și cei care au început să folosească respectivele Cunoștințe din aceste cărți, pentru a-și îmbunătăți imaginea personală și pentru a-și întări autoritatea, pentru a-și promova conceptele din gândirea materială, și pentru a-și satisface megalomania și importanța. Unii dintre ei, folosind aceste Cunoștințe ca și pretext, au început să se numească „Învățători” sau „aproțiați”, încercând astfel să câștige, dacă nu bani prin această informație, atunci măcar vreo autoritate personală. Cunoștințele, însă, sunt date în carte exact în scopul de a fi diseminate printre oameni în forma lor pură, fără intermediari care să transleze din mintea lor și să distorsioneze esența Cunoștințelor, din ignoranță sau din lipsă de înțelegere.

Acești oameni, bineînțeles, sunt de compătimit. Deoarece natura Spirituală este cea care îi încurajează să

împărtășească informațiile primite cu alți oameni. Dar gândirea lor, codificată cu fundamente și postulate din experiența anterioară (dobândită în religii și secte diferite) le redirecționează dorința și puterea emanate de către Suflet în direcția materială deja conturată a conștientului lor. Ca urmare, aceștia creează o întregă bacanală: încearcă „să-i învețe” pe alții și să le indice cum trebuie să mediteze, fiind în același timp egoiști în natura lor, fără să se înțeleagă pe sine. Ei cred că le este permis să facă schimbări la tehnicile de meditație, să combine, să distorsioneze și să modifice, în baza experienței lor anterioare, dobândită în diverse instituții dubioase cu caracter ocult și religios. În general, aceștia încearcă „să-i învețe” pe alții din mintea lor omenească. Dar lucrurile rămân neschimbate.

În cărți, sunt date instrumente precise, dar acești oameni, din cauza ignoranței lor, încearcă să le strice. Dar, așa cum se știe, nu se poate construi un lucru bun cu un instrument rău. În plus, asta se întâmplă acum, în timpul vieții tale, în fața propriilor ochi. Și ce se va întâmpla într-o sută de ani, ca să nu mai menționăm milenii, dacă, desigur, această civilizație va avea acest timp?

Anastasia: Da, e adevărat. Din păcate, astfel de oameni sunt mulți... Dar totuși, sunt mult mai mulți oameni care au fost inspirați de profunzimea acestor Cunoștințe, care încearcă să se schimbe pe sine, să devină Oameni, care distribuie dezinteresat această informație. Sunt oameni care practică meditațiile din cărți fără a ieși în evidență printre prietenii lor, cu care merg pe calea spirituală, chiar dacă au puțin mai multă experiență în aceste practici decât amicii lor...

Astfel de oameni nu strigă în dreapta și-n stânga, dar efortul lor spiritual, în primul rând asupra sinelui, se poate vedea prin faptele și acțiunile lor.

Rigden: E bine că există astfel de oameni. Pentru ei, sunt date Cunoștințele Primordiale. Uneltele spirituale trebuie folosite pentru dezvoltarea sinelui și pentru a tinde spre suprem. Deci, Cunoștințele există în societate, singurul lucru care lipsește este o schimbare a poziției dominante de la poziția naturii Animalice la cea Spirituală. Ce lipsește este decizia fermă în fiecare zi și lucrul independent cu sinele. Până la urmă, dacă omul însuși nu vrea să se schimbe (pentru el însuși, și nu pentru a se lăuda în fața oamenilor) și nu capătă experiența practică a lucrului cu sinele, a controlului asupra gândurilor și dorințelor sale, se va încurca într-o multitudine de teorii și practici distorsionate, mutilate, de sunt de nerecunoscut, ca într-o pânză lipicioasă de păianjen.

Când omul vine în contact cu adevăratele Cunoștințe spirituale, descoperă simplitatea, profunzimea și firescul acestora. Dar, așa cum se știe, teoria este moartă fără practică. Nu este suficient doar să știi despre ceva; este nevoie, de asemenea, să fii capabil să aplici aceste cunoștințe în practică. **Lucrul spiritual cu sinele are mai multe fațete în fiecare zi. Implică nu numai lucrul cu uneltele spirituale, dar și dezvoltarea purității gândurilor, a faptelor și a acțiunilor, care să fie vrednice de titlatura de Om.**

În absența unui astfel de lucru atotcuprinzător cu sinele, chiar dacă omul a primit Cunoștințele, după un timp, va începe să-și pună întrebări: „Deci, am

primit anumite Cunoștințe, am făcut niște practici, și ce s-a schimbat?” Adică, posesia acestor Cunoștințe nu va face decât să-l tulbure cu următoarele întrebări din minte. Dar de ce? Deoarece, atunci când omul nu lucrează din greu asupra propriei transformări spirituale, este plin de speranța secretă că aceste Cunoștințe îl vor ajuta să-și schimbe sau să-și îmbunătățească viața materială.

Anastasia: Cu alte cuvinte, o astfel de persoană se așteaptă la schimbări vizibile rapide, pentru sine, în lumea materială.

Rigden: Perfect adevărat. Dar ce se poate schimba în această arie îngustă a lumii tridimensionale, pe care o vede omul, și pe care o percepe cu cele cinci simțuri? O cărămidă care-i cade pe picior, de exemplu, va cauza aceeași durere; canicula și frigul vor aduce disconfort corpului în același fel; omul va simți în continuare nevoia de mâncare și somn. Iar natura sa Animalică îl va teroriza în același mod, cu mii de dorințe și cu un apetit pentru toate plăcerile lumii materiale. Omul, fiind sub influența naturii Animalice, se așteaptă, în mod subconștient, la ceva schimbări materiale în viața sa, la dobândirea de putere magică, care-i va oferi satisfacție în ceva, o influență secretă asupra cuiva, și așa mai departe.

Anastasia: Altfel spus, omul vede Cunoștințele spirituale, cu ajutorul cărora se poate ridica spiritual deasupra lumii materiale, din perspectiva unui locuitor (Observator) al spațiului tridimensional. Iar gândirea materialistă, în formatul acestei dimensiuni, este, de regulă, limitată de dorințele neîmplinite secrete de

la natura Animalică... Păi, așa este, ce altceva poate natura Animalică să-i șoptească: „Nu ai obținut putere secretă asupra altora cu aceste Cunoștințe, și o aureolă materială nu a început să-ți strălucească deasupra capului înaintea mulțimii. Unde este *înălțarea* promisă?”

Rigden: O anumită lipsă de înțelegere a proceselor spirituale este, fără îndoială, prezentă în om în primele etape ale lucrului cu propriul sine. Pe din afară, da, nimic nu se schimbă, corpul cu problemele sale continuă să îmbătrânească. La început, omul nu observă că, datorită Cunoștințelor primordiale, obține *acel altceva*, eternul, acesta fiind mult mai important decât tot ce este tridimensional, material și muritor. Cunoștințele îi oferă o fundație pentru înflorirea în el a puterii spirituale și a Înțelepciunii. Știind despre natura sa Animalică, în anumite situații, deja omul își va controla manifestările, se va opri, va ignora un gând rău, schimbându-și astfel viitorul, fapt care s-ar fi întâmplat inevitabil, dacă ar fi permis unui gând de la natura Animalică să se dezvolte într-o situație negativă pentru natura sa Spirituală. Lucrând cu propriul sine în fiecare zi, va mai ajuta pe cineva cu un cuvânt și va fi un exemplu pentru ceilalți cu fapta sa bună, va împărtăși Cunoașterea spirituală cu alții. Și astfel, omul, din ce în ce mai des, își va face Alegerea *conștientă* în fiecare zi, adică, „aici și acum”. Și întreaga sa viață este țesută din aceste „aici și acum”.

Deci, astfel de îndoieli sunt tipice doar pentru cel care se află la începutul procesului său de dezvoltare spirituală. Dar cel care stă deja ferm pe calea spirituală se schimbă radical, devenind conștient într-un

mod mai profund de sensul vieții sale trecătoare. În fiecare, zi, acești oameni se grăbesc să facă multe fapte bune pentru oameni și pentru Suflet, atât planificate, cât și complet întâmplătoare, mărinz șansa de salvare spirituală a propriei Personalități. Deci, fiind în poziția fermă de Observator spiritual, și, în același timp, având Cunoștințele primordiale și lucrând asupra sa, omul dobândește cheile practice spre autodesăvârșire și găsește grăunțe ale Adevărului, chiar dacă acestea sunt ascunse într-un hambar plin de pleavă.

Anastasia: Având în vedere dezvoltarea tehnologiilor informaționale, astăzi, oamenii au timpul și oportunitatea de a analiza greșelile și experiența trecutului civilizației umane. În plus, oamenii moderni au oportunitatea de a monitoriza parțial situația din lume, sub diferite aspecte ale vieții societății globale, datorită, de exemplu, tehnologiilor internetului. Multe fapte de viață și activități ale politicienilor și ale preoților devin publice cu o frecvență mai mare. Asta, firesc, presupune o reacție adecvată din partea societății: oamenii nu mai au încredere în autorități.

Mulți oameni au început să realizeze cine gătește „supa” evenimentelor pentru națiuni, în complicitate cu clanurile preoțești și politice – „bucătari” în „bucătăria” mondială a politiciii, a economiei și, cel mai important, a ideologiei. Mulți oameni au devenit conștienți de cine dă ordine și de cine execută. Dar oamenilor le este impusă convingerea că această situație din societate nu poate fi schimbată, că „așa este din cele mai vechi timpuri”. Deși, de fapt, oamenii (popoarele) înșiși sunt cei care execută și participă în toate aceste procese, „consumând” în același timp

„produsul” politic sau religios al acestora. Și astfel, mulți oameni înțeleg absurditatea acestei situații. Înțeleg că este imposibil să mai trăiască așa. Dar nu înțeleg ce trebuie făcut, în așa fel încât viața în societate să devină cu adevărat mai bună, nu pe hârtie, ci în realitate. Cum să schimbăm traseul mișcării societății, în așa fel încât aceasta să între pe calea stimulării în om a adevăratei dezvoltări culturale, morale și spirituale, în loc să continue să stea blocată în mlaștina fără speranță a naturii Animalice, cu formatul său consumerist de gândire, cu războaie și conflicte?

Rigden: Da, din păcate, sentimentul de disperare și de ireversibilitate a acestor procese s-a format de mult timp în societatea modernă, dar, de fapt, există o cale de ieșire, și este una foarte simplă. Oamenii au nevoie pe cât de des posibil să evalueze informațiile, viața de zi cu zi și evenimentele acesteia din perspectiva Observatorului din partea naturii Spirituale; atunci, vor înțelege mai bine cum să trăiască și ce să facă. Acest lucru este similar cu exemplul lucrului cu puritatea propriului conștient: când vine un gând din partea naturii Animalice, ignoră-l, nu îi da atenție; este mai bine dacă acorzi mai multă atenție binelui, gândurilor, faptelor și acțiunilor de la natura Spirituală. Este la fel în societate: pur și simplu, ignoră toate lucrurile rele și sporește în jurul tău toate lucrurile bune, creatoare și binevoitoare. Nu trebuie să fii pasiv în treburile societății, tu însuși nu trebuie să crezi condiții pentru înflorirea stimulilor care activează natura Animalică în oameni; de exemplu, cultivarea mândriei, a aceleiași mite sau a relațiilor egoiste, motivate financiar, în locul prieteniei, și așa mai departe. Când oamenii vor înceta să mai susțină

și să dea viață „voinței” preoților și a politicienilor, cea care stimulează agresivitatea și calitățile naturii Animalice în popoare, atunci multe probleme create artificial vor dispărea din societate.

Doar că trebuie să înțelegem că toți suntem oameni și suntem făcuți din același lucru. Niciunul dintre noi nu este mai sus sau mai jos. Toți stăm într-un butoi de mizerie materială, adică, suntem închiși în această lume materială, în acest trup muritor, cu „problemele sale eterne și dorințele inepuizabile”. Iar, la un un moment dat, fiecare va trebui să răspundă pentru viața trăită. Preoții și politicienii sunt și ei oameni, pe picior egal cu toți ceilalți. Nu sunt diferiți de ceilalți, cu excepția setei exorbitante de putere pământească și pasiune pentru acumularea de bogăție.

Anastasia: Așa este. Judecând după istoria dezvoltării civilizațiilor umane, preoții (exact ca și politicienii) au fost, în orice moment, dependenți de susținerea oamenilor, așa încât au făcut totul pentru a-și spori autoritatea printre oameni, folosind tot felul de metode, în principal cele bazate pe frici. Dar, de fapt, dacă majoritatea oamenilor înceta să mai susțină o religie sau alta, această se stingea.

Rigden: Ai evidențiat corect faptul că doar o altă religie se stingea, ca un anumit tipar comportamental al conștientului public, dar nu și *credința* oamenilor în Dumnezeu. Doar că preoții au folosit această credință în toate timpurile, și, în baza ei, au creat șabloane noi, favorabile regimului lor, în scopul înrobirii conștientului public.

Anastasia: La un moment dat, după o conversație memorabilă cu dvs., am cercetat în amănunțime cheștiunea motivației și a justificării de către preoți, în timpuri diferite, a importanței uneia sau altei religii pentru conștiința popoarelor. Și am găsit multe fapte interesante. În aproape toate credințele, accentul era pus pe ritualul de oferire unei *jertfe* unui zeu sau altuia, aceasta fiind principalul act într-o religie ceremonială. Astăzi, de exemplu, ca adăugire la ceremoniile tradiționale, este oferirea obișnuită a donațiilor bănești „în scopuri religioase”.

Îmi amintesc cuvintele pe care le-ați spus atunci: „Oare oamenii măcar își amintesc ce este „jertfa” către Dumnezeu? Până la urmă, aproape toate sistemele religioase, în vremuri diferite, erau construite în jurul ritualului sacrificiului. De ce, din vremuri străvechi, „jertfa” a jucat un rol atât de important în slujbele de venerare ale diferitelor popoare?” Ce ați spus ulterior, a fost, pentru mine, o adevărată revelație. Ați putea vorbi și cititorilor despre acest moment semnificativ pentru umanitate?

Rigden: Ei bine, merită. Voi începe, poate, cu o interpretare străveche slavonă a cuvântului „жертва” (jertfă), care, chiar dacă poate suna amuzant, reflectă esența. Am explicat cândva că acest cuvânt „жертва” (jertfă), apărut în limba rusă în secolul al XI-lea, în conexiune cu răspândirea religiei creștine, este derivat dintr-o formațiune verbală a cuvântului străvechi slavon „жърж” („îndop”, „fac sacrificiu”). Iar cuvântul „жру” („жърж”), la rândul său, era folosit anterior printre slavi în sensul de „a te îndopa” (străvechiul verb

slavon de origine indo-europeană), adică, „a devora”. Apropo, „devorarea” era legată de cuvântul străvechi rus „живот” (jivot), („burtă, stomac” – *nota traducătorului*), care, în timpurile străvechi, însemna „viață”. De aici derivă cuvântul străvechi slavon „животное” („jivotnoe”, însemnând „animal” – *nota traducătorului*), ce înseamnă, ad litteram, „ceea ce trăiește”. Apropo, cuvântul „животное” a devenit larg răspândit în Rusia Kieveană, în special în sec. XI – XII, datorită reînnoirii secrete de către Agapit din Pechersk a Învățăturii spirituale primordiale (inclusiv cea despre cele patru Entități).

Anastasia: Deci asta înseamnă că vechile temple păgâne slave, în mod special cele pe care erau desenate semne și simboluri speciale, nu erau în sine „altare pentru sacrificii”. Poate, în unele cazuri, acestea erau locuri cunoscute public, unde, timp de secole, oamenii au venit să studieze cunoștințele spirituale (folosind semne și simboluri) și să-și împărtășească experiența, așa cum, de exemplu, se adunau oamenii din vechime în peșterile lor sacre, studiind petroglife.

Rigden: Va fi ușor pentru oameni să urmărească acest lucru, având cunoștințele spirituale de bază... Deci, ulterior, au folosit cuvântul „жру” („жърж”, „жерети”) („îndop,, „devorez,, – *nota traducătorului*), pentru a indica cuvântul „жрец” („preot” – *nota traducătorului*). Dacă se urmărește etimologia cuvintelor înrudite, se poate descoperi faptul că, anterior, cuvântul însemna „cel care se laudă, aduce vorba de propria persoană, se preamărește”. De aici, originea, în rândul oamenilor, a cuvântului „preot”, însemnând, așa cum s-ar spune acum, realul consumator al darurilor

aduse unei zeități convenționale. Apropo, pe vremuri, în Rusia veche, exista cuvântul „жерцовать” („jertvovati” în transcrierea română), care la fel însemna „a se îmbuiba”, „a devora”. Este derivat din cuvântul „жерц” („jert” în transcrierea în română – *nota traducătorului*), semnificând pe cineva care „ia mită, opresor, tâlhar, răufăcător”. Așa că oamenii își dau seama cu siguranță cine este cine în această lume. Dacă mai cauți și cuvântului rusesc „жертва” (jertfă), vei descoperi că înseamnă ceea ce este „devorat, distrus și ceea ce piere”. Este ceea ce se renunță sau ce este pierdut irevocabil. Este renunțarea la sine, renunțarea la câștig sau la plăceri.

În credințele religioase ale multor popoare, jertfa este o ofrandă de împăcare sau de recunoștință către tot felul de zeități, în principal din roadele pământului sau din regnul animalelor. Este o „curățare de mizerie și realizarea purității spirituale”. Să luăm, de exemplu, Biblia, care menționează fiii primilor strămoși, făcând un sacrificiu către Dumnezeu: Cain aduce un sacrificiu din roadele pământului, iar Abel sacrifică din turmele sale. În religiile mondiale moderne, sacrificiul este privit ca un simbol al oferirii a ceva care îți este drag și plăcut, din propria abundență.

Dar dacă ne adâncim în originile spirituale ale acestor credințe și ritualuri simbolice, putem înțelege ce înseamnă adevăratul sacrificiu către Dumnezeu, cel care implică o relație între Dumnezeu și om. **Adevăratul sacrificiu către Dumnezeu este atunci când omul își jertfește natura Animalică pe altarul vieții sale, adică, atunci când renunță la numeroasele sale dorințe, gânduri, iluzii trecătoare și**

temporare, deschizându-și astfel calea spirituală către adevărata Eternitate – spre lumea lui Dumnezeu. Cu mult timp în urmă, în zorile umanității, acest lucru a fost explicat oamenilor, faptul că atributele naturii Animalice sunt ca roadele pământului, care, la început, seduc ochiul, dar apoi, putrezesc repede. Doar prin sacrificarea acestor lucruri trecătoare către Dumnezeu, ai oportunitatea să treci în Eternitatea Sa, adică, lucrând asupra sinelui și refuzând tentațiile naturii Animalice. Și dacă te dezvolti spiritual, faci bine și ajuți la trezirea altor oameni care trăiesc după instincte, ca animalele, atunci, pentru Dumnezeu, acest lucru este asemănător cu bucuria pe care o simți tu, când ai bună prăsilă de pe urma turmelor tale.

Nu este o coincidență faptul că locul pentru sacrificiu sau comunicarea unui credincios cu zeii, ceea ce, astăzi, oamenii numesc altar (din latinescul „altaria” și din „altus”, însemnând „înalt”), inițial, în vremurile străvechi, era pur și simplu indicat *ca un semn sau un simbol*, în principal sub forma *unui pătrat, cerc, oval (cilindru), cub (romb)*. **Toate aceste inscripții serveau ca simboluri clare ale practicilor spirituale, pe care o persoană le desfășura într-o stare modificată a conștientului și, fiind în această stare, persoana comunica direct cu Dumnezeu la un nivel profund al sentimentelor. Și un astfel de moment de comuniune cu Dumnezeu prin sentimente este posibil doar atunci când Personalitatea este cufundată în întregime în acest proces și este dominată doar de către natura Spirituală. Făcând o astfel de Alegere în favoarea lumii spirituale, pe cale de consecință, omul „jertfește” în mod conștient dominația, obișnuită pentru lumea materială, a naturii Animalice**

în conștientul său. Mai târziu, când oamenii au început să piardă cunoștințele spirituale, au început să ridice altare materiale (din lut, lemn, metale) cu forme simbolice similare: putea fi o piatră plată, rotundă sau *ovală*, o masă *pătrată*, un *cub*, și așa mai departe. Au început să le plaseze la *înălțimi*, în temple, să le orienteze către o anumită parte a lumii și să facă sacrificii materiale.

Anastasia: Într-adevăr, a avut loc o substituție foarte gravă în sistemele religioase.

Rigden: Și nu constă numai în substituirea perspectivei spirituale cu cea materială. Este ca pierderea luminii lăuntrice, cea care face ca lucrurile să fie vizibile ochilor. Această substituție s-a produs chiar la rădăcina înțelegerii de către om a esenței vieții sale și a lumii înconjurătoare, a scopurilor și a obiectivelor șederii temporare în această lume. Principala componentă spirituală, principalele reguli spirituale călăuzitoare, s-au pierdut – slujirea lui Dumnezeu și conexiunea continuă cu El. De aceea, Voința rațiunii Animalice capturează foarte ușor conștientul uman. Ca rezultat, oamenii înțeleg iluzia acestei lumi ca fiind esența. Chiar și cei care dețin în mâinile lor cunoștințele spirituale de generații, vânează cenușa lumii – câștigul material și puterea banală asupra turmei. Din cauza mândriei lor, preoții se consideră proprietarii acestor cunoștințe spirituale umane universale, construind o afacere profitabilă din ele, în care oamenii devin sclavii lor și sponsori permanenți, altfel spus, aceștia există după formula inventată de către preoți: „dă bani și slujește-ne”. S-a pierdut un punct important – *slujirea fără profit lui Dumnezeu și*

oamenilor, fapt care implică diseminarea și transmiterea Cunoștințelor spirituale primordiale care oferă posibilitatea de contopire a Personalității cu Sufletul și realizarea independentă a eliberării spirituale de către un om.

Anastasia: Da, rațiunea Animalică i-a înrobitează pe oamenii moderni. După cum ar spune anticii, omul, în locul păsării libere care aspiră către înălțimi spirituale, a devenit ca o pană a păsării, pe care vântul o poartă peste tot în lume, după voia sa. Oamenii au observat cu mult timp în urmă că înmulțirea nelimitată a profitului material și a puterii nu presupune îmbunătățirea moralității.

Rigden: Foarte adevărat. Deci, ritualul sacrificiului a existat din cele mai vechi timpuri. În plus, observă faptul că acesta era tipic pentru diverse forme ale dezvoltării *religiilor*: celor tribale, etnice, statale și celor globale. În *formatul religiei*, sacrificiul era tratat, în principal, ca un act magic, ritualul de a aduce o jertfă (a oferi daruri) către puterile supranaturale, spirite sau zei, cu scopul exprimării devoțiunii față de aceste forțe și obținerii, datorită lor, cum s-ar spune, a unei anumite influențe asupra materiei (oameni și fenomene naturale), într-un mod supranatural pentru om. În acest sens, se folosea o varietate de tipuri de sacrificii. De exemplu, arderea de ierburi aromate, pentru curățare de mizerie, sau cereri către spirite și zei pentru a obține ceva pământesc. Atârănarea de bucăți colorate de pânză pentru îmbunarea elementelor în locuri cu „putere” și unde „locuiesc” spirite șamanice, pe trecătorile de munte, și lângă „izvoare sacre”.

Anastasia: Da, sacrificarea din produsele culese sau din agricultură sunt cunoscute și pentru scopul obținerii unei recolte mai bune în următorul an, pentru o vânătoare mai bună, sau pentru un pescuit mai bun data viitoare. Vitele erau, de asemenea, sacrificate pentru o creștere a numărului de progenituri sau drept cerere pentru ceva legat de treburile comunității sau ale unei persoane în această lume.

Rigden: Corect, adică erau tot felul de sacrificii diferite în sistemul diverselor credințe religioase, variind de la fumatul inofensiv de ierburi aromate, până la sacrificarea virginității, homosexualitatea de templu, sacrificii sângeroase ale unor părți ale corpului omenească și chiar a vieților umane. Iar, în cele mai multe cazuri, toate acestea erau făcute de către preoți, pentru a obține o anumită putere în lumea materială, cu alte cuvinte, pentru scopuri pământești.

Anastasia: Lucrul cel mai interesant este că asta se întâmpla, nu numai în vremurile străvechi, dar se face și acum, atât în religii, cât și în societăți oculte secrete închise, de exemplu, printre Arhonți. Și asta, în ciuda faptului că, în comunitatea mondială, sunt de mult timp condamnate sacrificiul uman și bestialitățile similare ale preoților din trecutul îndepărtat. Sunt sigură că, pentru cititori, exact ca și pentru mine la vremea mea, va fi foarte interesant să afle de ce s-au făcut astfel de sacrificii de-a lungul istoriei omenirii și de ce acest fenomen este foarte viu în societatea omenească? De ce s-a acordat atât de multă atenție acestui aspect în structurile religioase? Care este sursa unei astfel de substituiri a cunoștințelor spirituale, în favoarea slujirii înflăcărate materiei acestei lumi?

Rigden: Este, desigur, o întrebare destul de serioasă. Dar dacă oamenii din ziua de azi încep deja să se gândească și la asta, atunci, poate, merită împărtășită esența globală a acestui aspect. În lumea materială, există *o singură rațiune Animalică*, pe care am menționat-o de mai multe ori. Astăzi, chiar și știința modernă înregistrează unele dintre manifestările sale, vizibile în principal în comportamentul comunităților ființelor vii. De exemplu, începând cu reproducerea și atacul unui cvorum de bacterii asupra celulelor, și sfârșind cu migrația colectivă, agresiunea, autodistrugerea animalelor, și așa mai departe. Apropo de asta, cuvântul latin „quorum” înseamnă „care sunt suficienți”, adică, un număr suficient dintr-o comunitate. În știință, acest fenomen se numește inteligență colectivă. Un sens al quorum-ului (în special unul care este direcționat către dominație, control și capturarea materiei, ca și devorarea acesteia) controlează multe procese, atât în lumea micro, cât și macro. În medicină, de exemplu, celulele de cancer au fost observate acționând împreună ca o comunitate inteligentă. Chiar și expuse la medicație, acestea transmit semnale una alteia și stau nemișcate pentru o perioadă de timp; adică, „colectiv”, blocând efectul medicamentului. Fiecare celulă, primind anumite semnale de la quorum, își schimbă modelul comportamental în funcție de comportamentul general (inteligență colectivă). Cu alte cuvinte, acesta este, de fapt, un organism inteligent în interiorul unui organism inteligent. Astăzi, s-au acumulat multe studii în domeniul biologiei, despre viața comunităților de albine, furnici, șoareci, șobolani, delfini și mamifere mari, unde dominația inteligenței colective se observă cu ușurință.

Manifestări de dominație a unei materii asupra alteia există pretutindeni, inclusiv în spațiu. Acest lucru a fost observat de către astronomi și în comportamentul planetelor și al sistemelor stelare. De exemplu, nu departe de noi, în roiurile stelare ale Căii Lactee, sunt stele gigantice care, în esență, sunt vampiri. Acestea sunt stele binare, în care una dintre stele pur și simplu trage materie spre sine, sub formă de gaz, de la „partenera” sa, de care se află foarte aproape. După care, înghite complet acea stea, prelungindu-și, ca urmare, propria viață și devenind o stea super gigant pentru o vreme. Totul este la fel, în concordanță cu aceleași legi de dominație a materiei. Ca să nu mai menționăm impactul colectiv al comunităților de planete și galaxii asupra proceselor care au loc în spațiu, adică, cele pe care umanitatea încă nu le poate studia nici în zilele noastre, având în vedere nivelul insuficient al capacității tehnologice. Dar aceste fenomene există, și chiar și astăzi pot fi găsite multe dovezi indirecte ale acestora.

Deci, supunerea față de rațiunea Animalică unificată este tipică pentru orice materie, inclusiv comunitatea umană, care este formată din ființe care sunt în parte de natură materială. Rațiunea Animalică unică are o origine comună (pe sine însăși) și propriile unități sub forma minților colective și individuale. Vorbind la modul figurat, este ca un organism independent, cu structura și organizarea sa cu mai multe nivele. Apropo, cuvântul „organism” este derivat din cuvântul grec „organon”, care înseamnă „unealtă, instrument”. Pentru a ușura înțelegerea complexității și coerenței controlului său, voi da un exemplu despre organismul uman, care funcționează ca un întreg.

Organismul are nivele diferite de organizare (molecular, celular, la nivel de țesut, și așa mai departe). Acesta are o rațiune comună (creierul), care coordonează munca tuturor sistemelor sale biologice, susținând astfel viața organismului. De asemenea, există sisteme cărora le sunt subordonate organele. Sunt organe, în care celulele lucrează într-un anumit ritm comun. Există celula ca cel mai inferior nivel al individualității organice, care are propria structură și abilitatea de a se replica, de a exista, și așa mai departe. Dar aceeași celulă este o parte a organelor, o parte a sistemului, parte a întregului organism. Este la fel în structura rațiunii Animalice unificate a materiei. Sunt multe unități ale rațiunilor colective și individuale care interacționează îndeaproape între ele, creând astfel sisteme întregi în lumea micro și macro, care sunt subordonate rațiunii Animalice unice.

Anastasia: De vreme ce vorbim despre materia controlată, atunci Ariman ar trebui să fie implicat pe-aici pe undeva?

Rigden: Exact. Ariman este cel care are putere asupra rațiunii Animalice unice, pe care o folosește în scopul separării a „Sufletului pur”, să spunem așa, prin filtrele materiale, pentru lumea lui Dumnezeu.

Anastasia: Cred că ar fi interesant pentru orice persoană care se află pe calea autodesăvârșirii să afle cum acționează rațiunea Animalică în om.

Rigden: Își manifestă Voința în moduri diferite: prin natura Animalică (prin intermediul activității

entităților Posterioară și laterale, când acestea lucrează în regimul acesteia), prin corpul material...

Anastasia: Da, având în vedere că cei mai mulți oameni se identifică exclusiv cu o reflecție în oglindă, crezând că trupul este ceea ce sunt, după cum spun oamenii, „pe bune”.

Rigden: Dacă omul ar fi doar corp, ar ști în amănunțime toate nuanțele subtile în controlarea acestuia și ar trăi gestionând zeci de mii de diverse funcții și operațiuni vitale, care au loc constant în corpul său. Dar corpul, ca organism unic, funcționează în principiu într-un mod autonom față de conștientul Personalității. Ce vede o persoană în propriul corp fără o oglindă? Ce vede aici și acum cu ochii deschiși, în lumea vizibilă? Vede doar ceea ce i se permite să vadă cu cele „două mici ferestre” (ochii), făuriți inițial pentru observarea acestei lumii externe tridimensionale, din „camera întunecată” a conștientului său. Va vedea și va ști Personalitatea multe despre sine sau despre diversitatea lumii în acest mod? Sunt oare gândurile și emoțiile produsul conștientului său? Și știe persoana de unde și cum apar acestea?

Rațiunea Animalică influențează constant omul într-un fel sau altul, prin ramura sa – natura Animalică, care este parte a lumii materiale. În cele mai multe cazuri, oamenii nici măcar nu înțeleg asta. Gândurile sunt pur și simplu acolo, iar omul crede că acestea sunt „proprietatea” sa personală. Este dificil pentru oameni să prindă acțiunile și gândurile de la rațiunea Animalică în sinele lor, când aceștia nu știu despre

natura lor duală și, firesc, nu monitorizează toate acestea înăuntrul lor. Rezultatul este că percep manifestări ale Voinței rațiunii Animalice drept propriile lor gânduri, dorințe, emoții, și așa mai departe. **În realitate, un om este liber doar în Alegerea sa, dar nu este liber de gânduri, deoarece conștientul său (Observatorul) de fapt nu le produce, omul doar alege** între două fluxuri: gânduri și stimuli de la natura Spirituală (Voința Sa) sau gânduri și dorințe de la rațiunea Animalică (Voința sa). **Adică, omul poate alege Voința care i-a plăcut sau care l-a tentat, și să-i aplice acesteia puterea propriei atenții, care dă naștere la acțiune.** Acesta este exact **momentul cheie al Alegerii umane.**

Anastasia: Da, persoana alege doar dacă să accepte sau nu o stare sau alta, emoție sau gând. Mulți cititori înțeleg deja asta în termeni practici, urmărindu-și gândurile în timpul zilei. Uite, de exemplu, este o situație tipică, pe care oamenii o descriu în scrisorile lor: „Am observat de atâtea ori că totul pare a fi bine, și, deodată, apare un gând sau o emoție negativă, iar starea se transformă într-una de descurajare, pentru niciun motiv evident. Apare apatia față de toate, ca și un sentiment de tensiune interioară, anxietate și frică. Dar nu am vrut asta, se întâmplă ca de la sine, cumva fără dorința mea. Cel mai interesant este că, dacă începi pur și simplu să ignori gândurile și emoțiile negative care au izbucnit pe neașteptate, și te concentrezi intenționat pe ceva bun, de exemplu, pe gânduri bune sau pe o faptă bună, atunci, cu timpul, această negativitate se retrage, ca și cum starea respectivă nu ar fi existat vreodată. Și dacă cedezi stării proaste, începi să-ți fie milă de tine și așa mai departe, altfel

spus, dacă dai atenție emoțiilor negative, atunci această stare nu face decât să se înrăutățească și începe să trăiască în tine, sau mai degrabă, să-ți otrăvească viața ca un parazit. După aceea, este destul de dificil să te așezi în meditație, pur și simplu te forțezi. Însă, când deja faci o practică spirituală, aici, deja treci la o stare de libertate interioară natală, la un sentiment de imensă Recunoștință și Dragoste pentru tot ceea ce există, la puritatea sentimentelor...”.

Rigden: Desigur, în această comutare, ignorarea gândurilor de la natura Animalică, alegerea și afirmarea dominației naturii Spirituale se conține esența lucrului cu sine. Rațiunea Animalică îi forțează pe oameni să se opună naturii lor spirituale, să creadă doar în dominația materiei, în trupul lor material „indivizibil”, „nepieritor”. Când persoana cade în depresie, se complăce în autoînvinovățire sau, dimpotrivă, este absorbit de vise despre dorințe materiale, urmărind faimă pământească, bogăție, și așa mai departe – toate acestea indică faptul că, la momentul respectiv, fără să observe, persoana este subordonată Voinței rațiunii Animalice, și este ușor controlată de către sistem.

Anastasia: Omul, de fapt, poate urmări momentele manifestării rațiunii Animalice prin prezența ideilor excitante și a dorințelor materiale de la natura Animalică.

Rigden: Da, dar cu condiția ca persoana să urmărească manifestările unor astfel de gânduri și dorințe în propriul sine, și să nu participe în acest proces și să nu îl consolideze. Controlul vieții omenești de către rațiunea Animalică este atât de des întâlnit, încât,

practic, omul nu observă asta, calificând manifestările acesteia ca fiind gânduri, dorințe, obiceiuri și caracter proprii, și așa mai departe. Dar o subordonare evidentă față de Voința rațiunii Animalice poate fi urmărită în acțiunile, așa numite de către psihologi, mulțimi expresive, și chiar mai mult, în acțiunile mulțimii în acțiune, dacă momentul cheie în activarea acesteia este dominația naturii Animalice. Aceasta este exact dominația rațiunii Animalice și manifestarea acesteia prin rațiunea colectivă, într-o mulțime „înfuriată”.

În general, trebuie înțeles faptul că toți indivizii „cu caracter” își pierd „individualitatea” foarte rapid în mulțime. Aceștia devin maleabili în creuzetul comun al rațiunii colective. Într-un astfel de mediu, toți devin infectați rapid cu excitația generală, impulsivitatea și reactivitatea negândită, reciprocă. Practic, oamenii dintr-o mulțime își pierd individualitatea și devin o masă. Un individ își pierde conștientizarea de sine, și, în el, se trezesc izbucniri și emoții, tipice *pentru Voința comună a mulțimii*. Mai mult, aceste impulsuri și emoții nu mai sunt supuse restricțiilor și controlului cotidian obișnuit pe care o persoană îl exercită de obicei asupra lor. Adică, rațiunea colectivă (subordonată rațiunii Animalice) este inerentă în societatea umană, având în vedere faptul că oamenii sunt, de asemenea, parte a lumii materiale.

Există o diferență substanțială între momentul în care persoana este în mulțime și este subordonată Voinței rațiunii Animalice, și atunci când persoana se află într-un grup de oameni, dar fiecare își păstrează adevărata individualitate. În primul caz, are loc o dominație totală a naturii Animalice în conștient, acesta

este îngustat, și sunt active în el doar dorințele și stimulentele materiale, instinctele animalice, în vreme ce natura Spirituală este blocată. Într-o mulțime, individul este anulat ca Personalitate; există doar organismul mulțimii cu rațiunea Animalică unică. Dar când natura Spirituală domină în om și el este într-un grup de oameni cu care este într-un gând, care, de exemplu, fac bine, fac o muncă creatoare împreună, atunci omul își păstrează adevărata individualitate, prin aceasta înțelegându-se conexiunea Personalității cu Sufletul (Dumnezeu). El îi poate simți pe alți oameni, cum s-ar spune, poate fi pe aceeași frecvență cu ei, se poate bucura de succesele lor, iar conștiința sa va fi extinsă, și omul va menține o conexiune individuală constantă cu Sufletul, prin atenția sa și prin cele mai profunde sentimente. Un proces similar se desfășoară și în timpul meditațiilor colective, când oamenii fac o practică spirituală împreună, dar fiecare are o conexiune personală cu natura sa Spirituală.

Anastasia: Când, în societate, Cunoștințele primordiale de bază despre natura Spirituală sunt pierdute, iar ecurile care au rămas sunt prelucrate minuțios de către religii, omului îi este greu să înțeleagă ce este dominația Voinței naturii Spirituale în societate și în fiecare persoană. Astăzi, asta sună ca o legendă „despre raiul pe pământ”. Iar în ceea ce privește dominația Voinței rațiunii Animalice în mulțime, exemplele abundă, deși oamenii, în cea mai mare parte, nu înțeleg esența sursei invizibile a impactului și motivul pentru care acest fenomen este inerent în societatea umană. Știința modernă are deja multe cercetări în psihologie socială, în studiul problemelor comportamentului mulțimii. Dacă te familiarizezi cu aceste aspecte, poți

să înțelegi faptul că toate caracteristicile naturii Animalice sunt destul de tipice pentru aceeași mulțime agresivă în acțiune.

De exemplu, *o mulțime agresivă* este condusă de către emoții comune ca mânia, furia și ura oarbă. Această Voință, străină de natura spirituală a omului, direcționează acțiunile oamenilor din mulțime spre distrugere și uciderea propriilor semeni. *O mulțime panicată* este covârșită de emoția comună a fricii. Oamenii expuși influenței acesteia, fugind, ca orice turmă de animale, în panică, pot să-i calce în picioare pe semenii lor. Oamenii își pierd umanitatea în momentul respectiv și devin ființe cu o dominație a instinctelor animalice, cum s-ar spune, „își pierd capul” din cauza fricii și a dorinței de a se salva doar pe sine. Emoțiile dominante ale așa-numitei *mulțimi rapace* sunt calități ale rațiunii Animalice, ca lăcomia și dorința de a poseda mai multă bogăție materială. Sau, de exemplu, *mulțimea rebelă*, un atribut constant al revoluțiilor și al loviturilor de stat. Este un conductor tipic al Voinței rațiunii Animalice, dacă luăm în considerare ce acțiuni comite mulțimea în „nebulia” sa: nimicirea oamenilor, pogromuri, incendieri, dorința de a pune mâna pe arme, tendința spre arbitrar, revoltă, ferocitate, și așa mai departe.

Rigden: Absolut corect. La bază se află emoția, un conductor al Voinței naturii Animalice, și, de asemenea, toate aceleași legi ale influenței și ale luptei, pentru dominarea unei materii asupra alteia. Deși umanitatea, în cea mai mare parte, nici măcar nu are o idee generală despre impactul rațiunii Animalice asupra sa, subiectul manifestărilor sale izolate, cum

ar fi diverse feluri de comportament de turmă, este studiat cu grijă, în mod special de către serviciile secrete ale diferitelor țări. Mai mult decât atât, sunt dezvoltate și utilizate tehnologii, care exploatează aceste acte inconștiente ale oamenilor din mulțimi, pentru atingerea anumitor obiective politice sau religioase.

De exemplu, se știe de mult timp faptul că cel mai trivial accident pe stradă (să luăm, de exemplu, un accident rutier) adună o mulțime spontană, sub forma trecătorilor curioși. Această mulțime se contaminează cu emoții similare privind întâmplarea, adică, are loc așa numita de către psihologi „reacție circulară” (contagiunea emoțională crescândă în mulțime). Începe, ca de obicei, cu o discuție despre cine a văzut ce, cine și cum conducea, cum vira șoferul și care dintre șoferi este vinovat. Dar o astfel de agravare a patimilor emoționale se poate sfârși foarte bine într-o transformare rapidă a mulțimii dintr-una *ocasională* (întâmplătoare, din latinescul „occasio”, însemnând „întâmplare”) în una *expresivă*, cu subiectul schimbându-se din discutarea accidentului rutier în căutarea vinovatului pentru calitatea teribilă a drumurilor, viața proastă și lipsa de ordine în societate. Dacă astfel de emoții sunt încinse, nu este departe transformarea mulțimii într-una *în acțiune*.

Poate, pentru a înțelege mai bine cum exact s-a întâmplat asta, voi descrie o schemă clasică a modului în care serviciile secrete folosesc tehnologii de schimbare a puterii bazate pe efecte similare de contagiune a mulțimii. În plus, aceste metode sunt practicate, atât de către statele competitori, cât și de către serviciile proprii țării în diferite state. De exemplu, în

aproximativ același timp, în diferite părți ale capitalei, „dintr-odată”, au loc accidente rutiere. Firesc, apar mulțimi aleatorii de „gură-cască”, printre care se găsesc specialiști, care, prin discursurile lor, pot transforma o mulțime ocazională (întâmplătoare) într-una în acțiune, și o pot direcționa spre revolte și agitație, în scopul răsturnării unui regim în favoarea altuia. De asemenea, o infectare similară a mulțimii, doar că prin alte mijloace și alte scheme diverse, care cauzează manifestarea rațiunii Animalice în mase, poate fi urmărită într-o serie de revoluții de culoare pregătite și realizate în mod artificial în diferite țări ale lumii.

Anastasia: Trist este faptul că majoritatea oamenilor nu este conștientă de asta și, drept rezultat, astfel de tehnologii încă funcționează în mulțime. Dacă omul ar ști despre aceste lucruri, nu ar fi doar un alt pion în mâinile cuiva, nu ar ceda în mod conștient Voinței care este străină de natura sa Spirituală și nu ar fi conductorul activ al acesteia, împovărându-și Personalitatea cu greutatea dominantelor materiale. Poate că asta se întâmplă și din cauza obiceiului omenesc de a trăi acordând prioritate, în viața de zi cu zi, gândurilor și emoțiilor de la natura Animalică. În plus, omul are tendința de a copia comportamentul altora. Și astăzi, mulți oameni nu se preocupă de puritatea gândurilor lor.

Poate de aceea, „dispoziția animalică” din societate este transmisă mai des și mai repede decât orice e bun, spiritual și pozitiv. Și se răspândește în rândul populației ca focul de-a lungul fitilului unui detonator. Mulți oameni întâlnesc astfel de fenomene, dar, din păcate, nu sunt întotdeauna conștienți de ele. De

exemplu, își întâlnesc prietenii sau rudele, care, de regulă, încep să povestească despre persoanele pe care le-au întâlnit azi sau recent, cu cine au vorbit și cine i-a impresionat puternic prin acțiunile sau cuvintele lor negative. Și interesant este că persoana nu doar redă pur și simplu cuvintele „celui care i-a tulburat liniștea”, ci încearcă să copieze mânia acestuia întocmai, sublinierea de către acesta a anumitor cuvinte, îi arată gesturile. Cu alte cuvinte, transmițând această informație, omul este stăpânit de aceleași emoții și de puterea venită de la rațiunea Animalică. În plus, fără să înțeleagă și să realizeze, el, ca și conductor, încearcă să le paseze mai departe, impunând cu forța negativitate asupra cunoscuților, prietenilor, colegilor de serviciu, celor de acasă. În general, luând în considerare cât de frecvent este acest fenomen în societatea globală și de câte ori pe zi oameni diferiți fac asta raportat la umanitate, rezultă o situație destul de tristă.

Rigden: Oamenii trebuie doar să înțeleagă cauza acestor situații, să ignore Voința rațiunii Animalice și să nu fie unul dintre conductorii acesteia. Altfel, dacă persoana acordă multă atenție personală momentului respectiv, de exemplu, conversației care a prins-o, atunci va fi infectată cu asta și va deveni doar un alt conductor al rațiunii Animalice. Ca rezultat al acestei contaminări, persoana va fi nerăbdătoare să spună această „veste” altor cunoscuți ai săi, deseori cu o capcană din partea naturii Animalice (ca pretext de a discuta sau de a vorbi de rău pe cineva, de a râde de cineva) și, neapărat, copiind emoții în același mod. Natura Animalică este puternică în oameni, când aceștia nu știu despre ea și nu urmăresc manifestările ei în propriul sine.

Anastasia: Este, de asemenea, interesant faptul că veștile despre ceva bun, pozitiv, și, în mod special, despre ceva semnificativ în sens spiritual, nu se răspândesc la fel de repede ca veștile emoționale din partea naturii Animalice. Și este tipic că cel care transmite vestea bună încearcă să o spună cu vocea sa, ca și cum ar reproduce o anumită înțelepciune din această veste, ca și cum ar fi personal de la sine.

Rigden: Din păcate, oamenii moderni rar se întâmplă să slujească drept conductorii ai lumii Spirituale. Astfel, ei văd evenimente la televizor, dar nu le pot vedea fără televizor, ascultă cuvintele unei persoane, dar nu o pot înțelege fără cuvinte, pot citi cărți în diferite limbi, dar nu pot citi cartea vieții lor. Ei aspiră să plutească pe râul propriei lor vieți, merg împotriva curentului, căutând un sens în asta, dar nu înțeleg faptul că sensul existenței este pe malul celălalt. Mulți trăiesc doar după aparența moartă a lucrurilor, slujind orbește rațiunea Animalică. Dar trebuie să trăiești după acel ceva ce dă naștere creației, trebuie să trăiești prin creația spirituală și să slujești lumea Spirituală. Doar atunci, omul va vedea evenimente, va înțelege oamenii și va fi capabil să-și ajusteze viața din perspectiva Observatorului din partea naturii Spirituale.

Anastasia: Aș vrea, de asemenea, să ating un subiect sensibil al societății moderne – adicția unor oameni față de alcool și droguri. La un moment dat, spuneați cum subordonează rațiunea Animalică Personalitatea controlului Voinței sale prin aceste otrăvuri, cum dependența de acestea se dezvoltă fără ca aceasta să observe, și ce anume pierde omul când cade sub această influență, străină de natura sa spirituală.

Rigden: Da, este un subiect special. Una din modalitățile prin care rațiunea Animalică subjugă complet omul este să provoace în el dorința de a consuma alcool sau droguri. **Când omul începe să consume alcool sau droguri, rațiunea Animalică începe să-l domine complet, să-l înrobească și să blocheze orice manifestare posibilă a puterii din partea naturii Spirituale.** La nivelul neurofiziologiei, se produce un dezechilibru, și mulți dintre neuronii creierului se blochează. Persoana începe să perceapă informația prost. În schimb, în ea, domină natura Animalică, și i se pare că este „un erou” și că totul în lume îi este permis. O astfel de bulă de săpun (iluzie), apare, în principiu, nu din cauza faptului că o persoană este așa în realitate, ci pur și simplu pentru că există un eșec în sistemul de lucru al creierului, starea de conștient a Personalității trece într-un alt mod, în care există o subordonare completă față de natura Animalică. Pentru natura Spirituală în om, acesta este un colaps: este ca, vorbind la figurat, punerea Sufletului într-un mediu toxic mortal. Puterea acestuia și așa este blocată parțial de către „filtrele de lumină” – subpersonalitățile, iar o astfel de dominație totală a naturii Animalice într-o nouă Personalitate, pur și simplu, o privează de ultima șansă și de speranță. **Alcoolul și drogurile transformă omul într-un sclav obedient al rațiunii Animalice și, chiar și în doze mici, ucid în el lăstarul spiritual.**

În timp, se dezvoltă în om o dependență de alcool sau droguri, pe care acesta o neagă cu tărie. În același timp, omul persistă în consumarea acestei otrăvi, citând orice motive (tradiții, sărbători, înmormântări, stres personal, și așa mai departe). Ca rezultat, acesta

nu observă cum se pierd fundațiile sale spirituale, cum escaladează această dependență până la degradarea naturii sale umane la nivelul instinctelor animale și cum degradează Personalitatea. Am menționat deja că oamenii, în starea de intoxicație alcoolică, sunt inadecvați în a percepe informația. În cele mai multe cazuri, tot ceea ce domină în ei la momentul intoxicației alcoolice (otrăvire practic) sunt gândurile cu voce tare de la natura Animalică despre prețiosul lor sine, despre obiectele mândriei lor, despre dorințele lor egoiste neîmplinite și despre ambițiile excesive nerealizate. Este cu adevărat o tragedie și, în primul rând, pentru Personalitate.

Cât despre oamenii care sunt serios angajați în dezvoltarea lor spirituală, corpul lor pur și simplu nu poate tolera aceste otrăvuri (alcool și droguri). De ce? Deoarece, consumând aceste substanțe toxice, se întrerupe conexiunea subtilă cu lumea cealaltă, cea spirituală; folosind limbajul modern, abilitățile extrasenzoriale se pierd. Fiind sub influența alcoolului sau a drogurilor, omul este incapabil să citească informația care vine din lumea invizibilă; puterile sale supranaturale, pur și simplu, se estompează. Tot ceea ce percepe într-o astfel de stare este o manifestare a Voinței rațiunii Animalice, pe care persoana o consideră a fi gândurile și dorințele sale.

Acest lucru era cunoscut în vremurile străvechi. Este și acum foarte bine știut. De exemplu, în Uniunea Sovietică, exista un sistem puternic de servicii secrete, care includea, printre altele, departamente implicate în studiul fenomenelor paranormale și al dezvoltării de abilități psihice printre unii dintre angajații săi,

de exemplu, sliperi. Deci, chiar și kefirul ca produs a fost exclus din dieta lor, ca să nu mai menționăm o interdicție strictă pe alcool și droguri. Fumatul era, în principiu, permis: deși nicotina și gudronul intoxica organismul, acestea nu blochează neuronii oglindă și, pe cale de consecință, permit lucrul nestânjenit cu lumea invizibilă și citirea informațiilor necesare.

Deci, persoana care consumă chiar și cantități mici de alcool, nu contează pentru cât timp, degradează spiritual ca Personalitate. **Dacă apare dorința de a consuma alcool sau droguri – acestea sunt primele simptome ale faptului că ești sub controlul naturii tale Animalice.** Asta înseamnă că trebuie să iei măsuri pentru a comuta dominanta conștiinței, să pui mai mult accent pe unele aspecte pozitive, să faci sport, sau muncă fizică. Ar trebui menționat faptul că, dacă persoana încetează complet să bea sau să folosească droguri, atunci corpul își revine în cele din urmă, și persoana obține oportunitatea pentru dezvoltarea spirituală a propriei Personalități.

Inteligența materiei este foarte activă. Ale sale sunt manifestările, atunci când oamenilor „necredincioși” cu gândire materialistă li se impun gândurile de a obține cu ajutorul alcoolului sau al drogurilor un fel de „libertate nemărginită”. Ale sale sunt manifestările, în care sunt impuse asupra „credincioșilor” gânduri despre obținerea, chipurile, a „unei abilități” de vreo cunoaștere sacră sau despre perceperea unor „înălțimi spirituale”, prin intermediul alcoolului sau al drogurilor. Toate aceste gânduri sunt o iluzie a naturii Animalice care, într-un fel sau altul, împinge oamenii spre dependență continuă față de Voința rațiunii Animalice

și care creează gânduri-forme atractive, asociate cu luarea unei alte doze de otravă.

Anastasia: Mulți oameni pur și simplu nu văd faptele evidente și nu se opresc să se gândească de ce li se întâmplă asta lor și prietenilor lor și de ce această problemă încă există în societate. Nu își pun întrebările: Cum apare și se formează o dependență de alcool persistentă? Cine a introdus-o în mod artificial în societate și cine susține în mod activ o astfel de „tradiție” fatală pentru natura Spirituală? Până la urmă, persoana nu se distruge numai pe sine și propria Personalitate, dar creează probleme și în societatea din jurul său.

Acest lucru este o reală nenorocire, în mod special atunci când persoana este responsabilă pentru familia și pentru copiii săi. Până la urmă, nu este vorba despre cât de multe bunuri materiale a fost capabilă aceasta să lase copiilor săi. Ideea este cât de multe valori spirituale a fost capabil omul să le dăruiască acestora *prin exemplul propriei sale vieți*. Fiindcă copiii nu sunt proprietate personală și nici o „cârpă”, pe care omul intenționează să se sprijine la vârstă înaintată. Sunt în primul rând Personalități noi, ale căror conștient este o coală albă. Ele au venit în această lume, exact ca oricine altcineva, pentru a-și câștiga șansa de eliberare spirituală. De fapt, de la o vârstă tânără, aceste Personalități noi observă și adoptă experiența de viață a generațiilor anterioare, de la oamenii care constituie o autoritate pentru ei, în principal de la părinți, care, în multe feluri, slujesc ca exemplu pentru ei. Dacă o familie, de exemplu, are „tradiții” legate de consumul de alcool, atunci ceea ce se impune,

demonstrabil, asupra copiilor, din copilărie, este experiență negativă și modele de dependențe față de natura Animalică, pe care adulții le manifestă atunci când beau, de exemplu, la petreceri acasă. Oamenii consideră acest lucru ca fiind inofensiv, deoarece nu-i înțeleg esența și consecințele pe termen lung.

Rigden: Aceștia nu înțeleg nenorocirea pe care o inițiază făcând asta, condamnând la suferință Sufletul, nu numai al copiilor lor, dar și pe cel al descendenților lor. Însă, situația poate fi rectificată, dacă oamenii încep să lucreze în primul rând asupra lor înșiși, dacă schimbă în bine, în mod activ, societatea însăși, cea în care trăiesc. Cu privire la societate, aici, trebuie să mergem la rădăcină, cine popularizează alcoolul și drogurile în rândul oamenilor și de ce se mai face acest lucru? Această informație poate fi găsită destul de ușor chiar și astăzi. Primii care au introdus drogurile și alcoolul în consumul de masă au fost preoții și politicienii, aceștia văzând beneficii personale evidente în asta. Și de ce? Pentru că, așa cum am spus mai devreme, componenta spirituală a Personalității este blocată cu ajutorul drogurilor și al alcoolului, și persoana poate atunci fi ușor influențată de Voința străină. Devine mai ușor pentru conductorii rațiunii Animalice să o controleze și să-i manipuleze conștientul ca parte a mulțimii („biomasă”).

Este suficient să ne uităm la realitățile de astăzi. De ce, de fapt, toate aceste lucruri sunt încurajate discret, în ciuda luptei vizibile împotriva acestor fenomene în toată lumea? Este aceeași propagandă ca și în vremurile străvechi, doar că la o scară mai mare, de distribuire a alcoolului și a drogurilor, nu numai prin

produsele înseși și prin reclama lor, dar și prin formarea de stereotipuri, prin introducerea lor în cultura de masă a societății. De exemplu, prin expunerea masivă în mass-media, ca și prin proiectele culturale și filmele de lung metraj. Până la urmă, cea mai ușoară cale de a coda o persoană cu tipare comportamentale, de a o subordona sistemului este prin imaginile idolilor și ale „obiceiurilor” acestora, pentru că orice individ, așa cum am mai spus, este înclinat să imite. În general, nu este totul atât de simplu cum pare la prima vedere.

Anastasia: Țasta, din păcate, este adevărul de astăzi.

Rigden: Dar iarăși, cine îi împiedică pe oameni să facă ordine în societate? Cine împiedică Personalitatea să-și disciplineze gândurile? Totul este în mâinile oamenilor înșiși. Trebuie doar să fii un exemplu bun pentru ceilalți și, cel puțin, să creezi un mediu favorabil în jurul tău în această privință, să nu încurajezi oamenii să consume alcool și droguri și să nu crezi condiții de răspândire a acestei adicții animalice printre oameni. Să faci tot posibilul să promovezi cunoștințele spirituale în cultura de masă, ca și valorile culturale și morale, precum și exemple de imagine a Omului adevărat.

Anastasia: Sper că oamenii vor fi pătrunși de această cunoaștere. Și, dacă e posibil, vă rog să ne mai precizați câteva aspecte referitoare la rațiunea Animalică. Ați spus că aceasta acționează în principal prin intermediul minților colective și individuale, adică prin subdiviziunile sale. Ați putea explica mai pe larg manifestările sale, pornind de la exemplul societății umane?

Rigden: Aceste procese pot fi urmărite, atât în micro, cât și în macrocosmos. Oamenii, datorită dualității naturii lor, pot nu numai să abordeze în mod conștient studiul acestora, ci și să-și creeze societatea cu adevărat pe o bază spirituală. Până la urmă, dezvoltându-se spiritual, omul are oportunitatea de a fi un Observator din partea naturii Spirituale și, pe cale de consecință, de a înțelege manifestările rațiunii Animalice. El este capabil să urmărească acțiunile acesteia și să-și corecteze dezvoltarea, fără să-i permită acestei Voințe, străină de natura sa spirituală, să intervină în viața sa. La fel și cu societatea. De exemplu, acum sunt multe lucrări științifice privind studierea și monitorizarea naturii dispoziției maselor de oameni. Doar că, în cea mai mare parte, acestea sunt reduse la rezultatele controlului politic și preoțesc asupra maselor. Dar nu asta e ideea. Chiar și în aceste lucrări, pot fi găsite momente destul de interesante.

Dispoziția este un derivat psihologic. Subiectul stărilor maselor este o anumită masă (un număr de oameni, o mulțime), care este unită datorită acțiunii unui anumit factor. *Emoțiile, sentimentele* și alte manifestări psihologice, care reflectă comportamentul oamenilor, pot sluji ca un astfel de factor. *Zvonurile* care, de regulă, au un *caracter negativ*, slujesc ca impuls pentru formarea unei mase. Acestea creează resentimente ascunse într-o persoană (din cauza activării Entităților posterioară și laterale). Am vorbit deja despre cât de rapid se răspândesc aceste zvonuri și cum oamenii slujesc, de bunăvoie, ca și conductori ai Voinței rațiunii Animalice. Dacă majoritatea oamenilor *crede* în astfel de zvonuri, cu alte cuvinte, își pun *puterea*

atenției în acestea, atunci, în mod corespunzător, ei înșiși devin purtători ai acestei Voințe, contribuind la diseminarea sa mai departe.

De regulă, un lanț de zvonuri este construit pe opoziția dintre „noi” și „ei”. Conștientul oamenilor se îngustează la situația din prezent, neobservând rădăcina, adevăratul motiv care a dat naștere focarului de tensiune. De aceea, oamenii se adună în mulțimi pe stradă, dorind să-și îmbunătățească viețile, dar, ca rezultat, lucrurile se termină în frustrare și înrăutățirea propriilor vieți sau, pur și simplu, cu un măcel sângeros. Istoria cunoaște suficiente exemple, când oamenii care au ieșit în stradă chiar doar pentru a susține pașnic o mișcare, ajungând în mulțime, mai târziu, ei înșiși nu înțelegeau ce anume i-a făcut să fugă cu toți ceilalți și să devasteze infrastructura propriului oraș, în care aveau să trăiască și mâine.

Deci, următoarele aspecte sunt inerente dispoziției de masă: un stimul, reacția la acesta, și disponibilitatea pentru acțiune. O astfel de masă apare în funcție de situație și reacționează la unul și același stimul într-o manieră identică. Masa este unită de o conexiune psihică, aceasta, la rândul ei, fiind creată din *emoții și impulsuri similare*. Această stare mentală specială este uniformă pentru majoritatea oamenilor. În plus, ea conține de obicei o anumită încărcătură distructivă și are o direcție negativă ascunsă. Dacă oamenii ar avea posibilitatea să captureze mișcarea energiei gândurilor-forme în mulțime, ar vedea că aceasta are forma unei *spirale, cu o direcție contrară acelor de ceasornic*. Unele și aceleași cuvinte și emoții sunt reproduse din nou și din nou, intensitatea acestora

crescând datorită unei excitații sporite a conductorilor înșiși, care se excită reciproc și conexiunii (capturii) conștientului noilor oameni, dispuși să asculte oratorii sau să se lămurească în situația creată. Apoi, începe căutarea vinovatului, căruia îi sunt atribuite tot felul de trăsături negative. În final, situația poate evolua într-o revărsare a acestei întregi energii negative a masei asupra oricărui obiect aflat în apropiere sau indicat, sau asupra indivizilor care, în „opinia” mulțimii, au ceva de-a face cu fapтуitorii necazurilor lor, sau sunt vinații în sine. Apropos, dacă sunt absente această stimulare reciprocă și circularea bârfei, stările respective își pierd repede din putere.

Anastasia: Da, este o căutare tradițională a „țapului ispășitor”, căutare tipică pentru dominația naturii Animalice în om. Doar că toate acestea se manifestă aici într-o masă unică, supusă influenței Voinței rațiunii Animalice.

Rigden: Absolut corect. Ar trebuie menționat faptul că rațiunea Animalică își manifestă Voința, nu numai în dispoziția maselor, care poartă o încărcătură distructivă clară, dar și într-o apărare ascunsă a acelor lucruri, pe care ea deja le consideră „proprietatea” sa. Infectarea cu Voința rațiunii Animalice se produce destul de rapid într-o masă, ca răspândirea unui virus. Printre altele, mulțimea, subiect al acestei Voințe și controlată de către ea, respinge fără să gândească tot ceea ce o stânjenește sau i se opune, sau încearcă cumva să spargă acest stereotip superficial. Masa respectivă, ca un tot întreg, își direcționează negativitatea împotriva unui potențial disturbator al acestei Voințe. Este, de asemenea, tipic faptul că toate

aspirațiile mulțimii, aflată sub influența rațiunii Animalice, sunt superficiale și fără temeii. Ele sunt goale de conținut; nu sunt prezente sentimente profunde, și nu există nicio conexiune a individului cu natura sa Spirituală. Ulterior, când omul este lăsat singur cu el însuși, nu-și poate explica de ce s-a comportat într-o astfel de manieră nepotrivită și nefirească, în timp ce se afla în mulțimea înfuriată. Răspunsul este simplu: la momentul prezenței sale în masă, omul a fost doar unul dintre conductorii Voinței rațiunii Animalice.

Anastasia: Da, practic, astfel de manifestări sunt cumva identice, atât în societate, cât și în „atacurile” naturii Animalice asupra individului. De exemplu, în cărțile sfinților părinți, pot fi găsite exemple ale luptei cu propriile „patimi”. Printre altele, există și o mențiune a faptului că, atunci când o persoană se află în stare spirituală, atunci, folosind limbajul nostru, natura Animalică începe să o testeze în fel și chip, nu numai cu gânduri tentante, dar chiar și cu deteriorarea sănătății, agresivitate din partea oamenilor din jurul său, și așa mai departe. Cu alte cuvinte, cu manifestările sale prin intermediul materiei vizibile și invizibile.

Exemple similare pot fi găsite nu numai în literatură, dar pot fi urmărite și în viața reală, de exemplu, cât de diferit reacționează oamenii la Cunoștințele care datorită dumneavoastră au fost date și consemnate în cărți. Sunt oameni care, după ce le citesc, încep să se trezească spiritual, să-și extindă universul cunoștințelor și încearcă să-și disciplineze gândurile. Aceștia de abia au început să-și urmărească natura Animalică în ei înșiși, fără a dezvălui lumii exterioare

interesul lor în lucrul spiritual cu sinele. Și, de fapt, mulți dintre ei au observat că, imediat ce au început să abordeze acest lucru cu sinele în mod responsabil, au fost atacați agresiv de către natura Animalică. În plus, atât din cercurile lor (cunoștințe, rude și prieteni, care, ei înșiși, sunt mai frecvent subiecte ale activării naturii Animalice în ei), cât și din „propriul conștient”. Natura Animalică a exercitat o rezistență disperată, ca răspuns la un atac împotriva puterii sale în conștientul uman și asupra „sanctității” tiparelor de gândire adânc înrădăcinate. În plus, unii oameni, care erau în mod special perseverenți în lucrul spiritual, primeau pe neașteptate apeluri agresive fără sens de la rude îndepărtate, foști prieteni, inclusiv cei de care nu auziseră de mult timp. Dar cel mai adesea, în mod special în primele stadii ale lucrului cu sinele, de nicăieri, apare un atac agresiv din mediul de la muncă, de acasă și din nou, de la acei oameni care erau mai susceptibili influenței naturii lor Animalice decât alții. Aceștia, evident, nici măcar nu au bănuțit că, la momentul respectiv, erau doar conductori ai atacurilor rațiunii Animalice.

Rigden: Este firesc. Rațiunea Animalică va face tot posibilul pentru a întoarce o persoană trezită spiritual la vechiul traseu al dominației obișnuite a naturii Animalice, pentru a-și reface fosta putere asupra unei „roțițe”, care se desprinde de sistemul său material. Sarcina sa este să trezească teama animalică în om și să-l facă să creadă în supremația materiei, în forțele și legile acesteia, în așa fel încât omul să cedeze spiritual vorbind. Dar, de fapt, alegerea rămâne întotdeauna a Personalității. Datorită procesului de dezvoltare spirituală, omul nu se cunoaște numai pe sine însuși, dar

cunoaște și partea invizibilă a lumii înconjurătoare. Începe să distingă realitatea de iluzia pe care, anterior, a considerat-o realitate. Omul, simțindu-și natura spirituală adevărată, începe să-și piardă fricile impuse de către natura Animalică. *Începe să-și simtă Sufletul și lumea acestuia și să înțeleagă faptul că, atunci când el însuși este un Conducător al Voinței naturii Spirituale, atunci, pentru sine, nu există obstacole în lumea materială.* Deci, când omul sălășluiește într-o astfel de stare clară, extinsă, a conștientului, tot ceea ce-i rămâne rațiunii Animalice, pentru a-și recăpăta puterea de dinaintea Personalității, este „să vegheze” până la momentul când Personalitatea își slăbește controlul spiritual, cedează emoțiilor sau tentațiilor, prin orice gânduri și dorințe de la natura Animalică. Acest lucru trebuie pur și simplu înțeles și să nu ne lăsăm păcăliți de trucurile acesteia. Dar principalul lucru în tot acest proces al activității rațiunii Animalice din timpul trezirii spirituale a omului este faptul că, omul însuși, aflându-se în poziția Observatorului din partea naturii Spirituale, câștigă experiență practică și înțelegere a acestor lucruri, în fața cărora rațiunea Animalică este neputincioasă.

Singurul lucru la care rațiunea Animalică nu poate rezista este puterea spirituală. Adică, atunci când omul deja alege în mod conștient calea spirituală și trăiește prin lumea sa spirituală lăuntrică, prin interconectarea sa profundă și sensibilă prin intermediul Sufletului său cu lumea lui Dumnezeu, atunci când știe nu numai să îmblânzească natura Animalică, dar și să o controleze pe aceasta și multiplele ei manifestări în diversele emoții și dorințe. Desigur,

această experiență de „luptă”, într-un fel, este câștigată datorită atacurilor din partea rațiunii Animalice, pe care omul trezit spiritual le atrage asupra propriei persoane. Conștientul devine un câmp de luptă. Dar rezultatul victoriei merită, deoarece omul trezește în sine puteri spirituale, se întărește în ele, mai adânc înțelege realitatea și sensul existenței sale și începe să tindă spre Dumnezeu în mod conștient, în lumea Spirituală, adică în Eternitate.

Puterea spirituală dată omului este imensă. Dacă majoritatea oamenilor din societatea modernă ar putea să realizeze acest Adevăr simplu, să înțeleagă toată fragilitatea și temporalitatea materiei care îi înconjoară, și ar începe să se trezească spiritual, atunci acest lucru ar afecta întreaga societate umană în general, și monada s-ar întoarce. Acesta va fi momentul când va veni mileniul de aur, la care oamenii au visat din cele mai vechi timpuri.

Anastasia: Totul începe cu primul pas în direcția spirituală a individului, ca unitate a structurii acestei societăți. De aceea, este important pentru fiecare să-și cunoască adevărata natură, acel ceva în fața căruia rațiunea Animalică este neputincioasă, să știe cum să urmărească manifestările acesteia în propriul sine și cum să prevină dominația și violența acesteia împotriva propriei Personalități.

Rigden: Absolut, iar acest lucru este mult mai simplu decât cred oamenii care sunt în starea de inacțiune spirituală. *Pur și simplu, omul nu trebuie să permită Voinței rațiunii Animalice să devină realitatea sa.*

Dar să ne întoarcem la conversația noastră despre sacrificiile materiale. Cunoștințele despre existența rațiunii colective și individuale erau, de asemenea, prezente în societatea de la vremea respectivă, ca o parte integrală a cunoștințelor spirituale. Înțelegerea propriei naturi duale ajută omul să facă o alegere conștientizată, căreia dintre naturi (Spirituală sau Animalică) să-și dedice viața trecătoare și cărei voințe să-i slujească. Apropo, pe baza Cunoștințelor primordiale despre rațiunile colective și individuale, mai târziu, au început să se dezvolte credințele arhaice: totemismul, animismul, fetișismul, animatismul și șamanismul. Să luăm ca exemplu totemismul. Inițial, un totem desemna un *anumit semn*, prin care persoana, posedând Cunoștințele spirituale, putea influența elementele naturale, procesele, lumea animală, cu alte cuvinte, materia. Și mult mai târziu, din cauza tentației oamenilor cu practici magice, a dominanței în creștere a naturii Animalice în comunități și a dorinței de a dobândi abundență și bunăstare materială, oamenii au transformat toate acestea într-un cult totemic, într-un întreg set de credințe în „înfrățirea” supranaturală dintre triburi și anumite toteme (animale, plante, fenomene naturale și obiecte neînsuflețite). Și din nou, pe ce se pune accentul? Pe solicitarea oamenilor către rațiunea Animalică de „a le da din puterea sa”, adică, puterea supranaturală de a obține unele bunuri pământești sau de a le oferi putere asupra altora, și așa mai departe. Așa cum se știe, ceea ce se aseamănă se atrage.

Magia, animismul (credința în spirite și ființe din alte lumi) și fetișismul (venerarea obiectelor neînsuflețite – fetișuri care sunt înzestrate, potrivit credinței

oamenilor, cu puteri supranaturale) au apărut în același mod. Așa au apărut animatismul (cultul venerării puterii impersonale, supranaturale care, în opinia oamenilor, determină procesele vitale din natură, de exemplu, succesul la vânătoare, în război, o recoltă mai bună, și așa mai departe); șamanismul (bazat pe cultul spiritelor, credința în comunicarea supranaturală a slujitorului cultului – șamanul – cu spiritele). Aceste culte s-au format odinioară pe baza cunoștințelor spirituale, după ce au început substituirile de la natura Animalică, apariția preoției și lupta pentru putere. În cultele respective, Cunoștințele despre legile materiei au început să fie aplicate în favoarea sistemului rațiunii Animalice. Adică, oamenii au început să se închine și să-l imite pe „cel mai puternic”, divinizându-l, i-au creat o aură de inviolabilitate. Iar, în unele cazuri, ei chiar îl mâncau pe „cel mai puternic”, așa cum se credea în unele culte, pentru a semăna cu el și a-i dobândi puterea. În plus, reprezentanții acestor credințe erau caracterizați de o atitudine agresivă împotriva oricărui oameni care gândeau altfel. Atacarea „dușmanilor” (oameni care venerau alte culte) și distrugerea lor erau puternic încurajate. Ei bine, și scopul efectuării a astfel de ritualuri vorbește de la sine: îmbogățire, adică, multiplicarea bogăției materiale, garantarea fertilității pământului și a oamenilor, favorizarea din partea elementelor, care se obțineau prin încheierea unui contract cu „forțele supranaturale” (adesea pe bază de sânge), pecetluit cu sacrificii.

Anastasia: Altfel spus, aceste acțiuni sunt tipice pentru ființa materială (sau masa) influențată de către Voința rațiunii Animalice.

Rigden: Și toate astea funcționau: elementele au stat departe de sate, natura a dat recolte bune, iar oamenii care au cerut, în „rugăciunile” lor, putere și dexteritate în lumea materială, erau înzestrați cu aceste și alte calități dorite. În general, în multe cazuri, oamenii primeau de la materie acele beneficii pe care le cereau, în schimbul „rugăciunii” lor *după credință (alegerea dominantă)* și al sacrificiului material față de locul în care trăiau.

Dar care era prețul real, pe care îl plăteau Personalitățile pentru înzestrarea trupului cu aceste beneficii temporare, pământești, prin Voința rațiunii Animalice?! Chiar și în timpul celui mai inofensiv „ritual sacru”, oamenii cheltuiau pe acesta *puterea propriei credințe*, a celor mai profunde sentimente lăuntrice creatoare, destinate inițial pentru contopirea Personalității cu Sufletul și pentru eliberarea din captivitatea materiei. Altfel, niciun efect nu s-ar fi produs în lumea materială. Astfel de dorințe materiale omenești, împreună cu sporirea confortului și a condițiilor de existență, ca și acumularea de bogăție, au contribuit doar la întărirea naturii Animalice în om, la o mai mare tentație și atracție față de posedarea de „puteri supranaturale”, la diviziuni și vrajbă între oameni și la apariția de instituții de putere politică și preoțească. Deoarece posesiunea individuală a unei puteri sau a alteia a dus la diviziunea în clanuri, la conflicte și vrajbă, care, uneori, au condus oamenii către distrugere fără sens chiar și a propriilor familii, când fiii s-au ridicat împotriva taților, din cauza credinței lor în puterea totemului tribului vecin.

Dar trebuie spus că, în ciuda acestei venerări și a sacrificiului către rațiunea Animalică a materiei,

lăstarii spirituali și-au găsit totuși calea. Adică, au existat și oameni care căutau intuitiv Cunoștințele spirituale primordiale în credința lor, fiind însetați de pace, bunătate și unitate. Până la urmă, în paralel cu cultul, fiecare popor avea, de asemenea, o mitologie bogată despre originea omului și a lumii, care, și ea, era bazată inițial pe grăunțele unic al Cunoștințelor primordiale, cel comun tuturor popoarelor.

Erau, desigur, triburi pașnice, care au folosit Cunoștințele primordiale, în principal pentru dezvoltarea lor spirituală, adică, așa cum s-a intenționat. Acestea trăiau modest, înțelegând natura temporară și trecătoare a vieții lor, și faptul că aceasta este dată pentru transformarea spirituală a omului, pentru „pregătirea pentru *o altă viață*, cea eternă”. Acești oameni obțineau hrana necesară pentru tribul lor prin muncă fizică, fără să-și cheltuiască puterea prețioasă (aceasta fiind cele mai profunde sentimente lăuntrice, bazate pe credință sinceră), destinată dezvoltării spirituale. Cât despre lumea materială, foloseau această putere unică doar în cazuri extrem de rare, de exemplu, când erau amenințați de pericolul real al unui dezastru natural neașteptat, capabil să le distrugă întregul trib.

Aveau, de asemenea, o organizare socială mai bună decât omenirea modernă. Trăiau în grupuri și erau prieteni unii cu alții. Nu aveau lideri, dar existau oameni experimentați, care păstrau cunoștințele spirituale, magice și medicinale și le transmiteau mai departe către acei tineri, care erau cei mai talentați din punct de vedere spiritual. Persoana care era cea mai experimentată în aceste chestiuni era considerată căpetenie, recunoscută de către toți și aleasă doar prin acordul

întregii comunități. Fiecare avea posibilitatea să vină la ea pentru un sfat important. Printre altele, această persoană nu avea privilegii speciale sau putere în grup și trăia la fel ca toți ceilalți.

Apropo, descendenții unora dintre popoare mai trăiesc și acum, și au aceeași organizare socială. Acestea fiind spuse, ei trăiesc în condiții mult mai rele în comparație cu cele ale oamenilor din țări „civilizate”, mai precis, din țări mai confortabile și mai înstărite. Dar asta nu-i împiedică să trăiască omenește în comunitățile lor. Când există dorință, reușești! De exemplu, boșimanii – popoare africane care vorbesc limbile străvechi Khoisan cu consoane de clic. Acele popoare care au păstrat mărturii în picturile rupestre. Apropo, expresia „limbi Khoisan cu consoane de clic” este pur convențională. Cuvântul „Khoisan” este derivat din cuvântul „Khoi”, însemnând „om”, care, la rândul său, era folosit pentru a indica numele personal al poporului african Khoi-Khoisan (care, de asemenea, vorbește o limbă cu consoane de clic), aceasta însemnând „oameni ai oamenilor” sau „oameni adevărați”.

Anastasia: Da, este o comparație interesantă: „oamenii adevărați” care vorbeau într-o limbă cu consoane de clic, care este, evident, un ecou al „limbii păsărești”, pe care ați menționat-o cândva, ca fiind prima proto-limbă a oamenilor. Omul Adevărat era Om chiar și în timpurile străvechi! Cum spune proverbul, oamenii adevărați nu sunt cei care vorbesc frumos, ci cei care trăiesc în mod corect.

Rigden: Absolut. Am menționat recent în conversația noastră poporul Ainu, o populație străveche

a Insulelor Japoneze. Această națiune cu trăsături faciale europene a venit la un moment dat din teritoriile unde este localizată Rusia modernă. Deci, în limba japoneză, „ainu” (transcrierea în română a cuvântului) la propriu, înseamnă, de asemenea, „un om adevărat”. Desigur, nu pot spune că descendenții lor moderni au păstrat toate cunoștințele, mitologia și organizarea socială, cele pe care le aveau strămoșii lor îndepărtați. Dar fii atentă la veșmântul lor național, și vei vedea semne și simboluri familiare care-ți vor spune multe.

Anastasia: Interesant... Să le mai zici credințe arhaice! Vorbind despre semne și simboluri, ați eliminat practic golurile serioase din știință, „petele albe” ale chestiunii genezei credințelor arhaice. Pentru că, oamenii de știință au dezbătut la nesfârșit această chestiune, mai mult de un secol.

Mulți, însă, sunt înclinați să creadă că totul a fost o „neînțelegere a omului sălbatic”, datorată structurii mentale a omului primitiv. Dar ei înțeleg că acest „embriion” cuprinde practic toate elementele principale ale religiilor mondiale viitoare (care au influențat mase de oameni dintr-un motiv de neînțeles pentru ei), inclusiv în termeni de sacrificiu.

Rigden (zâmbind): „O neînțelegere a omului sălbatic”?! Omul modern nu este în niciun fel diferit de „omul primitiv”: nici prin structura creierului, nici prin gândirea sa cu dorințe multiple din partea naturii Animalice și nici prin impulsuri din partea naturii Spirituale. Așa cum a fost, așa a și rămas până în prezent, în pragul Alegerii.

Anastasia: Aveți dreptate, propria mândrie a omului îl împiedică să înțeleagă Adevărul. În fiecare epocă, pot fi găsiți „pundiții” care laudau până la cer realizările contemporanilor lor, criticând nivelul de dezvoltare al generațiilor anterioare. Deși, în secolul următor, aceste declarații puternice erau deja condamnate de către proprii descendenți. Foarte puțini acordau atenție în mod imparțial faptelor interesante privind dezvoltarea spirituală a omului din trecutul îndepărtat.

Iar cu privire la organizarea socială a triburilor pașnice, pe care ați menționat-o, oamenii moderni, într-adevăr, au multe de învățat aici. Este de notat în mod special faptul că toată lumea trăia în prietenie, iar persoana cea mai experimentată ajuta oamenii în mod dezinteresat și activ, trăind potrivit ideologiei Binelui, fără să aibă vreun privilegiu sau putere în comunitate. Per ansamblu, acesta trăia ca restul poporului său. Este un exemplu bun pentru acei oameni care, astăzi, se consideră lideri și preoți, adică politicieni și clerici. Cred că oricărui popor rezonabil i-ar plăcea să aibă o astfel de organizare socială. Iată o comparație interesantă: dacă în trecut, o persoană experimentată, trăind ca oricine altcineva, ajuta practic comunitatea, prin cunoștințele sale, lucrând cu oamenii individual, atunci, în lumea modernă, preoții și politicienii, nu numai că există separat de oameni, dar încearcă și să-și întărească puterea prin intermediul stărilor maselor, prin diverse promisiuni. Deși, în fapt, dacă urmărim exemplele istorice, chiar și de acum o mie de ani, nimeni nu a respectat vreodată aceste promisiuni. Pentru preoți și politicieni, acesta este doar un joc străvechi de-a promisiunile, bazat *pe credința* oamenilor.

Rigden: Este pur și simplu necesar să înțelegem de ce se întâmplă în acest mod și de ce societatea însăși susține acest proces, călcând pe aceeași greblă de fiecare dată. Toate acestea sunt previzibile, atunci când societatea este dominată de gândirea consumeristă. Ce sunt promisiunile politicianilor și ale preoților? Pentru cei aflați la putere, este doar o metodă de manipulare a stării emoționale a maselor, adică, a stării publice. Acesta este un joc cu dorințele și aspirațiile, subliniez, ale maselor, ale căror modele de gândire sunt formate cu ajutorul mass-mediei deținute de cei aflați la putere. Pentru mase, promisiunile și asigurările politicianilor sunt o expresie a formatului consumerist, care nu are nimic de-a face, nu numai cu adevărata spiritualitate, dar nici cu îndeplinirea a ce a fost promis. Lucrurile promise maselor, că „se vor da și că se vor asigura gratis” sunt ceea ce oamenii deja consideră, în propriile gânduri, ca fiind proprietatea lor și aceștia trăiesc prin această iluzie a speranței. Singura chestiune aici este cea a câștigului personal, acesta afectându-le interesele materiale. Cunoscând această dorință consumeristă a oamenilor, preoții și politicienii pur și simplu manipulează starea emoțională a maselor.

De exemplu, în vreme ce oamenii trăiesc cu speranța că preoții și politicienii își vor ține promisiunile, aceștia din urmă își văd de treaba lor fără nicio grijă. Imediat ce nemulțumirea începe să fiarbă în societate, și oamenii își pierd răbdarea, se desfășoară un teatru politic de acțiune. În societate, începe incitarea de sentimente negative, cu ajutorul preoților și al politicienilor. Din cercurile lor, sunt răspândite zvonuri despre cine anume înșeală oamenii și cine este de vină pentru

toate relele (iar mânia oamenilor este centrată iarăși pe un alt pion din rândul politicianilor și al preoților), care, chipurile, a eșuat în a-și ține promisiunile și ale cărui cuvinte nu sunt în acord cu acțiunile sale (oamenii întotdeauna percepend acest lucru ca o trădare a nevoilor lor). Ca rezultat, prin mass media, cei de la putere aduc rapid masele la un punct critic, și are loc o explozie emoțională. Preoții și politicienii își înlătură unul dintre proprii pionii și pun altul în loc, iar acesta începe să facă promisiuni și asigurări fără substanță către oameni exact în același mod, câștigând popularitate pentru sine, prin intermediul *credinței* oamenilor. Și din nou, gândurile de la natura Animalică încep să se agite în oameni, într-un nou cerc.

Anastasia: Deci asta înseamnă că guvernarea oricărei țări din lume corespunde, de fapt, nevoilor consumeriste ale poporului său. Cu alte cuvinte, când un candidat sau o organizație, în campania electorală, declară că vor ajuta la realizarea aspirațiilor maselor, oamenii se grăbesc să voteze pentru îndeplinirea propriilor dorințe din partea naturii Animalice. Iar după alegeri, cu ajutorul mass-mediei, este, pur și simplu, susținută iluzia în oameni că dorințele lor sunt îndeplinite sau vor fi îndeplinite „în viitorul apropiat”. Adică, este o amânare a dorințelor și a aspirațiilor maselor pentru un anumit timp. Și un astfel de joc al rațiunii Animalice are loc de la generație la generație. Rezultă că oamenii își redirecționează astfel puterea atenției. Cu alte cuvinte, în loc de împlinirea nevoilor spirituale ale Personalității și ale Sufletului, o irosesc pe nimic. Și apoi stau și așteaptă ca cineva să înceapă să le creeze viața materială și spirituală în locul lor.

Aceasta este adevărata substituție a realității de către rațiunea Animalică.

Rigden: Absolut corect. Iar o astfel de substituție a acțiunilor omului cu inacțiunea, în mod special în chestiuni spirituale, a început exact cu crearea religiei ca atare. În special, odată cu dezvoltarea instituției preoției, când fundațiile spirituale au început să fie înlocuite cu viziunile și promisiunile materiale. Preoții au profitat de faptul că oamenii care se preocupau de auto desăvârșirea spirituală trăiau prin anticiparea eliberării spirituale, a beatitudinii viitoare într-o *altă* lume. Pe această bază, preoții au creat sistemul religiei, pe care, mai târziu, politicienii l-au împrumutat de la ei pentru a-și crea sistemul politic. Adică, prin persuasiuni și sugestii, preoții au format mai întâi o opinie puternică în oameni, potrivit căreia omul este slab spiritual și „păcătos” și nu este capabil să obțină eliberare spirituală fără ajutorul preoților. Aceștia au inoculat maselor că omul poate obține eliberare spirituală, doar dacă îndeplinește slugarnic voința preoților, le urmează ritualurile și îi sponsorizează pentru întreaga viață conștientă. Altfel spus, a fost inoculată ideea că oamenii nu ar fi capabili să obțină eliberare spirituală prin lucrul independent cu sinele, ci doar prin intermediari – preoții. Însă, lansând mecanismul influențării maselor, preoții au sugerat imediat oamenilor ideea de „a prelungi” implementarea aspirațiilor, amânând realizarea dorinței lor spirituale pentru o perioadă nedefinită. De exemplu, în religiile și credințele escatologice, pentru a lega oamenii în mod special de religia lor, preoții au folosit informația despre ultima „Zi de Judecată” a existenței lumii, pe care au

împrumutat-o de la alte religii străvechi. Însă, credințioșilor nu li se spunea nimic despre mențiunile străvechi din alte religii, erau convinși doar de faptul că, doar rămânând în această religie și slujind preoților acesteia în mod dezinteresat, pentru întreaga lor viață, într-o bună zi, vor fi salvați. Astfel, preoții și-au menținut puterea, făcând promisiuni oamenilor cu privire la beatitudinea viitoare, de după moarte, care, de fapt, este o iluzie goală, de vreme ce, fără lucru spiritual real cu sinele, Personalitatea nu are niciun viitor.

În sistemul politic, aspirațiile spirituale ale oamenilor au fost doar înlocuite cu dorințe materiale și promisiuni în loc de eternitate a unei libertăți iluzorii „în viitorul apropiat”. Doar că politicienii, spre deosebire de preoți, insinuează constant că, fără ei, oamenii nu ar fi capabili să construiască o societate cu adevărat liberă și sigură, cu un nivel bun de prosperitate materială și egalitate. Aceștia formează în oameni *credința* într-un „conducător” (politician) bun, care le va asigura un viitor fericit, și subminează constant credința oamenilor în viața pe care societatea o poate construi independent, fără politicieni și preoți. Ca urmare, atât preoții, cât și politicienii, sunt interesați în dezvoltarea consumeristă a societății, în așa fel încât să nu piardă puterea asupra acesteia. Altfel, societatea mondială se poate consolida și alege un vector în direcția unei dezvoltări cu adevărat spirituale, care va respinge în mod natural sistemul de putere politică și preoțească, ca fiind inutil.

Anastasia: Uitându-ne la lumea de astăzi, apare întrebarea cu ce dominantă în conștient vin oamenii, prin teoriile politice și religioase pe care le introduc maselor?

Rigden: Este o întrebare substanțială. Cei care vor să găsească răspunsul, ar trebui să se uite mai atent la societatea modernă și la valorile sale dominante. Până la urmă, sacrificiile către rațiunea Animalică unică cum au fost așa și au rămas. Mândria îi mănâncă pe oameni; aceștia sunt dominați și ușor manipulați de către natura Animalică (ca o unitate structurală a rațiunii Animalice), care le insuflă mândria pentru „mintea individuală”. Iar lucrul cel mai trist este că oamenii moderni sunt așa de plini de aceste calități ale naturii Animalice, încât nu observă ce este evident, convingându-se unul pe altul de același lucru (prin gânduri în buclă), de faptul că lumea spirituală nu există, existând doar lumea materială, pe care o pot vedea; „raiul în corp”. Adică, oamenii percep ca adevăr ceea ce este străin naturii lor spirituale, circulând informația cu care preoții și politicienii le alimentează viziunea asupra lumii.

Ca rezultat, majoritatea societății a ales să trăiască după legile rațiunii Animalice: aceeași adorare și imitare a celui mai puternic din lumea materială (fie că vorbim despre oameni, țări, organizații, ordine secrete, preoți sau politicieni, care luptă să obțină o putere mai mare), urmărind doar scopuri materiale. Este suficient să observăm cât de dezbinați sunt oamenii între ei în lume, cum preoții și politicienii lansează războaie de dragul profiturilor și al puterii, încheind „contracte cu sânge” și oferind milioane de vieți omenești, ca sacrificiu pentru propriul profit, succes și pentru bunăstarea urmașilor lor. Cum mulțimi imense de oameni ajung rapid la violență și cum sunt controlate ca niște turme de animale de către rațiunea colectivă Animalică. Cum oamenii,

încercând să reușească în viață, „se prosternă” în fața conducerii de mai sus, pentru a obține ceva mai mult, ceva mai bun pentru ei înșiși, dau mite, fac înțelegeri cu conștiința lor de dragul beneficiilor materiale, al garanțiilor succesului în afacerea lor și pentru a se îngriji mai bine de progeniturile lor. Iar, la vârstă înaintată, sunt gata să facă orice „sacrificiu”, pentru a obține sănătate și fosta putere asupra cuiva. Pe scurt, trăiesc după legile aspre ale materiei, cele ale rațiunii Animalice unice.

Până la urmă, pentru a obține ceva în lumea materială, trebuie să oferi ceva valoros – aceasta este esența sacrificiului în domeniul rațiunii Animalice. Deci, omul renunță la cel mai prețios lucru pe care îl are, cel pentru care s-a născut în această lume. Își risipește în neant puterea destinată dobândirii Eternității pentru obținerea unei iluzii de scurtă durată, trecătoare, care mâine se va transforma în cenușă, iar pentru el, va fi o prăbușire. Omul își risipește puterea atenției, cele mai adânci sentimente ale credinței lăuntrice sincere, destinate dezvoltării spirituale de-a lungul vieții, contopirii Personalității cu Sufletul și salvării în Eternitate, pentru a obține vise temporare, prostești, de putere, sănătate, bogăție și succes în lumea materială. Astfel, în relația cu propriul sine și Suflet, omul, de fapt, comite o crimă, care îl împovărează pentru mult timp, inclusiv după moartea corpului fizic. Până la urmă, nimic nu poate fi mai rău decât asta! De aceea, omul suferă în timpul vieții, fără ca măcar să înțeleagă adevăratul motiv pentru chinurile sale sufletești, blamând totul pe factori externi și pe mediu. Dar alegerea este alegere. Ce preferă omul în viața sa trecătoare, este ceea ce obține.

Așa cum am menționat deja, Iisus Hristos a spus: „Facă-vi-se după credința voastră”. Preoții, desigur, au făcut din El o marfă în folosul lor, „sacrificiul ispășitor pentru păcatele omenirii”. Dar Iisus Hristos a fost și încă este o mare Ființă Spirituală, una dintre acelea care deține puterea enormă a lumii Spirituale (lumea lui Dumnezeu), capabilă de a transforma orice materie. Făcând un miracol cerut de oameni, El spunea: „Facă-vi-se după credința voastră”. Unii se rugau la el pentru sănătate (pentru vindecarea unei boli) și o primeau, alții pentru mâncare; cei de-ai treilea se rugau pentru o captură de pește, ai patrulea pentru învierea trupului fizic. Iar tâlharul, care atârna lângă Iisus pe cruce, suferind de foame, torturi, în chinurile de moarte ale trupului său, s-a rugat la Hristos doar pentru salvarea Sufletului său. Și acestui Om i-a fost dăruită *eliberarea spirituală* de către Acel, care este cu adevărat aproape de Dumnezeu în lumea Sa eternă. Numai că preoții au prezentat acest adevăr diferit în Evangheliile canonice, prin introducerea conceptului de înviere în corp, pentru turmă, și omițând detaliile despre reîncarnări și eliberarea Sufletului, despre care Iisus le vorbise oamenilor în Învățătura sa. De aceea, preoții au distrus adevărații discipoli ai lui Hristos, cei care, în ciuda religiilor preoțești, își aminteau și țineau Învățătura acestuia în puritate spirituală. De exemplu, este suficient să menționăm persecuția nemiloasă și exterminarea prin foc și sabie a gnosticilor (în secolele I–III e.n.) și a catarilor (în secolele XI–XIII e.n.), cei care au păstrat cunoștințele despre reîncarnările Sufletului, despre natura duală a omului, despre Entitățile sale, despre rolul principiului Feminin în creația lumii, despre puterea semnelor și a simbolurilor și multe altele, pe care preoții au încercat să le șteargă din memoria oamenilor.

Anastasia: Da, adevărat, făcă-vi-se după credința voastră.

Rigden: Și acum oamenii merg la biserică, dar ce anume cer lui Dumnezeu, pentru ce se roagă? Pentru aceeași sănătate, prosperitate, bogăție, succes și beneficii materiale, pentru sine și pentru cei apropiați și dragi! Este același sacrificiu și aceeași slujire rațiunii Animalice unice, o invocare a puterii forțelor secrete supranaturale din altă lume, pentru a obține scopuri materiale și pentru a mulțumi trupul muritor. Până la urmă, în ziua de azi, aproape fiecare religie are rugăciuni adresate sfinților, zeilor și spiritelor, care, chipurile, ajută la tratarea unei boli sau a alteia, în facerea de fapte omenști în lumea materială, și în obținerea succesului în diverse chestiuni zilnice. Și ce se cere oamenilor pentru asta? Doar să se roage (adică, să-și folosească cele mai profunde sentimente de credință) pentru problemele *din această lume, pentru nevoia materială* și să doneze bani către un anumit templu (sau mai degrabă, către cei în posesia cărora se află acest templu). Preoții au creat chiar și liste întregi cu instrucțiuni detaliate privind ce trebuie să facă credincioșii și cum să facă, cui și în ce nevoi umane să se roage. Și doar la sfârșitul acestei liste, poate fi găsit un mic postscript care spune că, desigur, te poți ruga și pentru un val de putere sufletească, pentru salvarea Sufletului. Dar, la ce va acorda atenție persoana care se uită la această listă lungă de dorințe ale Entităților sale posterioară și laterale?

Anastasia: Da, nu e de mirare că, la „Judecata lui Osiris” din vechiul papyrus egiptean, unde toate aceste Entități sunt plasate una după alta într-o anumită

ordine, entitatea Frontală (figura cu cap de șoim) stă ultima la această „coadă” a dorințelor și a cererilor omenești din timpul vieții trăite.

Rigden: Din păcate, după tot acest timp, nimic nu s-a schimbat nici în privința individului, iar, pe cale de consecință, nici în privința societății, ca întreg. **Omul modern trebuie să înțeleagă că, indiferent de care religie aparține sau chiar dacă se consideră în afara religiei, parcurgând calea spirituală pe cont propriu, trebuie să se roage numai pentru salvarea Sufletului său și să muncească cu adevărat cu sinele în fiecare zi. Este necesar să-ți pui natura Animalică pe altarul vieții tale, renunțând la multitudinea dorințelor și a gândurilor iluzorii ale acesteia. Pentru că acesta este singurul sacrificiu acceptabil pentru Dumnezeu (indiferent de epitetele cu care Îl numesc oamenii), sacrificiu care îi deschide omului calea spirituală în lumea Lui.**

Anastasia: Judecând după scrisorile de la cititorii care aparțin rândurilor de credincioși din religii diferite, oamenii sunt îngrijorați și cu privire la altă chestiune, privind salvarea Sufletului. Mulți oameni se roagă cu înflăcărare, nu numai pentru sănătatea lor sau pentru vindecarea rudelor lor, dar și pentru salvarea sufletelor tuturor oamenilor, considerând gândul de a-și salva numai propriul Suflet ca fiind egoist. Este corect sau nu? Apropo, cititorii observă, de asemenea, faptul că întâlnesc mulți oameni, care vorbesc cu patos despre salvarea lumii și a omenirii, dar care, în același timp, nu se obosesc să lucreze la propria lor transformare spirituală.

Rigden: Omul se aseamăna întotdeauna cu cineva care îi servește drept model. Este înclinat să se complacă în mândria că se poate ruga și pentru altul, chiar dacă el însuși este o ființă spirituală imatură. Și sunt mulți din aceștia. I-aș compara cu pescarii care, în timpul iernii, au intrat fără să știe în mijlocul unui râu și au căzut sub gheață. Pescarii care se îneacă reprezintă starea omenirii moderne. În același timp, mulți din ei, ducându-se la fund și fără să încerce măcar să se salveze, risipesc prostește forțe și timp gândindu-se cum îi vor salva pe alții. Dar cum poate cineva care se îneacă să-i salveze pe alții? Până la urmă, pentru a salva pe cineva, trebuie, mai întâi de toate, să ajungi pe gheață solidă și, chiar mai bine, pe țărnam, și apoi să-i salvezi pe alții. **Esența Adevărului este simplă: salvează-te pe tine mai întâi, înainte de a-i salva pe alții.**

Chiar dacă toți oamenii de pe Pământ s-ar ruga pentru salvarea Sufletului unei persoane, iar persoana însăși nu vrea să se schimbe, atunci toate rugăciunile și cheltuielile de puteri spirituale vor fi în zadar. Nimeni nu poate obține iertare pentru „păcatele” acumulate ale Personalității și ale subpersonalităților. Doar persoana însăși, schimbându-se pe interior și începând să lucreze cu sinele, poate, prin acțiuni reale, să obțină fuziunea Personalității sale cu Sufletul, să devină o Ființă Spirituală și să găsească adevărata salvare în Eternitate.

Desigur, oamenii pot obține sănătate, rugându-se pentru cineva, la fel și bogăție și succes, dar făcând asta, își vor reduce șansa de a se salva pe sine și propriul Suflet, schimbând în mod neînțelept Eternitatea

pe cenușă. Până la urmă, ce ai preferat, asta ai primit. Ori sacrifici spiritualul (eternul), ori animalul (efemerul) – aceasta este alegerea în viața trecătoare a Personalității. Dacă un om, stând în rugăciune, își dorește ca Dumnezeu să-i dea binecuvântări trupești și pământești (de la sănătatea trupului până la bogăție materială), atunci, făcând asta, de fapt, își distruge Personalitatea și Sufletul. Chiar și rugându-se cu intenții bune pentru sănătatea celor dragi, face el bine Sufletelor lor, și cu atât mai mult, propriului Suflet? *Nu-i poți cere lui Dumnezeu nimic material, pentru că, de fapt, îți vei pune puterea spirituală în solicitări către lumea materială.* Și vor fi date de cei care conduc această lume, șoptindu-ți dorințele, de la natura Animalică. Ți se va oferi acel puțin pe care l-ai cerut, dar cu mult mai mult ți se va lua. Iar Dumnezeu nu are nimic de-a face cu asta. Până la urmă, tu însuși faci o alegere în favoarea materiei și, prin alegerea ta, îți ruinezi destinul spiritual, schimbând Eternitatea pe un moment muritor.

Anastasia: Marea majoritate a oamenilor se roagă în mod specific pentru sănătate, pur și simplu, din ignoranță, invocând faptul că așa au făcut și strămoșii lor, dar și mai mult din cauza fricii de necunoscut și de a-și pierde viața. Eu însămi, în tinerețe, am experimentat această panică de la natura Animalică și înțeleg foarte bine starea acestor oameni. Dar de fapt, dacă mă uit în mod imparțial la evenimentele acelor ani, pot spune că problemele de sănătate de la vremea respectivă m-au ajutat să-mi schimb radical atitudinea față de viață. Acest lucru m-a încurajat să caut soluții alternative, care au dus, în cele din urmă, la dvs. și la descoperirea lumii spirituale, datorită

cunoștințelor dvs. Această întâlnire mi-a influențat restul destinului, mi-a schimbat viața și, judecând după numeroasele scrisori de la cititori, nu numai viața mea. Dar eu v-am întâlnit pe dvs. în viața mea, dar alți oameni ce să facă?

Rigden: De fapt, toate circumstanțele din viața unei persoane (atât cele rele, cât și cele bune) sunt date în funcție de puterea sa. Ele sunt date pentru ca persoana să înțeleagă ceva, să se autodepășească și să întâlnească cunoștințele spirituale, într-un fel sau altul. Și cu ce dominantă în conștientul său va percepe ea aceste circumstanțe, este alegerea sa personală, care, în cele din urmă, va determina viitoarea soartă (de după moarte) a propriei Personalități.

În viață, se întâmplă diverse situații. Câteodată, omul este încă plin de forțe vitale și energie și, deodată, îl lovește o boală mortală. De regulă, după descoperirea acesteia, omul începe, pe de o parte, să-și reevalueze viața și, pe de altă parte, să cadă pradă disperării, cedând gândurilor provocatoare de la natura Animalică. Până la urmă, natura Animalică trasează întotdeauna omului una și aceeași iluzie, și anume, că va trăi pentru foarte, foarte mult timp. Oamenii sunt deseori ignoranți cu privire la efemeritatea timpului, necesitatea și importanța lucrului spiritual cu sinele. Dar adevărul vieții este că omul nu e numai muritor – el este *muritor pe neașteptate*. În realitate, omul nu are timp „pentru mai târziu” – are doar „aici și acum”, în această lume materială schimbătoare.

Dacă rezultatul este clar și nu există nicio șansă, chiar și în aceste cazuri, nu trebuie să disperii. Nu

trebuie să renunți, ci să continui să lupti pentru viață. Dar lucrul cel mai important e să *dublezi efortul în grija pentru propriul Suflet, și în lucrul spiritual cu sinele*, să-i ajuți și pe alții să înțeleagă valorile reale ale vieții și efemeritatea timpului dat pentru viață. Dacă ai fost capabil să realizezi asta – ajută și pe altcineva. Până la urmă, ajutând alți oameni, în sens spiritual, te ajuți pe tine însuți. Astfel, poți să te ajuți mult mai mult decât doctorul care îți salvează temporar trupul material. Iar moartea e moarte: într-un fel sau altul, mai devreme sau mai târziu, va fi inevitabilă pentru orice persoană. **Ceea ce contează nu este numărul de ani trăiți, ci calitatea vieții trăite în sens spiritual.** O persoană poate trăi o sută douăzeci de ani de viață egoistă inutilă, iar altul doar douăzeci și unu de ani, dar de viață spirituală de calitate, viața unui Om adevărat. Iar diferența în soarta lor de după moarte va fi enormă. Până la urmă, viața nu se încheie cu moartea corpului. Pentru omul care practic nu mai are timp, este important să câștige, dacă nu salvarea Personalității și a Sufletului, atunci măcar Pace.

Anastasia: Pace?

Rigden: Da. Dacă la sfârșitul vieții, Adevărul i s-a revelat pe neașteptate persoanei, dar, de fapt, aceasta l-a urmat în mod inconștient toată viața, atunci are o șansă, deținând Cunoștințe, chiar și în partea care i-a mai rămas din viață, să facă un salt în dezvoltarea sa spirituală și să câștige, dacă nu salvarea Sufletului, atunci măcar Pace. Asta înseamnă că, dacă Pacea este destinată persoanei pentru lucrul său spiritual, atunci Personalitatea sa curentă, când devine o subpersonalitate, va fi scutită de suferințele ei, deși nu

va fi privată de contemplarea tăcută a drumului vieții noi Personalități, a greutăților și a greșelilor acesteia. Până la urmă, după renaștere, vorbind la modul figurat, împreună cu mașina (corpul) se schimbă și șoferul, care, dacă conduce fără îndemânare prin viață, aduce un disconfort extrem tuturor pasagerilor săi tăcuți (subpersonalitățile). Apropo, pe baza ecourilor Cunoștințelor despre Pace, oamenii au creat diversele ritualuri de după moarte, cum ar fi, de exemplu, slujba de înmormântare și așa mai departe. Dar ideea este că persoana însăși trebuie să câștige această Pace în timpul vieții.

Desigur, sunt alte cazuri, în care persoana descoperă Adevărul în vara vieții sale, dar aceasta îl respinge, tentată fiind de iluziile lumii materiale. Însă timpul zboară repede. La sfârșitul călătoriei vieții, de regulă, acești oameni devin dezamăgiți, deoarece se manifestă atât minciunile iluziilor despre lume, cât și substituțiile de la natura Animalică. Persoana s-ar cufunda bucuroasă în Adevăr, dar războiul său este pierdut, iar Pacea nu mai este disponibilă.

Astfel, oamenii trebuie pur și simplu să dobândească o înțelegere a următoarelor: materiei ce e material, spiritualului ce e spiritual. Dacă o persoană are probleme materiale, inclusiv probleme de sănătate, trebuie să le rezolve cu ajutorul resurselor obișnuite, în loc să-și concentreze toată atenția asupra acestui lucru și să ia din puterile sale lăuntrice unice, destinate salvării spirituale. Chestiunile de sănătate sunt legate exact de disciplina minții și de abținerea de la dorințele excesive ale naturii Animalice.

Toate bolile sunt vindecate cu cunoaștere. Dacă o persoană deja are o problemă serioasă de sănătate, ei bine, există doctori și specialiști în diverse afecțiuni. Medicina modernă, ca știință, și-a extins în ziua de astăzi capacitățile atât de mult în domeniile geneticii, farmacologiei și biotehnologiei, încât pot fi vindecate multe boli acum, chiar și acelea despre care se spune astăzi că ar fi incurabile. Mai mult, medicina modernă își permite chiar să se lupte cu o boală ca bătrânețea.

Anastasia: Prelungirea vieții biologice a omului dincolo de limita speciei, adică, prelungirea vieții pe termen lung?! Da-a-a, nici acum nu pot uita rezultatele experimentelor dvs. unice!

Rigden: Ei bine, nu vorbesc acum despre asta; ci despre capacitățile medicinei moderne...

Anastasia: Trebuie să spun că am fost foarte impresionată de cercetarea dvs. în aceste domenii, în mod special de experimentele privind prelungirea duratei de viață a animalelor de laborator. Ce m-a surprins cel mai mult a fost că, pentru a se obține acest preparat, ați folosit ingrediente simple, care sunt disponibile pentru producția în masă. Așa cum l-a numit în glumă cunoștința noastră comună la vremea respectivă - cronoprotector! Cum se spune, există o fărâmă de glumă în fiecare glumă. Preparatul dvs. experimental este o adevărată protecție împotriva timpului. La urma urmei, rezultatele experimentului dumneavoastră, de fapt, dovedesc că, chiar și acum, o persoană își poate prelungi cu adevărat viața la un minim de 200 de ani, și maxim, pe termen lung, având în vedere capacitățile funcționale ale creierului uman - până la 1000 de ani!

Rigden: Este posibil, și apropo, fără îmbătrânire biologică. Dar care este sensul?! Acolo unde poți vedea o cale directă, nu are rost să faci o curbă.

Anastasia: Ei bine... Din câte îmi amintesc, la începutul experimentului, animalele aveau vârsta biologică peste medie, care, calculată în ani omenești, ar fi echivalentă cu 65 de ani. Și deja, după câteva luni, ca rezultat al regenerării per ansamblu a corpului, care a urmat doar după trei injecții repetate de preparat, vârsta biologică a animalelor de laborator era echivalentă cu 35 – 40 de ani umani. Și cel mai important, a rămas așa, până când animalele au fost retrase din experiment.

Rigden: Da, animalele au fost retrase din experiment când vârsta lor reală a depășit limita speciei cu mai mult de două ori... Și ce-i cu asta?

Anastasia: Asta înseamnă mai mult de 200 de ani în ani omenești! Și dacă animalele ar fi continuat să primească acești, să le spunem așa, „cronoprotectori”, ar fi putut să trăiască cu mult mai mult.

Rigden: Absolut... Dacă te îndrepti spre o concluzie privind oamenii, atunci îți voi spune următoarele. Chiar dacă unei persoane care a trăit până la vârstă înaintată (ca să nu mai menționăm adolescența), i se administrează preparatul, corpul său va reîntineri până la vârsta medie și va rămâne în această stare pentru mult timp. Așa cum a arătat experimentul, peste 200 de ani și fără nicio îmbătrânire, păstrând vârsta medie a corpului de-a lungul vieții. Firesc,

nemurirea corpului material iese din discuție, deoarece orice materie este muritoare. Dar este destul de posibil să prelungești semnificativ viața biologică a omului dincolo de limita speciei și, mai mult, să o faci științific. Nu există nicio magie aici, sunt doar cunoștințe obișnuite. Până la urmă, matricea intercelulară a fost la baza preparatului pe care l-am folosit...

Anastasia: Este uimitor că ați demonstrat practic faptul că matricea intercelulară, ca substanță intercelulară unică, joacă un rol crucial în regenerarea celulelor corpului și afectează prelungirea vieții dincolo de limita speciei! În ziua de azi, știința știe că deteriorarea moleculară a structurilor matricei intercelulare însoțește nu numai îmbătrânirea, dar cauzează, de asemenea, multe boli serioase.

Rigden: Firesc, chiar și schimbări mici în structura matricei intercelulare contribuie la dezvoltarea diverselor tipuri de patologii! Una dintre cauzele majore ale îmbătrânirii este exact sporirea schimbărilor moleculare din corp, în primul rând în structura matricei intercelulare.

Anastasia: Matricea intercelulară din corpul uman este destul de diversă și, în general, a fost studiată destul de mult. Dar nicio cercetare nu a acordat destulă atenție aceluia fel de *formă primară a matricei intercelulare*, cea pe care ați indicat-o, și care este ascunsă în *coarda embrionară!*

Rigden: Este o înțelepciune străveche: cauza fiecărui sfârșit este ascunsă în început.

Anastasia: E un fapt! Ce are loc acum în lumea științifică cauzează confuzie, ca să nu spunem mai mult. Până la urmă, oamenii de știință, care au studiat problemele gerontologiei, s-au blocat în punctul că durata de viață a fiecărei specii, inclusiv cea a ființei umane, este predeterminată genetic, și până astăzi, s-a dovedit științific faptul că potențialul uman are capacitatea de doar 100-120 de ani. Deci oamenii de știință își concentrează cercetarea pe prelungirea perioadei active a vieții persoanei în vârstă, fără a părăsi limitele acestei cercetări. Ei se învârt în cerc, în jurul celulelor stem ale corpului, fiind prinși în bucla fără sfârșit a dezvoltării și a vânzării preparatelor peptide. Dar nu se merge mai departe de asta.

Rigden: Ei bine, cred că răspunsul este evident la întrebarea de ce nu se merge mai departe în societatea din ziua de astăzi, cu puternicile sale tehnologii moderne și potențialul științific global.

Anastasia: Bine, înțeleg că, în lumea modernă, atitudinea consumeristă față de viață devine din ce în ce mai dominantă în mințile oamenilor, iar formatul însuși al viziunii globale sociale lasă mult de dorit... Dar cunoștințele și dezvoltările dumneavoastră sunt o senzație epocală! Ele conțin informații unice despre matricea intercelulară, despre condițiile necesare pentru regenerarea corpului... și despre particularitățile creării gravitației artificiale. Aceasta este o informație valoroasă privind ființa umană, chiar și pentru științe, ca fiziologia gravitațională și biologia! Până la urmă, acest domeniu de cunoaștere este practic o pată albă în știință! Influența câmpului gravitațional în care

trăim nu a fost studiată îndeajuns. Și cum rămâne cu spațiul? Nici măcar nu am ajuns în spațiul de dincolo de câmpul gravitațional al Pământului, ca să nu mai menționăm studiul gravitației și efectul acesteia asupra ființei umane pe alte planete. Deci, când vor ajunge oamenii, în mod experimental, la caracteristicile numerice ale impactului diferitelor niveluri de gravitație și la înțelegerea faptului că, în corpul uman, există un întreg sistem care reacționează la schimbările în gravitație, ca să nu mai menționăm o modalitate de a o controla pe aceasta? Câte secole va dura?!

Rigden: Și ce se va schimba în omul însuși? La vremuri diferite – poveri diferite. Pe lângă asta, vor avea oamenii acest timp?

Anastasia: Ei bine, cum se spune, mai bine mai târziu decât niciodată! Până la urmă, deja, la acest moment, oamenii de știință înțeleg că funcționarea unui organism viu depinde în mare măsură de mărimea forțelor gravitaționale și de cât de repede răspunde organismul la o scădere a gravitației prin reducerea volumului proverbialului lichid extracelular. Dar nu asta e ideea aici. Până la urmă, cunoștințele și cercetările dumneavoastră demonstrează de fapt că planeta Pământ, cu condițiile sale gravitaționale, nu este casa natală a omenirii! Se poate spune că suntem toți extraterestri aici!.. Informația dumneavoastră oferă baza pentru calculele teoretice ale condițiilor gravitaționale, în care are loc autoregenerarea în corpul uman și, pe cale de consecință, crește durata de viață de zeci de ori față de ceea ce este acum... Ce descoperire în înțelegerea oamenilor despre lume ar fi aceasta!

Rigden: Având în vedere dominația actuală a gândirii consumeriste în societate, este mai bine ca oamenii să creadă că descind dintr-o maimuță de pe Pământ. Iar cunoștințele la care te referi sunt folositoare doar atunci când întreaga comunitate a lumii, sau măcar majoritatea acesteia va merge în direcția dezvoltării spirituale și a dominației naturii Spirituale în oameni. Altfel, aceste cunoștințe nu au sens! Când natura Animalică domină conștiința majorității, viața oamenilor e amară ca o lumânare topită, care nu dă nici lumină, nici căldură.

Pentru societatea din prezent, aceste cunoștințe nu vor aduce niciun folos. Mai mult, așa spune că ar fi dăunătoare, deoarece o creștere a duratei vieții umane (chiar și cu douăzeci de ani) ar rezulta într-o creștere în populația planetei. Asta va duce inevitabil la crize, atât alimentare, cât și economice, care vor fi, parțial, create artificial de către politicieni și preoți. În mod special, de vreme ce, în această chestiune, este necesar să luăm în considerare dinamica negativă în creșterea a activității diferitelor procese naturale de pe Pământ. Pentru a fi evitate toate aceste consecințe la momentul respectiv și pentru a prelungi viețile oamenilor, este necesar, în primul rând, să schimbăm vectorul dezvoltării societății de la cel consumerist la cel spiritual și creator, în așa fel încât legile universale spirituale și morale să fie dominante în societate – și nu pe hârtie, ci în fapte.

Cunoașterea este, în primul rând, o responsabilitate. Dacă aceste dezvoltări cad în mâinile unui cerc limitat de oameni, atunci acest lucru va duce la consecințe și mai serioase pentru întreaga omenire

decât dacă majoritatea oamenilor ar fi în posesia lor. Imaginează-ți doar câțiva preoți sau politicieni punând mâna pe aceste descoperiri. Aceștia au fost dintotdeauna primii interesați în astfel de „descoperiri” în știință, pentru „a se face pe sine nemuritori”, puterea naturii lor Animalice. Este suficient să ne uităm în istorie: reprezentanți ai societăților secrete au căutat elixirul nemuririi din timpuri imemorabile. Însă, imortalitatea în corp este cu siguranță un mit, pentru că orice materie este muritoare și finită. Dar extinderea vieții pentru o anumită perioadă de timp este destul de reală. Cu asta în minte, imaginează-ți doar ce s-ar întâmpla dacă oamenii, copiii lor, nepoții și strănepoții ar îndura și ar hrăni timp de 200 de ani vreun grup de preoți și politicieni, care nu ar îmbătrâni, în timp ce generații de oameni ar muri? Acest lucru va duce în mod inevitabil la războaie și vărsare de sânge. Din nou va exista aceeași dominație a rațiunii Animalice prin intermediul slăbiciunii umane, o materie o va extermina pe cealaltă. Care este sensul?

Timpul vieții este efemer și trece foarte repede, fie o sută de ani, fie două sute, fie o mie. Dar oare acest lucru va amuți chinul omului, chinul său sufletesc? Iar apoi va trebui să răspunzi pentru toți acești ani trăiți, pentru tot ce-ai creat în tine în timpul acestor clipe. Cel care a atins cu adevărat lumea spirituală a lui Dumnezeu cu profunzimea sentimentelor sale își dă seama cât de temporară și efemeră este această lume iluzorie, materială. Personal, nu mi-aș extinde nici cu un minut această perioadă predeterminată de existență în această lume materială, în acest corp muritor cu problemele și dorințele sale permanente.

Anastasia: Da, este adevărat. Însă acest lucru este înțeles de cei care au experiență spirituală personală. Majoritatea oamenilor însă, nici măcar nu se pot controla pe ei înșiși și propria natură Animalică. Mi se pare că, atunci când viețile oamenilor vor fi mai lungi, vor avea mai multe oportunități de a se înțelege pe sine. Nu ar fi așa grăbiți ca acum, galopând prin viață, făcând multe greșeli, trăind potrivit șabloanelor, exact ca toată lumea, și realizând doar spre sfârșitul vieții faptul că toate aceste lucruri sunt deșertăciune și nedemne de atenția lor. Ar avea timp să studieze, să înțeleagă, să stăpânească Cunoștințele, să se dezvolte spiritual în mod conștient, având în vedere experiența greșelilor lor din trecut. Până la urmă, acest lucru poate fi privit și ca o șansă la dezvoltarea spirituală, atingerea fuziunii Personalității cu Sufletul și la trecerea dincolo de lumea materială!

Rigden: Da, pentru om poate fi, într-adevăr, o șansă, dar doar atunci când societatea își schimbă tiparele de comportament, viziunea consumeristă asupra lumii. Lucru care nu este deloc complicat. Este necesar ca omul să-și înțeleagă propria esență spirituală, cea adevărată. Atunci, va fi capabil să aducă schimbări reale în viața societății și să trezească oamenii din jurul său. În această privință, chiar și o singură persoană e un Luptător și poate face mult bine! La urma urmei, fiecare are multe „roluri” în viață, acestea oferindu-i oportunitatea de a comunica cu diferiți oameni: părinte, rudă, vecin, prieten, profesionist, atlet, student, muncitor, lider, activist social, „rezident” pe Internet, și așa mai departe. Și, dacă te gândești, cât de mulți oameni a întâlnit această persoană deja în viață: prieteni din copilărie, colegi de școală, colegi de facultate,

colegi de muncă, parteneri de afaceri, rude îndepărtate și cunoștințe ocazionale. Asta este deja o întregă mini societate: oameni pe care i-a întâlnit în trecut și cei cu care comunică în prezent. Deci înseamnă că persoana poate face schimbări peste tot – atât la lucru, cât și acasă, atât printre oamenii pe care-i cunoaște și printre cei pe care nu-i cunoaște, indiferent de naționalitate, statut social și religie. Toate aceste Personalități aparent diferite chiar au multe în comun. Toți suntem ființe umane, toți suferim de aceleași manifestări ale naturii Animalice și la fel ne bucurăm de manifestările spirituale adevărate, deoarece toți suntem în lumea materială temporară, „ca oaspeți”.

Anastasia: Da, aveți dreptate, nu este nimic dificil în asta: pur și simplu te perfecționezi spiritual constant, trăiești prin lumea spirituală, aplici aceste Cunoștințe în practică și începi să trăiești în societate omenește, așa cum i se potrivește unui Om adevărat, și apoi, transmiți aceste Cunoștințe mai departe.

Când ne uităm în jur și vedem ce se întâmplă în religiile și în politica mondială. Se pare că sunt multe credințe acum, și practic fiecare dintre ele îndeamnă omul să se îngrijească de puritatea spirituală și valorile morale. Dar în realitate, și nu mai este un secret, majoritatea preoților din diferite culte sunt ghidați doar de interese mercantile, și formează în oameni o mentalitate consumeristă, trăgându-i și mai mult pe oameni în lațul materiei și doborând fundația spirituală de sub picioarele lor. Oriunde ne uităm, substituțiile sunt peste tot. Preoții exploatează mulțimile de credincioși așa cum fermierii exploatează vacile de lapte, luând prin înșelăciune resursele materiale

din buzunarele lor, sub orice pretext. Nu se opresc la nimic și își folosesc puterea asupra turmei, pentru a-și crește influența politică, desigur, pentru câștigul lor personal.

Ca să nu mai vorbim despre politică. Rezultatul efectului rațiunii Animalice asupra societății, prin acest domeniu de activitate asociată cu putere și control, este evident. Egoismul, dorința de acumulare și atitudinea de „omul este lup pentru om” au devenit o normă în societate. Națiunile sunt divizate în grupuri sociale, partide și religii, iar acestea sunt forțate să fie în opoziție, să se lupte și să se ucidă între ele pentru interesele liderilor lor, care folosesc aceeași metodă străveche a diferitelor promisiuni, pentru a controla masele. Este clar acum, cum și în ce scop este activată agresivitatea în comunitatea mondială, dar, este trist că oamenii sunt cei care susțin asta. Iar acest lucru se întâmplă într-un moment, când este nevoie de exact opusul, întreaga comunitate internațională trebuie să se consolideze de dragul supraviețuirii umanității ca specie, având în vedere creșterea dinamicii, a frecvenței și a nivelului dezastrelor naturale, precum și acele probleme, cu care se va confrunta umanitatea în viitorul apropiat.

Rigden: Da, dacă societatea nu se va schimba, umanitatea pur și simplu nu va supraviețui. În timpul perioadei de schimbări globale, oamenii, din cauza unei activări agresive a naturii Animalice (care se supune rațiunii Animalice generale), ca orice materie inteligentă, pur și simplu vor lupta pentru supraviețuire pe cont propriu. Adică, națiunile se vor extermina între ele, iar cele care vor rămâne în viață, vor

fi distruse de natura însăși. Singura posibilitate de a supraviețui cataclismelor care vin este ca întreaga umanitate să se unească, iar societatea să se transforme în sens spiritual. Dacă oamenii, prin eforturi comune, vor reuși totuși să schimbe direcția de mișcare a comunității mondiale de la consumerism la direcția unei adevărate dezvoltări spirituale, în care să domine natura Spirituală, atunci omenirea va avea o șansă de a supraviețui acestei perioade. Mai mult, atât societatea, cât și viitoarele generații, vor putea intra într-o etapă calitativ nouă a dezvoltării lor. Dar, în ziua de azi, asta depinde de alegerea și acțiunile reale ale fiecărei persoane! Cel mai important, mulți oameni inteligenți ai planetei înțeleg asta, văd dezastul iminent și colapsul societății, dar nu știu cum să se opună la toate acestea și ce să facă.

Anastasia: Ce trebuie făcut pentru a schimba societatea aici și acum? Unde începem?

Rigden: Începe cu ce e simplu, începe cu tine însăși. Când o persoană înțelege sensul vieții sale și sensul dezvoltării spirituale, ea se schimbă calitativ pe sine. Și, dacă aceste cunoștințe vor fi disponibile multor oameni de pe Pământ, atunci societatea, ca întreg, se va schimba mai devreme sau mai târziu, și, ca urmare, vectorul mișcării civilizației umane, ca întreg, va fi complet diferit.

Anastasia: De fapt, este foarte dificil pentru omul modern, care s-a încurcat în lucrările minții umane (în mulțimea religiilor existente, a conceptelor și a dogmelor lor), să înțeleagă esența spirituală, acel sens, și adevăratul motiv pentru care există în această lume.

Adevărul simplu a devenit complicat și, din acest motiv, esența a devenit de neînțeles. Desigur, o varietate de instrumente este disponibilă pentru aproape orice persoană în ziua de azi: există practici spirituale, rugăciuni, tehnici de meditație, și așa mai departe. Scopul final este clar – eliberarea spirituală. Dar această fundație comună, esența, datorită căreia este obținută această stare spirituală mai înaltă, s-a pierdut. Până la urmă, instrumentele în sine nu oferă o înțelegere a principiului fundamental. Acesta se află în conștientul și în cele mai adânci sentimente ale Maestrului care lucrează cu sinele, cu ajutorul acestor instrumente. Ați putea vorbi oamenilor despre Adevărul original: care este sensul dezvoltării spirituale a omului?

Rigden: Sensul dezvoltării spirituale a omului este schimbarea sa lăuntrică din punct de vedere calitativ. Asta implică, în primul rând, nu numai recuperarea dialogului spiritual lăuntric cu Dumnezeu în fiecare zi trăită prin cele mai adânci sentimente, prin dragostea sinceră pentru El, dar și ființarea prin acest mister. Omul, în realitate, este atras spre acest dialog lăuntric pur cu Dumnezeu. În copilărie, această nevoie profundă se manifestă cel mai mult în timp ce amintirea renașterilor este încă proaspătă. Persoana simte acest contact profund prin simțire, prin Sufletul său, contact care se poate manifesta în exterior sub forma bucuriei sincere a copilului și a iubirii pure, atotcuprinzătoare, pentru toți și toate. De aceea, se crede că, copiii sunt mai aproape de Dumnezeu decât adulții. Până la urmă, noua Personalitate este încă pură și este conectată cu Sufletul prin sinceritate și credință, iar acesta poartă speranța salvării față de noua Personalitate. De aceea, în continuare, persoanei

i se pare, pentru cea mai mare parte a vieții sale, că, ce e mai bun, de abia urmează. De fapt, în minutele de manifestare a „fericirii sale sincere”, micul omuleț experimentează cele mai profunde sentimente de intrare în contact cu natura sa spirituală, atenția, dragostea și grija lui Dumnezeu pentru Sufletul său, chiar și în condiții atât de dure de încarcerare în corp.

De-a lungul timpului, noua Personalitate începe să perceapă și să cunoască lumea înconjurătoare, iar această conversație prin sentimente este transferată asupra comunicării cu cei mai apropiați oameni – mama, tata și alte rude. Primele imagini vizuale externe sunt fixate în conștient, datorită trăirii, la vremea respectivă, a celor mai profunde sentimente de Dragoste sinceră venită de la Dumnezeu. Aceasta din urmă are de-a face exclusiv cu lumea interioară a omului, cu această relație reală, fără cuvinte, cu Dumnezeu în Iubirea Sa. Fapt pentru care, avem cele mai calde amintiri din copilărie, de exemplu, amintirea mamei ca atotputernică, ființa iubită, pentru care nimic nu este imposibil în această lume. Dar devenind adulți, ne uităm la ea deja cu alți ochi: ca la o femeie adultă cu propria soartă.

Când corpul începe să se maturizeze, iar noua Personalitate începe să-și facă alegerea în favoarea naturii Animalice mai des, omul, inconștient, pierde acest dialog invizibil prin simțire cu Dumnezeu. Chiar dacă Sufletul însuși nu se oprește din „a bate” la ușa omului, dându-i semnale. În viața persoanei, apar împrejurări care, într-un fel sau altul, o îndeamnă să se întoarcă la acest dialog alinător al Sufletului cu Dumnezeu. Dar omul, ghidat de gândurile de la

natura Animalică, refuză să asculte și să fie auzit de natura sa Spirituală, care este Sufletul conductor al Iubirii lui Dumnezeu.

În acel moment, natura Animalică substituie această comunicare vie. Personalitatea, observându-și gândurile, poate urmări clar acest proces în propriul sine, dacă dorește. Acest proces începe atunci când persoana, distrasă fiind de gândurile de la natura Animalică, sau, cum se spunea în vremurile străvechi, „de cenușă”, pierde Dialogul cu Cel care este Etern, Cel Care îi este cel mai drag și cel mai aproape. *În acest moment, omul începe să simtă singurătate lăuntrică. Ca și consecință, el începe să facă o substituție, căutând comunicare în exterior cu cei care, ca și el, sunt aici temporar și sunt făcuți din pulbere. Sau, cedând complet gândurilor naturii Animalice, începe să vorbească „cu sine însuși”. Dar această comunicare este complet diferită de Dialogul spiritual cu Dumnezeu. Sentimentele de sinceritate și puritate spirituală îl părăsesc, în timp ce apar sentimentele de resentiment, mândrie, invidie, interes personal.*

Acestea sunt acele substituții radicale de la natura Animalică, atunci când conștientul domină. Acestea au loc, deoarece omul încetează să se mai înțeleagă pe sine și propria natură spirituală, cea care oferă vieții sale adevăratul sens. Sinele său pământesc distorsionează înțelegerea puterii dorinței celei mai adânci a Sufletului de a deveni liber și independent de materie, de a scăpa din captivitatea ei. Și persoana nu-și mai înțelege adevăratele sentimente. Se închide față de toată lumea în fortăreața sa egoistă. Începe să încerce una după alta imaginile-măști oferite de

către natura Animalică. În această stare, se adresează mental nu lui Dumnezeu, ci propriului sine. În esență, omul începe să se asculte și să vorbească numai cu el însuși, sau, mai degrabă, cu natura sa Animalică, care substituie Adevărul etern cu o iluzie temporară, transformând persoana în conductorul său. Acest dialog cu sinele se transformă într-un dialog al omului muritor, care îl face să fie dușmănos și dependent de numeroase nevoi materiale. Omul nu mai trăiește prin Dumnezeu, nu mai este liber, găsește plăcere și sens al existenței sale materiale mizerabile în materie (dedicându-și timpul vieții și atenția pentru a o acumula), în aducerea altora sub propriul control și în provocarea de suferință acestora. În plus, esența acestei substituții este că persoana însăși nu observă acest lucru; i se pare că face totul bine; iar în acest mod, „în opinia sa”, va fi mai bine pentru alții.

Dar, rămânând în dialogul unui om muritor, el nu găsește nicio fericire și continuă să oscileze în dorințele sale materiale ca un pendul. Timpul trece, și vine înțelegerea că toate acestea sunt deșertăciunea deșertăciunilor. Își amintește că, la un moment dat în copilărie, avea bucurie sinceră, dragoste pură și încredere, aceasta dându-i o senzație de libertate interioară incredibilă. Iar acum, nu este nici sinceritate, nici puritate și nici credință – totul este pierdut, și fiecare zi îi aduce întristarea Sufletului său.

Dar Dragostea lui Dumnezeu nu îl părăsește pe om, nici când acesta uită de ea. Dumnezeu nu îl părăsește niciodată pe om, Dragostea Sa, datorită Sufletului, fiind întotdeauna cu el. Însă omul nu vrea să accepte această Dragoste eternă întotdeauna, și

adesea amână cunoașterea sacră a ei pentru „mai târziu”, fiind condus de către dorințe de moment, temporare, ale materiei pieritoare. **Dar omul nu are acest „mai târziu”, există numai „aici și acum”, unde au loc adevărata evoluție și alegere. Este nevoie doar să te deschizi și să ai încredere în Dumnezeu.** Nu are niciun rost irosirea timpului prețios al vieții. **Imediat ce natura Animalică începe un atac care stimulează sentimentul de singurătate, trebuie pur și simplu să treci peste acest sine pământesc și, cu sinceritatea unui copil, să te adresezi lui Dumnezeu, bazându-te pe Voința Sa.** Adresându-te cum poți, cu cuvintele, gândurile tale sincere și, cel mai important, cu sentiment lăuntric adânc, ca pentru cea mai aproape și dragă Ființă. Atunci când persoana începe să vorbească cu Sufletul său cu un sentiment de pocăință adâncă, Dragostea lui Dumnezeu se multiplică în ea de multe ori. Dumnezeu vine în Suflet și îi oferă pace. Acesta devenind o sursă de putere lăuntrică inepuizabilă. Reînvie în om spiritul credinței, îi oferă oportunitatea de a înțelege experiența dobândită și de a obține o perspectivă nouă asupra vieții sale. Omul dobândește darul înțelegerii: el este în Iubire, căci el este în Dumnezeu și Dumnezeu este în el. Are ceva de spus lui Dumnezeu și are puterea sincerității și a credinței necesare, pentru a simți Răspunsul spiritual al Acestuia. Iar acest dialog al celor două ființe, care se iubesc una pe alta, este infinit. Deoarece Dumnezeu este comunicare în Iubire. Omul realizează că aflarea în această comunicare, spiritualizare și unitate cu Dumnezeu este viața reală, cea adevărată. Această taină se săvârșește în fiecare dintre noi, atunci când o acceptăm și ne deschidem înaintea lui Dumnezeu în sentimentele noastre sincere.

Dar dacă omul se bazează pe propriul sine, el însuși închide Poarta Sufletului său și se simte mereu singur, indiferent de cât de mulți prieteni sau rude îl înconjoară. Când însă Poarta Sufletului este deschisă pentru comuniunea cu Dumnezeu, omul nu este niciodată singur, fiind tot timpul în conversație cu El. Atunci când reia această comunicare lăuntrică cu Dumnezeu, omului îi apare o înțelegere clară că percepția sa asupra vieții este limitată și că vede doar o parte a acesteia. Dumnezeu este singurul care vede viața unui om în întregimea sa. Ajungem să înțelegem că până și cea mai grea suferință este circumstanța care ne conduce de fapt pe calea comuniunii cu Dumnezeu, a reînnoirii legăturilor spirituale pierdute. Pentru că Dumnezeu vede ispitele omului și potențialul acestuia pentru schimbări spirituale lăuntrice. De aceea, Dumnezeu dă aceste circumstanțe, datorită cărora omul dobândește experiență și o înțelegere a alegerii sale, o oportunitate de a restaura comunicarea cu El, aceasta contribuind, în cele din urmă, la fuziunea Personalității cu Sufletul și la ieșirea în lumea spirituală. Dar alegerea este întotdeauna la om, cu ce să trăiască – mândria mortală sau harul etern.

Practicile spirituale ajută persoana să desăvârșească acest Dialog cu Dumnezeu la nivelul profund al sentimentelor, acolo unde domnește puritatea intențiilor. Acestea acționează ca ghizi, care creează condiții pentru ca Personalitatea să se conecteze cu Sufletul, să-și îmbogățească lumea interioară și să se umple de Cunoștințe și putere, de puritatea sentimentelor, care emană din lumea spirituală. Practicile spirituale sunt instrumentele cu ajutorul cărora persoana începe să înțeleagă o lume complet diferită și să-și conștientizeze

propria relație foarte apropiată cu aceasta. Ele însoțesc Personalitatea de la primul pas ezitant de cunoaștere, până la tranziția completă către lumea spirituală, de la dorința de a se schimba pe sine, până la înțelegerea necesității de sălășuire constantă în Dumnezeu. Acesta este un mod de viață. Este calea către Eternitate. Este ca o gură de aer curat, apă, lumină și căldură spirituală, este bucuria căinței și fericirea de a sălășlui în Dragostea lui Dumnezeu.

Omul care începe să lucreze cu sinele și să învețe practici spirituale, deseori, peste un timp, renunță la ele, se descurajează, devine reticent și leneș în a le face, inventându-și scuze și diverse distracții de la Dialogul cu Dumnezeu. Dar când apare o astfel de stare, ar trebui să te oprești și să te gândești la cine nu te lasă să comunici cu Dumnezeu? Cine creează bariere mentale și obstacole iluzorii în conștiința ta? Cine te face să crezi că aspectele acestei lumi temporare, instantanee, sunt mai importante decât cel mai important lucru din viața ta – salvarea spirituală în Eternitate? Cine nu dorește să mergi pe calea spirituală? Există un singur răspuns – natura Animalică. De aceea, atunci când se manifestă opoziția clară a acesteia, sub forma lenei, reticenței și a scuzelor, ar trebui să-ți dublezi eforturile și să începi să lucrezi cu sinele din punct de vedere spiritual. Dimpotrivă, este necesar să crești timpul pentru meditații, să te cufunzi mai adânc în sentimente, orice s-ar întâmpla, să bați la ușa lumii spirituale mai insistent și să-ți refaci Dialogul sincer salvator cu Dumnezeu. Trebuie să faci practici spirituale cel puțin de două ori pe zi iar, în timpul zilei, să păstrezi conexiunea cu lumea interioară, cu Sufletul, cu simțirea prezenței lui Dumnezeu.

Atunci, nu va mai fi doar un mod de viață – va deveni acea cale spirituală care, cu fiecare pas, te va aduce în Eternitate.

Când omul trăiește în Dumnezeu, nu mai are discordie interioară sau vreun conflict cu propriul sine. Nu mai are dorința pentru cerințe individuale, care sunt pline de frică și griji ale lumii materiale, deoarece înțelege că esența originii acestora vine de la sinele său pământesc. Nu mai încearcă să înțeleagă cu mintea unde lucrează Dumnezeu și unde nu, începând să simtă și să știe toate acestea. Iar această Cunoaștere nu vine din minte, ci din cele mai profunde sentimente ale Sufletului. Până la urmă, omul crede cu mintea, dar Cunoaște cu Sufletul. El începe să-și concentreze viața lăuntrică numai asupra Sufletului, deoarece prin acesta, îl cunoaște pe Dumnezeu și lumea spirituală infinită, lume care este adevărata sa casă. Omul dobândește unitatea cu Sufletul său. Nu mai rămâne loc în el pentru rău, deoarece începe să trăiască prin lumea lui Dumnezeu, în sentimentul de pace care vine de la contactul cu El.

Iar această comunicare are loc constant. Nu mai este nimic altceva decât Dumnezeu în viața lăuntrică a omului, și Sufletul în puritate stă înaintea Lui. Această comuniune este un mister al celor doi. Omul simte prezența lui Dumnezeu și Îl iubește, tinde spre El, cum tinde cel care iubește către Ființa iubită, lângă care tânjește să fie mereu alături și să comunice cu Ea la nesfârșit. Cu timpul, omul dobândește o înțelegere adevărată a faptului că, nu numai că Dumnezeu este prezent constant în el, dar și că Acesta este prezent pretutindeni, în întreaga lume înconjurătoare. Omul

realizează că Dumnezeu este totul pentru toată lumea. Astfel, cel care a început dialogul cu Dumnezeu, se schimbă pe sine curând, dobândind o înțelegere diferită și o viziune diferită asupra lumii. Dar cel mai important, Personalitatea, în timpul vieții sale, datorită acestei comunicări independente cu Dumnezeu, începe să sălășluiască în lumea spirituală a Acestuia, dobândind acea stare de fuziune cu Sufletul, care, în diverse religii, se cheamă diferit – sfințenie, Nirvana, conexiunea supremă cu Dumnezeu, și așa mai departe. Această stare este acea libertate adevărată, acea existență adevărată, la care omul aspiră întreaga sa viață.

Anastasia: Vă mulțumesc din partea tuturor oamenilor care însetează cu adevărat după iluminare spirituală! Această înțelegere ne deschide într-adevăr ochii față de adevărata esență a dezvoltării spirituale a fiecărei persoane!

Rigden: Nu-mi Mulțumiți mie, mulțumiți-i Lui, căci cel care ghidează transmite doar cu smerenie Voința Lui, Înțelepciunea Lui!

Anastasia: VĂ MULȚUMESC! Da, cuvintele nu pot exprima totul, sunt atât de multe sentimente sincere aici! Pentru mulți oameni care însetează după Adevăr, este o adevărată revelație spirituală, destăinuire despre cum să ne transformăm din punct de vedere calitativ.

Rigden: Este important ca oamenii să țină minte faptul că **atenția este elementul cheie** din viața lor de zi cu zi. La ce acordă și pentru ce cheltuie atenție

omul în viața sa (căror gânduri, preferințe și dorințe), asta primește. **Viața, în manifestarea sa reală, este un schimb informațional**, departe de a fi limitat la spectrul îngust al frecvențelor perceptibile și audibile, pe care omul le percepe parțial în această lume tridimensională. Am folosit deja exemplul figurativ al cărămidilor informaționale, pentru a explica faptul că informația este pretutindeni și este prezentă în tot. Există în afara timpului și spațiului, deoarece ea formează totul, inclusiv timpul și spațiul. Informația influențează individul în mod constant. Dar abia atunci când el începe să-i acorde atenție, își face propria alegere, informația începe să lucreze în el pe deplin, conform programului său. În sensul că are loc activarea structurilor omului conectate nu numai cu lumea tridimensională (de exemplu, conștientul, subconștientul), dar și cu structura energetică a omului în ansamblul ei. Personalitatea începe, imperceptibil pentru propriul sine, să trăiască prin această informație, aceasta devenind o parte a realității sale. Ca urmare, acordând atenție unei anumite informații, omul își creează destinul corespunzător, prin propria alegere. Dând puterea atenției sale acestei informații, el, de fapt, dă viață programului inclus în aceasta, fapt care-i transformă viața într-o realitate sau alta.

Anastasia: Da, acesta este un punct foarte important pentru înțelegerea modului în care o persoană devine un conductor al Voinței rațiunii Animalice sau un conductor al Voinței lumii Spirituale. Este vorba de o alegere constantă. La care informație (un program al Voinței cuiva) omul își investește cel mai mult puterea atenției sale și o susține, este exact Voința al cărei conductor devine. Problema umanității moderne este

că mulți oameni nu se înțeleg pe sine, dându-și astfel atenția, fără să se gândească, lumii exterioare, și nu celei interioare.

Rigden: Principala componentă a omului, în jurul căreia este construită întreaga sa structură, este Sufletul, iar Personalitatea, în această structură, reprezintă un modul pentru noua transformare spirituală, calitativă a acestei puteri. Apropo, cuvântul „modul”, tradus din latină („modulus”), înseamnă „unitate mică” sau „măsură mică”. Cu alte cuvinte, principiul fundamental în ființa umană este componenta sa spirituală. Concepția creării omului ca o entitate rațională, cu elementul spiritual fundamental, se regăsește în transformarea spirituală a acestuia, cu păstrarea dreptului la alegere, în crearea, în condițiile lumii materiale, a unui adevărat conductor al puterilor lumii Spirituale.

Într-adevăr, mulți oameni din lumea modernă nu se înțeleg pe sine, propriile capacități și puterea spirituală extraordinară care se află în ei, și de aceea nu înțeleg cum să-și transforme viețile și viața societății, în așa fel încât să îmbunătățească calitatea acestora. Ei nici măcar nu înțeleg ce este viața reală sau fericirea adevărată. Oamenii încearcă să substituie chiar și sărbătoarea spirituală lăuntrică de comunicare cu Dumnezeu și contactul cu lumea spirituală, pe care omul le experimentează prin cele mai profunde sentimente în timpul practicilor spirituale, cu ritualuri externe și celebrări inventate de către mintea umană. Însă, cel mai interesant lucru este că, de asemenea, omul așteaptă această sărbătoare omenească exterioară cu multă speranță. Și, când se întâmplă, atunci,

de fapt, omul este secătuit, transformându-se într-un fel de „orfan”, din cauza sentimentelor de dezamăgire, deoarece omul, în subconștient, a așteptat ceva mai mult, nu în sensul de distracție sau de satisfacere a cărnii, ci la nivel de cele mai profunde sentimente, ceea ce nu a obținut. Toate acestea se datorează faptului că este o substituție a sărbătorii spirituale adevărate (pe care omul o experimentează de fiecare dată când intră în contact cu lumea spirituală) cu o producție teatrală obișnuită din minte, cu decorațiunile materiale externe corespunzătoare.

Atât de multe concepte din viețile oamenilor sunt înlocuite de setările programelor Voinței rațiunii Animalice, deoarece oamenii înșiși aleg adesea gânduri și dorințe venite de la rațiunea Animalică, concentrându-și atenția și energia vitală asupra acestora. Problema oamenilor este în faptul că, făcându-și alegerea și devenind conductori și executanți ai voinței rațiunii Animalice, fără ca măcar să înțeleagă asta, cred că aceasta (rațiunea Animalică) nu există ca atare. Până la urmă, rațiunea Animalică este invizibilă ochilor, spre deosebire de corpurile lor fizice și de lumea înconjurătoare tridimensională. Acești oameni subestimează forța și puterea rațiunii Animalice. Nu-i înțeleg capacitățile de controlare a minții umane, și, cel mai important, aspirația acesteia către o materializare totală a conștientului oamenilor, în întreaga comunitate umană. Iar acest lucru va transforma toți oamenii, fără excepție, în conductori ai Voinței rațiunii Animalice, fapt care îi va spori puterea acesteia considerabil.

Resursa energiei vitale a omenirii, cu capacitățile sale legate de prezența „motorului perpetuu” (Sufletul)

din structura fiecărei persoane, este foarte importantă pentru rațiunea Animalică. Pentru cei deștepți, este suficient să se uite la evenimentele ultimelor secole. Cât de dramatic a crescut populația planetei, cât de mult, în doar două secole, s-au dezvoltat tehnologiile, proiectate în primul rând pentru a se asigura comunicarea în masă între oamenii de pe planetă, adică, pentru a se promova unificarea tuturor într-un singur câmp informațional. Cum, în același timp, formatul consumerist de gândire este intens impus peste tot în lume, cum are loc o înclinație evidentă a civilizație către materie. Acest lucru nu este decât pregătirea de către rațiunea Animalică pentru controlul total asupra omenirii și folosirea puterilor și a resurselor sale în propriile scopuri, care poate nici nu sunt legate de lumea tridimensională. În puterea sa, există dimensiuni mai înalte și mai interesante, în limitele lumii materiale dens populate, acolo unde chiar și schimbări minore presupun schimbări mai globale în dimensiunile de mai jos, fapt care duce la anumite rezultate de alimentare a puterii rațiunii Animalice. Iar aceasta din urmă este necesară pentru supraviețuirea rațiunii Animalice însăși, supraviețuire care depinde de materie, pentru extinderea existenței sale temporare în opoziție cu puterile mai mari – puterile Allat. Iar pentru asta, rațiunea Animalică nu se va da la o parte de la niciun sacrificiu, sub forma minților colective și individuale subordonate Voinței sale.

Așa că oamenii ar trebui să se gândească bine pe ce muchie stă comunitatea mondială acum, a cui Voință o implementează fără să se gândească, și ce consecințe așteaptă atât fiecare Personalitate individuală, cât și civilizația umană ca întreg. Astăzi, este extrem de

important pentru umanitate, așa cum este și pentru fiecare Personalitate, să se trezească spiritual, să se unească pe o bază spirituală și să schimbe „minusul” cu „plus”, folosind în scopuri spirituale baza tehnică pregătită de către rațiunea Animalică. Iar rezultatul nu se va lăsa așteptat. În lumea invizibilă, astfel de decizii și acțiuni, luate de către umanitatea consolidată, pot opri vortexul derulării în creștere rapidă a evenimentelor, pe svastica inversă. Datorită acestui lucru, oamenii nu numai că vor fi capabili să prevină evenimentele viitoare, care trebuie să aibă loc potrivit programului rațiunii Animalice, program care amenință însăși existența umană, dar și să rotească vortexul evenimentelor în direcția svasticii corecte. Asta nu înseamnă nimic altceva decât activarea puterilor creatoare Allat și, pe cale de consecință, crearea unui viitor complet *diferit* pentru întreaga omenire.

Anastasia: Da, înțeleg despre ce vorbiți, deoarece adevăratele capacități, atât ale omului, cât și ale societății ca întreg, nu sunt limitate la lumea tridimensională. Însă, pentru ca societatea să obțină un nivel de înțelegere calitativ diferit, oamenii trebuie să învețe să-și controleze natura Animalică, trebuie să trăiască prin transformare spirituală.

Rigden: Foarte adevărat. Exact din acest motiv, a fost dată fundația de bază a Cunoștințelor spirituale primordiale: începând cu cărțile tale anterioare și sfârșind cu aceasta. Ele sunt suficiente pentru ca o persoană, nu numai să se trezească spiritual dar, de asemenea, lucrând cu propriul sine, să realizeze în mod independent fuziunea spirituală a Personalității cu Sufletul. Desigur, cu condiția ca oamenii să se

implice cu adevărat în desăvârșirea de sine, să nu distorsioneze aceste Cunoștințe și să le urmeze ca și cum ar fi un canal navigabil, extinzându-și în același timp orizonturile de cunoaștere a lumii și orientându-se spiritual în acest ocean turbulent al vieții materiale.

Cunoștințele vin la om într-o etapă importantă a vieții sale, chiar dacă acesta nu conștientizează asta, și îi sunt revelate doar atunci când el începe să se transforme spiritual și când devine vrednic de a le accepta. În caz contrar, nu-i vor fi de niciun folos. Este important în ce măsură oamenii vor asimila Cunoștințele pe care le-au primit deja, cât de semnificative vor fi schimbările în creșterea spirituală lăuntrică a acestora, și ce transformări vor avea loc în societate ca rezultat. Deoarece următorul nivel al Cunoștințelor este o oportunitate pentru oameni de a realiza transformări spirituale în dimensiunile mai înalte ale lumii materiale, transformări care, așa cum am mai spus, pot duce la schimbări globale în dimensiunile mai joase. Iar aceasta este o mare responsabilitate, asta înseamnă o ciocnire cu forțele rațiunii Animalice, care nu va ceda teren așa de ușor. Aceasta este, dacă vreți, aria folosirii „puterilor supranaturale”, sau, așa cum se numea anterior, arta „magiei albe supreme”, iar oamenii care se opuneau direct forțelor rațiunii Animalice, împotriva căreia duceau lupte pe cealaltă parte a realității, se numeau Gheliari.

Anastasia: Ei bine, din păcate, astăzi, majoritatea oamenilor nu înțeleg chestiuni spirituale elementare. Iar cei care chiar primesc aceste Cunoștințe, deseori, nu se grăbesc să se transforme, trăind după propriile șabloane vechi, impuse de către sistemul rațiunii

Animalice. Oamenilor încă le lipsește dorința fermă de a trăi și de a crea din natura lor Spirituală. Acest lucru se vede și în situațiile obișnuite de viață. De exemplu, un om, citind aceste cărți și venind în contact cu Adevărul, este inspirat rapid cu dorința de a lucra cu sinele și de a face transformări spirituale în viața sa. Însă, după o perioadă scurtă de timp, mutându-și din nou atenția către problemele și necazurile de fiecare zi ale lumii materiale, dorința spirituală a acestuia se stinge. Prin natura Animalică, sistemul preia din nou controlul asupra conștientului omului, deși Sufletul lui suferă imens din cauza acestei opresiuni animalice.

Rigden: Omul care trăiește prin dorințele ascunse ale naturii sale Animalice este slab din punct de vedere spiritual. De aceea, venind în contact cu Adevărul, se inflamează ca un chibrit, dar este stins rapid, deoarece, în continuare, nu are sprijin spiritual, nici în sine însuși și nici în societatea din jurul lui. Dar, dacă omul are intenția fermă de a scăpa de sub dominația puterii naturii sale Animalice, atunci trebuie să revină mai des la sursa Adevărului – cărțile care îl vor ajuta să-și comute atenția și să iasă din starea îngustată a conștientului. În plus, omul trebuie să înțeleagă că, în etapele inițiale ale dezvoltării sale spirituale, comunicarea cu oameni, care sunt pe aceeași lungime de undă, va juca un rol major pentru el. Această susținere spirituală reciprocă este importantă în special pentru cei care sunt chiar la începutul căii.

Amintește-ți doar cum, la începutul căii spirituale, o astfel de comunicare în grupul vostru vă ajuta să depășiți, nu numai lipsa de încredere în sine și în puterile voastre, dar și să rezistați, în timp util, atacurilor

ascunse ale naturii Animalice. Ideea este că, în fazele inițiale ale trezirii omului, deseori, în capul lui, au loc confuzie obișnuită și substituții șablon, fapt care rezultă în înțelegerea greșită cu privire la unde apar manifestări ale naturii Animalice și unde se manifestă natura Spirituală. Într-un grup de oameni care sunt pe aceeași lungime de undă, comunicând cu alți oameni, omul începe să se înțeleagă pe sine mai repede și mai bine. De regulă, la început, oamenilor le este teamă „să dezvăluie” secretele naturii lor Animalice, mai ales într-un grup; le este teamă să-și afișeze problemele în public, dar îi ascultă cu plăcere pe cei care au curajul să o facă. Când persoana „dezvăluie” pozițiile naturii sale Animalice, atunci, în esență, îi blochează porțile, adică, posibilitatea de a acționa în secret. În plus, un grup de oameni pe aceeași lungime de undă, nu numai că va asculta persoana, dar aceștia vor împărtăși, de asemenea, propriile situații similare și metodele, pe care le-au găsit în vederea rezolvării acestora. Astfel, persoana obține nu numai susținere spirituală de la oameni cu aceeași gândire, dar și un ajutor cu sfaturi pentru a-și extinde cunoștințele și experiența.

Această practică există din cele mai vechi timpuri. De exemplu, primii creștini practicaau așa numita confesiune publică, în comunități mici. Acest lucru este practic aceeași discuție cu prietenii, de la suflet la suflet, discuție care aduce omului beneficiu spiritual. Dar, odată cu crearea instituției pentru controlul maselor – religia, multe lucruri au fost întoarse pe dos.

Anastasia: Așa este. În mod oficial, practica spovedaniei pentru toți credincioșii de „vârstă rezonabilă” a fost introdusă în creștinism în anul 1215, prin

rezoluțiile Celui de-al Patrulea Conciliu de la Lateran. Apropos, acel Conciliu a adoptat un întreg set de măsuri de luptă împotriva ereziei (inclusiv crearea Inchiziției), în scopul întăririi autorității Bisericii. Acele măsuri au fost incluse în reforme și în dezvoltarea codului „legii canonice”. Acesta a fost răspunsul Bisericii la răspândirea în masă a „mișcărilor eretice” de la începutul secolului al XIII-lea – catarii, albigenzii, valdenzii, și așa mai departe. Vina acestora era doar în faptul că oamenii doreau să cunoască Adevărul despre adevărata Învățătură a lui Hristos și că începuseră să îl caute și să se dezvolte spiritual fără intermediari.

Și acum, referitor la practica spovedaniei acceptată de către religie. S-a impus credinciosului că ar trebui să facă asta cel puțin o dată pe an. Credinciosul trebuia să-și mărturisească păcatele unui preot, care, la rândul său, în numele lui Iisus Hristos, prin „cuvinte permissive” special stabilite de biserică, ierta aceste „păcate”. Și acest lucru era considerat o condiție necesară pentru om în vederea obținerii „iertării divine”, deoarece se stabilise de către preoți că, fără mărturisire, omului nu i se permite accesul la „sfânta împărtășanie”, iar fără aceasta, chipurile, nu va exista mântuire pentru om, pentru că, potrivit dogmei bisericii, „împărtășania este o reuniune cu Hristos”, „o comuniune binecuvântată a sufletului cu viața eternă”.

Altfel, persoana era alungată din religie, fiind speriată că i se va refuza dreptul de a fi înmormântată conform riturilor creștine, și așa mai departe.

Da, desigur, diferența este semnificativă. Una este când omul însuși aspiră să se desăvârșească, să

lucreze cu sinele, să comunice cu oameni și prieteni pe aceeași lungime de undă, să vrea să se înțeleagă pe sine, să primească susținere spirituală și să facă tot ce poate pentru a-i ajuta pe alții. Și este cu totul altceva când omul este obligat să o facă sub amenințarea excomunicării din Biserică și a hărțuirii publice, mai mult, în numele unei organizații oficiale – Biserica Romano-Catolică, care, în vremurile acelea, era o instituție de putere executivă. Într-adevăr, totul a fost răsturnat cu susu-n jos, parcă intenționat, în așa fel încât oamenii să se pocăiască din frică, și nu ghidați de spirit, în așa fel încât să nu-i vină nici măcar gândul de a face asceză duhovnicească de unul singur.

Rigden: Acestea sunt exact substituții de la rațiunea Animalică, pe care oamenii nu le observă în timp ce sunt conductorii acesteia, crezând că astfel de gânduri le aparțin și sunt menite să le consolideze puterea și, în același timp, să contribuie, se presupune, la „creșterea spirituală a populației”. În materie spirituală, nu se poate face bine cu forța, ci contează alegerea independentă a persoanei. Totul este construit pe acest fapt. Până la urmă, nu există oameni răi, sunt doar oameni care nu-și cunosc abilitățile spirituale și, astfel, suferă.

Anastasia: Se știe că transformarea spirituală personală a omului a avut dintotdeauna un anumit impact asupra societății din jurul său. Ați menționat în mod repetat faptul că, dacă astfel de oameni treziți spiritual ar fi o majoritate, atunci și societatea s-ar schimba. Ați putea să le spuneți oamenilor cum să transforme societatea din punct de vedere calitativ, pentru a scăpa de clișee și de șabloanele stereotipice

ale naturii Animalice, de gândirea consumeristă și cum să reorienteze vectorul mișcării civilizației moderne spre dezvoltarea spirituală?

Rigden: Totul este simplu. Este necesară crearea de condiții pentru **un model fundamental nou de societate, luând în considerare natura duală a ființei umane, eliminând cele mai mici posibilități de manifestare a tentațiilor naturii Animalice în toate sferle societății.**

Cu ce începe construirea unei astfel de societăți? Dacă majoritatea oamenilor ar avea, într-adevăr, intenția de a crea o civilizație, care să trăiască potrivit principiilor spirituale, totul s-ar rezolva într-un mod foarte simplu. Primul lucru de făcut ar fi punerea în ordine a dezvoltării spirituale a societății. Într-o civilizație orientată spre vectorul spiritual, adică, o societate care pretinde la un nivel înalt de dezvoltare, nu ar trebui să existe nicio fragmentare nu numai în religii diferite; mai mult, nu ar trebui să existe nicio religie ca instituție de control al maselor și niciun intermediar între Dumnezeu și om. Nu ar trebui să aibă *nici măcar o urmă din așa numitul fenomen al preoției, indiferent de cum este numită această structură, care creează sisteme religioase și instituțiile diferitelor religii ale lumii.* Ar trebui să existe dorința și acțiuni exacte ale societății în sine de creare a unor condiții de viață pentru dezvoltarea spirituală a Personalității umane ca atare, ca o componentă de bază a unei astfel de societăți!

Zorii umanității au văzut începuturile unei astfel de organizări a vieții oamenilor, unde s-a pus mai mult

accent pe viața spirituală a comunității, în vreme ce problemele materiale erau secundare. Ca rezultat al cauzelor geografice și al altor cauze, multe grupuri de oameni, care aveau unele și aceleași grăunțe spirituale ale Cunoștințelor, existau izolați unii de alții. În timp, ca urmare a pierderii Cunoștințelor primordiale, a devierii în direcția dominației naturii Animalice în oameni, a început o diviziune în cadrul grupurilor, rezultând în inegalitate socială. Apariția instituției preoției și instituirea diferitelor religii s-au bazat pe fundația grăunțelor spirituale inițiale ale Cunoștințelor. Însă, sistemul în sine a fost construit potrivit dominantei materiale. De fapt, este o încercare a rațiunii Animalice de a domina total și de a controla conglomeratul materiei inteligente, pe care îl vede ca fiind umanitatea, cu sursa sa unică de putere – energia vitală destinată scopurilor spirituale.

Anastasia: Asta înseamnă că religia, ca sistem, servește interesele rațiunii Animalice, deși atrage mase de oameni spre sine, exact datorită grăunțelor spirituale. Da, dacă ne uităm la toată varietatea învățăturilor spirituale, credințe și religii ale națiunilor lumii, lăsând deoparte, în același timp, pleava sistemului preoțesc și a conceptelor sale, devine evidentă prezența unor și acelorași Cunoștințe: cum ar trebui omul să adere la calea spirituală și cum să nu cadă pradă tentațiilor lumii materiale. Doar că toate aceste grăunțe ale Cunoștințelor sunt, de fapt, despre unul și același lucru, dar servite într-o varietate de interpretări omenești.

Rigden: Așa este, și aceste cunoștințe nu sunt o religie, de aceea pot fi găsite în diferite părți ale lumii, printre popoare diferite cu credințe diferite. Aceste

Cunoștințe contribuie la procesul natural de dezvoltare spirituală a omului, indiferent de rasă, naționalitate, regiunea de rezidență, statutul social, și așa mai departe. Dar, folosind aceste Cunoștințe, preoții și-au creat propriile religii, care sunt fructul minții omenești. Particularitățile și diferențele dintre o religie și alta au fost inventate doar pentru a obține putere asupra unui număr mare de oameni.

Istoria umanității a văzut perioade, în care s-au făcut încercări de a transforma mase de oameni în atești. Părea că se urmăreau scopuri nobile – salvarea oamenilor de sub jugul preoției. Dar problema era că natura Animalică rămânea în continuare dominantă în diferitele sfere ale societății. Deci, în loc de „un viitor luminos”, erau create condiții în umanitate, pentru ca o formă mai rea a dominației Voinței rațiunii Animalice să se manifeste în conștientul oamenilor. Conceptele de Suflet și Dumnezeu au fost eliminate pentru generațiile noi și înlocuite cu egoistul „Eu” și cu priorități materiale în viață. Rezultatul acestui tratament al omenirii de către rațiunea Animalică este evident: viziunea materialistă domină în societatea mondială, iar conștientul majorității oamenilor a fost înrobbit de tipare și directive materialiste. Astăzi, o persoană care crede într-un Dumnezeu unic și se roagă pentru salvarea propriului Suflet este, din păcate, percepută de către majoritatea oamenilor ca fiind „o relicvă din trecut”, ca pe un anumit element alienat din societate, și a cărui conștient ar fi „limitat de către o religie sau sectă”, chiar dacă persoana nu are nimic de-a face cu aceste organizații.

De ce o astfel de atitudine negativă față de principalul sens al vieții umane – dezvoltarea spirituală,

Dumnezeu și Sufletul – a câștigat atât de mult teren în societatea de astăzi? Deoarece prioritățile rațiunii Animalice sunt promovate și glorificate peste tot, iar acestea orientează societatea spre valori materiale și principii consumeriste. Mințile oamenilor sunt dominate de o atitudine de acumulare și înmulțire a banilor, a proprietăților, a bunurilor imobiliare, de dreptul nelimitat de a le păstra și de a le transmite prin moștenire. Omul, în mod limitat, își vede scopul vieții în asta, încercând astfel să obțină faimă pentru sine, nu numai în timpul vieții, dar, de asemenea, să păstreze faima după moarte (acesta este un fel de element de substituție de la rațiunea Animalică, cum s-ar spune, un substitut pentru nemurire). Dorințele individuale ale maselor de oameni sunt reduse la o aspirație de a poseda ceva, de a avea putere în lumea materială, de a transforma totul în jurul lor, inclusiv pe ei înșiși, în proprietatea lor indivizibilă. Toate acestea indică nu numai semnele patogene ale societății infectate de atitudinile rațiunii Animale, ci și faptul că omenirea se apropie de pragul autodistrugerii. Și dacă nu sunt luate acum măsuri urgente de recuperare spirituală, mâine poate fi prea târziu, deoarece procesele distructive vor deveni ireversibile. Cel mai important lucru este realizarea că doar omul însuși se poate salva, atât pe sine, cât și societatea înconjurătoare, prin alegerea și acțiunile sale.

Anastasia: Da, cele două întrebări vechi de când lumea: „Cine este vinovat?” și „Ce e de făcut?”

Rigden: Oamenii nu trebuie să piardă timpul căutând pe cine să dea vina, distrându-și natura Animalică, sau să aștepte ca cineva să facă ceva pentru ei. Ei

înșiși au nevoie să înceapă să acționeze și să devină un bun exemplu pentru alții. În societate, oamenii sunt atrași de cei care au Onoare și Demnitate, care-i ajută pe alții dezinteresat, care trăiesc potrivit Conștiinței lor, care slujesc cu adevărat lumea spirituală, ignorând prioritățile materiale. Acesta este genul de persoană care trebuie să fii, lucrând în primul rând la tine însuși.

Într-o societate civilizată, cu un vector spiritual de dezvoltare, toți oamenii, din copilărie, ar trebui să fie capabili să ignore gândurile venite de la natura Animalică, să-și înțeleagă natura duală, propria structură energetică și capacitățile acesteia. Omul trebuie să știe faptul că este direct conectat la lumea spirituală, că există un singur Dumnezeu și că nu ar trebui să fie deloc, nici un fel de intermediari în comunicarea cu El. Acesta este un sacrament între cei doi: omul și Dumnezeu. Este necesară crearea de condiții în societate, în așa fel încât noile Personalități, venite în această lume, să înțeleagă sensul primar al vieții: să crească puterea spirituală personală, să urmeze fundamentele culturale și morale firești pentru oameni, să manifeste mai multă umanitate, bunătate în propriile gânduri, cuvinte și fapte, să se desăvârșească lăuntric în lucrul cu sinele, și, în cele din urmă, să-și salveze Sufletul.

Trebuie să luăm în considerare greșelile trecutului și să nu pierdem din vedere principalele puncte de referință spirituale. În lumea din ziua de azi, oamenii uită un adevăr simplu: timpul vieților lor zboară foarte repede. Ei văd un anumit nivel de libertate în îndeplinirea propriilor dorințe materiale. În realitate, această libertate este condiționată, iluzorie. De fapt,

omul nu poate să posedă pe nimeni și nimic în lumea materială, chiar dacă va cuceri popoare sau vreun teritoriu important și va dobândi putere asupra numeroaselor bogății ale acestora. Omul se naște singur și moare singur. Această lume, pentru om, este doar o iluzie informațională, care creează condiții pentru afirmarea alegerii sale dominante.

Într-o astfel de societate calitativ nouă, Personalitatea ar trebui să cunoască și să aibă acces la diverse instrumente spirituale pentru a lucra cu sinele. Dacă o persoană vrea să folosească instrumente suplimentare pentru dezvoltarea sa spirituală, de exemplu, sub forma rugăciunilor, practicilor spirituale, meditației, și așa mai departe – poftim, e dorința sa. Dar instrumentele sunt doar instrumente. Acestea fixează atenția, ca un camerton, pe o anumită undă, îți permite, pentru moment, să simți cealaltă parte, o altă lume, lumea lui Dumnezeu, să dobândești experiență, să compari și să înțelegi diferența față de această lume, să intri în contact cu propriul Suflet prin cele mai profunde sentimente și să-i simți puterea. Dar apoi, persoana se întoarce din nou la familiara lume tridimensională, în care, din nou, își face alegerea în fiecare zi. Iar aici, este foarte important ce va alege omul în viitor, deținând această experiență spirituală la activ. Va dori omul să-și transforme natura sa din punct de vedere calitativ și să devină o Ființă Spirituală sau va fi sedus de iluzia efemeră a rațiunii Animalice, condamându-și astfel Sufletul și Personalitatea la o suferință continuă? Toate acestea par a fi mici detalii și doar rezultatul alegerii personale a unui singur individ. Dar alegerea fiecărei persoane constituie și determină mișcarea civilizației în ansamblul ei. Totul începe cu

puritatea și sinceritatea intențiilor fiecărei persoane din societate, cu adevărata sa alegere interioară, și cu o abordare responsabilă a vieții sale, având în vedere durata foarte limitată a acesteia.

Pentru a face ordine civilizată în societate, și, mai întâi de toate, sub aspect spiritual, este necesar ca societatea să aibă cât mai mulți oameni competenți spiritual. Adică cei care sunt implicați în munca asupra sinelui, în transformarea spirituală, în extinderea orizonturilor lor de cunoaștere. În primele etape, este imperativ ca acești oameni să-și unească eforturile, în scopul diseminării Cunoștințelor în diversele sfere ale societății. Este necesar să se creeze condiții pentru ca în comunitatea mondială să apară tot mai mulți oameni luminați și dezvoltați din punct de vedere intelectual, cu dominația naturii Spirituale, cu acces liber la Cunoștințele primordiale pentru a cunoaște lumea și pe ei înșiși.

Anastasia: Cu alte cuvinte, să facem tot posibilul pentru ca prioritățile bazate pe nevoia lăuntrică de a crea și de a spori Binele să devină ferm stabilite în societate: „Eu lui Dumnezeu”, „Eu oamenilor”, mai degrabă decât actualul „dă-mi, ca să-ți dau” format al gândirii consumeriste de cumpărare și vânzare.

Rigden: Foarte corect... Ca urmare, în continuare, este necesară abolirea chiar a structurii preoției, acest hău al diferitelor ierarhii religioase și armate de preoți, care practică ritualuri sacrificiale și care se consideră a fi intermediari între oameni și Dumnezeu (indiferent de cum este El numit în diversele religii), dar care, de fapt, doar trăiesc pe socoteala maselor. Pentru mulți

dintre ei, religia este doar o ocupație și o sursă de venit (dobândită pe socoteala muncii credincioșilor de rând); este un mijloc de manipulare a conștientului maselor prin credință, în scopuri politice. Pentru a aboli structura preoției, revoluțiile nu sunt necesare, nu este nevoie să se organizeze confruntări sângeroase, conflicte, și alte provocări similare ale naturii Animalice. Abolirea acestui sistem este posibilă pe cale pașnică. Până la urmă, și preoții sunt oameni, ca toată lumea; și ei au tendința de a face greșeli, ca orice om. Pur și simplu, este necesar ca societatea să creeze astfel de condiții, în care instituția preoției să se desființeze de la sine din lipsă de necesitate. Atunci oamenii care îi aparțin se vor regăsi în alte profesii mai folositoare societății, potrivit adevăratelor lor priorități și alegeri în viață.

Anastasia: Cum creăm astfel de condiții?

Rigden: De fapt, nu este atât de dificil. Pur și simplu, oamenii înșiși ar trebui să se oprească din „a păcătui”, seducând preoții cu ofrandele lor. În final, când această afacere nu le va mai aduce venit personal, preoții vor fi forțați să-și dea jos veșmintele preoțești și să meargă la muncă în beneficiul societății, exact ca toată lumea.

În general, dacă vorbim despre conceptul de păcat în termeni religioși, ofrandele către preoți pot fi numite unul dintre cele mai grele păcate, indiferent de care denominațiune aparțin preoții. De ce? O persoană face donații preoților și armatei acestora de servitori angajați, cu credința greșită că sunt mai sfinți decât el, că acești oameni, care poartă alte veșminte, sunt

mai aproape de Dumnezeu și, ca urmare, rugăciunea lor este mai eficientă. Dar preoții sunt oameni la fel ca toți ceilalți: nu s-au salvat încă pe sine și propriul Suflet, deci cum ar putea să-i salveze pe alții? Și, din nou, persoana ar trebui să se gândească pentru cine se face acest sacrificiu material și în ce scopuri.

Deci, ofrandele materiale ale credincioșilor sunt necesare doar armatei de preoți. Dumnezeu nu are nevoie nici de bani, nici de alte bogății ale lumii materiale. Relațiile dintre om și Dumnezeu sunt bazate exclusiv pe cele mai profunde sentimente personale ale persoanei, ca urmare a contactului cu lumea spirituală, a Dragostei sale sincere și a recunoștinței față de Dumnezeu. Aceste sentimente profunde adevărate ale omului față de Dumnezeu sunt singura comoară reală, acceptată de către acea lume. Mai mult, aceste relații cu lumea spirituală au loc fără niciun intermediar.

Trebuie înțeles faptul că, atâta vreme cât persoana evaluează lumea din perspectiva locuitorului spațiului tridimensional, adică, prin prisma gândirii sale materiale, atunci, în multe chestiuni spirituale, ea va fi prinsă de iluzii proiectate de către mândria sa. Omul crede că, de vreme ce a binevoit să acorde puțină atenție lumii spirituale, întregi oști de îngeri trebuie să aibă grijă de el, să-i satisfacă solicitările și, practic, să-l poarte spre paradis pe perne regești. În realitate, până Personalitatea nu se maturizează spiritual, aceasta nu este observată de către lumea spirituală. Îmi cer scuze pentru comparația umană banală, dar astfel de Personalități sunt ca milioane de celule reproducătoare. Gameții au un set de cromozomi și poartă

caracteristici ereditare. Persoana nici măcar nu observă apariția materială, existența și moartea acestora. Mai mult, le folosește câteodată puterea fără măcar să realizeze. Însă, când doi gameți fuzionează într-un zigot și începe să se dezvolte un embrion, aici, măcar o persoană, mă refer la femeie (în sensul spiritual, principiu feminin divin) va fi incapabilă să ignore acest fapt. Cu siguranță, ea va urmări îndeaproape acest fenomen și va avea grijă de noua ființă în viitor. Este același lucru sub aspect spiritual. Omul trebuie să lucreze cu sinele în mod sânguincios, să stăpânească practicile spirituale, să trăiască prin comunicarea cu lumea lui Dumnezeu la nivelul sentimentelor profunde, în așa fel încât Personalitatea să fie capabilă să fuzioneze cu Sufletul și, apoi, să câștige dreptul de a fi acceptați în Eternitate. Atunci, și lumea spirituală își va întoarce atenția către acest individ, se va îngriji de el ca de o nouă Ființă desăvârșită, mult așteptată.

Din păcate, Adevărul străvechi despre obținerea fuziunii Personalității cu Sufletul s-a pierdut în lumea modernă, iar o persoană, în speranța de a-și exprima Dragostea și recunoștința față de Dumnezeu, dăruiește ofrande materiale preoților, satisfăcând astfel rațiunea Animalică, prin tentarea și seducerea oamenilor în veșminte preoțești cu lumea materială. Tu păcătuiești, și preotul păcătuiește prin primirea ofrandelor, acestea devenind un obiect de tentație pentru el. Prin ofrandele tale, îl faci să se gândească nu la spiritual, ci la material, nu la îngrijirea propriului Suflet și la adevărata slujire a lui Dumnezeu, ci la sporirea venitului său material. Realizezi unde se află severitatea acestui păcat? Prin ofrandele sale, persoana împinge Personalitatea și Sufletul preotului în „iad”, înclinând alegerea

acestuia în favoarea materiei, adică, în favoarea rațiunii Animalice, în același timp împovărându-se pe sine cu acest act păcătos. Păcatul acesta este chiar și mai teribil decât uciderea trupului omenesc, deoarece trupul este un veșmânt temporar, de fapt, cenușă. În vreme ce acest păcat este ca o otravă mortală pentru Suflet, otravă care privează Personalitatea de șansa de a ajunge la viața eternă. La baza acestor ofrande și sacrificii materiale, se află o substituție a rațiunii Animalice sub forma, așa cum ai menționat, a formulei tipice de vânzare și cumpărare: „dă-mi, ca să-ți dau”, a credinței în posibilitatea unei „răscumpărări” materiale, a „răsplății” pentru propriile păcate, și în achiziționarea de noi beneficii materiale în viitor – de la sănătate până la prosperitate.

Anastasia: Mulți oameni pur și simplu nu s-au oprit niciodată să se gândească la asta. Mai mult, credincioșii obișnuiți privesc aceste solicitări de ofrande în favoarea bisericii, ca fiind firești și omenești, deoarece implică ajutorarea altor oameni. De vreme ce, de obicei, preoții și slujitorii lor își justifică pretențiile la ofrande, de exemplu, prin construirea unui nou templu, prin nevoile bisericii (din start, în predici, cuvântul Biserică fiind deseori legat de conceptul de Biserică Cerească), prin ajutorul pentru credincioșii nevoiași, și așa mai departe. Nimeni nu dă socoteală turmei cu privire la circumstanțele reale ale distribuirii acestor bani publici și nici nu oferă vreo declarație financiară referitor la venituri și cheltuieli.

Rigden: Într-o societate civilizată normală, ajutorarea altor oameni, precum și construirea unui templu destinat practicilor spirituale colective, poate și ar trebui

realizată prin asocierea cetățenilor obișnuiți, rezidenți ai unei anumite localități sau așezări. Toate acestea sunt făcute potrivit următorului principiu: oamenii se adună, decid și trec la treabă, dacă, într-adevăr, este foarte important pentru localnici, și dacă aceștia chiar doresc acest lucru. De exemplu, oamenii dintr-un sat vor să construiască un templu – pentru ei înșiși, pentru copiii lor și consăteni; ei au de trăit acolo și ei ar trebui să decidă cum trăiesc – nu cineva de sus. Și poți să fii sigură că, pentru ei, pentru rude, prieteni și copii, oamenii competenți spiritual vor construi cu siguranță un templu adecvat, fără semne care să activeze natura materială în om, ci numai cu semne care trezesc componenta spirituală a oamenilor. Într-un templu sau în alt loc destinat practicilor spirituale colective, oamenii vor schimba cunoștințe și experiență ca egali, și se vor ruga împreună pentru salvarea Sufletelor lor, spre gloria și recunoștința pentru Iubirea lui Dumnezeu. Ei nu vor prezenta, ca majoritatea preoților din templele de astăzi, monologuri religioase politice sau preoțești pentru turmă, amestecând cunoștințele spirituale cu dorințele și scopurile naturii Animalice, sau indoctrinare potrivit programelor preoțești. Deoarece templul va fi destinat cu adevărat oamenilor, pentru dezvoltarea lor spirituală, și nu pentru amestecarea grăunțelor spirituale cu scopurile materiale sau pentru afaceri preoțești și pretenții de la turmă de către „recruți” în veșminte preoțești. Acolo, oamenii se vor dezvolta spiritual în mod independent.

Nimeni nu ar trebui să obțină profit din templele și locurile unde oamenii se adună pentru dezvoltare spirituală și comunicare. Imediat ce, în temple sau

„locuri sfinte”, încep taxe, vânzările, serviciile plătite, sau plata de salarii cuiva, vor apărea și tentații, cum să se câștige mai mult și, apoi, cum să se obțină mai multă putere fără mult efort. Până la urmă, pentru o minte leneșă, este mai ușor să îți o lumânare într-un ritual teatral pompos și să te asemeni, în mândria ta, prin analogie, cu o ființă supremă, decât să muncești cu un ciocan pneumatic într-o mină de cărbuni. Iar persoana nici nu va observa cum cade într-o capcană de vicii. Aceasta este o manevră de mult știută a naturii Animalice.

Dar nu este vorba de temple în sine, ci de oameni. Poți să te ocupi cu desăvârșirea spirituală oriunde – atât afară, cât și înăuntru. Am relatat deja cum, în vremurile străvechi, oamenii se ocupau cu dezvoltarea spirituală în peșteri, și cu miile de ani, generații de oameni au mers acolo și au învățat practici spirituale, prin intermediul semnelor și al simbolurilor pictate pe pereții de stâncă de către strămoșii lor. Aceste peșteri încă există astăzi; nimeni nu a fost tentat de sărăcia lor materială, iar oamenii educați din punct de vedere spiritual pot folosi valorile spirituale – Cunoștințele – chiar și acum. Preoții diferitelor religii, din cele mai vechi timpuri, au construit temple magnifice pentru a-și face ritualurile, decorându-le cu aur și pietre scumpe, de exemplu, în Egiptul Antic, Babilon, Grecia Antică, și așa mai departe. Și unde sunt acum acele temple? Au fost înlocuite de ruine, iar aurul a fost furat de mult de oamenii tentați de aceste comori materiale. **Nu se cuvine să ademenești oamenii cu lucruri materiale acolo unde iluminarea spirituală își are locul.**

Ca urmare, oamenilor nu trebuie să li se permită să facă profit în vreun fel din aspirațiile spirituale ale altora. Diseminarea cunoștințelor spirituale nu trebuie să aducă niciun beneficiu financiar sau material persoanei. Aceasta este singura modalitate prin care este posibilă evitarea tentațiilor materiale, și atunci, persoana va face asta cu toată inima și Sufletul său, cu sinceritatea intențiilor sale spirituale!

Anastasia: Da, problema majorității credincioșilor constă în faptul că, prin oferirea de donații către religii, oamenii în esență, într-un fel se răscumpără de la lucrul spiritual cu sinele, lăsând pe seama preoției lucrările Conștiinței lor. În loc de a face ei înșiși bine în lume, le este mai ușor să dea bani „slujitorilor altarului”. Iar preoțimea profită de acest lucru cu impunitate.

Rigden: Din păcate, așa este. Însă, nu chiar cu impunitate, deoarece nimeni nu a reușit încă, și nimeni nu va reuși în viitor să evite Judecata personală, și fiecare persoană va fi recompensată potrivit propriilor fapte și gânduri. Cât despre oamenii care încearcă să se răscumpere de la lucrul spiritual cu sinele, prin oferirea de ofrande preoților, asta e greșeala lor. De fapt, asta este o autoînșelăciune, deoarece, indiferent cu ce câștig material vine o persoană, nimeni nu va face munca spirituală în locul ei. Nu banii dați la templu sunt importanți, ci implicarea personală în faptele constructive ale societății și schimbările spirituale personale asociate cu acest lucru. Cât despre donații și temple, este suficient, pentru o persoană inteligentă, să se uite la realitățile din ziua de astăzi. Construirea de biserici în orașe s-a transformat în proiecte de afaceri. Ce se ia în considerare nu este calitatea, ci

cantitatea, nu câți oameni vor putea în mod real să aibă acces la spiritual, ci ce fel de profit economic și politic se va obține. În plus, fiecare organizație religioasă, în special în orașele mari, încearcă să înșface o bucată de pământ mai aproape de locurile unde sunt concentrate mase de oameni, pentru a-și asigura cel mai mare influx de enoriași.

Fragmentarea religiei în secte și discordia dintre acestea sunt doar o luptă pentru putere, unde importanța unei persoane este judecată după portofelul ei, iar puterea asupra credincioșilor obișnuiți este văzută ca o putere politică asupra electoratului. Totul este cu fundu-n sus! Și se poate îndrepta numai atunci când înșiși oamenii din societate vor deveni mai competenți în chestiunile spirituale, vor începe să-și extindă orizontul Cunoștințelor și viziunea, vor face ce vor putea pentru a participa în viața societății, vor trăi cu Dumnezeu înăuntru și vor face fapte bune și creatoare. Atunci, „nevoia” de intermediari comerciali între Dumnezeu și om va înceta să existe.

Anastasia: În legătură cu acest aspect, se ridică o altă întrebare importantă. În „armata” preotească, există, cu siguranță, oameni care au ales să slujească o religie sau alta în speranța de a se elibera spiritual, fără să cunoască adevărata stare de lucruri din cadrul sistemului înainte de a intra în el. Însă, chiar aflându-se în el și observând lucruri care nu sunt arătate maselor de credincioși, aceștia nu și-au pierdut în această mizerie politică puritatea credinței și intențiile lor sincere de a-i sluji numai lui Dumnezeu și nu clanurilor preotești. Ați spus cândva că adevărata spiritualitate a unor astfel de „oameni ai lui Dumnezeu”, dintre care, din păcate,

sunt foarte puțini în întreaga lume, este pilonul pe care se sprijină gloria oricărei religii sau credințe de masă. Dacă va fi abolit sistemul de religii ca atare, ce ar trebui să facă oamenii care merg cu adevărat spre Dumnezeu, fiind angajați în ascetism spiritual și, în același timp, care ajută oamenii în mod sincer și gratis?

Rigden: Ei bine, în primul rând, astăzi sunt prea puțini cei care au dorința sinceră de a-i sluji lui Dumnezeu și nu mândriei lor, având grijă de sufletele ome-nești, fără să fie plătiți pentru asta. De fapt, astfel de oameni sunt, într-adevăr, câțiva printre milioanele care slujesc în armata preoților din diverse religii. Majoritatea coplesitoare a celor care slujesc în religii sunt străini tentați de scopuri materiale mai degrabă decât de mântuirea spirituală. Iar, în al doilea rând, nicio schimbare externă nu va opri procesul spiritual lăun-tric al „adevăraților oameni ai lui Dumnezeu”. Chiar și schimbându-și profesia și lucrând, ca oricine altcine-va, în beneficiul societății, aceștia vor continua să se dezvolte spiritual la fel de sincer, dedicându-și timpul liber ajutorării celorlalți. Deoarece aceasta este nevoia lor spirituală, viața lor lăuntrică, care are întâietate în fața circumstanțelor acestei lumi. Deci, schimbările exterioare nu-i vor opri, mai degrabă îi vor încânta, având în vedere ce au de înfruntat și de văzut în viața interioară de zi cu zi a comunității religioase, ca și în acțiunile și faptele „colegilor de breaslă”.

Una din condițiile necesare pentru realizarea unei transformări calitative a societății este **înțelegerea de către oamenii înșiși a sensului dezvoltării lor spiri-tuale, ca și încetarea participării în ademenirea cu putere și valori materiale a oamenilor** care aparțin

„armatei” preoțești. Să nu le dea bani (donații) sau ofrande de niciun fel, să nu le satisfacă mândria prin plecăciuni, închinări, sărutarea mâinilor, servilism, supunere, cereri sau tentații similare pentru natura lor Animalică. Cu alte cuvinte, **trebuie să nu „păcătuiești” tu însuși și nici să nu-l provoci pe altul să facă acest lucru.** Până la urmă, acest om este exact ca tine. El (un slujitor al cultului sacrificial) nu diferă de un om obișnuit în niciun fel, de vreme ce și Sufletul său se află în corp, în această lume materială. Aici, nimeni nu poate fi mai prejos sau mai presus, deoarece toate sufletele omenești suferă în mod egal din cauza acestei captivități materiale.

Omul are o singură cale de ieșire din acești clești ai materialismului – să se dezvolte spiritual și să-și elibereze Sufletul, să se îndrepte spre lumea lui Dumnezeu. **Nu există oameni care să nu fi simțit măcar o dată această nevoie venită de la Suflet, nevoie manifestată în aspirația către adevărata libertate spirituală. O altă chestiune este faptul că natura Animalică a omului interpretează această nevoie a Sufletului în felul său, distorsionând conceptul însuși de „libertate”, înzestrându-l cu calități materiale, străine de natura Spirituală. Toți oamenii sunt credincioși; doar că fiecare persoană își folosește puterea credinței așa cum alege.** Apropos, cei care se consideră atești înfocați, atunci când sunt singuri, sunt de fapt predispuși la aceleași frici și superstiții ca orice credincios. În societate, acești oameni sunt practic aceiași preoți, doar la o scară „mai mică”, singura diferență fiind în faptul că preamăresc în mod deschis calitățile naturii Animalice (dragostea de sine, mândria, vanitatea, și așa mai departe).

Anastasia: Odată ce instituția preoției este abolită în societate, cum pot oamenii evita greșeli similare în viitor? Vreau să spun cum să nu fim tentați, în timpul diseminării cunoștințelor spirituale, de mândrie, vanitate, cum să nu ne dorim putere asupra semenului nostru, altfel spus, cum să rezistăm tentațiilor naturii Animalice.

Rigden: Dacă civilizația se va mișca în direcția spirituală, va fi posibilă rezolvarea acestei chestiuni destul de ușor. Trebuie înțeles faptul că ființa umană are o natură duală, în ea având loc oscilații constante între natura Animalică și cea Spirituală. Pe cale de consecință, trebuie făcut în așa fel încât *cunoașterea spirituală și diseminarea Cunoștințelor primordiale universale să nu fie în avantajul naturii Animalice a omului, ca și conductor al rațiunii Animalice, cea care reprezintă lumea materială și interesele sale, ci în așa fel încât să fie absolut acceptabilă și favorabilă dezvoltării naturii Spirituale în om, ca și conductor al lumii Spirituale*. Este important să facem Cunoștințele spirituale primordiale accesibile tuturor oamenilor și, diseminându-le, să eliminăm orice posibilitate ca oamenii să fie tentați cu stimulente ale naturii Animalice.

Anastasia: Deci, este necesar ca oamenii înșiși să creeze astfel de condiții în societate, condiții care să fie dezavantajoase din punct de vedere material pentru cei care-i iluminează spiritual pe alții.

Rigden: Da, în această privință, este necesar să se elimine orice posibilitate de manipulare a conștiinței publice de către conductorii rațiunii Animalice și, de asemenea, orice șansă ca cineva să obțină vreun profit

economic sau politic; mai mult, este necesar să prevenim distorsiunea informației și manipularea acesteia în avantajul cuiva, adică, a acestui tip de manifestare a puterii discreționare în domeniul diseminării Cunoștințelor.

Anastasia: Însă acest lucru este cu adevărat posibil doar atunci când mulți oameni vor afla aspectele de bază ale Cunoștințelor primordiale. Iar când comunitatea mondială va deține această informație, majoritatea oamenilor vor începe să diferențieze în mod adecvat grâul spiritual de neghină și nu vor ceda influenței și provocărilor oamenilor cu intenții rele. Vor fi capabili să ignore manifestările naturii Animalice înăuntrul lor și să susțină natura Spirituală în comunitatea și în mediul lor.

Rigden: Absolut. În primul rând, oamenii trebuie să se trezească spiritual, și atunci, aceste vestigii ale gândirii coloniale se vor prăbuși de la sine în societate, și o întreagă armată de diferiți paraziți și profitorii lor, care trăiesc pe socoteala credinței oamenilor, vor fi aruncați afară din sfera spirituală. Deoarece, atâta timp cât aceștia trăiesc pe umerii oamenilor, vor veni cu orice, doar pentru a-și trăi viețile ca paraziți sociali, profitori ai societății, și, pe deasupra, oamenii să le sărute mâinile pentru asta și să le acorde mult respect.

Oamenii trebuie să învețe să fie stăpânii propriului destin spiritual și să nu aștepte ca cineva să realizeze în locul lor lucrul lor spiritual vital; trebuie să se desăvârșească ei înșiși, să lucreze cu sinele și să-și lărgescă orizonturile de cunoaștere a lumii. Să nu aștepte milă de la preoți și de la politicieni, să nu se

complacă în iluzii și să nu-și permită să fie manipulați. Este necesar să fie Personalități mai mature, Oameni activi social și responsabili spiritual. Și, pentru a nu repeta greșelile trecutului și a evita dependența de Voința rațiunii Animalice în viitor, ca și distorsiunile Cunoștințelor spirituale și întoarcerea la schemele preoțești, este necesar ca *cei care au decis să se ajute pe sine și pe alți oameni în chestiunile spirituale, să facă asta în detrimentul mândriei și al intereselor lor materiale*. Deoarece, așa cum am spus deja, unde apar interese financiare sau posibilitatea de satisfacere a mândriei personale, de a obține orice fel de beneficiu sau de a câștiga privilegii și putere asupra cuiva, mai devreme sau mai târziu, va apărea o tentație și se va manifesta o slăbiciune a spiritului omenesc.

Cum arată acest lucru în mod practic? Dacă omul se autodesăvârșește în mod independent, are o experiență spirituală și o nevoie interioară de a disemina Cunoștințele spirituale, acesta ajută oamenii în timpul său liber, aceștia învață și, la rândul lor, ajută alți oameni în aceste chestiuni, iar cei din urmă vor ajuta pe următorii. Dar toată lumea ar trebui să muncească în beneficiul societății, având o oarecare meserie civilă, câștigându-și pâinea zilnică prin propria muncă. Iar în timpul lor liber, oamenii trebuie să studieze și să împărtășească experiență și cunoștințe cu ceilalți ca egali, ca între prieteni buni, suprimându-și natura Animalică, ghidați fiind de către natura Spirituală în acțiunile lor. Acesta este un real ajutor pentru oameni și, în același timp, lucru cu propriul sine: detectarea manifestărilor în propriul sine a naturilor Spirituală și Animalică, control eficient asupra propriilor gânduri, studierea propriei naturi și dezvoltare spirituală. Asta este ideea: tu crești și-i ajuți și pe alții.

Înțelegi ce anume este atât de special în legătură cu diseminarea cunoștințelor spirituale în acest mod? O persoană merge să împărtășească oamenilor cunoștințele despre Dumnezeu, își cheltuiește timpul personal, forțele, banii pentru asta, fără să primească nimic material în schimb, fără să seducă și să mulțumească natura sa Animalică. Singurul lucru, pe care îl primește, este creștere spirituală prin comunicare nepărtinitoare cu Sufletele oamenilor, care suferă exact ca și ea. Ce semeni în tine însuși este ceea ce, în cele din urmă, vei culege. Spiritualul cu spiritualul și materialul cu materialul. Adică, persoana își sacrifică sinele pământesc, sub forma ambițiilor naturii sale Animalice, pe altarul spiritual al vieții sale, și, astfel, își multiplică „darurile” spirituale, din comunicarea cu oamenii. În plus, aceste daruri nu sunt materiale (nu bani, mâncare, lucruri, sau ambiții umane din mândrie). Este exact componenta spirituală, pe care o persoană o transmite altor oameni, prin Cunoștințele spirituale. Deoarece, prin diseminarea Cunoștințelor spirituale primordiale, persoana opune rezistență rațiunii Animalice unificate, ajutându-i pe alții, măcar puțin, să cunoască, să simtă și să înțeleagă esența divină ascunsă în ei, cea care nu ține de lumea materială. Materia este muritoare, dar Sufletul este nemuritor. Personalitatea are libertate de alegere: să devină muritoare sau să plece spre Eternitate. Asta este ideea, și totul trebuie să crească de aici.

Trebuie să ținem minte că rațiunea Animalică este foarte puternică, iar omul, în virtutea naturii sale duale și din cauza fluctuațiilor în alegerea între cele două naturi, este slab. Chiar și cel care merge statornic pe calea spirituală e expus atacurilor naturii Animalice. Este suficient ca persoana să devină doar

un pic distrasă sau tentată de material, pentru ca rațiunea Animalică să ia imediat stăpânire asupra conștientului său, deseori învingând în acele momente ale vieții, când alegerea Personalității este deosebit de importantă. De aceea, se recomandă să fii vigilent, să lucrezi neobosit cu sinele și să nu cedezi naturii tale Animalice. Dacă ai călcat pe greblă o dată, să știi să o eviți data viitoare. În diseminarea Cunoștințelor spirituale, există întotdeauna tentația din partea naturii Animalice prin mândrie, asemănarea cu o ființă superioară, în dorința de însușire a acestor Cunoștințe și de a le interpreta în propriul fel, din minte, în timpul discuțiilor cu alți oameni. În acest mod, de regulă, are loc distorsiunea acestora de către natura Animalică, la fel ca și substituirea cu concepte materiale și, ca rezultat, pierderea Cunoștințelor primordiale. Omul trebuie să înțeleagă faptul că aceste Cunoștințe spirituale sunt date tuturor oamenilor. Omul nu este Dumnezeu, nu e înger, nu e heruvim, și nici Duhul Sfânt nu e. E doar om, la fel ca toți oamenii, de vreme ce Sufletul său este închis în structura energetică multidimensională, care aparține lumii materiale.

Anastasia: Mai este o întrebare importantă, de interes pentru cititorii noștri. Poate o persoană să ofere cuiva dezlegare de „păcatele” sale, să ierte ceva cuiva în sens spiritual, în numele unor Ființe Spirituale superioare?

Rigden: *Omul nu poate sub nicio formă să dezlege cuiva „păcatele” sau să se roage pentru cineva, deoarece el însuși este imperfect. Și nimănui pe Pământ nu-i este dată puterea de a ierta în*

numele Ființelor Spirituale superioare, și cu atât mai mult, în numele lui Dumnezeu.

Dezlegarea de „păcate” este asociată cu spovedania, pe care am menționat-o deja în conversația noastră. Este necesar să înțelegem natura psihologică a originii unui astfel de fenomen precum spovedania în religie. Efectul de catharsis (din cuvântul grecesc „katharsis”, însemnând „purificare”) este bine cunoscut, nu numai de către preoții diverselor religii, dar și de către psiha-naliști și psihoterapeuți. Era cunoscut și în vremurile străvechi. Este o metoda terapeutică, în care persoana își amintește momente emoționante din propria viață, momente care au dat naștere unei experiențe profunde de conflict interior sau de tulburare nervoasă. De fapt, pentru om, este o descărcare psihologică, inerentă oricărei conversații de la suflet la suflet, de exemplu, cu un prieten, despre propriile necazuri sau probleme, după care starea de depresie dispare, iar persoana experimentează un fel de ușurare psihologică. După cum se spune: „bucuria împărtășită este bucurie înmulțită, în vreme ce necazul împărtășit este necaz înjumătățit”. Și, în cele mai multe cazuri, cu cât o persoană este mai mândră, cu atât îi este mai greu să mărturisească ceva ce a făcut. Slujitorii religiilor au adoptat această practică. Mărturisirea faptelor era prezentată ca un fel de sacrificiu, care, cu siguranță, era urmat de o recompensă – „iertarea faptelor incorecte”, „dezlegarea păcatelor”. În acest mod, oamenii practic au fost dezvățați de a lucra cu propriul sine din punct de vedere spiritual, și obișnuiți cu gândul că, dacă o persoană cere frumos, cu siguranță va primi această iertare. Repet: este, pur și simplu, doar o tehnică psihologică, bazată pe credința persoanei.

Dar ce vreau să spun în această privință. O conversație de la suflet la suflet este cu siguranță bună. Dar ea ajută persoana doar temporar să experimenteze una dintre consecințele conflictului său lăuntric la momentul respectiv, dar nu rezolvă principalul – înlăturarea cauzei conflictului. Rădăcinile acestuia se regăsesc în obiceiul zilnic de a gândi, acesta fiind în cea mai mare parte legat de concentrarea atenției Personalității pe gândurile și dorințele de la natura Animalică. Doar persoana însăși poate elimina în mod radical cauza originii conflictului în propriul sine. Nimeni altcineva nu poate face asta pentru ea. Doar omul însuși, prin alegerea și schimbările sale lăuntrice, prin multiplicarea faptelor sale bune și prin lucrul serios cu sinele, poate să se purifice spiritual, să evolueze și, ca Ființă matură, să scape din captivitatea materială, să-și elibereze Sufletul. Doar el însuși, datorită lucrului spiritual, poate, pe cont propriu, să plece spre a șaptea dimensiune („al șaptelea cer”, „paradis”, Nirvana), adică, să-și croiască drumul spiritual în lumea lui Dumnezeu. Orice persoană care merge cu adevărat pe calea spirituală, care lucrează cu sinele și a cărei viață este dominată de comuniunea lăuntrică și personală cu Dumnezeu, Iubirea și conexiunea cu natura Spirituală, mai devreme sau mai târziu, ajunge singură la această înțelegere.

Oamenii ar trebui să învețe să-și înțeleagă natura duală, să-și înțeleagă și să-și ierte reciproc greșelile, ca și cum ei înșiși ar învăța lecția respectivă și ca și cum situația li s-ar întâmpla lor. A greși este omenesc. Însă oamenii puternici spiritual, nu numai că-și recunosc greșelile, dar pot și învăța din ele. Ei au curajul și răbdarea de a realiza greșelile făcute și de a le

repara, când este posibil. Nu trebuie să fi nefericit, dacă ceva nu poate fi reparat. Dar ar trebui să-ți dublezi eforturile în ceea ce, fără greș, va aduce bucurie spirituală, nu numai ție, ci și altor oameni. Viața este o școală adevărată, unde greșelile sunt lecții, iar experiența câștigată – un mentor.

Cum se spune, o mare liniștită nu formează un marinar experimentat. Odată ce dobândește Înțelepciune, datorită experienței spirituale, omul începe să-și conducă nava cu încredere și cu sens în mijlocul oceanului furios al vieții, evitând greșelile trecutului, nepermițând stihilor trecutului să-l arunce dintr-o parte în alta, cauzând conflicte lăuntrice. După cum spuneau înțelepții din vremurile străvechi, să ții cârma vieții în oceanul furios al vieții presupune, în primul rând, lucru spiritual cu sinele. Pentru o astfel de persoană curajoasă, care își conduce nava prin furtuna stihilor vieții, mai devreme sau mai târziu, vine o zi când o altă lume, spirituală, pură, complet diferită, pe care nu a cunoscut-o anterior înăuntrul său, se deschide ochiului său interior. Această lume aduce pace în Suflet și permite Înțelepciunii să iasă victorioasă din stihile materiei și să acosteze pe țărmul Eternității.

Anastasia: Într-adevăr, nu trebuie să crezi condiții pentru apariția și întărirea în conștient a gândurilor cu privire la diverse tentații materiale în primul rând pentru tine însuși – asta este adevărul. Cred că mulți oameni ar prefera să trăiască și să creeze într-o societate, unde cei care merg împreună prin viață nu se calce în picioare în noroiul ambițiilor egoiste, al emoțiilor negative și al altor manifestări ale naturii

Animalice, dar, în schimb, stimulează binele în societate și se tratează reciproc cu înțelegere și respect. Judecând după istoria omenirii, oamenii visează la asta de mult timp.

Rigden: Foarte adevărat. Deci, când de chestiunile spirituale ale societății se ocupă societatea însăși, iar acest lucru devine un lucru firesc și o prioritate în societate, atunci va fi ordine. Iar pentru asta, este necesar să se creeze astfel de condiții, în așa fel încât majoritatea oamenilor din civilizația respectivă să trăiască pentru scopuri spirituale, și nu pentru priorități materiale, ca în ziua de azi. Acesta este momentul când toate structurile preoțești vor dispărea de la sine, deoarece structura puterii secrete asupra oamenilor, care se păstrează datorită ascunderii adevăratelor Cunoștințe spirituale, va înceta să existe. Oamenii vor ști despre Adevăr, și acesta va fi disponibil tuturor.

Anastasia: Da, schimbările calitative în societate presupun o schimbare a mentalității oamenilor în sine, cei care compun această societate. Toate acestea implică un mod inovator de gândire, ca și o cultură și comportamente inovatoare, care, în plus, să fie introduse la inițiativa societății înseși. Deși, de fapt, tot ce este nou, este vechiul uitat de mult. Oamenii visează de mult timp la crearea unei societăți ideale echitabile, unde să domnească libertatea și egalitatea. Dar preoții și politicienii folosesc această dorință a popoarelor, incluzând-o în promisiunile lor, iar, în realitate, făcând orice pentru a preveni îndeplinirea ei. Prin urmare, această „egalitate”, de fapt, a fost întotdeauna o formalitate, chiar și după ce preoții și politicienii au provocat revolte sociale, reforme și revoluții favorabile lor, ca și

schimbarea unei religii, partid sau ordini sociale pe alta. Este ușor de observat faptul că rezultatul unor astfel de perturbări este întotdeauna același: preoții și politicienii creează din nou o ierarhie de conducere (elita cu privilegii); adică, situația în societate, de fapt, radical nu se schimbă. Singurul lucru care se schimbă este panoul publicitar, numele ordinii sociale sau al religiei dominante. Poate acest lucru se întâmplă, deoarece oamenii au uitat de mult ce sunt adevărata egalitate și adevărata libertate.

Rigden: Oamenii se uită la coroana copacilor, dar nu văd rădăcinile. Iar esența principală este că: **toți oamenii sunt egali și, mai întâi de toate în condițiile de încarcerare în această lume materială, în caracteristicile naturii lor spirituale și animalice, în tranziția vieții lor și în caracterul temporar al șederii lor în această lume! Toți oamenii se nasc și mor singuri și fiecare are propriul său destin spiritual, pe care și-l formează singuri, prin propria alegere.** Toți oamenii sunt buni prin prisma naturii lor Spirituale, deoarece fiecare are Suflet și, în acest sens, toți sunt înrudiți și simt o afinitate unul față de celălalt, fiindcă Sufletele sunt unite, sunt din lumea lui Dumnezeu. Și acest lucru **ii unește pe toți oamenii, indiferent de statutul social, locul de reședință, credințele religioase și naționalitatea corpurilor lor.** Până la urmă, nu este vina oamenilor (a noilor Personalități) că au căpătat un anumit corp, cu o anumită moștenire genetică, a unei rase sau alteia, sau că unii s-au născut chinezi, alții englezi, iar ceilalți nigerieni, și așa mai departe. Adică, faptul că învelișul lor biologic, material, s-a reprodus într-un grup etnic sau în altul.

Dar observă faptul că, în ciuda anumitor diferențe fiziologice, oamenii, indiferent de apartenența la o rasă sau alta, se evaluează pe ei înșiși și pe alți oameni, atât cunoscuți cât și necunoscuți, după *gradul de omenie*; toate popoarele au concepțiile de Bine și Rău. Această evaluare există pe câmpul de luptă al conștientului lor, în baza alegerii lor dintre natura Spirituală și Animalică. Iar principalul lucru pentru oameni nu este cum arată corpul prietenului lor, ci cum este persoana respectivă pe interior, care este „frumusețea ei sufletească”.

Însă corpul este corp. Cunoașterea reală a celor mai mulți oameni despre corpul lor este cuprinsă în această frază: „ceva mă doare aici”. La fel și idealurile de frumusețe ale corpului în societatea umană sunt relative, acestea fiind condiționate de promovarea anumitor oameni și imitarea altora. În plus, diferite popoare au propriile idei în legătură cu frumusețea corpului: unii oameni consideră frumos să-și lungească gâturile cu inele din copilărie, în timp ce alții preferă să aibă o formă adolescentină. Dar nu aceasta este ideea. Nu este vina Sufletelor oamenilor că au fost înghesuite în aceste corpuri sau în altele. Corpul Personalității, ca și toate condițiile exterioare ale existenței sale, este o consecință a priorităților alese, a dorințelor dominante și a alegerii făcute la un moment dat de către subpersonalitățile persoanei din prezent.

Și cine dezbină oamenii atât de intens astăzi, împărțind întregul unic – umanitatea în părți: rase, etnii și diverse grupuri sociale și religioase? Politicienii și preoții. Aceștia determină direcția dezvoltării științei în diverse domenii, creează condiții pentru ca oamenii

să se implice în extinderea, și aprofundarea anumitor subiecte, și pe cale de consecință, în integrarea acestora în sistemul educațional al generației mai tinere.

De exemplu, cine studiază națiunile și naționalismul? Politologii. Aceștia obțin titluri științifice și diverse recompense pentru aceste „cercetări” și pentru dezvoltarea diverselor sale concepte speculative într-o direcție generală repartizată lor, potrivit comenzilor politice. Ca urmare, aceștia sapă în toate direcțiile, inventând diverse teorii, deoarece toți vor să trăiască bine și să aibă un salariu decent, onoare și respect.

Politicienii de nivel mondial împart popoarele de dragul propriei puteri și o fac cu mâinile oamenilor înșiși. De exemplu, reprezentanți ai științei (în mod conștient sau fără să înțeleagă esența globală) derulează contra cost programele și directivele politicienilor, implementând astfel deciziile politice ale acestora și promovând de fapt, în societate, perspectivele benefice celor aflați la putere. În plus, ei își bazează toate aceste teorii pe numeroase fapte istorice (sub pretextul plauzibil al cunoașterii istorice), demonstrând modele distructive ale trecutului, chipurile, sub sloganele cenzurii publice, de genul „nu așa se face”. Dar de fapt, aceasta este o demonstrație și o impunere asupra oamenilor a modelelor de comportamente stereotipice, și a opțiunilor de „cum altfel poate fi făcut”, fapt care contribuie la diviziuni și mai mari, adică, la diferențierea societății. De exemplu, sunt descrise ideile de luptă de clasă, inegalitate, discriminare rasială, nedreptate socială, împărțirea oamenilor în „superiori” și „inferiori”, în „elită” și „turmă”, moduri de începere a unui război, și așa mai departe. Să luăm orice manual

de științe politice al oricărei țări din lume. Este o pură amplificare a xenofobiei (din grecescul „ksenos”, însemnând „străin”, și „phobos”, însemnând „frică, teamă”), adică, a respingerii, fricii și a urii unora față de alții, a intoleranței față de orice este străin sau nefamiliar, și, prin urmare, subconștient ostil față de om. Dar niciun manual nu va spune cum stau lucrurile cu adevărat la cele mai înalte niveluri de putere, pe ce anume își construiesc astăzi puterea preoții și politicienii, și cum exploatează aceștia națiunile întregi pentru propriile interese mercantile.

Deci, diviziunea și fragmentarea societății sunt stimulate de către politicienii și preoții lumii în mod *artificial!* Pentru ce? Pentru a crea în conștientul oamenilor o imagine a *dușmanului* și pentru a ține întreaga societate în frică și supunere față de această imagine. Pentru ca, sub acest pretext, ținut către lupta cu cineva, societatea să aprobe, fără să gândească, alocarea de mari fonduri din bugetul de stat al țării, în scopul „întăririi măsurilor de securitate” și pentru alte cheltuieli asemănătoare. Cu alte cuvinte, statul și-a sporit astfel controlul și puterea asupra oamenilor. Și cine reprezintă statul? Grupuri de politicieni, adică, indivizi cu propriile interese. Aceștia folosesc această „teamă” publică, creată în mod artificial, teamă pe care, câteodată, o sponsorizează, în scopul întăririi propriei puteri și, pur și simplu, pentru a jefui bugetul, sub pretextul confidențialității și al asigurării securității populației.

Este suficient să ne uităm la ce se arată oamenilor la televizor. Este o intimidare continuă, despre cât de rău e totul în țara lor – crime, explozii, tâlhării,

scandaluri, victime ale dezastrelor naturale, cu alte cuvinte, urgențe și incidente constante. Cum poate un psihic normal să îndure așa ceva? Și de ce sunt arătate toate acestea? Chiar nu există nicio știre bună în lume? Este, numai că nu se arată mare lucru, în mod intenționat. Deoarece se impune ceea ce este profund respingător esenței spirituale a omului, dar ceea ce activează puternic natura sa Animalică. De fapt, politicienii și preoții beneficiază de pe urma faptului că omul este ca un animal hăituit, pentru ca acesta să fie dominat de teama animalică pentru propria viață, și, în cazul maselor – de servilismul animalic și agresivitatea față de o imagine creată artificial a unui dușman. Atunci, puterea asupra unor astfel de oameni zombificați devine nelimitată. Ca urmare, societatea obține un rezultat inevitabil: în vreme ce majoritatea oamenilor își dorește egalitate, libertate și dreptate, de fapt, în societatea mondială, politicienii și preoții stimulează războaie constante și incitarea la ură rasială, națională și religioasă între oameni.

Anastasia: Da, pură decepție. Este echivalentul oferirii de lopeți oamenilor, ca aceștia să-și sape propriile morminte cu mâinile lor, crezând că sapă o fundație pentru o casă nouă pentru familia lor multinațională. Oriunde te uiți, există o diviziune și o fragmentare nefirească și artificială a umanității. Dar toată această decepție poate exista numai până când oamenii înșiși vor schimba situația.

Rigden: Foarte corect, totul se află în mâinile oamenilor sau, mai degrabă, în modul lor de gândire. Există un singur Adevăr. Dar dacă omul, cu mintea sa, permite o mică diferență în el, acesta sfârșește

prin a deveni în el un vid infinit de divizat. Să cunoști Adevărul nu înseamnă să împarți totul în el cu mintea: în „pro” și „contra”. Să cunoști Adevărul înseamnă să percepi cu Sufletul esența unică a acestuia și infinitatea libertății spirituale. Din natura spirituală, răsare nevoia omenească firească de a trăi **în egalitate, fraternitate, unitate cu întreaga umanitate și realizarea că toți oamenii de pe planetă sunt înrudiți și foarte aproape unii de alții, prin componenta lor spirituală.**

Când natura Animalică domină într-o persoană, ea distorsionează această nevoie. Și atunci persoana începe să se compare cu alții în formatul consumarist de gândire, crezându-se egală cu cei care, în opinia sa, sunt „mai presus” decât ea într-un fel, și fără ca măcar să-și amintească de cei care sunt, cumva, „mai prejos”. Iar politicienii și preoții profită de asta cu mare succes, incluzând idei similare despre egalitate și fraternitate în sloganurile lor, în scrierile religioase, conceptele politice și legile de pe hârtie.

Anastasia: Păi da, și atunci oamenii se întrebă cum de se întâmplă asta, când toată lumea pare a fi frați și surori, iar constituțiile și convențiile internaționale vorbesc despre dreptul internațional umanitar, despre eliminarea tuturor formelor de discriminare rasială, despre egalitatea tuturor oamenilor și așa mai departe, în sensul că acestea sunt scrise cu grijă pentru oameni și pentru drepturile lor, bazate pe principiul parității. Dar, în realitate, trăim într-o lume în care șansele sunt departe de a fi egale pentru toți.

Rigden: Materia și nevoile ei, adică natura Animalică, sunt cele care îi separă pe oameni. **Însă dacă oamenii vor fi ghidați de către natura lor Spirituală, atunci vor fi capabili, colectiv, să treacă peste orice diferențe dintre ei.**

Vă voi împărtăși acum **o parabolă orientală străveche despre doi frați**, parabolă care ne vorbește despre alegerea umană și consecințele acesteia. „Cu mult timp în urmă, într-o așezare, au venit pe lume doi frați gemeni. Deși aceștia s-au născut la distanță de câteva minute, pentru tot restul vieții, primul născut se considera pe sine mai mare și, ca urmare, mai deștept.

Când cei doi frați au crescut, s-a întâmplat ca un călător să se oprească pentru o noapte în casa lor. S-a dovedit a fi o persoană Spirituală și Înțeleaptă. La acea vreme, oamenii din așezarea respectivă erau în război cu poporul vecin. Acest război adusese deja multă suferință oamenilor. Dar nimeni nu știa cum să evite războiul și moartea. Și frații i-au cerut Înțeleptului un sfat.

Omul Spiritual, după ce i-a ascultat, le-a spus adevăruri simple despre esența vieții și a morții. Le-a spus despre ce se întâmplă în lumea oamenilor, despre natura dualității omenești, ce îl ține pe om în lanțurile ignoranței și cum să se elibereze din ele. A vorbit despre cum să găsească adevărata cale, cum să-și salveze Sufletul și cum să ajungă la ceea ce se află dincolo de viață și moarte. În final, a spus: **„Ne putem elibera de moarte doar prin cunoașterea Adevărului. Adevărul**

este o proprietate a lumii interioare. Calea către Adevăr este o proprietate a lumii exterioare. Și doar parcurgând această Cale, veți cunoaște Adevărul și vă veți elibera de moarte”. Dar fiecare dintre frați a înțeles cuvintele Înțeleptului în felul său. Și fiecare și-a ales propria Cale pentru a-și salva Sufletul.

Fratele mai mare a hotărât să se perfecționeze în cunoașterea spirituală. Și-a părăsit ținutul natal, pentru a evita participarea la război. A vizitat multe țări, unde a studiat religiile localnicilor și de unde a ales ce a considerat a fi mai bun, acele lucruri care să-l conducă la obținerea „proprietății interioare”. În cele din urmă, a dobândit cunoștințe și experiențe dintre cele mai diverse, și a reușit atât de bine în demersurile sale, încât se considera un Iluminat, înzestrat cu favoarea Celui Ales. În plus, așa de tare credea asta despre sine, încât mulți oameni l-au crezut și ei și au început să învețe de la el.

Fratele mai mic s-a dus la oameni și a început să le spună simplele adevăruri pe care le auzise de la Înțelept. Unii oameni i-au ascultat cuvintele. Alții au râs, gândind că totul în lumea aceasta este hotărât de conducători, care ascultă de sfaturile zeilor. Dar, curând, chiar și cei care râdeau de el, au început să asculte discursurile tânărului, deoarece cuvintele acestuia erau sincere – în ele era Adevărul. Iar oamenii i-au spus că nu doreau război, nu voiau să ucidă pe nimeni și nu voiau nici ei să moară. Dar ce să facă, forțați fiind de conducătorii lor să lupte? La care, tânărul a răspuns: **„Dacă cei care conduc pot distruge, dar nu pot crea, care este meritul lor? Dacă nu pot învia morții, cum pot să condamne pe cei vii la**

moarte? Orice om poate tăia o creangă dintr-un copac, dar doar un Maestru poate s-o lipească la loc. Iar conducătorul e doar un om. Și lui îi este frică de moarte, exact ca și oricăruia dintre voi, așa că se ascunde după viețile războinicilor săi, emițând decrete. Dar decretul său sunt executate de voi. Conducătorul este unul, în vreme ce voi sunteți mulți. El vă înșală spunând că este puternic, însă puterea lui sunteți voi, cei care faceți voia lui în ciuda voinței voastre. Dacă oamenii pun jos armele, nu va mai fi nimeni care să lupte. Puterea muntelui nu este în piatra din vârf, ci în natura sa monolitică”. Și oamenii au fost inspirați de această înțelepciune și au împărtășit-o cu poporul vecin, cu care se aflau în război. Adevărul a fost auzit. Și toată lumea a depus armele. Ca urmare, în acel loc, datorită acestui tânăr obișnuit, care a împărtășit oamenilor cuvântul adevărat al Înțeleptului, războiul a încetat și a venit pacea. Și multe vieți au fost salvate de acest Adevăr, și mulți au găsit Calea către el.

Dar timpul trece repede. Au trecut anii pământestești ai fraților. Așa cum s-au născut în aceeași zi, așa au murit. Datorită zelului neobosit, fratele mai mare ajunsese la așa înălțimi în desăvârșirea sa spirituală, încât a putut să apară în fața Gardianului însuși, în spatele cărui se înălța podul Cinvat. Și i s-a permis să-l vadă cu proprii ochi pe fratele mai mic traversând podul și pe Portar deschizându-i Poarta Eternității. Ceea ce a văzut l-a impresionat atât de mult pe fratele mai mare, încât, în toate cele nouă reîncarnări care au urmat, a urmat cu fermitate calea spirituală a fratelui mai mic, păstrând amintirea a ce a văzut și spunându-le oamenilor despre asta”.

Anastasia: Da, este o parabolă foarte bună, educativă. Este adevărat, pentru mulți oameni, spiritualul rămâne la nivelul unei opinii foarte ridicate despre sine, în locul lucrului real cu sinele, de altfel, exact ca în societate ca întreg – totul este pe hârtie, dar, în realitate, este un drum al durerii.

Rigden: De fapt, oamenii sunt cei care aleg cum să trăiască, de la fiecare individ la grup, de la o comunitate mică la una mai mare. Politicienii și preoții lumii conving oamenii că ei sunt cei care, ca aparat administrativ, sunt forța unificatoare și că, fără ei, națiunile nu vor face nimic. Ei insinuează și dezbină oamenii tot timpul, altfel, națiunile ar începe să acționeze fără ei, și în plus, împreună. La urma urmei, pe oameni se ține totul, ei sunt cei care pun în aplicare planurile preoților și ale politicienilor, realizând faptele reale, diferitele programe din societate. **Niciun politician sau preot nu poate exista, decât dacă este susținut de oameni.** Imediat ce politicianul sau preotul este privat de această susținere, își pierde autoritatea și puterea, toți uită de el, devenind un membru obișnuit al societății, exact ca oricine altcineva.

Anastasia: Vă rog, spuneți-ne cum ar trebui să fie acest model de societate? Astăzi, există multe forme de structuri statale și politice (guvernare a societății), regimuri politice și ideologii. Însă, când începi să examinezi îndeaproape fiecare ideologie individuală sau un astfel de format, înțelegi că totul este construit pe natura Animalică, într-un mod inuman. Chiar dacă, în teorie, totul este frumos descris, în practică, judecând după evenimentele istorice, s-a petrecut ca în zicala: „au pus-o pe hârtie, dar au uitat de hârtoape”.

Rigden: Da, asta pentru că tot ce ai enumerat aici este construit pe politică, adică pe guvernare, pe putere, pe dominația nemijlocită a politicienilor și a preoților asupra societății. Nu ai observat că și cuvintele însele sunt scrise separat – „statul și societatea”? În plus, statul este văzut ca o suprastructură politică a societății, stăpânire a autorităților asupra oamenilor. Vezi, de exemplu, etimologia cuvântului „государство” în limba rusă („gosudarstvo”, însemnând „stat” - *nota traducătorului*). „Gosudarstvo” (stat) este o posesiune a lui „государь” („gosudar”, însemnând „suveran” - *nota traducătorului*). Cuvântul „gosudar” din rusa veche denotă atât „o anumită persoană cu putere”, cât și o „*formulă contractuală*”, de exemplu, „Gospodin Velikiy Novgorod”. Acest cuvânt este legat de „gospodar”, adică modul în care era numit un proprietar, stăpân sau cneaz conducător. Persanii, în Orientul antic, aveau o definiție și mai precisă – „proprietarul de oi” („gōspanddār”). Și știi cum a apărut cuvântul „politică”?

Anastasia: Ei bine, din câte știu, din cuvintele grecești „politike (techne)”, însemnând „arta conducerii statului”. Și apoi, unii se referă la faptul că aceste cuvinte, la rândul lor, sunt derivate din cuvintele grecești „poly”, însemnând „multe”, iar „techne” – „artă”, „meșteșug”. Alții cred că originează din cuvântul grecesc „polis”, pe care grecii antici îl foloseau pentru orașele-state.

Rigden: Răspunsul acesta este destul de previzibil. Această informație este introdusă în conștientul uman prin numeroase manuale și cărți. Dar haide să ne adâncim în detalii. De unde a luat Grecia Antică această formă de guvernământ social, în plus, cu

autodesemnarea a celui mai înalt oficial din polisurile antice grecești numit arhont? Din Roma Antică – din acel „cuib” bastion a preoțimii masonilor care abia se forma la acea vreme, cei care, de fapt, se ocupau tocmai de înființarea de culte religioase, de forme de administrație socială în scopuri proprii, de înființarea breslelor meșteșugărești și așa mai departe. De unde primiseră grecii o astfel de formă de guvernământ ca democrația (din cuvintele grecești „demos”, însemnând „popor”, și „kratos” – „putere” adică, „puterea poporului”)? Din același loc de unde romanii au luat republica (din latinescul „res”, însemnând chestiune și „publicus” – public; „res publica” – „o chestiune (comună) publică”). Toate aceste forme de guvernare au fost concepute de către preoții masonilor (Arhonți) și promovate în rândul oamenilor prin intermediul figurilor publice.

Crezi că de ce, în aceste așa numite forme de guvernământ „publice” și regimuri politice, pe care le reprezintă în lumea de azi republica și democrația, popoarele sunt practic îndepărtate de la guvernarea propriei lor țări. Deși, pe hârtie, totul este scris frumos, legea ia în calcul metode de luare colectivă a deciziilor, care includ „oportunități egale”, „acordarea de drepturi și libertăți personale și politice pentru cetățeni”, și așa mai departe. Dar, în realitate, avem o adevărată acaparare, de către elitele preoțești și politice, locale și centrale, a organelor de conducere ale „puterii poporului” și arbitrariul lor. Aceste „elite” autodesemnate divid în mod aproape public patrimoniul națiunilor între ele, îi exploatează pe oameni prin neglijarea intereselor acestora, și folosesc resursele statului în scopurile proprii sau în scopurile egoiste ale clanurilor lor, doar de dragul profitului. În vreme ce masele sunt hrănite,

ca de obicei, cu promisiuni, de la unele alegeri la altele. În realitate, există o luptă obișnuită în spatele scenei între grupuri financiare și politice, „prințișori” semi feudali și „cardinali gri”, în lupta pentru extinderea sferelor lor de influență, adică a sursei lor de „alimentare”. Asta se întâmplă peste tot în lume și, mai ales, în țările „civilizate”. Aceeași situație se aplică și modelelor ideologice de putere politică, de exemplu, liberalismului (din latinescul „liberalis” – „liber”), cu implementarea libertăților individuale, ca și socialismului (din latinescul „socialis” – „social”), bazat pe ideile publice de dreptate socială, libertate, egalitate, și așa mai departe. Nici măcar nu menționez ideologiile orientate agresiv, regimurile politice și formele de putere bazate pe guvernarea de către o singură persoană – tiranie (monarhie) sau pe regula minorității – oligarhie (aristocrație).

Deci, de ce se întâmplă un astfel de fenomen în lumea modernă? Deoarece totul a fost dezvoltat inițial în baza a doi stimulenți de gestionare a maseilor – *credință și frică*, conform legilor materialismului, sau, mai degrabă, ale rațiunii Animalice, în favoarea instinctelor josnice ale omului, ale sinelui său pământesc, unde scopurile spirituale, proclamate pe hârtie, slujeau (și slujesc și astăzi) doar ca acoperire pentru puterea de facto indivizibilă a politicianilor și a preoților. De aceea, și astăzi, toată lumea doar vorbește despre o societate ideală, umană și umanistă. Dar o creează cu adevărat cineva în mod practic? Chiar și formularea întrebării despre crearea unei societăți ideale este invariabil legată nu de societate ca atare, ci de *forma de putere statală* asupra societății respective, menținând același sistem global de conducere a popoarelor de către aceiași preoți și politicieni.

Anastasia: Așa este! Pentru oameni, orice putere este o alegere constantă între două rele.

Rigden: Foarte corect. Deci, să ne întoarcem la cuvântul „politică”. Cuvântul „polis” este derivat din italienskul „polizza”, care înseamnă „chitanță”, „contract”. Arhonților le place mult să-și lanseze proiectele sub cuvinte cu dublu înțeles. Considerându-se intermediari între zei și oameni, arhonții au proiectat modelul preoțesc de guvernare asupra societății, sau mai degrabă, asupra acelei părți a societății care, dintr-un motiv sau altul, nu era subordonată puterii lor religioase (de exemplu, includea oameni care trăiau în alte țări, care credeau doar în zeii lor locali, aveau o cultură diferită, și așa mai departe). Cuvântul „politică” a fost format de către ei din două cuvinte grecești: din „poly”, semnificând „mulți” și „Theos”, – „Dumnezeu” – și nu însemna nimic altceva decât puterea mai „multor zei” asupra societății. De aici au apărut „zeișorii” locali – politicienii, subordonați sistemului de conducere al Arhonților. Nu este surprinzător faptul că astăzi multe țări trăiesc sub legea anglo-saxonă, ca și sub legea continentală, unele dintre cele mai întâlnite sisteme legale ale lumii. Dar, pe vremuri, la baza creării lor, s-a aflat legea romană, elaborată de către preoțime în Roma Antică („Legea celor Douăsprezece Table” și alte documente preoțești de guvernare a oamenilor, scrise în cea mai bună tradiție a naturii Animalice).

Anastasia: Da, și de aceea, cum se spune, legea politică, exact ca și cea religioasă, este întotdeauna punitivă. Și, în general, e trist, desigur, faptul că această comunitate globală trăiește potrivit regulilor impuse de către Arhonți, sub semnele lor agresive...

Rigden: Trăiește astfel pentru că, de fapt, oamenii nu știu cine îi guvernează și cum, și nu știu, deoarece nu pătrund mai adânc în aceste chestiuni. Dacă oamenii ar arăta mai mult interes în istoria lumii, sau măcar, în heraldică (în latina medievală, „heraldus” înseamnă „un herald”; știința despre blazoane), asta le va deschide ochii la fapte destul de interesante, cărorora, pur și simplu, nu le acordaseră atenție înainte. În mod special, dacă ne uităm la stindardele, steagurile, stemele principatelor, orașelor și statelor care, de regulă, au fost proiectate de către cei aflați sub custodia Arhonților și strecurate conducătorilor ignoranți, atunci putem vedea în ele semne și simboluri care influențează subconștientul și care activează natura Animalică în oameni.

Toate acestea există și astăzi și, exact ca înainte, sunt destinate să influențeze în secret conștientul oamenilor. Este suficient să ne îndreptăm atenția spre simbolurile oficiale ale țărilor moderne ale lumii, la organele lor guvernamentale centrale și locale, ministere, departamente și servicii, ca și la simbolurile printate pe bancnotele diverselor valute ale lumii. Acestea sunt în principal cruci, un semn menit să blocheze entitatea Frontală (cu un semn sau un simbol, cel mai adesea cu atributele regale ale puterii pământești sub forma unei coroane) și cu accent pe natura Animalică, mă refer la Entitățile laterale ale omului, reprezentate predominant sub forma unui animal agresiv sau a altuia, de fiecare parte a simbolului central. Este suficient să te uiți la numărul blazoanelor marcate cu semnele sau simbolurile masonilor, începând cu orașe și țări, și terminând cu organizații și corporații internaționale: arc și săgeți (împreună sau separat), topor,

seceră, ciocan, sabie, spade, arme de foc, compas, leu, leopard, dragon, vultur, boneta frigiană, ramura de măslin (preoția evreiască). Ca să nu mai menționăm prezența, în multe cazuri, a anumitor simboluri numerice sub forma stelelor (6, 13, și așa mai departe).

Figura 108. **Blazoane ale diferitor țări:**

1) Gambia; 2) Butan; 3) Guyana; 4) Republica Federală Germană; 5) Republica Democrată Germană (1949-1990); 6) Franța; 7) SUA; 8) Olanda; 9) Imperiul francez (1804-1815); 10) Norvegia; 11) Georgia (1991-2004); structura în șapte părți a blazonului (șapte raze și șapte stele) este dată spre comparație cu blazonul; 12) Georgia (din 2004); 13) Belgia; 14) Vatican.

Aceste semne agresive sunt folosite în însemnele publice destinate producției în masă; adică, oamenii le văd și le folosesc deseori, considerându-le ceva de la sine înțeles, în documente, pe clădiri, haine, în mass-media, și așa mai departe. Efectul lor asupra psihicului uman este ca o picătură care uzează piatra – stimulează în mod subconștient natura Animalică și agresivitatea, trezind instinctele primare. Ca rezultat, toate acestea contribuie la creșterea tensiunii în societate, ca gazul metan într-o mină. La un moment dat, este suficient să apară o scânteie, adică, să se provoace agresivitate într-o anumită masă de oameni, pentru ca un întreg stat să fie acoperit de un val de violență și consecințe distructive ireversibile, sau, mai degrabă, de consecințe inevitabile *previzibile*.

Dar această schemă de control secret al oamenilor funcționează doar atâta vreme cât majoritatea oamenilor nu știe nimic despre asta. Arhonții folosesc orice ocazie pentru a-și plasa semnele și simbolurile pe „teritoriile aflate sub control”, pentru a-și lăsa, să spunem așa, „amprenta”. Mai mult, toate acestea se fac în „tăcere”, cu „participarea formală a poporului” în discuții similare. Decizia, de regulă, este luată de către un cerc îngust de oficiali, și un alt opus se scrie pentru publicul larg, că tocmai aceste simboluri și semne sunt „foarte importante” pentru locuitorii acestui oraș

sau stat, din punctul de vedere al istoriei, filosofiei și culturii zonei respective. Mai mult, în aceste chestiuni sunt implicați uneori oameni de știință, cărora li se încredințează sarcina de a susține exact o astfel de opinie și nu alta. Dar ce aș vrea să spun în această privință. Dacă oamenii înșiși, indiferent de opinia cuiva, ar deveni interesați în istoria țării și a poporului lor, și de simboluri și semne, dacă și-ar extinde orizonturile și în aceste chestiuni, abordând în mod responsabil procesul de cunoaștere din perspectiva Observatorului din partea naturii Spirituale, ar fi mult mai dificil să fie înșelați. Până la urmă, vorbim despre pământul unde vor trăi ei, copiii și nepoții lor. Cu alte cuvinte, când oamenii vor cunoaște Adevărul, la nivel local, vor pune ei înșiși lucrurile în ordine. Deoarece principala putere rezidă în majoritate, în societatea însăși, și nu într-o grămadă de slujitori ai preoților și ai politicienilor.

Anastasia: Deci, Arhonții și-au creat pârgii de control asupra societății la nivel global, din politici mondiale, iar din state ca atare, și-au făcut instrumente de violență împotriva națiunilor și mijloace de îmbogățire pentru ei înșiși și pentru o mână de marionete aflate la putere, pe care le controlează.

Rigden: Nu este niciun secret că, în orice țară din lume, politica reală se face „în culise”, unde deciziile și înțelegerea nu se discută cu alegătorii.

Anastasia: Da, și în societate se promovează în mod tacit modelul în care „cel puternic îl distruge pe cel slab”, începând cu relațiile dintr-un grup mic de oameni (familie, companie, organizație), și sfârșind cu

relațiile dintre țările în care state puternice le devorează pe cele slabe și se întrec între ele. Cu alte cuvinte, aceleași legi ale rațiunii Animalice.

Rigden: Absolut. Dovezi ale existenței acestui sistem, creat artificial de către oamenii înșiși și funcționând ca și conductor al voinței rațiunii Animalice, pot fi observate, dacă știi întregul adevăr cu privire la ce fac politicienii atât în trecut, cât și în prezent. Poate, pentru o mai bună înțelegere, voi da un exemplu tipic din istorie. Cu câteva secole în urmă, în Europa medievală, erau multe principate feudale guvernate de către conducători de tot felul. Fiecare astfel de „prințisor-politician” avea proprii soldați, steaguri, blazoane, alai și ceva asemănător unui guvern. „Armata sa princiară de *mercenari*” se numea „bandă” (din celticul „band”, însemnând „legătură”). Și deci, ce făceau aceștia? Prinții erau mereu în război unul cu altul, extinzându-și astfel teritoriul aflat sub control, fixând taxe pe pământurile ocupate, pentru negustorii locali, meșteșugari și țărani. Adică, prinții colectau taxe (plăți) de la aceștia în schimbul patronajului și al protecției față de ceilalți prinți, care, de fapt, erau tot „bandiți”. Și să încerci să refuzi o astfel de „favoare” princiară, pentru că apărătorul și amenințătorul erau una și aceeași persoană! Dar ideea este că existau mulți astfel de vânători ai bunurilor oamenilor, existând o mare „competiție” între prinți, ca să spun așa, pentru a asigura „servicii militare (de securitate)” populației. Astăzi, un „prințisor-politician” organizează confruntări sângeroase, iar mâine altul. Și toți tânjeau să fie apărători ai „celor săraci și asupriți”! Dar, de fapt, avea loc un adevărat jaf, sub deghizarea protejării populației. Cum s-ar spune, o bandă rămâne o bandă.

Și astăzi, nimic nu s-a schimbat în politica mondială. Doar că acum, abuzul la vedere al popoarelor se numește „taxare pașnică”, sistemul extorcării rămânând același. Această colectare de bani violentă-pașnică, voluntară-obligatorie este un jaf al populației lumii la scară mică și mare. Doar că astăzi toate acestea au ajuns să fie numite cu cuvinte frumoase – monopol pe abuzul legitim (monopol pe taxele vamale, mâncare, informație, și așa mai departe).

Anastasia: Așa este. În multe țări, se percepe un comision de la oameni chiar și pentru o simplă, formală bucată de hârtie (pentru a se procesa documente, pentru confirmarea propriilor drepturi și chiar și pentru luarea în considerare a unei plângeri). Cu siguranță că acest lucru nu face mai ușoară viața cetățenilor...

Rigden: Ei bine, bandele rămân bande, au rămas cum erau, numai că acum jefuiesc deja populația la o scară diferită, folosind legile scrise tot de ele... Deși chestiunea e în oamenii înșiși, care sunt majoritatea, dar care nu fac nimic, în vreme ce Arhonții sunt o minoritate, dar care acționează constant și foarte activ. Asta-i toată diferența. E necesar ca oamenii înșiși să se trezească, să-și lărgească orizontul cunoașterii, să participe activ în gestionarea societății globale, să-și combine eforturile, să fie prieteni unii cu alții, indiferent de naționalitate, rasă și țara de reședință. Atunci, omenirea va ajunge în sfârșit la acel model de societate echitabilă, la care visează de atâta timp.

Arhonții s-au asigurat ca mulți oameni să lucreze în politică, cu alte cuvinte, ca să fie implicat un potențial

uman semnificativ. Pe lângă asta, resursa umană inovatoare este, în mare parte, în puterea lor, deoarece știința mondială în ansamblul ei este sponsorizată și controlată de către organizații și fonduri dependente de ei. Mai mult, arhonții au inițiat crearea de diverse științe, care studiază și dezvoltă metode de control a maselor, astfel încât oamenii înșiși inventează modalități de a se pune singuri în cătușele arhonților. De exemplu, să luăm sociologia (din latinescul „societas”, însemnând „societate”, și „logos”, însemnând „studiu”) – știința care studiază societatea și legile dezvoltării acesteia, grupurile sociale și relațiile Personalității cu societatea. Ce anume studiază oamenii de știință în contextul acestei științe, executând sarcinile programului celor care îi sponsorizează și îi patronează? Sociologia nu studiază lumea interioară a omului. Cei aflați la putere au încredințat această sarcină psihologiei, pe care au presat-o să acorde prioritate dezvoltării sale sub orice pretext plauzibil pentru a cultiva egoiștii din societate. Iar chestiunile spirituale au fost puse în întregime sub controlul preoților, care se hrănesc din religii. Totul este divizat și complicat, pentru a descuraja omul să ajungă la esență: care este scopul vieții sale, cine este cu adevărat și ce potențial cu adevărat enorm are. Deci, sociologia studiază comportamentul maselor mari de oameni, ca și diferitele interacțiuni din grupurile mici sociale. Cu alte cuvinte, acești oameni de știință observă comportamentul rațiunii Animalice individuale și colective. Dar cine folosește rezultatele cercetării lor și în ce scop? Din nou, aceiași politicieni și preoți care fac asta pentru a controla mai ușor oamenii și pentru a apăsa butoanele potrivite din conștientul acestora, activând natura Animalică.

Și ca să nu mai menționăm politologia. Este ridicol și trist să spui ce obiectiv are această „știință” și ce anume studiază. De exemplu, predicția schimbării regimurilor de la conducere, rezultatul luptei politice dintre partide, inventarea și producerea de imagine politică pentru candidați, angajarea în campanii pre-electorale, și conceperea de discursuri (nu fapte!) și de noi promisiuni, cu care să se câștige simpatia populației pentru un candidat, în timpul unei campanii electorale. Dar politologii, exact ca și sociologii, psihologii, jurnaliștii și alți participanți la acest spectacol politic sunt aceiași oameni din popor. Un politician plătește doar pentru ca unii oameni să creeze un mit despre el pentru alți oameni, în scopul de a obține și mai multă putere de dragul propriilor interese. Și deci, rezultă că acesta, pe cont propriu, nu este nimic fără susținerea poporului, care îl promovează cu propriile mâini; în plus, mai târziu, poporul însuși îndeplinește ordinele acestui politician și suferă din cauza lor.

În lume, alegerile politicianilor s-au transformat de mult într-un spectacol unic în masă sub numele de „Puterea poporului”. Care este scopul ascuns al acesteia, care este influența sa asupra națiunilor? Ce anume văd masele? Un casting televizat al candidaților, unele elemente de reality show cu detalii picante din viețile private ale „eroilor principali”, competiția acestora unii cu alții în declarații șocante, un flux neîncetat de acuzații reciproce, și așa mai departe. Adică, totul se face pentru a se stimula natura Animalică în oameni, pentru ca emoțiile și gândurile să meargă într-un cerc vicios, și ca rezultat să fie mai ușor controlul asupra acestei mase, indiferent de cine va câștiga printre marionetele politice ale celor aflați la putere.

Cine definește astăzi vectorul dezvoltării societății globale? Arhonții, cei care manipulează politica globală, ca fiind unealta lor de putere asupra națiunilor. Arhonții sunt subordonați sistemului rațiunii Animalice, și aceștia își implementează „propriile” idei prin politicieni. Dar majoritatea oamenilor nu cunosc aceste lucruri care se întâmplă „în culisele lumii”. Sunt ținuți în ceață în mod deliberat doar de către acel teatru de acțiune, care se desfășoară pe scena politică a țării lor, limitându-le astfel aria cunoașterii a mai mult, îngustându-le conștiința și, pe cale de consecință, lipsindu-i de dorința de a compara și de a analiza evenimentele la nivel de societate globală. Deci, oamenii văd politicienii dezvoltând legi, după care societatea trebuie să trăiască. Dar nici măcar nu-și pun întrebarea de ce aceste legi în particular și de ce acești politicieni anume îndeplinesc proiectele respective? De ce sunt implementate lucruri similare, sau au fost deja implementate, în alte țări ale lumii și cum a afectat acest lucru, în realitate, viața societății, ce dominantă a activat în ea?

În cel mai bun caz, oamenii au fost lăsați să înțeleagă că politicienii țării lor apără pozițiile unei anumite bande, pe care aceștia o reprezintă. Dar iarăși, cine dă viață tuturor acestor programe? Gestionarea afacerilor curente ale oricărui stat este realizată de către funcționari și angajați care sunt, din nou, din rândul poporului. Și cine sunt politicienii din orice țară? Politicienii sunt oameni din „elită” care, în majoritatea lor, au venit la putere, în principal pentru a-și asigura afacerile și pentru a-și satisface megalomania. Deoarece acești oameni, care au devenit dependenți și au căzut în puterea sistemului rațiunii Animalice, nu mai sunt

satisfăcuți de bani. Deja vor să aibă mai mult, de exemplu, abilitatea de a controla un număr mare de oameni și de a se bucura, în secret, de servilismul oamenilor.

Mulți dintre ei nici măcar nu înțeleg că sunt doar conductori ai Voinței rațiunii Animalice. Fie că o persoană realizează acest lucru sau nu, Sufletul său suferă cu siguranță din cauza acestei alegeri a Personalității și a risipei lipsite de înțelepciune a forțelor vitale, care îl separă tot mai mult de lumea Spirituală. Până la urmă, viața trece foarte repede, iar puterea este dată pentru puțin timp, dar prețul plătit este disproporționat de mare. Un moment din viață de slăbiciune omenească se transformă într-o lungă agonie a subpersonalității și într-o prelungire a chinurilor Sufletului în captivitatea materiei. Prea mare e prețul care va trebui plătit pentru alegerea acelor iluzii care, ca aburul, apar pentru scurt timp și, apoi, dispar în întunericul existenței.

Acei politicieni isteți, care reușesc să vadă această păcăleală globală și care înțeleg direcția curentă distructivă a societății globale în sensul „svastici inversate” și care realizează de unde crește rădăcina întregului rău al formării evenimentelor globale negative, nici ei nu știu ce trebuie făcut. Caută un răspuns la întrebarea cum să scape de acest „copac bătrân și bolnav” al sistemului de putere a preoților lumii, ale cărui rădăcini infectate au înconjurat întreaga lume ca o caracatiță.

De fapt, nu este nimic dificil aici, dacă înțelegi instrumentele folosite de către Arhonți, în ale căror mâini este concentrată cea mai mare parte a capitalului

lumii. Sarcina Arhonților este de a impune o următoare iluzie, o ideologie a rațiunii Animalice, unui număr cât mai mare de oameni, pentru ca masele să creadă în ea. De exemplu, de a convinge societatea de avantajele unui mod de gândire materialist, a formatului consumerist al relațiilor sociale, de a-i speria pe oameni cu următoarea criză mondială, de a-i convinge de necesitatea declanșării unui război sau a unui conflict etnic, sau de a pune membrii unor religii diferite unii împotriva altora, de a aranja dușmănie de sânge, conflicte, revoluții de culoare etc. Și apoi, când masele de oameni sunt infectate cu aceste idei, atunci ei înșiși le materializează, începând să perpetueze toată această rușine cu propriile mâini.

Principalul lucru pentru Arhonți este activarea naturii Animalice în oameni, sau, mai degrabă, a rațiunii lor Animalice colective. Până la urmă, aceștia scriu doar scenarii și își sponsorizează politicienii. Iar rețeaua lor politică globală, per ansamblu, este cea unealtă activă în vederea influențării maselor. Căci, cine este un politician? Un actor, cel care joacă un rol scris pentru el. Sarcina sa este să apară frecvent pe ecranele televizoarelor din țara sa, în presă, să vorbească frumos și să transmită anumite idei oamenilor. Politica este arta minciunii de la Ariman; inițial, a fost formată în acest mod de către Arhonți și continuă să existe în această formă în societatea globală. Deci, un politician este, de fapt, un actor. Pe scenele publice ale țărilor lor, politicienii care lucrează pentru Arhonți transmit ideile preoților lor – „scenariști” și „producători-sponsori”, a căror existență oamenii nici nu o bănuiesc. Publicul, ascultând interpretările artistice ale acestor „actori”, crede că tot ce se spune

e „o idee măreață” a acestor politicieni, care pledează atât de convingător pentru război sau pentru conflict național, chipurile, în numele unui „viitor fericit al poporului respectiv”. Dar niciunul dintre ei nu menționează faptul că războiul aduce moarte, iar orice vrajbă aduce instabilitate și recesiune economică în societate. Mulțimea ascultă și aude iluziile, infectându-se de idei care activează natura Animalică, idei care, în mare parte, provin din programele și directivele Voinței rațiunii Animalice.

Imaginează-ți Arhonții propunând fiecărei persoane rezonabile de pe planetă, individual, ideea că ar trebui să meargă la război împotriva fratelui său, pentru ca Arhonții să trăiască bine. Unde le-ar putea trimite fiecare? Exact, la o anumită adresă bine cunoscută. Care persoană inteligentă ar vrea să distrugă pacea și liniștea familiei sale, a rudelor și a prietenilor? Ce este războiul pentru majoritatea oamenilor? Este moarte, distrugere și suferință. Și ce anume este un război provocat de către Arhonți printre popoare? Nu este atât de mult o metodă de îmbogățire rapidă, cât este un joc politic și crearea de condiții pentru un mai mare control, expansiune și impunerea propriei puteri asupra populației din țările aflate în război. Până la urmă, în timpul războiului, statele beligerante nu numai că își epuizează resursele. După ce se termină războiul, supraviețuitorii trăiesc în continuare în frică, iar țările sunt dependente politic și economic de „puternicii acestei lumi”. Oamenii de ambele părți continuă să le fie teamă unii de alții și simt ură chiar și pentru noile generații născute după război. Cu alte cuvinte, masele trăiesc într-o frică permanentă de amenințarea unui nou război.

Altfel spus, orice război este o metodă de diviziune, de fragmentare a societății, o metodă de intimidare a popoarelor. Nu oamenii sunt cei care vor război, ci politicienii și preoții. Nu o țară o atacă pe alta, ci o grămadă de politicieni și preoți, care își joacă jocul pe socoteala vieților a milioane de oameni obișnuiți. Însă, dacă prietenia va înflori între națiuni și oamenii înșiși vor contribui activ la ea, procesul de unificare a întregii lumi va începe. Împreună, oamenii vor fi capabili să prevină orice război, deoarece toate conflictele din lumea modernă se produc, pentru început, la nivel de informație, adică, mai întâi în mințile oamenilor, în comunitatea globală, și de-abia apoi, sunt dezvoltate și implementate cu mâinile acestora. Deoarece, **mai întâi, apare informația, alegerea, schimbarea conștiinței, și de-abia apoi – consecința la toate acestea, adică acțiunea.**

Oamenii trebuie, nu numai să înțeleagă asta, dar, de asemenea, în măsura posibilităților, trebuie să se opună activ la declanșarea oricărui război, în mod special la etapa pregătirii opiniei publice pe Internet și în media. Altfel, Arhonții vor continua să folosească efectul de „infectare” a mulțimii prin intermediul armatei sale de politicieni și preoți, punând în scenă spectacole publice, intimidând miliarde de telespectatori și înrobind mințile acestora în frică și obediență față de sistemul material.

Dacă activitatea societății mondiale este trezit cu privire la chestiunile de autogovernare, iar procesul de gestionare în sine și toate informațiile referitoare la acesta să fie făcute transparente, în plus să se elimine și uneltele Arhonților precum politica și preoția, ca

sisteme globale, prin care aceștia influențează masele, atunci, multe în viața societății se pot schimba calitativ. Arhonții sunt doar o mică grămadă penibilă în comparație cu întreaga omenire, aceștia supraviețuind doar prin decepție, dar decepția nu poate dura la nesfârșit, ca tot ce este mort. Pentru cineva care s-a trădat o dată pe sine și și-a trădat propria natură spirituală, Adevărul pare urât mirositor. El trăiește înșelându-i pe alții, dar, de fapt, se înșeală pe sine. Motivul minciunii nu se află în cuvânt, ci în dorința de a-și înșela propria natură.

Anastasia: Se pare că situația în politică este aceeași ca și în ceea ce privește aspectul spiritual al societății. Dacă politica, ca instrument de influență asupra maselor, ar fi desființată în societatea mondială, în ea ar dispărea, în esență, fenomene precum puterea, posturile de „trântori”, adică cei care profită de pe urma averii poporului. Iar oamenii deștepți, onești, cărora chiar le pasă de viața și de destinele popoarelor, nu în cuvinte, ci în fapte, aceștia, din păcate, nefiind așa de mulți în sistemul politic, vor continua să ajute societatea la fel de conștiincios și dezinteresat, odată ce puterea politică este abolită. De exemplu, aceștia vor învăța oamenii bazele autoguvernării publice și controlul, își vor aplica experiența în faptele bune ale societății, și așa mai departe. Deși astfel de oameni în politică sunt puțini, exact ca și „oameni ai lui Dumnezeu” în religie, unități, dar totuși există. Pentru ei, Onoarea, Conștiința, serviciul sincer pentru societate, dedicarea și devotamentul față de ce fac nu sunt doar cuvinte, ci un mod de a fi, în care propria viață este pusă pe altarul slujirii omenirii.

Rigden: Da, asta este o adevărată ispravă – să fii în sistem și să rămâi totuși Om. Iar ajutorul acestor oameni onești și deștepți va fi important pentru societate. Este necesar ca schimbările să aibă loc, nu numai într-o anumită țară, ci peste tot, printre națiunile întregii lumi. Atunci, acest proces va fi dificil de oprit. Desigur, este necesar ca majoritatea oamenilor din lume să fie inspirați de această idee, ca oamenii să devină mai maturi în Cunoștințe și să participe mai activ în transformarea pozitivă a tuturor sferelor societății, începând cu propria țară și sfârșind cu comunitatea globală. Omenirea trebuie să se unească. Doar unindu-și eforturile, oamenii vor putea construi o societate mondială fundamental nouă, în care Adevărul va domni și în care nu va fi loc pentru nicio putere ca mijloc de violență împotriva oamenilor. Atunci, în această comunitate globală unită, nu vor fi nici preoți, nici politicieni, nici președinți, adică, niciunul dintre acei oameni care guvernează asupra popoarelor.

Apropo, și cuvântul „președinte” a apărut în societate tot la sugestia Arhonților – iubitori de sensuri duble. Aceștia nu au numit această poziție de „lider de grup”, de exemplu, preambul (din latinescul „praebulus”, însemnând „*cel care merge în față*”). Au păstrat acest cuvânt pentru promovarea propriilor afaceri și îl folosesc pentru a desemna introducerea actelor legislative, a declarațiilor sau a documentelor internaționale controlate de către masoni. În vreme ce funcția de șef al puterii executive, care guvernează poporul, a fost numită președinte, care, tradus din latinescul „praesidens”, literalmente înseamnă „*cel care șede în față*”, în esență, blocând mișcarea poporului.

Este suficient să ne uităm la câți președinți ai diferitelor corporații, companii, academii de știință avem astăzi în lume, ca să nu mai vorbim de politică. Dar esența este aceeași. Așa cum preoții își exercită puterea în numele lui Dumnezeu, așa fac și politicienii, aflându-se în scaunele prezidențiale ale țărilor lor exercitându-și puterea în numele poporului. Pentru prima dată, Arhonții au testat cuvântul „președinte” asupra conștientului maselor prin titlul „cap al națiunii”, în timpul războiului de independență al coloniilor americane. Îți amintești că ți-am spus despre asta?

Anastasia: Asta atunci când Arhonții și-au regizat și și-au sponsorizat proiectul de creare a „celui mai liber și mai democratic stat din lume”? Da, desigur, am pus această informație în cartea „Sensei-4”. Arhonții își gândesc operațiunile cu grijă, planifică cu mulți ani înainte și folosesc cu măiestrie aceleași semne și simboluri, și chiar denumiri, care influențează masele la nivel de subconștient...

Rigden: Când majoritatea oamenilor vor arăta competență în aceste chestiuni, și aceste probleme vor dispărea. Oamenii înșiși ar trebui să excludă, în toate sferele vieții lor, orice posibilitate de manifestare a naturii Animalice într-o persoană, protejându-se în acest mod pe ei înșiși și societatea de supunerea în fața Voinței rațiunii Animalice. Este necesar să se stabilească vectorul spiritual de dezvoltare a omenirii, cu participarea și prin eforturile fiecărei persoane. Adică, să se creeze un mediu sănătos pentru regenerarea naturii Spirituale în om și pentru înflorirea ei, ca și pentru promovarea valorilor culturale și morale în întreaga comunitate mondială. Când oamenii înșiși

și comunitatea mondială vor aboli acest tip de instituții, care implică noțiunea de putere în sine, atunci vor dispărea multe probleme artificial create. Managementul societății ar trebui să aparțină societății în sine și nu Arhonților și reprezentanților acestora. În societatea unită, nu ar trebui să fie deloc hotare. Toți oamenii din lume ar trebui să trăiască într-un spațiu, în care deplasarea să nu fie deloc restricționată, adică în care aceștia să aibă orice oportunitate de a se mișca absolut liberi pe planetă, fără limitări. Nu ar trebui să existe condiții pentru apariția vrajbei între oameni, inclusiv conflicte etnice. Sunt culturi naționale ale popoarelor lumii, care conțin diverse tradiții și cunoștințe ale umanității. Dar există și conceptul suprem – spiritualul, care unește oamenii de toate naționalitățile și care, de exemplu, în limba rusă, este cunoscut prin cuvântul «Человек» („Celovek”, însemnând „Om” – *nota traducătorului*).

Apropo, cuvântul „Celovek” în sine nu este deloc simplu. „Чело” (Celo), inițial, însemna „suprem” și de aceea, în vremurile străvechi, cuvântul indica „fruntea”. Iar cuvântul „бек” (vek) înseamnă „putere”, în sensul său original „umplut cu putere”, „etern”. **„Celovek” (Omul) înseamnă cel care este umplut (plin) de putere supremă (spirituală). Iar Adevăratul Om sau Omul Primordial este cel umplut, în care domină această putere supremă, eternă – natura Spirituală.**

Deci, toate chestiunile ar trebui hotărâte împreună de către oamenii înșiși, începând cu consiliile locale sătești și sfârșind la nivel global. Și acest proces ar trebui să fie absolut deschis tuturor participanților

societății. Tehnologiile moderne fac posibilă realizarea acestei condiții în practică. În plus, toate aceste chestiuni privind viața societății ar trebui să fie discutate și decise în timpul liber al participanților. Un astfel de sistem de societate care se autoguvernează va funcționa doar atunci când oamenii înșiși își vor asuma responsabilitatea pentru îmbunătățirea vieții întregii societății și își vor exprima disponibilitatea de a-și petrece timpul personal pentru a participa, pe cât posibil, în treburile societății, inclusiv în creația colaborativă, în mod regulat. Acest lucru este echivalent cu controlarea de către om a gândurilor și a dorințelor sale de la natura Animalică, când persoana își asumă responsabilitatea, nu doar în sensul autocontrolului în aceste chestiuni, dar și în lucrul privind crearea de gânduri, acțiuni și fapte bune de la natura Spirituală.

De asemenea, în societate, nici măcar nu ar trebui să existe o astfel de noțiune ca „regimul de confidențialitate”, în chestiunile de autogovernare ale societății. În primul rând, acest lucru privește finanțarea, adică distribuția și ordinea folosirii resurselor. Acum, în lume, majoritatea informației privind fluxul fondurilor este inaccesibilă publicului. De regulă, în rândul țărilor, această tăinuire este justificată prin secretul de stat, implicând chestiuni de securitate națională, interese economice, politice, și așa mai departe. Dar unde se duc de fapt banii, oamenii nu știu.

De ce se întâmplă asta? Totul pentru că bandele politice și preoțești ale lumii acționează, are loc o luptă pentru putere și controlul fluxurilor financiare. Sub această deghizare a „secretizării”, politicienii adoptă legi favorabile propriei guvernări și propriilor afaceri,

jefuind bugetul de stat. Iar popoarele trăiesc iar în sărăcie. Același lucru se întâmplă, de asemenea, la nivel global, printre state, numai că acest jaf se desfășoară deja la o scară mai mare. Dacă instituțiile de putere politică și preoțească ar fi abolite în lume, ar dispărea și secretele. Când societatea mondială va fi unită în procesele sale creatoare și în aspirațiile sale spirituale, noțiunea de secretizare va dispărea. Societatea însăși ar decide pur și simplu ce domenii constituie o prioritate și pe ce ar trebui cheltuite fondurile, în primul rând pentru a spori calitatea vieții. Iar fiecare persoană din comunitatea globală ar trebui să fie capabilă să monitorizeze exact ce fonduri au fost folosite și pe ce nevoi au fost cheltuite, până la ultimul ban. Practic, de creat astfel de condiții, încât să nu existe o singură porțiță pentru sustragerea de fonduri sau pentru profitarea în interes personal de pe urma lor.

Rezolvarea chestiunilor privind autogovernarea societății mondiale ar trebui să fie deschisă și transparentă la toate nivelurile. Acum, oamenii nu participă în acest proces, nu numai la scară globală, dar nici măcar în propria țară. Să luăm un exemplu mai mult sau mai puțin fidel – țările slave. În sistemul actual, oamenii și-au delegat „drepturile” către deputați, care, odată ajunși la putere, stau acolo ani de zile cu „imunitate”, obținând o mulțime de beneficii și privilegii. În cea mai mare parte, acești deputați își apără interesele personale sau interesele unor corporații, aparținând preoților și politicienilor (cei aflați la putere). În același timp, ei operează sub autoritatea poporului (acționând din *numele* poporului sau, se presupune, în *numele* acestuia), care nu are nimic de-a face cu rezolvarea acestor probleme. Apropo, cuvântul „deputat” în sine

este, de asemenea, derivat dintr-o limbă moartă (una din favoritele Arhonților) – latina. „Deputatus” (deputare) înseamnă „a numi, a intenționa”. Observă că nu este o persoană aleasă, ci una *numită, trimisă* („de sus”, de cei aflați la putere)! Practic, așa era în trecut. În Grecia Antică, de exemplu, numele de „deputat” era dat unui slujitor al unui preot, trimis de către acesta cu „ordine sfinte” la Delphi sau în Olimp. Iar în biserica creștină veche, numele de „deputat” era dat unui cleric (slujitor clerical), care mergea înaintea patriarhului, eliberându-i calea.

În noua comunitate globală, orientată către vectorul spiritual de dezvoltare, nu trebuie să fie deloc reprezentanți „permanenți”, așa cum sunt deputații din ziua de azi și alții ca ei. Dacă este necesară delegarea unor reprezentanți autorizați la întâlnirile publice, pentru a comunica opinia oamenilor dintr-o regiune sau alta, atunci desigur. Dar acești oameni ar trebui aleși cu adevărat din rândul oamenilor, în funcție de calitățile lor personale și morale, în funcție de nivelul de responsabilitate și profesionalism, și anumite fapte deja făcute pentru societate. Acești reprezentanți ar trebui să fie privați de orice beneficiu și privilegiu. Trebuie să desfășoare activități publice pe propria cheltuială, în timpul liber care le rămâne, fără să primească vreo compensație materială sau de alt gen, sau orice avantaje față de alți participanți la societate. În plus, doar atunci când persoana respectivă îmbunătățește condițiile de viață ale tuturor participanților din societate, împreună cu toți, își îmbunătățește și propria viață. Ca rezultat al creării de astfel de condiții, chestiunile curente din viața societății vor fi abordate de către oameni inteligenți, onești, gata

să-și sacrifice timpul personal, nu pentru ei înșiși, ci de dragul slujirii societății, într-un fel, în detrimentul vieții lor materiale, fără a primi nimic în schimb. În mod natural, societatea va controla rezolvarea acestor chestiuni și își va formula prioritățile. Iar chestiunile cele mai importante, vitale, ar trebui soluționate de către întreaga comunitate mondială.

Apropo, tehnologia modernă face posibilă organizarea unor astfel de reuniuni publice deschise în timp real, fără deplasări și taxe costisitoare, rezolvând totul în liniște la fața locului. Acest lucru nu numai că economisește mult timp și bani, dar vă oferă și posibilitatea de a acționa rapid în legătură cu problemele în cauză, dar și ce e la fel de important, deschiderea publică a acestor „întâlniri pe internet” elimină, de asemenea, „ședințele” în masă inutile și exclude jocurile de culise și lobby-ul intereselor private în detrimentul societății.

Anastasia: Bine, votarea, controlul numărării voturilor și verificarea datelor, rezolvarea promptă a problemelor și exprimarea de diverse puncte de vedere – toate acestea chiar pot fi făcute online. Dar dacă cineva vrea să monopolizeze în mâini private tehnologiile digitale și internetul și să creeze astfel un instrument de putere pentru ei înșiși?

Rigden: Dacă societatea însăși controlează și descurajează orice încercare de monopol digital, online și al altor tehnologii, ca mijloace de comunicare, asta nu se va întâmpla. Iar per ansamblu, construind o astfel de societate, ar trebui luat în considerare faptul că toate întreprinderile strategice și vitale, precum și

resursele lor, trebuie să aparțină societății. Acest lucru se aplică sectorului energetic, instituțiilor financiare (bănci și așa mai departe), producerii și vânzării de medicamente și echipament medical, operațiunilor de dezvoltare a zăcămintelor și minerit, și, de asemenea, marilor întreprinderi industriale, agricole și științifice. Toate acestea ar trebui să aparțină întregii comunități mondiale. Deținerea acestora de către capitalul privat nu trebuie permisă, cu alte cuvinte, ideea ca totul să fie, într-un fel sau altul, în mâini private sau să aparțină oricăror indivizi sau grupuri particulare. Doar în aceste condiții, este posibilă evitarea corupției, a creșterii prețurilor și a crizelor financiare. Societatea însăși va stabili prețuri acceptabile pentru nivelul de trai, va defini calitatea serviciilor, și așa mai departe.

Altfel, dacă nu se schimbă nimic, va fi ca și acum, dacă nu mai rău. Adică, va prospera corupția, ca și diverse înșelăciuni, cumpărarea și vânzarea de „aer”, împrumuturi inimaginabile, inflația și toate celelalte capcane ale rațiunii Animalice din domeniul „relațiilor de piață liberă”. Este suficient să ne uităm la lumea modernă. Toate prăbușirile și creșterile drastice ale monedelor naționale și internaționale, diverse crize economice, alimentare, politice și alte crize – toate acestea sunt artificiale, toate sunt făcute de mâna omului. Doar că cineva creează condiții pentru asta și câștigă astfel un capital fabulos, iar altcineva, în timpul acestor procese stimulate artificial, este lipsit de ultimul lucru. Într-o societate umană normală, acest lucru este inacceptabil.

Anastasia: Ați menționat faptul că instituțiile financiare ar trebui să aparțină întregii societăți globale.

Deci, asta înseamnă că oamenii vor continua să folosească bani într-o formă sau alta.

Rigden: Banii sunt echivalentul unui schimb. Un echivalent în sensul de a avea putere (din latinescu „aequus”, însemnând „egal”, și „valentis”, însemnând „a avea importanță, putere”). Această putere este derivată din lumea materială și nu există scăpare din asta. Omul trăiește în lumea materială și se află în corpul fizic. Iar acesta din urmă se supune legilor lumii tridimensionale, adică este necesar să-l hrănească, să-l îmbrace, să-i satisfacă nevoile necesare, să-i susțină viața, să-l mențină curat, să-i combată bolile și așa mai departe. În acest scop, desigur, sunt necesare produsele, medicamentele, hainele și alte obiecte ale lumii materiale. Ca urmare, omul are nevoie să câștige mijloacele necesare nevoilor de trai, cele care-i susțin existența în acest corp.

Anastasia: Dar, atâta vreme cât banii sunt în uz în orice formă, va exista o diviziune între bogați și săraci, așa cum arată istoria. În plus, bogăția implică existența afacerilor private și, pe cale de consecință, a proprietății.

Rigden: Cât despre bogați și săraci... Societatea trebuie să creeze astfel de condiții pentru propria existență, încât să nu existe deloc sărăcie. La nivelul actual de tehnologii, toate acestea sunt foarte ușor de realizat: să-i hrănești pe toți oamenii, să transformi deșertul într-o grădină înfloritoare, să purifici chiar și apele poluate și să le faci potrivite pentru a fi folosite, și să folosești surse de energie alternativă în locul combustibililor fosili. Toate aceste tehnologii există

deja, dar sunt disponibile numai câtorva. Majoritatea oamenilor din lume nu știu acest lucru. Această informație este ascunsă în mod intenționat, iar dezvoltarea de astfel de tehnologii progresive este blocată artificial în toată lumea la ordinul preoților lumii. De ce se face asta? Pentru ca aceiași Arhonți să-și păstreze puterea și pârgurile politice de influență în societatea globală, să continue să exploateze miliarde de oameni, să crească tensiunea în lume și să țină majoritatea oamenilor în frica de a cădea sub pragul sărăciei. Deoarece, atunci când conștiința maselor este ocupată cu chestiuni legate de supraviețuire, este mult mai ușor să le manipulezi și să le controlezi și să inclini alegerea oamenilor în favoarea implementării Voinței rațiunii Animalice.

Deci, în construirea unei noi societăți, este necesar să faci în așa fel încât sărăcia, ca fenomen, să nu existe pe planetă deloc. Este esențial ca oamenilor să li se asigure toate cele necesare și să existe doar nivele medii și ridicate de prosperitate. Dacă o persoană este dependentă de muncă, e binevenită să câștige. O afacere privată onestă este destul de acceptabilă, de exemplu, furnizarea unor servicii către public, dar, în niciun caz, nu este acceptabil deținerea de „întreprinderi și vapoare”, adică mari întreprinderi, monopoli și industrii întregi care susțin viața societății.

Trebuie să fie restricții clare privind averea! Avera maximă a unei familii, ca unitate socială, nu trebuie să depășească zece milioane de dolari în valoare monetară (potrivit prețurilor din ziua de azi), cu toate bunurile mobile și imobile. Și chiar și așa e mult! Deocamdată, spun un număr prea mare, doar ca să

nu-i șochez pe acei oameni care au un capital mult mai mare. Aceste fonduri sunt mai mult decât suficiente pentru a susține o familie. Iar excesul, adică venitul familiei care depășește această sumă trebuie să meargă spre nevoile societății. Cu alte cuvinte, o persoană nu se va îmbogăți din asta și, în același timp, îi va ajuta și pe alți oameni. Până la urmă, din cele mai vechi timpuri, se știe că adevăratele bogății ale omului harnic sunt în averea lui spirituală. Iar societatea în care domină valorile umane, spirituale și morale universale, astfel de fapte și exemple omenești ar trebui făcute prestigioase.

Până la urmă, ce anume îi motivează pe oamenii bogați din lume în ziua de azi, oare chiar setea de bani? Nu. Aceștia sunt conduși de dorința banală de la natura Animalică de a se da mari față de alții. Cum ar fi, cine are o mașină mai bună, o casă mai bună, și chiar și șosetele sale costă mult mai mult decât câștigă vecinul său într-o lună. Toate astea sunt ridicole, e o prostie impusă de către societatea consumeristă și de moda creată de cei deștepți, pentru a-i înșela pe cei proști, în așa fel încât aceștia să fie escrocați mai ușor de bani. Capitalul nelimitat este cel care dă naștere la agresivitate în societate, provoacă invidie, dorința de a-i manipula pe alți oameni, și promovează dominația naturii Animalice în om. Într-o societate normală, civilizată, asta nu trebuie să se întâmple deloc. Nu e frumos și e înjositor. Dimpotrivă, ar trebui să fie „tare, respectabil și prestigios” să ajuți societatea și oamenii, și nu doar să hrănești pe cineva la un moment dat sau să oferi jucării doar o dată, ci să oferi ajutor real, practic, cu regularitate, satului, orașului, regiunii, și așa mai departe; adică, fă ce poți, ca să ajuți societatea.

Anastasia: Cum ar putea oamenii din poziții cu răspundere să fie protejați de tentația de a-și folosi statutul?

Rigden: Elementar. Birocrația executivă care se ocupă cu afacerile curente ale societății ar trebui să fie redusă la minimum necesar și să fie împiedicată pe cât posibil de la a avea vreo oportunitate de a-și folosi poziția oficială în interes personal, privat. Cu alte cuvinte, este necesar să creăm condiții pentru munca oamenilor din aceste poziții, care să excludă orice posibilitate de a fi tentați de putere, statut sau câștig material. În plus, să facem în așa fel, încât oamenii să poată monitoriza constant (inclusiv în timp real) activitatea funcționarilor, adică a angajaților nomenclaturiști ai mașinăriei administrative. Iar procesul în sine al realizării de către oficiali a însărcinărilor lor trebuie să fie deschis publicului, pentru ca acești oameni să nu poată să-și exercite calitățile naturii lor Animalice în poziția în care se află. Atunci funcționarul va deveni cu adevărat un angajat, adică va servi conștiincios poporul și își va îndeplini cu onestitate îndatoririle.

Anastasia: Țsta e un lucru bun, cu siguranță. Dar, personal, nu pot să-mi imaginez cum arată asta în mod practic.

Rigden: Nu te îngrijora, sunt mulți oameni inteligenți, profesioniști în fiecare domeniu al vieții sociale (ca și în aceasta), care, îmbrățișând ideea la modul general, vor fi capabili, unindu-și forțele cu oameni care gândesc la fel (nu numai din propria țară), să gândească totul în mod rezonabil în detaliu și per

ansamblu. Dacă oamenii (fiecare persoană pe care această informație nu a lăsat-o indiferentă) nu ar sta fără să facă nimic, ci ar începe să pună lucrurile în ordine, măcar în aria profesională, dar și în alte arii din viața societății, care le sunt mai familiare, atunci, mai devreme sau mai târziu, ar reuși. Oamenii înșiși vor crea un sistem, care să blocheze toate porțile posibile și orice posibilitate de manifestare a corupției în societate, în mod special în pozițiile publice. Având experiență de muncă într-un anumit domeniu, cunoscând „capcanele” acestuia, veghind îndeaproape și controlându-și natura Animalică, se vor gândi atent în vederea excluderii oricărei posibilități, a tuturor premiselor de creare a condițiilor care tentează o persoană.

Anastasia: Ei bine, și cum va putea publicul să controleze și să gestioneze, de exemplu, știința? Până la urmă, știința este diversă, iar, în aceste chestiuni, trebuie să fii cu adevărat expert, pentru ca măcar să înțelegi ce se discută și să alegi direcții promițătoare în dezvoltarea științei.

Rigden: Există specialiști, oameni de știință, care se specializează într-un domeniu al științei sau în altul, tot ei îl dezvoltă. În măsura în care este importantă, necesară și eficientă pentru întreaga societate mondială de astăzi, atât de mult alocă societatea fonduri pentru ea. Societatea ar trebui să aibă grijă de propriile economii ca un gospodar grijuliu și să cheltuiască fonduri numai pe ce este necesar. În știință, de exemplu, este necesar să fie excluse situațiile de alocare de fonduri celor care tind să dobândească vreo putere asupra oamenilor, cei care, după cum spun

oamenii, sunt implicați în știința „de ochii lumii”, dar, în același timp, nu fac nimic folositor. Mediul științific ar trebui eliberat de astfel de oameni sau transferați la un alt loc de muncă și, acolo, să fie create condiții, în așa fel încât societatea să beneficieze de pe urma lor. Am spus deja că știința este procesul de cunoaștere a Adevărului. Nu ar trebui să fie o metodă de a obține putere. Un specialist trebuie să lucreze cu conștiinciozitate și să aibă condiții adecvate pentru viață și pentru activitatea profesională.

În general, în orice ramură și sferă a vieții, este necesar să creăm așa condiții, astfel încât nici măcar să nu existe posibilități pentru manifestarea dominației naturii Animalice, informația să fie accesibilă oamenilor, iar societatea să ia decizii majore împreună. Comunitatea trebuie să aibă grijă de fiecare persoană, iar persoana trebuie să aibă grijă de comunitate. Trebuie folosită caracteristica naturii umane – imitația. Imitația este un instinct al naturii Animalice în oameni. Dar nu vei scăpa de ea, pentru că existăm într-un corp material și trăim în lumea materială. Doar că trebuie să fie folosite corect. De exemplu, când va deveni la modă și popular în societate să faci bine, să ajuți oamenii dezinteresat, să slujești fără plată binele public, să posezi calități ca onestitatea, responsabilitatea și conștiinciozitatea – în general, să fii un Om adevărat – acest lucru va fi preluat de mulți, ca rezultat al imitației. Dar, cel mai important, aceste idei vor impregna noile generații, pentru care astfel de aspirații omenești, valori morale și culturale și dominația naturii Spirituale vor deveni norme de viață destul de firești. Asta înseamnă că, pentru noile generații, va fi mai ușor să-și învingă natura Animalică, să-și exercite

creșterea spirituală personală, ceea ce, în mod natural, se va reflecta în perfecțiunea comunității globale înseși.

Anastasia: Da, cu siguranță este un model absolut nou de omenire, la care oamenii visează de mult timp, un ideal de societate civică. Numai că oamenii și-au imaginat asta într-un mod foarte limitat, în limitele dorințelor de la natura Animalică. Înțeleg acum de ce nu au reușit să aducă această idee la viață. Oamenii au încercat să creeze o astfel de societate, nu din perspectiva adevăratei lor naturi spirituale, ci din perspectiva sistemului material de putere și control care, într-un fel sau altul, se suprapune cu programele Voinței rațiunii Animalice. În cele mai multe cazuri, chiar și ideea unei noi ordini sociale s-a scris cu un amestec de propriile dorințe de la natura Animalică.

Rigden: Foarte corect. Ce vreau însă să spun în această privință. În vremurile noastre, omenirea are, pentru prima dată în istorie în cursul întregii sale existențe, o oportunitate unică – *crearea unei comunități mondiale unite și autoguverdate, cu un vector spiritual de dezvoltare*. Anterior, cu 30-50 de ani în urmă, implementarea acestei idei la scală globală ar fi fost imposibilă, de vreme ce nu existau condiții tehnice și nicio disponibilitate din partea majorității oamenilor pentru comunicare interactivă prin prezentele, familiarele pentru mulți, metode de comunicare, de exemplu, comunicarea mobilă și internetul.

La timpul lor, istoric vorbind, grupuri individuale ale celor inițiați în Cunoștințele primordiale au încercat să transforme societatea. Mă refer, de exemplu, la

Imhotep și oamenii lui, sau la Cavalerii Templieri. Și pentru ceva vreme, aceștia au reușit să îmbunătățească viața oamenilor din țara lor și chiar a câtorva state, măcar puțin, și să ofere multor Personalități oportunitatea de a se dezvolta spiritual în timpul scurtelor lor vieți omenști. Dar, în toate aceste cazuri individuale, practica nu s-a dezvoltat mai târziu corespunzător, deoarece toate acestea s-au făcut în condițiile existenței guvernării politicienilor și a preoților asupra societății, și, mai exact, în condițiile existenței unui sistem preoțesc, creat artificial, de control al omenirii, conform programelor Voinței rațiunii Animalice.

Iar acum, umanitatea are singura șansă realistă de a se salva pe sine și propriul viitor. Astăzi, în societatea umană, rațiunea Animalică își atinge apogeul, un triumf asupra gândirii umane. Este suficient să observi viteza cu care este impus asupra lumii formatul de gândire consumerist. Încă puțin, și toți stimulii spirituali vor fi distruși sau substituiți, atât în societate, cât și în conștientul individului. Și practic, ritmul rapid al introducerii, per ansamblu, de mijloace tehnice accesibile de comunicare în rândul popoarelor din întreaga lume, și popularizarea „alfabetizării acceptabile minime” în aceste chestiuni, pentru public, este exact opera conductorilor globali ai rațiunii Animalice, în scopul organizării ulterioare a controlului total asupra omenirii și supunerii acesteia Voinței sale. Dar acesta este și punctul slab al rațiunii Animalice. Omenirea are o oportunitate unică de a folosi aceleași instrumente și baza tehnică pregătită de rațiunea Animalică, în vederea auto-organizării și unirii, opunându-se în mod direct rațiunii Animalice, creând o societate liberă pe planetă. Acum, există

o oportunitate unică de întoarcere a monadei: altfel, încă puțin și va fi prea târziu. Deoarece totul depinde de *alegerea umană!*

Anastasia: Da, este, într-adevăr, o oportunitate reală de a întoarce monada. În mod curios, principiul de guvernare și control din societatea de astăzi este prezentat oamenilor sub forma unei piramide cu vârful orientat în sus. La baza acesteia, se află majoritatea populației, de fapt, cei care „supraviețuiesc” în condiții de sărăcie, create în mod artificial de către politicieni și preoți. Iar la vârf, sunt doar câțiva „înzestrați” cu putere de către această societate, care trăiesc folosind averea publică, și care au cele mai multe beneficii și privilegii.

Dar dacă întoarcem acest semn, obținem un triunghi cu vârful orientat în jos, potrivit principiului forței creatoare Allat, ca simbol al societății, în care nu există putere ca atare, unde fiecare persoană, desăvârșindu-se spiritual, își îmbunătățește viața prin aducerea de beneficii întregii omeniri, se mișcă în direcția spirituală și folosește toate beneficiile și resursele. Aceasta este exact mișcarea de jos în sus, este progresul real, un salt evolutiv calitativ al civilizației umane!

Rigden: Foarte adevărat, deci, în realitate, nu este nimic dificil aici. Pur și simplu, oamenii înșiși ar trebui să se implice activ în procesul de transformare a societății și să creeze, în măsura posibilităților, condițiile necesare pentru iluminarea națiunilor, unificarea comunității globale, și pentru ca civilizația umană să urmeze vectorul spiritual de dezvoltare.

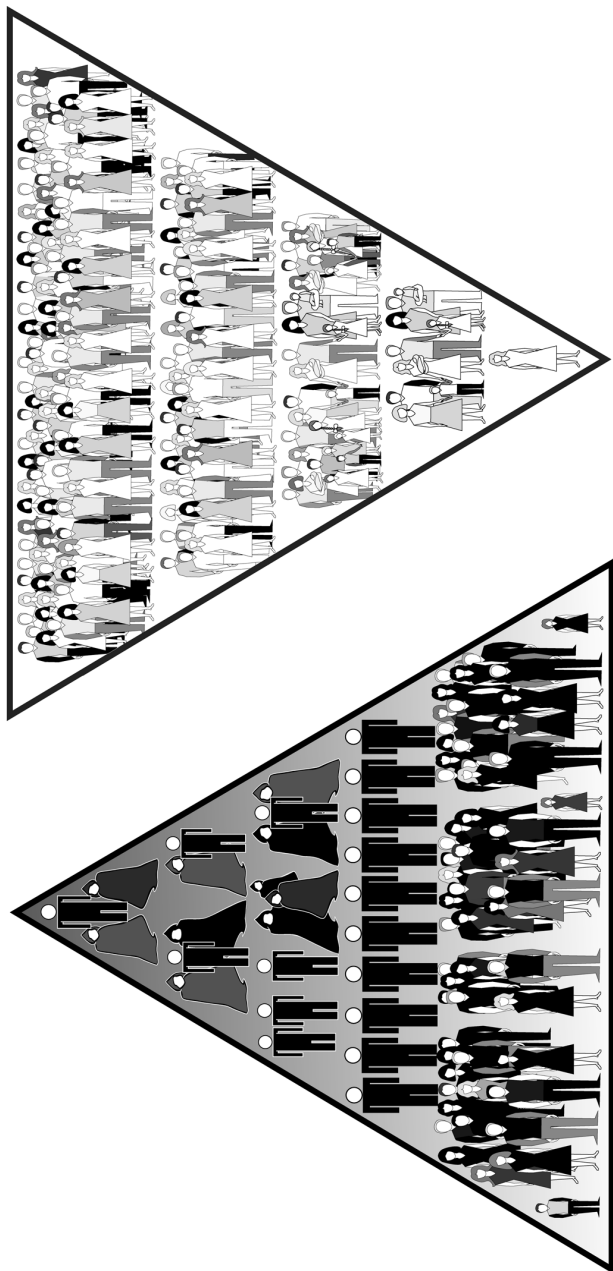

Figura 109. Piramida societății umane:

Un triunghi cu vârful orientat în sus este un simbol al puterii preoților și al politicianilor asupra popoarelor; un triunghi cu vârful orientat în jos este simbolul unei societăți libere și egale – forța Allat a popoarelor.

Condițiile principale pentru crearea unei astfel de societăți:

- 1) Sporirea competenței spirituale și intelectuale a oamenilor;
- 2) Autodesăvârșirea spirituală a omului și participarea sa activă la viața societății;
- 3) Unificarea independentă a popoarelor într-o societate mondială unică;
- 4) Abolirea sistemului mondial al guvernării preoților și a politicienilor;
- 5) O restricție severă a averii individuale;
- 6) Guvernarea societății trebuie să aparțină doar societății în sine ca întreg;
- 7) **Cel mai important lucru dintre toate – transformarea ideologică a societății, conectată în mod inseparabil cu dominația naturii Spirituale și a valorilor morale, atât în om, cât și în societate.**

Așa cum fiecare om ar trebui să țină sub observație, în propriul sine, manifestările gândurilor negative venite de la natura Animalică, tot așa și societatea, ca întreg, trebuie să-și controleze „gândurile colective, publice”. Și pentru că principala sursă a acestora este mass-media sub toate formele sale, societatea în sine trebuie să urmărească gradul de „puritate” a acesteia.

Adică, ce trebuie dezvoltat este cultura de popularizare a valorilor spirituale și morale, a cunoștințelor, a binelui, conștiinței, onoarei, demnității și a prieteniei între oameni, a modelelor pozitive, creatoare și a exemplurilor de gândire, a celor mai bune acțiuni umane, atât ale Personalității, cât și ale grupurilor de oameni. Nu ar trebui să existe niciun fel de propagandă

a negativității impuse de către rațiunea Animalică – a războaielor, violenței, crimei, vrajbei, urii, egoismului, și așa mai departe. În plus, inițiativa și cheștiunea popularizării ideologiei creatoare trebuie să vină de la societatea în sine, ca și prevenirea oricăror încercări de impunere a ideologiei distructive asupra oamenilor. Aceste condiții sunt baza formării unei comunități globale unite, cu un vector spiritual de dezvoltare.

Aici, este important să înțelegem cât de important este rolul jucat în viața comunității de către *câmpul informațional artificial* creat de către oamenii înșiși, ca și conductorii, fie ai Voinței rațiunii Animalice, fie ai Voinței lumii Spirituale. Astăzi, nu este un secret că, din cauza mass-mediei, se formează o anumită *masă de comunicare umană*, care depășește cu mult orice adunare de oameni fizică, oricât de mare. Dar tot în acest *câmp informațional artificial* se creează, se răspândesc (prin infectare și imitație) și funcționează și diverse modele de același tip de percepție, gândire, comportament și acțiuni ale oamenilor, care formează această masă unificată invizibilă. Adică, există masificarea conștientului și a comportamentului multor indivizi, aceștia aparținând unor grupuri și culturi, în mod obiectiv, fără legătură între ele. Comunicarea suprapersonală conectează și unește diferiți oameni. Dar ceea ce este remarcabil, în contrast cu mulțimea fizică, este că, în această mare masă, fiecare persoană, în mod individual, din *propria alegere*, se conectează la fluxul unei sau altei informații, care, în cele din urmă, formează un câmp informațional eterogen comun. Aceste fluxuri, ca mii de izvoare, au propria direcție, expansiune, intensificare și aprofundare în programele unui sau altui canal informațional, canal

care le unește. În limitele lumii materiale, există doar doi vectori diametral opuși de informație: de la Voința rațiunii Animalice și de la Voința lumii Spirituale, fiecare formându-și propriul câmp informațional și, în mod corespunzător, „o masă critică” a sa. Aceasta din urmă, ca fenomen supus legilor fizicii lumii materiale (doar că la o scară globală), implică acea masă necesară pentru inițierea în societatea umană a reacției în lanț auto-susținută, cu angajarea unei cantități imense de energie. Astfel, atunci când există o preponderență clară, *datorită masei de comunicare umană*, în dominarea globală a programelor unuia dintre cele două câmpuri informaționale (de la Voința rațiunii Animale sau de la Voința lumii Spirituale), monada se va inversa.

Anastasia: Adică, în exterior (iluzoriu), se păstrează cumva gradul cel mai înalt posibil de individualizare a oamenilor. Și se pare că persoana are libertatea de a alege să obțină informații, de exemplu, ascultând radioul, citind ziare, reviste, vizionând diverse canale la televizor (și apoi să discute asta cu alte persoane) sau acordând atenție diferitelor mesaje, divertisment pe internet. Dar se dovedește că libertatea în sine nu există și că toate acestea sunt doar o iluzie a individualității. De fapt, alegând ceva din ofertele civilizației, omul se conectează la un câmp informațional creat artificial care, se poate spune, formează o masă din senin. Până la urmă, majoritatea oamenilor, exact ca și persoana respectivă, urmărește aceleași canale la televizor, citește aceleași ziare, ascultă același radio, vizitează aceleași site-uri și comunică online prin rețelele sociale. Iar gradul de orientare a activității unei astfel de mase este monitorizat și controlat constant,

de exemplu, prin ratingul de audiență TV, cel mai mare trafic pe site-uri, popularitatea anumitor articole în presă, și așa mai departe.

Dar aceasta este o veritabilă masificare a psihicului, practică anterior în fața publicului de către șamani cu o tamburină, de către magicieni prin intermediul ritualurilor, și de către vrăjitori de aceeași teapă. Numai că, acum, același mecanism străvechi de influențare a conștientului uman este implementat cu instrumente noi și la o scară mai globală. Dar principiile sunt aceleași. Mă refer la faptul că, inițial, audienței i se oferă un anumit set de informații; se creează un sistem unic de percepere de către mase, obiective comune și orientări de valori. Comunicatorul modern distribuie mesaje, care cauzează, aceleași sugestie de stupeoare, imitație non critică și supunere oarbă, adică o condiție emoțională și psihologică comună, în cazul audienței. În cele din urmă, acest lucru duce la dezvoltarea unui anumit tipar de gândire și comportament, formarea de către informația respectivă a *masei de comunicare umană* și direcționarea atenției acesteia, și, ca urmare, și a acțiunii în direcția programată, printre altele, în mod neobservat de individul care face parte din masă.

Rigden: Absolut corect. E vorba de o influență asupra conștientului uman, cunoscut din cele mai vechi timpuri, doar că astăzi, se folosește într-un mod fundamental nou. Iar distincția sa la nivel global constă în faptul că, în câmpul informațional artificial, cel care transmite Voința rațiunii Animalice prin oameni-conductori, cu toată varietatea informației care stimulează natura Animalică din om, individul, de fapt, nu are

nicio alegere. Pentru Personalitate, acesta este un capăt de drum în dezvoltarea spirituală, indiferent câtă informație obține persoana din sursa respectivă. Deoarece toată această informație va concentra atenția persoanei asupra prelungirii vieții rațiunii Animalice.

Însă, în câmpul informațional creat artificial în umanitate, transmițător al Voinței lumii Spirituale prin oameni-conducători, pentru individ, alegerea se păstrează. Deoarece, primind Adevărul, datorită reproducerii acestuia în formă pură de către astfel de oameni, prin intermediul aceleiași câmp informațional artificial, oricare persoană capătă oportunitatea de a se cunoaște pe sine, de a deveni un Observator din partea naturii Spirituale. Adică, să se conecteze la *câmpul informațional global*, care, în esența sa, nu poate fi comparat sub nicio formă cu câmpul informațional limitat, creat artificial în lumea materială, al omenirii. Și astfel, omul își va ajuta propria Personalitate să crească și să se transforme spiritual în mod calitativ, într-o nouă Ființă. Și aceasta este diferența esențială.

Anastasia: Ați spus absolut exact – un câmp informațional creat artificial, limitat. Prin intermediul mijloacelor de comunicare în masă (în primul rând televiziunea și internetul) se creează, se susține în mod activ și se cultivă un mit pentru conștiința de masă, care formează o anumită viziune asupra lumii, creează atitudini și, prin diversitatea sa, contribuie la întărirea reciprocă a informațiilor. Acest mit consolidează în conștiința individului, în esență, relații cauză-efect inventate între obiecte reale, generează legende despre evenimente și persoane publice din trecut și prezent,

formează sau prezintă un model de atitudine față de realitate inventat, gata făcut. Această cunoaștere fragmentată despre lume, dar servită în ambalajul frumos al acestui mit, creează în rândul maselor o iluzie a unei cunoașteri comprehensive despre lume și despre acele evenimente care au loc. Același principiu al percepției false se declanșează în mase, ca în audiența unui spectacol de magie: „Am văzut, deci trebuie să fie adevărat”. Deși, în realitate, oamenii nici măcar nu analizează pe cont propriu informația primită, și nu se obolesc să înțeleagă motivele pentru care și cui este necesar ca masele să acorde atenție acestor informații, fixându-le pe un spectru atât de îngust de materie a lumii tridimensionale. Cu toată diversitatea externă de informații, de fapt, oamenii sunt dezvățați să gândească independent, adaptând percepția și gândirea publicului la modul lor propriu. Caracterul de clip al fluxului diferitelor mesaje în sine merită o atenție specială, scopul principal fiind excitarea emoțională și atragerea atenției asupra unui mesaj sau a altuia.

Rigden: Aș spune mai exact, scopul principal aici nu este de a atrage, ci de a distra atenția omului de la dezvoltarea sa spirituală interioară. În plus, dacă ne uităm la diversitatea informației din ziua de azi, la baza acesteia, putem vedea rădăcina unică materială și activarea în om a dorințelor de la natura Animalică, unde totul este construit în vederea provocării unor emoții specifice și formării unei anumite mentalități în mulțime, sub influența încrucișată a diverselor surse de informație.

Anastasia: Într-adevăr, dacă omul este pe frecvența naturii Animalice, atunci, în realitate, el nu

are nicio alegere, deoarece nici nu realizează faptul că este obiectul unor manipulări exterioare, având percepția imaginilor și a gândurilor impuse asupra sa ca fiind ale sale, fără să se gândească la adevărata sursă a originii acestora. Dar când omul este Observator din partea naturii Spirituale, are cu ce să compare, chiar are posibilitatea de a alege, înțelege cum îl influențează rațiunea Animalică, ce este lumea Spirituală, cât de trecătoare e viața și cât de importantă este autoperfecționarea spirituală personală în timpul ei.

Rigden: Da, așa stau lucrurile. Mulți oameni, din păcate, nici măcar nu se gândesc de unde apar diversele gânduri în ei, de ce le acordă atenție, și de ce mențin, în propriul sine, viața unui sau altui program. Cine și de ce are nevoie să facă în așa fel, încât un număr mare de oameni (printre care, ca un fir de praf, ești și tu), să vadă o poveste impresionantă sau alta, un film, un mesaj șocant, sau să citească un articol cu încărcătură emoțională. Oamenii nu se gândesc la sursa originală, ce poartă în sine această informație, pe cine slujește în mod real, ce se află, în general, în spatele unuia sau altui câmp informațional artificial, căruia omul îi acordă atenție, risipind timp prețios din viață.

Iată un simplu exemplu din viața unei familii moderne obișnuite, care se odihnește acasă, seara, după o zi de muncă. De regulă, fiecare este ocupat cu propriul divertisment informațional. Unii petrec timp online, concentrându-și atenția asupra mesajelor, jocurilor și divertismentului care-i incită cel mai mult și care le captează atenția. Este suficient să ne uităm

la statisticile oficiale și la numele celor mai vizitate site-uri, pentru a înțelege ce cârlige ale naturii Animalice încă mai rețin atenția oamenilor, formând o masă de un anumit tip, cu propriile caracteristici. Alți membri ai familiei ascultă, de exemplu, muzică, experimentând emoții corespunzătoare melodiei respective. În vreme ce alții se uită la televizor, empatizând cu eroii filmelor, programelor, luând parte mental la acțiunea virtuală. Iar ceilalți sunt ocupați cu treburile casei, dar și ei derulează gândurile cu informații despre, de exemplu, momente care îi afectează din punct de vedere psihologic, evenimente ale zilei, știri auzite din mass-media sau probleme personale curente.

Dar absolut toți cei enumerați au aceeași fascinație maximă de captare a atenției pentru hobby-ul lor, care, de fapt, are un vector material și este conectat la forțele rațiunii Animalice. De fapt, toate aceste „ocupații” sunt goale de conținut; este distracție informațională care distruge timpul vieții. Iar viața, ca apa în palme, se scurge repede. Se pare că persoana nu a făcut nimic rău, dar nici ceva bun nu a ieșit din existența sa. În conținutul său, viața se dovedește a fi goală, ca un spic de grâu în vânt, purtat de vânt de colo colo, și, apoi, putrezit din rădăcină, fără să dea roadă spirituală. Așa și aici, toți, ca spicele de grâu, sunt distrași de la dezvoltarea lor spirituală de informația exterioară. Conștientul oamenilor devine atât de îngust, fixat pe o emoție sau alta și pe gânduri de la natura Animalică încât, în momentele respective, nimeni nici măcar nu se gândește la spiritual, ca să nu mai menționez la realizarea de lucru serios cu sinele. Deși, de fapt, dezvoltarea spirituală e cel mai important lucru în viața oricărui om, este sensul existenței sale.

Persoana empatizează emoțional, acordă multă atenție unei iluzii deșarte care nu-i oferă nimic, fiindcă nu o îmbogățește spiritual. Această iluzie, însă, pompează emoții (putere) din masa de oameni formată de către emoțiile respective. Tot ce obține individul după participarea în mod expansiv (intruziv, impulsiv, fără reținere emoțională) în acest spectacol iluzoriu pentru psihicul maselor, este o devastare, o intensificare a gândurilor, emoțiilor și dorințelor de la natura Animalică, în realitate, o otravă pentru Suflet. Astfel, masa formată din oamenii cufundați într-o iluzie informațională sau în alta, iluzie care îl aruncă pe fiecare individ într-un fel de reverie iluzorie, ignorând orice indiciu privind dezvoltarea sa spirituală, este controlată în mod invizibil de către rațiunea Animalică. În fiecare zi, oamenii îi oferă în mod inconștient acesteia propria forță vitală, acordând atenție informației de la natura Animalică și, astfel, ca donatori, hrănind în permanență și sporind puterea rațiunii Animalice.

Dar, trezindu-se spiritual, omul începe să se gândească la aceste chestiuni vitale pentru el. El începe să-și dea seama că, până atunci, fusese doar un element servil în reproducerea unor astfel de mase și în replicarea informațiilor de la natura Animalică. Prin trezirea spirituală și lucrul cu sinele, omul, de fapt, își face adevărata alegere. El devine un conductor activ al Voinței lumii Spirituale, contribuind la diseminarea Adevărului în câmpul informațional existent, creat artificial de către oameni. Adevărul devine o putere, care îi multiplică abilitățile exponențial.

Anastasia: Da, rezultă că Adevărul este foarte simplu... Deci se pare că, în această etapă, rațiunea

Animalică creează în mod activ un sistem care, în teorie, ar trebui să acopere la nivel global conștientul majorității oamenilor de pe planetă.

Rigden: Din păcate, așa este. Un instrument este perfecționat în mod activ, instrument care include toate super efectele noilor comunicații de masă. Acest instrument este deja binecunoscut majorității oamenilor de pe această planetă, mă refer la internet, unul dintre cele mai eficiente metode de masificare a psihicului uman din prezent. În ziua de azi, Internetul, care ia rapid locul televiziunii, este implementat în mod activ în țările lumii. Se face tot posibilul pentru a se asigura accesul în masă a diferitelor popoare, adică pentru a atrage numărul maxim de oameni pe rețeaua globală. Avantajul acesteia față de televiziune, presa scrisă și radio constă în faptul că Internetul combină toate aceste metode de comunicare în masă, dar este mai ieftin și, ca urmare, mai accesibil pentru mase. Internetul păstrează gradul de individualizare a persoanei. Dar, cel mai important, în el e introdusă tendința de a reproduce și de a replica informațiile la nivel mondial în detrimentul maselor formate, precum și al „liderilor de opinie” și al persoanelor active. Dar această tehnologie globală ascunde, de asemenea, *punctul slab* al rațiunii Animalice. Iar oamenii deștepți ar trebui să ia asta în calcul.

Dacă, anterior, omul, în timp ce se afla într-o mulțime fizică, și înțelegând toată această absurditate a acțiunilor comise de către mulțime, puțin ce putea face pentru a schimba situația, acum însă, fiecărei persoane active îi este oferită o astfel de oportunitate.

Altfel spus, datorită tehnologiilor internetului, **chiar și un singur Om pe câmpul de luptă e un Luptător, deoarece de unul singur aduce Adevărul spiritual la mulți oameni.** Fiecare persoană are oportunitatea de a reproduce informația, de a o transmite rapid și de a o replica. Tuturor celor care au primit această informație le este dat dreptul de a-și face propria alegere conștientă: să continue să slujească Voința distructivă a rațiunii Animalice sau să implementeze Voința creatoare a lumii Spirituale.

Acum, s-au format astfel de condiții unice, în care omenirea își poate folosi șansa și poate întoarce monada în direcția dezvoltării spirituale a civilizației. Asta poate crea o ordine socială globală cu totul nouă, folosind instrumentele de influență informațională ale rațiunii Animalice asupra oamenilor, într-un scop și direcție complet opuse acestuia – dezvoltarea umanității din punct de vedere spiritual și creator. Contribuția personală a fiecărei persoane la cauza comună a transformării spirituale și morale a societății este foarte importantă. Se poate spune că fiecare lucru, chiar și cel mai simplu și „neseemnificativ” în aparență, făcut în scopul diseminării Adevărului, în final, într-un fel sau altul, afectează situația globală din societate și formează viitorul acesteia. Așa cum marea se formează din multe izvoare și râuri, tot așa câmpul informațional global creator este format din gândurile și acțiunile multor oameni care au acceptat Adevărul și care au devenit conductorii activi ai acestuia. Dacă o persoană, care deține toată această informație, dorește să o disemineze, atunci este necesar ca ea: *1) să ofere oamenilor Cunoștințele în întregime, așa cum sunt expuse în aceste cărți, încercând în același timp*

să le transmită unui număr cât mai mare de oameni pe toată planeta; 2) să contribuie la procesele de unificare a oamenilor pe baza acestei informații, care, invariabil, va implica o schimbare la nivel de comportament și atitudini, ca și formarea de valori noi și autoeducare spirituală a comunității. Odată ce aceste obiective sunt implementate, este inevitabilă formarea unei societăți globale autosuficientă, capabilă de a se organiza singură, de a rezolva chestiuni importante și de a implementa deciziile luate. Comunicarea activă a fiecărui participant al societății va servi doar la întărirea, susținerea și extinderea impactului acestei informații, la transmiterea unui anumit ton emoțional și psihologic către alți oameni, inspirându-i pe aceștia prin exemplul propriului comportament, prin ideea generală și prin acțiuni. În general, nu este nimic dificil aici. Principalul este să fie transmisă informația oamenilor în formă pură, să fim participanți activi în procesul formării noii societăți și să lucrăm constant cu propriul sine.

Oamenii au visat la o astfel de societate de la începutul timpurilor, numind-o în legendele lor „Tărâmul Binelui”, „statul beatitudinii”, „mileniul de aur”, „lumea dreptății”, „millenium”, adică viitorul, care poate deveni unul apropiat prin intervenție divină, dar care poate fi atins prin acțiunile omului. De exemplu, în creștinism, conceptul de „millenium” aparține escatologiei (din grecescul „eschatos” însemnând „ultimul, finit”, și „logos” – „cuvânt, învățătură”), adică, aparține învățăturii religioase despre destinele finale ale lumii și ale omului, despre ultimele etape de dominație a rațiunii de fiară în umanitate. Escatologia se uită la subiectele despre „viitoarea domnie milenară a lui

Hristos după a doua venire – revenirea Sa pe pământ și victoria Sa asupra lui Satana”, despre Armaghedon – bătălia finală dintre bine și rău la sfârșitul timpurilor, la care vor lua parte „regii întregului Pământ locuit”. Dar cine, în contextul acestei învățături creștine, este numit Satana? Rațiunea Animalică a lumii materiale.

Este suficient să ne uităm în jur, pentru a vedea ce se întâmplă: lupta pentru putere, violența preotească, politică și economică a bandelor de Arhonți față de popoare; dominația relațiilor de piață și consumeriste, acestea formând o gândire pur materialistă în oameni; relații bazate pe instincte animalice. Are loc un adevărat atac informațional agresiv asupra societății umane din partea rațiunii Animalice, de fapt, un război informațional. Omul modern alege mai des materia și nu iese aproape deloc din sfera de influență a naturii sale Animalice, a sinelui său pământesc, a egoismului. Ca și conductor, el impune acest model de comportament asupra altora, fără ca măcar să observe faptul că se află în strânsoarea Voinței străine de natura sa Spirituală. Aceasta este exact puterea, „înfățișare Satanei”, a rațiunii Animalice, care a înrobit omenirea și care se plimbă acum prin ea fără mască.

Dar oportunitatea de a schimba totul este în mâinile oamenilor! Oamenii așteaptă intervenția divină. Dar este la fel ca dialogul omului cu Dumnezeu. Poate fi obținut doar prin alegerea, acțiunile și transformarea spirituală adevărată a omului însuși! Biblia conține următoarele cuvinte ale lui Iisus către ucenicii săi: „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume Duhul

Adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște...”. Cunoștințele au fost deja date omului, iar alegerea și acțiunea acestuia depind doar de el! Și din acțiunile fiecăruia - schimbările din întreaga societate mondială! Pentru toți oamenii vii, este într-adevăr ultima șansă rămasă de a se salva pe ei înșiși și civilizația din punct de vedere spiritual.

Construirea unei astfel de societăți este o necesitate, din moment ce asta e singurul model care va permite umanității să supraviețuiască pe viitor. Este de fapt ușor de construit. Fundațiile au fost date, și nu va fi dificil pentru oameni să lucreze împreună la detaliile acestui nou model. Deja acum, sunt mulți oameni competenți și deștepți, care vor și pot într-adevăr să schimbe societatea modernă, să o facă liberă și egală, nu pe hârtie sub sloganele Arhonților, ci în viață, din perspectiva dominației naturii Spirituale în om. Construirea unei astfel de societăți depinde de acțiunile și de alegerea personală a fiecărui om. Arhonții au obișnuit oamenii să nu facă nimic și să aștepte pasivi să vină cineva, să decidă și să facă totul pentru ei. Iar în sistemul lor, au limitat „Libertatea întemnițată” la un loc pe canapea, de unde poate scuipa la televizor și înjura politicieni și preoți oricât de mult dorește, oricum nu-l va auzi nimeni. Dar este ușor, pentru fiecare om, să distrugă această iluzie impusă în propriul sine. Nu ar trebui să stăm cu mâinile în sân, ci să ne transformăm pe noi înșine, societatea și să fim un mesager al păcii în sensul deplin al cuvântului.

Anastasia: Un mesager? Într-adevăr, bine spus. Deoarece un mesager este, implicit, cel care aduce cunoașterea! Iar, în lumea modernă, este și numele

unui actor dintr-o tragedie clasică care narează din afara scenei cu privire la ce se întâmplă. Având în vedere toate cele menționate mai sus, un mesager al păcii este cel care știe și explică sensul ascuns la ceea ce se întâmplă tuturor oamenilor care urmăresc spectacolul pe scena mondială.

Rigden: Noi toți, cât timp ne aflăm în trup, luăm parte la spectacolul materiei. Spectacolul este șocant, dar edificator. Adevărul se relevă privirii cuiva, în timp ce alții sunt absorbiți de jocul actoricesc. Singura diferență este de partea cui este conștientul tău în acest loc al spectacolelor iluzorii.

Un mesager e capabil să comunice Adevărul multor oameni: prieteni, rude, cunoștințe și străini. El este capabil să trezească în aceștia dorința să spună Adevărul în propriile cercuri, iar ceilalți să spună altora. Și astfel, mesajul va zbura în jurul lumii ca un șoim în zborul său iute. Depinde de oamenii înșiși, de eforturile fiecărui mesager, cât de repede se răspândesc aceste informații în societate. Cu cât sunt mai mulți cei care sunt inspirați de Adevăr, cu atât mai mulți vor fi dintre cei care vor începe să schimbe situația din societatea mondială, potrivit oportunităților pe care le au la nivel local. Toate mijloacele posibile disponibile pot fi utilizate pentru a disemina informația: transmiterea orală, mass-media, inclusiv radio, presa, televiziunea și principala pârgă de comunicare în masă de astăzi, Internetul. Dacă fiecare om își pune mâna, mintea și puritatea intențiilor în asta, atunci această informație originală se va răspândi foarte rapid în jurul lumii, iar într-o perioadă scurtă de timp,

această idee va ajunge la majoritate. Iar, în majoritate, se regăsește adevărata putere! Odată ce oamenii vor primi și vor fi inspirați de această informație, ei înșiși vor înțelege totul: cum să îmbunătățească viața societății potrivit propriilor abilități reale, și un val de unificare universală va porni. Deci, multe depind de o singură persoană. Principalul este să nu stăm și să așteptăm milă de la Arhonți!

Partea spirituală autentică a omului, în relația cu societatea, se manifestă în intenția sa sinceră și în acțiunea dezinteresată pentru binele societății. Odată uniți în această intenție, oamenii vor fi capabili să obțină mai mult și să creeze condiții pentru formarea unei civilizații calitativ noi: o umanitate care va fi ghidată de esența *Cuvântului* „**AllatRa**”.

Secretul acestui *Cuvânt* era odată păstrat în cercurile lor de către oamenii inițiați spiritual, care rezistau puterii rațiunii Animalice în oricare dintre manifestările acesteia. Aceștia erau adevărații luptători ai Luminii, păstrătorii Cunoștințelor Primordiale. Pentru faptele lor de vitejie, le-a fost relevat Adevărul: „Nu există o putere mai mare decât puterea Spirituală! Deținând Cunoștințele Primordiale, deții și puterea. Deținând puterea, influențezi prin cuvânt care este gloria, numele și chemarea. Gloria proclamă Adevărul în strălucirea nemuririi pentru cei care sunt încoronați cu onoare în apropierea Celui Unic. Numele manifestă semnul Celui Primordial, care este baza și cheia înțelegerii evenimentelor. Chemarea eternă este Sunetul Primordial, Sunetul Creației. Acesta umple semnul cu forța Allat și îi dă putere în creație. Căci Allat este manifestarea Voinței lui Dumnezeu, Puterea

atotpătrunzătoare, Mama tuturor lucrurilor create prin voința Lui. Cel vrednic urmează chemarea eternă a Sufletului, dând glas strigătului victoriei Sufletului: „**AllatRa**”! Oricine aude chemarea, este unul Chemat, iar împreună, aceștia sunt puterea capabilă să schimbe întreaga lume”. Puterea creatoare care vine de la Dumnezeu este

AllatRa

*În această carte nu s-a pus punct, deoarece cuvântul
final aparține oamenilor...*

Site-ul oficial al Anastasiei Novîh:

schambala.com.ua

Adresa de e-mail a Anastasiei Novîh:

anastasija_novix@mail.ru

Cărțile Anastasiei Novîh sunt cunoscute în întreaga lume ca bestseller-uri spirituale și intelectuale, care oferă răspunsuri la întrebările pur personale ale fiecărei persoane, o înțelegere profundă a lumii și a sinelui, acestea întăresc cele mai bune calități umane, inspiră autodescoperirea interioară, extinderea orizonturilor, motivează pentru a realiza victorii asupra sinelui și fapte bune reale.

Cărțile autoarei – „Sensei” (în patru volume), „Ezoosmos”, „Păsările și piatra”, „Răscrucea”, „AllatRa” au fost traduse în multe limbi ale lumii. Acestea au devenit cărți de căpătâi pentru oameni de diferite vârste, naționalități, religii, care trăiesc pe diferite continente și în diferite țări.

Fenomenul operei Anastasiei Novîh este că toată lumea vede în ea propria profunzime. E o comoară de cunoștințe despre lume și despre om, despre sensul vieții și modalități practice de autodescoperire și autoperfecționare. Sunt cărțile care au unit mulți oameni de pe planetă prin cunoștințele universale și prin noua percepție a lumii și a propriei persoane. Toate cărțile sunt plasate în acces liber pe internet pe site-ul oficial al autoarei:

schambala.com.ua

books.allatra.org

allatra.tv

Cărțile unice ale Anastasiei Novih au devenit baza unei consolidări pe scară largă a oamenilor buni și cu aceeași gândire din întreaga lume. Datorită acestor cărți, are loc o consolidare a oamenilor buni din toate colțurile planetei care doresc să-și canalizeze abilitățile și capacitățile într-o direcție creatoare. Aceștia pun în aplicare proiecte la scară largă care dezvoltă și consolidează moralitatea, spiritualitatea și cultura în societatea mondială. Un exemplu al unei astfel de asociații de oameni buni și altruști este Mișcarea Socială Internațională „ALLATRA”, a cărei activitate internațională globală joacă astăzi un rol neprețuit în formarea spiritualității, moralității, umanității în întreaga comunitate mondială.

MSI „ALLATRA” este o asociație globală a celor care în mod practic creează Binele și Pacea pentru toți oamenii. Mișcarea „ALLATRA” unește oameni din întreaga lume, indiferent de statut, pătri sociale, opinii politice și religioase. Într-o perioadă scurtă de timp, sute de mii de oameni cu aceleași viziuni din peste 180 de țări ale lumii au devenit participanți activi ai mișcării. Scopul nostru strategic este de a încuraja oamenii să participe activ la viața societății, să lucreze împreună cu oameni de bunăvoință din diferite țări în activități utile pentru societatea mondială. Noi suntem în afara politicii și a religiei.

Datorită inițiativei și acțiunilor dezinteresate ale participanților activi ai Mișcării Sociale Internaționale „ALLATRA”, în întreaga lume sunt puse în aplicare diverse proiecte creatoare și fapte bune, menite să creeze condiții pentru dezvoltarea potențialului creativ al oamenilor, pentru renașterea valorilor spirituale și morale universale în comunitatea mondială.

Printre proiecte se numără: televiziunea internațională pe internet – „**ALLATRA TV**”; inițiativa internațională – „**Acordul de parteneriat global ALLATRA**”; proiectul social fundamental de cercetare „**GRĂUNTELE UNIVERSAL**”; spațiul media creator – „**ALLATRA RADIO**”; „**ALLATRA SCIENCE**” – cercetare modernă și inovatoare în domeniul climatologiei, fizicii; portalul internațional al spațiului global de informații pozitive – „**ALLATRA Știri**” și multe altele.

Nu ne împărțim în lideri și funcționari, fiecare dintre noi este un lider și un funcționar, iar împreună suntem o forță.

Directorul nostru general este CONȘTIINȚA.

Îi invităm pe toți cei care doresc să dea dovadă de bunătațe și să ajute societatea mondială să urmeze calea dezvoltării spirituale și culturale prin proiecte comune cu semnificație socială. Toți cei care vor, pot și acționează sunt alături de noi. A fi un om bun – este actual și la modă!

Centrul de coordonare al MSI „ALLATRA”

Website: allatra.org

E-mail: center@allatra.org

Skype: [allatra-center](https://www.skype.com/join/allatra-center)

ALLATRA TV – Televiziunea internațională de voluntariat a Mișcării Sociale Internaționale „ALLATRA”

Site-ul oficial: allatra.tv

ALLATRA TV este o televiziune pe internet cu acoperire națională și internațională, cu video secvențe interesante și de actualitate pe diverse teme: psihologie, știință, știri pozitive, programe informative și analitice, interviuri cu persoane celebre, umor binevoitor, emisiuni de familie, programe sincere și pozitive care sporesc umanitatea, bunătatea și unitatea în societate. O realitate ce ține de fiecare!

Programele ALLATRA TV sunt interesante pentru toți oamenii care tind spre autodesăvârșire, dezvoltare spirituală și culturală, consolidare a celor mai bune calități din sine și din societatea înconjurătoare.

Alăturați-vă echipei de voluntari internaționali de la „ALLATRA TV”, realizați-vă ideile și proiectele creatoare printr-un nou format de televiziune pentru oameni!

Deosebit de apreciate de telespectatori sunt emisiunile din ciclul „**Adevărul este unul pentru toți**” și filmul „**CONȘTIENTUL ȘI PERSONALITATEA. DE LA INEVITABIL MORT LA VEȘNIC VIU**”.

Este o conversație vie cu Igor Mihailovici Danilov. Este o carte vie. E începutul unor evenimente globale care, în mod inevitabil, se vor dezvolta în continuare. E consecința a ceea ce s-a întâmplat la 21 decembrie 2012. E următorul pas după cartea „AllatRa”.

Cunoștințe care au fost pierdute de secole. Instrumente, datorită cărora mulți oameni pot obține adevărata Libertate din sclavia sistemului, care operează ascuns prin conștient. Experiență și practică unică de contact cu Lumea Spirituală. O conversație plină de viață pentru cei care doresc să devină parte din Lumea Infinitului.

ADEVĂRUL, care denunță sistemul și TE SCHIMBĂ PENTRU TOTDEAUNA!

O experiență practică de cunoaștere de sine;
Ce este Personalitatea ca Spirit;

Prin ce se deosebesc trainingul autogen, meditația și
practica spirituală;
Cu ce s-au confruntat Profetii;
Omul a fost creat de două ori;
Cum a fost: „omul a fost creat după chip și asemănare”;
Ce este păcatul primar? Tu nu ești păcătos!
Conștientul ca instrument al sistemului;
Până în ziua a 8-a, omul nu se deosebește de Animal;
Cum funcționează sistemul, ce oamenii nu văd;
Trucuri și substituții din partea sistemului în mod prac-
tic: pace și putere;
Cum să intri în contact cu lumea Spirituală: experiență
și practică;
Fizica supranaturalului;
Unitatea – un nou format pentru societate și om;
Magia conștientului; Tot adevărul despre magie;
Predicțiile se adevăresc: sfârșitul și începutul.

Versiunea text a filmului „**CONȘTIENTUL ȘI PERSONA-
LITATEA. DE LA INEVITABIL MORT LA VEȘNIC VIU**”,
editat de Anastasia Novîh, poate fi găsită pe pagina:

<https://allatra.tv/ro/book/constientul-si-personalitatea>

Traducerile versiunii text în diferite limbi ale lumii sunt
disponibile la adresa: **allatra-book.org**

ALLATRa
INTERNATIONAL PUBLIC MOVEMENT

În ceea ce privește achiziționarea și distribuirea cărților Anastasiei Novih, vă puteți adresa direct **Editurii „ALLATRA”**

Contactele Editurii:

www.allatra.ua

e-mail: info@allatra.ua

E-shop unde puteți comanda cărți cu livrare în toată lumea:

www.allatra.net